#1 ULUSLARARASI BESTSELLER

Frank
Schätzing

SÜRÜ

ROMAN

"Yeri göğü inleten dev bütçeli bir film gibi..." *The Times*

Frank Schâtzing

Sürü

GİRİŞ

14 Ocak

Huanchaco, Peru Sahili

Juan Narciso Ucanan o Çarşamba günü kaderine yürüdü ve bunu kimse fark etmedi.

Birkaç hafta sonra, ani kayboluşuna neden olan koşullar tüm dünyayı sarstı ama Ucanan'ın adını kimse anmadı. O, birçoğundan sadece biriydi. Pek çoğundan biri... O sabahın erken saatlerinde başından geçenler tüm dünyada yaşanmaktaydı. Neler olup bittiği bilinebilse benzerliklerin çarpıcılığı görülebilirdi, fakat içinde olduğu durumun sadece Ucanan farkındaydı. Belki de balıkçı, olayları basitçe kavrayan görüşüyle daha karmaşık birçok bağlantıyı da sezmişti ama kayboluşunun kanıtsızlığı ile gizem çözülmeden devam etti. Ne o, ne de Peru'nun kuzeyindeki Huanchaco Sahili sır verdi. Yaşamı boyunca tuttuğu balıklar gibi, Juan Narciso Ucanan sessiz kaldı. Bir daha göründüğünde, artık bir istatistikten ibaretti. Kimsenin onun nerede olduğunu merak edecek vakti olmamıştı; olaylar yeni ve vahim bir hal almıştı.

Gerçi 14 Ocak'tan önce de onunla pek ilgilenen olmamıştı ya...

Ya da en azından Ucanan öyle olduğunu düşünüyordu. Köyünün

bir uluslararası tatil beldesi olarak yeniden doğuşu ile hiçbir zaman uzlaşamamıştı. Turistler için Huanchaco zamanın unuttuğu, yerlilerin eski usûl sandallarla balık tutmaya çıktığı bir cennetti. Ama bunun

ona ne yaran vardı ki? Bir balıkçı kayığına sahip olmak bile eski

modaydı. Bugünlerde hemşehrilerinin geçimini fabrika trol tekneleri

ile balık unu veya yağı endüstrilerinden sağlıyord Peru'nun balık

depoları gittikçe yok oluyordu ama Şili, Rusya, ABD ve Asya'nın»

bazı bölgeleriyle başa baş giden balık endüstrisi hâlâ dünyadaki en

büyüklerden biriydi. El Nirlo tehdidi bile sahil şehri Huanchaco'nun göz alabildiğine yayılmasını engellememiş ve doğanın son korunakları sıra sıra otellerin dizilmesi için feda edilmişti. Sonuçta herkes, öyle ya da böyle kazançlı çıkmıştı. Sadece Ucanan'ın eli boş kalmıştı; tıpkı sandalı caballito de lotora ya da bu özgün araca hayranlıkla bakan

ispanyol işgalcilerin taktığı isimle 'saz midillisi' gibi. Ama gidişata bakılırsa bu küçük sevimli kayıklar da yakında yok olacaktı.

Yeni milenyum Ucafian'la uğraşmaya karar vermişti.

Duygulan benliğini ele geçirmeye başlamıştı. Bazen, tarihin

başlangıcından beri Peru'nun başına musallat olan ve engellenemez El Nino veya çok fazla balık avlandığından söz ederek politikacıları

kendi kuyruklarım bulana kadar bir suçlu aramaya teşvik eden

çevreciler tarafından cezalandırıldığını düşünüyordu. Politikacılar

gözlerini balıkçılıktan Ucafian'a çevirmişlerdi, ki o çevre

felaketlerinden sorumlu tutulamazdı. Yüzen fabrikaları ya da sahilin 32 0 kilometre açığında balıklan çekip götürmek için fink atan Japon

ve Kore trol teknelerini o istememişti. Bunlann hiçbiri Ucafian'ın suçu değildi ama o bile artık buna inanmıyordu. Bu hissetmekten

kaçınamadığı bir başka şeydi: Suçluluk. Sanki denizden milyonlarca

ton uskumru ve orkinosu çeken oymuş gibi.

28 yaşındaydı ve türünün son örneklerinden biriydi.

Beş ağabeyi Lima'da çalışıyor ve sörf tahtasından daha iyi olmayan

bir tekneye takılıp kaldığı, ıssız sularda inatla uskumrulann ve

palamutlann dönüşünü beklediği için onun bir aptal olduğunu

düşünüyorlardı, "ölülerin arasında yaşam bulamazsın," demişlerdi ona. Ama Ucanan'ı asıl endişelendiren babasıydı. Yaşlı adam

yetmişine merdiven dayamıştı ve birkaç hafta öncesine kadar her gün

yelken açıyordu. Ama bugünlerde baba Ucanan balığa çıkamıyordu.

Yüzünde lekeler ve kötü bir öksürükle yatalak olmuştu ve akimi

kaybediyor gibiydi. Juan Narciso, aile geleneklerini devam ettirerek yaşlı adamı hayatta tutabileceği umuduna sanlmıştı.

Ucafian'ın halkı, Yungalar ve Mocheler bin yılı aşkın zamandır

sazdan teknelerle balıkçılık yapıyorlardı. îspanyollar'ın gelmesinden çok önce, günümüz Pisco'sunun kuzeyinden başlayarak Peru sahilleri

boyunca yerleşmişler ve uçsuz bucaksız metropol Chan Chan'a balık

sağlamışlardı. O zamanlar bölge wachaques\et\e doluydu ve sahil

bataklıktan yeraltı sulanyla beslenirdi. Bu bataklıklarda, Ucanan ve geriye kalan diğer balıkçı arkadaşlannın eski usûl caballitoimm

yaparken kullandıktan engin sazlıklar, totoralaı büyürdü. Yapımlan hüner ve sükunet gerektirirdi. Bunlar başka hiçbir sandala benzemezdi. Üç-dört metre uzunluktan, yukan doğru kıvrılan pruvaları ve tüy gibi hafıflikleriyle pratikte batmalan mümkün değildi. En verimsiz seferde bile Ucanan'm hayal edemeyeceği kadar balıkla dönülen geçmiş zamanlarda verilen ismiyle "Altın Balık" sahilinin dalgalannı, geçmişte binlerce coballito yarardı.

Sonunda bataklıklarla birlikte sazlıklar da yok olmuştu.

En azından Et Nino'ya güvenilebilirdi. Her birkaç yılda bir, Noel zamanı alize rüzgârlan yavaşlar, soğuk Humboldt Akıntısı ısınarak besinleri yok eder

ve aç uskumrulan, palamuttan ve sardalyeleri dağıtırdı. Uc El Nino demişlerdi yani İsa'yı simgeleyen Küçük

ian'ın atalan ona en sadece ortalığı

altüst etmekle yetinirdi ama her dört beş yılda bir Tanrı'nm gazabını, sanki onlan yeryüzünden silmek istercesine insanların üzerine salardı. Her birinde yüzlerce insanın öldüğü kasırgalar, normalin otuz katı yağışlar ve ölümcül toprak kaymaları gerçekleşirdi. El Nifio her zaman yaptığı gibi gelir giderdi. Hiç kimse onu hoş karşılamazdı ama atlatmayı da başarırlardı. Ancak bugünlerde dualar bile onlara yardım edemezdi: Pasifik'in

zenginliklerini soyan ağlar, bir seferde on iki jumbo jet alacak kadar genişti.

Belki de, diye düşündü Ucanan caballitosu dalgalarla birlikte

yükselip alçalırken, ben aptalın tekiyim. Aptal ve suçlu. El Nifio, balık çiftlikleri veya uluslararası hukukun verdikleri zararlar karşısında hiç bir şey yapmayan bir koruyucu azize inanan diğerleri gibi suçlu.

Eski günlerde, diye düşündü, Peru'da samanlarımız vardı. Ucafian,'

arkeologların Trujillo şehri yakınlarındaki Kolomb öncesi

tapınaklarda, Ay Tapınağı'nın arkasında neler bulduklarını

biliyordu. Orada 90 tane iskelet bulunmuştu. Kafaya bir darbe veya

bir mızrakla öldürülmüş kadın, erkek ve çocukların iskeletleri. M.Ö.

56 0 yılında, sel sularını durdurmaya çalışan yüksek rahipler

umutsuzca bir çabayla 90 kişiyi tanrılarına kurban etmişler ve El

Nifio gitmişti.

Aşırı avlanma sonucu balıkların kökünün kurumasını engellemek

için kimi kurban edeceklerdi?

Ucanan titredi. İyi bir Hıristiyan'dı, İsa'yı ve balıkçıların

koruyucusu Aziz Peter'i severdi. San Pedro Festivali'nde azizin tahta heykeli sandalla köy köy dolaştın lirken her zaman coşkuyu yüreğinde ve ruhunda hissederdi. Yine de... Gündüzleri kiliseler dolarken,

gerçek ateşler geceleri yanıyordu. Şamanizm her zamanki kadar

güçlüydü ama İsa-Çocuk bile araya girmeyi reddederken başka hangi

Tann onlara yardım edebilirdi? Görünen o ki, balıkçıların yeni dertlerine derman olmaya kalkmadan, doğanın güçlerini kontrol etmeye çalışmak yeteri kadar yorucuydu. Bu, politikacıların ve lobicilerin işiydi.

Ucanan gözlerini kısıp göğe baktı.

Güzel bir gün olacaktı.

Böyle anlarda kuzeybatı Peru bir resim kadar kusursuz görünürdü. Günlerdir tek birimlut bile yoktu. Sörfcüler daha henüz uyanmamışlardı. Ucafian ve hemen hemen bir düzine balıkçı yarım saat önce yola çıkmış, caballitolznm kıpırdanan dalgaların ötesindeki karanlığa sürüyorlardı. Güneş sisle kaplı dağın arkasından doğarken denizi donuk sarı ışığıyla yıkıyordu. Bir an önce sonsuz su gümüş rengiyken şimdi keyifli bir maviye dönmüştü. Uzaktan, Lima'ya giden devasa yük gemilerinin siluetleri belli belirsizde olsa seçilebilirdi. Günün ilk ışığının güzelliğinden etkilenmeyen Ucafian arkasına uzanarak calcalma —caballito balıkçıları tarafından kullanılan geleneksel ağına

dokundu. Birkaç metre uzunluğundaki ağa değişik boyda kancalar takılmıştı. Küçük, kamış kayığında dik bir şekilde çömelerek sık dokunmuş ağı inceledi. Caballitoda oturacak yer yoktu, ya ata biner gibi binilmesi ya da üzerinde çömelinmesini gerektiriyordu. Ama kıç

tarafta ağları ve diğer malzemeleri koyacak fazlasıyla yer vardı, Ucanan küreğini önünde çaprazlama dengeledi. Yarılmış guayaquil şekerkamışından yapılan geleneksel kürekler, Peru'dan başka her yerde tedavülden kalkmıştı. Ucanan'mki babasından kalmıştı ve Juan Narciso bu küreği yanında, yaşlı adam onu suya her daldırdığında çıkan enerjiyi hissedebilsin diye getirmişti. Babası hastalandığından beri her gece küreği onun yanına götürmüş ve sağ elini üstüne yerleştirmişti. Böylece yaşlı adam kadim geleneğin ve hayatının özünün hâlâ orada olduğunu hissedebilecekti.

Babasının elinde neyi tuttuğunu bildiğini umuyordu; çünkü yaşlı adam artık oğlunu bile tanımıyordu.

Ucanan cakalım incelemeyi bitirdi. Daha önce karada kontrol etmişti ama ağlar kıymetliydi ve fazladan dikkate değerdi. Ağların kaybı onun sonu olurdu. Pasifik'in kalan nimetleri için dayatılan savaşı kaybetmiş olabilirdi ama ona kalanları sakarlıkla veya derdinden kendini içkiye vererek tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu. Ağlarını ve kayıklarını çürümeye terk eden balıkçıların yüzündeki yıkılmış ifadeye dayanamıyordu. Ucanan biliyordu ki o ifadeyi kendi yüzünde yakalamak onu öldürürdü.

Etrafına bir göz attı. Sabah onunla birlikte yola çıkan filo şimdi kıyıdan bir kilometreden daha uzakta iki yöne dağılmıştı. Bir kez

olsun minik midilliler yukan aşağı sallanmıyordu, su çarşaf gibiydi.

Sonraki birkaç saatte balıkçılar oturup bekleyeceklerdi, bazıları

sabır, bazıları tevekkülle. Bu arada onlara birkaç tekne —ahşaptan

yapılma büyük tekneler— katılmış ve bir trol açık denize doğru

yanlarından geçmişti.

Ucanan kadınlar ve erkekler ağlarını suya bırakıp ve teknelerine

halatla sabitlerlerken onları izledi. Tereddüt etti. Yuvarlak kırmızı şamandıralar suyun üzerinde sürükleniyor, günışığı altında

parlıyorlardı. işe koyulması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine

geçen birkaç günün avını düşündü.

Tüm yakaladığı birkaç tane sardalyeydi.

Trol teknesinin uzakta kaybolmasını seyretti. El Nino onları bu kış

d ziyaret etmiş ama nispeten zararsız olmuştu. El Nino böyle

olduğunda yüzü bi başka olurdu —daha neşeli, daha arkadaş canlısı.

Normalde Humboldt akıntısı sarıkanat ton balığı ve çekiç başlı

köpekbalıkları için çok soğuk olurdu ama daha ılık su, Noel ziyafetini garanti ederek onları cezbederdi. Tabii kı küçük balıklar, balıkçıların ağları yerine büyük balıkların karnını boylardı ama zaten her şeye

sahip olamazdınız. Böyle güzel bir günde biraz uğraşan herkes akşam

eve güzel, besili bir av götürme şansına sahipti.

Boş düşünceler. Caballitoi&r o kadar uzağa gi^^^dlL.JI^rup

olarak bazen

kıyıdan on kilometre kadar uzaklaşırlardı, kalabalık olmak

güvenliydi. Küçük kamış midilliler dalgalara uyum sağlamakta zorluk

çekmezler, dalgaların tepesinde süzülürlerdi. Asıl sorun akıntıydı.

Sert koşullarda, rüzgâr denize estiğinde, kayığınızı kıyıya döndürmek için sağlam kaslara ihtiyacınız olurdu.

Bazı balıkçılar dönemezdi.

Ucanan, kayığının örülmüş-sazlarında kaya gibi hareketsiz çömeldi.

Sırtı dümdüzdü. Nöbetlerine şafak sökerken başlamışlardı ama balık

sürüleri bugün de gelmeyecekti. Trol teknesini görmek için ufku

taradı. Bir zamanlar büyük bir gemide veya balık unu fabrikasında

işe girmek onun için kolay olabilirdi ama artık değildi. 1990'ların

sonundaki felaket El Nino'lardan sonra fabrika işçileri bile işlerini kaybetmişti. Büyük sardalye sürüleri asla geri gelmemişti.

Ve onun bir günü daha bir şey yakalayamadan geçirmeye

tahammülü yoktu.

Senyoritalara nasıl sörfyapılacağını öğretebilirsin.

Bu da bir seçenekti. Huanchaco'nun üzerinde parıldayan, eski şehri

gölgeleriyie sindiren sayısız otellerden birinde bir iş. Turistler için balığa çıkabilirdi. Kısa bir ceket giyen bir soytarı gibi. Kokteyl

kanştırabilirdi. Şımarık Amerikalı kadınları sörf tahtalarında, su

kayakları üzerinde. . . daha sonra da yatakta eğlendirebilirdi.

Ancak Juan Narciso'nun geçmişiyle bağlarını kopardığı gün

babasının son günü olacaktı. Belki yaşlı adam aklını kaybetmişti ama yine de en genç oğlunun inancını terk ettiğini anlardı.

Ucanan yumruklarını öylesine sıktı ki eklemleri bembeyaz kesildi.

Küreğini kavrayıp tüm gücüyle çekerek trol teknesinin dümen suyunu

takip etmeye başladı; hareketleri vahşi ve tutarsızdı. Küreği her

daldırışında arkadaşlarından biraz daha uzaklaşıyor ve hızla

ilerliyordu. Biliyordu ki bugün hiçbir şey hakkında endişelenmesi

gerekmiyordu —ne birden ortaya çıkacak devasa dalgalar, ne hilekâr

akıntılar, ne de dönüşünü tehlikeye atacak güçlü kuzeybatı rüzgârları.

Şimdi risk almazsa hiçbir zaman alamazdı. Derin sularda bol bol

orkinos, uskumru ve palamut vardı ve sadece trollere ait değillerdi.

Bir süre sonra durdu. Sıkı sıkıya yanaşmış evleriyle Huanchaco

daha küçük görünüyordu ve etrafında sudan başka bir şey yoktu.

Küçük filosunu çok geri bırakmıştı.

"Bir zamanlar burada bir çöl vardı," demişti babası ona. "Çölün kapl^^f düzlükler. Şimdi iki çölümüz var —düzlükler ve yanlarında

okyanus. Bizler yağmur tarafından tehdit edilen çöl sakinleriyiz."

Hâlâ karaya çok yakındı.

^

Suyun üzerinde çabaladıkça kendine güveni geri geldi. Neredeyse coşkulandıran bir duyguydu. Minik midillisini dosdoğru denize sürdüğünü, sudan sıçrayan gümüş parıltılar görene ve günışığını parlayan çağlayanlar halinde yakalayana dek kürek çektiğini hayal etti. Balinaların gri kamburları su

yüzeyinde belirecek vekıhçbalıklan havada zıplayacaktı. Küreği ritmik olarak suyu şıpırdatıyor, onu şehirdeki çürümenin kokusundan uzağa taşıyordu. Kollan neredeyse kendi başlanna hareket ediyordu ve sonunda küreğini bırakıp gerideki balıkçı köyüne baktığında gördüğü, uzakta beyaz beneklerle —modern Peru'nun laneti olan otellerle — sarmalanmış bir gölgeden ibaretti.

Ucanan endişelenmeye başladı. Bir caballito ile hiç bu kadar uzağa gelmemişti. Sabahın erken saatlerindeki pusla söylemesi zordu ama Huanchaco'dan en az on iki kilometre uzaktaydı.

Tek başınaydı.

Bir anlığına durdu. Sessizce Aziz Peter'dan onu eve güven içinde ve balık dolu bir tekneyle geri göndermesini istedi. Sonra ciğerlerini tuzlu havayla doldurup calcalva çekti ve suya kaymasına izin verdi. Ağ ve kancalar, kayığın yanında bir tek kırmızı, küçük şamandıra kalana dek yavaş yavaş cam gibi derinliklerde gözden kayboldu.

Ne diye endişeleniyordu ki? Güzel bir gündü ve üstelik Ucanan

nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Buradan az ilerde deniz yatağından yükselen çentik çentik fosilleşmiş beyaz lav kalıntılan neredeyse yüzeye dek çıkıyordu. Deniz şakayıkları, midyeler ve yengeçler bu yükseltiyi ev edinmiş, sayısız küçük balık yarık ve oyuklarına yerleşmişti. Bazı büyük balıklar da buraya avlanmaya gelirdi ama bu bölge gövdelerini kayanın sert uzantılarında yırtabilecek troller için çok tehlikeliydi. Ama caballitosum binmiş cesur bir balıkçı için gereğinden fazlası vardı.

Ucanan o sabah ilk kez gülümsedi. Kayığı dalgalanan denizde öne arkaya sallanıyordu. Orada, kıyıdan uzakta dalgalar daha büyüktü ama kamışlardan örülmüş kayığında rahattı. Kollarını gerdi ve gözlerini kısarak soluk ışınlarını dağlara yayan güneşe baktı. Sonra küreğini aldı ve birkaç hızlı çekişle caballitoyu akıntıya yönlendirdi. Çömelip önündeki birkaç saat boyunca suya batıp çıkacak az ötedeki şamandırayı izlemeye hazırlandı.

Bir saati biraz geçe üç palamut yakalamıştı. Dolgun vücutları kıç tarafta, güneşin altında parlıyordu.

Ucanan coşkuluydu. Bu geçen dört hafta boyunca yakaladığından fazlaydı.' Daha fazla kalmasına gerek yoktu ama burada olduğuna göre bekleyebilirdi. Gün harika başlamıştı ve belki daha da iyi olacaktı.

Her halükârda dünya kadar vakti vardı.

Caballito yüzeyin hemen altındaki kayalann yanında tasasız^^

^^ımy^rdu. Halatı boşladı ve şamandıranın sekip uzaklaşmasını

izledi. Ara sıra lavın yüzeye eriştiği küçük parçalan tanyordu, ağın zarar g Esnedi.

Halatta hafifbir çekme hissetti.

Bir anda şamandıra dönerek yok oldu. Sonra yukarı fırlayıp

yüzeyde vahşice dans etti ve tekrar aşağı çekildi.

Ucanan halatı yakaladı. Avuçları yırtılarak elleri kesildiğinde

küfretti. Birkaç saniye içinde kayık tehlikeli biçimde sallanmaya

başlamıştı. Yalpalayarak halatı bıraktı. Suyun derinliklerinde

şamandıra kırmızı kırmızı parladı. Halat altında dikey olarak, tel gibi gergin duruyor ve caballitoyu peşinden çekiyordu.

Ağın içine bir şeyler girmiş olmalıydı. Büyük ve ağır bir şey. Bir

kılıçbalığı belki de. Ama kıhçbahklan bundan daha hızlı olurdu. Bir

kılıçbalığı hızla uzaklaşır ve caballitoyu peşinden sürüklerdi. Ağa

takılan her neyse deniz yatağına doğru dalmak niyetindeydi.

Ucanan yine halata el attı. Kayık yine sarsıldı ve onu dalgaların

içine fırlattı. Tükürerek su yüzüne çıktığında caballitonun su altında kaybolduğunu ve pruvasının göğe baktığını gördü, palamutlar suya

dökülmüştü. Öfkeden kudurdu —arkalarından dalamıyordu bile.

Kendini ve kayığını kurtarması gerekiyordu.

Sabah avı ziyan olmuştu.

Kürek ondan biraz uzakta yüzüyordu ama Ucanan'ın onun

peşinden gidecek zamanı yoktu, küreği sonra yakalardı. Pruvaya

atıldı ama kayık karşı konulmaz bir biçimde derinlere çekiliyordu.

Bir anlık taşkınlıkla kendini kıç tarafa doğru çekti ve sağ eliyle

aradığı şeye tutundu. Aziz Peter'e şükürler olsun — cakalı dışındaki en değerli varlıktan bıçağı ve dalış maskesi hâlâ oradaydı.

İpi kestiğinde caballito çılgınca dönerek yüzeye fırladı. Ucafian

göğün üzerinde ters yüz olduğunu gördü ve kafası yine suya gömüldü.

Ardından küçük saz kayıkta öksürerek yattı kaldı. Kayık, sanki

hiçbir şey olmamışçasına dalgalarda sakince salınıyordu.

Kafası karışarak oturdu. Şamandıra görünürde yoktu ama küreği

yakındaydı. Elleriyle caballitoyu küreğe doğru yöneltti, küreği kayığa çekti ve önüne koydu. Sonra etrafına baktı.

İşte oradaydılar, kristal suyun üzerinde parlak lav parçalan.

Su altı kayalıklarının çok yakınına sürüklenmişti ve calcah

takılmıştı. Suya düşmesine şaşmamalıydı, hayallere dalmaması

gerekirdi. Şimdi ağın v şamandıranın nerede olduğunu biliyordu—

ikisi birbirine bağlı olduğuna göre" ağ lav kayalıklanna takıldığında şamandıra da yüzeye çıkamazdı. Evet olan buydu. Yine de Ucanan

nasıl da şiddetle su altına çekildiğine şaşırmıştı — kurtulduğu için şanslıydı. Ama ağını kaybetmişti.

Yavaşça kürek çekerek caballitosmu kaza yerine yöneltti. Ağını görebilmek için gözlerini kıstı ve mavi derinliklere baktı. Ne ağdan ne de şamandıradan bir iz vardı.

Burası gerçekten doğru nokta mıydı?

Ucanan denizi iliklerinde hissederdi, tüm yaşamını okyanusta geçirmişti ve teknik donanımı olmasa bile bulunduğu yerin doğru nokta olduğunu biliyordu. Burası kayığını parçalanmaktan kurtarmak için halatı kestiği yerdi. Ağı da aşağıda bir yerlerdeydi.

Peşinden dalması gerekiyordu.

Dalma fikri içini endişeyle doldurdu. Mükemmel bir yüzücüydü ama pek çok denizci gibi ruhunun derinliklerinde bir deniz korkusu vardı. Her gün suya açılmalarına karşın balıkçılara pek azı denizi çok severdi. Kimileri ömrü boyunca balıkçı olmuştu ve denizsiz yapamazlardı —ama onunla yaşamak da ayrı bir zorluktu. Deniz güçlerini tüketir, eve getirdikleri her avın karşılığını yaşam enerjilerini tüketerek alır ve onları limanda bitap düşmüş halde bırakırdı —solgun endamlarıyla barlarda kamburlaşırlardı, umutları tükenmiş olarak.

Ama Ucafian'ın maskesi yanındaydı. Geçen yıl caballitösu ile

gezintiye çıkardığı bir turist hediye etmişti. Geriye doğru eğildi ve maskeyi yerinden aldı. Daldığı zaman buğulanmaması için tükürerek dikkatle sildi. Sonra suya batırıp çıkararak yüzüne taktı ve kayışını başının arkasına geçirdi. Çok pahalı olmalıydı, kenarlıkları yumuşak lateksten yapılmıştı ve yüzünün şeklini alıyordu. Nefes alma cihazı yoktu ama ihtiyacı da yoktu. Nefesini, dibe dalıp ağını kayalardan sökmeye yetecek kadar tutabilirdi.

Bu sularda köpekbalıkları genelde tehdit oluşturmazlardı. Çekiç kafalılar, dikburun canavar ve dikburun harharyaslar ara sıra balık ağlarını yağmalarlardı ama hepsi bu kadardı. Büyük beyaz köpekbalığı görmesi ise pek olası değildi. Üstelik açıkta yüzmeyecek, biraz da olsa korunma vadeden kayalığın ve resifin yanında olacaktı.

Her halükârda ağlarını mahveden şeyin bir köpekbalığı olmadığını düşündü.

Daha dikkatli olmamak onun hatasıydı.

Ciğerlerini doldurarak suya daldı ve vücudu tamamen dik, kollan yanlarına * (yapışmış halde dibe doğru yüzdü. Kayıktan baktığında su haşin görünüyordu ama şimdi etrafında açılan ve onu karşılayan parlak bir dünya gibiydi. Güneşle beneklenen ve alabildiğine uzanan volkanik resifi gayet iyi görebiliyordu. ^ Birkaç tane balık vardı ama onları aramıyordu. Cakalını bulabilmek için resifi taradı. Caballito uzağa sürüklenebileceği için aşağıda uzun süre kalamazdı. Kendine birkaç saniye daha süre tanıdı, sonra yüzeye çıkıp yeniden

deneyecekti.

Gerekirse on kez daha dalacaktı. Tüm gün sürecek olsa bile

aldırmıyordu. Ağı olmadan geri dönmeyecekti.

Sonra şamandırayı gördü.

Yüzeyden on, on beş metre aşağıda, çentikli kayaların üzerinde asılı duruyordu, hemen altında da ağ vardı. Görüneni ki birkaç yerinden

birden takılıp kalmıştı. Küçük resif balıklan ağın etrafında sürüyle dolanıyorlardı ama

Ucafian o tarafa yüzdüğünde dağıldılar. Doğruldu, ağı kurtarmaya

çalışırken ayakları suyu tekmeliyor, gömleği akıntıda dalgalanıyordu.

Ağ lime lime olmuştu ve Ucanan ona inanmazlıkla baktı. Bunu

yapabilmek için sivri kayalardan fazlası gerekirdi. Bir şey çılgınca ağı mahvetmişti. Tanrı aşkına, burada ne olmuştu?

Ve şimdi neredeydi?

Ucanan ağla debelenirken huzursuzdu. Bunu tamir etmek günler

alacaktı. Artık nefes almaya ihtiyacı vardı. Yukan çıkıp caballitoyu kontrol edecek ve yine dalacaktı.

Daha kıpırdayamadan etrafında bir değişiklik oldu. Önce güneşin

bir bulutun ardına girdiğini sandı. Işık kayalıklarda oynaşmayı

kesmişti ve resif ile bitkilerinin gölgeleri kaybolmuştu...

Ellerinin, ağın, etrafındaki her şeyin rengi soluyor ve kasvetli bir griye dönüşüyordu. Cakalı düşürerek yukarı baktı.

Yüzeyin hemen altında, neredeyse kolu kadar uzun ve parlayan balıklardan oluşan ve göz alabildiğine uzanan bir balık sürüsü toplanmıştı.

Şaşkınlıktan nefesi kesilerek yutkundu ve ağzından baloncuklar çıktı. Bu sürü nereden çıkmıştı? Böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Neredeyse hareketsiz gibiydi ama arada sırada bir kuyruğun kıpırtısını veya bir balık yerinden fırladığında oluşan gümüş parıltıyı görebiliyordu. Ardından sürünün tamamı yönünü birkaç derece değiştirdi. Bedenlerin arasındaki boşluklar kapandı.

Sıradan sürü davranışıydı ama bir şeyler tersti. Ucanan'ın sinirini bozan ne yaptıkları değil balıkların kendileriydi.

Sayılan çok fazlaydı.

Ucanan etrafında döndü. Baktığı her yerde balık vardı. Boynunu uzattığında balıklardan oluşan kütlenin içindeki bir aralıktan caballitosunun siluetini gördü. Etrafındaki karanlık yoğunlaşırken ciğerleri yanmaya başladı.

Dorado!' diye düşündü hayret içinde.

Herkes bir gün geri döneceklerine dair umudu yitirmişti. Onları gördüğüne sevinmesi gerekirdi. Pazarda iyi fiyata giderlerdi ve dorado yüklü bir ağ bir balıkçı ailesini uzun zaman geçindirebilirdi.

Ama korku dalga dalga Ucanan'ın içine yayıldı.

Bu ebatta bir sürünün gerçek olması imkânsızdı. Tüm görüş alanırfı dolduruyordu. Ağını onlar mı parçalamıştı? Ama nasıl?

Buradan çıkman gerek, dedi kendine.

Kayalardan destek alarak yukarı fırladı. Sakin olmaya çalışarak ve sürekli nefes vererek yavaşça ve dikkatle yükseliyordu. Onu gümşığı ve kayığından ayıran engin balık kütlesine doğru yukarı yönelmişti.

Sürü hareketsizdi. Yuvarlak gözlerden Ucanan'a bir kayıtsızlık duvan yansıyordu. Sanki onları kendisi yoktan var etmişti. Sanki onu bekliyorlardı.

Beni tuzağa düşürmek, kayığımdan ayırmak istiyorlar.

İçine dehşet çöktü. Kalbi hızla atıyordu. Hızını kontrol etmeyi, mahvolmuş ağım ve küçük kırmızı şamandırayı unutmuştu. Hatta caballitosanu bile. Tüm düşünebildiği kesif balık kütlesini yarıp yüzeye çıkmak, günışığını görmek ve ait olduğu yere geri dönerek güvende olmaktı.

Sürü ayrıldı.

Tam ortasından bir şey Ucanan'a doğru kıvrılarak l^rladı.

Bir süre sonra rüzgâr çıktı.

Hâlâ güzel bir gündü, havada tek bir bulut yoktu. Dalgalar yükselmişti ama kayığı olan bir adamın başa çıkamayacağı bir şey değildi. Ama kilometreler boyunca görünürde kimse yoktu.

Sadece, türünün son örneklerinden olan bir caballito açık denizde sürükleniyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

ANOMALİLER

Ve ikinci melek, tasını yeryüzüne boşalttı. Deniz bir ölünün kanına dönüştü. Denizdeki canlı varlıkların tümü öldü. Ve üçüncü melek tasım ırmaklara ve su pınarlarına boşalttı. Bunlar kana dönüştü. Sular meleğinin şöyle dediğini duydum: Yargıların gerçek ve kakçadır...

Vahiy 16:2-5

Geçtiğimiz hafta tanmlanamayan devasa bir leş Sili sahillerine vurdu. Şili Sahil Güvenliği tarafından yapılan açıklama, bunun daha önce suda yüzerken görülen daha büyük bir kütlenn yalnızca küçük bir parçası olduğu ve karada hemen çözüldüğü yönünde. İskelet parçalarına rastlamayan Şilili bilim insanları, bunun bir büyük memelinin kalıntıları olamayacağım düşünüyor. Yığın, balina derisi olmak için fazlasıyla büyük ve farklı bir kokusu olduğu söyleniyor.

Jölemsi kütle, test sonuçlarına göre, Dünya 'da pek çok yerde karaya vuran ve globster olarak adlandırılan tanımlanmamış yığınlarla inanılmaz benzerlikler göstermekte. Bu cesetlerin ne tür bir yaratığa ait olduğu konusunda spekülasyonlar devam ediyor.

4 Mart

Trondheim,

Norveç kıyıları

Dürüst olmak gerekirse şehir bir üniversite veya araştırma

enstitüsü için fazlasıyla samimiydi. Bakklandet veya Ntellenberg gibi bölgelere bakıldığında Trondheim'm bir teknoloji başkenti olması

neredeyse düşünülemezdi bile. Eski ahşap evleri, parkları, kırsal

kiliseleri, dikmeler üzerinde yükselen renkli su depolan, kartpostal gibi bahçeleri ve avlulanyla geçen zaman ve ilerleyen bilgi ile

çelişiyordu ama NTNU*, Norveç'in-önde gelen teknik üniversitesi

hemen köşedeydi.

Çok az şehir, geçmiş ve geleceği Trondheim kadar uyumla

birleştirebilmişti. Işte bu yüzden Sigur Johanson burada yaşadığı için kendini ayrıcalıklı hissediyordu. Dairesi, Kirkegata Caddesi'ndeki

eski moda MOllenberg'de, eğimli çatısı, beyaz merdivenleri ve

pervazları her Hollywood yönetmeninin gönlünü çelebilecek toprak

rengi bir evin zemin katıydı. Johanson bir deniz biyologuydu ve

tamamıyla modern bir bilim insanıydı ama hiç kimse onu zamanının

değerlerine ikna edemezdi. Bir vizyonerdi ve her vizyoner gibi radikal yeniklikçiliğe olan aşkını geçmişin idealleriyle birleştirmişti. Yaşamı, eski-moda kahramanlığı, imkânsız görünene karşı tutkusu ve

teknolojiye övgüsüne imrendiği Jules Veme ruhuyla biçimlenmişti.

Şimdiye gelince... şimdiki zaman, kabuğu gündelik sorunlar ve bayağı iş hayatı ile kalınlaşmış bir salyangozdu. Sigur Johanson'un evreninde buna gerçekten yer yoktu. Kendisinden ne beklendiğini bilerek hizmet etmiş, bilgi birikimini .zenginleştirmiş ve iş hayatının bu birikimi kullanma şeklinden nefret etmişti.

Jipiyle üniversite kampusunun etrafındaki Nid Nehri'nin parlak

sulannı geçerek soğuk ve karlı Bakklandet yoluna girdiğinde sabahın

geç saatleriydi. Ormanın derinliklerinde geçirdiği bir hafta sonu

tatilinden dönüyordu, zamanın geçmediği tecrit edilmiş kasabaları

dolaşmıştı. Yaz olsa, bagajında taze ekmek, şarküteriden alınmış folyo içinde kaz ciğeri ve bulabilirse 1985 dolumu bir ^evvürztraminer dolu bir piknik sepetiyle Jaguar'ı alırdı. Johanson, flsl^^an Trondheim'a taşındığından beri, turist kafileleri ve gezginlerden uzak, sessiz yerleri aramıştı. İki yıl önce tenha bir göle ve yanında onu memnun edecek,

yenilenme ihtiyacı olan bir kır evine rastlamıştı. Sahibini bulmak

biraz vakit almıştı; devlet tarafından yönetilen bir Norveç petrol

şirketinde, Statoirde' yönetici olarak çalışıyordu ve Stavanger'e

taşınmıştı ama Johanson sonunda onu bulduğunda anlaşma hızla

sağlanmıştı. Adam kır evinden kurtulduğuna memnun olmuş ve

kelepir fiyatına satmıştı. Rus göçmenlerden oluşan bir ekip birkaç

hafta içinde harap olmuş evi tamir etmişti. Ekip çok fazla para

almadan evi Johanson'un hayalindeki kır evine dönüştürmeyi

başarmıştı: bir 19. yüzyıl ehlikeyif beyefendisinin inziva yerine.

Uzun yaz akşamlan boyunca göle bakan verandada oturmuş,

Thomas More, Jonathan Swift ve H.G. Wells gibi öngörü sahibi yazarlan okumuş ve Mahler veya Sibelius'la hayallere dalmıştı. Evin iyice istiflenmiş bir kütüphanesi vardı. Sevdiği kitaplann ve CD'lerih neredeyse tümünün ikinci kopyasına sahipti; gittiği her yerde yanında olmalarını istiyordu.

Johanson NTNU kâmpüsüne doğru sürmeye devam etti. Bir kar bulutuyla kaplanmış ana bina tam karşısındaydı. 2 0. yüzyıl başında yapılmış, kale tarzında, heybetli ve gösterişli bir yapıydı; arkasında ise derslikler ve laboratuvarlar bulunuyordu. 10.000 öğrencisiyle kampus, neredeyse kendi basma bir kasaba sayılırdı ve aktiviteyle kaynıyordu. Johanson memnuniyetle iç geçirdi. Gölde geçirdiği zamandan keyif almıştı. Evvelki yaz kardiyoloji departmanından, birkaç konferansta karşılaştığı bir asistanla gölde birkaç hafta sonu geçirmiş ve her şey yolunda gitmişti ama yine de ilişkiyi bitirmişti. Başından beri uzun vadeli düşünmemişti —üstelik gerçeklerle yüzleşmesi gerekirdi: o elli altı yaşındaydı, kız ise ondan otuz yaş gençti. Birkaç hafta sonu için harikaydı ama bir ömür sürmesi düşünülemezdi. Her halükarda Johanson insaniann ona çok yaklaşmasına izin vermiyordu. Hiç vermemişti.

Jipini park yerine bıraktı ve Doğa Bilimleri Fakültesi'nin yolunu tuttu. Ofisine girdiğinde Tina Lund pencere kenarında ayakta duruyordu ve içeri girerken dönerek "Geç kaldın." diye iğneledi.

"Dur tahmin edeyim: dün gece haddinden fazla kırmızı şarap içtin veya birileri gitmene razı olmadı... "

Johanson sırıttı. Lund, Statoil için çalışıyordu ve görünen o ki

vaktinin çoğunu SINTEF enstitülerinden herhangi birinde

geçiriyordu. SINTEF Grup, ' Avrupa'nın en büyük bağımsız

araştırma kurumlanndan biriydi ve özellikle Norveç petrol endüstrisi onun çığır açan buluşlanndan yararlanmıştı. NTNU ve SINTEF

arasındaki yakın bağlar, Trondheim'ın bir teknolojik mükemmellik

merkezine dönüşmesini sağlamış ve SINTEF merkezleri bölgeye

yayılmıştı. Lund ise Statoil hiyerarşisinde tereyağından kıl çeker gibi yükselmişti ve şu anda Araştırma ve Üretim Yardımcı Direktörüydü.

Bu aralar Marintek'te, SINTEF'in deniz bilimleri teknolojisi

merkezice üs .^urmuştu.

Lund paltosunu çıkarırken Johanson uzun, ince endamını inceledi.

Tina Lund'dan hoşlanırdı. Birkaç yıl önce neredeyse birlikte

olacaklardı ama arkadaş kalmaya karar vermişlerdi. Şimdi sadece

birbirlerinin birikiminden yararlanıyor ve ara sıra beraber yemek

yiyorlardı. "Benim gibi yaşlı bir adamın uykuya ihtiyacı var," dedi.

"Kahve?"

"Tabii."

Bitişik odaya geçip taze yapılmış kahve buldu. Sekreteri görünürde

yoktu.

"Sütlü ve şekersiz," diye seslendi Lund.

"Biliyorum." Johanson iki kupaya kahve doldurdu, birine biraz süt ekledi ve ofise döndü. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, unuttun mu?"

"O kadar ileri gidemedin."

"Tanrı esirgesin! Şimdi otur da buraya neden geldiğini anlat."

Lund kahvesini aldı ama ayakta dikilmeye devam etti. "Nedeni bir solucan sanırım."

Johanson kaşlarını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı. "Ne

demek 'sanırım'?"

Lund pencere pervazından küçük, çelik bir muhafaza kabı alıp

Johanson'un önündeki masaya koydu. "Kendin bak."

Johanson yarışma kadar suyla dolu kabı açtı. İçinde uzun ve kıllı

bir şey kıvranıyordu. Dikkatle inceledi,

"Bunun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Lund.

Omzunu silkti. "Solucanlar. İki iri solucan."

"Onu biz de anladık. Hangi tür?"

"Ah, demek bu yüzden bir biyologa ihtiyacın var. Bunlar

Polychaeta. Kıllı solucan*."

"Kıllı solucanları biliyorum..." Tereddüt etti. "Ama daha ayrıntılı inceleyip smıflandırabilir misin?"

"Hımmm." Johanson kabaca bir baktı. "Dediğim gibi bunlar kıllı solucan. Güzel örnekler de. Okyanus tabanı bunun gibi yaratıklarla

doludur. Ama türleri hakkında bir fikrim yok. Bunlarla derdin ne?"

"Birbilebilsek."

"Peki ne biliyorsunuz?"

"Onları kıta yamacında", yedi yüz metre derinlikte bulduk."

Johanson çenesini sıvazladı. Aç olmalılar, diye düşündü. olmalarına

şaşırmıştı, birçok organizma derinliklerden koparılıp çıkarılmayı

kaldıramazdı.

Gözlerini kaldırdı. "Onlara şöyle bir bakmanın zararı olmaz. Seni yarın ararım."

"Harika." Lund bir an durdu. "Solucanlarla ilgili garip bir şey fark ettin değil mi? Bakışından anlayabiliyorum."

Hâlâ canlı

"Belki."

"Ne?"

"Kesin olarak söyleyemem. Taksonomi'" benim uzmanlık alanım değil. Kıllı solucanlar her tür biçim ve renkte olabilirler ve tümüne hakim değilim ama bu ikisi..."

Lund gülümsedi. "Neden şimdi bakmıyorsun? Ne bulduğunu bana

öğle yemeğinde anlatırsın."

"Çalışmam gereken bir işim var biliyorsun."

"Sabah geldiğin saate bakılırsa şimdilik çok da sıkışık değilsin herhalde."

Ne kadar da sinir bozucu; haklıydı!

"Tamam," diyerek içini çekti. "Saat birde kafeteryada buluşuruz.

Bu ikisiyle uzun vadeli bir arkadaşlık niyetin var mı yoksa onları

kesebilir miyim?"

"Ne gerekirse onu yap Sigur. Sonra görüşürüz."

Lund aceleyle odadan çıktı. Johanson onun gidişini seyrederken,

belki de ikisi arasında bir şeyler olabileceğini düşündü. Ama Tina

Lund hayatını büyük bir hızla yaşıyordu. Johanson gibi biri için

fazlasıyla hareketli ve heyecanlıydı.

Kendisine gelen mektupları düzenledi ve bazı aramaları cevapladı.

Sonra muhafaza kabını alıp laboratuvara taşıdı. Annelida'filumümma

ait kıllı solucanlar oldukları şüphe götürmezdi. Tıpkı sıradan yer

solucanları gibi halkalı solucanlar. Organizma olarak karmaşık

değillerdi ama zoologları büyuluyorlardı: Kıllı solucanlar bilinen en eski canlılar arasındaydı. Fosil kayıtları, Orta Kambriyen

döneminden beri, 500 milyon yıldır hiç değişmeden bugüne

geldiklerini gösteriyordu. Taze su kaynakları veya bataklık bölgelerde birkaç türü bulunurdu ama asıl deniz ve okyanuslar onlarla

kaynıyordu. Dip çökeltisini havalandırır ve balıklarla yengeçlere bol besin sağlarlardı. Birçok insan itici bulsa da Johanson onları kayıp bir

dünyadan sağ kalanlar, sıra dışı bir güzellik olarak görüyordu.

Dokunaç benzeri uzantılar ve parlak beyaz kıl yumaklan ile kaplı

pembemsi bedenleri incelemek için birkaç dakika harcadı. Sonrada

kabın içine solucanları uyuşturmak için magnezyum klorür damlattı.

Bir solucanı öldürmenin birkaç yolu vardı ama en yaygın olanı alkole; votka veya aquavit'e batırmaktı. insanlar için bu akut alkol

zehirlenmesiyle ölüm demekti —öbür tarafa gitmek için fen bir yol

sayılmazdı. Ama solucanlar daha farklı hisseder ve eğer öncesinde

uyuştunnazsanız ölmeden önce bir top haline kıvnlırlardı.

Magnezyum klorür kaslarını gevşettiğine göre artık onlara istediğini yapabilirdi.

Bir tanesini dondurmaya karar verdi; gerekirse DNA'sını

incelemek veya kararlı izotop analizini yapmak için yedekte bir

Örnek olm^^l^^r zaman işe yarardı .'Diğerini alkole batırıp ölçmek

için uzattı. Hemen hee^^n 17 santimetre diye not etti. Sonra

uzunlamasına kesti ve bir ıslık koyuverdi. "Bak, bak, bak," diye mırıldandı.

Ömek, bir halkalı solucanın bilinen tüm özelliklerine sahipti.

Hortumu, fora edilip avını ele geçirmek için hazır halde bedeninin

içine kıvrılmıştı. Ucunda kitinden çeneler ve sıralı minicik dişler

vardı. Yıllar içinde Johanson pek çok kıllı solucanı enine boyuna

incelemişti ama bunlar şimdiye kadar gördükleri arasında en büyükleriydi. Solucana bakarken bunun yeni bir tür olup olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Çok az kişi, yeni bir tür keşfedecek kadar şanslıydı. Adı sonsuza kadar yaşayabilirdi...

Dahili bilgisayar ağına başvurmak için bilgisayarına döndü ve bir süre veri labirentinde dolandı. Sonuç şaşırtıcıydı. Bir anlamda solucan oradaydı, bir anlamda ise yoktu.

Kafeteryanın cam kaplı geçidinde aceleyle ilerlediği sırada on beş dakika gecikmişti bile. Içeri dalıp Lund'u bir köşe masada gördü ve ona doğru ilerledi. Bir pahniye ağacının altında oturan Lund el salladı.

"Özür dilerim," dedi. "Çok bekledin mi?"

"Hem de nasıl. Açlıktan ölüyorum."

"Kıyılmış tavuk yahnisi alalım," dedi Johanson. "Geçen haftaki iyiydi."

Lund başını salladı, önerilerine güvenebileceğini bilirdi. Lund kola, Johanson ise bir bardak şarap sipariş etti. Garson içecekleri getirirken Lund iskemlesinde sabırsızca kıpırdanıyordu. "Eee?"

Johanson şarabından bir yudum aldı. "Fena değil. Taze ve aroması tam."

Lund gözlerini yuvarladı.

"Tamam, tamam." Eğlenmiş halde bardağını indirdi, arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Ona Pazartesi sabahı baskını

yapan kim olursa olsun şüpheyle bekletilmeyi hak ediyordu. "Zaten halkalı solucan, polychaete olduklarını belirlemiştik. Umarım tam bir rapor istemezsin çünkü haftalar, belki aylar alabilir.Şimdilik bu iki örneğe bir mutasyon veya yeni tür gibi —daha kesin olmak gerekirse,

hem mutasyon, hem de yeni bir tür gibi yaklaşacağım."

"Bu kulağa pek kesin gibi gelmiyor."

"Üzgünüm ama böyle. Onları nerede buldun?"

Lund bölgeyi tarif etti. Kıyıdan epeyce açıkta, Norveç kıta

sahanlığının derin okyanus tabanına alçaldığı kıta yamacmdaydı.

"StatoiPin orada ne yaptığını sormaya cüret etmeli miyim?

"Morina arıyorduk."

"Morina mı? Işte bu iyi haber —çoktan ölüp gittiklerini ^^^^d'u

"Hiç komik değil Sigur. Sondalamayı düşünmeye bile başlamadan

önce ne kadar fazla engel aşılması gerektiğini biliyorsun. D suçlanmak istemeyiz."

"Yeni bir platform mu inşa edeceksiniz? A

"Bu benim sorunum değil," dedi kısaca,

JaTs^^i^ çalışmamakla

ma pe^|dFkârları düşüyor." ince

"öncelikle oraya inşa edip

edemeyeceğimize bakıyorum. Bu bölge şimdiye kadar denizde

sondaj yaptığımız noktalardan çok daha ileride, öncelikle teknolojik sorunları çözmeli ve çevreye saygılı olduğumuzu kanıtlamalıyız. işte bu yüzden orada, aşağıda nelerin yüzdüğünü bulmaya ve bölgenin

ekolojik işleyişini anlamaya çalışıyoruz. Böylece senin gibi insanlar şikayet etmeyecektir."

Johanson onaylarcasına başını salladı. Lund, petrol endüstrisinin

Norveç Balıkçılık Bakanlığı tarafından her gün milyonlarca ton atık

suyu denize boşaltmakla suçlandığı Kuzey Denizi Konferansı'nın

sonuçlarıyla boğuşuyordu. Bu zehirli birikintiler milyonlarca yıldır rahatsız edilmeden deniz tabanının derinliklerindeki petrol

yataklarında kalmıştı ama şimdi Norveç sahili boyunca uzanan

yüzlerce Kuzey Denizi platformu tarafından yüzeye çıkarılıyordu.

Petrol mekanik süreçlerden sonra bu sudan ayıklanıyor ve

kimyasallarla dolu su tekrar denize boşaltılıyordu. Norveç hükümeti, Deniz Araştırmaları Enstitüsü'nden bir araştırma yapmasını,isteyene

kadar geçen on yıllar boyunca kimse bu tekniği sorgulamamıştı.

Sonuçlar petrol endüstrisi kadar çevreciler arasında da bir bomba

gibi patlamıştı. Suyun içindeki maddeler morinaların üreme

döngüsüne müdahale ediyor, dişilik hormonları gibi işlev görerek

erkek morinaların kısırlaşmasına hatta cinsiyet değiştirmesine sebep oluyordu. Diğer türler de etkileniyordu. Petrol şirketleri, suyu denize boşaltmayı durdurup başka seçenekler bulmaya zorlanmıştı.

"Gözlerini üzerinizde tutmakta haklılar," dedi Johanson. "Ne kadar sıkı o kadar iyi."

"Ne kadar da yardımcısın." Lund iç çekti. "Her neyse, yamaç keşfimiz bizi okyanusun epey derinine götürdü. Alışıldık sismik

tetkiki yaptık sonra da birkaç resim çeksin diye yedi yüz metre derine bir robot indirdik. O kadar derinde solucan bulmayı beklemiyorduk."

"Onlar her yerde. Ya yedi yüz mttrenin üstünde? Orada da

buldunuz mu?"

"Hayır. Şimdi bundan çıkartacağımız sonuç ne?"

"Johanson çenesini ellerine -dayadı. "Solucanının sorunu şu ki,"

dedi, "gerçekte o iki ayrı solucan."

Lund boş gözlerle baktı. "Eee, biliyorum. Sana iki tane verdim."

"Kastettiğim bu değil. Taksonomisini söylüyorum. Yanlış

yapmadıysam solucanın henüz keşfedilmiş yeni bir tür. Meksika

Körfezi'nin deniz yatağında^ metan gazıyla yaşayan bakterilerin

aralarında bulundu."

"Gerçekten mi?"

"İşte bu noktada ilgi çekici olmaya başlıyorlar. Solucanlar^ç

Elbette bazı kıllı solucan türleri iki metreye kadar uzayabili^\e

yaşlılık dönemine kadar hayatta kalabilir. Ama seninkilere

benzemezler ve buralarda bulunmazlar. Seninkiler Meksika'dakilerle

aynıysa keşfedildiklerinden beri epey büyümüşler. Meksika

Körfezi'ndeki solucanlaı^e^lazla beş santimetre

boyundaydı ama seninkiler bunun üç katı. Ve şimdiye kadar Norveç

kıta sahanlığında göründüklerine dair hiç kayıt yok."

"Bunu nasıl izah edeceksin?"

"Edemiyorum. Şimdilik tek düşünebildiğim tamamen yepyeni bir

türe denk geldiğin. Statoil'i tebrik ederim. Solucanlarınız Meksika

buz solucanları gibi görünüyor ama uzunlukları ve diğer özelliklerine bakılırsa tamamen yeni bir tür. Aslına bakılırsa, daha çok tarih öncesi bir solucan gibi, neslinin tükendiğini sandığımız küçük bir

Kambriyen canavarı. Yine de hâlâ anlayabilmiş değilim... "

Birden durdu. Norveç kıta sahanlığını altüst eden petrol

şirketlerinin bu büyüklükte bir solucanı daha önce görmüş olması

gerekirdi.

"Neyi?" diye sıkıştırdı Lund.

"Ya hepimiz körüz ya da senin solucanların bu bölgede yeni ortaya çıktılar. Çok daha derinlerden geliyor olabilirler." '

"O zaman niye oradaydılar?" diye sordu Lund. "Ve ne zaman bir raporum olabilir?"

"Bana güçlük çıkartmayacaksın değil mi?"

"Demek istediğin oysa, bir ay bekleyemem."

"Yok artık!" Johanson ellerini kaldırdı. "Solucanları bir dünya yolculuğuna göndermem gerek. Bana iki hafta ver ve tartışma. Daha

hızlı yapmamın yolu yok."

Lund sessizce oturdu. Tavuk yahnisi gelmişti ama tabağına

dokunmamıştı. "Metanla beslendiklerini mi söylüyorsun?"

"Metanla yaşayan bir bakteri ile besleniyorlar," diye düzeltti.

"Karışık bir simbiyotik sistem. Unutma ki, söz konusu solucanlar bizimkilerle bağlı olabilir de olmayabilir de. Henüz hiçbir şey

kanıtlanmadı."

"Eğer bu solucanlar Meksika'dakilerden daha büyüklerse, daha da açlardır herhalde," dedi Lund şakayla.

"En azından senden daha aç," dedi Johanson tabağı gösterirken.

"Bu arada, eğer elinde varsa, şu canavarlardan birkaç tanesine daha ihtiyacım olacak."

"Bitmelerine daha çok var."

"Yedeğinizde daha çok mu var?"

"Bir düzine kadar," diye cevapladı. "Ama geldikleri yerde çok daha^ bulunuyor."

"Ne kadar daha fazla?"

"Tahminen söyleyeceğim ama... Birkaç milyon kadar.'

12 MART

Vancouver Adası,

Kanada

Günler gelip geçerken yağmur yağmaya devam etti. Leon Anawak en son ne zaman böylesine uzun zaman boyunca yağdığını hatırlamıyordu. Yıllar önce olmalıydı. Okyanusun çarşaf gibi düz yüzeyine baktı. Uzakta ince, gümüş bir çizgi, günlerdir ilk kez yağmura bir ara vadeden alçak, kalın bir bulutu su yüzeyinden ayırıyordu. Yine de buna güvenilemezdi, yerine her zaman bir sis çökebilirdi. Pasifik Okyanusu, genelde hiç uyarmadan canı ne çekerse onu yapardı.

Anawak, gözlerini ışık huzmesinden ayırmadan Blue Shark'm motorunu çalıştırıp denize açıldı. Güçlü motorlarıyla iri lastik bot, Zodiac tam gaz ilerledi. Dürbün ve fotoğraf makinalarıyla donanmış, baştan aşağı su geçirmez kıyafetlerine bürünmüş on iki yolcusu hızla ilgilerini kaybediyorlardı. Şubatta Baja Kaliforniya lagünlerini ve ılık Hawaii sularını terk edip Kuzey Kutbu'ndaki yazlık beslenme alanlarına gelen kambur balinalarla gri balinaları bir anlığına görebilmek için bir buçuk saatten fazla zamandır sabırla beklemişlerdi. Göç yolu on altı bin kilometre boyunca devam edecek, onları Pasifik Okyanusu'ndan Bering Denızi'ne; oradan da amfipod' ve krillerle' ziyafet çekecekleri, bollukla dolu donmuş ziyafet havuzlan Chukchi Denizi'ne ulaştıracaktı. Günler kısaldığında Meksika'ya doğru, yuvaya dönmek ve en büyük düşmanları

orkalardan" uzakta doğum yapmak için tekrar yola çıkacaklardı.

ingiliz Kolombiya*.', ve Vancouver Adası sularından yılda iki kez

devasa memeli sürüleri geçer ve bu aylanla Tofıno, Ucluelet ve

Victoria gibi sahil kasabalarında balina izleme tınlan dolup taşardı.

Ama bu yıl değil.

Şimdiye kadar ne bir yüzgeç ne de kuyruk görüntülenebilmişti.

zamanı iki türden birini görme ihtimali o kadar yüksek olurdu

Balina Istasyonu turda balina göremeyenler için ikinci ve be

vadederdi. Birkaç saat boyunca hiçbir şey görememek duyulmamış

ama bunun tüm gün sürmesi gerçekten kötü şanstı. Tüm bir|

hafta\endişe verirdi

Yine de bu yıl balinalar yolunu şaşırmış gibiydi ve bugünün

macerası da daha başlamadan bitmişti. Herkes kamerasını kaldırdı.

Bottan görebildikleri tek şey belli belirsiz bir kayalık sahildi ve onu bile yağmur yüzünden tam olarak göremiyorlardı.

Anawak her gözleme açıklamalar ve yorumlarıyla eşlik ederdi ama

şimdi ağzı kurumuştu. Bir buçuk saat boyunca bölgenin tarihine

sarılmış ve grubun havasını anılarla canlı tutmaya çalışmıştı. Artık herkese balinalar ve siyah «yılardan gına gelmişti. Anavvak da

anlatacaklarını nasıl değiştirebileceğine dair fikirlerini tüketmişti, üstelik balinaların nerede olduğunu merak ediyordu. Belki de kaptan

olarak turistlerin durumuyla daha çok ilgilenmesi gerekirdi ama bu onun tarzı değildi.

"Dönme zamanı." diye ilan etti.

Hayal kırıklığı ile dolu bir sessizlik oldu. Clayoquot Koyu boyunca yolculuk en az kırk beş dakika sürecekti. Akşamüstünü bir heyecan dalgasıyla bitirmeye karar verdi. Zodiac'ın dıştan takma ikiz motorları onlara iyi bir adrenalin pompası sürüş sağlayabilirdi. Hız, Anavvak'ın elinde kalan sunabileceği son şeydi.

Yağmur aniden durduğunda ayaklar üzerindeki evleri ve iskeledeki balina istasyonuyla Tofıno kıyıları anca görünmeye başlamıştı. Uzaktan tepeler ve dağlar gri kartondan kesilip yapıştırılmış gibi görünüyordu. Zirveleri bir sis ve bulut tabakasıyla kaplanmıştı. Anavvak yolcuların bottan inmelerine yardım etti sonra iskeleye tam yanaştı. iskeleye çıkan basamaklar kaygandı ve bir sonraki maceraperest grup istasyonun önündeki avlunda toplanmıştı. Onlar için de herhangi bir heyecan olmayacaktı.

Anavvak bilet bürosuna girerken "Eğer işler yakında düzelmezse hepimiz kovulacağız," dedi Susan Stringer. Gişesinin arkasında ayaktaydı ve plastik broşür kaplarını dolduruyordu. "Belki de sincap gözlemeyi önermeliyiz, ne dersin?"

Davie'nin Balina istasyonu el yapımı objeler, üçüncü sınıf

hediyelikler, giysi ve kitaplarla dolu sıcak, sevimli bir yerdi. Stringer ofis müdürüydü. Çalışmalarına para sağlamak için işe girmişti ki bu

Anavvak'm da orada işe başlamasının sebebiydi. Ancak doktorasını

bitirmesinin üzerinden dört yıl geçmesine karşın hâlâ Davie için

çalışıyordu. Anavvak, geçen bi^aç TB^ boyunca deniz memelilerinin

zekâsı ve aralarındaki sosyal ilişkili a^la^^ çığır açıcı bir kitap

yazmıştı. Öncü çalışması uzmanların saygısını kazanmış ve ona

bilimin parlayan yıldızlarından biri olarak ün kazandırmıştı. Artık

bol

paralı işler öneren mektuplar gelmeye ve Vancou^^r rahat hayatını

anlamsız göstermeye başlamıştı. Anav an meselesi olduğunu

biliyordu. Otuz bir yaşın

nın yabanındaki dan taşınmasının Yakında büyük

enstitülerden birinde öğretim görevlisi veya araştırmacı olacaktı.

Uzmanlık dergilerinde makaleleri yayımlanacak, konferanslara

gidecek ve akşam trafiğinde temelleri titreyen cazip bir konutta

oturacaktı.

Su geçirmez kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Keşke yapabileceğimiz bir şeyler olsaydı," diye mırıldandı.

"Ne gibi?"

"Gidip onları aramak gibi."

"Rod Palm'la telemetrik izleme sonuçlan hakkında konuşmak

istemiyor muydun?"

"Çoktan konuştum."

"Ve?"

"Dediğine göre söylenecek pek bir şey yok. Ocak'ta birkaç tane şişe burunlu yunus ve deniz aslanını uydu vericileri ile etiketlemişler ama izleri göçün başında kayboluyor. Tüm vericilerin yayını durmuş ve o

zamandan beri sessiz."

Stringer titredi. "Endişelenme tekrar açılacaklardır. Binlerce

balina bir anda kaybolamaz."

"Görünen o ki kaybolabiliyor."

Stringer sınttı. "Herhalde Seattle yakınlarında trafiğe

takılmışlardır."

"Çok komik."

"Hadi biraz gevşe. ilk defa gecikmiyorlar. Her neyse, neden daha sonra Schooners'ta bize katılmıyorsun?"

"Ah... üzgünüm. Hâlâ beyaz balinalarla ilgili deneyi hazırlıyorum."

"Çok çalışıyorsun," dedi Stringer sertçe.

"Çalışmak zorundayım Susan. Benim için gerçekten önemli. Hisse

senetleri ve sermayelerin tersine en azından bunu anlayabiliyorum."

Kinaye Stringer'ın sevgilisi Roddy Vvalker'ı hedeflemişti. Walker

Vancouver'de bir borsa simsanydı ve birkaç gündür Tofino'da kalıyordu. Tatil fikri cep telefonunda bağırarak konuşmak, istenmeden mali önerilerde bulunmak ve herkesin sinirlerini bozmaktan ibaretti. Stringer'ın iki adamın dost olmayacağını anlaması uzun sürmemişti, hele de Walker Anavvak'ı kökler^ hakkında sorgulamak için uzun bir gece boyunca esir ettikten sonra.

"Muhtemelen inanmayacaksın ama," dedi, "sadece bunlar hakkın konuşmuyor."

"Gerçekten mi?"

"Sadece kibarca sorman yeterli," dedi Stringer anlamlı bir/%ek

"Peki," dedi Anavvak. "Size sonra katılrrım."

"Hayır katılmayacaksın. Gelmeye hiç niyetin yok.

Anavvak sırıttı. "Eğer kibarca sorarsan... " p

Elbette gitmeyecekti. O da, Stringer da bili^r^^ama kadın her seferinde davetini tekrarlıyordu. "Fikrini değiştirirsen sekf^dî buluşacağız. Bir düşün,

belki de o midye bağlamış kıçını kaldırman gerekir. Tom'un kız kardeşi geliyor ve biliyorsun sana meyilli."

Onu neredeyse ikna etmeye yetiyordu. Ama Tom Shoemaker Davie'nin genel müdürüydü ve Anawak'ın kaçmaya çalıştığı bir yere kendini bağlamaya hiç niyeti yoktu. "Bir düşünürüm."

Stringer bir kahkaha koyuverip gitti.

Anavvak, Shoemaker gelip yerini devralana kadar kalıp

müşterilerle ilgilendi. Sonunda ofisten çıkıp ana caddeye yöneldi.

Davie'nin Balina istasyonu, Tofıno'ya giden yoldaki ilk binadan

biriydi. Kasabadaki her yer gibi ahşaptan yapılmıştı; kırmızı çatılı, korunaklı bir terası olan ve önündeki çimenlikte »embolü olan

sedirden yapılmış yedi metrelik balina kuyruğu totemiyle sevimli bir yerdi. Kalın bir çam ormanının kenarına kurulmuştu. Bölge tam

tamına Avrupalılar'ın Kanada'yı hayal ettikleri gibiydi ve sakinleri bu algıyı güçlendirmek için ellerinden geleni yapıyordu: Fenerlerinin ışığında oturur, bahçelerinde bir siyah ayıyla burun buruna

gelmelerinin veya bir balinanın sırtında yüzmelerinin hikâyelerini

anlatırlardı. Üstelik anlattıklarının çoğu doğruydu. Hafifçe

meyillenen kumsallar, engebeli arazi, bataklıklar, nehirler, terk

edilmiş mağaralar ve Tofino'dan Renfrevv Limanı'na dek batı

sahilinde uzanan tarihi çam ve sedir ağaçlan her yıl sürüyle turisti bölgeye çekiyordu. iyi bir günde denize bakıp bir gri balina görebilir veya güneşlenen deniz aslanlanyla su samurlannı seyredebilirdiniz.

Şiddetli yağmur dönemlerinde bile, pek çok insan buranın dünyadaki

cennet olduğunu düşünüyordu.

Anavvak öyle düşünmüyordu.

Kasabanın içine doğru biraz yürüdü, sonra rıhtımlardan birine

döndü. Orada, 12 metrelik harap olmuş bir yelkenli demirlemişti.

Yelkenli Davie'ye aitti ama tamiratına vereceği paraya kıyamadığı için sudan ucuz bir kirayla Anavvak'a vermişti. Anavvak'ın asıl evi Vancouver kentinde ufak bir daireydi ama ancak şehirde işi olduğu zaman giderdi.

Alt güverteye gidip bir yığın kağıt aldı ve istasyona geri yürüdü.

Vancouver'da eski, döküntü bir Ford'u vardı ama adada Shoemaker'ın tarih öncesinden kalma Land Cruiser'ı ile idare ediyordu. Araca binip motoru çalıştırdı ve kasabanın birkaç kilometre dışında, nefes kesici okyanus manzarasına sahip kayalık burnun üzerindeki lüks otel Wickaninnish Hanı'na doğru sürdü.

Bulut, parça parça_ mavilikleri göstererek dağılmaya başlamıştı. iyi bakım görmüş yolu takip .\terek yoğun ormanın içinden on dakikada geçti. Küçük bir otopark alanına geldiğinde aracını bırakarak yürüyerek devam etti ve yerde çürüyen devasa ağaç gövdelerini geçti. Yürüdüğü patika, akşam güneşinde yeşil yeşil parlayan ağaçların arasından yukarı tırmanıyordu. Nemli toprağın kokusunu alıyor ve su şıpırtılarıuı duyuyordu. Çam dallan, eğrelti otlan ve yosunlar^ kaplanmıştı.

Her şey enerji dolu ve canlı görünüyordu.

Wick'e ulaştığında yürüdüğü için kendini daha iyi hissediyordu.

Artık gökyüzü de açılmaya başladığına göre plajda huzur içinde

oturabilir ve çalışabilirdi. Hava daha bir süre kararmayacaktı. Belki, diye düşündü otelden aşağı zikzak yaparak inen merdivenleri

geçerken, kendimi akşam yemeği ile ödüllendirmeliyim. Wick'in

yemekleri her zaman mükemmeldi.

Not defteri ve dizüstü bilgisayarı ile donanmış halde ters çevrilmiş

bir ağaç gövdesine yerleşti ama biri merdivenlerden inerek gelip,

sahilde dolanmaya başladığında Anavvak oturalı on dakika bile

olmamıştı. Deniz çekilmişti ve akşam güneşi sürüklenmiş dalların

saçıldığı kıyıyı aydınlatıyordu. Yeni gelen, gümüş mavisi sulara yakın duruyordu. Her kimse, telaşlı görünmüyordu ama dolambaçlı

rotasının Anavvak'm oturduğu ağaca doğru yönlendiği belliydi.

Kaşlarını çatıp mümkün olduğu kadar meşgul görünmeye çalışiı.

Biraz sonra yaklaşan adımların yumuşak, çakıl çıtırtılarını duydu

"Merhaba."

Anavvak yukarı baktı.

Önünde, elinde sigarasıyla ellilerinin sonunda bir kadın dikiliyordu.

Yüzü bronzlaşmış, çizgilerle kırış kırış olmuştu. Çıplak ayaklıydı ve kot pantolonla koyu renk bir anorak giymişti.

. "Merhaba." Sesi istediğinden daha yumuşak çıkmıştı. Bölündüğü için duyduğu rahatsızlık yukarı bakar bakmaz dağılmıştı. Kadının

koyu mavi gözleri merakla parlıyordu. Gençliğinde baş döndürücü

olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Normal şartlarda kaçamak bir cevap verirdi ama bu sefer kendini

"Beluga balinaları ile ilgili bir araştırma üzerinde çalışıyorum. Ya sen?" derken buldu.

Kadın yanına oturdu. Anavvak kadının profiline baktı; düzgün

burnuna ve çıkık elmacık kemiklerine, ve birden onu daha önce bir

yerlerde görmüş olduğunu hatırladı.

"Ben de bir araştırma üzerinde çalışıyorum," dedi kadın. "Ama yayımlandığında kimsenin okuyacağını sanmıyorum." Durdu.

"Bugün senin botundaydım."

Güneş gözlükleri takan kapüşonlu kadın diye hatırladı.

"Balinaların nesi var?" diye sordu kadın.

"Yoklar."

"Nasıl yani?"

"işte "ben de kendime bunu sorup duruyorum."

Kadın başını salladı. "Benim kısmetim de henüz görünmed neden

olduğunu biliyorum. Belki de beklemeyi^ başlamalısınız."

• "Arıyoruz zaten." Bilgisayarını kapattı. ^^yc

cihazlarımız var

—

telemetri. Ve sonar. Sürüleri takip edebiliyoruz."

azından aramaya

"Ama ortadan kayboldular."

"Bazıları Mart'ın başlarında Los Angeles sahilinde göründüler ama o zamandan beri hiçbir şey yok."

"Yani hepsi öylece yok oldular?"

"Hepsi değil," Anavvak iç çekti. "Biraz karışık. Dinlemek istediğine emin

"Tabii."

"Vancouver Adası'ndan yirmi üç değişik türde balina görebilirsin.

Bazıları sadece gelip geçiyordür —gri balinalar, kambur balinalar,

minke balinaları gibi— ama diğerleri burada yaşar. Örneğin bu

sularda üç değişik tür orka vardır."

"Katil balina mı?"

"Denebilir," dedi Anavvak sinirle. "Ama orkaların yaban hayatında insanlara saldırdığı görülmemiştir. Plinius, Doğa Tarihi

adlı kitabında onları suçladı gerçi. Onlara 'En korkutucu, keskin ve delici dişlerle silahlanmış devasa bir kütle ve et yığını,'' demişti.

Cousteau da onları bir numaralı düşman olarak göstermişti. Ne

aptallık!"

"Tamam, mesaj alındı . . .O zaman orka tam olarak ne demek?"

"Orcinus orca tam bilimsel isimleridir ve ölüler diyarından gelen anlamına gelir. Bu ismin nereden çıktığını bilmiyorum."

"Burada üç tür orka olduğunu söyledin."

Anavvak denizi gösterdi. "Açık deniz orkaları. Haklarında çok fazla bir şey bilmiyoruz ama çoğunlukla büyük gruplar halinde gelip giderler ve epey açıkta yaşarlar. Gezgin orkalar göçebedirler ve daha küçük sürüler halinde yaşarlar. Bunlar katil balina tasavvuruna en yakın olanlarıdır. Dişlerini geçirebildikleri her şeyi yerler —fok, deniz aslanı, yunuslar ya da kuşlar. Hatta mavi balinalara bile saldırırlar. Burası gibi kayalık bölgelerde suda kalırlar ama Güney Amerika'da fok ya da başka hayvanları avlamak için kendilerini kıyıya atarlar. Bunu izlemek inanılmazdır."

Bir an durdu ama kadın konuşmayınca devam etti. "Üçüncü tür de adanın çevresindeki sularda geniş aileler şeklinde yaşar. Adayı ne kadar iyi bilirsin?"

"Pek iyi değil."

"Doğuya doğru Johnstone Boğazı vardır, adayı ana karadan ay kanalı. Yerleşik orkalar tüm yıl boyunca orada yaşarlar. Sadece som 1970'lerden beri onların sosyal davranış modellerini takip ediyoru^ —" . "Ne diye bunları sana anlatıyorum ki?" v

Kadın güldü. "Kusura bakma seni lafa tuttum. Ve merak ettim. Hangi balinalann kaybolduğunu ve hangilerinin hâlâ bu^da ^ olduğ unu açıklamaya çalışıyordun."

"Öyle ama... "

"Meşgulsün."

Anavvak bilgisayarına ve defterine bir göz attı. Raporu yarına

kadar bitmeliydi ama... "Wickaninnish Hanı'nda mı kalıyorsun?"

"Evet."

"Bu gece için bir planın var mı ?"

"Ah," diye sırıttı. "Herhangi biri bana bu soruyu sonnayalı on yıl oldu."

Anavvak da ona sırıttı, "Aslında midemi düşünüyordum.

Konuşmaya akşam yemeğinde devam edebiliriz."

"iyi plan." Kadın ağaç kökünden kalkıp sigarasını söndürdü ve izmariti cebine attı. "Seni uyarayım, ağzım doluyken hep konuşurum.

Bu arada," elini uzattı, "Ben Samantha Crovve. Bana Sam de."

"Leon Anavvak."

Otelin önündeki kayalık buma inşa edilen restoran etkileyici bir

Clayoqüot Koyu ile adalar, arkalarında ise körfez ve sarhoş eden

yağmur ormanı manzarası sunuyordu. Anavvak ve Crovve pencere

kenarında bir masaya oturmuşlardı ki eğer ortalıkta birkaç tanesi

görünseydi balinaları izlemek için harika bir nokta olurdu.

"Sorun şu ki," dedi Anavvak, "Gezgin ve açık deniz orkaları henüz görünmediler. Yerleşiklerden hâlâ büyük miktarda var ama adanın

batısını sevmiyorlar ve Johnstone Boğazı 'ndaki yaşam bile onlar için rahatsızlık verici olmaya başladı."

"Neden?"

"Eğer evini vapurlar, kargo gemileri, transatlantikler ve spor balıkçılığı tekneleri ile paylaşmak zorunda kalsaydın sen nasıl hissederdin? Üstelik tüm bölge geçimini kereste endüstrisinden sağlıyor ve ormanların tamamı Asya'ya naklediliyor. Ağaçlar gittiğinde nehirler balçıkla doluyor, somonlar üreme alanlarım kaybediyor ve yerleşik orkaların yiyeceği tükeniyor."

"Ama tek endişen örkalar değil, değil mi?"

"Gri ve kambur balinalar büyük baş ağrısı. Genelde Vancouver'a Mart'ın başında, aylardır hiçbir şey yememiş olarak gelirlerdi. Kış boyu Baj: Kaliforniya'da depo ettikleri yağlan tüketerek yaşarlar ama bunu sonsuza dek sürdüremezler. Ancak tekrar buraya geldiklerinde yeniden yiyecek bulurlar."

"Belki de daha açık denize gitmişlerdir?"

"Orada da hepsine yetecek kadar yiyecek yok. Örneğin gri bali^^ar, burada VVickaninriish Körfezi'nde okyanusta bulamayacakları bir ^/bes^ kaynağı bulurlar. Onup his etegans." *

"Elegans? Kulağa hoş geliyor. Anavvak gülümsedi.

"Uzun, ince bir solucandır. Körfez sakin ve k^^^^l^jk^ bu da

solucanlar için

uygundur ve gri balinalar solucanlara bayılır. Bunlar gibi küçük atıştırmalıklar Olmasa asla Arktik bölgesine varamazlar." Suyundan bir yudum aldı. "1980'lerin ortasında her şey o kadar kötüydü ki balinalar burada konaklamadı. Ama bunun sebebi sayılarının çok azalmış olmasıydı; neredeyse soyları tükenene kadar avlanılmışlardı.

O zamandan beri sayılarını artırmayı başardık ama dünyada aşağı yukarı sadece yirmi bin gri balina var ve bunların çoğunu burada bulman gerekirdi."

"Ama bu yıl gelmediler... "

"Yerleşikler burada ama onlar sadece azınlık."

"Ya kambur balinalar?"

"Aynı hikâye."

"Beluga balinalanyla ilgili bir araştırman olduğunu söylemiştin?"

"Sence artık kendin hakkında bir şeyler anlatmanın zamanı gelmedi mi?" diye sordu Anavvak.

"Önemli noktaların çoğunu zaten biliyorsun, ben haddinden fazla soru soran yaşlı işgüzarın tekiyim."

Garson elinde ana yemekleriyle birlikte göründü: safranlı pilavla servis edilen gevrek jumbo karidesler.

"Peki ama hangi tür sorular, kime ve neden?"

Crovve sarımsaklı bir karidesi soymaya başladı. "Aslında çok basit.

'Orada biri var mı' diye soruyorum."

"Ya cevap?"

"Şimdiye kadar hiç cevap gelmedi."

"Belki de biraz daha yüksek sesle sormalısın," dedi Anavvak.

"İsterdim," diye cevapladı Crovve ağzı karidesle dolu. "ama şu anki teknolojimiz beni iki yüz ışık yılı genişliğinde bir alana sınırlıyor.

Bu durum, 1990'lann ortalarından beri altmış milyar sinyali analiz

etmemizi engellemedi. Bunlan doğal fenomenlerle açıklanamayan

otuz yedi taneye kadar indirmeyi başardık. 'Merhaba' diyen birileri

olabilecek otuz yedi sinyal."

Anavvak ona baktı. "SETl"için çalışıyorsun."

"Evet. Tam olarak söylemek gerekirse Dünya Dışı Zekâ

Araştırması, Anka Kuşu Projesi."

"Ve uzaydan gelen sinyalleri dinliyorsunuz."

"Bizim güneşimize benzer yıldızları hedefliyoruz —binlercesini

birinin yaşı üç milyar yılın üzerinde. Buna benzer başka projeler

bizimki en önemlisi."

"Vay canına!"

"O kadar da şaşırtıcı değil. Sen balina şarkılarını analiz

^^IbTrblrlerine ne söylediklerini anlamaya çalışıyorsun. Biz

uzaydaki sesldri q^liyoruz çünkü uzayın uygarlıklarla dolu olduğuna

inanıyoruz. Tahminen balinalarla şansın daha yaver gidiyordur."

X)'

"Ben birkaç okyanusla ilgileniyorum sen tüm evrenle

uğraşıyorsun."

"Farklı bir boyutta, evet; ama bana hep okyanuslar hakkında evren hakkında bildiğimizden çok daha azını bildiğimiz söylendi."

^"Ve Dünya dışında zekâ sahibi bir yaşamı işaret eden sinyallere rastladınız!"

Crovve başını salladı. "Hayır. Nereden kaynaklandığını

bilemediğimiz sinyallere rastladık. ilişki kurma şansımız zayıf, hatta neredeyse ihtimal dışı. Bu durumda hüsranla kendimi en yakın

köprüden atmam gerekir. Ama sinyaller benim takıntım. Tıpkı sen ve

balinaların gibi."

"Ben en azından var olduklarını biliyorum."

"Aslında şu anda bilmiyorsun," diyerek gülümsedi.

SETi, Anavvak'ın hep ilgisini çekmişti. Enstitünün araştınnası

1990'ların başında, Kolomb'un Yeni Dünya'ya ayak basmasının beş

yüzüncü yıl dönümünde, yakın yıldızlarda yaşam arayışını hedefleyen

bir araştırmayı NASA finanse ettiğinde başlamıştı. Sonuçta, Puerto

Rico'nun Arecibo kasabasındaki dünyanın en büyük teleskopu yeni bir tür gözlem programı ile görevlendirilmişti. Küresel, cömert özel bağışçılara şükür ki SETl o zamandan beri dünyanın dört bir yanında başka projeler de üretebiliyordu ama Anka Kuşu bunların en bilineniydi.

"Sen Jodie Foster'ın Contacfte oynadığı kadın mısın?"

"Ben kendi uzay aracında gezintiye çıkıp uzaylılarla karşılaşmak isteyen kadınım. Biliyor musun Leon, genelde bunları kimseye anlatmam. insanlar bana ne iş yaptığımı sorduklarında çığlıklar atarak kaçmak isterim. Kendimi açıklamak zorunda olmaya dayanamıyorum."

"Bu duyguyu bilirim."

"Her neyse, sen bana ne yaptığını söylediğine göre sıra bende. Ne bilmek istersin?"

Anavvak uzun uzun düşünmedi. "Neden işe yaramadı?"

Soru kadını eğlendirmiş gibiydi. "işe yaramadığını da nereden çıkardın? Samanyolu kabaca yüz milyar yıldızdan oluşuyor. Herhangi birinin etrafında dünyaya benzer bir gezegen olup olmadığını tespit etmeye çalışmak kurnazlık isteyen bir ış, çünkü yeteri kadar ışık yaymıyorlar. Onlar hakkında sadece bilimsel hilelerle bir şeyler öğrenebiliyoruz. Teorik olarak her yerdeler am yüz milyar yıldızdan

gelecek sinyalleri dinlemeyi istersen sen dene!"

"Anlıyorum." Anavvak sırıttı. "Yirmi bin balinayı takip etmek buna,Jkı la kolay bir iş."

"Benimki gibi bir mesleğin insanı nasıl da yaşlı ve saçları be hale getireceğini anladın mı? Okyanusu litre litre süzerek minicik bir

balığın varlığını kanıtlamaya çalışmak gibi. Ve unutma ki balıklar

yerlerinde durmuyorlar. Muhtemelen sonsuza kadar süzecek ve

sonunda balığın aslında hiç var olmadığına karar vereceksin. Yine de hep oradaydı, binlercesinle birlikte

/¦

yüzüyordu, sadece hep bakmadığın yerlerdeydi. Anka Kuşu bir

seferde birkaç litre süzebilir ama yine de hep sınırlıdır; diyelim ki Georgia Boğazı ile. Nereye varmak istediğimi anladın mı? Orada bir

yerlerde uygarlıklar var ama kanıtlayamıyorum. Evren çok büyük,

belki de sınırsız ve rasathanedeki sürahinin kahve yapabilme ihtimali bizim onları bulma şansımızdan daha güçlü."

Anavvak bir anlığına düşündü. "NASA uzaya bir mesaj yollamamış

mıydı?"

"Ha, şu mesaj." Gözleri büyüdü. "Demek istiyorsun ki neden kıçımızı kaldırıp kendi gürültümüzü yapmıyoruz? Eh, haklısın.

1974'te NASA Arecibo'dan sadece yirmi bir bin ışık yılı uzaklıktaki

küresel yıldız kümesi M13'e"ikilik düzende bir mesaj gönderdi.

Ancak esas sorun aynı: sinyal ister bizden, ister başkasından gelsin tek yaptığı yıldızlararası evrende dolanıp durmak. Herhangi birinin

ona rastlaması inanılmaz bir tesadüf olur. Ayrıca bizim için dinlemek göndermekten daha ucuz."

"Yine de bu şansımızı artırırdı."

"Belki de bunu istemiyonızdur."

"Neden ki?" Anavvak şaşırmıştı.

"işte, SETI'de istiyoruz ama birçok insan dikkatleri üzerimize

çekmek istemiyor. Diğer uygarlıklar burada olduğumuzu bilseler,

belki de gezegenimizi elimizden alırlar. Tanrı esirgesin ama bizi

kahvaltı niyetine yiyebilirler bile."

"Ama bu çok saçma."

"Öyle mi? Yıldızlarası yolculuğu becerecek kadar zekilerse

muhtemelen pek öyle kavgaya düşkün değillerdir. Öte yandan bu

öylece inkâr edebileceğimiz bir şey değil. Bence asıl, dikkatlerini

kazara nasıl çekebileceğimiz üzerine düşünmeliyiz, öbür türlü yanlış

izlenim yaratabiliriz."

Anavvak sessizdi. Sonunda, "Hiç pes etmek istediğin oldu mu?"

diye sordu.

"Kim istemez ki?"

"Ya istediğini başarırsan?" . "iyi soru." Crovve bir anda düşüncelere dalmıştı. "Yıllar geçtikten sonra j ^ düşünüyorum da, acaba amacımız gerçekten neydi. Sanırım "cevabını bilsem A

muhtemelen pes ederim. Bir cevap her zaman arayışın sonudur. Belki

de

1

varoluşumuzun yalnızlığı ile ıstırap çekiyonızdur, doğanın hilkat

garibeg^l\X olduğumuz fikriyle, türümüzün tek örneği olmakla. Ya

da belki orad^H^ i kimsenin olmadığını kanıtlamaya çalışıyoruzdur,

böylece konumumuza kurulabiliriz. Sen neden yunusları ve balinaları

araşt^ı^o^un^'

"Sadece... ilgimi çekiyorlar.. " Ama bu tamamen doğru değil di^

düşündü. ilgiden fazlasıydı. Peki neyi arıyorum?

^

Crovve haklıydı. ikisi benzer şeyler yapıyorlardı; -s^^alleri dinleyip cevapları bulmayı umarak. ikisi de insan dışında bir^ ski ^yaratığın eşliğine derin bir özlem duyuyorlardı.

Kadın ne düşündüğünü anlamış gibi görünüyordu. "Kendimizi

aldatmayalım,' dedi. "Zekâ sahibi başka yaşam formları ile gerçekten ilgilenmiyoruz. Onların varlığının bizim için ne anlama geldiğini

bilmek istiyoruz." Arkasına yaslanıp gülümsedi. "Sanırım sadece bir anlam arıyoruz."

Lobide bir içki içip —Crowe için burbon ve Anavvak için su —

vedalaştıklarında saat neredeyse on buçuktu. Dışarıda bulutlar dağılmış ve gökyüzü parlayan sayısız yıldızla bezenmişti. Bir süre yıldızlara baktılar.

"Umarım balinalarını bulursun," dedi Crovve sonunda.

"Sana haber veririm Sam."

"Senin gibi dosta sahip oldukları için şanslılar. iyi bir yüreğin var."

"Bunu bilemezsin!"

"Benim işkolumda bilmekle inanmak aynı dalga boyunda."

El sıktştılar. "Belki bir dahaki sefer orka olarak karşılaşırız," diye şakalaştı Anavvak.

"Neden?"

"Kvvakiutl yerlileri iyi bir yaşam sürmüşsen orka olarak geri geldiğine inanırlar."

"Kulağa hoş geliyor." Crovve sırıttı. "Buna inanıyor musun?"

"Elbette hayır."

"Ama sandım ki... "

"Ne sandın?" diye sordu cevabı bilmesine rağmen.

"Senin yerli olduğunu."

Anavvak katılaştığını hissetti. Sonra kendine kadının gözünden baktı. Orta boylu, tıknaz bir adamdı, geniş elmacık kemikleri, bakır rengi teni, badem gözleri ve alnına dökülen gür, parlak siyah saçları

vardı. "Ona benzer bir şey," dedi garip bir şekilde.

Crovve ona bir bakış attı. Sonra bir paket sigara çıkarıp içinden bir tane yaktı ve derin bir nefes çekti. "Takıntılarımdan bir diğeri," dedi dumanı üflerken. "Kendine iyi bak Leon."

13 MART

Norveç Sahili ve Kuzey Denizi

Sigur Johanson bir hafta boyunca Tina Lund'dan haber almadı, bu sırada hasta olan başka bir profesörün yerine baktı ve National Geographic için bir makale yazdı. Ayrıca Riquewihr, Alsace'taki seçkin şarap üreticisi Hugel & Fills için çalışan bir tanıdığı aradı ve kendine birkaç kaliteli şarap gönderilmesini sağladı. Bu arada Nibelunglar Destanı 'nın orkestra şefliği Sir Georg Soti tarafından yapılanl959 plak kaydını aradı. Bu da, şaraplarla birlikte, Lund'un solucanlarını zihninin dehlizlerine itti.

Lund sonunda aradığında buluşmalarının üzerinden dokuz gün geçmişti. Kadının keyfi yerindeydi.

"Sesin telaşsız geliyor," dedi Johanson. "Umarım bu bilimsel yargını etkilemiyordur."

"Büyük olasılıkla," diye cevapladı Lund.

"Açıkla."

"Her şeyin zamanı var. Şimdi dinle, Thorvaldson yarın kıta yamacına gitmek için denize açılıyor. Bir dalış robotu indireceğiz.

Gelmek ister misin?"

Johanson verdiği sözleri aklından geçirdi. "Sabaha öğrencilere

sülfür bakterilerinin cinsel çekiciliklerini anlatmam gerek."

"Bu uygun değil. Tekne şafak sökerken yola çıkacak."

"Nereden?"

"Kristiansund."

Trondheim'ın rüzgâr ve dalgaların dövdüğü kayalık güney

arabayla bir saatlik mesafeydi. Yakınlarında Norveç Denizi ve

boyunca yayılmış petrol platformlarına uçuş yapan helikop havaalanı

vardı.

"Size sonra katılabilir miyim?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Lund. "Aslına bakarsan bu hiç fena fikir d^ğil.

Ben de daha sonra gidebilirim. Öbür gün ne yapıyorsun?

43

"Erteleyemeyeceğim bir şey yok."

"Tamam o zaman, anlaştık. Teknede bir gece geçirirsek gözlem ve sonuçlan değerlendirmek için fazlasıyla vaktimiz olur. Helikopterle

Gullfaks'â' gider oradan tekneye geçeriz."

"Nerede buluşalım?"

"Fiskehuset, Sveggesundet'te. Biliyor musun?"

"Deniz tarafında, ahşap kilisenin yanındaki lokanta."

"Aynen."

"Saat üç olur mu?"

"Mükemmel. Helikopterin bizi almasını ayarlayacağım." Lund bir an durdu. "Solucanlarla ilgili bir haber çıktı mı?"

"Henüz değil ama belki yarın söyleyecek bir şeylerim olur."

Johanson telefonu kapatıp esnedi. Bu kadar iyi araştırılmış bir

ekosistemde yeni bir tür görmek şaşırtıcıydı. 'Yine de orada olmaları akla'yakın,' diye düşündü. Buz solucanı ile bağlan varsa, doğrudan

olmasa da metana bir bağımlılıkları olmalıydı. Ve metan yatakları,

Norveç kıta yamacı dahil her kıta yamacında bulunurdu.

Ama aynı zamanda da garipti.

Taksonomik ve biyokimyasal bulgular sorunu çözecekti. O zamana

kadar Hugel'in Gevvürztraminerler'ini inceleyebilirdi.Solucanların

aksine bu şaraplar her yerde bulunmazdı, özellikle de bu

bağbozumunda.

Ertesi gün işe gittiğinde üzerinde ismi yazılı iki zarf buldu.

Taksonomik raporlara bir göz atıp çantasına tıkıştırdı ve derse

yollandı.

iki saat sonra Kristiansund'a doğru Norveç'in fiyortlarında, tepelik arazide ilerliyordu. Hava sıcaklığı yükselmiş, büyük kar kütlelerini eriterek altındaki toprağın görünmesine sebep olmuştu. Bunun gibi

havalarda ne giyeceğini bilmek zordu bu yüzden Johanson yanına

helikopterin ağırlık sınırlarının izin verdiğince eşya almıştı. Thorvaldson'da üşütmeye hiç niyeti yoktu. Lund çantasının büyüklüğünü görünce onunla dalga geçecekti ama Johanson'un umurunda değildi. Yanına ikisinin de hoşlanacağı birkaç şey almıştı. O ve Lund tabii ki sadece arkadaştılar ama bu keyifle bir iki kadeh paylaşamayacakları anlamına gelmezdi.

Johanson yavaş gidiyordu. Kristiansund'a bir saate kalmadarf varabilirdi, ama acele etmeyi sevmezdi. Halsa'da fiyordu geçmek için arabalı va pura b indi, sonra Kristiansund'a doğru devam ederek arduaz grisi suların üzerideki köprüden geçti. Birçok küçük adadan oluşan kasabanın içinden geçip, ardından son buz çağından sonra ilk yerleşkelerden biri olan Averoy Adası'm geride bıraktı. En uçtaki Sveggesundet kartpostal gibi bir balıkçı köyüydü. Turizm sezonunda köy turistlerle dolup taşar, tekneler limandan ayrılır ve komşu adalara giderlerdi. Yılın bu zamanında ise ancak birkaç ziyaretçi vardı ve Johanson'un jipi Fiskehuset'in otoparkına girdiğinde görünürde kimse yoktu. Lokantanın dışarıda denize bakan bölümü kapalıydı ama Lund tahta masalardan birine oturmuştu, yanında Johanson'un tanımadığı genç bir adam vardı. Onlara doğru yürüdü.

"Erken mi geldim?"

Lund başını kaldırıp baktığında gözleri parıl parıl parlıyordu,

yanındaki adama bir bakış attı. Adam yirmilerinin sonlarındaydı,

açık kahverengi saçları, atletik bir yapısı ve kalemle çizilmiş gibi hatları vardı.

"Daha sonra gelmemi ister misin?" diye sordu Johanson.

"Kare Sverdrup," diye tanıştırdı Lund. "Bu da Sigur Johanson."

Genç adam elini uzatıp sırıttı. "Tina sizden çok bahsetti."

"Umarım çok kötü şeyler söylememiştir."

Sverdrup güldü. "Aslında söyledi: Sizin sıra dışı şekilde çekici bir bilim insanı olduğunuzu."

"Çekici... ve antika," dedi Lund.

Johanson karşılarına oturup parkasının yakasını kaldırdı. Evrak

çantası yanında, bankın üzerinde duruyordu. "Taksonomik bölüm

geldi. Son derece detaylı ama istersen senin için özetleyeyim."

Sverdrup'a baktı. "Seni sıkmak istemem Kare. Tina sana bu meseleyi anlattı mı?"

"Pek sayılmaz."-

Johanson çantayı açıp zarflan çıkardı. "Solucanlanndan birini

Frankfurt'taki Senckenberg Müzesi'ne gönderdim, diğerini ise

Smithsonian Enstitüsü'ne. Bildiğim en iyi taksonomi uzmanlan

onlarla çalışıyor. Aynca birini de elektron mikroskobuyla incelenmek üzere Kiel'e gönderdim. Son söylediğimin ve izotop oranı kütle

spektrometresinin sonuçlarını hâlâ bekliyorum ama uzmanların ne

üzerinde fikir birliğine vardıklarını söyleyebilirim."

"Dinliyorum."

Johanson arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı. "Üzerinde

fikir birliğine varılacak bir şey olmadığı. Özünde şüphelerimi

doğruladılar. Neredeyse kesinlikle, buz solucanı olarak da bilinen

Hesiocaeca methanicol adlı tür üe karşı karşıyayız."

"Metan yiyen."

"Yanlış ama boş ver. Neyse ilk nokta buydu. ikincisi ise şu ki, faî^a^y^a gelişmiş çeneleri ve dişleri yüzünden şaşkına döndük,

bunlar genelde solucanın yırtıcı bir hayvan olduğunu ya da yiyeceğini kazarak veya ezerek elde ettiğini işaret eder. Buz solucanlarının böyle dişlere ihtiyacı yoktur, bu yüzden çeneleri

fazlasıyl

belirgin olarak daha küçüktür. Onlar simbiyotik olarak yaşayan

bakterilerden otlanarak yaşarlar... "Hidratlar?" diye sordu Sverdrup.

Johanson Lund'a bir bakış attı. "Sen açıkla," ^eŞi kadın.

"Aslında çok basit," dedi Johanson. "Muhtemelen denizin metanla dolu olduğunu duymuşsundur."

"Tebliğler öyle diyor."

"Metan bir gaz. Okyanus tabanının altında ve kıta yamaçlarının

içinde büyük miktarlarda bulunur. Bir miktarı deniz yatağının

üzerinde donar —suyla karışarak buz oluşturur. Sadece yüksek

basınç ve düşük sıcaklık koşullarında oluşur, bu yüzden bulmak için epey derine inmen gerekir. Bu buza metan hidrat denir. Anlatabildim mi?"

Sverdrup başını salladı.

"Okyanuslar bakteri sürüleri ile doludur ve bazdan metan ile yaşar. Metanı alır ve hidrojen sülfür verirler. Mikroskobik kadar küçüktürler ama sayıları öylesine çoktur ki deniz yatağını devasa bir hah, bir bakteri halısı gibi kaplarlar. Genelde büyük metan hidrat yataklarının olduğu yerlerde görünürler."

"Buraya,kadar tamam," dedi Sverdrup. "Sanırım bu noktada devreye solucanlar giriyor."

"Kesinlikle. Belirli solucan türleri bakterilerin çıkardığı kimyasallarla yaşar. Bazı durumlarda bakteriyi yutarak içlerinde dolaştırırlar, bazılarında ise bakteriler solucanın dış yüzeyinde yaşarlar. Her halükarda solucanlar yiyeceklerini böyle sağlar. Bu da neden gaz hidratlanna ilgi duyduklarını açıklıyor. Kendilerini rahat ettirir, bakterilerden faydalanır ve keyfini sürerler. Kazmak zorunda değiller çünkü buzu değil üzerindeki bakteriyi yiyorlar. Buzun üzerindeki tek etkileri hareket etmeleriyle oluşur, ki bu da buzu eritir ve sığ bir çöküntü oluşur. Solucanlar da buradan ayrılmaz."

"Anladım," dedi yavaşça Sverdrup. "Yani diğer solucanlar kazmak zorundayken onlar değil?"

"Bazı türler çökeltileri veya çökelti içindeki maddeleri, diğerleri de deniz yatağına batan her tür çürümüş dokuyu —cesetler, parçacıklar,

herhangi bir türün kalıntılarını yerler. Bakteriler ile simbiyotik

olarak yaşamayan solucanlann avlannı yakalamak veya kazmak için

güçlü çeneleri vardır."

"O zaman buz solucanlarının çeneye ihtiyacı yok."

"işte küçük miktarlarda hidrat öğütmek veya bakteri süzmek için ihtiyaçları olabilir, dediğim gibi çeneleri var. Ama Tina'nın

solıücanlarındaki gibi değil.^. ı

Sverdrup konuya ısınmaya başlamış gibiydi. "Ama eğer Tina'^ıV ı solucanları bakteri ile simbiyotik yaşıyorlarsa... "

"Neden böylesine ölümcül çene ve dişleri olduğunu

bulmalıyız^^Jdiye onayladı Johanson. "Ve tam bu noktada işler

ilginçleşiyor. Taksonomi uzmanları bu çene yapısına sahip olan ikinci bir solucan buldular. Adına Nereis deniyor ve dünyanın her yanında

okyanus derinliklerinde bulunan bir yırtıcı. Tina'nın solucanlan

Afermler'in çene ve dişlerine sahip ama diğer özellikleriyle onların tarih öncesi atalarına benziyorlar —bir nevi Tytan-nereis rex"

c

o

"Uğursuz bir tanım gibi... "

"Ben bir melez derdim. Mikroskopi ve DNA analizi sonuçlarını

beklememiz gerekecek."

"Kıta yamactnda metan hidratların sonu yok... " dedi Lund

dudağını kemirirken. "Bu bulgulara uyar."

"Bekleyip görelim." Johanson boğazını temizledi. "Sen ne yapıyorsun Kare? Sen de petrol işinde misin?"

Sverdrup başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Ben şefaşçıyım."

"Muhteşem bir aşçıdır," dedi Lund.

Bu muhtemelen iyi yaptığı tek şey değil diye düşündü Johanson

esefle. Bazen Tina Lund'a direnmek zor geliyordu ama içten içe

kadının ilişkide çok •talepkâr olacağını biliyordu. Şimdi ise artık

yasak bölgeydi.

Çok da önemsemeden, "Siz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Geçen yıl Fiskehuset'i devraldım," dedi Sverdrup. "Tina birkaç kez buraya geldi ama tüm konuşmamız selamlaşmaktan ibaretti."

Kolunu kadının omzuna attı. "Ta ki geçen haftaya kadar."

"Yıldırım aşkı gibi... " dedi Lund.

"Tabii," dedi Johanson göğe bakarak. Helikopter yaklaşıyordu.

"Belli oluyor."

Yanm saat sonra bir düzine petrol işçisiyle birlikte helikopterde

oturuyorlardı. Denizin çırpıntılı, donuk gri yüzeyi aşağıda

uzanıyordu, üzeri göz alabildiğine gaz ve petrol tankerleri ve

vapurlarla benek benekti. Bir süre sonra platformlar uzakta göründü.

Bir Amerikan şirketi 1969'un fırtınalı bir gecesinde Kuzey Denizi'nde petrol bulduğundan beri bölge endüstriyel bir alan görünümü almıştı.

Ayaklar üzerindeki fabrikalar Hollanda'dan Trondheim kıyılarındaki

Haltenbank'a kadar uzanıyordu.

Şiddetli rüzgârlar helikopteri döverken Johanson kulaklıklarını

düzeltti. Tümü kalın kıyafetler giyiyor ve kulak koruyucuları

takıyorlardı ve içerisi o kadar sıkışıktı ki neredeyse diz dize

oturuyorlardı. Gürültü konuşmayı imkânsız kılıyordu. Lund gözlerini

kapattı.

Helikopter dönerek güneybatıya yöneldi. Gullfaks'a, Statoil'e ait bir grup üretim platformuna gidiyorlardı. Gullfaks C, Kuzey

Denizi'ndeki en büyük yapılardan biriydi. 280 işçisiyle kendi başına bir topluluktu ve aslında Johanson'un oraya ayak basmasına izin

verilmemeliydi. Ziyaretçiler için zorunlu güvenlik kursunu alalı yıllar olmuştu ve yönetmelikler o zamandan beri sıkılaşmıştı ama Lund'un

bağlantılaıryollarını açmıştı. Ne olursa olsun, platforma sadece

Gullfaks açıklarında demirlemiş Thorvaldson a binmek için

çıkacaklardı.

Ani bir rüzgâr helikopterin irtifa kaybetmes oldu. Johanson

c

o

koltuğunun kenarlarını kavradı ama onun dışında kimse

kıpırdamamıştı; yolcular bundan daha sert fırtınalara alışıktı. Lund gözlerini açıp Johanson'a göz kırptı.

Kare Sverdrup şanslı bir adam diye düşündü Johanson, ama Tina

Lund'a ayak uydurmak için şanstan fazlasına ihtiyacı olacak.

Bir süre sonra helikopter dalarak inişe geçti. Deniz Johanson'a

doğru yattı ve ardından beyaz bir bina göründü. Pilot inişe

hazırlanıyordu. Bir anlığına helikopterin yan penceresi tüm Gullfaks C'yi gözler önüne serdi: toplamda 1.5 milyon ton ağırlığında,

neredeyse dört yüz metre yüksekliğinde, çelikle güçlendirilmiş dört

sütunla desteklenen devasa bir kütle. Yapının yansından fazlası suyun altındaydı, deniz yatağından yukarı uzanan sütunları depolama

tanklan ile çevrelenmişti. işçilerin kaldığı beyaz kule bloğu

platformun küçük bir parçasını oluşturuyordu. Güvertelerin katlanna

bağlanmış, her birinin çapı en az bir metre olan boru demetleri

yandan vinçlerle kaldırılıp dikiliyor ve petrol dünyasının katedralleri sayılabilecek sondaj kuleleriyle taçlandınlıyordu. Devasa bir çelik

bumbanın ucundan çıkan bir alev denizi yaladı, petrolden ayrılan

doğal gaz yanıyordu.

Yere iniş şaşırtıcı şekilde yumuşaktı. Lund esneyip olabildiğince

gerindi. "Eh, bu keyifliydi," dedi ve birileri güldü.

Kapak açıldı ve dışan tırmandılar. Johanson helikopter pistinin

kenarına yürüdü ve aşağı baktı. Yüz elli metre aşağıda dalgalar yükselip alçalıyordu. Keskin bir rüzgâr tulumundan içeri işledi.

"Herhangi bir şey bu platformu devirebilir mi?"

"Dünyada hiçbir şey devrilmez CeğilCir. Haydi gidelim, ortalıkta dolanacak vaktimiz yok." Lund kolunu tutarak onu pistin kenarında kaybolan diğer yolcuların arkasından sürükledi. Kısa, tıknaz, beyaz bıyıklı bir adam çelik merdivenlerin başında duruyor ve onlara el sallıyordu.

"Tina," diye bağırdı. "Petrolü özledin mi?"

"Bu Lars Jörensen," dedi Lund. "Gullfaks C'deki helikopter ve deniz trafiğini izlemekle görevli. Aynı zamanda mükemmel bir satranç oyuncusudur."

Jörensen bir Statoil tişörtü giyiyordu ve Johanson'a bir petrol pompası görevlisini hatırlattı. Lund'u bağrına basıp ardından Johanson'un elini sıktı. "Misafirperver sayılmayacak bir gün seçmişsiniz," dedi. "iyi havalarda Norveç petrol endüstrisinin tüm ihtişamını buradan her bir platfonna kadar görebilirCiniz."

"Şu anda meşgul müsün?" diye sordu Johanson spiral inerken.

"Her zamanki kadar. Bir platforma ilk kez mi geliyorsun?

"Epey zaman oldu. Bu günlerde ne kadar üretiyorsunuz?"

"Gittikçe daha az. Gullfaks'taki üretim bir süredir sabit, yirmi bir ana kuyudan gelen iki yüz bin varil. Bundan memnun olmamız gerekir

ama değiliz." Birkaç yüz metre ileride yükleme için iskele babasına bağlanan bir tankeri işaret etti. "Onu dolduruyoruz. Daha sonra biri daha gelecek ve bugünlük bu kadar. Çok yakında tükenmeye

başlayacağız."

Ana kuyular iskelenin tam altında değillerdi, biraz ötede

dağılmışlardı. Çıkarılan petrol, gaz ve sudan arındırılıyor ve deniz yatağındaki tanklara depolanarak oradan yükleme şamandıralarına

pompalanıyordu. Platformun çevresinde beş yüz metrelik bir güvenlik

alanı uzanıyor ve bu alandan ancak bakım araçlarının geçmesine izin

veriliyordu.

Johanson demir parmaklıkların üzerinden baktı. "Thorvaldson

daha gelmedi

"Diğer yükleme şamandırasının yanında, görüş mesafesinin .hemen dışında."

"Yani araştırma gemilerinin bile yaklaşmasına izin vermiyor

musunuz?"

"Thorvaldson Gullfaks'a ait değil ve bizim kriterlerimize göre çok büyük. Balıkçıları uzak tutmaya çalışmak bile yeterince dertli iş."

"Çok sorun oluyorlar mı?"

"Geçen hafta bir balık sürüsünü platformun altına kadar izleyen birkaç adamı kovalamak zorunda kaldık. Bir de Gullfaks A'da bir

tanker motor arızası yüzünden sürüklendi. Yardım için birkaç

eleman gönderdik ama tayfası tam zamanında sorunu çözdü."

Jörensen üstünkörü konuşuyordu ama tarif ettiği olay herkesin olmaması için dua ettiği türden bir faciaydı —bodoslama platforma sürüklenen dolu bir tanker. Çarpışma küçük yapıları biraz sarsardı ama en kötüsü tanker patlayabilirdi. Her platformun, en küçük bir yangın belirtisinde tonlarca su püskürtecek yangın söndürme sistemleri vardı ama bir tanker patlaması platformu parçalara ayırabilirdi. Bu tür kazalar ender olurdu ve genelde güvenlik önlemlerinin çok sıkı kontrol edilmediği Güney Amerika'da meydana gelirdi.

'•incelmişsin," dedi Lund, Jörensen ona kapıyı açarken. Birlikte konaklama modülüne geçtikten sonra benzer kapıların sıralandığı ve

yaşam alanlarına giden bir koridor boyunca yürüdüler. "Seni iyi beslemiyorlar mı?"

"Fazlasıyla," diye güldü Jörensen. "Şefharikalar yaratıyor. Yemek odam görmelisin," diye ekledi çabucak Johanson'a dönerek. "Ritz, yanında kamyoncu lokantası gibi kalır. Hayır, platform patronu

Kuzey ,Denizi göbeklerinden hoşlanmıyor. Hepimize fazla kilolarımızı vermemizi yoksa bizi platformdan atacağını söyledi."

"Cidden mi?".

"Statoil'den gelen talimat. O kadar ileri gidi\ g^L^^eceklerini bilmem. Yine de tehdit etkili oldu. Kimse işini kaybetmek isı^emez."

Dar bir merdivene geldiler ve Jörensen'in selamladığı bir grup işçiyi geçerek aşağı indiler. Ayak sesleri çelik basamaklarda

yankılanıyordu.

"işte koridorun sonu. Şimdi bir seçeneğiniz var. Ya sola gidip bir fincan kahve alır ve yanm saat sohbet ederiz ya da sağa döner

teknenize gideriz."

"Kahve kulağa hoş geliyor," dedi Johanson.

"Zamanımız yok," diye cevapladı Lund.

"Thorvaldson sizi almadan gitmez," dedi Jörensen. "Rahatlıkla —

"

"Koştura koştura gitmek istemiyorum. Bir dahaki sefere daha uzun kalırını, söz. Sigur'u da getiririm. Ama bu sefer beni ikna edemezsin."

Jörensen güldü ve Lund'la Johanson'a dışarıya kadar eşlik etti.

Rüzgâr yüzlerini ısırıyordu. Konaklama modülünün alt ucunda,

aralıklarından kabaran dalgalan görebildikleri kalın bir çelik

ızgaranın üzerinde duruyorlardı.Havada sürekli bir ıslık ve vızıltı sesi vardı. Jörensen onları başka bir kısa geçide götürdü. Turuncu bir

motorbot vinçle aşağı sarkıtılmıştı. "Thorvaldson'da ne

yapacaksınız?" diye sordu Jörensen öylesine. "Statoil'in daha da uzaklarda çalışma yapacağını duydum, doğru mu?"

"Mümkündür." dedi Lund.

"Yeni bir platform mu?"

"Şart değil. Belki de bir SWOP'!"

Açık Deniz Tek Kuyu Üretim Sistemleri tanker benzeri devasa

araçlardı ve üç yüz elli metreden daha derinlerde kullanılan kendi

petrol çıkanna tesisleri vardı. Petrol geçici depo olarak görev gören yük istif bölmelerine pompalanırken, esnek akis hattı aracı kuyunun

üzerinde sabit tutardı.

Motorbota bindiler. içerisi genişti, birkaç sıra bank vardı.

Dümencinin dışında güvertede bir tek onlar bulunuyordu. Vinç onları

denize indirirken bot sallandı. Çatlak gri beton yan pencerelerde

parlayarak kayboldu, ardından denizin üzerinde sallanıyorlardı. Vinç bottan aynldı ve platformdan uzaklaştılar.

Thorvaldson u artık görebiliyorlardı, birçok araştırma gemisi gibi

denizaltı ve diğer malzemeleri suda manevra ettirebilen serenleriyle tanınabilird Motorbot yanma giderek yanaştı ve bağlandı. Johanson

ve Lund sağlam şekilde bota sabitlenen çelik bir merdivenden çıktılar.

Johanson va^^^z^ boğuşurken gardırobunun yansını getirmenin pek

de iyi bir fikir ol^^^ı^ fark etti. Önünde yürüyen Lund arkasını

döndü. "Buraya tat[l iç^^ a sandın, değil mi?"

Johanson iç çekti. "Fark etmediğini düşünmeye başlamıştı

Dünya üzerindeki her büyük kara parçası iki yüz metreden derin

olmayan ve kıta sahanlığı denilen görece sığ bir su parçası ile bağlıdır.

Teknik olarak bu kıta levhasının sualtındaki devamdır.

DünyanıS^^ıJ^ıfelgelerinde denize doğru sadece kısa bir mesafe

uzanırlar ancak diğerlerindi okyanus tabanına alçalarak

nc kadar yüzlerce kilometre boyunca devam ederler ve ya aniden

biter Simli teraslar oluşturarak yumuşak bir eğimle iner. Sahanlığın ötesindeki ıcler bilinmeyen bir evrendir ve bilim için uzaydan daha

gizemlidir, ianlık bölgeleri ise uzun zamandır insanlar tarafından

fethedilmiştir, ır kara hayvanlarıdır ama hayatta kalmak için suya

ihtiyaçları vardır ki lünya üzerindeki nüfusun üçte ikisinin kıyıdan altmış kilometre içeriye bir alan içinde bulunmasını açıklar,

nografik haritalar Portekiz ve Kuzey ispanya kıta sahanlıklarını

dar bir /atağı şeridi olarak tanımlarken, Britanya Adaları ve

iskandinavya ı suda çok daha fazla uzağa erişir ve böylece iki bölge, ortalama 20 en 150 metreye değişen derinliğiyle görece sığ bir su alanı olan Kuzey 'ni oluşturacak şekilde birleşir. Bugünkü haliyle en fazla 10 bin yılkk izdir ve ilk bakışta, karmaşık akıntıları ve değişken su ısılanyla Kuzey 'nin olağanüstü bir özelliği yoktur. Ama dünya

ekonomisinde kilit bir rol Kuzey Denizi, endüstri toplumları

tarafından çevrelenmiş, tarihin en limanı Rotterdam'a ev sahipliği

yapan dünyanın en işlek bölgelerinden Manş Denizi her ne kadar en

dar noktasında sadece 30 kilometre ğinde olsa da dünyanın en dolu su yollarından biridir; şilepler, tankerler, ır ve daha küçük araçlar bu dar sınırlar içinde kendilerine yol bulmaya Şualar.

I i* Üç yüz milyon yıl önce, göz alabildiğine uzanan bataklıklar

Britanya'yı flMMUn bir kara zinciriyle ana kıtaya bağlıyordu.

Zaman zaman yükselen sular MHgeyi su altında bırakıyor, sonra

tekrar geri çekiliyorlardı. Aşama aşama, M, nehirler havzaya akarak

çamur, bitki ve hayvan kalıntıları taşıdılar ve bu • ntılar birçok yüz metreyi bulan çökeltiler oluşturdu. Kömür yatakları s ÜUŞurken

kara batmaya devam etti. Yeni çökeltiler birikip tortuları sıkıştırarak tMmtaşma çevirdi ve organik kalıntıları yeraltına hapsetti. Bu sırada kayaların f {Mit arttı. Isı ve basıncın birleşik etkisine maruz kalan organik kalıntılar karışık

Ijtfmya'sal değişimlere uğrayarak sonunda petrol ve gazı

oluşturdular. Bir kısmj ğftzenekli kayalardan sızdı ve suya karışarak yükseldi. Kalanı ise gömülü kald t Milyonlarca yıl boyunca kıta

sahanlığı el değmeden kaldı.

Sonra petrol keşfedildi ve Norveç deniz altı zenginliklerini

..sömürme |ftfişında ingiltere, Hollanda ve Danimarka'ya katıldı. 30

yıl içindeu^^^anın ! Wnci en büyük petrol ihracatçısı oldu. Norveç

kıta sahanlığı kaba^ijA^rupa nın Ipttrol rezervlerinin yarısı

hacminde petrol barındırıyordu ve ^yataklardaki |>i0ftalgaz miktarı da aynı derecede etkileyiciydi. Sondajlar gittikçe daha derine ;. iddi ve basit iskele yapıları Empire State binası yüksekliğinde petrol !

platformlarına dönüştü. Bağımsız deniz altT^^-şll^icilerinin

yapımının gerçekleşmesi çok da uzun sürmedi. Parti sonsuza dek

sürecek gibi gözüküyordu.

MHg M

Cin

c

o

Ama balıkçılık verimi düştükçe petrol arzı da düştü. Birçok deniz

altı petrol yatağı şimdiden kurutulmuştu ve Avrupa kullanılmayan

platformlardan oluşan devasa bir hurdalığın hayaletiyle yüz yüze

gelmişti. Petrol uluslarının başlarına açtıkları beiadan

kurtulmalarının tek bir yolu vardı. Kıta sahanlığının diğer yanında, el değmemiş petrol yatakları derin denizin altına ve kıta yamaçlarına

gömülüydü. Konvansiyonel platformlar bu durumda işe yaramadığı

için Lund ve ekibi değişik bir teknoloji geliştiriyorlardı. Kıta yamacı her yerinde aynı diklikte değildi, bazı kısımlarda eğimi azalıyor ve teraslar oluşturuyordu — deniz altı tesisleri için ideal bölge.

Derinlerde çalışmanın getirdiği riskler insan işçi çalıştırmaktan

kaçınmayı gerektiriyordu. Petrol üretiminin düşmesiyle petrol

işçilerinin talihi de tersine dönmüştü. 1970 ve 80'lerde iyi ücretler alıyor ve rağbet görüyorlardı ama şimdi Gullfaks C'deki işçi sayısını iki düzineye kadar indirme planlan vardı. Hatta Troll A gibi devasa

bir yapı bile pratikte kendi kendine işleyebilirdi.

Gerçek şu ki Kuzey Denizi petrol endüstrisi artık kâr etmiyordu.

Ama onu kapatmak çok daha maliyetli olacaktı.

Johanson kabininden dışarı çıktı. Thorvaldson'un güvertesindeki

ortam sessiz bir rutindi. Gemi çok büyük sayılmazdı.

Bremerhaven'deki Polarstern gibi bazı dev araştırma gemileri

güverteye inecek helikopterler için bile alana sahipti ama

Thorvaldson 'un ekipmanları için her boş alana ihtiyacı vardı.

Küpeşteye doğru gitti ve denize baktı. Neredeyse iki saattir, petrol platformları ve sondaj kulelerini geçerek ilerliyorlardı. Şimdi

Shetland Adalan'nın kuzeyinde, kıta sahanlığının ötesindeydiler ve

manzara genişlemişti. Geminin karinası ve deniz yatağı arasında

neredeyse yedi yüz metrelik su vardı. Kıta sahanlığı haritalanmış ve keşfedilmişti ama sonsuz karanlık hâlâ gizemini koruyordu. Güçlü

projektörlerin ışığı bilim insanlannın küçük bölümleri aydınlatmasına olanak vermişti ama bu koca bir ülkeyi gece sokak lambası ile

keşfetmeye benziyordu.

Johanson çantasındaki bir şişe Bordeaux ile italyan ve Fransız

peynirlerini hatırladı. Lund'u aramaya çıktı ve onu robotun dalış

öncesi kontrolleri^^^\| yaparken buldu. Üç metre yüksekliğindeki

yanları açık kutu hidrolik bumbadan ayrılmıştı. Kapağının dışında

ismi, "tfcfor" yazıyordu. Kamera ve parç^ı kol öne monte edilmişti.

Lund gülümsedi. "Etkilendin mi?"

Johanson görev duygusuyla Vîctor'un çevresinde döndü. elektrikli

süpürge," dedi.

"Oyunbozan."

"Ağırlığı ne kadar?"

"Dört ton. Hey Jean!" Kızıl saçlı ince

ir adam

bir

Büyük sarı

bir

kablo makarasının

C

O

7

Irdindan baktı. Lund eliyle onu çağırdı. "Jean-Jaques Alban ikinci kaptandır. fhorvaldson'u yüzer tutuyor," dedi Lund. "Jean benim ilgilenmem gereken Şjyler var. Benim için Sigur'a göz kulak olur

musun?" iki adam izlerken leeleyle gitti.

"Sanırım Vıctor'u bana açıklamaktansa yapacak daha önemli

işlerin vardır," fjtdi Johanson.

"Hiç dert değil. Sen NTNU'dansın değil mi? Anladığım kadarıyla

tolucanları inceliyordun."

"Statoil neden onlarla bu kadar ilgili ki?"

Alban umursamaz bir hareket yaptı. "Asıl ilgilendiğimiz yamacın Üiellikleri. Solucanları kazara bulduk. Sorunun tamamen Tina'nın

aklında Piduğunu düşünüyorum."

"Ama bu yüzden burada değil miyiz? Yani solucanlar yüzünden,"

dedi Şaşkınlıkla Johanson. ;

"Sana böyle mi dedi?" Alban kafasını

salladı. "Hayır bu görevimizin sadece

bir kısmı. Yani tabii ki görevi uygulayacağız ama asıl işimiz bir

sualtı izleme lltasyonu için yolu temizlemek. Ana fikir onu petrol

sahasının tam üstüne kurmak böylece eğer saha güvenli görünürse bir

denizaltı ünitesi kurabiliriz."

"Tina SWOP ile ilgili bir şeyler söylemişti."

Alban huzursuzca ona baktı. "Aaa, hayır. Bildiğim kadarıyla

denizaltı iŞieyicisi için karar çoktan verildi. Planın değiştiğini

sanmıyorum."

Anlaşılan yüzer platformlar olmayacaktı. Johanson adamı robotla

ilgili lorgulamaya karar verdi.

"Bu bir Victor 6000, uzaktan kumanda edilir araç yani ROV*" diye açıkladı Alban. "Altı bin metre derinlikte çalışabilir ve bir seferde günlerce suda kalabilir. Hareketlerini gemiden yönlendiriyoruz,

kontrol odasına uzanan bir kablo verilerini anında iletiyor. Bir

sonraki yolculuğu 48 saatlik bir keşif. Sana avuç dolusu solucan

getirmesini sağlayacağız, Statoil biyolojik çeşitliliği korumasıyla

gurur duyar." Durdu. "Yaratıklarda ne buldun?"

"Bir şey söylemek için çok erken," dedi Johanson.

Metalik bir çarpma sesi duyuldu ve Johanson bumbanın VİctoruGüvertede kaldırmasını izledi.

"Beni izle," dedi Alban ve güvertenin ortasındaki baraka büyüklüğündeki beş konteynere doğru ilerlediler. "Birçok gemi Vıctor'n kullanmak için yeterli ekipmana sahip değildir ama yeterli alana sahip olduğumuz için onu Polarsternden ödünç aldık."

"Konteynerlerde ne var?"

"Vinç için hidrolik birim ve bazı başka makinalar. baştaki ROV Kontrol Odası'na ev sahipliği yapıyor. Kafana dikkat

n

ğumuz

ar. En baştaki ROV ar. En baştaki

Alçak bir kapıdan geçtiler. içeride alanın nered^sa yansı kontrol paneli ve

c

o

ikiz ekranlar tarafından kaplanmıştı. Bazıları kapatılmıştı ama kalanı ROV'dan gelen operasyonel geri bildirim ve seyir bilgisini

gösteriyordu. Konsolların başında LundTa birlikte bir grup adam

oturuyordu.

"Ortadaki adam pilot," diye mırıldandı Alban. "Onun sağında parçalı kolu idare eden yardımcı pilot var. Vicior çok hassas ve

kesindir ama operatörün de ona ne yapacağını söylemek için aynı.

şekilde yetenekli olması gerekiyor. Köprüdeki nöbetçi subayla iletişim halinde olması gerekiyor ki gemiyle robotun ortaklaşa hareket

ettiğinden emin olsun. Bilim insanları ise orada Tina ile birlikteler.

Tina kameraları kullanıyor ve görüntüyü kaydediyor."

"Hazır mıyız?" diye sordu Tina'ya.

"Alçaltmaya hazırlan," dedi Lund.

Boş ekranlar birbiri ardına aydınlanmaya başladı ve Johanson

geminin kıçının, bumbanın, göğün ve denizin bazı bölümlerini ayırt

etti.

"Bundan sonra Victor ne görüyorsa onu göreceğiz," dedi Alban.

"Sekiz farklı kamera var, bir tane zumlu ana kamera, iki tane

yönlendirme kamerası ve beş tane daha. Resim kalitesi inanılmazdır;

yüzeyin birkaç bin metre altında bile keskin görüntü ve parlak

renkler elde edilebiliyor."

Robot alçaldı ve deniz yakınlaştı. Su kamera lensinin üzerinden aktı ve Victor aşağı doğru yoluna devam etti. Monitörler gittikçe kararan mavi-yeşil bir dünyayı yansıtıyordu.

Kontrol odası bumbanın üzerinde çalışan kadın ve erkeklerle dolup

taşmaya başlamıştı.

"Projektörleri açın," dedi koordinatör.

Victor un çevresindeki alan aydınlandı ama ışık dağılıyordu. Mavi-

yeşil soluklaştı ve yerini yapay olarak aydınlatılan karanlığa bıraktı.

Görüntüye küçük balıklar girdi, ardından ekran baloncuklarla doldu.

Plankton, diye düşündü Johanson. Bir kırmızı başlıklı ve bir

transparan taraklı denizanası geçip gitti.

_ Bir süre sonra parçacıkların istilası seyreldi. Derinlik alıcıları 500

metreyi gösterdi.

"Victor aşağıda ne yapacak?" diye sordu Johanson.

"Deniz suyunu ve çökeltiyi test edip birkaç organizma toplayacak,"

de ekrana odaklanan Lund, "ama asıl lütfü kamera çekimi."

Çentikli bir şekil belirdi. Victor yamaçtan aşağı doğru alçalıyordu.

Kırmızı ve turuncu kerevitler zarif antenlerini salladı. Derinlikler zifiri karanlıktı ama ışıldaklar ve kameralar yaratıkların doğal

renklerini yansıtıyorlardı. Victor süngerleri ve deniz hıyarlarını geçti düzeldi.

"Geldik," dedi Lund. "680 metre."

"Tamamdır," diyen pilot öne eğildi. "Birai

c

o

di

bir şekilde sonunda arazi

, Yamaç ekranlardan kayboldu. Bir süre sudan başka bir şey

göremediler, fonra deniz yatağı birden mavi siyah derinliklerde

görünüverdi. , , "Fıctor bir milimetreden daha az bir hata payıyla yönünü bulabilir," dedi Alban.

• "Yani şimdi neredeyiz?"

P "Bir platonun üzerinde dolanıyoruz. Altımızdaki deniz yatağı

devasa petrol depoları barındırıyor." S "Hidratlar var mı?"

f Alban dikkatle ona baktı. "Elbette. Niye sordun ki?"

"Sadece merak ettim. Demek Statoil üniteyi buraya kurmak

istiyor." ' "Burası —herhangi bir sorun olmadığını varsayarsak—

tercih ettiğimiz bölge."

"Solucanlar gibi sorunlar mı?"

Alban omuz silkti.

Johanson, Fransız adamın konudan hiç hoşnut olmadığını düşündü.

Robot yabaı diyarları dolanıp uzun ince bacaklı deniz örümceklerini

ve yarı yarıya Çökeltiye gömülü balıkları geçerken birlikte seyrettiler.

Kameraları sünger kolonilerini, yarı saydam denizanalarını ve

minyatür kafadan bacaklıları yakaladı. Bu derinlikte su o kadar da

kalabalık değildi ama deniz yatağı birçok farklı yaratığın eviydi. Bir süre sonra arazi çiçek bozuğu gibi lekelendi, kaba ve uçsuz bucaksız kırbaç izleriyle dolu gibi görünüyordu.

"Çökelti kaymaları," dedi Lund. "Norveç yamacı tarihinde çok hareketlilik gördü."

^"Ya buradaki dalgalı çizgiler ne?" diye sordu Johanson. Ama arazi çoktan değişmişti bile.

"Onlar akıntılar yüzünden. Haydi platonun kenarma biraz

bakmalım" Durakladı. "Solucanları bulduğumuz yere epey yakınız."

Ekranlara baktılar. Işıklar ara sıra geniş beyazımsı alanları

gösteriyordu.

"Bakteri yığınları," dedi Johanson.

"Hidratların kesin bir işareti."

"O tarafta," dedi pilot.

Ekran, çatlamış bir beyaz tabaka gösterdi —donmuş metan

yatakları. Ve şey daha. Oda sessizleşti.

Kıpır kıpır pembe bir kütle hidratı kaplıyordu. Kısa bir an ayrı ayrı gördüler ama sonra kıvranan pembe tüpler sayılamayacak kadar

çoklaştı. Pembe et ve beyaz kıllar alt alta, üst üste dalgalanıyordu.

Öndeki adamlardan bir iğrenme sesi geldi. Şartla^^a diye düşündü

Johanson. Çoğu insan, her yerde olmalarına rağmen kıvranan,

sürünen, kaygan yaratıklardan hoşlanmazdı. Minik böcek sürülerinin

teninin üzerinden geçtiğini hayal etti ve midesindeki milyonlarca bakteriyi...

ir

arı. Ve bir rı bedenler

55

.

O

Ama, Johanson kendine rağmen solucanlardan tedirgin olmuştu. Meksika Körfezi'nden gelen resimler benzer şekilde geniş kolonileri göstermişti ama onlarda daha küçük solucanlar sakince deliklerinde duruyordu. Bu solucanlarsa buzun üzerinde sürünmeye hiç ara vermiyorlardı. Yüzeyi süpüren şişkin, koca bir kütleydi.

"Biraz etrafta dolanalım," dedi Lund.

ROV geniş bir slalom ile suyu keserek ilerledi, ve solucanlar her yerdeydi...

Aniden zemin çöktü. Pilot robotu platonun kıyısına yönlendirdi. Sekiz güçlü projektörün toplu ışığında bile görüş mesafesi birkaç metreyle sınırlıydı ama solucanların yamaç boyunca yayıldığını hayal etmek hiç de zor değildi. Johanson'a göre bunlar Lund'un ona getirdiği örneklerden bile büyüklerdi.

Ekranlar karardı. Victor kendini kenardan aşağı bıraktı. Dibe

kadar yüz metrelik bir düşüş vardı. Robot tam gaz ilerledi.

"Dön," dedi Lund. "Duvara bir göz ataiın."

Parçacıklar projektörlerin ışığında dans etti. Sonra büyük ve parlak bir şey dalgalanarak bir anlığına ekranı doldurup ardından müthiş bir hızla geri çekildi.

"Bu da neydi?" diye haykırdı Lund.

"Geri dön!"

ROV yaptıklarını tekrar etti.

"Yok oldu."

"Daire çiz!"

Victor durdu ve kendi etrafında dönmeye başladı ama geçilmez

karanlık ve ışıkta parlayan plankton yağmuru dışında görecek bir şey yoktu.

"Orada bir şey vardı," dedi yardımcı pilot. "Belki de bir balıktı."

"Lanet olası. Çok büyük bir balık," diye hırladı pilot.

Lund Johanson'a döndü ama o da başını salladı. "Hiçbir fikrim

yok."

"Tamam. Haydi biraz daha derine inelim."

ROV yamaca yöneldi. Birkaç saniye sonra deniz yatağından dik bir

duvar görüntüye girdi. Yüksek birkaç çökelti alanı görünüyordu ama

kalanı artık tanıdık olan pembe kütlelerle kaplıydı.

"Her yerdeler," dedi Lund.

Johanson ona katıldı. "Buradaki hidrat katmanlarının bir haritası var m

"Arazi metan dolu —hidratlar, kayaların kovuklarındakiler,

tabanından sızan gaz... "

"Üstlerindeki buzu kastediyorum."

Lund klavyeye bir şeyler yazdı. Deniz yatağının bir haritası

ekr^ında belirdi. "Açık renk bölümleri görüyor musun? Hidrat

çökeltileri orada."

"Vıctor\m şu anki yerini gösterebilir misin?"

"Buralarda bir yerde." Lund açık renk bölümlerle kaplı bir alanı işaret etti.

"Tamam. Onu şu yöne ve sonra da yukarı ^ğru yönlendir."

eniz

"

doğru yönl

c

o

Projektörler solucanlardan korunmuş bir alan buldu. Bir süre

sonra yer yukarı doğru eğimlendi ve ardından da dik duvar göründü.

"Bizi yukarı çıkar," dedi Lund. "Yavaşça ve dikkatle."

Birkaç dakika içinde biraz önce gördükleri resim yine oluştu. Beyaz

kıllı pembe tüp bedenler.

"Tam beklendiği gibi," diye mırıldandı Johanson. "Haritanın doğru olduğunu varsayarsak burası hidrat yataklarının ana kuşağı.

Burada bakteriler metandan besleniyor olmalı... ve solucanlara yem

oluyorlar."

"Peki ya sayılardan ne haber? Milyonlarcasını göreceğini bekliyor muydun?"

"Hayır."

Lund arkasına yaslandı. "Tamamdır." dedi eklemli kolu kontrol eden adama. "Victor'u biraz yere indirelim. Bir avuç solucan alıp bölgeye göz atacağız."

Johanson kapısının vurulduğunu duyduğunda saat ona gelmişti.

Lund içeri girip, minik sehpa ile birlikte kabindeki tek konfor alanını oluşturan küçük koltuğa devrildi.

"Gözlerim acıyor," dedi kadın. "Alban bir süreliğine nöbeti devraldı."

Bakışlarını peynir ve açık Bordeaux şişesine kaydırdı. "Tahmin

etmeliydim." Kahkaha attı. "Demek bu yüzden aceleyle kaçtın."

Johanson kumanda odasından yarım saat önce çıkmıştı.

"Brie de Meaux, Taleggio, Munster, olgun bir keçi peyniri ve biraz da Piedmont dağlarından Fontina." dedi. "Üstüne baget ekmek ve tereyağı. Bir kadeh şarap ister misin?"

"Sormana gerek var mı? Ne şarabı?"

"Bir Pauillac. Karafa aktarmadığım için beni affet ama

Thorvaldson'dA düzgün bir kristal bulunmuyor. ilginç bir şeyler

buldunuz mu?"

Kadına bir kadeh uzattı ve Lund bir yudum aldı. "Lanet şeyler

hidratların Üstüne kamp kurmuş. Her yer onlarla dolu."

Johanson kadının karşısına, yatağının ucuna oturdu ve bir parça

baget ekmeğine tereyağı sürdü. "Olağanüstü."

Lund kendine biraz peynir aldı. "Diğerleri endişelenmem

düşünüyorlar. Özellikle de Alban."

"Yani geçen sefer bu kadar çok değiller miydi?"

"Hayır. Demek istediğim benim zevkime göre yeterinden fazlas ben azınlıktaydım."

^

Johanson ona gülümsedi. "Zevkli kişiler hep az sayıdad^^^L ^

"Yarın sabah Victor bazı örneklerle birlikte gemiy^ ^^ecek. Onlara bakabilirsin." Peynirini çiğneyerek ayağa kalktı ve lombozdan dışarı baktı. Gökyüzü açılmıştı. Bir ay ışığı demeti suda

pa^^l^r^Yalpalayan dalgaları

liz gerekti^^l^

ası vardı ama ası vardı ama

c

o

aydınlatıyordu. "Video görüntülerine yüzlerce kez bakıp ne

gördüğümüzü anlamaya çalıştım. Alban bir balık olduğuna emin... ki

eğer öyleyse ya bir manta vatozu ya da ondan bile büyük bir şeydi.

Ama bir şekli varmış gibi görünmüyordu."

"Belki de yansımaydı," diye önerdi Johanson.

"Mümkün değil —sadece birkaç metre ötede, ışığın hemen

kenarındaydı ve bir anda yok oldu, sanki ışığa kadanamı yormuş ya

da korkmuş gibi."

"Bir balık sürüsü de böyle seğirtebilir. Yakın yüzen balıklar böyle görü — "

"Sürü değildi Sigur. Tam anlamıyla düzdü. Geniş, iki boyutlu bir şeydi, sanki cam gibi. Devasa bir denizanası gibi."

"Eh işte cevabın o zaman."

"Ama denizanası da değildi."

Bir süre sessizce yediler.

"Jörensen'e yalan söyledin," dedi Johanson aniden. "SVVOP

kuracağın yok. -Her ne geliştiriyorsanız işçilere ihtiyacınız

olmayacak."

Lund kadehini kaldırıp bir yudum aldı ve dikkatle masaya bıraktı.

"Doğru."

"O zaman neden ona yalan söyledin? Kalbini kırmaktan mı

korktun?"

"Belki."

"Nasıl olsa yapacaksın. Petrol işçilerine artık ihtiyacınız kalmadı, öyle değil mi?"

"Dinle Sigur, ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama lanet

olsun ki bu sanayi değişmek zorunda ve bazıları işinden olacak.

Jörensen Gullfaks C'deki işgücünün iO'da 9 azaltılacağını biliyor. Bir platformu toptan ıslah etmek o kadar adamı beslemekten çok daha

ucuza geliyor. Statoil Gullfaks B'deki işçilerin tümünden kurtulma

fikrini düşünüp duruyor. Onu başka bir platformdan işletebilirdik

ama zahmetine anca ucu ucuna değer."

"Bana işinin yürütmeye değmediğini söylemiyorsun herhalde?"

"Açık denizdeki işler sadece 70'lerin başında OPEC petrol

fiyatlarını uçurduğunda kayda değerdi. Seksenlerin ikinci yarısından beri kârlılık düştü. Kuzey Denizi kuyuları kuruduğunda Avrupa için

işler zorlaşacak, işte bu yüzden Victor gibi ROVları veya

AUVlarî'daha uzaklara sondaj yapma gönderiyoruz.

AUVlar Victor'a benzer şekilde işliyordu ama onları gemiye

bağlayan kablolardan oluşan bir göbek bağları yoktu. En

barmılamayacak bölgelerde bile tehlikeye atılabilen gezegen

kaşiflerine benziyorlardı. Fazlasıyla esnek ve hareketlilerdi ve sınırlı sayıda karar verme kapasiteleri vardı. icat edilmeleriyle birlikte

petrol şirketleri aniden 500-600 metre derinliklerde denizaltı

istasyonları kurmaya ve bunları idame ettirmeye bir adım daha

yaklaşmışlardı.

"Mazeret bulmana gerek yok," dedi Joha^^n kadehlerini yeniden doldururken. "Senin hatan değil."

ya

c

o

"Mazeret bulmuyorum," diye terslendi Lund, "Her neyse, bu herkesin hatası. Bu kadar fazla enerji tüketmeseydik böyle

sorunlarımız da olmazdı."

"Olurdu —sadece şimdi olmazdı. Yine de çevreci duyarlığın çok

dokunaklı."

"Ne olmuş?" dedi kadın alaya alındığı için diklenerek. "Petrol şirketleri hatalarından ders alabilir.'"

"Evet de hangileri?"

"Önümüzdeki birkaç on yıl boyunca altı yüz verimsiz, tarihi geçmiş

platformu sökmekle uğraşacağız. Bunun kaça patlayacağı hakkında

en ufak bir fikrin var mı? Milyarlar! Ve o zamana kadar sahanlığın

petrolü tükenmiş olacak. O yüzden sorumsuz olduğumuzu söyleme."

"Tamam, tamam."

"Mürettebatsız denizaltı işlemcileri önümüzdeki tek yol. Onlar

olmazsa Avrupa, Ortadoğu ve Güney Afrika'daki boru hatlarına

bağımlı kalır."

"Hiç şüphem yok. Sadece neyle karşı karşıya olduğunuzun farkında mısınız onu merak ediyorum."

"Mesela?"

"Mesela devasa teknolojik zorluklar."

"Bunu biliyoruz."

"Muazzam miktardaki petrol ve aşındırıcı kimyasalı aşırı basınç altında, çok az insani müdahale ile işlemeyi planlıyorsunuz... "

Johanson tereddüt etti, "... derinliklerde ne olduğunu gerçekten bilmiyorsunuz."

"işte bu yüzden araştırıyoruz."

"Bugün yaptığınız gibi mi? Yeterli değil. Tatilden eve elinde şipşak fotolarla gelip gittiği yerleri bildiğini iddia eden bir büyükanne

gibisiniz. Basitçe söylemek gerekirse anlayamadığınız bir sisteme

müdahale ediyorsunuz."

. "Ah hayır yine mi?" diye homurdandı Lund.

"Yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ekosistemi ezbere tersten okuyabilirim. Hatta bunu uyurken bile yapabilirim. Ne yani bu bir çeşit petrol karşıtı kan davası mı?"

"Hayır. Sadece etrafımızdaki dünyayı tanıma yanlışıyım ve

hatalarınızı tekrar ettiğinizden eminim. Altmışların sonunda Kuzey

Denizi'ni platformlarla doldurdunuz; şimdi de size ayak bağı

oluyorlar. Derin denizde bu kadar aceleci davranmadığınıza emin

olmalısınız."

"O kadar aceleciysek sana o solucanları neden gönderdim?"

"Haklısın. Ego te absolvd'."

Johanson konuyu değiştirmeye karar verdi. "Kare Sverdrup benziyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Lund kadehindeki şarabı salladı. "Daha çok yeni," dedi.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Aşk var mı?" diye sordu Johanson sonunda.

"Bende mi onda mı?"

"Sende."

"Hımmm." Gülümsedi. "Sanırım."

"Sanıyor musun?"

"Ben keşif işinde çalışıyorum. Galiba hâlâ kendi tarzımda hissediyorum."

Lund kalktığında gece yarısı olmuştu. Kapıdan çıkarken boş bardaklara baktı ve "Birkaç hafta önce senin olurdum," dedi, kadının sesi neredeyse pişman gibiydi.

Johanson ona koridora kadar eşlik ederken "Benim yaşıma geldiğinde bunları atlatıyorsun," dedi.

Lund geri dönüp öne eğildi ve Johanson'u yanağından öptü. "Şarap için teşekkürler."

Hayat ödünler ve kaçırılan fırsatlardan oluşuyor, diye düşündü

Johanson

kapıyı kapatırken. Sonra sırıttı. O kadar çok hakkı yoktu.

fırsatı olmuştu ki şikayet etmeye

• ^

c

o

18 MART

Vancouver ve Vancouver Adası, Kanada

Leon Anavvak nefesi kesilmiş bir halde bekledi. Haydi, diye

düşündü. Yapabilirsin.

Beyaz balina, altıncı kez döndü ve aynaya doğru yüzdü. Vancouver

Akvaryumu'nun sualtı seyir bölümünde bir grup öğrenci ve gazeteci

heyecanla bekliyordu. Önlerindeki cam duvardan dosdoğru havuzun

içini görebiliyorlardı. Güneş ışınları suyun içinde bükülüyor, dipte ve kenarlarda dans ediyordu. Karartılmış seyir bölümünde günışığı ve

gölgeler izleyen yüzlerde kıpırdaşıyordu.

Anavvak balinayı geçici boyayla işaretlemişti ve renkli benek şimdi

alt çenesini süslüyordu. Yeri öylesine dikkatle seçilmişti ki balina onu ancak aynaya bakarsa fark edecekti. Beyaz balina duraklamadan,

tankın yansıyan duvarlarına monte edilmiş iki büyük aynadan birine

doğru yüzdü. Yaklaşım tarzındaki sabit fikir Anavvak'a denemenin nasıl biteceği hakkında kesin bir fikir verdi. Beyaz balina seyir alanını geçerken ak gövdesini sanki çenesindeki beneği göstermek ister gibi döndürdü. Duvara ulaştığında aynayla aynı seviyeye gelene dek derine alçaldı. Sonra, bir anlık duraklamanın ardından dik bir pozisyona gelecek şekilde, noktayı en iyi görebileceği açıyı bulmaya çalışarak kıvrıldı. Dik durabilmek için yüzgeçlerini çırpıyor ve yuvarlak kafasını bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu.

Genelde balinalar insana hiçbir şekilde benzemezlerdi ama o anda beyaz balina neredeyse insan gibi görünüyordu. Neredeyse gülümser gibiydi. Aslında yunusların tersine bu tür ağızlarını gülümser veya somurtur halde oynatabilir, hatta dudaklarını büzebilirdi ama bunun ruh halleriyle ilgisi o' ifadesindeki değişiklik ses çıkarmalarını sağlardı.

O anda incelemesi biten beyaz balina beneğe ilgisini kaybetti. zarif bir açıyla dönerek duvardan uzağa yüzdü.

"işte bu kadar," dedi Anavvak alçak sesle.

• ^

Suyun içinde

c

o

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kadın gazeteci balinanın geri dönmeyeceği anlaşılınca.

"Aynadaki görüntünün kendisi olduğunu biliyor. Haydi yukarı

çıkalım."

Günışığına çıktılar ve havuz sollarında kaldı. Dalgalı yüzeye yakın

yüzen iki balina yanlarından kayıp geçti. Anavvak dikkatle deneyi

aceleyle anlatmaktan kaçındı. Balinanın davranışlarını derinlemesine analiz etmek yerine diğerlerinin vardıkları sonuçları açıklamalarını bekledi.

Söyledikleri onun bulgularını doğruladı.

"Tebrikler." dedi. "Biraz önce davranış bilimlerinin tarihine 'işaret testi' veya 'ayna testi' olarak geçen deneye şahit oldunuz. Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?"

Öğrenciler biliyordu ama gazeteciler pek emin değildi.

"Endişelenmeyin," dedi Anavvak. "Şimdi üzerinden geçeriz. işaret testinin tarihi 70'tere dayanır. Bazılarınız Gordon Gallup'u

duymuşsunuzdur... " Dinleyicilerinin yarısı onayladı, diğerleri başını salladı. "Nevv York Devlet Üniversitesi'nde psikoloji profesörüdür.

Bir gün aklına primatları ayna karşısına geçirmek gibi çılgınca bir

fikir geldi. Çoğu aynayı umursamadı, bazıları aynadakinin bir rakip

olduğunu farz etti ve saldırdı ama şempanzeler kendi yansımalarını

tanıdı ve aynaları kendilerine bakmak için kullandılar. işte bu dikkate değerdi çünkü çoğu hayvan aynadaki aksini tanıyamaz. Çoğu hayvan

hisseder, etkiye tepkide bulunur ama kendilerininfarkında değildir.

Kendilerini, türlerinin diğer üyelerinden farklı, bağımsız birer birey olarak görmezler."

Anavvak Gallup'un maymunları aynanın önüne koymadan önce

alınlarını işaretlemek için renkli boyayı nasıl kullandığını anlatmaya devam etti. Şempanzeler kime baktıklarını çabucak anlamışlardı.

Boyayı incelemiş, ellerini kaldırıp dokunmuş ve sonra parmaklarını

koklamışlardı. Gallup aynı deneyi papağanlarla, fillerle ve diğer

primatlarla yapmaya devam etmişti. Testi her seferinde geçmeyi

başaran tek hayvan şempanzeler ve orangutanlardı, böylece Gallup

bu hayvanların kendini tanıma ve bunun sonucunda kişisel

farkındahk yeteneğinin olduğu sonucuna varmıştı

"Ama Gallup bundan daha ileri gitti," dedi Anavvak. "Yıllarca hayvanların diğer canlıların zihinsel durumunu anlayabileceği fikrini reddetmiş ama işaret testi bu durumu kökten değiştirmişti.

Bugünlerde sadece şempanzelerin ve orangutanların kimliklerinin

farkında olduğuna inanmakla kalmıyor, bu farkındalığın onların

diğer varlıklara karşı niyet ve duygu beslemelerini sağladığını, empati kurabildiklerini düşünüyor. Başka bir deyişle diğer canlıların zihinsel durumunu anlayabiliyorlar. Bu, Gallup'un teorisinin özü ve epey

taraftan var."

Sonradan gazetecileri dizginlemesi gerekeceğini düşündü. Birkaç

gün içinde

gerekeceğini düşü

62 ..CVy'

c

O

%

n

nt

bir gazeteyi açtığında psikiyatrist balinalar, kurtarma

operasyonları düzenleyen yunuslar ve satranç oynayan şempanzeleri

anlatan manşetler görmek istemiyordu.

"90'larm başlarına kadar işaret testi neredeyse sadece kara

hayvanları üzerinde denendi. Balinalar ve yunusların zekâsı hakkında epey spekülasyon vardı.ama onların zeki olduğunu ispatlamak belirli

endüstri alanlan için iyi bir fikir değildi. Maymun eti dünya

nüfusunun sadece küçük bir kısmını cezbediyordu ama balina ve

yunusların peşinde koşuluyordu ve avlarının zeki olduğunun ortaya

çıkması avcılar için hiç de iyi olmazdı. Yunuslar üzerinde işaret testi yapmaya başladığımızda çok fazla insanı kızdırmış olduk. Deney

sürecinde havuzu yansıtıcı camla çevreledik ve birkaç ayna ekleyip

yunusları siyah beneklerle işaretledik. Aynaları bulana kadar duvarı araştırdılar, benekleri aynada şeffaf camdan daha iyi

görebileceklerini fark ettikleri açıktı. Testi daha da zorlaştırmak için her zaman gerçek kalem kullanmak yerine bazen suyla doldurulmuş

kalemler kullandık. Böylece yunusların sadece işaretlendiklerini

hissettikleri için tepki verip vermediklerini ölçebilirdik. Test sonuçları yunusların işaret görünür olduğunda aynaya daha dikkatli ve uzun

süreyle baktıklarını gösterdi."

"Davranışları için onları ödüllendirdiniz mi?" diye sordu

öğrencilerden biri.

"Hayır. Onları eğitmedik de. Aslına bakarsanız, testlerin

öğrenmeye dayalı veya alışkanlıktan kaynaklanan davranışlarla

yanılttlmadığından emin olmak için işaretin yerini sürekli değiştirdik.

Birkaç hafta önce deneylere bu kez beyaz balinalarla başladık. Neler olduğunu kendiniz gördünüz. Balina aynaya geldiğinde işareti arandı.

Benek yokken yüzüp gitti. Bence bu, beyaz balinaların tıpkı

şempanzelerle aynı seviyede bireysel farkındahğı olduğunu kanıtlıyor.

Bazı açılardan insanlar ve balinaların düşündüğümüzden daha fazla

ortak noktası olabilir."

Bir öğrenci elini kaldırdı. "Öyleyse, deneye bakarak yunusların ve balinaların bir zihni olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Bu doğru."

"O zaman kanıt nerede?"

Anavvak şaşırmıştı. "Bunu açıkladığımı sanıyordum. Havuzda

görmediniz mi?"

"Elbette. Kendi ayna aksini inceleyen bir balina gördüm. Beyaz

balin kim olduğunu biliyor —ama bu onun bireysel farkındahğı

olduğ' gelmek zorunda mı?"

"Kendi sorunu cevapladın. Kim olduğunu biliyor. Kendinin

farkfnda."

"Kastettiğim bu değildi." Kız bir adım öne çıktı. Kızıl saçları, havaya kalkık bir burnu ve ağzına fazla büyükmüş gibi gelen ön

dişler^ -vardı. "Deney gözlemlenebilir yetenekleri ve balinanın kendi bedenini tanıma yetisini

63 ^

i bedenini t

araştırıyor. Biraz önce gördüklerimize bakarsak beyaz balina her

ikisinden de geçti. Ama hâlâ balinaların herhangi bir kalıcı kimlik

duygusuna sahip olduğunu kanıtlamadınız ve buradan diğer canlılara

karşı olan tutumları ile ilgili sonuçlara atlayamazsınız."

"Atlamadım."

"Atladınız. Gallup'un bazı hayvanların diğerlerinin ruh hallerini kavrayabildiğini söylediği teorisinden alıntı yaptınız."

"Primatlar demiştim."

"Bu bile kendi içinde tartışmalı. Her durumda, söyleminizde

yunuslar veya balinaların yeteneklerini sınırladığınızı duymadım veya belki de yanlış duymuşumdur."

"Burada bir sınırlama yapmaya ihtiyaç yok," dedi Anavvak

huysuzca. "Biraz önce balinaların kendilerini tanıdıklarını

kanıtladık."

"Bu deneyin işaret ettiği sonuç, evet."

"Eh o zaman ne demeye çalışıyorsunuz?"

Kadının gözleri kocaman açıldı. "Oldukça açık öyle değil mi?

Söylediğim şu ki bir beyaz balinanın nasıl tepki verdiğini

görebilirsiniz ama ne düşündüğünü bilmeniz mümkün değil.

Gallup'un araştırmalarını ben de okudum. Hayvanların diğerlerinin

zihinsel durumuna karşı hassas olduğunu kanıtlayabileceğini

düşünüyor ama o hayvanların bizim gibi düşünüp hissettikleri

varsayımına yaslanıyor. Siz balinaları insanlaştırmaya

çalışıyorsunuz."

Demek itirazı buydu. inanılır gibi değil. Bu Anavvak'ın hep karşı

çıktığı şeydi, "Size böyle mi göründü?"

"Eh siz kendiniz dediniz. 'Balinaların imarlarla düşündüğümüzden daha çok ortak yönü var,'"

"Daha fazla dikkat göstermeliydiniz, bayan... "

"Delavvare. Alicia Delavvare."

"Bayan Delavvare." Anavvak kontrolü yeniden kazanmıştı. "Dedim ki, 'insanlar ve balinaların düşündüğümüzden daha fazla ortak

noktası olabilir.'

"Farkı ne?" "

"Bakış açısı. Bu balinaların insanlara benzediğini kanıtlamak üze benzerlikler bulma veya balinaları değerlendirmek için insanı şablon o kullanma meselesi değil. Mesele temel benzerlikler bularak—"

üzere larak

"Ama bir insanın kişisel farkındahğı ile bir hayvanınkini

karşılaştırabileceğin inanmıyorum. En temel şeyler bile farklı. Demek istediğim, her şeyden önce insanların kalıcı bir kimlik duygusu var ki böylece — "

"Yanlış." Anavvak kızın sözünü kesti. "insanlar sadece belli bir koşullar silsilesi altında değişmez bir kişisel farkındalık geliştirirler.

Araştırmalar bebeklerin 18-24 aylık oldukları dönemde ı^endilerini

ayna karşısında

kendileri

c

o

tanımaya başladığını gösteriyor. O döneme kadar benlik fikrini

Oiuşturamıyorlar. Aslına bakarsanız, biraz önce gözlemlediğimiz

balina kadar bile kendilerinden haberdar değiller. Ve lütfen Gallup'a atıfta bulunmayı bırakın. Benim amacım balinaları anlamaya

çalışmak. Ya sizin amacınız ne?"

"Ben sadece demek istemiştim ki — "

"Eh başka bir şey demeden önce belki de bir beyaz balinanın sizi nasıl değerlendireceğini hayal etmeyi denemelisiniz. Yani bir balina sizi alnınızdaki bir beneğe aynada bakarken görse ne düşünürdü? Ah,

sizin aynadaki kişiyi tanıdığınızı fark edecekti elbette ama bunda pek bir zekâ belirtisi bulmayacaktı. Gelin düşünelim, eğer makyajınızı

beğenmediyse kendinizden haberdar olup olmadığınızdan bile

şüphelenebilirdi. Bu durumda zekânızı sorgulayabilirdi."

Alicia Delaware kızardı. Cevap verecekti ki Anavvak onu susturdu.

"Bu testlerin sadece bir başlangıç olduğunu söylemeye gerek yok. Her halükarda balinaları ve yunusları inceleme işine gerçekten gönül

veren hiç kimse şu eski, suratında tatlı gülümsemesiyle insanların

suda yaşayan dostu mitini hortlatmak istemeyecektir. Yunuslar ve

balinaların insanlarla özellikle ilgilendiklerini zannetmiyorum, en

azından bizden farklı bir ortamda yaşadıkları için. Ama eğer

araştırmalarımız insanlan onlara saygı duyup korumaya ikna

edecekse harcadığımız çabaya değer."

Birkaç soruyu daha cevaplandırdıktan sonra grubu yolcu etti. Grup gözden kaybolana kadar bekledi, ardından araştırma ekibiyle deneyi ve kalan testlerin tarihleri ile prosedürlerini gözden geçirdi. Herkes gittikten sonra havuzun kenarına doğru yürüyüp derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı.

Halkla ilişkiler güçlü yönlerinden biri değildi ama bununla baş etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Kariyeri yoluna girmiş ve parlak genç bir bilimci olarak ismini duyurmuştu. Bu dünyanın Alicia Delavvareleri ile —üniversiteden yeni çıkmış, kitaplarına öylesine gömülmüş ki denize bir kez bile elini sokmamış çocuklar— daha çok tartışmaya sürükleneceğine şüphe yoktu.

- Çömelerek elini beyaz balinaların havuzunun serin suyuna soktu. Her zaman testleri ya akvaryum açılmadan önce ya da akşam kapandıktan sonra yaparlardı. Uzatmalı yağmurlardan sonra Mart kendine geliyordu ve sabahın ılık güneşi tatlı tatlı tenini ısıtıyordu. Kız, balinalara insan gibi davrandığını söylemişti. Suçlama tam on iki vurmuştu. Anavvak bilime karşı ölçülü yaklaşımıyla gurur duyuyordu. Hatta tüm hayatını aşırıya kaçmadan yaşıyordu. içki içmez, partilere gitmezdi. Araştırmasının ayaklan yere sağlam basıyor, dikkat çekmeyi arzulayan teorilere dayanmıyordu. New age

ruhaniliğinden tiksinen bir ateistti ve hayvanlara insani değerler atfetmekten kaçınıyordu. Yunuslar, neredeyse nefret veya hor gönnek kadar tehlikeli bir romantik düşünce biçiminin odağı haline gelmişlerdi, insanlar onları üstün bir tür olarak görme eğilimindeydiler, sözde iyilikleri

adtetna atta

65

mindeydiler,

c

o

sanki bulaşıcıymış gibi onlara yapışıyorlardı. Yunusların karşı karşıya kaldıkları dehşetengiz kötülüğü doğuran cahillik şimdi de mesnetsiz yüceltilmelerine yol açmıştı. insanlar onlara ya işkence yapıyor ya da ölesiye seviyorlardı.

Ve Alicia Delaware, Anavvak'ın fikirlerini ona karşı kullanabilme cüretini göstermişti.

Anavvak elini suya çırptı. Bir süre sonra çenesinde benek olan beyaz balina ona doğru yüzüp geldi ve kafasını kaldırarak okşamasına izin vererek bir s,gri kısık nefes aldı. Anavvak balinanın insanların deneyimlediği duygulardan herhangi birini hissedip hissetmediğini veya bunları anlayıp anlayamadığını merak etti. Bunu

kanıtlayacak bir delil yoktu, bu açıdan Alicia Delavvare haklıydı!

Ama kimse duygulan olmadığını da kanıtlamamıştı.

Beyaz balina kuş gibi öterek suyun altında kayboldu. Anavvak'ın

üzerine bir gölge düştü. Döndüğünde ey yapımı bir çift kovboy

çizmesiyle burun buruna geldi. Ah harika, diye düşündü. Çok

lazımdı!

"Günaydın Leon," dedi yanında dikilen adam. "Bugün hanginiz yaramazlık yaptı?"

Anavvak davetsiz misafirini karşılamak için ayağa kalktı. Jack

Greyvvolf günümüz vahşi batısından fırlamış gibiydi. Dev gibi kaslı

yapısı, yağ lekeli bir süet takıma tıkışmıştı. Geleneksel kızılderili mücevherlerinden oluşan zincirler geniş göğsünden sarkıyordu. Uzun,

ipek gibi siyah saçları tüylü şapkasından sırtına dökülüyordu. Saçları bakımlıydı ama diğer her şeyiyle yaban kırlarda haftalar geçirmiş; su ve sabundan yoksun kalmış gibiydi. Anavvak adamın alaylı sırıtışına

zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seni içeri kim aldı Jack?Yok yok söyleme. Bahse girerim Yüce Manitu'dur."

Adam iyice sırıttı. "Özel izin aldım."

"Yok yahu?"

"Hem de Papa'nın kendinden. Tanrı aşkına Leon, diğerleriyle

birlikte kapıdan geçtim. Akvaryum açıldı."

Anavvak zaman mevhumunu yitirdiğini fark etti. "Umarım bu bir

rastlantıdır."

Greyvvolf dudaklannı büzdü. "Tam olarak değil.

"Ha, demek beni arıyordun." Anavvak yürümeye başlayınca

Greyvvol takip etmek zorunda kaldı. Akvaryumun ilk ziyaretçileri

dolaşmaya b bile. "Senin için ne yapabilirim?"

"Ne yapabileceğini gayet iyi biliyorsun."

"Haydi ama yine başlama." •

"Bize katıl."

"Unut bunu."

"t *

"Haydi Leon, sen bizden birisin. O zengin piç^ur^^u s (^sü

balinalan ölene kadar filme alıyorlar. Senin istediğin bu değil, öyle değil mi?

"Hayır."

"insanlar seni dinliyor Leon. Balina gözleme turlanna karşı bir konuşsan bunu ciddiye alırlar. Senin gibi bir adam işimize yarardı."

Anavvak aniden durdu. "Ama işte mesele bu. Benim işinize

yarayacağımı düşünüyorsun. Ama ben, bana gerçekten ihtiyacı

olanlar dışında kimsenin işine yaramak istemiyorum."

"Bak!" Greyvvolf balina havuzunu işaret etti. "Sana ihtiyaçları var.

Seni ' burada, bir çift esir balinayla haşır neşir olurken görmek beni hasta ediyor. Onları kilitlemediğiniz zamanlarda da peşlerine düşüyorsunuz. Turistlerini teknelerinize alıp onları ölümüne kovalıyorsunuz."

"Söyle bana Jack, vejetaryen misin?"

"Ne?" Greyvvolf gözlerini kıstı.

"Merak ediyorum da acaba ceketini yapmak için kimin derisini yüzdüler?" Yürüyüp gitti.

Greyvvolf aceleyle peşine düştü. "Bu farklı. Kızılderililer ezelden beri doğa ile uyum içinde yaşıyorlar. Hayvan derilerini—"

"Ayrıntıları boş ver."

"Ama bu böyle."

"Senin sorunun ne biliyor musun Jack? Aslında iki sorunun var. Öncelikle, kendini adamış bir çevreci gibi davranırken aslında tüm yaptığın kendi •orunlarını yıllar önce hale yola koyan Kızılderililer adına bir savaş vermek. ikincisi de sen Kızılderili değilsin."

Greyvvolf dikleşti. Anavvak, Greyvvolf un birkaç defa saldırı ile suçlandığını biliyordu ve onu daha ne kadar zorlayabileceğini merak etti. Devin tek bir Üfürüğü tartışmayı kökten bitirirdi.

"Neden böyle saçma sapan konuşuyorsun Leon?"

"Sadece yarım kan Kızılderilisin," dedi Anavvak. Su samurlarının havuzunun orada, torpil gibi suya dalmalarını seyretmek için durdu.

Kürkleri ' tabah ışığında parıldıyordu. "Aslında o kadar bile değilsin.

Bir kutup ayısının Sibiryalı olduğu kadar Kızılderilisin. Nereye ait olduğunu bilmiyorsun, hiçbir şeyde başarılı olamıyorsun ve diğer

insanların üstüne pislemek için şu laçmalıklannı kullanıyorsun. Şimdi izin ver de gideyim."

Greyvvolf gözünü kısıp güneşe baktı. "Seni duyamıyorum Le

konuşuyorsun ama kelimeleri duyamıyorum. Tek duyabildiğim

anlamsız bir vızıltı, sanki çatıya çakıl taşları düşüyormuş gibi."

"Ayy!"

"Haydi ama, senden istediğim çok bir şey değil, sadege azT^J

destek."

"Sana destek veremem."

azıcık des azıcık des

çevreci

nlamsız b nlamsız b

"Buraya kadar gelip sana ne yapacağımızı anlatma zahmetine bile girdim ki bunu yapmam gerekmiyordu."

c

o

Anavvak dikleştt. "Ne yapacaksınız?"

"Turist-seyri." Greyvvolf kahkahayı patlattı. Beyaz dişleri fildişi gibi parlamıştı. "Kendi teknelerimizle size katılacağız ve turistlerin

fotoğrafını çekeceğiz. Gözlerimizi dikip onlara bakacağız ve yanlarına gidip onlan tutmaya çalışacağız. Aval aval seyredilip pençelenmenin

ne demek olduğunu ancak bu şekilde öğrenebilirler."

"Sizi durduracağım."

"Yapamazsın. Burası özgür bir ülke ve kimse bize ne zaman nereye yelken açacağımızı söyleyemez. Planımızı yaptık, harekete hazırız.

Tabii biraz daha uzlaşmacı davransaydın vazgeçerdik."

Anavvak bakakaldı. "Nasılsa etrafta balina yok," dedi.

"Çünkü onlan uzaklara sürdünüz."

"Bunun bizle bir ilgisi yok."

"Ne demezsin. Biz hiçbir zaman hatalı değilizdir. Hep hayvanların suçudur. Daima zıpkınlara yüzüp fotoğraf için poz verirler. Her

neyse, kambur balinaların göründüğünü duydum."

"Birkaç tane."

"Herhalde işleriniz kesattır. Bizlerin, kazancınıza daha da fazla darbe vunnamızı istemezsiniz."

"Kaybol Jack."

"Bu son teklifim."

"Tanrı'ya şükür."

"Leon en azından bizim için iyi şeyler söyleyebilirsin. Paraya

ihtiyacımız var. Bağışlarla geçiniyoruz. iyi bir amaç için, bunu

göremiyor musun? ikimiz de aynı şey için çalışıyoruz." '

"Sanmıyorum. Hoşça kal Jack."

Anavvak yürüyüşünü hızlandırdı. Çevre savaşçısı onu izlemek

yerine bağırdı. "Seni inatçı piç!"

Anavvak azimle yürüyerek yunus akvaryumunu geçti ve çıkışa

ilerledi.

"Leon senin sorunun ne biliyor musun? Belki ben tam bir

Kızılderili değilim ama sen öylesin.'"

"Ben Kızılderili değilim," diye mmldandı Anavvak.

"Ah özür dilerim," diye bağırdı Greyvvolf onu duymamış gibi. özel sanıyorsun değil mi? Nasıl oldu da kendi insanlannı terk etti

ihtiyaçlan olduğunda onların yanında değilsin?"

"Göt," diye tısladı Anavvak. Beyaz balina deneyi çok iyi

şt

harikulade bir gün olabilirdi. Şimdiyse kendini yıpranmış Onun

insanları...

Greyvvolf kendini ne zannediyordu? İhtiyaç duyulduğu yer!

gerçekten hissediyordu.

"Bana burada ihtiyaç var," diye homurdandı.

Kadının biri garip garip bakarak yanından geçti. Anavvak etrafına

bakındı. Akvaryumun dışındaki caddedeydi, öfkeyle titreyerek

arabasına binip ıîliwwassen'deki terminale sürdü ve Vancouver

Adası'na giden arabalı vapura bindi.

Ertesi gün erken kalktı ve balina istasyonuna yürüyerek gitmeye

karar, verdi. <Ufukta pembe bulutlardan demetler vardı ama dağlar, arabalar ve tekneler hâlâ farşaf gibi suyun üzerine karanlık gölgeler bırakıyordu. Birkaç saat içinde turistler gelecekti. Anavvak

Zodiaclar'ın bağlandığı yere kadar dalgakıran boyunca yürüdü ve

tahta merdivenlerin üzerinden eğildi,

ı iki küçük kotra açılmıştı. Anavvak Susan Stringer'ı arayıp

kendisiyle balina Iramaya, gelip gelmeyeceğini sormayı düşündü.

Greyvvolfun dediği gibi ilk ikambur balinalar görünmüştü ki bu

rahatlatıcıydı ama şimdiye kadar nerede '•aklandıkları sorusu

cevaplanmamıştı. Belki o ve Stringer birkaçını görürlerdi. X*dının

keskin gözleri vardı ve Anavvak onun arkadaşlığından hoşlanmıştı.

Geçmişi ile ilgili sorular sorup onu bunaltmayan birkaç kişiden

biriydi.

Samantha Crovve bile sormuştu. Garip ama ona kendinden biraz

bahsedebilirdi ama herhalde kadın çoktan eve dönüş yolundaydı.

Anavvak Stringer'ı uyandırmamaya ve tek başına gitmeye karar

verdi. Su geçirmez çanta içinde bir dizüstü bilgisayar, kamera,

dürbün, ses kaydedici, HidroforT ve kulaklık istiflediği istasyona

gitti.En üste bir gevrek çubuğu ve iki kutu buzlu çay koyup Blue

Shark'a doğru ilerledi. Tekneyi lagünde sallana itilana ilerletti ve motora gaz vermek için kasabanın arkasında kalmasını bekledi.

Pruva dalgaların üzerinden havalandı ve rüzgâr iç karartıcı

düşüncelerini silerek yüzünü yaladı.

Yirmi dakika sonra bir grup küçük adanın arasından uzaktaki

gümüş siyah •çık denize bakıyordu. Dalgalar tembel tembel, uzun

aralar vererek geliyordu. Motoru yavaşlattı ve kıyı gözden

kaybolurken son zamanlarda alışkanlık haline gelen karamsarlığına

kapılmamaya çalışarak günışığına baktı. Balinalar görünmüştü,

üstelik sadece devamlı bu bölgede yaşayan yerleşikler değil;

Kaliforniya veya Havvaii'den gelen gezgin kambur balinalar da.

Tekne yeteri kadar açıldığında motoru kapatıp bir kutu buzlu çay

açtı ve onu içerek elinde dürbünle,oturdu.

Herhangi bir şey görene kadar sanki asırlar geçmişti. Sonra gözün

bir şekil takıldı ama bir çırpıda kayboldu. "Haydi, gösterin kend^

fisıldadı. "Orada olduğunuzu biliyorum."

^

Dikkatle okyanusu taradı. Dakikalar geçti ama hiçbir şey olmadı.

Sonra, birbiri ardına iki karanlık siluet teknenin biraz ilerisinde

dalgaların üzerinde yükseldi. iki beyaz bulut, bir kış sabahı nefesi gibi havaya ^skürürken suda silahla ateş edilmiş gibi bir ses çınladı.

püs

Kambur balinalar.

Anavvak neşeyle gülüyordu. Yunus ve balinalar üzerine uzmanlaşmış işinin ehli her setolojist gibi, bir balinayı su püskürtmesinden tanıyabilirdi; büyük bir balinanınki epey metreküpü doldururdu. Ciğerlerindeki hava sıkışır sonra da dar deliklerden yükseğe fırlar, atmosferde genişleyip soğuyarak puslu damlacıklar oluştururdu. Püskürtmenin şekli ve ebadı, türün bireyleri arasında bile değişirdi. Balinanın büyüklüğüne, dalışının süresine ve hatta rüzgâra bağlıydı. Ama bu kez, şu gür serpinti bulutunun kambur balinalara ait olduğu su götürmezdi.

Anavvak dizüstü bilgisayarını çevirip kapağını kaldırarak açtı. Sabit diskte, o yoldan düzenli olarak geçen yüzlerce balinanın tarifinden oluşan bir veri tabanı vardı. Eğitimsiz gözler için, balinanın su yüzeyinde kalan kısmı bırakın bireyi, türü belirlemek için bile yeterli değildi, üstelik daha da beteri görüntü genelde çalkantılı deniz, pus, yağmur veya kör eden bir güneş ışığı ile engellenirdi. Ama her balinanın kendisini tanımlayıcı özellikleri vardı. Onları birbirinden ayırmanın en kolay yolu kuyruklarına bakmaktı. Bir balina daldığında kuyruğu çoğunlukla suyun üzerinde bir sallanırdı ve her balinanın kuyruk altı özeldi, deseni, yapısı ve biçimi değişirdi.

Anavvak birçok kuyruğu ezberinden bilirdi ama dizüstü bilgisayarındaki fotoğraflar da yardımcı oluyordu.

Oradaki iki balinanın eski dostlar olduğuna dair bahse girmek isterdi.

Bir süre sonra kambur balinalar yeniden su yüzüne çıktılar. ilk görünen nefes delikleriydi; başlarının üzerinde azıcık yükselen bu küçük çıkıntılar dalgaların arasından anca görünüyordu. Sonra patlayan gürültü duyuldu ve onu eş zamanlı yükselen iki üfürme izledi. Bu sefer balinalar suya dalmamış ve kamburlarını suyun üzerinde yükseltmişlerdi. Anavvak sırtlarını ve belirgin omurgalarını rahatlıkla görebiliyordu. Sonra tekrar daldıklarında kuyrukları tembelce sudan yükseldi.

Anavvak kuyruk altlarını görebilmek için aceleyle dürbünü kaldırdı a göremedi. Endişeye gerek yoktu. Balina gözlemenin ilk kuralı sabırdı, hem turistlerin gelmesine daha çok zaman vardı. ikinci kutu buzlu çayı açtı ve gevrek çubuğunun paketini açıp bir ısırık aldı.

T l ^

inancının ödüllendirilmesi için fazla beklemesi gerekmedi

^^ibesl^mbur tekneden çok da uzak olmayan bir noktada suyu yararak çıktılar. Anavvak'ın kalp atışları hızlandı. Balinalar artık yakındı. Sabırsızlıkla kuyrukları bekledi. Gösteriye öylesine dalmıştı ki teknenin yanındaki devasa kara gölgeyi görmedi. Ancak yaratık

suyun içinden dik ve sinsi bir şekilde belirip onun üzerinde kule gibi yükseldiğinde Anavvak döndü ve yerinden sıçradı.

Anında diğer kamburları unuttu.

Balinanın kafası neredeyse sessizce yükselmişti. Şimdi neredeyse

botun

yüksel

c

o

emma

lastik gövdesine değiyordu. Gövdesinin üç buçuk metrelik kısmı

suyun üzerine çıkmıştı, bükülen ağzı midyeler ve budaklı çıkıntılarla kaplıydı. insan yumruğu kadar büyük bir göz Anavvak'a dikilmişti.

Anavvak'ın bir balinayı bu kadar yakından ilk görüşü değildi. Dalış

gezilerinde onlarla birlikte yüzmüş, okşamış ve tutunmuştu. Onlara

binmişti bile. Gri balinalar, kamburlar veya orkalar için başlarını

Zodiac'm hemen yanında sudan çıkarıp su üstündeki işaretlere

bakmak veya botu incelemek sıra dışı değildi.

Ama bu sefer farklıydı.

Anavvak, o mu balinayı yoksa balina mı onu seyrediyor emin

değildi. Devasa memeli botla ilgilenmiş görünmüyordu. Kocaman göz

kapaklarının altından bakan gözü Anavvak'a kilitlenmişti. Suyun

altında balinaların keskin bir görüşleri vardı ama küresel gözleri doğal çevrelerinin dışında onları kısa bir görüş mesafesi ile lanetlemişti. Ama bu kadar yakından, Anavvak'ı onun balinayı gördüğü kadar iyi görüyor olmalıydı.

Anavvak, balinayı korkutmamak için yavaşça bir kolunu kaldırdı ve yumuşak, nemli deriyi okşadı. Balina dalmak istiyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri hafifçe yana kaydı ama sonra tekrar Anavvak'a odaklandı. O anda neredeyse mahrem bir şeyler vardı. Hayvanı gördüğüne sevindiği kadar balinanın bu uzun incelemeden ne kazanacağını da merak ediyordu. Normal şartlarda balinaların sudan gözlem çıkışları saniyeler sürerdi. Böylesine dik durabilmek için muazzam bir enerji gerektiriyordu.

"Bu kadar zamandır neredeydin?" diye sordu.

Botun öbür yanından belli belirsiz bir şapırtı geldi. Anavvak sudan çıkan diğer kafayı görebilmek için tam zamanında döndü. ikincisi birinciden daha küçük ama onun kadar yakındı. O da kara gözünü Anavvak'a dikmişti.

Ondan ne istiyorlardı?

Anavvak'ı bir huzursuzluk kapladı. Balinaların böyle gözlerini dikip bakması normal değildi. Buna benzer bir duruma hiç şahit

olmamıştı.Yine de çantasına eğilip kamerasını alma dürtüsüne direnemedi. Kamerayı havaya kaldırdı. "Şimdi sakin ve sabit durun..."

Belki de kamera bir hataydı. Öyle olsa bile, bu balina gözlemi tarihind kambur balinaların fotoğraflarının çekilmesine ilk kez itiraz edişleriydi. S emir almış gibi iki koca kafa, dalgaların altına batan bir çift ada gibi yok ^ıd.u Arkalarından birkaç sessiz lıkırtı ve kabarcık çıktı. Anavvak ışıltılı denizde yine yalnız kalmıştı.

Güneş yakındaki kıyının üzerinden yükseliyordu. Sis, dağlarda asılı kalmıştı. Gri sular maviye dönüyordu.

Görünürde tek bir balina bile yoktu.

• ^ w

Anavvak tuttuğu nefesini verdi ve kamerayı tekrar çantanın içine koydu.

Sdualnakri. dular.

i

71 ^

ekrar çan

C

O

Aklına daha iyi bir fikir geldiğinde dürbünü almak üzereydi. iki

yeni arkadaşı henüz uzaklaşmış olamazdı. Ses kaydedici cihazı çıkardı, kulaklıkları taktı ve hidrofonu yavaşça suya indirdi. Kulaklıklar çıtırdadı, tıngırdadı ve uğuldadı ama bir balinanın varlığını işaret edecek hiç bir ses yoktu. Anavvak bir balinanın belirgin çağrısını duymak için bekledi ama tam bir sessizlik vardı. Sonunda hidrofonu tekrar güverteye çekti.

Bir süre sonra uzakta bir yerlerde püskürtme bulutlan gördü ama bu onları son görüşü oldu.

Tofıno'ya geri dönerken gösteriye tanık olsalardı turistlerin nasıl tepki vereceğini düşündü — ve gösteri tekrarlandığında ne yapacaklarını. Haberler çabuk yayılırdı. Davie ve evcil balinaları; rezervasyonların ardı arkası kesilmezdi.

Muhteşem!

Zodiac körfezin sakin sularında hızla ilerlerk^ ormana baktı. Her şey fazlasıyla muhteşemdi.

yakınlardaki

• ^

72

c

o

23 Mart

Trondheim, Norveç

Şigur Johanson irkilerek uyanıp el yordamıyla çalar saati aradı, sonra çalanın telefonu olduğunu fark etti. Gözlerini ovuşturup söverken yatakta doğruldu ama dengesi onu yarı yolda bıraktı ve tekrar yatağa düştü. Başı dönüyordu.

Bir önceki geceyi hatırlamaya çalıştı. Birkaç öğrenci ve iş arkadaşıyla geç laatlere kadar içmişti. Aslında niyetleri sadece eski kasaba köprüsü Gamle Bybro'dan çok da uzak olmayan bir rıhtım ambarından bozma restoran Havfhıen'de akşam yemeği yemekti. Restoran muhteşem bir deniz mahsulleri menüsüne sahipti ve çok iyi birkaç şarabı vardı. Gerçekten mükemmel şaraplar, diye hatırladı. Pencere kenarındaki masalarından akıntıyı gösteren mendirekleri ve küçük tekneleriyle Nid nehrini görüyorlardı ve nehrin tembelce yakındaki Trondheim fiyorduna akmasını seyretmişlerdi. Birileri fıkra anlatmaya başlamış, sonra da Johanson restoran sahibiyle paha biçilmez yıllandırılmış şarapları incelemeye rutubetli şarap mahzenine inmişti.

İçini çekti. "5 6 yaşındayım," dedi kendi kendine tekrar doğrulurken. Daha , fazla böyle devam etmemeliyim.

• Telefon hâlâ çalıyordu. Ayağa kalkıp oturma odasına doğru

sendeledi. Yoksa bu sabah dersi mi vardı? Yaşını tam tamına

göstererek, çenesinin göğsüne düşmesini zar zor engellerken-

öğrencilerin önünde durmakta olduğunu hayal etti. Dili şiş ve paslı

gibiydi, konuşmaya dair herhangi bir şey yapacak , halde değildi.

Telefona eriştiğinde birden o günün Cumartesi olduğunu fark etti.

Ruh ha birden bire iyileşti. "Johanson," diyerek telefonu açtı, sesi beklenmedik şekil net çıkmıştı.

"Hiç açmasaydın bari," dedi Tina Lund.

Johanson gözlerini yuvarladı ve bir koltuğa oturdu. "Saat kaç

"Altı buçuk."

"Bugün Cumartesi."

^ ^

73

Tl

"Biliyorum. Sen iyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor."

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Beni sabahın köründe ne demeye

desek arıyorsun?"

Lund kıkırdadı. "Seni Tyholt'a benimle gelmeye ikna ederim diye umuyordum."

"Enstitüye mi? Tanrı aşkına Tina ne diye?"

"Birlikte kahvaltı ederiz, diye düşündüm. Eğlenceli olur. Kare

birkaç günlüğüne Trondheim'da ve seni görmekten keyif alacağını

biliyorum." Durakladı. "Ayrıca bir konu hakkında fikir danışmak istiyorum."

"Ne?"

"Telefonda olmaz. Eee, geliyor musun gelmiyor musun?"

"Tamam, bana bir saat ver." dedi Johanson. Derin derin esnedi sonra çenesini kırmamak için durdu. "Aslında iki saat. Gelirken laboratuvara uğrarım, belki solucanlarla ilgili bir şey çıkmıştır."

"Öyle umalım. Garip değil mi? Önceleri telaş eden bendim ama

şimdi tersine döndü. Tamam rahat rahat hazırlan ama çok gecikme."

"Hizmetinizdeyim." diye homurdandı Johanson. Sersemlemiş halde duşa girdi.

Yarım saat sonra kendini daha canlı hissediyordu. Dışarıda,

Kirkegata Caddesi'nde hava güneşliydi ama in cin top oynuyordu.

Son kar birikintileri erimişti ve Johanson arabayı Gloshaugen

kampüsüne doğru sürerken ıslıkla Vivaldi'den bir parçayı çalıyordu.

Üniversitenin hafta sonu kapalı olması gerekirdi ama kimsenin

kurallara aldırdığı yoktu: hafta sonu elektronik postalarına bakmak

ve rahatsız edilmeden çalışmak için en iyi zamandı.

Johanson muhaberat odasına gidip kendi posta kutusunun altını

üstüne getirdi ve kutudan kalın bir zarf çıkardı. Zarf Kiel'den

gönderilmişti ve Johanson zarfta Lund'un çaresizce beklediği

laboratuvar sonuçlarının olduğuna neredeyse emindi. Zarfı açmadan koltuğunun altına sıkıştırıp arabasına döndü ve Tyholt'a doğru yolculuğuna devam etti.

Deniz Teknolojileri Enstitüsü ya da bilinen kısa ismiyle Marintek'in, NTNU, SINTEF ve Statoil araştırma merkezi ile yakın bağları vardı. Simülasyon tanklarının ve dalga tünellerinin yanı sıra dünyanın en büyük yapay okyanus araştırma havuzuna da ev sahipliği yapıyor, bilim insanlanna oranlı modeller üzerinde yapay dalga ve rüzgârlarla deney yapma imkânı sağlıyordu. Norveç sahanlığı bu seksen metre uzunluğunda ve on metre derinliğindeki havuzda test edilmiş yüzen üretim tesisleriyle doluydu. iki dalga makinası, dehşet verici şekilde güçlü görünen minyatür akıntı ve fırtınalar yaratıyordu. Johanson, Lund'un havuzu kıta yamacına kurmayı planladığı su altı birimini test etmek için kullanacağına emindi.

Kadını aynen beklediği gibi havuzun, kenarında bazı bilim insanlarıyla

c

o

•vjî

'uzun, ken;

M

konuşurken buldu. Görüntüde komik bir taraf vardı. Dalgıçlar

oyuncak platformların etrafında zikzaklar çiziyor bu arada da

minyatür tankerler kayıkların içindeki laboratuvar personelinin

yanından geçiyordu. Bir oyuncak dükkanı ile sandal partisi arası bir görüntü vardı ama çok ciddi bir amaçla: Açık deniz endüstrisi

herhangi bir yeni yapı kurmak için Marintek'in onayını almalıydı.

Lund onu fark ederek sohbetini kesti ve ona doğru geldi ki bu tüm

havuz boyunca her zamanki hızıyla yürümesi demekti.

"Neden bir kayığa binmiyorsun?" diye sordu Johanson.

"Bu bir köy göleti değil biliyorsun. Her şeyin koordine edilmesi gerekiyor. Deli danalar gibi havuzdan geçersek yüzlerce petrol işçisi bir dalgayla boğulur."

Adamı yanağından öptü. "Kaşındırıyorsun."

"Sakalı olan tüm erkekler kaşındırır," dedi Johanson. "Şanslısın ki Kare sakallı değil yoksa benim yerime onu seçtiğin için bir bahanen

kalmazdı. Eee ne üzerine çalışıyordunuz? Deniz altı sorunu mu?"

"Yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz. Havuz ancak bin metreye kadarki derinliklerin koşullarıyla ilgili gerçekçi bir simülasyon

yapmamıza olanak sağlayabiliyor."

"Daha derine inmenize gerek yok."

"Teorik olarak gerek yok. Ama yine de bilgisayarda senaryoların üzerinden geçmek istiyoruz. Bazen bilgisayar tahminleri havuzdaki

sonuçlarla uyuşmuyor o yüzden uyumu yakalayana kadar

parametreleri ayarlıyoruz."

"Shell iki bin metre derinlikte bir birim kurmaya bakıyor, dünkü gazetelerde vardı. Rakibiniz çıktı."

"Biliyorum. Marintek onlar için de araştırma yapıyor. Onların işi daha zor. Haydi gidip kahvaltı edelim."

Koridora çıktıklarında Johanson "Neden hâlâ bir SWOP

kullanmadığınızı anlamıyorum," dedi. Yüzen bir platform üzerinde çalışmak ve onu esnek akslarla bağlamak daha kolay değil mi?"

Lund başını salladı. "Çok riskli. Yüzen yapıların da demir atması gerekir."

"Biliyorum."

"Ve her an sürüklenebilirler."

"Ama sahanlık onlarla dolu!"

"Öyle ama daha sığ olduğu yerlerde. Daha derin sularda dalgalar ve akıntıla farklıdır. Üstelik mesele birimleri demirlemek değil.

Yüksekliği arttıkça sabitliği azalır. En son istediğimiz şey bir çevre felaketi. Üstelik sahanlığın öte tarafındaki bir platformun üzerinde kim çalışmak ister k^"^ cesurları bile korkudan altına yapar. Bu taraftan... "

« ^

Birkaç merdiven çıktılar.

"Kahvaltıya gittiğimizi sanıyordum," dedi Jo^n^jo^'şaşırarak.

______ ^ o^^^^

i? En

"Gidiyoruz ama önce sana göstermek istediğim bir şey var."

Lund bir kapıyı açtı ve okyanus havuzunun hemen üstündeki bir

odaya girdiler. Geniş camlı pencereler aşağıdaki günışığıyla parlayan düzgün bahçelere ve Trondheim fiyorduna doğru yayılan üçgen çatılı

evlere bakıyordu.

Bir masaya doğru yürüyüp iki plastik sandalye çekti ve geniş

ekranlı dizüstü bilgisayarı açtı. Program yüklenirken parmaklan

sabırsızca tempo tutuyordu. Ekran garip bir şekilde tanıdık gelen

fotoğraflarla doldu, kenarlarında karanlığa kansan süt beyazı bir

lekeyi gösteriyorlardı. Johanson bir anda neye baktığını anladı.

"Fî'ctor'dan gelen görüntü," dedi. "Yamaçta gördüğümüz şey bu."

"Beni endişelendiren şey," diye onayladı Lund.

"Ne olduğunu bulabildin mi?"

"Hayır ama sana ne olmadığını söyleyeyim. Denizanası değil ve

kesinlikle bir sürü de değil. Görüntüyü sayısız farklı filtreden geçirdik ama elde ettiğimiz en iyi sonuç bu." ilk fotoğrafı büyüttü. "Bu şey Victor'un projektörlerine yakalanmıştı. Bir parçasını gördük ama

yapay aydınlatma olmadan nasıl görüneceğini değil."

"Aydınlatma olmadan hiçbir şey göremezdiniz. Fazlasıyla derindi."

"Tahmin edemiyor musun?"

"Tabii, eğer bu şey kendinden ışık yaymıyorsa ki bu durumda — "

Sesi kısıldı.

Lund kendinden pek memnun görünüyordu. Parmaklan klavye

üzerinde dans etti ve fotoğraf yine değişti. Bu sefer sağ üst köşeden bir bölüme bakıyorlardı. Görüntünün kenarında parlak leke karanlığa

karışıyordu ve bıraktığı zayıf işaretler görülebiliyordu. Bu, farklı bir çeşit ışıktı, soluk çizgilerle yol yol olmuş koyu mavi bir panltı.

"Işık saçan bir obje aydınlatıldığında doğal parlaması görünmez.

Victor'un projektörleri o kadar güçlüydü ki her şeyi aydınlatıyordu, sadece o kadar da parlak olmadıkları fotoğrafın en uç köşesi hariç.

Ama orada kesinlikle bir şey var. Bu bence ışıldayan bir yaratıkla

karşı karşıya olduğumuzu kanıtlıyor, hem de epey büyük bir

tanesiyle."

Birçok derin deniz yaratığı ışık saçabilirdi. Işıltıları bakterilerle ortakyaşarlıklarının bir sonucuydu. Okyanus yüzeyindeki bazı

organizmalar da ışık yayabilirdi örneğin algler ve mürekkep

balıklarının küçük türlerinden bazıları, ama gerçek ışık denizi,

günıştğının ulaşamadığı, kara^^ğın başladığı yerdeydi.

Johanson ekrana baktı. Belli belirsiz, çoğu insanın gözünden

^kaçabilecek, zar zor görünen bir mavilik vardı. Yine de robot

yüksek çözünürlüklü fotoğraf kalitesiyle biliniyordu. Belki Lund

haklıydı. Sakalını kaşıdı. "Sence ne kadar büyük?" (4

"O kadar çabuk kayboldu ki söylemesi z

76

t

kısacık sürede

ışığın

c

o

a

kenarına dek yüzmüş olmalı. Öt; andan şuraya bakarsan hâlâ

görüntünün çerçevesini neredeyse kaplıyor ve i Hıek ki — "

"Ekranda görebildiğimiz parçası lo i 2 metrekare kadar."

"Aynen. Bir parçası!" Durakladı. "Fotoğrafın köşesindeki ışığa bakarsak sadece küçük bir parçasını gördük derim."

Johanson'un aklına başka bir açıklama geldi. "Planktonik

organizmalar olabilir," dedi. "Bir çeşit mikroorganizmalar. Bir çok tür ışıldar."

"Bu şekilleri nasıl açıklayacaksın?"

"Soluk çizgileri mi? Rastlantı. Zihin bize onların bir hayvanın deseni olduğunu çağrıştırıyor. Bir zamanlar Mars'taki kanalların da

bilinçli olduğunu düşünürdük."

"Plankton olmadığına eminim."

"Ne olduğunu söyleyebilmek için yeterince net göremiyoruz"

"Ama görebiliriz. Şuna bir bak."

Lund bir sonraki görüntüyü açtı. Sütümsü leke karanlığın içine daha da çekilmişti. Bir saniyeden daha az süreyle görünmüştü. Işıldamanın soluk alanı ikinci ve üçüncü karede de hâlâ görünebiliyordu ama çizgiler kaymış gibiydi. Dördüncü kareden itibaren her şey yok olmuştu.

"Işıldamayı bıraktı," dedi Johanson, şaşkına dönmüştü. Bazı kalamar türleri biyolojik ışıldamayla iletişim kurabilirlerdi ve kendilerini tehlikede hissettiklerinde ışığı kapatıp karanlıkta kaybolmaları sıra dışı bir durum değildi. Ama bu yaratık bilinen herhangi bir kalamar türünden daha büyüktü.

Çıkarılacak sonuç belliydi ama Johanson tereddüt ediyordu. O yaratığın Norveç kıta yamacında işi yoktu. "Architeuthis." dedi.

"Dev kalamar," diye onayladı Lund. "insanı meraklandırıyor değil mi? Böylesi bir şeyin bu sularda ilk defa görülmesi olurdu."

"Herhangi bir yerde ilk defa görülmesi demek daha doğru olur."

Bu tam olarak doğru değildi. Architeuthis hikâyeleri uzun yıllarca denizci masalı diye göz ardı edilmişti. Sonra bazı devasa cesetler karaya vurmuştu ki bunlar dev kalamarın varlığını kanıtlar gibiydi veya kanıtlayabilirdi, tabii sıradan kalamar derisi, çürürken bile

hemen hemen her ebada çekiştirilebilecek kadar, şaşırtıcı derecede

esnek olmasaydı. Ardından Yeni Zelanda açıklarında çalışan bilim

insanlarından bir ekip henüz yetişkinliğe ulaşmamış örnekler

geçirmişlerdi; bunların genetik profilleri kuşkuya yer bırakmazsızm

on sek

kalamarla

aydan kısa sürede, her biri bir ton çeken, yirmi metrelik

dönüşeceklerini gösteriyordu. Ancak hiç kimse böylesine devasa bi

görmemişti. Architeuthis okyanusun derinliklerinde yaşıyor^^^^^

vv

ra

bir yaratık ve ışıldama

özelliğine sahip olduğuna inanmak için hiç bir sebep yoktu.

Johanson'un kaşları çatıldı. "Hayır."

• ^

"Ne demek hayır?"

77

"Karşımızdaki onca kanıtı bir düşün. ilk olarak dev kalamar için yanlış yer."

"Pekâlâ," Lund elini şöyle bir salladı. "ama nerede yaşadıklarını bilmiyoruz. Haklarında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yine de kesinlikle buraya ait değiller."

"Solucanlar da öyle."

Sessizleştiler.

"Tamam farz edelim ki haklısın," dedi Johanson sonunda.

"Architeuthisler utangaç yaratıklardır. Şimdiye kadar birilerine saldırdıkları görülmedi. Ne diye endişeleniyorsun ki?"

"Onları görenler böyle demiyor."

"Tanrı aşkına Tina, zavallı bir tekneyi alabora etmiş olabilirler ama petrol endüstrisi için bir tehlike oluşturduklarını düşünüyor

olamazsın."

Lund ekranı kapadı. "Peki. Eee, bana ne getirdin? Test sonuçlan geldi mi?"

Johanson elindeki zarfı ona doğru salladı ve açtı. Zarfın içinde sıkış

tıkış yazılarla dolu tuğla gibi belgeler vardı.

"Tanrım!" diye haykırdı kadın.

"Merak etme bir özeti vardır... işte burada!"

"Bırak da göreyim."

"Bir saniye." Kağıda bir göz attı. Lund ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Sonra odada volta arnıaya başladı.

Johanson kaşlarım çatıp belge tomarını kanştırdı. "ilginç."

"Çıkar baklayı!"

"Solucanlann halkalı solucan olduğunu söylüyorlar. Bu taksonomik rapor değil ama Hesiocaeca methanicola ile benzerlikleri ima ediyor.

Ağızlarının büyüklüğü karşısında şaşınnışlar. Bir de... hımmm,

detaylar, detaylar... hah işte burada. Ağızlannı muayene etmişler.

Kazmak veya oymak için güçlü çene yapılan."

"Bunu zaten biliyoruz," dedi Lund sabırsızlıkla.

"Hepsi bu değil. Bundan sonra izotop oranı kütle spektrometresi ve elektron mikroskobu taraması geliyor. Arkadaşımız binde doksan

parçanın altında."

"Bunu çevirmeye zahmet edecek misin?"

"Düşündüğümüz gibi. Bu solucanlar metanotrofik. Metanı

parçalayan bakteriler ile ortakyaşar. Nasıl açıklayacağımdan emin

değilim. Görüyorsun y izotopa bağımlı —izotopun ne olduğunu

biliyorsun değil mi?"

"Bir kimyasal elementin aynı numaraya ama farklı atomik kütleye sahip atomları."

"10 üzerinden 10! Şimdi karbonu ele alalım. Atomik

kütles^d^^ıjynı değildir. Karbon-12 veya karbon-13 gibi izotopları

vardır. içinde^^a hafifbir karbon fonrıu barındıran bir şey yediysen

—yani daha hafif ka^^on izotopu olan— senin izotopik oranın da

düşer. Anlıyor musun?"

"Evet."

78

o

"Şimdi metanı ele alalım. Metan içinde çok hafif karbon izotopu barındırır, böylece solucanlar daha hafif formdan beslenen

bakterilerle ortak yaşadığında bakteri de solucan da hafifler. Bizim solucanlar epey hafifler."

"Siz biyologlar pek antikasınız. Bunu anlamak için bir solucana neler yapıyorsunuz?"

"En tatsız işlemlerden biri. Onu kurutup toz haline getirip sonra ölçüyoruz. Şimdi, elektron mikroskobu taramasına gelirsek... DNA'yı

boyadılar... Tabii çok özenle... "

Lund ona doğru atılarak belgeleri çekiştirdi. "Derse ihtiyacım yok.

Tek bilmek istediğim sondaj yapmak için güvenli olup olmadığı."

"Bir şey söylemek için... " Johanson özeti kaptı ve son satırları yeniden okudu. "Büyüleyici."

"Ne var?"

"içleri dışları bakteri kaplı. Endosimbiyotik'Ve

ektosimbiyotik'bakteriler. Görünen o ki senin solucanlar otobüs

dolusu bakteri taşıyorlarmış."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bildiklerimize bir şey eklemiyor. Solucan gaz hidratları üzerinde yaşıyor ve içi dışı bakteri kaynıyor, yani avlanmıyor veya zemini

kazmıyor. Sadece orada şişko göbeğinin üzerine yatıp buzun üzerinde tembellik ediyor. Ancak yine de delmek ve kazmak için muazzam büyüklükte çenelerle donanmış. Üstelik yamaçtaki solucanlar tembel ve şişkodan başka her şeye benziyordu. Derim ki belirgin biçimde çeviklerdi."

ikisi de bir süre konuşmadı. Sonunda Lund "Orada aşağıda ne yapıyorlar, Sigur?" diye sordu.

Johanson omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki gerçekten de ta Orta Kambriyen döneminden sürüne sürüne gelip bugün beliriverdiler. Neyin peşinde olduklarına dair ise en ufak bir fikrim bile yok." Düşünmek için durdu. "Bunun önemli olup olmadığından da emin değilim. Demek istediğim yapabilecekleri en kötü şey ne olabilir ki? Her yerde kımıl kımıl kaynayacaklar tabii ama bir boru hattını çiğnemeleri biraz zor."

"E o zaman ne çiğniyorlar?"

Johanson özete baktı. "Bize yardım edebilecek bir yer daha var," dedi. "Ve eğer edemezlerse artık işimiz bir vahiyin gelmesine kalıyor."

"işlerin oraya varmamasını tercih ederim."

"Birkaç örnek yollayacağım." Johanson esnedi. "En ideali ne olurdu musun? Düzgün bir inceleme yapmak için kendi araştırma

araçlarını bölgeye göndermeleri. Her koşulda sabırlı olman gerekiyor.Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok o yüzden eğer mümkünse kahvaltı istiyorum. Üstelik Kare'ye biraz öğüt vermem gerekiyor."

Aj

Lund gülümsedi ama ifadesine bakılırsa tatmin olmamıştı.

%

biliyor biliyor

79

n olm

c

o

5 Nisan

Vancouver Adası ve Vancouvet; Kanada

işler iyice yoğunlaşmıştı. Anavvak başka koşullarda olsa Shoemaker'ıh coşkusuna tüm kalbiyle katılırdı. Balinalar dönüyordu. Davie'nin Balina istasyonu'nun müdürünün konuştuğu tek konu buydu. Yavaşça ama kesin bir şekilde hepsi dönecekti: gri balinalar, kamburlar, orkalar ve hatta bazı mınkeler. Anavvak onlan gördüğüne elbette sevinmişti —bu umut ettiği şeydi— ama yine de sorularına birkaç açıklama getirselerdi iyi olurdu, mesela uydu ve sonda

takiplerini nasıl atlattıktan gibi. Dönüp dolaşıp kamburlarla olan karşılaşmasını düşünüyordu. iki balina, soğukkanlılıkla, sanki inceleme için masaya yatırılmışçasma onu incelerken kendini bir deney faresi gibi hissetmişti.

Yoksa casuslar mıydı? Ve eğer öyleyse ne arıyorlardı?

Bu saçma sapan bir fikirdi.

Bilet gişesini kapattı ve dışan çıktı. Turistler mendireğin ucunda bekliyor, turuncu üstlükleriyle Özel Kuvvetler timi gibi görünüyorlardı. Anavvak onlara doğru yürüdü.

Biri arkasından koşturdu. "Dr. Anavvak!"

Durdu. Alicia Delaware kırmızı saçlan at kuyruğu gibi toplanmış, son moda mavi güneş gözlükleriyle yanında duruyordu.

"Ben de gelebilir miyim?"

Anavvak Blue Shark'm güvertesine bir göz attı.

"Doluyuz."

"Ama buraya gelene kadar tüm yol boyunca koşturdum."

"Üzgünüm. Lady Wexham yarım saat içinde bir tura çıkacak. Isıtmalı kapa bölümü ve büfesiyle bundan daha lükstür... "

I

"Büfeye ihtiyacım yok. Haydi bana bir yer bulunur mutlaka.

Kıç^arafta olmaz mı?"

"Kabinde şimdiden iki kişiyiz, Susan ve ben."

"Ayakta durabilirim." Alicia gülümsedi. Büyük ön dişleri gibi görünüyordu. Sizinki katılmak istediğim tek tur."

c

o

"Kitaplarınızı

Anavvak kaşlarını çattı.

"Bana öyle bakmayın!" Delavvare gözlerini yuvarladı. okudum ve yaptığınız işleri beğeniyorum."

"Benim edindiğim izlenim böyle değildi."

"Akvaryumda mı?" Elini salladı. "Onu boş verin Dr. Anavvak.

Burada iadece bir günüm daha kaldı. Bu benim için çok önemli."

"Kurallara aykırı." Bahanesi zayıftı ve Anavvak'ı dar kafalı gibi göstermişti.

"Tanrım çok inatçısınız," dedi kız. "Sizi uyarayım ben pek sulugözümdür. Eğer sizinle gelemezsem Chicago'ya kadar tüm yol

boyunca uçakta hıçkırarak ağlayacağım. Bunun sorumluluğunu

üstlenmek istemezsiniz."

Anavvak kendine hakim olamayıp güldü. "Tamam. Senin için bu

kadar önemliyse gelebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama sinirlerimi hoplatma. Bir de muğlak teorilerini kendine •akla."

" "Benim teorim değil aslında — "

"Bir daha düşündüm de, en iyisi hiç konuşma."

Kız ağzını açtı ama sonra susmanın daha iyi olacağını düşündü.

"Bir saniye burada bekle," dedi Anavvak. "Sana su geçirmez kıyafet getireceğim."

Alicia Delavvare tam on dakika boyunca sözünü tuttu. Sonra,

Tofıno'nun lilueti ağaçlarla kaplı ilk dağın ardında kaybolduğunda

Anavvak'a yanaşıp elini uzattı. "Bana Licia de."

"Licia?"

"Alicia'nın kısaltması. Senin adın Leon değil mi?"

Anavvak kızın elini sıktı.

"Tamam. Şimdi halletmemiz gereken bir şey var."

Anavvak yardım etmesi için Stringer'a baktı ama kadın Zodiac'ın

dümenindeydi. "Ne gibi," diye sordu temkinlice.

"Geçen gün akvaryumda her şeyi bilirim diyen bir aptal gibi

davrandım ve özür dilerim."

"Önemli değil."

"Özür dileme sırası sende."

"Niye ki?"

Kız uzaklara baktı. "Fikirlerimi diğer insanların önünde el

diyeceğim bir şey yok ama görünüşümle dalga geçmemeliydin

"Görünüşün mü? Öyle bir şey... Ah Tanrım."

"Dedin ki eğer bir balina beni makyaj yaparken görse «ekâmdan

kuşku duyarmış."

"Öyle demek istememiştim."

Anawak kalın siyah saçlarını karıştırdı. Kızın önceden edindiği

fikirlerle çıkagelmesi sonra da cehaletiyle dikkatleri üzerine toplaması onu sinirlendirmişti ama öfkeyle ağzından çıkanlar da kızı üzmüştü.

"Haklısın, özür dilerim."

"Özrünüz kabul edildi."

"Povinelli'den alıntı yapıyordun."

Kız gülümsedi. Bu söylediği adamın onu ciddiye aldığını

gösteriyordu. Daniel Povinelli, primatların ve diğer hayvanların

zekâsı ve kişisel farkındalığı ile ilgili tartışmada Gallup'un bir

numaralı eleştirmeniydi. Gallup'un aynada kendini tanıyan

şempanzelerin kim olduklarına ilişkin bir fikirleri olduğu düşüncesini desteklemiş ama bunun kendi ruh hallerini ve diğerlerininkini de

anladıklarını gösterdiğini reddetmişti. Aslında Povinelli herhangi bir hayvanın insanlara özgü psikolojik anlayışa sahip olduğuna ikna

olmamıştı.

"Onun söylediklerini dile getirebilmek cesaret işi," dedi Delavvare.

"Herkes şempanzeler ve yunusların insanlar gibi olduğunu söylemekten bu kadar hoşnutken Gallup'un işi daha kolay. Povinelli'nin fikirleri eski moda görünüyor."

"Ki öyleler," dedi Anavvak.

"Ahlaki olarak konuşursak evet."

"Bunun ahlakla bir ilgisi yok. Ahlak bir insan icadıdır."

"Kimse buna karşı çıkmaz. Hele ki Povinelli hiç."

Anavvak dışarı, körfeze baktı. Küçük adacıklardan bazıları görüş alanına giriyordu. Bir süre sonra, "Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Hayvanlara merhametli davranmak için onların insana benzediklerini kanıtlamak •gerekmediğini düşünüyorsun." dedi.

"Bu çok kibirli," diye karşılık verdi Delavvare kızgınlıkla.

"Haklısın. Bu hiçbir şeyi çözmez. Ama birçok insan diğer yaşamın kendisininkine benzediği oranda değerlendiği fikri olmadan yönünü kaybedecektir. Hâlâ hayvanları öldürmenin insanları öldürmekten daha kolay olduğunu düşünüyoruz. Hayvanları insanlığın yakın akrabası olarak gördüğünde işler karışıyor. Birçok kişi insanlarla hayvanlar arasındaki bu b biliyor ama kendilerini yaratılışın zirvesi olarak görmekten hoşlanıyorlar. azı diğer canlıların da kendileri

kadar değerli olduğunu kabul eder. işte bu da ikilemi yaratıyor: Bir karıncanın, maymunun veya yunusun yaşamının kendininkinden

daha az değerli olduğunu düşünürken nasıl olup da bir hayvan ya da

bitkiye bir diğer insana gösterdikleri saygıyla davranacaklar?"

"Hey," diye ellerini çırptı kız. "işte sen de aynen benim gibi düşünüyorsun."

"Hemen hemen. Senin yaklaşımını, eee, biraz dogmatik buluyorum.

Ben, şempanzeler ve yunusların bizimle psikolojik olarak belli bir

oranda benzerlikleri olduğuna inanıyorum." Anavvak kız itiraz

edemeden elini kaldırdı.

O

olay abPraeağkkı

am izin ver de başka türlü söyleyeyim. Beyaz balinalar insanların

onlara ilin benzerliklerini fark ettikçe insanlığın değeri yükseliyor.

Tabii balinaların

lara ilgi duyduğunu varsayarsak." Anavvak sınttı. "Kim bilir belki bazı beyaz linalar bizim zeki olduğumuzu bile düşünüyordur? Böyle

daha iyi oldu mu?"

Delavvare burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum."

"Deniz aslanları!" diye haykırdı Stringer. "Orada!"

Anavvak eliyle güneşi engelledi ve kadının işaret ettiği yöne baktı.

Ağaçlarla kaplı bir adaya yaklaşıyorlardı ve bir grup Stellar

denizaslanı kayalıklarda

• güneş banyosu yapıyordu.

"Bu Gallup veya Povinelli meselesi değil, yanılıyor muyum?" dedi Anavvak kamerasını alırken. Görüntüyü yaklaştırarak

denizaslanlarının birkaç fotoğrafını çekti. "Öyleyse neden tartışmanın kurallarını değiştirmeyelim? "Doğada yaşam formları arasında bir hiyerarşi yoktur; bu bir insan kavramıdır V* şu an için bizi

ilgilendirmez. ikimiz de hayvanlara insanmış gibi davranmanın yanlış

olduğunu düşünüyoruz. Bunu belirttikten sonra derim ki Hayvanların

psikolojisi hakkında kısıtlı bir anlayış sahibi olmak —ya da istersen buna onları entelektüel olarak anlamak de — bizim elimizde. Dahası,

bazı hayvanların bizimle diğerlerinden daha fazla ortak noktası

olduğuna eminim ve Wr gün onlarla iletişim kurmanın bir yolunu

bulacağız. Oysa sen insan olmayan yaşam formlarının bizim için

sonsuza kadar bir gizem olacağını savunuyorsun. Bir hayvanın

kafasının içine giremeyiz bu nedenle onunla iletişim kuramayız, tfte bu da bizi farklı olduğumuz gerçeği ile başbaşa bırakıyor. Yani

demek f lltiyorsun ki alelacele bu fikre alışmalı ve zavallı hayvanları rahat J. bırakmalıyız."

' Zodiac deniz aslanlarının yanından geçerken yavaşladı. Turistler

kameralarını çıkarırken Stringer onlara bilgi verdi.

"Bunun üzerine biraz düşünmem gerek," dedi Delavvare sonunda.

Açık denize çıkana kadar da çok az konuştu.

Anavvak halinden memnundu. Geziye denizaslanlarıyla başlamak iyiydi, turistlerin neşesini yerine getirmişti.

Az sonra bir gri balina sürüsü belirdi. Griler kamburlardan biraz daha küçük

• f ima yine de etkileyici derecede büyüklerdi. Bazıları, bottaki herkesi memnun'^ •decek şekilde, onlardan az uzakta yüzüyor suyun üzerinden kısa kısa

güvertedekileri gözetliyordu. Benekli gri derileri, midyeler, balina bitleri ve kürekayaklılarla kaplı dev çeneleriyle hareket eden muazzam çakıltaşları gibiydiler. Turistlerin çoğu çılgınlar gibi video kaydı yapıyor veya fotoğraf çekiyorlardı. Diğerleri ise sessizce duruyorlardı; çok etkilendikleri her hallerinden belliydi. Anavvak sudan yükselen bir balinayı gördüğünde ağlayan Dek çok yetişkin adam görmüştü.

Yakınlarda üç başka Zodiac ve bir de ağaç gövdeli biraz daha büyükçe bir

O

tekne daha motorlarını kapatmış bekliyorlardı. Stringer gözlemin detaylarını telsize verdi. Hepsi de balina gözlemini sorumlulukla gerçekleştirmeye çalışıyorlardı ama bu Jack Greyvvolf gibileri için

yeterli değildi.

Greyvvolf tehlikeli bir ahmaktı. Anavvak turist gözlemi fikrinden

hoşlanmamıştı. Eğer durum içinden çıkılmaz bir hâl alırsa medya

Greyvvolf un safını tutabilirdi, en azından son anda. O ve

istasyondaki diğerleri istedikleri kadar dikkatli ve bilimsel

davransınlar, her ne kadar adı çıkmış olursa olsun bir hayvan haklan grubunun protestosu insanlann balina gözlemine karşı olan

önyargılarını tetiklerdi. Kimse ciddiye alınması gereken gruplarla

Greyvvolf ve onun Deniz Korucuları'nı ayırmak zahmetine girmezdi.

Bu ancak basın gerçekleri Öğrendiğinde yapılırdı ve o zamana dek

yeterince zarar verilmiş olurdu.

Anavvak kamerası hazır, dikkatle okyanusu taradı. Belki de

kamburlarla karşılaşmasından sonra paranoyasına yenik düşmüştü.

Hayal görmeye mi başlamıştı yoksa bu balinalar bir garip mi

davranıyordu?

"Orada, sağda!" diye bağırdı Stringer.

Zodiac'taki tüm kafalar döndü. Bottan çok da uzak olmayan bir

noktada bazı gri balinalar göz kamaştıncı bir şekilde dalıyorlardı.

Sanki kuyruklarıyla el sallar gibiydiler. Anavvak arşiv için fotoğraf çekmeye dalmıştı. Shoemaker bunu görünce neşeyle zıplayacaktı. Bu

kartpostal kadar kusursuz bir tur olmuştu, sanki balinalar

yokluklarını gerçek bir gösteriyle telafi etmeye karar vermiş gibi.

Daha açıkta daha büyük üç balina sudan başlarını çıkardılar.

"Şunlar gri balina değil, değil mi?" diye sordu Delavvare sakızını çiğnerken.

"Kamburlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama kamburlarını göremiyorum."

"Yok da ondan. Sadece dalarken sırtlarını yay gibi bükerek bir

kambur yapıyorlar."

"Ben ağızlarındaki yumrular yüzünden öyle deniyor sanırdım. Hani şu şiş şeyler."

Anavvak iç geçirdi. "Yeni bir tartışma başlatmaya çalışmıyorsun değil mi?

"Özür dilerim." Heyecanla el kol hareketleri yapmaya başladı.

"Hey şuraya bak! Neyin peşindeler?"

^

Üç kamburun kafaları sudan fırlamıştı. Dev gibi ağızları-

sonu^a^adar açıktı, dar üst çenelerinden sarkan dilleri ortaya

çıkmıştı. B^^en plâkaları* açıkça görülüyordu ve gırtlak olukları

gerilmiş gibiydi. Aralar ından bir su sütunu yükseldi, içinde ışıkta parlayan'bir şeyin kıvılcımlan vardı. Havada çılgın gibi seğiren küçük balıklar. Nereden geldiği belli olmayan martı ve dalgıç kuşu sürüleri belirip daireler çizdikten sonra ziyafete katılmak için dalışa geçtiler.

"Besleniyorlar,"

dedi Anavvak sahne

oğraflarını çekerken.

c

o

ş"

"inanılmaz! Sanki bizi bile yiyebilirmiş gibi görünüyorlar."

"Licia! Göründüğünden daha aptalmış gibi davranmamaya çalış."

Delavvare sakızını ağzının bir yanından ötekine geçirdi. "Şaka

yapıyordum," dedi. "Kambur balinaların küçük deniz kabukluları ve bazı küçük balıkları yediğini gayet iyi biliyorum ama bu onları

beslenirken ilk görüşüm. Sadece ftğızlan açık yüzdüklerini sanırdım."

"Öyle beslenenler Eubalaena türü balinalardır" dedi Stringer dönerek. "Kamburlar balık veya kürekayaklı sürülerinin ortasına dalar ve etraflarını bir baloncuk ağıyla sararlar. Küçük organizmalar türbülanslı suları sevmez, bu ; nedenle baloncuklardan uzağa yüzerek bir araya toplanırlar. Sonra balinalar V sudan fırlayarak gırtlak

oluklarını açar ve yutmaya başlar." '

"Açıklamakla uğraşma,"

dedi Anavvak. "Zaten biliyor."

' "Yutmak mı?" diye yankıladı Delavvare.

' Dişsiz balinalar yutarak beslenirdi. Boğazlarındaki olukları

açtıkları için

şişirilmiş gibi görünürlerdi. Oluklar açılırken gırtlak balinanın

yiyecekle doldurduğu muazzam bir keseye dönüşürdü. Deniz suyu

boşalırken avı baleen içinde kısılı kalırdı.

Anavvak Stringer'ın yanına sıkıştı. Delavvare onunla yalnız

konuşmak istediğini fark etmiş olacak ki sallanarak kabinden çıktı ve öndeki yolcuların yanına giderek onlara yutarak beslenmeyi

açıklamaya başladı.

Birkaç dakika sonra Anavvak yumuşakça "Sence nasıl

görünüyorlar?" diye sordu.

"Tuhaf bir soru." Stringer bir düşündü. "Her zamanki gibi sanırım. Sence nasıllar?"

"Normal göründüklerini mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Gerçi muhteşem bir gösteri çıkarıyorlar. Sanki

hayatlarındaki en iyi günü geçiriyorlar diyebilirim."

"Yani sence değişmemişler?"

Kadın balinalara bir göz attı. Günışığı denizin üzerinde

pırıldıyordu.

- Benekli, gri bir beden yüzeye yükseldi ve sonra yeniden kayboldu.

"Değişmiş mi?" diye sordu yavaşça; "Nasıl yani?"

"Hani sana gördüğüm iki megapteradan bahsetmiştim ya, botun iki yanında belirmişlerdi." Son anda kamburlann bilimsel ismini

kullanmayı tercih etmişti. Düşündüğü şey delilikti ama böyle

söyleyince yarı yarıya ciddiye alına^li gibi duruyordu.

"Eee ne olmuş?"

"Garipti."

"Bana öyle demiştin. iki yanında kamburlar. Bazıları şanslı nse böyle bir deneyimi kaçırmış oldum."

"Sanki beni görünüyorlardı."

kontrol ediyor gibiydiler.

peşinde

"Anlamadım."

"Hiç hoş değildi."

"Hoş değil mi?" Stringer inanmazlıkla başını salladı. "Sen iyi misin? Onlaı a o kadar yaklaşabilmek için her şeyi verirdim. Keşke

yerinde olsaydım!"

"Orada olsaydın böyle demezdin. Hoşlanmazdın bile. Hâlâ kimin

kimi izlediğini anlamaya çalışıyorum. Bir de neden... "

"Leon onlar balina, casus değiller."

Gözlerini ovuşturdu. "Boş ver. Yanıldım herhalde."

Stringer'ın telsizinde bir cızırtı oldu. Tom Shoemaker'ın sesi feryat etti "Susan, doksan dokuzuncu kanala geç."

O anda farklı balina istasyonları tarafından mesaj alıp vermek için

kullanılan frekans olan doksan sekizdeydiler. Aynı anda tüm farklı

gözlemlerle ilgili bilgi alışverişinde bulunabilmelerini sağlayan pratik bir ayarlamaydı. Tofino Havacılık, Sahil Güvenlik ve tabii maalesef

balina gözlemi fikri o kadar, dn gelişkin olmayan, zevk için balık

avlayanlardan da pek çoğu aynı kanalı kullanıyordu. Her istasyonun

özel konuşmalar için kendine özel bir frekansı vardı. Stringer kanalı değiştirdi.

"Leon yanında mı?"

"Evet."

Kadın telsizi Anavvak'a verdi ve bir süre konuştular. Sonra

Anavvak "Tamam, yaparım. Yo, geç haber vermiş olmaları sorun

değil. Onlara döner dönmez uçağa atlayacağımı söyle. Sonra

görüşürüz." dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Stringer adam telsizi verirken.

"Inglevvood'dan bir rica."

"Armatör firma mı?"

"Tom'u yönetimden aramışlar. Benim yardımıma acilen ihtiyaçları olduğu dışında pek bir şey söylememişler. Töm da neredeyse beni

ışınlamak istedikleri hissine kapılmış."

yaptığı telsiz

c

o

dı; altında görünen^^j u. Köknar ağa^^r^^ ^ bağlanan kayalık

lnglevvood bir helikopter göndermişti. Shoemaker'la konuşmasının

üzerinden iki saat geçmeden Anavvak havadaydı; baş döndürücü

Vancouver Adası manzarasını seyrediyordu. ile kaplı tepeler,

parlayan nehirler ve turkuvaz göllerle zirvelere açılıyordu. Ama

adanm güzelliği bile tomrukçuların yol açtığı yıkımı gizleyemiyordu.

Büyük araziler boyunca ormanların yok oluşu çok belirgindi.

Vancouver Adası'nı geride bırakıp dalgalı Georgia Boğazı'nın

üzerinden uçtular. Zirveleri karla benek benek Rocky Dağlan ufku

kaplıyor; pembe ve mavi camlı kuleler deniz uçaklarının rengarenk

kuşlar gibi inip kalktığı panoramik körfez manzarası boyunca

uzanıyordu.

Pilot telsizle kule irtibatı kurdu. Helikopt^ alçaldıkSyana yattı ve rıhtıma

i doğru ilerledi. Dakikalar içinde iniş yaptılar. Rıhtımın kubist

tarzdaki i tertibatından sülfür ve kömür dumanları, iki yanlarında da sedir yığınları ' yükseliyordu. Devasa bir kargo gemisi yakınlarda

halat attı. Adamın biri grubundan ayrılarak onlara doğru yürüdü.

Helikopterin pervanelerinden gelen rüzgâr adamın saçlarını

karıştırdı. Uzun bir pardesü giymiş ve rüzgâra karşı omuzlarını öne

eğmişti. Anavvak emniyet kemerini çözerek helikopterden inmeye hazırlandı.

Adam kapıyı onun için açtı. Altmışlarının başında, uzun ve yapılı bir adamdı, yuvarlak ve dost canlısı bir yüzü, zeki gözleri vardı.

Anavvak'a gülümseyerek elini uzattı. "Clive Roberts," dedi. "idari müdür."

Anavvak, bir şilebi inceleyen diğerlerinin yanma kadar adamı izledi. Topluluk mürettebat ve takım elbiseli insanların bir karışımı gibi görünüyordu. Geminin sancak tarafı boyunca yürüyor, yukarı gemiye bakıp duraklıyor sonra yeniden volta atmaya başlıyorlardı.

"Bu kadar kısa sürede gelmeniz büyük incelik," dedi Roberts. "Normalde. aradığımızda koşturarak gelmenizi istemezdik ama durum çok acil."

"Sorun değil," dedi Anavvak. "Neye bakıyoruz?"

"Bir kaza olduğunu sanıyoruz." '

"Şileple mi ilgili?"

"Evet, Barrier Queen. Aslında daha çok onu limana getirecek olan römorkörlerle ilgili."

"Ben bir setolojist, farkındasınız değil mi? Bir hayvan davranışları uzmanı? Balinalar ve yunuslar?"

"Evet ve siz tam ihtiyacımız olan kişisiniz."

Roberts onu diğerleri ile tanıştırdı. Üç tanesi armatör şirketin

yönetim ekibindendi, kalanları teknik yüklenicilerin temsilcileriydi.

Biraz ileride iki adam dalış ekipmanlarını kamyonetten

indiriyorlardı. Anavvak endişeli yüzlere bakarken Roberts onu bir

kenara çekti.

"Maalesef şu anda mürettebat ile konuşamıyoruz," dedi. "ama hazır olur olmaz raporun gizli bir kopyasını yollanm. Gerekli olanlar dışında kimseyi b işe karıştırmak istemiyoruz. Ağzınızın sıkı olduğuna güvenebilir miyim?

"Elbette."

"iyi. Size olanlann bir özetini geçerim ve siz.de burada kalmak veya^ve dönmek arasında bir karar verirsiniz. Her iM ihtimalde de

zahmetinizin karşılığını alacaksınız tabii."

"Dert değil." •

Roberts minnetle baktı. "Barrier Queen oldukça yeni bî^ ^emi.

Denize açıldığında her açıdan test edilmişti ve zaten mükemmel bir

durumda olduğu sertifikalarla tasdiklenmişti. Çoğunlukla Japonya'ya

kamyon ve tır taşımacılığında kullandığımız altı bin tonluk bir şilep.

Şimdiye kadar hiç sorun

%

c

o

ur u

çıkarmamıştı, Şileplerimizin güvenliği için fazlasıyla para harcarız, hem de gerekenden fazlasını. Her neyse Barrier Queen ağzına kadar

yüklü eve dönüş yolundaydı."

Anavvak başını salladı.

"Gemi altı gün önce Vancouver'a dönüş yolunda sahile iki yüz mil yaklaşmıştı. Saat sabaha karşı üçtü. Dümenci rotayı beş derece kadar değiştirdi, bu standart bir düzeltmeydi. Ekranları kontrol etme

gereğini duymadı çünkü ona mükemmel bir görsel referans veren

öndeki geminin ışıklarını izliyordu.O ışıkların sağa kaymasını bekledi ama kaymadılar. Barrier Queen bodoslama ona doğru gidiyordu.

Dümeni tekrar hareket ettirmeyi denedi ama yönünde belirgin bir

değişim olmadı, sancak alabanda denedi ve aniden işe yaradı. Sorun

şu ki fazla yaradı."

"Diğer gemiye mi çarptı?"

"Hayır bunun için mesafe çok uzaktı. Ama dümen kanadı sıkışmış

gibiydi Hiçbir şey kımıldatamayacaktı. Düşünün ki yirmi knot hızda

tam yol sancakta kısıldı. O ebatta bir gemi öyle basitçe duramaz.

Yüküyle birlikte yana yattı. 10 derecelik bir yatış —bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Tahmin edebilirim."

"Araç güvertesinin boşaltma sistemi su kesiminin hemen üstüne

yerleştirilmiştir. Zor koşullarda su içeri dolar ve aynen dışarı akar ama o açıda boşaltım delikleri su altına batmıştı. Geminin suyla

dolması an meselesiydi. Şansımıza deniz o gün sakindi ama durum yine de kritikti. Dümen sıkışmıştı."

"Peki neden?"

"Emin olamıyoruz... ama kesin bir şey var. Asıl sorun o anda başlamıştı. Barrier Queen motorlarını durdurdu ve yardım çağrısı yaparak beklemeye başladı. Denizde dayanamayacağı açıktı. Yakın civardaki gemilerden pek çoğu onlara ihtiyaç duyulması ihtimaline karşılık rotalarını değiştirdiler. Bu arada Vancouver'dan iki kurtarma botu açıldı. iki buçuk gün sonra, akşamüzeri olay mahalline vardılar, altmış metrelik bir derin deniz römorkörü ve yirmi beş metrelik bir gemi. Herhangi bir kurtarma operasyonunun en zor kısmı halatı güvenli biçimde römorkörden gemiye atabilmektir. Kötü hava şartlarında saatler alabilir; önce ince bir halat, sonra biraz daha kalın ve en sonunda ağıt, çekme halatı. Bitmez bilmez bir işlemdir. Ama bu vakada bir sorun olmaması gerekirdi. Hava koşulları iyiydi ve deniz sakindi. Ancak halat en^llenü."

"Neyle?"

"Durum şu ki... " Roberts sırıttı. "Daha önce hiç balina saldı^^^puydunuz

c

o

Bu Anavvak'ın en son beklediği şeydi. "Evet. Büyük bir gemiye."

"Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey."

Saldırı mı? Bir gemiye mi?"

• (Jİ ^

"Neredeyse?" Roberts dikkatle dinliyordu. "O zaman bu bir ilk değil?"

"On dokuzuncu yüzyılda kaydedilmiş bir olay var. Melville

bununla ilgili bir roman yazdı."

'"Moby Dick 'i kastediyorsunuz."

"Romanda Essex 'in, bir ispermeçet balinası tarafından batırılan balina avı gemisinin hikâyesinden esinlenilmişti. Gemi kırk iki metre uzunluğundaydı; ahşaptı ve muhtemelen çürüktü ama mesele bu

değil. Balina gemiye taslamış ve dakikalar içinde batırmıştı.

Mürettebatının can kurtaran sallarında haftalarca sürüklenmesi

gerekmişti... Ah bir de Avustralya kıyılarının açıklarında, geçen yıl olan iki vaka daha var. Her iki vakada da bir balinanın balıkçı

teknesini batırdığı raporlandı."

"Orada neler olmuş?"

"Kuyruğuyla onları parçalamış. Bir adam ölmüş. Suya düştükten

sonra kalp krizi geçirmiş."

"Ne tür balinalarmış?"

"Kimse bilmiyor. Hemen ortadan kaybolmuşlar." Anavvak Barrier Queen'm gövdesine baktı, herhangi bir hasardan iz yoktu. "Herhangi bir balinanın bu gemiye saldıracağını hayal bile edemiyorum."

Roberts bakışını takip etti. "Saldırdıkları halatlardı," dedi.

"Barrier Que.en değil. Onlara yandan yanaşmışlar. Halatları

yakalamaya çalıştıkları belliymiş ama becerememişler. Sonra

adamların yedekleme halatını bağlamalarına engel olmaya çalışmışlar

ki o zaman — "

"Saldırılan başlamış."

"Evet."

"Mümkün değil" dedi Anavvak. "Balinalar kendileri kadar veya kendilerinden küçük şeyleri alabora edebilirler ama kesinlikle daha

büyük olanları değil. Üstelik çaresiz kalmadıkları sürece daha büyükbir nesneye saldırmazlar."

"Mürettebat olayın böyle olduğuna dair yeminler ediyor. Balinalar saldırdı ve — "

"Ne tür balinalar?"

"Tanrı bilir."

Anavvak düşünceli bir halde kaşlannı çattı. "Senaryoyu tekrar

düşün Farz edin ki halatlara mavi balinalar —en büyük tür—

saldırdı. Balaenoptera musculus otuz üç metre uzunluğa kadar

büyüyebilir ve 120 tondan fazla çekebilir. Bu gezegende yaşamış en

büyük hayvanlar onlardır. Şimdi böyle bir yaratığın kendisi ile aynı uzunlukta bir gemiyi batırmaya kalktığını varsayalım. Hayvanın daha

hızh olmasa da en az gemi kadar hızlı olması gerekirdi. Yine de bir

mavi balina, kısa mesafelerde çok da zorlanmadan saatte 50 - 60

kilometre hıza kadar çıkabilir; vücut yapısı suyun direnci ile

mücadele etmesini

ünelim. ünelim.

c

o

gerektirmeyecek şekildedir. Ama momentumu ne olur? Ya da

geminin karşı momentumu?Basitçe söylersek çarpışma halinde

hangisi rotasından çıkar?"

"Yüz yirmi ton epeyce ağır."

Anavvak başıyla yük arabasını gösterdi. "Şunu kaldırabileceğini düşünür müydün?"

"Tabii ki hayır."

"Anlıyor musun? Yerin desteğini almana rağmen onu

kaldıramazsın. Suda bu lüksün de olmayacaktır. Yüzerken kendi

ağırlığından fazlasını kaldıramazsın. Balina ya da insan olman

durumu değiştirmez. Tamamen orantılı kütle meselesi. Üstelik bir de

yerinden oynayan su problemi olacak. Balinayla ilişkisine göre suyun ağırlığı ne kadar olacak? Balinanın kuyruğunun itme gücü dışında

elinde pek bir şey kalmıyor. Biraz şansla balina gemiyi azıcık

iteleyebilir tabii. Ama öte yandan o da geminin gövdesi tarafından

döndürülebilir. Biraz bilardo gibi anlayacağın."

Roberts çenesini kaşıdı. "Bazdan kambur balinaydı diyor. Bazıları da dişsiz balinalardan bahsediyor. Barrier Çucen'in güvertesindeki

mürettebat da ispenneçet balinalan gördüğünü sanıyor."

"Birbirinden daha farklı üç tür olamazdı."

"Dr. Anavvak ben mantıklı bir adamım," dedi Roberts. "Bence römorkörler kazaen bir sürünün ortasında kalmış olabilir. Belki de

gemiler balinalar tarafından sürüklenmemiştir de tam tersi olmuştur.

Belki de mürettebat aptalca bir şeyler yapmıştır. Ama kesin olan bir şey var ki o da daha küçük olan teknenin balinalar tarafından

batırılmış olduğu."

Anavvak duyduklarına inanamıyordu.

"Mürettebat halatı henüz bağlamıştı," diye devam etti Roberts.

"Barrier Queen 'in pruvasından römorkörün kıçına uzanan gergin

çelik bir halat. Balinalar sudan yükselip fam üzerine atlamışlar, yani anlayacağınız bu vakada momentumlarını yavaşlatacak şekilde yer

değiştiren su kütlesi yoktu. Üstelik mürettebata bakılırsa türlerinin epey büyük örnekleriydi." Durakladı. "Römorkör havaya kalkmış ve dönerek batmış."

"Peki ya adamlar?"

"iki kayıp var. Diğerleri kurtarıldı. Söyleyin Dr. Anavvak

balinaların bj davranışının bir açıklaması var mı?"

iyi soru, diye düşündü Anavvak. Yunuslar ve beyaz balinalar

aynada kendilerini tanıyabiliyorlardı. Peki ama düşünebiliyorlar

mıydı? Plan yapabilirler miydi? Bizim anlayacağımız bir biçimde

plan yapabilirler iniydi? Hangi güdüyle? Balinaların zihninde bir

geçmiş ve gelecek kavramı var mıydı? Bir römorkörü sürükleyip

batınnak için ne gibi bir sebepleri olabilirdi?

Tabii römorkör onlan ya da yavruları tehdit e

"Balinalara hiç uymuyor." dedi.

u

c

o

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Roberts umutsuzca. "Ama mürettebat bunu öyle görmüyor. Her halükarda daha büyük

römorkör de sürüklenmiş Sonunda kabloyu bağlamayı başarmışlar ve

bu sefer saldın olmamış."

Anavvak sanki bir cevap alabilirmiş gibi gözünü ayaklarına dikti.

"Tesadüf," dedi. "Korkunç bir tesadüf."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Dümene ne olduğunu bulabilsek olayı çözmek için daha fazla şansımız olurdu."

"Bu yüzden dalgıçları çağırdık," dedi Roberts. "Birkaç dakika içinde aşağı inmeye hazır olurlar."

"Yanlannda fazladan ekipman var mı?"

"Muhtemelen."

Anavvak başını salladı. "Ben de ineceğim."

Su iğrençti ama rıhtımlarda hep öyle olurdu zaten. Kalın koyu sıvı, en az içindeki su kadar pislik de barındırıyordu. Zemin ise üzerinde kalıcı bir organik madde ve balçık bulutu dönen, bir metrelik çamurla kaplıydı. Anavvak, dalgalar başının üstünü örtmeye başladığında, bu pislikte nasıl bir şeyler görebileceğini düşünüyordu. Önündeki iki dalgıcın siluetlerini belli belirsiz seçebiliyordu, onların ötesinde ise karanlık, sisli bir gövde vardı: Barrier Queen'm gövdesi. Dalgıçlar ona dönüp her şey yolunda işareti yaptılar. Anavvak da karşılık olarak işaret ve başparmağı ile bir daire yaptı. Dalış yeleğindeki havayı boşaltarak yavaşça geminin yanma indi. Başlıklarındaki fenerleri yaktıklannda daha birkaç metre anca ilerlemişlerdi. Soluduğu hava baloncuklar oluşturuyor ve Anavvak'm kulağında gürlüyordu. Yan ışıkta dümen azar azar belirdi. Çentik çentik ve lekeliydi, plakası bir tarafa eğilmişti. Anavvak derinlik

ölçerine baktı. Sekiz metre. Önündeki dalgıçlar dümenin arka tarafında kayboldu, arkalannda karanlığa karışan iki başıboş ışık demeti kaldı.

Anavvak dümene diğer taraftan yaklaştı.

Önce sadece kalkmış kenarları ve düzensiz oyukları görebiliyordu. Sonra fark etti. Dümen siyah - beyaz midyelerle kaplıydı. Daha iyi görebilmek yakına yüzdü. Dümenin alt tarafında dümen plakasının şaftın karşısı döndüğü alanda midyeler parçalara ayrılmıştı. Kalın, kumlu bir macun çatlakları ve olukları doldurmuştu. Kumandaya cevap vermemesine şaşmamak gerekirdi. Tıkanmıştı.

Gövdenin daha da altına doğru yüzdü. Midyeler her

yerd^y^i^K^buklara dokunmak için dikkatlice elini uzattı.

Tabakalar halinde birbirlerine yapışmışlardı, küçük midyelerin boyu üç santimetreyi geçmiyordu. Elini kesmemek için çok dikkat ederek bazılan gevşeyene kadar midyeleri çekiştirdi. Yarı açıklardı. Onları oldukları yerde tutan lifler şimdi filizler gibi

c

o

nra

inçdina

kabuklarından sallanıyordu. Anavvak çıkardığı midyeleri numune

çantalarından birine koydu ve düşündü.

Yumuşakçalar hakkında kaba taslak bir şeyler biliyordu. Birçok tür benzer bissıslarâ'sahipti, midyenin ayağına gizlenmiş, yapışkan lifler. En bilineni ve korkulanı Asya'dan gemilere yapışarak gelen zebra midyelerdi. Son yıllarda Avrupa ve Amerika'nın eko sistemlerinde yayılan midyeler yerel faunayı yok ediyordu. Eğer Barrier Queen'i istila edenler zebra midyeler ise nasıl olup da bu kadar çok oldukları açıklanmış olurdu. Anında yerleşir ve korkutucu bir hızla yayılırlardı.

Anavvak yaratıkları parmağıyla dürttü. Demek dümen zebra midyelerin istilasına uğramıştı. Bu tek açıklama gibi görünüyordu.

Ama nasıl? Genelde tatlı su yaşam alanlarını tercih ederlerdi. Tuzlu suda hayatta kalabilir ve üreyebilirlerdi ama bu durum nasıl olup da açık denizin ortasında ve deniz tabanından kilometrelerce yukarıdaki bir gemiyi kapladıklarını açıklamazdı. Acaba araç denize açılmadan önce mi ona tutunmuşlardı?

Şilep Japonya'dan geliyordu. Japonya'da zebra midye sorunu var mıydı?

Geminin kıç tarafının daha da altında iki eğik pervane kanadı, dipteki kasvetten yükselen iki hayalet görüntü gibi parlıyorlardı.

Anavvak onlara doğru yüzüp birinin köşesini yakalayana kadar palet çırptı. Pervane dört buçuk metre çapmdaydı. Sekiz tonluk sert çelik.

Bir an için pervanenin tam hız döndüğünde nasıl olacağını hayal etti. Herhangi bir şeyin parçalara ayrılmadan pervaneyi çizmesi bile mümkün görünmüyordu.
Yine de pervane midyelerle kaplıydı.
Anavvak'ın aklına keyif kaçıran bir ihtimal geldi. Pervanenin kanadında asılıyken eliyle kendini iterek ortasına doğru yüzdü. Parmaklan kaygan bir şeye dokundu. Açık renk bir maddenin parçaları ona doğru süzüldü. Parçalardan birini yakalayıp inceledi. Jölemsi ve lastik gibi esnekti ve hayvan dokusuna benziyordu. Parçayı bir numune kavanozuna tıktı ve ilerledi. Uzakta bir köşede dalgıçlardan biri ortaya çıktı, maskesindeki ışık parlayarak uzaylıymış gib görünmesini sağlıyordu. Kendisini takip etmesi için işaret etti. Anavvak düm şaftı ve pervane arasında süzüldü. Durarak paletleri pervane şaftına değene dek suya battı. Pervane şaftını da sümüksü maddeden ince bir tabaka kaplamıştı. Dalgıçlar bu tabakayı sökmeye çalışırken Anavvak onlara katıldı ama boşa enerji harcıyorlardı. Pervaneye dolanmıştı ve uygun araçlar olmadan onu çıkarmak imkânsızdı.
Anavvak Roberts'ın ona söylediklerini düşündü. Balinalar römorkörleri yok etmeye çalışmışlardı. Bu çok saçmaydı. Neden bir

çekme halatını sabote etsindiler kı? Şilep batsın diye mi? Daha ç^tin koşullarda kolaylıkla dibe çökerdi tabii, ne de olsa tamamen etkisiz kılınmıştı. Deniz sonsuza dek sakin

kalmazdı. Balinalar hava değişmeden önce geminin güvenli sulara

ulaşmasını mı engellemek istemişlerdi?

Göstergelerine baktı. Hâlâ fazlasıyla havası vardı. Dalgıçlara

gövdeyi incelemek istediğini işaret etti ve üçü pervaneyi bırakarak

aracın yanında yüzdüler. Anavvak gövdenin omurganın etrafında

döndüğü alt kısımdaydı. Kafa lambasının ışığı çelik kaplamayı

tarıyordu. Boya göreli olarak yeni gibi duruyordu, çok az sıyrık vardı, biraz da solmuştu. Deniz tabanına, karanlığa doğru alçaktı. Gözlerini yukarı kaldırdığında iki, belli belirsiz ışık noktası gövdeyi inceleyen diğer iki dalgıcın yerini gösterdi. Endişelenecek bir şey yoktu. Nerede olduğunu- biliyordu. Yine de göğsünde ağır bir his vardı. Paletlerini birkaç kez çırptı ve gövde boyunca kaydı. Herhangi bir hasar izi

görünmüyordu.

Bir anda kafa lambası karardı. Anavvak elini kaldırıp kontrol etti

ama sorun lambada değil, lambanın aydınlattığı yerdeydi. Biraz

yukarıda ışık eskisi gibi yansıyordu. Şimdiyse, karanlık siluetleri

boyalı kıç tarafı tamamen kaplayan, sivri uçlu midyelerden oluşan bir örtü tarafından yutuluyordu.

Oraya nasıl gelmişlerdi?

Bir an diğerlerinin yanına geri yüzmeyi düşündü ama sonra

vazgeçip gövdenin altına doğru devam etti. Omurgaya yaklaştıkça

midye tabakası kalınlaştı. Eğer teknenin altının kalanı da böyleyse ciddi bir ağırlık fazlası oluşmuş demekti. Ama birilerinin geminin durumunu fark etmesi gerekirdi. Böylesi bir yük açık denizde şilebi fark edilir derecede yavaşlatmış olmalıydı.

Sırtüstü yüzmek zorunda kaldığı bir noktaya geldi. Birkaç metre altında liman yatağının çamurlu çöplüğü vardı. Su o kadar bulanıktı ki ancak üzerindeki devasa midye öbeğini görebiliyordu. Hızla palet çırparak pruvaya doğru yüzdü. Midye yığını başladığı gibi aniden bitiverdi. ilk defa midyelerin yarattığı çıkıntının tam boyutunu kavramıştı. Midyeler, Barrier Çueen'm alt kısmı boyunca iki metre kalınlığında bir tabaka oluşturmuşlardı.

Çıkıntının ucunda bir yank vardı. Anavvak bu yarığın önünde dolandı. Sonra kılıfındaki bıçağının olduğu ayak bileğine uzandı. Bıçağını çekerek kabuklara doğru sapladı.

Dış kabuklar açıldı ve bir şey çılgın gibi dönerek Anavvak'a doğru fırla Yüzüne çarpıp neredeyse nefes alma cihazını söktü. Anavvak kendini geriye attı. Başını geminin tabanına çarptı.Gözlerinde keskin ışıklar parladı. Kendini hemen sudan dışarı atmak istedi ama geminin omurgası üzerindeydi. Umutsuzca palet çırparak fırdöndü ve bir diğer midye öbeğiyle karşılaştı. Köşeleri jölemsi bir maddeyle gövdeye yapışmış gibiydi. Kendini sakinleşmeye zorlayarak uçuşan

parçacıkların arasında ona saldıran şeyin izlerini aradı.

Gitmişti. Tek görebildiği garip midye oluşumlarıydı.

Aniden bir şeyi sıkı sıkı tuttuğunu fark ett^^ Bıçağıydı. Bir şeyin

parçası

93 ^

c

o

ara dı.

bıçaktan sarkıyordu —süt rengi, yarı saydam bir madde kalıntısı.

Anavvak onu numune kavanozuna, doku örneğinin yanına koydu.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu, bu

yüzden yavaş, kontrollü hareketlerle yükselip uzakta iki dalgıcın tepe ışıkları görünene dek güverte boyunca yukarı çıktı. Anavvak iki

dalgıca doğru ilerledi. Onlar da midyeleri bulmuşlardı. Biri bıçağı ile kütlenin içinden bazılarını çıkarmaya çalışıyordu. Anavvak onlara

doğru fırlayacak herhangi bir şeye karşı hazırlanarak gerildi ama

hiçbir şey olmadı.

ikinci dalgıç başparmağıyla yukarıyı işaret etti ve üçü yüzeye doğru yükseldiler. işık yavaş yavaş güçlendi ama su yine de çamurluydu.

Sonunda Anavvak günışığtnda gözlerini kırpıyordu. Maskesini

çıkardı ve minnetle nefes aldı.

Roberts ve diğerleri rıhtımda onları bekliyorlardı.

"Eee aşağısı nasıl?" diye sordu Roberts. "Herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

Anavvak öksürdü ve bir ağız dolusu rıhtım suyu tükürdü. "Öyle sayılır."

Kamyonun arkasında ayakta duruyorlardı. Sözcü olarak Anavvak seçilmişti.

"Dümen midyelerle mi tıkanmış?" diye sordu Roberts kuşkuyla.

"Evet —görünüşlerine bakarsak zebra midyeler."

"Bu nasıl olmuş ki?"

"Güzel soru." Anavvak toplama kavanozuna uzanıp kapağını açtı ve dikkatle jölemsi maddeyi deniz suyu ile doldurulmuş ikinci bir kavanoza aktardı. Doku için endişeliydi, çürüme çoktan başlamış görünüyordu. "Bunu bilmemizin imkânı yok tabii ama şöyle bir varsayımda bulunabilirim. Önce dümenci dümeni 5 derece kırmak ister. Dümen kıpırdamaz. Sayısız midyenin şaftın her tarafım tıkadığını şu anda biliyoruz. Şimdi, sizler gemilerle ilgili benden daha çok şey biliyorsunuzdur ama bir dümeni işlevsiz hale getirmek çok kolaydır — ama çok ender vakalarda gerçekleşir. Sonuç olarak dümencinin aklına dümenin tıkandığı gelmez. Hâlâ onu yeteri kadar itmediğini düşünüyordur bu yüzden dümeni daha da kırmayı dener.

Yine bir şey olmaz. Sonunda dümenci sonuna kadar yüklenir ve

dümen boşalır. Şaftın etrafında salınırken yolundaki ^ midyeleri

parçalar ama midyeler düşmez. Parçalanmış yumuşakça v:/

dokularından bir katman dümeni kaplar. Pervane kanadı iyice

sıkışmıştır ve şaft üzerinde hareket edemez." Anavvak gözüne giren ıslak saç tulamlarım geriye itti. "Ama beni asıl huylandıran bu değil."

"O zaman ne?"

*

"Deniz sandıklarında midyelerden eser yoktu ama pervaıpeVın^rla kaplıydı. Tamamen istila edilmiş. Gemiye nasıl olup da tutunduklarını bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var ki o da dönen bir

pervaneye bunu yapmanın en kararlı midyeler için bile zorlu bir

uğraş olacağı. Midyela^ya gemiye Japonya'da

vaneye bunu ya

idyeler ya ge Midyeler ya ge

c

o

çıktılar —ki dümen limana iki yüz mil kalana kadar gayet iyi

çalıştığına göre bu pek mümkün değil— ya da pervaneye motor

durduğunda tutundular."

"Gemi midyeler tarafından okyanusun ortasında mı istila edildi?"

"Doğru, gerçi 'ele geçirildi' daha uygun bir fiil olur. Nasıl olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Devasa bir midye sürüsü dümene yerleşir.

Dümen sıkışınca geminin kıçı yana yatar. Dakikalar içinde motorlar durur. Pervane dönmeyi bırakır. Dümene gittikçe daha çok midye yapışır ve tıkanıklığı güçlendirir. Anında pervane çevresine ve gövdeye yayılırlar."

"Ama gemi açık denizdeydi," dedi Roberts, kafası karışmıştı.

"Tonlarca yetişkin midye de nereden çıktı?"

"Balinalar neden römorkörleri korkutup kurtarma halatlarına saldırır ki? Olmayacak hikâye anlatmaya başlayan sendin."

"Biliyorum ama... " Roberts dudağını ısırdı. "Hepsi aynı anda oldu. Neredeyse arada bir bağ olduğunu düşündürüyor. Ama bu çok anlamsız. Yani, balinalar ve midyeler?"

Anavvak tereddüt etti. "Barrier Queen'in omurgasını en son ne zaman kontrol etmiştiniz?"

"Düzenli denetlemeler var. Üstelik özel bir boyayla kaplanmıştır. Sen sormadan söyleyeyim, boya çevre dostudur. Ama üzerine tutunabilecek fazla bir şey yok. En fazla birkaç tane kaya midyesi."

"Aşağıda birkaç midyeden fazlası var." Anavvak Roberts'a baktı.

"Ama işte sorun bu... Her halükarda orada olmamaları gerekir.

Barrier Queen haftalarca midye larvası sürülerine maruz kalmış gibi

görünüyor. Üstelik... aşağıda başka bir şey daha vardı... " Anavvak midye tabakasından ona doğru fırlayan şeyi anlattı. Konuşurken tüm

olayı hatırladı. Önce şok, sonra kafasını gemiye çarpması —yıldızlar uçuşmuştu.

Hayır, yıldız değil, ışık çakmaları.

Tek bir ışık çakması.

Birden anladı. Yaratık ışıldamıştı.

O an söyleyecek bir şey bulamadı. Yaratığın ışık saçtığını

anladığında aklındaki kelimeler uçup gitti. Ama eğer ışıldadıysa

derinliklerden gelmiş olmalıydı. Gemi rıhtımdayken Barrier Queen't

ulaşması pek mümkün değildi. Midyelerle aynı zamanda ona

tutunmuş olmalıydı. Belki de onu midyı çekmişti. Belki de midyeler

yiyecek kaynağıydı. Ya da saklanacak Yaratık bir kalamar

olabilirdi...

"Dr. Anavvak?"

Boş boş bakmayı bırakıp Roberts'a döndü. Evet, diye düşündü.

Kalamar olmalı. Denizanası için fazlasıyla çevik ve güçlüydü. Tek bir esnek kas gibi

midyelerin arasından fırlamıştı. Sonra bir şey da yaklaştığında

ortaya çıkmıştı. Bıçağıyla onu kes

a hatırladı: hayvan yarığa olmalıydı. Canını mı

"O kadar kısa zamanda tonlarca Sanki gemi haftalarca terk edilmiş

acıtmıştı? Ne olursa olsun bıçağın saplanışı bir refleksi tetiklemişti.

Bu fikre kapılmanın anlamı yok, dedi kendi kendine. Aşağısı iyi

görebilmek için fazlasıyla çamurluydu.

. "Size rıhtımı bir kontrol ettirmenizi öneririm," dedi Roberts'a,

"ama Önce şu örnekleri —" sıkı sıkı kapatılmış kaplan işaret etti—

"Nanaimo'daki laboratuvara yollamaksınız. Helikopterle gönderin.

Ben de gideceğim — bunları tam olarak kimin incelemesi gerektiğini

biliyorum."

Roberts Anavvak'ı bir köşeye çekti. "Leon, tüm bunlardan ne sonuç çıkarıyorsun?" diye sordu alçak sesle. midyenin birikmiş olmasına imkân yok. gibi."

"O midyeler beladır, Bay Roberts."

"Bana Clive de."

"Peki... Clive... Zebra midyeler küçük gruplar halinde ortaya

çıkmaz. Yerleşecek yeni bir yer bulduklarında bir ordu gibi ilerlerler.

Bu kadan biliniyor zaten."

"Ama bu kadar da çabuk olamaz değil mi?"

"O lanet şeylerin her biri bir yıl içinde bin tane yavru yapabilir.

Larvalar akıntılarla sürüklenir veya balıkların yüzgeçlerinde, kuşların kanatlarında taşınır. Amerika'daki bazı göllerde bir metrekarede dokuz yüz bin tanesi bulunabilir. Ve oraya bir gecede gelmişlerdir. Su tesisatları ve sulama tesislerinde kolonileşir ve nehir kenarlarındaki fabrikaların soğutma sistemlerine girip tüm boru sistemlerini tıkarlar ve mahvederler. Burada gördüklerimize bakacak olursak, tuzlu su bunlar için tatlı su kadar uygun"

"Meseleyi anladım —ama larvalardan bahsediyorsun."

"Milyonlarcası."

"Osaka limanının dört bir yanında veya okyanusun deniz yatağı boyunca milyarlarcası da olabilir. Ama onların birkaç gün içinde tümden yetişkin, kabuklan tamamlanmış midyeler haline geldiğim cidden söylüyor olamazsın? Bunların zebra midyeler olduğuna bile emin misin?"

Anavvak geriye, kamyonete baktı. Dalgıçlar malzemelerini topluyordu. Becerebildiği kadar sıkı kapatılmış kaplar önlerinde, plastik bir kasa için yerde duruyorlardı.

"Önümüzde çok bilinmeyenli bir denklem var," dedi. "Balinaları alabora etmeye çalıştığını farz edelim. Neden? Çünkü şilebe bir şe

rdu

ve bunun engellenmesini mi istemediler? Midyeler işlevsiz hal

geminin batması gerektiği için mi? Sonra bir de ben kovuğ fırlayan

esrarengiz şey meselesi var. Kulağa nasıl geliyor?

"Independence Day'in devam filmi gibi ama Gerçekten düşünüyor

musun ki — "

lerinde vüz ettiğimde

uzaylılar yok.

"Dur bir saniye. Haydi bir daha bakalım. Tedirgin bir gri balina veya kambur balina sürüsü Barrier Queen tarafından tehdit edildiğini hissediyor. işleri daha da kötüye götürecek şekilde iki römorkör

ortaya çıkıp kazara onlara tosluyor. Onlar da karşı saldırıya geçiyor.

Aynı anda tesadüfen, şilep güverteye aldığı biyolojik bir salgınla

sarsılıyor. Ve denizdeyken bir kalamar midyelerin araşma sığmıyor."

Roberts ona bakakaldı.

"Ben bilim kurguya inanmam." diye devam etti Anavvak. "Her şey bir yorum meselesidir. Adamlarından birkaç tanesini aşağı gönder.

Midyeleri kazıyıp davetsiz misafirler için gözlerini açık tutsunlar.

Eğer bir tane görebilirlerse yakalasınlar."

"Nanaimo'daki laboratuvardan ne zaman haber gelir?"

"Sanının birkaç gün içinde. Inglevvood'un raporunun bir kopyasını ben de isterim. Yardımı olacaktır."

"Gizli bir kopyası." diye hatırlattı Roberts.

"Tabii. Bir de mürettebatla iki çift laf etmek isterim —gizli olarak tabii."

Roberts başını salladı. "Bunun kararını ben veremem ama ne

yapabileceğime bir bakarım."

Kamyonete doğru yürüdüler ve Anavvak ceketini çıkarttı.

"Normalde böyle vakalara bilim adamlarım çağırır mısınız?" diye sordu.

"Bu işin normal bir tarafı yok." dedi Roberts. "Bu benim fikrimdi.

Kitabını okumuştum ve bu adada yaşadığını biliyordum. Soruşturma

kurulu pek mutlu olmadı ama bence doğru olanı yaptık. Balinalar

bizim iyi bildiğimiz bir konu değil."

"Pekâlâ, elimden gelenin en iyisini yâpanm. Haydi örnekleri

helikoptere yükleyelim. Sue Oliviera'ya kendi elimle teslim edeceğim.

Kendisi bir moleküler biyologdur ve laboratuvanı başıdır."

Anavvak'ın cep telefonu çaldı. Arayan Stringer'dı. "Sana burada ihtiyacımız var." dedi.

"Sorun ne?"

"Blue Shark telsizle başlarının belada olduğunu söyledi."

Anavvak bir önseziyle "Balinalarla mı?" dedi.

"Tabii ki hayır. Balinalar neden sorun çıkarsın ki? Yok yok, m^ele kancık Jack Greyvvolf. Bu adam hıyarın teki."

%

yine şu

c

o

6 Nisan

Kiet, Almanya

Solucanlarla ilgili son raporları Tina Lund'a vermesinden iki hafta sonra, Sigur Johanson bir taksiye binmiş, Avrupa'nın ileri gelen deniz jeobilimleri araştırma merkezi Geomar Araştırma Merkezi'ne doğru gidiyordu. Deniz yatağının yapısı, gelişimi veya tarihi ile ilgilenen herkesin ilk durağı burasıydı. James Cameron bile Titanic ve The Ahyss gibi filmler için onay almak amacıyla buraya pek çok ziyarette bulunmuştu. Ama kamuoyunu merkezin araştırmalarının değerine ikna etmek biraz daha zordu. Yüzeysel bakıldığında, tortunun içinde dolanmak veya deniz suyunun tuzunu ölçmek pek de dünyanın sorunlarını çözecekmiş gibi görünmüyordu. Üstelik pek az kişi deniz dibinin neye benzediği hakkında bir fikir sahibiydi. Sonuçta bilim insanlarının gerçeği keşfetmesi 1990'lann sonunu bulmuştu. Güneşin sıcaklığından ve ışığından mahrum olsa da okyanus tabanı kurak, verimsiz bir yer değildi. Bilakis, hayatla kaynıyordu.

Derin deniz hidrotermal ağızlarının sayısız egzotik tür tarafından işgal edildiği bir sır değildi ama 1989'da jeokimyager Ervvin Suess, Oregon Devlet Üniversitesi'nden Geomar Araştırma Merkezi'ne

geldiğinde daha da garip şeylerden bahsediyordu —hayat vahalarıyla çevrelenen soğuk sızıntılar, dünyanın içinden yükselen gizemli kimyasal enerji kaynakları ve o zamana kadar görmezden gelinen, ilgi çekici ama doğal süreçlerin değersiz bir yan ürünü olarak düşünülen metan hidratın sınırsız çökeltileri.

Jeobilim dalları için, diğer pek çok bilim disiplini gibi inzivaya çekili çalıştıkları kabuğu yırtma zamanı .gelmişti. Şimdi seslerini duyurmaya çalışıyorlardı. Doğal afetlere ve çevre ile iklimde uzun vadeli

re

karşı uyarıcı ve önleyici yöntemler geliştirmeyi umuyorlardı. Me n enerji problemine bir çözüm gibi görünüyordu. Medya hikây^J u aldı ve jeobilimciler yavaş yavaş işlerine duyulan bu yeni ilgiyi nasıl kullanmaları gerektiğini öğrendiler.

• ^

c

o

Tüm bunların herhangi biri Johanson'un taksisini Kiel Körfezi'ne doğru süren adamın dikkatini çekmiş görünmüyordu. Kendisi ay sonunu zor getiriyordu ve bu yüzden son yirmi dakikadır milyonlarca avronun emanet edildiği bir takım bilim insanının dünya çapında

gezilere çıktığı bir araştırma merkezi fikrine olan öfkesini kusuyordu.

Johanson kusursuz bir Almanca konuşurdu ama adamı düzeltmek

içinden gelmedi. Üstelik araya laf sokamazdı —şoför, taksi bir yandan diğerine yalpalarken konuşuyor ve delicesine elini kolunu sallıyordu.

"Orada ne halt karıştırdıklarını Tann bilir," diye homurdandı. "Sen gazeteci misin?"

"Biyologum."

Şoför bunu gıda güvenliği skandalları konusuna dalmak için bir

işaret gibi algıladı, Johanson'u kişisel olarak sorumlu tutuyor gibiydi.

"Biyolog mu? O zaman uzman görüşüne göre neleri yememiz

güvenlidir? Ben biliyorsam, Tann beni kahretsin. Bize sattıklan

şeyleri yemek için delirmiş olmamız lazım."

"Yemezsen açlıktan ölürsün," dedi Johanson.

"Eğer yemezsem açlıktan öleceğim, yersem de yiyecekler işimi

bitirecek."

"Umarım kızmazsın ama şu tankerin kaputunun altında

parçalanmaktansa et zehirlenmesinden gitmeyi tercih ederim."

Şoför hiç umursamadan direksiyonu döndürdü ve bir sonraki çıkışa

gitmek için üç şerit birden değiştirdi. Tanker yanlarından yıldırım

gibi geçti. Şimdi körfezin doğu yakasında ilerliyorlardı. Karşı kıyıda muazzam vinçler göğe uzanıyordu.

Şoför Johanson'un son yorumuna alınmış görünüyordu; başka tek

söz etmedi. ileride birbirine bağlı sıra sıra binalar belirene dek

sessizlik içinde uzun, üçgen çatılı evlerin yanından geçen banliyö

yolunda ilerlediler. Çelik, tuğla ve camdan oluşan blok çevresindeki evcimen atmosfere uymuyor gibi görünüyordu. Şoför keskin bir sağ

yaparak Geomar Araştırma Merkezi önünde cayır cayır bir fren

yaptı. Motor sarsılıp durdu. Johanson derin bir nefes alıp ücreti ödedi ve indi. Şu son on beş dakikayla karşılaştıracak olursa, Statoil

helikopterindeki yolculuğu bunun yanında nazik bir meltem gibi

kalırdı.

"Orada ne halt karıştırdıklarını Tanrı bilir," dedi şoför, görünen o direksiyona konuşuyordu.

Johanson açık duran yolcu camına eğildi. "Gerçekten bilmek

"Elbette."

"Taksi şoförlüğü endüstrisini kurtarmaya çalışıyorlar."

^

Şoför boş boş baktı. "Buraya çok da yolcu getirmiyoruz."

»d^i^üpheyle.

"Belki ama getirdiğinizde aracınıza ihtiyacınız oluyor. Bu da

dünyada petrol bittiğinde ya taksini jilet fabrikasına göndereceksin ya da başka bir yakıt

kullanacaksın anlamına geliyor. Ve o yakıt, yani m Burada onu

dönüştürecek bir yöntem arıyorlar."

99 99

okyanusun dibinde var.

Şoför kaşlarını çattı. Sonra "Sorun ne biliyor musun?" dedi.

"Bizlere anlatmaya hiç zahmet etmiyorlar."

"Tüm gazetelerde yazıyor"

"Benim okuduklarımda yok, dostum."

Johanson başını sallayıp kapıyı kapattı.

"Dr. Johanson." Genç, cildi bronzlaşmış bir adam yuvarlak cam binadan çıkmış ona doğru geliyordu.

Johanson adamın uzattığı elini sıktı. "Gerhard Bohrmann?"

"Heiko Sahling, deniz biyologu. Dr. Bohrmann şu anda ders

veriyor. isterseniz dinleyebilir ya da kantinde bir kahve içebiliriz."

"Hangisini tercih edersiniz?"

"Tamamen size kalmış. Bu arada bize gönderdiğiniz solucanlar çok ilginçti."

"Onların üzerinde çalışan siz miydiniz?"

"Hepimiz onların üzerinde çalıştık. Ne dersiniz, şöyle geçelim?

Kahveyi sonraya saklayalım. Gerhard işini birazdan bitirir ve kulak

misafiri olmamıza aldırmaz."

Sofistike bir işlevsellik havası yayan, ferah bir fuayeye girdiler.

Sahling onu birkaç merdivenin ardından çelik bir asma köprüye yönlendirdi. Johanson, ciddi bir enstitü için Geomar Araştırma Merkezi'nin şüphe uyandıracak kadar son modaya uygun olduğunu düşündü.

"Genelde dersler için oditoryumu kullanırız," diye açıkladı Sahling, "ama bugün okul çocuklarından bir sınıfımız var.

"Bunu takdir etmeli."

Sahling sırıttı. "Bir avuç 15 yaşındaki çocuk için oditoryum da herhangi bir sınıf gibidir; bu yüzden onlara bir tur yaptırıyoruz. Neye isterlerse bakabiliyorlar ve neredeyse istedikleri her şeye

dokunuyorlar. Lithothek'i sona sakladık. Orası örnekleri sakladığımız yer. Şimdi Gerhard onlara uykudan önce masallarım anlatıyor."

"Ne hakkında?"

"Metan hidratlar."

Sahling metal bir kapıyı kaydırarak açtı. Yükseltilmiş platform diğer taraft da devam ediyordu. Birkaç adım yürüdüler. Depo odası neredeyse orta büyüklükte bir uçağın hangan kadardı ve Johanson'un gözüne takılan görece büyük bir teknenin olduğu rıhtıma kadar uzanıyordu. Sandıklar ve araçlar duvarlara yaslanmıştı.

"Çoğunlukla çökelti özü ve kayalardaki gözeneklerde biriken suları topluyoruz," diye açıkladı Sahling. "Bu bir jeolojik tarih-a^vAve onunla gurur duyuyoruz."

Elini kısaca kaldırdı. Aşağıdan uzun boylu ^ j^Jam. selamına karşılık verdi, sonra tekrar çevresini saran gençlere odaklandı.

C

O

a

"Bu şimdiye kadar gördüğümüz en heyecan verici şeylerden biriydi," diyordu Gerhard Bohrmann. "Örnek toplayıcı neredeyse sekiz yüz metre derinlikten dönmüştü ve arasına beyaz topaklar karışmış birkaç yüz kilo çökelti örneği taşıyordu.Onları güverteye boşaltmasını seyrettik. Örneklerin bazıları yolculuğa dayanamamıştı."

"Bu olay Pasifik'teydi," diye mırıldandı Sahling. "1996'da, Oregon sahilinin yaklaşık 100 kilometre açıklarındaki uzun menzilli deniz kurtarma aracı Sonne "de."

<

"Kaybedecek zaman yoktu. Metan hidrat fazlasıyla dengesizdi," diye devam etti Bohrmann. "Çoğunuzun adını duyduğundan şüpheliyim; bu yüzden sizi fazla sıkmadan anlatmaya çalışacağım. Okyanus tabanım hayal edin. Orada olup biten pek çok şey var ama biz gaza odaklanalım. Örneğin biyolojik kökenli metan hayvanlar ve bitkiler çürüdükten sonra milyonlarca yıl içinde oluşur. Algler,

balıklar ve planktonlar çürüdükçe büyük miktarlarda karbon salınır. Bakteriler bunda kilit rol oynar. Unutulmaması gereken önemli noktalardan biri de okyanus tabanında sıcaklığın çok düşük, buna karşılık basıncın çok yüksek olduğudur. Suyun altma inilen her on metrede basınç bir bar artar. Nefes alma cihazlarıyla elli, belki yetmiş metreye kadar inebilirsiniz ama sınır hemen hemen bu kadardır. Rekor yüz kırk metre ama size denemenizi önermem, denemeye çalışan hemen herkes öldü. Her halükarda beş yüz metreyi-aşan derinliklerden bahsediyoruz, bu da fiziği tamamen değiştirir. Yani, yüksek yoğunluktaki metan deniz yatağına sızarken sıra dışı bir şeyler olur: gaz, soğuk suyla birleşir ve buz oluşturur. Gazeteler buna "metan buzu" diyor ama tamamen doğru sayılmaz. Metan değil çevresindeki deniz suyu donar. Su moleküllerinden oluşan gruplar katılaşarak her bir metan molekülünün çevresinde kafes benzeri bir yapı oluşturur. Çok büyük miktarda gaz minicik boşluklarda sıkışır."

Bir öğrenci elini kaldırdı. "Beş yüz metre çok da derin değil, öyle değil ini?" dedi. "Jacqıes Piccard batiskatiyla on bir bin metre derine inmişti. işte buna derin denir. Neden orada buz görmedi?"

"Demek en derin insanlı dalışın öyküsünü biliyorsun. Çok iyi. Peki bu durumu nasıl açıklayacaksın?"

"Eh çok belli," dedi kızlardan biri. "Aşağıda yeteri kadar canlı yok.

Bin metrenin altında çürüyen fazla bir şey olmayınca metan olması da zor."

"Biliyordum," diye mırıldandı Johanson köprüde seyrettiği yerden.

"Kadınlar çok daha zeki."

Bohrmann kıza gülümsedi. "Bu doğru. Ancak her za^^^K^ gibi,

istisnalar var. Metan hidrat, eğer yeterli derecede organik kalıntılar içeren çökeltiler dibe sürüklenirse üç bin metrelik derinliklerde dahi bulunabilir. Bazen çorak denizlerde bile bu durum görülür. Aslına

bakılırsa, fazla basıncın olmadığı çok

c

o

sığ sularda da metan hidrat bulduk. Sıcaklık yeteri kadar düşükse

hidratlın oluşuyor; örneğin kutup sahanlığında." Grubun kalanına arkasını döndü. "Ani metan hidrat —sıkıştırılmış metan— depoları kıta yamaçlarında, beş yüz ila bin metre arasındaki derinliklerde

bulunuyor. Son araştırmalarımızdan biri biti Amerikan kıyılarının

hemen açığında bir sualtı yükseltisine götürdü. Beş yüz metre

yüksekliğinde ve yirmi beş kilometre uzunluğundaydı ve çoğunlukla

hidratlardan oluşuyordu. Bazıları kayanın iyice içine gömülmüştü

ama kalanı deniz yatağında, açıktaydı. O zamandan beri okyanusların

onlarla dolu olduğunu öğrendik ama bir önemli keşif daha yapıldı:

metan hidratlar kıla yamaçlarını bir arada tutan tek şeydi. Adeta

çimento görevi görürler. Eğeı hidratları çıkarırsanız yamaçlar isviçre peyniri gibi görünecektir. Hidratlaı olmazsa, toprak kaymaları

gerçekleşir." Bohrmann sözlerinin iyice özümsenmesi için durakladı.

"Dahası da var. Dediğim gibi hidratlar sadece düşük ısı ve yüksek basınçta dengeliler. Yani anlayacağınız gazın tümü değil, sadece üst kısmı sıkışıyor. Dünyanın kabuğunun altında ısı yükselerek

çökeltilerin iyice derinliklerinde hiç donmamış metan cepleri

bırakıyor. Metan, onu kapana kıstıran bir kapak gibi donmuş üst

katmanın altında gaz halinde kalıyor."

"Bunu okumuştum." dedi kız. "Japonlar metanı çıkarmaya çalışmıyoı muydu?"

Johanson gülümsedi. Sınıfta hep derse önceden hazırlanmış ve

konunun çoğunu bilen bir öğrenci olurdu. Kızın akranları arasında

çok popülcı olmadığını tahmin etmek zor değildi.

"Ah, sadece Japonlar değil," dedi Bohrmann. "Tüm dünya onu çıkarmak istiyor. Ama bu o kadar kolay değil. Biz sekiz yüz metre

civarı bir derinlikte örnek toplarken, hidratlar yüzeye olan yolun

yarısına gelmeden çözülmeye başladılar. Onları güverteye aldığımızda çıkardığımızın sadece küçük bir parçası kalmıştı. Metan hidratlar

fazlasıyla istikrarsızdır. Beş yüz metre derinlikteki bir derecelik ısı artışı bile o seviyede depolanan tüm stokun dengesizleşmesine neden

olabilir. Hızlı davranmamız gerektiğini biliyordu Hidrat yığınlarını aldık ve ayrışmalarını önlemek için onları sıvı nitro^ soktuk. Haydi gelip birbakm."

"Bu işte bayağı iyi," dedi Johanson, Bohrmann sınıfı paslanmaz çelikten bölmeleri olan raflı bir üniteye doğru yönlendirirken. Değişik ebatlarda konteynerler, altta dört adet tanka benzer, gümüşsü

fıçılarla birlikte birimin içine dizilmişti. Bohrmann birini çekip

çıkararak bir çift eldiven giyip kapağı açtı. Bir tıslama sesi oldu ve fıçının içinden duman yükseldi. Birkaç çocuk korkarak geri çekildi.

t

"Sadece nitrojen," diyen Bohrmann konteyn

buz gibi görünen yumruk büyüklüğünde bir

uzandı ve çamurlu çıkardı. Birkaç saniyede

köpürüp çatlamaya başlamıştı. Başıyla kıza işaret etti ve bir parça

kırıp ona uzattı. "Epey soğuk ama canını acıtmaz," dedi.

"Kokuyor:"CeCi kız.

Gruptan bazdan güldü.

"Evet, çürük yumurta gibi. Bu, yayılan gazın kokusu." Daha fazla parça kırıp dağıttı. "Buzdaki koyu renkli çizgiler çökelti kalıntıları.

Birkaç dakika içinde biraz kir ve bir avuç su dışında hiçbir şey

kalmayacak. Buz erir ve metan molekülleri kafeslerinden serbest

kalarak havaya karışır. Ya da bir başka deyişle, deniz yatağının

görünürde sabit olan bir parçası dağılarak arkasında iz bırakmadan

yok olur. işte size göstermek istediğim buydu."

Çocuklar köpüren buza dikkat kesilmişlerdi. Bohrmann parçalar

eriyene kadar bekledi, sonra devam etti. "Şimdi, siz izlerken

görünmeyen bir şey daha oldu. Hidratlara böylesine dikkat etmemizin

nedeni budur. Metanın buz kristalleri tarafından sıkıştırıldığını

söylediğimi hatırlıyor musunuz? Yakaladığınız her hidrat

santimetreküpüne karşın yüz altmış dört santimetreküp metan

havaya kaçtı. Çözülme sırasında metan hacmi göz açıp kapayıncaya

kadar yüz altmış dört kat artıyor ve sizi avucunuzda bir su

birikintisiyle bırakıyor. istersen tadına bak," dedi kıza, "ve bize ne düşündüğünü söyle."

Kız ona dehşet dolu bir bakış attı. "Ama çok pis kokuyor!"

"Artık kokmuyor. Gaz dağıldı. Ama korktuysan ben yaparım."

Kız başını eğip avucunu yaladı. "Normal su!"

"Evet öyle. Deniz suyu ConCuğunCa tuz ayrışır. Bu nedenle

Antarktika gezegendeki en geniş tatlı su kaynağıdır. Buzdağları tatlı sudan oluşur." Bohrmann sıvı nitrojen tankını kapattı ve onu tekrar ünitenin içine itti.

"Metan hiCraCan kullanma fikri çok tartışmalıdır. Şimdi neden

olduğunu gördük. Farz edelim ki metan hidratların dengesini bozduk.

Bir zincirleme reaksiyona sebep olabiliriz. Deniz yatağını bir arada tutan çimentonun birden buharlaştığını hayal edin. Derin CenizCen

kaçan metanın iklimimizi nasıl etkileyeceğini düşünün. Atmosferi

ısıtabilir ki bu da denizlerin ısısını artırır. Bu da hidratların

çözülmesini tetikler ve böyle sürer gider. işte beni ve buradaki diğer bilim insanlarını meşgul eden mesele budur."

"Neden onu çıkarmakla uğraşalım ki?" dedi oğlanlardan biri. "Ned olduğu yerde bırakmıyoruz?

"Çünkü tüm enerji sorunlarımızı çözebilir," diye lafa atladı kız.

Grubun önüne çıktı. "Japonlarla ilgili yazılarda söyleniyor. Onlann kendil^ine ait petrol kaynakları yok, bu nedenle ithal etmek

zorundalar. M^t&\.sorunlarını çözebilir."

"Bu aptalca," dedi diğer çocuk. fazlasını yaratıyorsa o zaman bir halt çözmüyor dem^ti^'

S/

en

V

Eğer bir şey çözdüğü sorunlardan daha

Johanson sınttı.

emekti

c

o

"ikinizin de haklı olduğu noktalar var," dedi Bohrmann ellerini uzlaştırıcı bir edayla kaldırarak. "Metan hidratlar enerji sorunumuzu çözebilirler ve sadece bu bile, meselenin tamamen bilimsel olmadığını gösteriyor. Enerji endüstrisinin metan hidratlara büyük bir ilgisi var.

Tahminlerimize göre derin deniz gaz hidratları bilinen diğer tüm gaz, petrol ve kömür yataklarının toplamının iki katı kadar yanabilir

metan barındırıyor. Sadece Amerika kıyısındaki hidratlardan oluşan dağ sırasına bakın. Evet, işte orada yirmi altı bin kilometrekare boyunca uzanıyorlar ve otuz beş gigaton hidrat barındırıyorlar. Bu tüm Amerika'da bir yılda kullanılan doğal gazın yüz katı demek."

"Etkileyici." diye fısıldadı Johanson Sahling'e. "Bu kadar çok olduğundan haberim yoktu."

"Bundan çok daha fazlası var. Rakamları hiç hatırlayamam ama Gerhard sana doğrusunu söyleyecektir."

Bohrmann sanki tüyo almış gibi devam etti. "Elbette emin olamayız ama derin deniz hidratlarında on bin gigatonun üzerinde metanın hapsedilmiş olabileceğini düşünüyoruz. Üstüne Alaska ve Sibirya'da her mevsim donmuş olarak bulunan toprakların altında kıyı hidratları var. Söz konusu hacim hakkında size bir fikir vermek için şöyle diyebilirim; tüm kullanılabilir kömür, petrol ve doğalgaz rezervleri anca beş bin gigaton ediyor, yani hidratlarda depolanmış metanın yarısından az. Enerji endüstrisinin onları çıkarmaya bu kadar hevesli olmasına şaşmamak gerek. Bu metanın sadece yüzde biri ABD'nin yakıt rezervlerini bir anda ikiye katlayacaktır —ve oradaki yakıt tüketimi dünyanın herhangi bir yerinden çok daha fazla. Maalesef hikâye hep aynı. Enerji endüstrisinin bakış açısından hidratlar henüz el atılmamış büyük yakıt depoları ama bilim

insanlarına göre patlaması an meselesi birer bomba. iki taraf için de tek çare birlikte çalışmak —tabii insanlığın çıkarı için. Eh, turumuz burada sona eriyor. Katıldığınız için teşekkürler." Kendi kendine gülümsedi. "Tabii dinlediğiniz için de."

^"Ve anladığınız için," diye mırıldandı Johanson.

"Eh," dedi Sahling. "Anladıklarını umalım."

"Seni daha farklı hayal etmiştim," dedi Johanson, Bohrmann'la el sıkışırke "internetteki sayfanda bıyığın vardı."

"Tıraş ettim." Bohrmann parmağını üst dudağına bastı yüzünden."

"Nasıl yani?"

' /li ^

irden

hayalimde canlandırdım. Aynanın üzerinde kıvranıyor

ve^uy'î^ğunu döndürüp duruyordu. Elimin ve jiletin o kuyruğu takip

etmesi büyük talihsizlik oldu. Bir köşesini kesiverdim ve mecburen

kalanını da bilim adına kurban ettim."

n^oJ^um ki bi

"Yani vicdanımda şimdi de bir bıyığın yükünü taşıyorum."

Johanson Bğlenmişti.

"Ah boş ver, bir sonraki yolculuk başlayana kadar uzayıverir.

Karavanda hepimiz sakal bırakıyoruz. Laboratuvar bu tarafta. Yoksa

önce bir kahve mi içmek istersin?"

"Yok, teşekkür ederim. Ne bulduğunuzu görmek için ölebilirim.

Demek yeni bir keşif seferine çıkıyorsunuz?"

"Sonbaharda." Bohrmann onları cam koridorlara yönlendirdi.

"Aleut dalma batma zonuna gideceğiz. Beni Kiel'de bulduğun için şanslısın. Denizde geçen sekiz ayın sonunda Antarktika'dan iki hatta önce geldim. Karaya çıktığımızın ertesi günü aradın."

"Neden o kadar uzun kaldınız?"

"Kışlıkları teslim ettik."

"Kışlıklar?"

Bohrmann güldü.

"Kış boyunca orada kalacak bilim insanları ve teknisyenler.

istasyonda çalışmaya Aralık'ta başladılar. 450 metre derinlikten buz çekirdekleri çıkarıyorlar. inanılır gibi değil, değil mi? O kadar eski bir buz bize iklimimizin son yedi bin yıllık tarihini anlatabilir."

Johanson taksi şoförünü hatırlamıştı. "Çoğu insan bundan

etkilenmezdi," dedi. "Onlara kalırsa iklim tarihi dünyadaki yoksulluğu bitirmeye veya bir sonraki dünya kupasını kazanmaya

yaramaz."

"Bu biraz bizim de suçumuz gerçi. Bilim kendi içine kapanmaya

eğilimli."

"Biraz önce verdiğin dersten aldığım izlenim bu değildi."

"Bazen kendime tüm bu halkla ilişkiler meselesinin hiç faydası olup olmadığını soruyorum," dedi Bohrmann bir sıra merdivenden aşağı

doğru ilerlerken. "Halka açık günler iyi güzel de genel kafa yapısını değiştirmiyor. Daha yem ağzına kadar dolu bir gün geçirdik ama

iddiaya girerim günün sonunda fazladan bir on milyonluk fonu hak

edip etmediğimiz sorulsa... "

Johanson bir anlığına düşündü. Sonra "Belki de asıl sorun bilimin değişik alanları arasındaki iletişimsizliktir, ne dersin?" dedi.

"Yani sence yeteri kadar iletişim kurmuyor muyuz?

"Tam da öyle. Bu bilim ve endüstri ile bilim ve askeriye için de?

geçerli."

"Ama bilim ve petrol endüstrisine gelirsek... " dedi

Bohrm^^n^konu a parmak basarak.

Johanson gülümsedi. "Buradayım çünkü birilerinin bir cev^ ftiyacı var dedi. "tabii sizi zorlamak istemem."

"iş dünyasının devleri ve askeriye bilime bağımlılar, hoşlarına gitse de gitmese de," dedi Sahling. "Ve biliyorsun, biz iletişim kuruyoruz.

Bana sorarsan asıl mesele her bir tarafın kendi bakış açısını tam

^^rak ortaya koyamaması."

çısını tam ^^ı^ 105

"Veya koymayı istememesi."

"Doğru. Buz çekirdeklerindeki araştırma insanların açlıktan

ölmesini engelleyebilir ama aynı zamanda silah icat etmek için de

kullanılabilir. Hepimiz aynı şeye-bakıyoruz ama herkes farklı bir

şeyler görüyor."

^"Ve geri kalanı göremiyorlar," diye başını salladı Bohrmann. "Dr.

Johanson, bize gönderdiğin numuneler mükemmel örneklerdi. Şimdi,

solucanların varlığı yamaç üzerine yapılacak inşaatı engeller mi

bilemem ama daha fazla kanıtın yokluğunda öyle olması gerektiğini

varsayıyorum. Güvenlik açısından inşaatın başlamasının aleyhineyim.

Bilim insanlarının bakış açısından bakarsak solucanların rolü

hakkında yeteri kadar bilgimiz bulunmuyor ve bu nedenle yamaçta

sondajı öneremeyiz. Petrol şirketleri de harfi harfine aynı önermeden yola çıkacak ve tam karşıtı bir sonuca varacaklardır."

"Kısacası birileri solucanların yamacı etkilediğini kanıtlamadıkça planlarını değiştirmeyecekler." Johanson Bohrmann'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun? Solucanlar ne derece önemli?"

"Emin olamam. En azından bize gönderdiğin örnekler sıra dışıydı.

Seni ümitlendirmek istemem; bulgularımızı sana telefonda da

aktarabilirdim ama daha fazlasını görmek isteyeceğini düşündüm. Ve

burada sana gösterecek çok şeyimiz var."

Çelik bir kapıya vardılar. Bohrmann duvardaki bir düğmeye

bastığında kapı sessizce açıldı. Kapının arkasında büyük bir salon ve onun tam ortasında da, neredeyse iki katlı bir ev büyüklüğünde,

devasa bir meta! konteyner vardı. Üzerine düzenli aralıklarla

lombozlar yerleştirilmişti. Çelik merdivenler, konteynerin iki

yanındaki borulara bağlanan makina parçalarının etrafında dolanan

yürüyüş yollarına çıkıyordu.

Johanson internette laboratuvarın fotoğraflarını görmüştü ama

boyutlarına hazırlıksız yakalanmıştı. Konteynerin içindeki su öylesine yüksek bir basınç altında tutuluyordu ki düşüncesi bile onu hasta etti.

insanı bir dakikadan az sürede öldürebilirdi. Bu derin deniz

simülasyon odası solucanları buraya gönderme nedeniydi. içinde

deniz yatağı, kıta yamacı ve sahanlığı ile birlikt tam teşekküllü yapay bir dünya vardı.

Bohrmann bir düğmeyi çevirerek kapıyı arkalarından kapadı.

"Herkes bir basınç laboratuvarmın faydalarına ikna olmuş değil,"

dedi. "Simülatör bize deniz yatağında olanların anca kaba bir resmini çıkarabilir ama bizi her araştırılacak konu için bir keşif düzenleme zahmetinden kurtarıyor. Deniz jeobilimindeki mesele hiçbir zaman

bütünün küçücük bir parçasından fazlasını göremiyor olmamız.

Simülatör sayesinde en azından genel hipotezlerimizi deneyebiliyoruz.

MetanTıidratlann değişen ko^llardaki dinamikleri üzerinde

çalışmamıza imkân sağlıyor."

"Bunun içinde metan hidratlar mı var?"

şullardaki di

c

o

raya likte

"Birkaç yüz kilo. Kendi kendimize biraz üretmeyi başardık ama

bunu reklam etmiyoruz. Petrol şirketleri simülatörü tümden onların

amaçlan için kullanmamızı isteyeceklerdir ve tabii ki nakit

ödemelerine sözümüz olmasa da bunun bedeli bilimsel

bağımsızlığımız olamaz."

Johanson tankın tepesine bakmak için başını kaldırdı. Epey

üzerinde bir grup bilim insanı en üst yürüyüş yolunda toplanmışlardı.

Etrafındaki her şey garip bir şekilde gerçek dışı görünüyordu —sanki 1980'lerCen kalma bir Bond filmi sahnesi gibi.

"Isı ve basıncı tam bir kesinlikle düzenleyebiliyoruz," diyerek devam etti Bohrmann. "Şu anda sekiz yüz metre derinliğe tekabül ediyorlar. Odanın tabanında iki metre derinlikte durağan bir hidrat

katmanımız var. Okyanusta olsa bunun yirmi otuz katı olacaktı. Bu

katmanın altında Dünya'nın çekirCeğinCen gelen ısıyı taklit ederek

gaz halinde bir metan haznesi yarattık. Böylece tam fonksiyonlu

minyatür bir deniz yatağı elde ettik."

"Şaşırtıcı," dedi Johanson. "Ama bununla ne yapıyorsunuz? Yani, elbette hidratları gözlemliyorsunuz ama... " sesi kısıldı.

Sahling yardımına koştu. "Gözlemlemek dışında ne yaptığımızı

öğrenmek mi istiyorsun?"

' •

"Evet."

"Şu anda 55 milyon yıl öncesinin jeolojik bir olayını yeniden yaratmaya çalışıyoruz. Paleosen döneminin sonlannda, Eosen'clen hemen önce muazzam bir küresel ısınma olmuş gibi görünüyor. Okyanus bomboş kalmıştı. Tekhücreli organizmalar çoğunluğu dahil olmak üzere deniz yatağındaki yaşamın yüzde yetmişi öldü.Derin denizin büyük bir bölümü barınılmaz hale gelirken karada ise biyolojik bir devrim oldu. Kuzey kutbunda timsahlar belirdi ve primatlarla modern memeliler astropikal iklimlerden Kuzey Amerika'ya göç ettiler. Hepsi birden müthiş bir karmaşaydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çökelti çekirdekleri. O dönemdeki küresel ısınma hakkında tüm bildiklerimiz iki bin metre derinlikten gelen tek bir çökelti çekirdeğinde geliyor."

"Peki çökelti size buna neyin sebep olduğunu anlatıyor mu?

"Metan," dedi Bohrmann. "Deniz ısısı yükselmiş görünüyor^ bu ba"^nyHk miktarlarda hidratın dengesizleşmesine sebep olur. Kıta yamaçakliye bu durum sualtı heyelanlarına sebep olarak daha fazla metan gazın^or^ya çıkardı. Sadece birkaç bin, belki de birkaç yüzyıllık bir sürede okyanusa milyarlarca ton metan yayıldı ve oradan atmosfere dağıldı. Şiddetli bir döngüydü. Metan, karbon

monoksite göre otuz kat daha fazla küresel ısınma potansiyeline sahiptir. Okyanuslar dahil gezegenin dört bir yanında sıc^B^'^artarak hidratları çözdü ve her şey sil baştan bir daha başladı. Dünya dev Hüı/firma döndü." Bohrmann Johanson'a döndü. "Derinlerdeki sıcaklık on beş dereceye çıktı. Bugünkü sıcaklık iki ile dört derece arasında. Bu çok büyük bir değişiklikti."

'Bazı türler için felaket ama kalanı için... Herhalde sıcak bir başlangıç yapmışlardır. Ne dediğini anladım. Sırada insanoğlunun soyunun tükenmesi var sanırım, değil mi?"

Sahling gülümsedi. "işler henüz o kadar ölümcül bir noktaya gelmedi. Ama haklısın. Şu anda bir iklim değişikliği döneminde olduğumuza inanmak için sebepler var. Derinlerdeki hidratlar fazlasıyla istikrarsız. Bu yüzden solucanlarına bu kadar önem atfediyoruz."

"iyi de bir solucanın hidratların dengeliliği ile ne ilgisi olabilir ki?"

"Teoride yok. Hidrat tabakaları yüzlerce metre kalınlığında.

Solucan en üst tabakada kalıyor ve bir veya iki santimetre kadar buzu eritip bakterilerle birlikte keyif çatıyor."

"Ama bizim solucanların çok büyük ağızlan var."

"Aslına bakarsan bizim solucanlar akla hayale sığmıyor. Gel de

kendin bak."

Odanın arkasındaki yarım çember şeklindeki bir kontrol paneline

doğru yürüdüler. Panel Johanson'a Victor\m kontrol masasını

hatırlattı ama bu seferki çok daha büyüktü. Yaklaşık bir düzine

monitörün çoğu açıktı ve tankın içinden fotoğraflar gösteriyorlardı.

Görev başındaki teknisyen onları selamladı.

"Neler olduğunun kaydını yinni iki kamera ile tutuyoruz. Üstüne her santimetreküpten düzenli ölçümler alıyoruz," diye açıkladı

Bohnnann. "Üst sıradaki monitörlerdeki beyaz lekeleri görüyor

musun? işte onlar hidratlar. Daha dün, senin iki halkalı solucanını

hemen oraya, sol tarafa bıraktık."

Johanson gözünü monitörlere dikti. "Buzu görüyorum ama

solucanlardan eser yok."

"Daha yakından bak."

Johanson görüntünün her detayını inceledi. Bir anda iki karanlık

leke fark etti. Lekeleri işaret ederek "Bunlar ne? Buzdaki gedikler mi?" diye sordu.

Sahling teknisyene bir şeyler söyledi ve görüntü değişti. Bir anda

solucanlar ekranda belinnişti.

"Karanlık lekeler deliklerdi," dedi Sahling. "Şimdi sahneye hızland^^ çekimde bakalım." m ^^^J

Johanson solucanların buzun üzerinde kıvranmalarını seyr^i^

S^nki bi koku almış gibi etrafta biraz döndüler. Hızlandırılmış

hareket^rıv'>^^/c rahatsız ediciydi. Harekete geçtiklerinde

vücutlarının iki yanındaki kıllar kıpır kıpır hareket ediyordu.

"Şimdi dikkatle seyret."

Solucanlardan biri sürünmeyi bıraktı. Vü titredi. Sonra buzun içine

doğru kayboldu.

lmış

ir

ı ve

___kıllar

cudu dalgalanan bir hareketle

c

o

r

Johanson alçak bir ıslık koyuverdi. "Tanrım! içeriye doğru kazdı."

ikinci solucan hâlâ yüzeyde, biraz daha kenara yakındı. Başını

oynattığında hortumu aniden öne fırlayarak çenesini açığa çıkardı.

Johanson "Yollarını çiğneyerek açıyorlar!" diye bağırdı.

Şaşkınlıktan ekranların önünde donakalmıştı. Şaşırmak için bir

sebep yok, dedi kendi kendine. Solucanlar buzun üzerindeki bakterilerle simbiyotik olarak yaşıyorlardı ama kazmak için de çeneleri ile silahlanmışlardı.

Çözüm açıktı. Solucanlar buzun daha derinlerine gömülmüş bakterilere ulaşmaya çalışıyorlardı. Arka uçîan kıpır kıpır oynar şekilde hidratların içine doğru kazı yaparken onları büyülenmiş bir şekilde seyretti. Ardından solucanlar kayboldu. Geriye sadece delikler kalmıştı, buzun üzerinde iki kara leke.

Kafayı takacak bir şey değil, diye düşündü. Bazı solucan türleri tüm yaşamlarını kazarak geçirirdi. Ama neden hidratların içini oyuyorlardı? "Şimdi neredeler?" diye sordu.

Sahling monitöre bir bakış attı. "Öldüler."

"Öldüler mi?" diye tekrarladı Johanson.

"Boğuldular. Solucanların oksijene ihtiyacı var."

"Biliyorum. Simbiyozun anlamı da bu zaten. Bakteri solucanlara besin üretir, solucan da bakteriye oksijen. Burada ters giden ne?"

"Ölümüne kazdılar. Buzun içinden çeneleri ile kazarak ilerlediler ve metan haznesine düşüp öldüler."

"Kamikaze solucanlar," diye mırıldandı Johanson.

"Evet, intihar etmiş gibi görünüyorlar."

Johanson bin an düşündü. "Tabii bir şey onları yoldan

çıkarmadıysa."

"Belki, ama ne? Hidratların içinde böyle bir davranışı

açıklayabilecek bir şey yok."

"Belki de gaz haznesi."

Bohrmann çenesini kaşıdı. "Biz de bunu merak ettik ama neden

ölümüne kazdıklarını açıklamıyor."

Johanson, okyanusun dibinde kıvranan solucan kütlelerini hayal

etti.Giderek daha huzursuz hissediyordu. Milyonlarca solucanArazun

içi kazmaya başlarsa ne olurdu?

Bohrmann aklını okumuş gibiydi. "Solucanlar buzu

dengesizleş^_____,

dedi. "Deniz yatağındaki hidrat tabakaları buradakinden sınırsızca daha kaimdir. Bunlar gibi çılgın yaratıklar bile ancak yüzeyi

çentebilir. Ölüm onları ele geçirene kadar en fazla onda biri kadar

ilerleyebilirler."

"O zaman sırada ne var? Daha fazla örnek mi test edeceksiniz?"

"Sakladığımız solucanları kullanabiliriz. Ama ideal olanı onları doğal ortamlarında gözlemek. Bu Statoil'i memnun etse gerek. Birkaç

hafta içinde Sonne Grönland'a hareket edecek. Yola biraz erken

çıkarsak solucanların ilk

rmez

ken

c

o

li

İHİmlığı bölgede durup bir bakabiliriz." Bohrmann omzunu silkti.

"Gerçi bana kalmış bir şey değil. Bir karar verilmesini beklememiz gerekecek. Sadece I leıko ile düşündüğümüz bir fikirdi."

Johanson arkasındaki tanka bakıp ölü solucanları düşündü ve

"Bence harika bir fikir." dedi.

Bir süre sonra Johanson üstünü değiştirmek için oteline döndü.

Lund'u aramayı denedi ama kadın telefonu açmıyordu. Lund'u

Sverdrup'un kollarında uzanırken düşünüp telefonu kapattı.

Bohrmann onu Kiel'in en iyi lokantalarından birine akşam

yemeğine davet etmişti. Banyoya girerek aynada kendini inceledi.

Sakalını düzeltmesi gerektiğini düşündü. Olması gerekenden en az iki milimetre uzundu. Onun dışında her şey yerli yerinde diye düşündü.

Bir zamanlar kahverengi olan saçları, kır tellere rağmen gür ve

parlaktı, gözleri hâlâ kalın kaşlarının altında parlıyordu. Zamanında kendi çekiciliğinin karşı konulmaz olduğunu düşünürdü. Kız

öğrencilerinden biri aktör Maximilian SchelPe benzediğini söylemişti.

Johanson'un koltukları kabarmıştı, ta ki Scheli'in yetmiş yaşın

üzerinde olduğunu öğrenene dek.

Bavulunu altüst etti ve boğazı fermuarlı bir süveter çıkarıp giydi.

Ardından süet ceketini giymek için debelendi ve boynuna bir kaşkol

bağladı. Pek iyi giyinmiş gibi görünmüyordu ama bu onun hoşuna

gidiyordu. Salaş bir tarz geliştirmişti. Dağınık saç biçimini elde etmesi bile, birçok insanın saygıdeğer bir kuaförde harcadığından daha çok

zaman alıyordu.

Aynada kendine bir gülümseme çakıp otelden çıktı ve restorana

gitmek için bir taksiye bindi.

Bohrmann onu bekliyordu. Yemekle birlikte birkaç kadeh şarap

içtiler ama sonunda konuşma kaçınılmaz olarak okyanusa döndü.

Tatlı geldiğinde Bohrmann sıradan bir şeyden bahseder gibi

"Statoil'in planlarının ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece temel detayları." diye cevapladı Johanson. "Petrol hakkında iyi bilgili olduğum söylenemez."

"Şu anda ne planlıyorlar? Bir platform olamaz, çok açıkta."

"Platform değil."

"Sana baskı yapmak istemem ve bu meselenin ne kada^ gizli

olduğu hakkında bir fikrim yok... " \0

"Ben olsam buna takılmazdım. Eğer bana söyledilerse pek /birVır değildir."

Bohrmann bir kahkaha attı. "Öyleyse orada ne kurmayı

planlıyorlar?"

"Bir deniz altı tesisi planlan var. Tamamen otomatij "SUBSIS gibi mi?" "O ne?"

110 N

.-(Vjl

eşmiş bir

c

o

"Deniz Altı Ayırma ve Enjeksiyon Sistemi —Norveç sahilinin

açıklarındı Troll gaz alanında bir birim. Birkaç yıldır çalışıyor."

"Hiç duymadım."

"Seni oraya gönderenlere sor bir. SUBSiS üç yüz elli metre derinde çalışan bir işleme tesisi. Suyu, deniz tabanı seviyesinde gaz ve

petrolden ayırıyor. Geleneksel tesislerde bu işlem platformda yapılır ve su tekrar denize atılır."

"Ah, hatırladım!" Lund bununla ilgili bir şeyler söylemişti. "Su balıklan kısırlaştırıyor."

"SUBSiS bu sorunu aşabilir. Su rezervuara zerk ediliyor ve petrolü yukan itiyor, böylece daha fazla petrol pompalanıyor. Bu arada su

alınıp tekrar zerk ediliyor ve böyle devam ediyor. Petrol ve gaz

borular vasıtasıyla kıyıya taşmıyor. Çalıştığı sürece epey temiz bir sistem."

"Ama?"

"Bir 'ama' olduğundan emin değilim. SUBSIS'in bin beş yüz metre derinliğe kadar kusursuz çalışıyor olması gerekiyor. imalatçıları iki bin metreyi bulur diye düşünüyor ve petrol şirketleri de beş bin

metreyi hedefliyor."

"Bu mümkün mü?"

"Yakın bir gelecekte evet. Küçük ölçekte çalışan herhangi bir şey muhtemelen daha büyük ölçekte de çalışır ve avantajları da malum.

Uzaktan kontrol edilen tesislerin platformların yerini alması çok

sürmez."

"Bu seni pek de heyecanlandırmışa benzemiyor," dedi Johanson.

Bir duraklama oldu. Bohrmann nasıl cevap vereceğinden emin değil

gibiydi. "Beni rahatsız eden böyle bir deniz altı tesisi değil. işin basitliği."

"Uzaktan kontrol edilen bir birim?"

"Tamamen otomatik. Kıyıdan yönetiliyor."

"Ki bu da bakım ve onarım işlerinin robotlar tarafından yapıldığı anlamına geliyor."

Bohrmann başını salladı.

"Anlıyorum," dedi Johanson.

"Olumlu ve olumsuz yönleri var," dedi Bohrmann. "Bilinmeyen bölgeye girmek her zaman risklidir. Kabul edelim ki yamaçlar

tamamen böyle bir bölg ve bu durumda sistemi otomatize etmek son

derece mantıklı. Bir robotu a biraz gözlem yapması veya birkaç örnek toplaması için göndermenin hiçbir sakıncası yok. Ama bir deniz altı

istasyonu tamamen farklı. Farz et ki petrol beş bin metre aşağıdaki

bir kuyudan sızdı. Nasıl tamir edeceksin? Araziyi bilmiyorsun. Elinde sadece bir yığın veri var. Orada hemen hemen kör sayılırız. Tamam

uyduları, dijital sonarları ve sismik kesitlemeyle deniz yatağı

morfolojisinin yarım metre sapmayla bir haritasını çıkarabiliriz.

Tamam, petrolü ve gaz depolarını algılayacak zemin simülasyonu

yansıtıcılarımız sayesinde nereyi sondalayacağımızı, nerede petrol

nerede hidrat olduğunu ve

çşabğirı çbir

111 111

c

o

hangi bölgelerden kaçınmamız gerektiğini biliyoruz... Ama orada,

aşağıda ne okluğunu kimse gerçekten bilmiyor."

"Ben de bundan çekmiyorum." diye mırıldandı Johanson.

"Beni yanlış anlama. Fosil yakıtların kullanılmasına karşı değilim ama aynı hatayı ikinci kez yapmaya itirazım var. Petrol endüstrisi

yola çıktığında tüm çöpümüzü sonra nasıl temizleyeceğimizi bilmeden

denize boşalttık. Atık sulan ve kimyasalları sanki kendiliğinden yok olacaklarmış gibi denizlere ve ırmaklara akıttık. Radyoaktif

maddeleri okyanuslara attık. Doğal kaynaklar ve canlı türleri kirlendi ve yok oldu. Hiç kimse durup da aradaki bağlantıların ne denli

kannaşık olabileceğini düşünmedi."

"Ama denizaltı tesisle; i kalıcı olmayacak mı?"

"Hemen hemen kesinlikle. Daha ekonomikler ve insanların

ulaşamayacağı petrol rezervlerini çıkarabilirler. Bundan sonra da

aynı izdiham metan için yaşanacak. Fosil yakıtlardan daha temiz

yanıyor ve sera etkisini yavaşlatacaktır. Metan lehindeki tüm

tartışmalar kusursuz bir şekilde sağlam ama her şey planlandığı gibi giderse Bu şirketlerdeki insanlar çoğu zaman ideal bir senaryoda

neler olması gerektiği ile gerçekte neler olabileceğini birbirine

karıştırır. Bu onlara daha kolay geliyor. Ne zaman önlerine muhtemel sonuçları koysan, içlerinden en avantajlı olanını seçerler ki böylece hemen işe koyulabilsinler—içine davetsiz dalacakları dünyayı hiç

bilmeseler bile."

"Ama metanı nasıl çıkaracaklar kı?" diye sordu Johanson.

"Hidratlar yüzeye çıkarken çözülmeyecek mi?"

"işte uzaktan kumandalı işlemciler tam da bu noktada denkleme

giriyor, liğer hidratların aşağıda çözülmelerini sağlarsan, örneğin

ısıtarak, tek yapman gereken gazı hapsedip yüzeye çıkarmak olur.

Kulağa harika geliyor ama kim böyle bir operasyonun bir zincirleme

reaksiyon başlatmayacağını ve Paleosen dönemindeki gibi bir sıcaklık dalgasını tetiklemeyeceğini söyleyebilir?"

"Bunun olabileceğini düşünüyor musun?"

Bohrmann ellerini iki yana açtı. "Ne zaman ne yaptığımızı bilmeden çevreyi kurcalasak ölümle kumar oynuyoruz. Ama çoktan başladı

bile. Hindistan, Japonya ve Çin'deki gaz hidrat programları epey

ilerledi." Yüzünde cılız b gülümseme belirdi. "Ama onlar da aşağıda ne olduğunu bilmiyorlar."

"Solucanlar." diye mırıldandı Johanson. Deniz yatağındakpkımıl 1

mı kütlenin Victor tarafından çekilen fotoğraflarım düşündü.

V^fkaran kta kaybolan ışıltılı yaratığı.

Solucanlar. Canavarlar. Metan. Doğal afetler.

Bir içkinin zamanı gelmişti.

c

o

11 Nisan

Vancouver Adası ve Clayoquot Koyu, Kanada

Görüntü Anavvak'ı kızdırmıştı. Dev gibi erkek orka, baştan

kuyruğa on metrenin üzerindeydi ve şimdiye kadar gördüğü en büyük

gezgin orkalardan biriydi. Yarı açık çenesinden sıkı sıralar halindeki parlak, konik dişleri görünüyordu. Gençlik dönemini geçmişti ama

hâlâ etkileyici bir biçimde güçlüydü. Anavvak daha yakından

inceleyene dek parlak sırtını lekeleyen donuk, eski yamaları görmemişti. Gözlerinden biri kapalı, diğeri ise görüş açısının dışındaydı.

Anavvak onu anında tanımıştı. Veri tabanında J-19 olarak listelenmişti ama bir pala gibi kıvrılan ayırt edici sırt yüzgeci ona takma adını vermişti: Cengiz. Bedenin diğer tarafına yürüdü ve Vancouver Akvaryumu Deniz Memelileri Araştırma Programı yöneticisi John Ford'u, Nanaimo'daki laboratuvann başındaki Sue Oliviera ve başka bir adamla konuşurken gördü. Sahili çevreleyen ağaçlanır altında toplanmışlardı. Ford eliyle Anavvak'ı çağırarak "Kanada Okyanus Bilimleri ve Balıkçılık Enstitüsü'nden Dr. Ray Fenvvick." diye tanıştırdı.

Fenvvick oraya otopsi için gelmişti. Cengiz'in öldüğünü duyar duymaz Ford incelemenin kapalı kapılar ardına yapılmak yerine cesedin bulunduğu sahilde yapılmasını önermişti, Büyük bir grup öğrenci ve gazeteciyi çağırmak ve onlara orkanın anatomisine içeriden bir bakış sunmayı istiyordu. "Üstelik," dedi, "Otopsi açıkta yapılırsa farklı görünür -.....daha az klinik ve uzak olur. Ke^i dünyasında, denizin yakınında, bir orkanın cesedine bakacağız. insa

içine daha çok dahil olacakları için bu konuda daha tutkulu hissedec bir yem tabii ama işe yarayacaktır."

Ford, Fenvvick, Anavvak ve Rod Palm konuyu aralarında tartıştı

Tofmo sahilinin açıklarında, Stravvberry Adası'ndaki deniz

araştırma istasyonundan bir doğa bilimciydi ve Stravvberry Adası

ekibi ile birlikte Clayoquot Koyu'ndaki ekosistemi gözlemliyordu.

Palm oradaki orka araştırmalarıyla isim yapmıştı..

"Dış kanıtlar bakteriyolojik bir enfeksiyon kaptığını gösteriyor,"

dedi Fenwick, Anavvak onu sıkıştırdığında, "ama aceleye gelmiş

sonuçlar çıkarmak istemiyorum."

"Gerek yok ki," dedi Anavvak ekşi ekşi, "1999'u hatırlıyor musun?

7 ölü orka vardı ve hepsi enfeksiyon kapmıştı."

'"işkence asla bitmez'" diye mırıldandı Oliviera eski bir Zappa şarkısını hatırlayarak. Komplocu bir tavırla Anavvak'a başını salladı.

"Bir saniye benimle gel."

Anavvak cesedin etrafında kadını izledi. Otopsi aletleriyle dolu iki geniş metal çanta ve bir saklama kabı cesedin yanına konmuştu. Bir

orkayı parçalara ayırmak bir insanı parçalamaktan çok farklı bir

meseleydi. Bu, sıkı bir iş, muazzam miktarlarda kan ve leş gibi bir

koku demekti.

"Basın her an öğrencilerle birlikte gelebilir," dedi Oliviera saatine bakarak, "ama şimdi başbaşa olduğumuza göre şu örnekler hakkında

iki çift laf edelim."

"ilerleme kaydedebildin mi?"

"Biraz."

j

"Ve Inglevvood'u da olaya dahil etmen gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Önce seninle konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Sanki henüz net bir sonuca varamamışsın."

"Şöyle diyeyim, Hem şaşırdık hem afalladık," dedi Oliviera.

"Öncelikle şu anda varolan araştırmalardan hiç biri bu midyeleri tarif etmiyor."

"Zebra olduklarına bahse girebilirdim,"

"Bir anlamda öyleler, bir anlamda da değiller."

"Açıklar mısın?"

"Bu meseleye bakmanın iki yolu var. Ya zebra midyelerle bağlantılı bir türle veya bir mutasyonla uğraşıyoruz. Zebra midyeler gibi

görünüyor ve aynı onlar gibi kolonize oluyorlar ama bissuslarında bir gariplik var. Ayaktan uzayan lifler alışılmadık derecede uzun ve

kalınlar. Onlara 'jet midyeler' adını taktık." Oliviera yüzünü

sıvazladı. "Daha iyisini bulamadık. Canlı örneklerden birkaçını izledik ve onlar... Şey, normal zebra midyeler gibi akıntıya kapılarak hareket etmiyorlar. Rotalannı içeri su alıp dışa fışkırtarak çiziyorlar.

Dışa çıkan suyu^ gücü onları itiyor ve dümen olarak da liflerini

kullanıyorlar. Bu sana bir şeyi hatırlattı mı?"

"Kalamarların içeri çektikleri suyu fışkırtarak itici güç sağl^mal^^

"Evet bazı türleri yapar ama bir şey daha var. Aklımdan

dinoflagellata

geçiyor, tekhücreli organizmalar. Bazı belirti türlerde hüc dışarıya bir çift kamçı uzanır. Kamçılardan biri dümen g^ kendi etrafında

dönerek ilerlemeyi sağlar."

^

"Ama bunun dışında ortak bir noktalan yok."

S

uvarından örür, diğeri ise

"Buna geniş anlamda bir paralel evrim olarak bakıyorum. Şu anki aşamada

C

O

un

bulabileceğim her ipucuna ihtiyacım var. Bildiğim kadarıyla diğer

hiçbir midye iıni böyle hareket etmiyor. Bunlar bir balık sürüsü gibi yüzüyor ve kabuklarının unca ağırlığına rağmen momentumlannı

koruyabiliyorlar."

"işte bu okyanusun tam ortasında nasıl olup da Barrier Queen'in gövdesine yerleştiklerini açıklar," dedi Anavvak eğlenerek. "Bu

şaşırtıcı bölüm müydü?"

"Öyle."

"Peki seni afallatan ne oldu?"

Oliviera ölü balinaya bir adım yaklaşarak derisini okşadı. "Orada bulduğun doku parçalan. Onları ne yapacağımızı bilemiyoruz, üstelik yapacak pek bir ijey de yok. Çoğu bölümü zaten çürümüştü. Analiz edebildiğimiz küçük bir parça da bize pervanedeki maddeyle bıçağındakinin aynı olduğunu gösterdi. Dahası şimdiye kadar karşılaştığımız hiçbir şeye benzemiyor. Doku kasılma yeteneği açısından alışılmadık derecede iyi gelişmiş. inanılmaz derecede güçlü uma aynı zamanda aşırı elastik. Ne olduğunu bilemiyoruz."

"Bu durum biyolojik ışıldamayı gösteren bir kanıt olabilir mi?"

"Muhtemelen. Neden ki?"

"Çünkü bana doğru parladı."

"Sana çarpan şeyden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Midye yatağıyla oynarken üzerime fırladı."

"Belki de bir parçasını kestiğin içindir. Yine de bu dokunun acı hissetmesini sağlayacak sinirler veya buna benzer herhangi bir şey banndırdığına inanmam. Sadece... bir hücre kütlesinden ibaret."

Yaklaşan sesler duydular. Bir grup insan kumun üzerinden onlara doğru geliyordu. Bazılannda kameralar diğerlerinde ise not defterleri vardı.

"Başlıyoruz." dedi Anavvak.

"Tamam." diye cevapladı Oliviera ümitsizce ona bakarken. "Ne yapmamı istiyorsun? Sonuçları Inglevvood'a geçsem mi? işlerine

yarayacağını sanmıyorum. Birkaç tane daha örneğe bakmayı tercih

ederim, özellikle de o dokudan."

"Roberts'la konuşurum." Anavvak hüzünle orkaya baktı.

Önce balinalar haftalar boyunca kaybolmuştu şimdi de sahilde bir

tanesinin ölüsü vardı. "Bunların olması gerekli miydi? Bu tam bir karmaşa."

Oliviera omuz silkti. "Ağıtlarını basına sakla."

nvvick

Otopsi bir saatten fazla sürdü, Ford'un yardımcılığını yaptığı

Fenvvick balinayı kesti; bağırsaklarını, kalbini, karaciğerini ve

akciğerlerini göstererek anatomik yapısını açıkladı, Midesinden yarı öğütülmüş bir fok çıktı. Yerleşik orkaların aksine gezgin ve açık deniz orkaları denizaslanı, mutur ve yunus yerdi—hatta dişsiz balinalar bile bir orka sürüsü için yem olabilirdi.

Uzman bilim muhabirleri izleyenler arasında^azınlıktaydı ama

gazeteler,

c

o

dergiler ve TV kanallarından gelenler iş başındaydı —ekibin

dikkatini çekmeyi umduğu türden insanlar yani.

Fenvvick bir orkanm ayırt edici yapısal özelliklerini anlatarak işe

başladı. "Görebileceğiniz gibi biçimi bir balığa benzer ama bunun sebebi doğanın bu beden biçimini kara hayvanlarından evrimleşen

deniz canlılarına da uyarlamasıdır. Bu sıklıkla olur. Buna paralel

evrim diyoruz: Benzer çevre baskılarına uyum sağlamak isteyen

birbirinden tamamen farklı iki türün benzer yapılar geliştirmesi.

Yani aynı sorunu çözmek için yapılanmış gövdeler."

Yağ katmanını göstermek için kalın dış deriden parçalar kesti.

"Balıklar, amfibiler ve sürüngenler ektoterm, yani soğukkanlıdırlar; dolayısıyla vücut ısıları çevrelerine uyum sağlamaktadır. Örneğin

uskumrular hem Kuzey Kutup Denizi'nde hem de Akdeniz'de

bulunur. Kutupta vücut ısıları dört derecedir ama Akdeniz'de yirmi

dört. Aynı kural balinalar için işlemez, onlar bizim gibi

sıcakkanlıdır."

Fenvvick hedefi asla şaşırmayan iki kelime söylemişti. izleyiciler

bunları duyduğu anda dikilip dikkat kesilmişlerdi.

Fenvvick devam etti. "Baja Kaliforniya 'da veya Kuzey Kutbu'nda yüzüyor olabilirler, hiç fark etmez. Nerede olurlarsa olsunlar,

balinaların 37 derecelik sabit vücut ısısı vardır ve bu sıcaklığı

koruyabilmek için balina yağı dediğimiz yağ tabakasını biriktirirler.

Şu beyaz, yağlı kütleyi görüyor musunuz? Su normalde vücudun ısısını düşürür ama gördüğünüz yağ tabakası bunun olmasını engeller."

Eldivenleri orkanın kan ve yağıyla yapış yapıştı.

"Ama balina yağı, balina için aynı zamanda ölümcül de olabilir. Karaya vurduklarında ölmelerinin sebeplerinden biri muhteşem yağ tabakalarının ağırlığıdır. Otuz üç metre boyunda ve yüz otuz ton ağırlığındaki bir mavi balina, dünya üzerine ayak basmış en büyük dinozordan dört kat daha ağırdır. Bir orka bile dokuz ton çekebilir.

Bu büyüklükteki yaratıklar ancak suda hayatta kalabilirler. Her şey, bir sıvıya batan her nesnenin ağırlığının yerinden ettiği sıvı kütlesinin ağırlığı kadar azalacağını söyleyen Archimedes Kanunu'n düğümleniyor. Karada, balinalar eğer çevreden ısı emen yağ tabakaları yalıtım etkisiyle ölmedilerse, kendi ağırlıklarının altında ölümüne ezi Karaya vuran balinaların çoğu aşırı ısınmadan ölür.

"Orkaya olan bu muydu?" diye sordu bir gazet

"Hayır. Son birkaç yılda bağışıklık sistemlerinin çöktüğü balinalara giderek artan sayıda rastladık. Hepsi de bakteriyel enfeksiyonlardan öldüler. 'J-19 yirmi iki yaşındaydı. Çok genç sayılmaz ama çoğu sağlıklı orka otuzuna kadar yaşar. Yani erken öldü ve dıştan bir mücadele izi görünmüyor. 'J^enim tahminimce bir enfeksiyon tarafından öldürüldü."

Anavvak bir adım öne çıktı. "Eğer ilginizi çeker

ezilirler zeteci.

inin çöktüğü balinalara gid tsiyonlardan öldüler.'\[-19 y

size bunun neden

c

o

insanlar bu

olduğunu anlatabiliriz," dedi becerebildiği en tarafsız sesle.

"Soruna ilişkili kapsamlı bir toksikolojik araştırma yapıldı ve sonuçlar gösteriyor ki iıngılı/ Kolombiyası açıklarında yaşayan orkalar ciddi şekilde KOK" ve diğer çevre kirleticilerden etkilenmişler. Bu yıl KOK seviyeleri milyonda yüz elli parçaya çıkan orkalara rastladık.

Bir insanın bağışıklık sistemi bu seviyede toksine karşı çaresiz

kalırdı."

izleyenlerin ona dönmüş yüzlerinde bir şefkat ve heyecan karışımı

gördü. Gazeteciler öykülerine kavuşmuştu.

"Toksinlerle ilgili en kötü şey," diye devam etti, "yağda çözünür olmaları, yani anne sütü ile yavrulara geçebilmeleri. insan bebekleri AIDS'li doğduklarında, bu tüm basının manşetindeydi ve hepimiz

şaşkına dönmüştük. Burada gördüklerinizi yazın ve insanların buna

kızmalarını sağlayın. Dünya üzerindeki çok az tür orkalar kadar

toksinle doludur.j"

"Dr. Anavvak." Gazetecilerden biri boğazın balinaların etini yediğinde ne olur?"

"Toksinlerin bir kısmını sindirirler."

"Ölümcül müdür?"

"Uzun vadede olabilir."

"Bu durumda kimyasallarını suya boşaltan işletmelerin —mesela

kereste endüstrisinin— dolaylı olarak insanlar arasındaki ölümlerden ve hastalıklardan sorumlu olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Anavvak tereddüt etti. Muhabir elbette haklıydı ama Vancouver

Akvaryumu yerel işletmelerle doğrudan yüzleşmelerden kaçınmaya

özen gösteriyor, daha diplomatik çözümlen denemeyi tercih ediyordu.

ingiliz Kolombiyası'nın ekonomik ve sosyal elitlerini bir avuç katil gibi göstermek hâlihazırdaki gerilimi artıracaktı. "Kirlilikten etkilenmiş eti yemenin insan sağlığına tehdit oluşturduğuna hiç şüphe yok." dedi baştan savma bir şekilde.

"Bizim işletmelerimizin bilerek zehirlediği etler."

"Bu, sorumlularla üzerinde çalıştığımız bir nokta."

"Anlıyorum," diyen muhabir not defterine bir şeyler yazdı. "Sizin geldiğiniz yerdeki insanlar açısından düşünüyordum Dr... "

"Ben buralıyım," dedi Anavvak sertçe.

Muhabir şaşkınlıkla ona baktı.

Şaşmamak gerek, diye düşündü Anavvak. Zavallı adam bugü

yapmamış.

v ödevini zi kast

"Öyle demek istemedim," diye cevapladı adam. "Kökeninizi kastettim

"ingiliz Kolombiyasf nda pek az balina veya fok eti tüketilir," diye adamın

sözünü kesti Anavvak. "Tersine Kuzey Kutup Dairesi, Alaska ve

daha kuzeydeki Nunavut ve hatta Sibi Aleut Adaları ahalileri

arasında daha

^önland, izlanda, çatka Yarımadası ve toksin seviyeleri

c

o

kaydedilmiştir. Bir başka deyişle deniz memelilerinin günlük

beslenmenin bir parçası olduğu her yerde. Memelilerin toksini

nereden aldıkları fark etmez, çünkü göç ederler."

"Balinaların zehirlendiklerini fark ettiklerini düşünüyor

musunuz?" diye sordu bir öğrenci.

"Hayır."

"Ama kitaplarınızda onların zeki olduklarını yazıyorsunuz. Eğer besinlerinde bir sorun olduğunu fark ettilerse... "

"insanlar bir organları kesilene veya akciğer kanserinden ölene dek sigara içmeye devam ediyorlar. Sorunun farkındalar ama bu onları

durdurmuyor. Ve insanlar balinalardan çok daha zekiler."

"Nasıl emin olabilirsiniz? Tam tersi de olabilir."

Anavvak'ın kibar bir cevap için çaba sarf etmesi gerekti.

"Balinaları balina olarak görmelisiniz. Epey gelişmişler ama bu özelliklerinin bir sınırı var. Bir orka, aerodinamik, canlı bir

torpidodur ama bunun bedeli bacakları, elleri, yüz ifadeleri ve

stereoskopik görüşü kaybetmektir. Balinalar insanlar gibi değildir.

Orkalar muhtemelen köpeklerden daha zekidir. Beyaz balinalar kim

olduklarını bilecek kadar zekiler ve yunusların kesinlikle benzersiz bir beyinleri var. Ama bir anlığına bütün bunlarla ne elde ettiklerini düşünün. Balinalar ve yunuslar balıklarla aynı yaşam ortamını

paylaşıyor ve benzer bir yaşam sürdürüyorlar ama balıklar sadece

birkaç nöronla hayatlarına devam ediyor."

Anavvak cep telefonunun çaldığını duyduğunda neredeyse şükran

duydu. Fenvvick'e otopsiye devam etmesini işaret etti ve gruptan

birkaç adım uzaklaştı.

"Leon," dedi Shoemaker, "oradan kurtulabilir misin?"

"Belki. Sorun ne?"

"O geri geldi."

Bu kez Anavvak o kadar öfkeliydi ki kendini zor tutuyordu. Birkaç

gün önce Vancouver Adası'na alelacele çağırıldığında Jack Greyvvolf

ve Deniz Muhafızları arkalarında iki bot dolusu huysuz turisti

bırakarak ortadan kaybolmuşlardı. Shoemaker filme alınmaktan ve hayvan gibi seyredilmekten şikayet eden insanlar tarafından kuşatılmış ve onlan, bazılarına bedava bilet dağıtarak zar zor sakinleştirebilmişti. Bundan sonra her şey normale dönmüş gibiydi. Ama Jack Greyvvolf tam istediği gibi sinirleri bozmuştu.

istasyonda tüm olasılıkları değerlendirmişlerdi. Eylemcileri görmezden gelmek mi yoksa onlara karşı harekete geçmek mi daha iyi olurdu? Eğer resmi bir suçlama yaparlarsa Greyvvolf un eline malzeme verirlerdi. Onun gibiler balina gözlem işletmeleri kadar, ciddi çevreci kurumlar için de baş ağrısıydı ama basın ayağa kalktığında her şeyden bihaber kamuoyu yanlış bilgilendirilebilirdi. Birçok kişi gerçekleri bilmeden Greyvvolf un tarafını tu

c

o

Onu görmezden gelmeye karar verdiler.

Belki de, diye düşündü Anavvak, Clayoquot Koyu'nda motorbotla ilerlerken, bu bir hataydı. Belki de küçük bir şikayet mektubu Greyvvolf un ciddiye alınma isteğini tatmin ederdi. Bir etki yaratabildiğini gösterecek herhangi bir şey.

Okyanusun yüzeyini taradı. Zodiac hızla suyun üzerinden

ilerliyordu ve Anavvak bir balinayı yaralamak istemiyordu.

Uzaklarda birkaç defa kuyruklar ve bir kez de botun çok da uzağında

olmayan bir noktada suyu yaran parlak siyah yüzgeçler gördü. Blue

Sharktaki Susan Stringeria telsiz bağlantısını da sürdürüyordu. "Ne yapıyorlar?" diye sordu. "Fiziksel temasta bulunmuyorlar değil mi?"

Telsiz cızırdadı. "Hayır," dedi Stringer. "Geçen seferki gibi bize bağırıp fotoğraf çekiyorlar."

"Kaç kişiler?"

"iki bot dolusu —Greyvvolf ve bir adam birinde, üç adam da

diğerinde. Ah Tanrım, şarkı söylemeye başladılar... "

Anavvak telsizden kısık bir ritmik ses duydu.

"Davul çalıyorlar," diye feryat etti Stringer. "Greyvvolf bir ritim tutuyor ve diğerleri de Kızılderili ilahileri söylüyor."

"Sakin ol. Seni tahrik etmesine izin verme. Birkaç saniye içinde oradayım."

"Leon? Bu götoğlanı hangi Kızılderililerden?"

"Şarlatanın teki," dedi Anavvak. "Kızılderili değil."

"Ama sanmıştım ki—"

"Annesi yarı Kızılderili ama kanındaki tüm yerlilik bu kadar.

Gerçek adı Jack O'Bannon."

Anavvak iki botun olduğu yere doğru hızlandı. Davulun sesi suyun

üzerinde yayılıyordu.

"Jack O'Bannon." dedi Stringer. "Onun için güzel bir fikrim—"

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Beni görebildin mi?"

"Evet."

"Sıkı dur."

Anavvak telsizini kapattı ve Zodiac'ı açık denize döndürdü. En

sonunda neler olduğunu görebiliyordu. Blue Shark ve Lady Wexham

denize yayılmış bir grup kambur balinanın arasındaydı. Ara sıra

dalgaların arasından kuyruklar çıkıyor veya fışkırtılan sular havada beliriyordu. Lady Wexham,m beyaz gövdesi gümşığmda parlıyordu.

Kırmızı boyalı gövdeleriyle iki küçük, köhne spor balıkçı teknesi Blue Shark in çevresinde daireler çiziyordu. '

Greyvvolf Anavvak'ın yaklaştığını fark etse de dikkate almadı.

Botun içinde ayakta duruyor, davul çalıp ilahiler söylüyordu. Diğer

bottaki iki adam ve bir kadm hakaret yağdırıp bela okuyorlardı.

Ar^^\l^ada da Blue Shark'm

c

o

yolcularının fotoğraflarını çekip onlara parlak bir şeyler

fırlatıyorlardı. Anavvak attıklarının balık artıkları olduğunu fark etti.

Bhıe Sfcarfc'takiler eğildi. Anavvak. Greyvvolf un teknesine çarparak onu denize düşürmeyi istedi ama kendini tuttu.

Teknelere yanaşarak bağırdı. "Davul çalmayı bırak da konuşalım Jack."

Greyvvolf onu umursamadı.

Telsizden bir erkek sesi duyuldu. "Merhaba Leon, seni görmek güzel." Lady Wexham'm kaptanıydı. Teknesi hemen hemen yüz metre uzaktaydı Üst güvertedeki insanlar parmaklıklardan eğilmiş, kuşatılan Zodiac'a bakıyorlardı. Bazıları da fotoğraf çekiyordu.

"Sizin tarafta her şey yolunda mı?" diye sordu Anavvak.

"iyidir. Şu piçler konusunda ne yapacağız?"

"Barışçıl bir yaklaşım deneyeceğim."

"Eğer onları ezmemi istersen söylemen yeterli."

Bhıe Shark Deniz Muhafızları'nın motorbotları tarafından taciz ediliyordu Greyvvolf teknesi şişme bota çarptığında sendeledi ama davul çalmaya devanı etti. Şapkasmdaki tüyler rüzgârda salınıyordu. Botların ardında bir kuyruk havalandı ve gözden kayboldu ama kimsenin balinaları görecek hali yoktu.

"Hey Leon, Leon!" Blue Shark'm yolcularından biri, Alicia Delaware ona el sallıyor, aşağı yukarı zıplayıp duruyordu. "Bu adamlar da kim? Senin burada ne işin var?"

Anavvak'ın jetonu biraz geç düştü. Kız geçen gün adadan gideceğini

söylemişti ama şimdi bunun bir önemi kalmamıştı.

Zodiac'ını Greyvvolf un teknesine doğru döndürdü ve karşı karşıya

gelecek şekilde ayarladı. Ellerini yüksek sesle çırparak "Tamam Jack," dedi. "Artık durabilirsin. Ne istiyorsan söyle."

Greyvvolf davulun sesini iyice yükseltti. Monoton ilahisi, saldırgan bir ağıt gibi yükselip alçaldı.

"Tanrı aşkına Jack!"

Gürültü durdu. Greyvvolf Anavvak'a döndü. "Bir şey mi

istemiştin?"

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle. Yeter ki durmalarını söyle, sonra ne istersen konuşuruz."

Greyvvolfun yüzü öfkeyle çarpıldı. "Geri çekilmiyoruz."

"Ne yapmaya çalışıyorsun Greyvvolf? Bu yaygara da ne?"

"Sana akvaryumda söylemeye çalışmıştım ama dinlemedi

"Zamanım yoktu."

"Ve şimdi de ben seninle konuşmak zorunda değilim." D tezahürat yaptılar.

Anavvak neredeyse kendini kaybediyordu. "Sana bijl'J;eKllifim

var Jack," dedi becerebildiği kadar sakin bir sesle. "Sen onlan geri çek, ben de akşam seninle Davie'nin istasyonu'nda buluşayım. O

zaman ne yapmamızı istediğini söylersin."

%

. V

c

o

ne

kçileri gülüp

"Buradan uzak durun, o kadar."

**"Ama neden? Ne zararımız var?" **

Yıpranmış kayalar gibi görünen iki kara adacık, botun hemen yanında sudan yükseldi. Gri balinalar. Büyüleyici bir fotoğraf olabilirdi ama Greyvvolf günü rezil etmişti.

"Geri dönün," diye bağırdı Greyvvolf. Blue Shark'm yolcularına gözünü dikmiş, kollarını tehdit edercesine havaya kaldırmıştı. "Geri dönün ve balinaları rahat bırakın. Doğayla uyum içinde yaşayın. Botlarınız havayı ve okyanusu kirletiyor. Fotoğraf çekebilin diye balinalar kovalanıyor. Burası onlara ait. Evinize gidin. Buraya ait değilsiniz!"

Boş laf, diye düşündü Anavvak. Elbette Greyvvolf bile söylediklerine inanmıyordu. Ama destekçileri tezahürata başladı.

"Haydi ama Jack! Biz burada balinaları koruyoruz, unuttun mu? Balina gözlemi on lan anlamamıza yardım ediyor. insanlann onlara

farklı bir şekilde bakmalarını sağlıyor. işimize taş koyman balinaların da işine gelmez."

"Balinalann çıkarlan ha? Sen gayet iyi bilirsin değil mi?" Greyvvolf dalga geçiyordu. "Hatta akıllarını okuyabilirsin değil mi Sayın bilim adamı?"

"Jack şu Kızılderili saçmalıklarını bırak. Ne istiyorsun? "

"Reklam," dedi Greyvvolf.

"Peki bunu buradan nasıl yapacaksın?" Anavvak elini okyanusa doğru salladı. "Burada sadece iki bot ve bir avuç dolusu insan var.

Haydi bunu adam gibi konuşup doğru dürüst bir propaganda

yapalım. iki taraf da iddialarını ortaya koysun ve iyi olan kazansın."

"Acınası," dedi Greyvvolf. "işte, beyaz adam konuşuyor."

Anavvak sabrını yitirdi. "Sen de biliyorsun ki, bu dediğin saçmalık.

Sen benden daha beyaz bir adamsın Jack O'Bannon. Gerçekçi ol."

Bir anlığına Greyvvolf ona bakakaldı. Sonra kocaman sırıttı. Lady

Wexham i işaret ederek, "Sence teknendeki insanlar bizi filme almak için neden bu kadar uğraşıyorlar?" diye sordu.

"Sen ve senin çıkardığın bu zırvahk yüzünden."

"Tam olarak öyle," diye güldü Greyvvolf. "Hemen de anladın."

Anavvak o anda gerçeği kavradı. Lady Wexham clakiler turist

Greyvvolf un gösteriyi izlemek için çağırdığı muhabirlerdi.

Orospu çocuğu.

Tam can acıtıcı bir cevap vermek üzereydi ki Greyvvolf un

Wexhaıri& bakmakta olduğunu fark etti. Anavvak onun bakışlarını

takip T^i' ve nefesi kesildi.

*****

Bir kambur balina botun hemen önünde sudan fırlayarak

yükselmişti. Bir anlığına kuyruğu üzerinde dengede duruyormuş gıibi

göfündü, Lady Wexham'm güvertesi üzerinde yükselirken sadece

kuyruğunun ucu suyun içinde kalmıştı.

un

değil,

cv,

hâlâ Lady

c

o

Alt çcnesindeki boğaz kanalı ve karnı tamamen görünürdeydi.

Uzun göğüs yüzgeçleri kanatlar gibi açılmıştı; yumru yumru uçları ve koyu benekleriyle iki parlak beyaz uzantı. Devasa gövde yavaşça bir

yana devrilip ve su serpintilerinden bir çağlayanla denize çarparken yüksek bir Oooh! sesi çıktı.

Üst güvertedekiler geriye sinmişlerdi. Lady Wexham'm bir kısmı

bir köpük duvarının ardında kaybolmuştu. Ama fışkıran su yaklaşan

bir başka karanlık şekli saklamıştı. Bir sis ve su örtüsü altından ikinci bir balina dalgaların üzerine yükseldi. Bu seferki tekneye daha da

yakındı. Korku çığlıkları yükselmeden önce Anavvak bu sıçrayışta bir yanlışlık olduğunu anlamıştı.

Balina Lady Wexham'a öyle bir güçle çarptı ki araç vahşice

sallandı. Bir çatlama ve parçalara ayrılma sesi duyuldu. Balina suya daldı ve üst güvertede bulunanlar aşağı savruldular. Teknenin

çevresindeki deniz köpük köpük kaynıyordu. O anda birkaç kambur

balina yüzeye yükseldiler. iki karanlık vücut havaya yükselerek

kendilerini teknenin gövdesine fırlattı.

"intikam!" diye feryat etti Greyvvolf. Sesinde histerinin eşiğinde bir ton vardı.

Yirmi iki metrelik Lady Wexham herhangi bir kambur balinadan

çok daha uzundu. Ulaştırma Bakanlığı'ndan izinliydi ve Kanada Sahil

Güvenliği'nin yolcu araçlannın sert deniz koşullarına, metrelerce

yüksek dalgalara ve uyuşuk bir balinayla ender olabilecek

çarpışmalara dayanabileceğini gösteren güvenlik standartlarına göre

sertifikalıydı. Lady Wexham tüm bu talihsizliklerle başa çıkabilecek şekilde tasarlanmıştı. Ama bir saldırıya dayanacak şekilde değil.

Suyun ötesinde Anavvak teknenin motorlarının çalıştığını duydu.

iki gözlem güvertesinde kıyamet koptu ve dehşet çığlıkları dalgaların üzerinden aştı. insanlar kör bir panik duygusuyla birbirini itiyordu.

Lady Wexham, hareket etirıeye başladı ama bir balina sudan

yükselerek kendini teknenin köprüsünün üzerine fırlattı. Bu saldırı bile tekneyi durdurmaya yetmemişti ama şimdi, parçaları suyun üzerine yağarken tehlikeli bir şekilde baş kıç vuruyordu."

Anavvak bir şeyler yapması gerektiğid biliyordu. Belki balinaların dikkatini dağıtabilirdi. Eli motor klapesine uzandı.

O andahavaya bir çığlık daha karıştı ama bu seferki arkasından geliyordu Anavvak hızla döndü.

Tam bir balinanın neredeyse ağırlığı yokmuşçasına sudan dikey ^^rak yükseldiği anda dönmüştü.Balina havada on, on iki metre yükseldi ve bir kalp atımlık süre kadar üç eylemcinin durduğu kırmızı motorbotun üzerinde, havada asılı kaldı.

Anavvak hayatında böylesine korkutucu ama güzel

bu kadar

yakından görmemişti.

"Ah Taflrım, hayır," diye fısıldadı.

^ •

başladı. Küçük kırmızı

bir şeyi

Ağır çekimdeymişçesine vücut eğildi ve dü

üşmeye ba

c

o

.

motorbotım üzerine bir gölge düştü ve Blue Shark'm pruvasını yuttu. Devail vücut her saniye hızlanarak aşağı düşerken gölge de uzadıkça uzadı.

Anavvak çılgınca klapeye asıldı. Greyvvolf un botu da hızla harekete geçmiş, dümdüz Anavvak'a doğru geliyordu. iki bot çarpıştı ve Greyvvolf un sürücüsü güverteden düştü ama Anavvak durmadı. Gözlerinin önünde otuz tonluk kambur balina motorbota çarptı ve mürettebatıyla birlikte suya gömüp Blue Shark'm önüne bindirdi. Zodiac'ın burnu sağdan havaya kalkıp turuncu giymiş yolcularını su bulutunun arasına saçtı.

Tüyler ürperten bir görüntüydü. Protestocuların botu parçalarına ayrılmıştı ve Blue Shark alabora oluyordu. Su, çılgın gibi bağıran ve ayak çırpan insanlarla doluydu. Turuncu giysileri otomatik olarak onları su üzerinde tutmak için şişmişti ama bazıları balinanın ağırlığı altındaAölmiiş, hareketsiz şekilde yatıyorlardı. Dalgaların ötesinde Lady Wexham yüzgeçler ve kuyruklar tarafından sarılmıştı. Anavvak tekne hız artırır ve şiddetle yalpalarken seyretti.

Daha fazla yaralanmaya sebep olmamak için sürüklenen bedenlerin

arasından dikkatle geçti. Telsizle 98. kanala geçti ve konumunu

bildirdi. "Başımız dertte," diye bağırdı. "Yaralılar ve muhtemelen ölüler var." Çevredeki her tekne bu yardım çağrısını alacaktı. Daha fazlasını söylemeye veya neler olduğunu açıklamaya vakti yoktu, Blue Shark'ta iki düzine kadar yolcu ve Stringer ile yardımcısı vardı.

Üstüne motorbottaki üç eylemciyi koyunca toplam on yedi kişi

ediyordu.

"Leon!" Stringer ona doğru yüzüyordu. Anavvak kadının elini kavradı ve onu bota çekti, sonra bottan çok da uzakta olmayan sırt

yüzgeçlerini gördü. Orkalar katliama doğaı hızla yüzerken kara

kafaları ve sırtlan sudan çıkıyordu.

Anavvak'm kalbini sıkıştıran bir sabit fikirle hareket ediyorlardı.

Alicia Delavvare yakınlarda su üzerinde duruyordu. Turuncu

giysisi şişmemiş bir genç adamın kafasını eliyle su üzerinde tutuyordu.

Anavvak botu onlara yöneltti ve StringerTa birlikte baygın adamı ve

kızı bota çıkardılar. Şimdi diğerleri de sudan çıkanlmak için kollarını uzatarak onlara doğru yüzüyorlardı. Anavvak denizi başka birileri

var mı diye tararken insanları bota çıkarmaya devam ettiler.

"Şurada biri var!" diye bağırdı Stringer.

Adamm büi suyun üzerinde hareketsiz bir şekilde yüzüyordu^Yüzü

aşağı dönüktü ve üzerinde giysi yoktu. Eylemcilerden biriydi.

Anavvak ve Stringer onu kollanndan tutup kaldırdılar. Çok da ağır sayılmazdı.

u. Yüzü aşa

Aslında hiç ağır değildi.

- ^v

Kafası arkaya düştü ve gözleri boş boş baktı. Bedeni göğsünde bitiyordu, parçalanmış et, damarlar ve bağırsaklar gövdee^npen aşağı sarkıyor, kan damlaları suya düşüyordu.

c

o

Stringer nefesi kesilerek adamı bıraktı, ardından Anavvak da tutuşunu gevşetti ve ceset tekrar suya düştü.

Botun her tarafında kılıç gibi yüzgeçler dönüyordu. En az on tane, belki de daha fazlası vardı. Bir darbe botu döndürdü. Anavvak dümene uzanıp motoru gazladı ve hızı artırdı. Üç büyük sırt tam önünde sudan yükseldi. Anavvak yana kaydı ve balinalar daldı. Diğer yanda iki tane daha belirdi, dosdoğru bota doğru ilerliyorlardı.

Anavvak bir kez daha döndü. Çığlıklar ve ağlamaları duyduğunda panik onu ele geçirdi ama her nasılsa Zodiac'ı kaçışlarını engellemeye çalışan sıyah-beyaz gövdelerin arasından geçirmeyi başardı.

Bir çatırtı duyuldu. Döndüğünde Lady Wexham'm bir su bulutu

içinde titreyip yana yattığını gördü. O bir saniyelik dikkatsizlik anında Zodiac'm kaderi mühürlendi. Devasa bir kuyruk çoktan bota doğru harekete geçmişti.

Zodiac havaya uçtu ve ters döndü.

Anavvak bir su bulutunun arasından fırlayıp okyanusa düştü. Su buz gibiydi. Tüm gücüyle bacaklarını çırpıp yüzeye çıkmaya çabaladı.

Nefesi tıkanarak tekrar dibe battı. Kapıldığı panikle, çılgınca çırpındı ve tükürükler saçarak yeniden yüzeye çıktı.

Ne bot ne de yolcuları görünürde yoktu. Sahil şeridi görünüyordu.

Bir dalga onu kaldırdığında sonunda diğerlerini görebildi —en fazla yarım düzine kişi Sonra dalgaları parlayan siyak bıçaklar kesti ve daldılar. Yolculardan birinin başı suya battı ve bir daha çıkmadı.

Yaşlı bir kadın adamın kaybolduğunu görmüştü. "Bot! Bot nerede?" diye çığlık attı.

Bot neredeydi? Kıyıya yüzmeleri için mesafe çok fazlaydı. Kadının çığlıkları gitgide daha da ümitsiz bir hâl aldı.

-Anavvak ona doğru yüzdü. Kadın onu görüp kollarını uzattı.

"Lütfen, bana yardım etmelisin."

"Edeceğim," diye bağırdı Anavvak. "Sakinleşmeye çalış."

"Başımı kaldıramıyorum, batıyorum."

"Batmazsın." Uzun kulaçlarla ona doğru ilerledi. "Elbise batmana izi vermez."

Kadın onu duymuş görünmüyordu. "Bana yardım etmelisin. Ah

lütfen boğulmama izin verme. Boğulmak istemiyorum."

"Endişelenme, ben — "

Aniden kadının gözleri açıldı ve suyun altında kayboldu. Bir şey

Anavvak'ın bacağına sürtündü.

Dehşet içine işledi. Vücudunun üst kısmını zorlanarak sudan

yükseltti ve etrafına bakındı. Zodiac alabora olmuştu, Onu

ve^diğ^erini bottan ayıran birkaç metreydi —ve üç siyah torpido. '

Balinalar onlara doğru gelirken Anavvak'ın içinden bir şeyler isyan

etti. Bir

şey Anavv

c

o

n

kez bile bir orka insanlara saldırmamıştı, insanlara merakla, dostça veya umursamazca yaklaşırlardı. Balinalar da teknelere saldırmazdı

—saldırmazlardı işte. Aniden bir su dalgası ona çarptı ve kırmızı bir parlama onunla balinaların arasına girdi. Eller uzanarak onu

kavradı. Sonra Greyvvolf botu yüzen diğer insanlara yöneltti. Alicia Delavvare'i sudan çıkardı ve kızı bir banka oturttu. Anavvak

hırıltıyla nefes alan bir adamı doğrulttu ve diğerlerini aramak için denizç baktı. Stringer neredeydi?

iki dalga arasında kadının kafasını gördü. Yanında bir kadın daha

vardı. Orkalar ters yüz olmuş Zodiac'ı sarmışlardı ve her iki yandan yaklaşıyorlardı. Parlak siyah kafaları dalgaları yarıyor, açılmış

çeneleri birkaç sıra fildişi rengi dişi gözler önüne seriyordu. Birkaç saniye içinde kadınların yanına varacaklardı. Ama Greyvvolf

dümendeydi ve kararlılıkla onlara doğru ilerliyordu.

Anavvak Stringer'a elini uzattı.

"Önce onu al," diye bağırdı Stringer.

Greyvvolf Anavvak'a kadım güvenliğe çekmesi için yardım etti.

Sonra Stringer bota tırmanmaya çalıştı ama suya kaydı ve balinalar

da arkasından daldılar.

Stringer bir anda yalnız kalmıştı. "Leon?" Kollarım uzattı, gözleri korkuyla ful taşı gibi açılmıştı. Anavvak kadının sağ elini yakaladı.

Bir şey inanılmaz bir hızla fırladığında mavi-yeşil su ikiye yarıldı.

Çeneleri sıçılmış, beyaz dişlerini gösteriyordu. Sonra kapandılar ve Stringer çığlık attı. Onu hapseden burna yumruk attı ve "Defol!" diye bağırdı.

Anavvak'ın parmakları kadının ceketine gömüldü. Gözleri

kenetlendi. "Susan bana öbür elini de ver!" Bırakmamaya kararlı bir halde kadına tutundu uma orkanın çeneleri kadının etrafına

kilitlenmişti. Kadının ağzı açılarak sessiz bir çığlıkla attı ve sonra sesi yakıcı bir feryada dönüştü. Mide bulandırıcı bir Sarsıntıyla

Anavvak'ın tutuşundan sökülüp alındı. Önce kafası ardından kollan

ve parmaklan suyun altında kayboldu. Bir anlığına turuncu giysisi

suda parladı; lolup kaybolan, parçalanmış bir kaleydoskop gibi.

Anavvak suya baktı. Derinlerde bir şeyler parlıyordu. Bir hava

kabarcığı .ulunu yüzeye çıkıp patladı ve köpürdü.

Sonra su kırmızıya döndü.

"Hayır," diye fısıldadı.

Greyvvolf onu parmaklıklardan uzaklaştırdı. "Orada kimse

.kalmadı," "^ded "Haydi gidelim."

Motorbot harekete geçtiğinde Anavvak, volta atarak kendini

sakinleştirdi. Stringer'ın kurtardığı kadın bir bankta yatıyor, yavaşça ağlıyordu. Delavvare im eyen bir sesle onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Diğer adamsa gözünü kırpmadan Kakta bir noktaya bakıyordu.

V^ 'VI

Suyun ötesinde Anavvak başka bir kargaşanın seslerini duydu.

Arkasını döndüğünde Lady Wexhamm kamburlar ve sırt

yüzgeçleriyle çevrildiğini gördü. Zar zor ilerliyordu ve tehlikeli bir şekilde yana yatmıştı.

"Geri dönmeliyiz," diye bağırdı. "Oradan çıkamayacaklar!"

Greyvvolf son sürat karaya ilerliyordu. "Unut bunu."

Anavvak ona uzandı ve telsizi kaptı. Lady Wexham 'ı aramaya

çalıştı. Telsiz cızırdadı. "Onlara yardım etinek zorundayız Jack! Geri dön lanet olası!"

"Altımızdaki tekneyle hiç şansımız yok. Kendimizi kurtarırsak

şanslıyız."

En kötüsü şuydu ki, adam haklıydı.

"Victoria?" Shoemaker telefona bağırdı. "Victoria'da ne halt ediyorlar?.. Neden? Victoria'nın kendi sahil güvenliği yok muymuş?

Clayoquot Koyıı'nda insanlar boğuluyor! Bir kaptanımız öldü ve

tekne batıyor ve sen bana sabırlı ol mu diyorsun?"

Bir cevap beklerken ofisin içinde volta atıyordu. Adımları durdu.

"Yapabilecekleri kadar çabuk mu? Üzgünüm ama lanet olası

mazeretlerinizle ilgilenmiyorum... Ne? Hayır şimdi sen dinle... "

Hattın diğer ucundaki ses o kadar yüksekti ki Anavvak metreler

ötesinden onu duyabiliyordu. istasyona bir kargaşa hakimdi. Davie ve Shoemaker durmadan telsizler ve telefonlarla konuşuyorlardı.

Shoemaker ahizeyi bıraktı ve başmı salladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Anavvak. Greyvvolf un yıpranmış eski teknesi Tofino'ya on beş dakika önce gelmişti ve o zamandan beri ofis insanlarla dolup taşıyordu. Saldırının haberi kasabada kontrolden

çıkmış bir yangm gibi yayılmıştı. istasyonda çalışan tüm kaptanlar

gelmiş ve frekanslar kilitlenmişti. ilk önce yakınlardaki bir balıkçı aramış "bir avuç balinadan sıyrılamayan aptallarla" alay etmiş, sonra da "bir de balinaları korumaya çalışan bu zibidiler" hakkında atıp tutmuştu. Bir süre sonra aramalar kesilmişti. Yardım etmeye

çalışan herkes yeni bir saldırının kurbanı oluyordu. Cehennem sökün

etmişti ve kimse neler olup bittiğinden emin olamıyordu.

"Sahil Güvenliğin bize gönderecek adamı kalmadı," dedi

Shoemaker sinirl "Tümü Victoria veya Ucluelet'te konuşlandırılmış.

Görünen o ki Lady başı belada olan tek tekne değil."

"Daha çok saldırı mı?"

^"Ve ölüm anlaşılan."

"Ucluelet'ten haber var," dedi Davie. Tezgahın arkasına telsizin düğmelerini çevirdi. "Bir trol teknesinden sinyal. Bir çağrısı almış

ama yardıma gittiğinde saldırıya uğramış^

"Nasıl bir saldırı?"

"Sinyal gitti. Onu kaybettim.

kısa dalga kac'tan yardım dönüyor."

c

o

şı

"Ya Lady Wexhaml"

"Haber yok. Tofıno Havacılık iki uçak gönderdi —onları daha yeni yakaladım."

"Ve?" diye sordu Shoemaker sabırsızca. "Lady'yi görebiliyorlar mı?"

"Tom daha yeni kalktılar."

"Biz neden onlarla gitmedik?"

"Aptal olma. Gayet iyi biliyorsun ki — "

"Onlar bizim teknelerimiz Tann aşkına! O lanet olası uçaklarına binmemiz gerekirdi!" Shoemaker çılgın gibi volta atıyordu. "Lady'ye ne oldu?"

"Bekleyip göreceğiz."

"Beklemek mi? Bekleyemeyiz! Ben oraya gidiyorum!"

"Tom — "

"Bir Zodiac'ımız daha var öyle değil mi? Devilfish'i alınz ve gidip kendimiz bakanz."

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi kaptanın biri. "Leon'un söylediklerinden tek kelime bile anlamadın mı? Bu işi Sahil

Güvenlik'e bırakmalıyız."

"Sahil Güvenlik diye bir şey kalmadı!" diye bağırdı Shoemaker.

"Belki Lady Wexham biz olmadan geri dönebilir. Leon dedi ki — "

"Belki demek yeterli değil!" Davie onları susturmak için elini kaldırdı ve Shoemaker'a uyaran bir bakış attı. "Yeteri kadar hayat kaybedildi Tom. Bir başkasının daha gereksiz risk almasını

istemiyorum. Pilotlann rapor vermesini bekleyip sonra ne

yapacağımıza karar vereceğiz."

"Hiçbir şey yapmadan oturmak çözüm getirmez!"

Davie cevap vermedi. Telsizini ayarlıyor ve deniz uçaklarıyla irtibat sağlamaya çalışıyordu. Bu arada Anavvak kalabalığı ofisi terk

etmeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Dizleri titriyor, başı dönüyordu.

Muhtemelen şoktayım, diye düşündü. Yatıp gözlerini kapamak için

her şeyini verirdi ama biliyordu ki gözlerini kapattığında bir orkanın çenesindeki Stringer'ı görecekti.

Stringer'm kurtardığı kadın kapının yanında bir bankta yarı

baygın yatıyordu. O olmasaydı Stringer hayatta olabilirdi.

Kurtardıkları adam da kadının yanında oturmuş, için için ağlıyordu;

teknede onunla birlikte olan kızın kaybetmişti. Alicia Delaware

adamla ilgileniyordu. Ölümden kıl payı kurtulmuş birine göre dikkat

çekici derecede kendine hakim görünüyordu. Bir helikopter onları

hastaneye götürmek üzere havalanmış olmalıydı ama şu anda hiç

kimseye, hiçbir şeye güvenemiyorlardı.

"Hey Leon." dedi Shoemaker. "Benimle gelir misin? Ne aram

^^rektiğini sen söyleyebilirsin."

•

"Tom hiçbir yere gitmiyorsun." diye atladı Davie.

"Siz aptallann hiçbiri oraya gitmemeli." ded_i derinbi sVs. "Bir daha asla. Ben giderim." '

c

o

aı ıı

Anavvak arkasını döndü. Greyvvolf istasyona gelmişti. Kıpırdanan kalabalığın arasından kendine yol açarken gözlerine düşen saçlarını kaldırdı. Oda sessizleşti ve herkes süetlere bürünmüş uzun saçlı deve baktı.

"Sen neden bahsediyorsun? Nereye gideceksin?" dedi Anavvak.

"Senin teknenin oraya geri gidip senin insanlarım kurtaracağım. Balinalardan korkmuyorum, bana zarar vermezler."

"Bu gerçekten çok soylu bir hareket Jack ama şu andan itibaren bu işten uzak dursan iyi olur."

"Leon," diye hırladı Greyvvolf, "daha önce uzak dursaydım şimdiye kadar ölmüş olurdun. Asıl sen uzak durmalısın. Aslına bakarsan ilk andan beri uzak durmalıydınız."

"Nereden?" dedi Shoemaker, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

"Doğa, Shoemaker. Tüm bu lanet felaketin suçu sizde, botlarınız ve kameralarınızda. Hem benim insanlarımın, hem kendinizinkileıin, hem de parasını cebe attıklarınızın ölümü sizin suçunuz. Bu zaten olacaktı. Sadece an meselesiydi."

"Shoemaker bağırdı. "Götoğlanı!"

Delavvare ayağa kalktı. "Götoğlanı falan değil," dedi kararlı bir sesle. "Bizi kurtardı. Ve haklı da. O olmasaydı ölürdük."

Anavvak Greyvvolf a borçlu olduklarının —herkesten çok kendisinin — fazlasıyla farkındaydı. Ama adamın geçmişte onlara

çıkardığı zorluklan unutamıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Birkaç

saniye boyunca huzursuz bir sessizlik oldu.

"Jack," dedi Anavvak. "Eğer oraya gidersen birilerinin seni sudan çıkannası gerekecek. Tekneni götürmen gereken tek yer bir müze. Bir

yolculuğa daha dayanamaz."

"Yani onları orada ölmeye bırakacaksınız, öyle mi?"

"Hiç kimsenin ölmesini istemiyorum, senin bile."

"Ah o zaman benim için endişeleniyorsun öyle mi? Ama zaten kendi teknemi almayı düşünmüyordum. Orada epey darbe aldı. Sizinkini

alırını."

"De^iljish 'i mi?"

"Elbette."

"Onu kimseye vermem," dedi. "Hele de sana."

"O zaman benimle gelmen gerekecek."

"Jack, ben — "

"Şu geri zekâlı Shoemaker'a onun da gelebileceğini söyle.

düşmanlarını yemeye başladığına göre yeme ihtiyacımız ola

"Aklını kaçırdın Jack."

Greyvvolf ona doğru eğildi. "Leon," diye arkadaşlarım öldü.

Umunımda değil mi sanıyor "Eh onları yanında getirmeseydin... "

tısla

"Tartışmakla bir yere varamayız. Senin aCamlannCan

bahsediyoruz ve oraya gitmesi gereken ben değilim. Bana biraz

minnet borçlusun Leon."

Anavvak küfretti. Diğerlerine bir bakış attı. Shoemaker

telefonCayCı. Davie tclsiziyle konuşuyordu ve eliyle Anavvak'ı

çağırdı. "Tom'un fikriyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu alçak bir sesle. "Yardımımız olur mu yoksa intihar mı olur?"

Anavvak CuCaklannı çiğnedi. "Pilotlar ne dedi?"

"Lady alabora olmuş. Yana yatmış ve su alıyormuş."

"Ah Tanrım."

"Victoria Sahil Güvenlik kurtarma operasyonu için bir helikopter gönderebileceğini söylüyor ama vaktinde yetişeceklerinden

kuşkuluyum. ŞimCiCen yeteri kadar meşguller ve daha fazla çağrı

geliyor."

Daha yeni çıktıkları cehenneme yeniden girecek olmak dehşet

vericiydi ama Anavvak Lady Wexham'a yardım etmek için gücünün

yettiği her şeyi yapmazsa kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

"Greyvvolf da gelmek istiyor," dedi sessizce. N

"Tom'la aynı teknede mi? Dalga geçiyorsun. Bir sorunu halletmeye alıştığımızı sanıyordum, yenisini yarattığımızı değil."

"Greyvvolf yararlı olabilir. Aklından neler geçtiğini Tanrı bilir ama yanımızda olması işe yarar —hem güçlü hem de tamamen korkusuz."

Davie kasvetle başını salladı. "ikisini birbirinden uzak tut olur mu?

Ve eğer şler ümitsiz görünürse hemen geri dönün. Kimsenin

kahraman rolüne ürünmesini istemiyorum."

Anavvak Shoemaker'a doğru ilerleyip telefonu kapatmasını bekledi

ve Davie'nin kararını söyledi.

"O sahte kızılderilinin bizimle gelmesini mi istiyorsun?" dedi Shoemaker öfkeyle. "Delirdin mi?"

"Sanırım daha çok biz onunla gidiyoruz sayılır."

"Tekne bizim."

"Bak burada senin ve Davie'nin sözü geçer ama ben neyle karşı

karşıy: olduğumuzu biliyorum ve sana şunu söyleyeyim ki onu

yanımıza aldığımıza' memnun olacağız."

Devilfish, Blue Sharkla aynı boyutta ve beygir güciüıCeyCi yani

küçük ve manevra yapması kolaydı. Anavvak bunun onlara yeteri

kadar avantaj yağlaması için dua etti. Sürpriz faktörü hâlâ

yaratıklardan yanaydı. Ne 'zamanveya nerede saldıracaklannı kimse

bilemiyordu.

Zodiac lagün boyunca hızla yol alırke boğuşuyordu. Balinaları

bildiğini sanırdı ama Queerfe yapılan saldın görünürdeki ipucuydu.

Bi düşündü. Belki de bir tür kuduz hastalığı.

aa

neden sorusuyla di kaybolmuştu. Barrier 1 enfeksiyon olmalı, diye

c

o

Ama hangi tür hastalık değişik türleri etkilerdi ki? Saldırılar kambur balinalar, orkalar ve gri balinalar tarafından yapılmıştı. Düşündükçe Zodiac'ını alabora edenin bir gri balina olduğuna emin oluyordu.

Acaba denizdeki yüksek KOK oranı ve besinlerindeki toksinler içgüdülerine hasar mı vermişti? Ama orkalar toksinleri zehirlenmiş somondan ve diğer hayvanlardan alıyordu. Gri balinalar ve kambur balinalar ise plankton yiyordu. Metabolizmaları dişli balinalardan farklıydı.

Hastalık durumu açıklamıyordu.

Gözlerini parıltılı suya dikti. Bu yolculuğu daha önce yüzlerce kez yapmıştı ve her seferinde bir balina görmenin heyecanlı beklentisi içinde olurdu. Tehlikeleri her zaman biliyordu: sis basabilir, rüzgâr dönebilir ve kayalıklara tehlikeli dalgalarla çarpabilirdi — 1998'de bir kaptan ve turist bu şekilde Clayoquot Koyu'nda ölmüşlerdi. Sonra bir de balinalar vardı: uysal, arkadaş canlısı ama devasa ebatlara ve kudrete sahip; hareketleri tahmin edilemez hayvanlar. Her deneyimli balina gözlemcisinin tanıklık edebileceği gibi doğanın muazzam bir gücüydüler. Ancak denizde karşılaşılabilecek fırtınaları, gaddar

dalgalan ve vahşi hayvanları düşünürseniz, balinalar o kadar da

dehşet verici değillerdi. Korku, saygı doğururdu ve Anavvak'ın zaten doğaya büyük saygısı vardı.

Ama şimdi, ilk defa korkuyordu.

Deniz uçakjarı Devilfish'm üzerindeki havayı yararken tekne

dalgaların üzerinden aşarak hızla ilerliyordu. Shoemaker dümeni

almak için ısrar etmişti ve Anavvak da onun yanındaydı; Greyvvolf

ise pruvada, herhangi bir sorun var mı diye denizi tanyordu.

Ağaçlarla kaplı küçük adacıklar sol taraflarından geçip gitti.

Denizaslanlan sanki huzurlarını hiçbir şey bozamazmış gibi

kayalıklarda güneşleniyordu. Zodiac kükreyerek yanlarından geçti.

Açık deniz önlerindeydi — bitmek tükenmek bilmeden uzanan sudan

bir diyar,.hem tanıdık hem de ürkütücü.

Lagünün korunaklı sularının ötesinde dalgalar daha güçlüydü. Zod

gürültüyle dalgaların üzerinde zıplıyordu. Geçen yarım saat içinde

den sertleşmiş, kara bulutlar ufukta toplanmıştı. Henüz görünürde

bir fırtına yoktu ama hava koşulları bu sularda çoğunlukla olduğu

gibi hızla bozuluyordu. Muhtemelen onlara doğru bir yağmur perdesi

geliyordu. Anavvak Lady We.xham\ görebilmek için gözlerini kıstı.

Uzakta başka bir g^mi ,^ördü, yılın bu zamanında Kanada

kıyılarından sıkça geçen bir yoJ^S^^misi kuzeye, Alaska'ya doğru

gidiyordu.

aker.

"Onları buraya getiren ne?" diye bağırdı Shoemaker. "Sanırım yardım çağrısını duydular." Anavvak dürbünle baktı.

Seattle'dan geliyor. Onu daha önce görmüştüm^son birkaç yılda bu

rotadan düzenli olarak geçiyordu."

c

o

"MS Arctic.

"Leon!"

Uzakta küçük, keskin bir siluet belirmişti, dalgaların üzerinden zar zor görünüyordu. Lady Wexham\n sadece üst güvertesi suyun

üzerinde kalmıştı. insanlar köprüde ve pruvadaki gözlem

platformunda toplanmışlardı. Orkalar tehditkâr bir halde daireler

çiziyor, aracın suya gömülmesini bekliyorlardı.

"Ah Tanrım," dedi Shoemaker, "bu mümkün değil..."

Greyvvolf onlara döndü ve yavaşlamalarını işaret etti. Shoemaker

klapeyi geri çekti. Gri, oluklu bir kambur önlerinde suya çıktı,

ardından iki tane daha geliyordu. Balinalar yüzeyde birkaç saniye

oyalanıp, dağınık, V şeklindeki püskürtmelerini çıkardılar ve

kuyruklarını göstermeden yeniden daldılar.

Anavvak suyun altından gelişlerini hissedebiliyordu. Yaklaşan

saldırının farkındaydı.

"Haydi ilerle!" diye bağırdı Greyvvolf.

Shoemaker gaza bastı. Devüfish iteklenerek ileri fırladı.

Arkalarında balinaların dev gibi siyah vücutları sudan fırlayarak geri düştüler. Son sürat giden Zodiac batan Lady Wexham& doğru

yaklaştı. Sonunda köprüden ve platformdan el sallayan insanları

görebiliyorlardı. Çığlıklar suyun üzerinde yankılandı. Anavvak

kaptanın kurtulanlar arasında olduğunu görerek rahatladı. Parlak

siyah yüzgeçler birer birer suyun altında kayboldu.

"Sırada biz varız," dedi Anavvak.

"Bize saldıracaklarını mı söylüyorsun?" dedi Shoemaker panik içinde. ilk kez nelerin döndüğünü anlamış gibiydi. "Ne yapacaklar?

Bizi alabora mı edecekler?"

"Edebilirler. Gri balinalarla kamburlar tahribatın sorumlusu gibi görünüyor, orkalar da geri kalanı hallediyor."

Shoemaker'ın yüzü bembeyaz kesildi.

Greyvvolf yolcu gemisini işaret etti. "Takviye yolluyorlar," diye bağırdı.

iki küçük motorbot MS Arctic'in yanından ayrılarak sakin bir

biçimde onlara doğru ilerlemeye, başladı.

"Onlara ya acele etmelerini ya da kaçmalarını söyle, Leon" diye haykırdı Greyvvolf. "Bu hızlarıyla kolay yem olacaklar."

Anavvak telsizi kaptı. "MS Arctic, burası Devüfish. Saldırı, tehl^^

altındasınız."

Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu. Devüfish neredeyse hizadaydı.

"Burası MS Arctic. Ne tür bir saldın Devüfish?"

"Balinalar botlarınızı batıracak."

"Balinalar mı? Devüfish, dalga mı geçiyorsun^?"

"Kendi güvenliğiniz için geri dönmenizi önerir

uz?"

esi

dırı tehlikesi Lady ile aynı

"Batan bir gemiden yardım çağrısı aldık."

V

c

o

Anavvak Zodiac bir dalga ile sallanırken öne sendeledi. Kendini

toparladı \ e telsize bağırdı. "Konuşmaya zamanımız yok ama sözüme güvenmelisiniz. Daha hızlı gitmeniz gerek."

Greyvvolf pruvadan deli gibi işaret ediyordu. "Buradan gitmeleri lazım!"

Orkalar rotalarını değiştirmişti. Artık Devilfish 'in altına inmiyor ama açık denize, MS Arctic't doğru yüzüyorlardı.

"Siktir," diye küfretti Anavvak.

Bir kambur balina, çevresinde parıldayan su damlacıklarından bir haleyle tam motorbotlann önünde sudan yükseldi. Bir an havada asılı kaldı, sonra bil yanma düştü. Anavvak nefesini tuttu. Motorbotlar zarar görmeden düşmekteki su damlaları bulutunun içine ilerlediler.

"MSArctic, botlarınızı geri çekin! Suyu boşaltın! Bunu biz hallederiz."

Shoemaker motoru susturdu. Lady Wexham in köprüsü bir açıyla suyun üzerine çıkmıştı ve Devilfish bir düzine adamla kadının beklediği köprünün tam önünde durdu. Bir dalga köprüye çarparak diğer taraftan döküldü. Anavvak gözlem platformunun kıç tarafında daha fazla insan olduğunu gördü. Dalgalaı tekneyi sallarken kafesteki maymunlar gibi parmaklıklara futundular.

Devilfish köprüyle platform arasında gidip gelirken pat pat ses çıkarıyordu Zodiac'ın altında Lady'nin ana güvertesi yeşil beyaz parlıyordu. Güçlü bıı dalga .Devilfish'i kavradı ve havaya kaldırdı.

Bot köprüyle aynı hizaya çıkana dek bir asansör gibi yükseldi. Bir an için Anavvak uzanan ellere dokunma mesafesindeydi. Korku dolu yüzlere baktı ve gözlerindeki umutla karışık dehşeti gördü. Sonra

Devilfish aşağı düştü.

"Bu hiç kolay olmayacak," dedi Shoemaker sıktığı dişlerinin arasından.

Anavvak gergin bir şekilde etrafına bakındı. Balinalar Lady

We.xham'a. olan ilgilerini yitirmişlerdi. Daha ileride toplanmış ve

onlardan zayıfça kaçınmaya çalışan iki motorbotu hedeflemişlerdi.

Anavvak çok az zamanları kaldığını biliyordu. Balinalar her an gen

dönebilirlerdi ve her halükarda Lady hızla batıyordu. Greyvvolf

çömeldi. Büyük bir dalga Devilfish'i sarsıp yukarı kaldırdı. Greyvvolf kendini havaya fırlatarak teknenin diğer yanındaki merdivene

tutundu. Su, koltuk altlarına ka yükseldi, sonra dalga kırılarak

dağıldı ve Greyvvolf tek eliyle tutunarak hava kaldı: aşağıdaki Zodiac ile yukarıdaki insanlar arasında zayıf bir halkaydı. Diğer elini

köprüye kaldırdı.

"Omuzlarıma tırmanın," diye bağırdı. "Her seferinde bir kişll^Bana asılıp botun yaklaşmasını bekleyin, sonra atlayın."

Grup tereddüt etti. Greyvvolf talimatlarım yeniden bağfrdı. Bir

kadın kolunu tuttu. Kısa sürede sırımdaydı, omuzlarından

sarkıyordu. Zodiac yükseldi. Anavvak kadını tutup indirdi.

"Sıradaki!"

c

o

addaaı

n sarkıyo

Sonunda kurtarma operasyonu hızını almıştı. Yolcular birbiri ardına Odiac'a indi. Anavvak Greyvvolf un daha ne kadar dayanabileceğini merak itti. Kendi ağırlığının üstüne binen yolcununkini de taşıyor ve bu arada dalgalar ıı/erinden aşarken tek elle merdivenden sarkıyordu. Metal bükülüp çatlarken löprü acınası bir şekilde gıcırdadı. Artık bir tek kaptan kalmıştı. Ani bir feryat lâvayı doldurdu, köprü darbe almıştı. Greyvvolf un bedeni geminin yanma lirptı ve kaptan dengesini kaybederek güverteden denize savruldu. Bir gri halina başını dalgaların arasından çıkardı. Greyvvolf merdiveni bırakıp suya düştü. Birkaç metre ötesinde öksürerek sudan çıkan kaptan bir iki güçlü kulaç utarak Zodiac'a ulaştı. Eller uzanarak onu bota çıkardı. Greyvvolf botun kenarını tuttu ama bir dalgayla geri düştü.

Birkaç metre arkasında sudan bir yüzgeç çıktı.

"Jack!" Anavvak kıç tarafa koştu. Greyvvolf yüzeye çıkıp aceleyle bota doğru yüzdü. Kara yüzgeç hızlanarak takip ediyordu. Greyvvolf uzanıp botun kenarını yakaladı. Orka hamlesine hazırdı. Anavvak Greyvvolfu yakaladı ve diğerlerinin yardımıyla bota çıkardı. Orka

dönüp uzaklaştı. Küfreden Greyvvolf onu tutan elleri uzaklaştırdı ve uzun, siyah saçının suyunu sıktı.

Orka neden saldırmadı? diye merak etti Anavvak.

Korkmuyorum. Bana zarar vermezler.

Ama bu sadece laftı.

Sonra anladı. Orka saldıramazdı. Zodiac'ın altındaki güverte yüzünden su orkanın kendini ileri atamayacağı kadar sığdı. Tabii, Güney Amerikalı kuzenlerinden sığ veya kuru bölgelerde nasıl avlanacağını öğrenmediyse.

Zodiac'ın şansı daha büyük teknenin batmasıyla bitecekti. Bu şansı kullanmak onlar için hayati derecede önemliydi.

Anavvak çığlıklar duydu.

Bir gri balina MS Arctic'in botlarına çarpmıştı. Havaya enkaz parçaları uçuştu. Diğer bot dönüp kaçmaya çalışırken motorunun homurtusu duyuldu. Anavvak balinanın botu dibe çektiği noktaya baktı ve kendilerine doğru ilerleyen bir sıra gri kamburu gördü.

Şimdi sıra bizde, diye düşündü.

Shoemaker hareket edemiyormuş görünüyordu. Gözleri fırlamıştı.

"Tom!" diye bağırdı Anavvak. "Gözlem platformunda almalıyız."

"Shoemaker!" diye hırladı Greyvvolf. "Bunu yapabilecek misin?"

Titreyen Shoemaker dümeni kavradı ve Zodiac'ı platforma

yönlendirdi. Altlarında bir dalga yükseldi ve pruva tarafı yolcuların kısıldığı parmaklıklara vurdu. Ağır ağır nefes alıyor, botu insanların atP^jpabileceği kadar yakma götürmeye çalışıyordu.

%

yuv

erlerini

c

o

Gri balinalar dirençlerini kıracakmışçasına Lady Wexham'a doğru

hızla ilerliyorlardı. Enkaz çarpışmanın gücüyle sarsıldı. Bir kadın

savruldu ve bağırarak suya devrildi.

Zodiac'taki bazı yolcular aceleyle kadını çıkarmaya gitti. Anavvak

Lady'ye baktı. Yeni saldırılara ne kadar dayanabilirdi?

Başaramayacağız diye düşündü umutsuzca.

Sonra inanılmaz bir şey oldu.

iki muazzam vücut botun iki yanından yükseldiler. Anawak bir

tanesini hemen tamdı: omuriliği soluk ve çapraz yara izleriyle

doluydu, bu yüzden takma adı Yaralı Sırt'tı. Yaşlı gri balina

hâlihazırda türünün pek çoğundan uzun yaşamıştı. Diğer balinanın

sırtında tanıtıcı bir işaret yoktu. iki hayvan da suda hareketsiz yatıyor, akıntıyla yükselip alçalıyorlardı. Önce biri, sonra da diğeri su püskürttü. Minik su damlacıklarından bulutlar suyun üzerinde uçuşuyordu.

Gerçek sürpriz son iki gri balinanın görünmesi değil, öncekilerin üzerinde yarattıkları etkiydi; diğerleri aniden suda kaybolmuşlardı. Yüzeye çıktıklarında ise bottan epey uzaklaşmışlardı. Orkalar enkazın çevresinde dönmeye devam ediyorlardı ama onlar da geri çekilmişti.

Anavvak her nasılsa yeni gelenlerden korkmaması gerektiğini biliyordu. Sonuçta iki gri balina saldırganları korkutmuştu. Ateşkesin ne kadar süreceğini bilmenin olanağı yoktu ama olayların beklenmedik şekilde tersine dönmesi onlara bir nefes aldırmıştı.

Shoemaker bile paniklemeyi bırakmıştı. Zodiac'ı güvenle parmaklıkların altına yönlendirdi. Dev gibi bir dalga altlarından geçerken havaya yükseldiler.

"Atlayın!" diye bağırdı Anavvak. "Şimdi!"

Devilfish dalganın üzerinde yükseldi ve sonra düştü.

Parmaklıklardaki insanlar ardından atlayıp birbirleri üzerine düştüler. Can acısıyla atılan çığlıklar duyuldu. Bazıları suya düştü ama kısa sürede bota alındılar. Sonunda herkes güvendeydi.

Şimdi sıra kaçmaya gelmişti.

Ama herkes atlamamıştı. Parmaklıkların arasına çönıelmiş bir

oğlan çocuğu yüzünü ellerine gömmüş ağlıyordu.

"Atla!" diye haykırdı Anavvak. Kollarını uzattı. "Korkmana gerek yok.

Greyvvolf ona katıldı. "Bir sonraki dalga geldiğinde onu -akalarım.

Anavvak omzunun üzerinden baktı. Dev dbi bir dalga onlara doğru

geliyordu. "Düşündüğünden daha çabuk »elebilır," dedi.

iki gri balina suyun altına daldı. Lııdy'tda •îtraiindaki deniz

çağlayarak köpürdü sonra köprü bir su anaforu içinde kayboldu. Kıç

tarafı havaya kalktı ve Lady Wexham'm önce pruvası, sonra da geri

kalanı derinliklere gömüldü.

"Yaklaş!" diye bağırdı Greyvvolf.

Her nasıl olduysa Shoemaker itaat etti. Devilfish'İn pruvası batan

Lady'nin

c

o

güvertesine vurdu; oğlan hâlâ parmaklıklara tutunuyordu.

Greyvvolf öne doğru yolunu açtı ama bir dalga Zodiac'a çarptığında

köpüren sulardan bir perde parmaklıklara çarptı. Greyvvolf çocuğu

yakalamak için eğildi, Devüfish sallandığında dengesini kaybedip güverteye çarptı ama çocuğu bırakmadı. Kollan iki kalın ağaç kütüğü gibi oğlanı destekliyordu. Ayı gibi elleri ise belinin etrafında kilitlenmişti. Ardından Lady Wexham derinliklerde kayboldu. Shoemaker klapeyi ileri itti. Pasifik'ten gelen dalgalar düzenli ve yüksekti. Kaptanı dikkatli olabilirse aşırı yüklenmiş bot için bir tehlike teşkil etmezlerdi. Ama Shoemaker kendini toparlamıştı. Zodiac bir dalga silsilesine çarpıp diğer yandan çıktı ve kıyıya yöneldi.

Anavvak geriye MS Arctic 'e baktı. ikinci motorbot ortalıkta görünmüyordu. Bir kuyruk havaya fırlayıp alaysı bir veda gibi sallandı. Bir kambur balina. Artık asla bir balina kuyruğuna uğursuzluk işaretiymiş gibi hissetmeden bakamayacaktı.

Birkaç dakika sonra lagünü açık denizden ayıran dar arazi şeridini geçtiler.

insan dolu bot dalgakırana yanaştı. Dönüşlerini takip eden anlarda, Davie'nin tek tesellisi sıyrık almamış Devüfish 'in görüntüsüydü. Kayıpların isimlerini okudular. insanlar şok içinde çöktü. Sonra kalabalık dağıldı. Zodiac'm yolcularının neredeyse tamamı hipotermi geçiriyordu. Çoğu aileleri veya arkadaşları tarafından en yakın

kliniğe götürüldü. Bazılarının daha ciddi yaraları vardı ama kimse helikopterin ne zaman gelip onları Victoria'ya götüreceğini bilmiyordu. Telsizden hâlâ yeni dehşet raporlan geliyordu.

Davie düşmanca sorulara, suçlamalara ve karalamalara dayanmak zorunda kalmıştı. Yolcular dönmemiş olsalar, fiziksel şiddet tehdidi altında olacaktı. Stringer'ın sevgilisi Roddy Walker gelip duyabilecek herkese avukatından haber beklemelerini söylemişti. Yine de kimse gerçekte kimi suçlayacağını bilmiyordu. Balinalann tahrik edilmeden saldırmaları fikri daha ilk başta bir kenara atılmıştı. Onlar barışçıl yaratıklardı, tıpkı insanlar gibi ama onlardan daha nazik. Kurtulan turistler sanki birinci dereceden cinayet zanlılarıymış gibi Davie ve kaptanların etraflarında dolanıyorlardı. Suçlamalarına bakılırsa sorumsuzlardı —gereksiz risk almışlardı ve denize eski, yıpranmış teknelerle açılmışlardı. Lady'nm epey mevsim geçirdiği doğruydu ama acımasızca kötülenmeyi hak etmiyordu. Kimse dinlemeye uğraşmıyordu.

Sonunda teknenin tayfası ve yolcularının büyük götürüldü. Çoğu Anavvak'a ve Shoemaker'a teşekkür etmeyi hatırla Greyvvolf günün kahramanı ilan edilmişti. Aynı anda her yerdeydi; dinliyor, konuşuyor ve insanları kliniğe götürmeyi teklif ediyordu. Bir ermiş gibi davranmaya öyle çok çalışıyordu ki Anavvak'ın midesi bulandı. Greyvvolf hayatını tehlikeye atmıştı, bu şüphe götürmezdi. Ve tabii

ki ona

bir bölü^^ L

135

götürmezdi.

teşekkür etmekte haklıydılar, eğer isterse karşısında diz bile

çökülürdü. Ama Anavvak'ın içinden gelmiyordu. Bu ani fedakarlık

gösterisi şüphe uyandırıyordu. Greyvvolf un Lady Wexham\

kurtarmak için gösterdiği çabanın göründüğü kadar masum

olmadığına emindi. Gün Jack O'Bannon için epey başarılı geçmişti.

insanların kulak verdikleri ve güvendikleri oydu. Balina gözleminin

felaketle sonuçlanacağım hep söylemişti —eh, dinlemiş olsalardı...

Simdi de bu! Yakında insanlar onun öngörüşlü sezilerini

onaylayacaktı. Daha iyi bir ortam dileyemezdi.

Anavvak boş ofiste öfkeyle bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

Balinaların neden böyle davrandığını bulmak zorundaydılar. Aniden

Barrier Queen 'i hatırladı. Roberts ona bir rapor gönderecekti. O

rapora acilen ihtiyacı vardı. Telefonu alıp santrali aradı ve armatör
firmaya bağlanmak istedi.

Roberts'm sekreteri cevap verdi. Patronu bir toplantıdaydı ve

rahatsız etmesi mümkün değildi. Anavvak Barrier Queen

soruşturmasındaki rolünden söz etti ve meselenin acil olduğunu

belirtti. Kadın toplantının daha da önemli olduğunu söyledi. Evet son saatlerin kıyamet gibi olaylarını duymuştu. Kederini ve endişesini

paylaşıyordu ama Roberts'ı toplantıdan çıkarmayı reddetti. Mesaj

bırakmak ister miydi?

Anavvak tereddüt etti. Roberts raporun gizli olduğunu söylemişti.

Yöneticiyi zor durumda bırakmak istemiyordu. Belki de rapordan hiç

bahsetmemeliydi. Sonra aklına bir fikir geldi. '-Aslında Barrier

Queen'm gövdesindeki istila ile ilgili aradım," dedi. "Midyeler vardı ve bir çeşit organik madde oraya sıkışmıştı. Bazılarını Nanaimo'daki enstitüye göndermiştik. Yenilerine ihtiyaçları var."

"Yenilerine mi?"

"Yeni örneklere. Şimdiye kadar geminin her santimini kontrol

etmişsinizdir herhalde?"

"Tabii," dedi kadın ama sesinde garip bir ton vardı.

"Peki şimdi gemi nerede?"

'"Hâlâ limanda." Kadın durakladı. "Bay Roberts'a acil olduğunu söyleyeceğim. Örnekleri nereye göndermemiz gerekir?"

"Nanaimo'daki enstitüye, Dr. Sue Oliviera dikkatine. Yardımınız iç^ teşekkür ederim."

"Bay Roberts sizi arayacaktır." Telefon kapandı. Kadın onu başında savmıştı.

Neler oluyordu?

Dizleri titremeye başladı. Yorgunluktan canı çıkmıştı ve kendini

çaresiz hissediyordu. Tezgaha dayanıp gözlerini kapadı. Açtığında

karşısında Alicia Delavvare duruyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu tersçe.

Kız omuz silkti. "Ben iyiyim, doktora ihtiyacım yok""

c

o

nu

çainn

"Hayır var. Suyun içindeydin ve buradaki su buz gibi soğuk. Şimdi birileri bizi senin donmuş bağırsakların yüzünden suçlamaya

kalkmadan kliniğe koş bakalım."

"Hey," kız ona kötü kötü baktı. "Bu benim suçum değil tamam mı?"

Anavvak tezgahtan kalkıp doğruldu ve arka ofisteki pencereye

doğru yürüdü. Devüfish dışarıda sanki hiçbir şey olmamış gibi

salmıyordu. Hafif bir sis çökmüştü.

"Bana anlattığın o adadan gitme patavrası da neydi?" dedi. "Seni yanıma almak için kuralları çiğnedim. Bunu sadece bana o yalanı

attığın için yaptım."

"Ben... " kekeledi. "Yani... gerçekten gitmeyi istedim. Bana kızdın mı?"

Anavvak ona döndü. "Bana yalan söylenmesine çok sinirlenirim."

"Özür dilerim."

"Peki neden şimdi gidip beni işlerimle başbaşa bırakmıyorsun?

Haydi Greyvvolfa koş. O sana göz kulak olur."

"Tanrı aşkına Leon." Bir adım attı ama Leon geri çekildi. "Sadece senin turuna katılmak istedim, hepsi bu kadar. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. işin doğrusu birkaç hafta daha buradayım ve

Chicago'dan gelmiyorum. British Columbia Üniversitesi biyoloji

öğrencisiyim. Neden bu kadar büyütüyorsun? Bunu komik bulursun

sanmıştım — "

"Senin şaka anlayışın bu mu? Birilerinin beni kandırıp

yararlanmasının neresi komik?" Kontrolünü kaybediyordu ve

Alicia'nın haklı olduğunu bilmesine rağmen sesini alçaltamıyordı.

Bunların hiçbiri kızın suçu değildi.

Delavvare ürkmüştü. "Leon — "

"Niye beni kendi halime bırakamıyorsun Licia?"

Kızın gitmesini bekledi ama kız kaldı. Onun karşısında duruyordu.

Aniden Anavvak'ın başı döndü. Ofis etrafında dönüyordu ve bir an

için bacaklarının büküldüğünü düşündü. Sonra kafası netleşti ve kızın bir şey tuttuğunu gördü.

"O da ne?" diye hırladı.

"Bir kamera." Kız kamerayı ona uzattı.

Son teknoloji bir Sony el kamerasıydı ve su sıçramalarından

korunması için su altı kabına yerleştirilmişti.

"Eee?"

Delavvare kederli bir el hareketi yaptı. "Bunların neden olduğunu bulm istersin diye düşündüm."

^"Ve sen zaten her şeyi biliyorsun sanırım.

"Öfkeni benden çıkarman için hiç sebep yok Leon!," diye

karşılık^/r^ "Birkaç saat önce orada neredeyse ölüyordum. Şimdi klinikte ot^^mu^ ağlıyor olabilirdim ama buradayım ve yardım

etmeye çalışıyoru^^\,imdi beni dinleyecek misin, dinlemeyecek

misin?"

Anavvak derin bir nefes aldı. "Peki."

137

jimdi klinikte ot^^mu^ ' e çalışıyor^^\ \imdi

Lady Wexham'a çarptıklarında balinalara iyice bakabildin mi?"

"Elbette. Gri ve kambur—"

"Hayır." Delavvare sabırsızca başını salladı. "Türlerine değil.

Balinaların kendilerine. Onları tanıdın mı?"

"Her şey çok hızlı gelişti."

Kız gülümsedi. Mutlu bir gülümseme değildi ama yine de bir

gülümsemeydi.

"Sudan çıkardığımız kadını hatırlıyor musun? Onu Blue Shark'Km tanıyordum. Şoktaydı. Neler olduğunu anlamıyordu. Ama ben bir şeyi istedim mi vazgeçmem."

"Bilmez miyim!"

"Boynuna asılı kamerayı gördüm. Sıkıca bağlıydı ve bu sayede suda kaybolmamıştı. Her neyse sen ikinci kez denize açıldığında onunla konuşup her şeyi filme çekmesini istedim. Greyvvolf geldiğinde de kaydediyordu. Ve hatırladığım kadarıyla durduğumuz yere göre Lady Wexham Greyvvolfun botunun hemen arkasında kalıyordu."

Anavvak aniden kızın ne ima ettiğini anladı.

"Saldırıyı kaydetti." dedi.

"Tek tek bütün balinaları kaydetti. Aslında onları tanımakta ne kadar uzman olduğunu bilmiyorum ama buralarda yaşıyorsun ve onları biliyorsun. Üstelik kamera sayesinde hepsini istediğin kadar izleyebilirsin."

"Herhalde kamerayı alıkoymak için izin istemedin?"

Kız çenesini meydan okur gibi havaya kaldırdı. "Ne olmuş?"

Anavvak kamerayı ellerinde çevirdi. "Tamam. Bir bakarım" .

"İkimiz bakarız. " dedi Delavvare. "Olayın dışında bırakılmak istemiyorum. Ve bana neden diye sormayı düşünme bile. En azından bu kadarını hak ettim, değil mi?"

Anavvak afallamıştı.

"Üstelik," diye devam etti kız," bana biraz nazik davranmaya başlamanı zamanı geldi."

Anavvak yavaşça nefes alıp dudaklarını kıstı. Delavvare'in fikri

ellerindeki en iyi ipucu olduğunu kabul etmeliydi. "Denerim." diye mırıldandı.

rinin

c

o

n

12 Nisan

Trondheim,

Norveç

Çağrılar Johanson göle gitmeye hazırlanırken geldi. Kiel'den

CönCüğünCe derin deniz simülasyon oCasmCaki deneyi haber

vermek üzere Tina Lund'u aramıştı. Uzun konuşmamışlardr. Lund

gırtlağına kadar işe gömülmüştü ve her boş dakikasını Kare Sverdrup

ile geçiriyordu. Johanson kadının aklının başka yerde olduğunun

farkındaydı ama onu rahatsız eden her neyse işiyle ilgili değil gibiydi, bu yüzden de sormamıştı.

Birkaç gün sonra Bohrmann solucanlarla ilgili son gelişmeleri

haber vermek için aramıştı. Kiel'deki bilim insanları hâlâ testlere

devam ediyorlardı. Johanson Lund'u arayıp son haberleri iletmeye

karar verCiğinCe çoktan çantasını toplamış evden çıkmak üzereydi.

Lund şimdi biraz daha odaklanmış görünüyordu ve o daha

başlamadan lafa atlamıştı. "Neden bizi ziyaret etmiyorsun?" diye önerdi.

"Marintek'te mi?"

"Yok, Statoil araştırma merkezinde. Proje yönetimi ekibi

Stavanger'dan buraya geldi."

"Onları kıvranan hain şeylerle ilgili korkutucu öykülerle

eğlendirmemi mi istiyorsun?"

"Ben o işi çoktan yaptım. Şimdi detayları istiyorlar bu yüzden sana sorayım dedim."

"Neden ben?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü tüm belgeler sende zaten var." dedi Johanson. "Hem de balyalar^^^ Benim tek yapabileceğim başkalarının bana

anlattıklarını iletmek olur."

"Bundan daha fazlasını yapabilirsin." dedi Lund. "Durum hakk ında kiiisel görüşlerinden bahsedebilirsin."

Johanson cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

"Senin petrol kaynakları ve hatta solucanlarla ilgili bi

%

olmadığını

c

o

biliyorlar. Ama NTNU'da muhteşem bir ünün var ve olayları

bağımsız olarak yargılayabilirsin. Statoil'de bu işe farklı bir açıdan yaklaşıyoruz."

"Demek istediğin tek ilgilendiğiniz, açınızın geçerli olup olmadığı."

"Başka faktörler de var. Bak, sorun şu ki burada bir grup insan var, hepsi bir konuda uzman ama — "

"Ama diğer herhangi bir şeyle ilgili akıllarında en ufak bir ipucu bile yok." "Bu doğru değil!" Sesi utanmış gibiydi. "Tümü de üst düzeyde yetenekli — başka türlü olsalar burada olamazlardı. Tanrım,

daha nasıl söylememi istiyorsun ki? Dışarıdan bir görüşe ihtiyacımız var o kadar." "Ama ben petrolle ilgili çok az şey biliyorum."

"Seni zorlayan yok." Lund'un siniri bozulmuş gibiydi.

"ilgilenmiyorsan boş ver gitsin."

Johanson gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Seni sıkıntıya sokmak istemem. Her halükarda Kiel'den yeni bilgiler geldi ve—" "Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?" "Of Tina! Peki bu toplantı ne zaman?"

"Bir sürü toplantı olacak. Her gün uzun bir toplantı gibi." "iyi.

Bugün Cuma. Hafta sonu burada olmayacağım ama pazartesi... "

"Bu... " Lund sakinleşmişti. "Aslında bu... "

"Ne?" dedi Johanson onu sıkıştırarak. içinde hoş olmayan bir his vardı. "Hafta sonu için güzel bir planın mı vardı?" diye sordu kadın havadan sudan konuşur gibi. "Göle bir yolculuk daha mı?" "iyi tahmin. Gelmek ister misin0" Kadın güldü. "Neden olmasın?" .

"Anladım. Kare ne der?"

"Kim takar? Onu hiç ilgilendirmez." Durakladı. "Of, lanet!" "Eğer diğer şeylerde de işinde olduğun kadar iyi olsaydın." dedi Johanson, kadının duyduğundan emin olmadığı kadar kısık bir sesle.

"Lütfen Sigur, yola biraz daha geç çıksan olmaz mı? iki saate kadar bir toplantı var, ben de düşünmüştüm ki... Eh sana çok. uzak değiliz ve uzun da sürmez. Göz açıp kapayana kadar işi bitiririz. Göle akşam gidebilirsin. "Ben — "

"Gerçekten biraz ilerleme kaydetmeliyiz. Yetişmemiz gereke planı var ve bu şeylerin ne kadar masraflı olduğunu bilirsin. gerisinde

kalıyoruz çünkü... " "Gelirim dedim tamam mı?" "Bir tanesin."

"Geçerken seni alayım mı?"

"Zaten orada olacağım. Günü kurtardın Sigur. T Johanson hasretle çantasına baktı.

140 /

eşekkürle

." Telefonu kapattı. Telefonu kapattı.

Johanson Statoil araştırma merkezindeki konferans salonuna

girerken havadak j gerginlik elle tutulabilir yoğunluktaydı. Lund üç adamla birlikte devasa M masanın etrafına oturmuştu. Akşamüzeri

güneşi içeri sızıyor; cam, krom ve koyu ahşap mobilyaları ısıtıyordu.

Duvarlar diyagram ve teknik çizimlerle kaplıydı.

"işte geldi," dedi resepsiyondan Johanson'u getiren kadın ve adamlardan biri onu karşılamak üzere ayağa kalktı. Kısa kesilmiş siyah saçları vardı ve özel tasarlanmış gözlükler takıyordu.

"Thor Hvistendahi, Statoil araştırma merkezi müdür yardımcısı," diyerek kendini tanıttı. "Bu kadar geç haber verip zamanınızı aldığımız için özür dilerim. Tina herhangi bir planınızı bölmediğimizi söyledi."

Johanson Lund'a imalı bir bakış atıp Hvistendahi'm elini sıktı. "Hiç sorun değil," dedi. "Bu akşamüzeri boştum."

Lund gülümsemesini bastırdı ve diğer adamları tanıştırdı. Biri Stavanger'daki Statoil merkezinden gelmişti, iri yarı, kızıl saçlı ve arkadaş canlısı mavi gözleri olan bir adamdı. Yönetim komitesi üyesiydi ve orada yönetim kurulunu temsilen bulunuyordu. "Finn Skaıgen," dedi CerinCen gelen bir sesle.

Üçüncüsü, gerdanı sarkmış kel bir adamdı, içlerinden bir tek o kravat takıyordu ve Lund'un bir üstündeki yetkiliydi, Clifford Stone. iskoçya'dan gelmişti ve yeni projenin sorumluluğunu üstlenen araştırma ve üretim biriminin başındaydı. Johanson'a kibirli bir baş selamı verdi. Biyologun gelmesine memnun olmuş görünmüyordu ama zaten adamın hayatında bir kez olsun gülümsediğine dair tek bir emare de yoktu.

Johanson nazikçe selamlaştıktan sonra kahve önerisini reCCetti ve

oturdu.

Hvistendahi bir deste kağıt aldı. "Haydi hemen işe koyulalım.

Durumu biliyorsunuz. Bu işin başımıza bela açacağına mı yoksa aşırı

tepki verdiğimize mi karar vermekte zorlanıyoruz. Petrol endüstrisini düzenleyen yönetmelikleri biliyorsunuz sanırım."

"Kuzey Denizi Konferansı," dedi Johanson bir tahminde

bulunarak. Hvistendahi başıyla onayladı. "Bu bir tarafı. Ayrıca daha başka baskılara da maruz kalıyoruz: çevre koruma yasaları,

teknolojik sınırlamalar ve tabii kamuoyunun düşünceleri, ki henüz

kurallara bağlanmamış pek çok gidişatını belirliyor. işler o noktaya varCığmCa hiçbir şey ve he sorumlu oluyoruz. Sürekli başımızın etini yiyen Greenpeace ve diğer örgütlerimiz var —ve bizim bununla ilgili

bir sorunumuz yok. Ye»/ kuyular için

alar ve tabii U çok konunun

er şeyden biz

Yetti kuyu ne bekl

sondaj yapmanın risklerini ve yeni bir projeyi

planlaCığımız4af\e^^lememiz gerektiğini biliyoruz, bu arada

harcanacak epey bir zamanı hesaba katıyoruz."

"Başka bir deyişle kendi kendimize işleri yoluna koymakta epey

başarılıyız." diye araya girdi Stone.

riB yolum

c

o

"Genelde öyle," dedi Hvistendahl. "Gerçi her projenin sonunu getiremiyoruz. Tümü de bilinen sebeplerden —çökeltinin dengesiz

olduğunu fark etmek, bir gaz haznesine dalma tehlikesinde olmak ve

hatta su derinliği ile akıntıların belli türlerde platformlara izin

vermemesi gibi. Ama birçok vakada ne yapıp yapamayacağımızı epey

erken bir aşamada fark ediyoruz. Tina, Marintek'teki teknolojileri

deniyor; birçok farklı örneği analiz ediyoruz, derindeki koşullan

kontrol ediyoruz, uzman görüşü alıyor ve ancak ondan sonra inşaata

başlıyoruz."

Johanson bacak bacak üstüne attı. "Ama bu sefer sistemde bir

solucan var."

Hvistendahl huzursuzca güldü. "Öyle diyebilirsiniz."

"Solucanların meseleyle ilgili olduğunu farz edersek... " dedi Stone.

"...ki bence hiç yok."

"Sizi bu kadar emin kılan ne?"

"Solucanlar sıra dışı bir şey değil. Her yerde bulunuyorlar."

"Bu tür bulunmuyor."

"Bu türü bu kadar özel kılan ne? Evet, hidrat yiyorlar," Johanson'a baktı, "ama doğru hatırlıyorsam Kiel'deki arkadaşlarınız bunun, üzerine gidilecek bir şey olmadığını söylediler. Yoksa kaçırdığım bir şey mi var?"

"Söyledikleri tam olarak bu değildi. Dediler ki — "

"Solucanlar buzu istikrarsız hale getiremezler."

"Onu aşındınyorlar."

"Evet, ama istikrarsız hale getiremezler!"

Skaugen hafifçe öksürdü. Minik bir patlama gibiydi. "Dr.

Johanson"u görüşünü dinlemek için çağırdık," dedi Stone'a bakarak.

"Bizim ne düşündüğümüzü söylemek için değil."

Stone dudağını ısırarak gözlerini masaya dikti.

"Sigur yeni bir veriden bahsetmiştin, öyle değil mi?" dedi Lund.

Diğerlerine cesaret verir gibi gülümsedi.

"Üzerinden geçeyim," diye önerdi Johanson.

"Kahrolası solucanlar," diye homurdandı Stone.

"Bu pekâlâ onları tanımlamanın bir yolu olabilir. Her neyse,

Geomar'daki bilim insanları simülasyon odasına altı denek daha

koydular. Tümü de başı önde buzu kazdı. Ardından, hidratları

olmayan çökelti üzerine iki yeni denek daha koydular. Yaratıklar hiç tepki vermediler. Yemediler'veya kazmadılar. Sonunda iki örneği bir

gaz haznesinin üzerindeki hidratsız çökelti katmanına koydular.

Solucanlar kazmadı ama heyecanlandılar."

"Kazan solucanlara ne oldu?" "Öldüler."

"Ne kadar derine ulaşmışlardı?" "Biri dışında hepsi gaza kadar ulaştı," Johans

142

on St

lti katmanına tone'a bir bakış attı, "ama

c

o

buna bakarak doğadaki davranışları hakkında acele ve kesin

kararlar veremeyiz Kıta yamacındaki gaz onlarca hatta yüzlerce

metrelik hidrat tabakalarıyl; kaplıdır. Bohrmann'a bakarsak

solucanların üç ya da dört metreden fazla derine inebilmeleri pek

mümkün değil ama simülasyon odasında bunu öğrenmemize olanak

yok."

"Onları öldüren ne?" diye sordu Hvistendahi.

"Oksijene ihtiyaçları var ama kazdıkları dar oyukta yeteri kadarını alamıyorlar."

"Ama diğer solucanlar da tünel kazıyor." diye itiraz etti Skaugen.

Sırıttı. "Siz gelmeden ödevimize çalıştık. Tamamen aptal gibi

görünmek istemedik."

Johanson da ona gülümsedi. Skaugen ile anlaşabileceğini biliyordu.

"Diğer türler gevşek çökelti içinde kazarlar," dedi, "gevşek çökelti içinde bol oksijen vardır, ve çoğu solucan o kadar da derine inmez.

Ama hidratlarda kazmak beton içinde ilerlemek gibidir. Havanın tükenmesi çok sürmez ve bu da boğulmaya yol açar."

"Böyle davranan başka canlılar biliyor musunuz?"

"intihara meyilli canlılar mı?"

"Bu öyle bir şey mi?"

Johanson omuz silktı. "Bu bir irade gerektirir, ki solucanlara uygun değil. Nasıl şartlanmışlarsa öyle davranırlar."

"Hayvanlar intihar eder mi?"

"Tabii ederler," dedi Stone. "Lemminglere ne demeli? Kendilerini uçurumdan aşağı atarlar."

"Hayır, atmazlar," dedi Lund.

"Atarlar!"

Lund elini adamın koluna koydu. "Clifford elmayla armudu karıştırıyorsun. insanlar böyle düşünüyor çünkü lemminglerin toplu intihar ettiği fikri hoşlarına gidiyor. Oysa yakından bakarsak lemminglerin sadece aptal olduğunu görebiliriz."

"Aptal mı?" Stone Johanson'a döndü. "Söyleyin Dr. Johanson, bir hayvanı aptal olarak nitelendirmek yaygın bir bilimsel yöntem

midir?"

"Öyleler," dedi Lund umursamadan. "Yeteri kadarını bir araya toplarsan' insanların da aptal olduğunu görebilirsin. Öndeki

lemmingler ileride uçurum olduğunu bilir ama arkalarındaki güruh

iterek onları ilerlemeye zorlar —bir rock konserindeki hayran

topluluğu gibi. iş eninde sonunda bitene kadar birbirlerini denize

iteklemeye devam ederler."

Hvistendahi, "Bazı hayvanların kendilerini feda ettikleri bilinir ama," dedi.

"Evet ama hayvan fedakârlığı her zaman bir amaca nizmet eder."

diye cevapladı Johanson. "Anlar iğnelerini kaybedip ölmeye

hazırlardır çünkü bir istilacıyı uzaklaştırmak koloninin ve tabii

kraliçen^ı^^iil^ğinedir."

an

c

o

"Yani solucanların davranışını açıklayacak herhangi bir hayvan

türüne bağlantılı sebep yok öyle mi?"

"Yok."

"Biyoloji derslerinin faydası olmayacak," diye içini çekti Stone.

"Kendinizi bir dinleyin! Çok yakında birimi inşa edemez hale

geleceğiz çünkü siz solucanları birer canavara çevireceksiniz."

"Bir şey daha," dedi Johanson onu umursamada ' Geomar

araştırma için belirlediğiniz bölgeyi yerinde incelemek istiyor. TAbii Sîatoıl kontrolünde."

"Bu ilginç." dedi Skaugen öne doğru eğilirken. 'Birilerini göndermeyi mi öneriyorlar?"

"Bir araştırma gemisi. RVSonun. "

"Bu çok nazik bir teklif ama istedikleri her tür araştırmayı

Thorvaldson^da yapabiliriz."

"Başka bir bölgedeki araştırmalarına giderken bölgeye

uğrayacaklar. Her halükarda Sonne en «on teknolojik donanıma

sahip. Asıl ilgilendikleri şey sirnülatörden aldıkhıtı verileri denemek."

"Ne tür veri'"

"Metan seviyesinin yükselmesiyle ilgili. Buzu kazan solucanlar

küçük oranlarda metanı serbest bırakıyorlar, bu da suya karışıyor.

Geomar bilimcileri solucanlarla birlikte biraz çökelti örneği

alacaklar. Meseleyi gerçek oranlarında görmek istiyorlar."

Skaugen ellerini kavuşturdu. "Şimdiye dek sadece solucanlardan

bahsettik." dedi. ^"Ya şu meşum video kaydı?"

"Denizdeki şeyin görüntüsü mü?"

Skaugen belli belirsiz gülümsedi. "Sanki bir korku filmiymiş gibi söylediniz. Sizce ne olabilir?"

"Bu... bu yaratıkla solucanları aynı kategoriye almalı mıyız, emin değilim."

"Ama ne olduğunu biliyorsunuzdur?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Siz bir biyologsunuz. Aklınıza hiç mi bir şey gelmiyor?"

"Tina'nın çekimden çıkardığı görüntüler yaratığın biyolojik

ışıldama yaptığına işaret ediyor ama bu tanıma uyan görüntüdeki

kadar büyük canlı yo Ve zaten ilk bakışta memelileri eliyor."

"Tina bir dev kalamar ile karşı karşıya olabileceğimizi ima etti."

"Evet," dedi Johanson. "Ama pek mümkün görünmüyor. Bedenin ebadı v yapısı benzemiyor. Üstelik architeuthis'in hep başka sularda yaşadığı düşünülmüştü."

Sessizlik oldu. Stone kalemiyle oynuyordu.

"Sormama izin verirseniz," dedi Johanson, "orad^ .e«rHr bir ünite inşa edeceksiniz?"

"orada ne

Skaugen Lund'a baktı.

"Sigur'a bir denizaltı birimi kurmayı düşündüğümüzü ama henüz

bir karar verilmediğini söyledim."

"Denizaltı birimleri hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Skaugen Johanson'a.

"SUBSIS'i duydum," dedi.

Hvistendahi kaşlarını kaldırdı. "Hiç fena değil. Yakında konu hakkında uzman olursunuz. Birkaç toplantı daha yaparsak—"

"SUBSiS eski mesele," diye parmaklarını şıklattı Stone. "O zamandan beri çok yol kat ettik. Birimlerimiz daha derinlere inebiliyor ve daha güvenli, çok daha üstün."

"Sistem Kongsberg'deki FMC Teknolojileri'den geliyor. Uzmanlık alanları denizaltı çözümleri üretmek," diye açıkladı Skaugen."SUBSIS'in daha ileri bir versiyonu. Aslında teknolojiyi kullanmaya çoktan karar verdik. Tek soru, birimi yukarıdaki var olan platformlardan birine mi bağlayacağız, yoksa boru hattıyla kıyıya mı ulaştıracağız? Deniz altında geniş bir alan kaplamaları ve değişen derinliklere uyum sağlamaları gerekecek."

"Birimin üzerine yüzer bir işleme ünitesi kuramaz mısınız?" diye sordu Johanson.

"Elbette ama her iki türlü de ana birim deniz yatağında olacak," dedi Hvistendahi.

"Her koşulda riskleri hesaplamalıyız," diye devam etti Skaugen. "Belirlenmiş riskler olduğu sürece. Ama solucanların varlığı tanımlayabildiğimiz veya açıklayabildiğimiz bir değişken değil. Belki — Clifford'ın söylediği gibi— çok büyütüyoruz ve parlayan garip bir

yaratık ve gizemli solucanlar yüzünden planlarımızı tehlikeye atmanın gereği yoktur. Ama şüphelerimiz var, bunları gidermek için elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız. Bizim yerimize bu kararı vermenizi beklemiyorum, Dr. Johanson, ama sizce ne yapmalıyız?"

Johanson rahatsızlık hissetti. Stone ona açık bir düşmanlıkla bakıyordu. Hvistendahi ve Skaugen ümitle bekliyorlardı ve Lund'un ifadesi hiçbir şeyi el vermiyordu. Keşke önce onunla konuşsaydım diye düşündü. Ama kadın on baskı yapmamıştı. Belki de projenin biraz daha bekletilmesini istemesinden memnun olurdu. Yine de, belki olmazdı.

Johanson ellerini masaya koydu. "Bana kalsaydı devam kurardım," dedi.

Skaugen ve Lund ona hayretle baktılar. Hvistendahi kaşlarını çattı ve Stone muzaffer bir sırıtışla arkasına yaslandı.

Johanson bir an bekledi. Sonra "Kurardım ^^^k^^omar'ın testlerini bitirmesini ve yeşil ışık yakmasını beklerdim.

Vi^^odaR^aratık hakkında daha

145 aJN *

fazla bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum —muhtemelen Loch

Ness Canavarı'nın uzaktan akrabasıdır ve onun hakkında endişelenmeye değeceğinden emin değilim. Asıl soru, hidrat yiyen sınırsız sayıdaki solucanın yamacın sabitliğine ve sondaj kuyularına olacak etkisi. Bunun yanıtını bulmadığınız sürece projeyi beklemeye almanızı öneririm."dedi.

Stone dudaklarını büzdü ve Lund gülümsedi. Skaugen, Hvistendahl'la bakışıp "Teşekkürler Dr. Johanson." dedi. "Ayrıca zaman ayırdığınız için de teşekkürler."

O akşam çantasını arabaya koyduktan sonra evden çıkmadan etrafı son kez kontrol ederken kapı çalındı.

Açtığında Lund kapıda duruyordu. Yağmur yağmaya başlamış, kadının saçı yüzüne yapışmıştı. "iyi iş çıkardın." dedi.

"Öyle mi?" Johanson kenara çekilerek içeri girmesine izin verdi.

Kadın yüzündeki yağmur damlalarını silerek içeri girdi.

"Sen gelmeden önce hemen hemen karar verilmiş sayılırdı. Skaugen sadece senin onayını istiyordu."

"Ben kim oluyorum ki Statoil'in projelerine onay veriyorum?"

"Dediğim gibi kusursuz bir ünün var. Ama bu Skaugen'in ilgilendiği tek şey değil. Projenin sorumluluğunu üstlenecek olan o. StatoilTe herhangi bir bağlantısı olan herkesin önyargılı davranacağını biliyordu. Proje ile hiç ilgisi olmayan birileri ile

konuşmak istedi. Üstelik solucanlarla ilgili bir şeyler biliyorsun ve denizaltı birimleri de umurunda değil."

"Yani projeyi beklemeye mi aldı?"

"Geomar durumu netleştirene kadar. Statoil tepede onun gibi

insanları olduğu için şanslı." Kolları iki yanından sarkmış, koridorun ortasında duruyordu. Her daim o kadar enerjik ve kararlı biri için

garip bir biçimde dağınık görünüyordu. "Eee çantaların nerede?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Göle gitmeyecek misin?"

"Çantam arabada. Beni yakaladığın için şanslısın, tam da çıkm

üzereydim." Kadına bir baktı. "Kendimi huzur dolu inzivama atmadan ön benden istediğin başka bir şey var mı? Çünkü şimdi tam

bunu yapacağım. fazla gecikme olmadan."

"Seni çok tutmam. Sadece Skaugen'in kararını söylemeve v

"Eee?"

"Teklifinin geçerli olup olmadığını sormaya gelmiştim."

"Hangi teklif?" dedi kadının neden bahsettiğini bildiği ^

"Beni de götürme teklifin."

Johanson palto askısının yanındaki duvara y^sla^dı. Bir dolap

döndüğünü sezmişti. "Ben de Kare'nin buna ne diyeceğini

sormuştum."

h" alde.

e... "

m. Dah

O

nhackae

"Eğer kastettiğin oysa izin almaya ihtiyacım yok."

"Herhangi bir yanlış anlamaya sebep olmak istemem."

"Hiçbir şeyin sorumlusu olmayacaksın," dedi Lund. "Eğer seninle göle gitmek istiyorsam, bu benim karanındır."

"Konuyu saptırıyorsun."

Kadının saçından yüzüne sular damlıyordu. "O zaman beni neden

davet ettin?"

Evet, neden? diye düşündü Johanson.

Çünkü istemişti. Ama işleri karıştırmadığı sürece. Lund'un aniden

ona katılma kararı onu rahatsız ediyordu. Birkaç hafta önce olsa bu

kadar düşünmezdi. Birlikte küçük yolculuklar, akşam yemeği

randevuları —tüm bunlar, hiçbir zaman daha ileri gitmeyen uzun

flörtlerinin bir parçasıydı. Ama bu sefer durum farklıydı.

Aniden neyin yanlış olduğunu anladı. "Eğer ikiniz bozuştuysanız,"

dedi, "beni bu işe karıştırma. Benimle gelirsen sevinirim ama ancak Kare'ye nispet yapmadığın sürece."

"Bu işi çok düşünüyorsun," diyen Lund omuz silkti. "Tamam, belki de haklısın. Boş ver gitsin."

"Sorun değil."

Koridorda ilerlediler.

"O zaman çıkayım bari." Kadını yanağından öptü ve kibarca evin dışına çıkardı, sonra kapıyı kilitledi. Hava neredeyse kararmıştı ve yağmur hâlâ yağıyordu. Yolculuğun çoğunluğunu karanlıkta

yapacaktı ama bu fikir çekici sayılırdı. Sibelius dinlerdi, Finlandia ve gece, hiç de fena bir karışım değildi.

"Pazartesi dönecek misin peki?" diye sordu Lund, onu arabaya geçirirken.

"Muhtemelen pazar öğleden sonra."

"Seni bir ara ararım o zaman."

"Tabii. Bir planın var mı?"

"Eh, her zaman iş var," diyen kadın duraksadı. "Kare hafta sonu için ailesinin yanına gitti."

Johanson arabanın kapısını açtı. "Hep çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

Lund gülümsedi. "Elbette."

"Üstelik istesem de gelemezdin. Kırda bir hafta sonu için hazırlıklı değilsin."

"Neye ihtiyacım var ki?"

"Öncelikle dayanıklı ayakkabılara."

Lund ayaklarına baktı. Ağır, bağcıklı botlar giymişti.

"Bir kazak..." Johanson sakalını sıvazladı. "Sanırım bende yedek olacaktı...

"Hı-hı. Her ihtimale karşı sanırım9"

n hazırlıkl

şka?" şka?"

ırım bende

C

O

"Tabii. Hazırlıklı olmak gerek." Dayanamayıp güldü. "Pekâlâ Bayan Karmaşık. Bu son şansın."

"Ben, karmaşık ha?" Lund yolcu kapısını açtı. "Bunu yolda tartışırız."

Eve giden yola dönerlerken tekerleklerin altındaki çakıllar çıtırdadı ve karanlık ağaçların içinden geçen yola girdiler. Göl önlerinde sanki ormana iliştirilmiş ikinci bir gökyüzü gibi uzanıyordu, yüzeyine

yıldızlar serpiştirilmişti Trondheim'da muhtemelen hâlâ yağmur

yağıyordu.

Johanson arabayı park etti ve çantasını eve taşıdıktan sonra

verandada Lund'a katıldı. Yer döşemeleri gıcırdadı. Mekânın

sakinliği onu hep huzurla doldurmuştu ve görünen o ki her tür sese

karşı daha duyarlı hale getiriyordu — ağaçların hışırtısı, uzakta bir kuşun çağrısı, çıtırdayan dallar, çalılıklardaki bıı koşturma ve daha ayırt edemediği diğerleri. Gölle evi ayıran eğimli çayırlığı verandayla birkaç basamak birleştiriyordu. Hafifçe yatık bir iskele vardı.

iskelenin ucunda, balık avlamak için kullandığı bot suyun üzerinde hareketsiz duruyordu.

Lund geceyi seyrediyordu. "Ve tüm bunları kendine saklıyorsun, öyle mi?"

"Çoğunlukla."

"Herhalde kendi kendine yarenlik etmekten hoşlanıyorsun."

Johanson güldü. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Eğer paylaşacak kimse yoksa . . "

"Buradayken canım ne çekerse onu yapabiliyorum. Haydi içeri girelim. Risotto pişireceğim."

Birkaç dakika sonra Johanson soğanları kavuruyor, pirinç ekliyor ve karıştırıp sonra sıcak tavukların içine boşaltıyordu. Biraz porçini mantarı dilimledi ve kısık ateşte yavaşça pişmeye bıraktı.

Lund onu izliyordu. Johanson'un bildiği gibi y*emek yapmakla alakası yoktu. Johanson bir şişe kırmızı şarap açıp karafa boşalttı ve iki kadeh doldurdu. Her zamanki rutin. Yediler, içtiler ve mahrem bir romantik ortamda yakmlaştılar. Yaşlanan bir bohem ve daha genç bir kadın. Johanson bu işin nasıl biteceğini biliyordu.

Keşke Lund gelmek için ısrar etmeseydi.

işleri akışına bırakma eğilimindeydi. Lund onun kazaklarından birini giymiş mutfak masasında oturuyor, uzun zamandır olmadığı

kadar rahatlamış görünüyordu. Tavırlarında Johanson'u tedirgin eden bir yumuşaklık vardı. Kendini Lund'un onun tipi olmadığına ikna etmeye çalıştı, fazla hiperaktifve uzun, açık sarı saçları ve kaslarıyla fazla iskandinav'dı. Ama şimdi bu telkinden vazgeçmek üzereydi.

Sakin bir hafta sonu geçirebilirdin, ama hayır, illa ki işleri karıştırman gerekti, dedi kendi kendine.

i giymiş i giymiş

111 a V vai. r-\.ıı<ı 511

hayır, illa ki iş

c

o

a ıl

Mutfakta yemeklerini yediler, şaraplarını içtiler, rahatça sohbet edip güldüler. Kısa sürede ikinci şişeyi açmışlardı.

Gece yarısı olduğunda Johanson "Bir tekne gezintisi hoşuna gider miydi?" diye sordu. "Hava çok soğuk değil."

Kadın ellerine yasladığı çenesini kaldırıp ona sırıttı. "Suya girmeye ne dersin?"

"Ben pas geçeyim. Belki bir iki ay sonra, su biraz daha ısındığında.

Benim aklıma gelen şarabı yanımıza alıp gölün ortasına tekneyle

gitmek ve... "

^"Ve ne?"

"Yıldızları seyretmek."

Gözleri buluştuğunda Johanson savunmasının yıkıldığını hissetti.

Hiç de niyeti olmayan şeyleri söylediğini, işleri hızlandırdığını ve kadını yönlendirdiğini fark etti. Nefesini yüzünde hissedene dek

Lund'a yaklaştı. "Tamam, haydi gidelim."

Rüzgâr durmuştu. iskeleye yürüyüp tekneye atladılar. Tekne suda sallandığında Johanson Lund'un kolunu tuttu. Neredeyse gülecekti. Film gibi, ye düşündü, başrolde Meg Ryan'ın olduğu sulugöz bir romantik komedi.

Küçük tahta tekneyi evle birlikte satın almıştı. Pruvasındaki metal plakalar birbirine tutturularak bir depolama yeri yapılmıştı. Lund bağdaş kurarak onun tepesine oturdu ve Johanson da dıştan takmalı motoru çalıştırdı.

Tekne ilerlerken pek konuşmadılar. Johanson klapeyi boşa aldı ve motoru susturdu. Evden biraz uzaklaşmışlardı ama verandadan gelen ışıklar oynak bir parlama gibi suda yansıyordu. Sessizlik ara sıra uçuşan böcekleri yakalamak için sudan sıçrayan balıkların şıpırtılarıyla bozuluyordu. Johanson dikkatle Lund'a yaklaştı, bir

elinde yarı dolu şarap şişesi vardı. "Eğer sırtüstü uzanır ve yukarı bakarsan," dedi, "tüm evren ve içindeki her şey senin olur."

Kadın ona baktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Burada hiç kayan yıldız gördün mü?"

"Çok."

"Dilek tuttun mu?"

"O kadar romantik değilim." derken kadının yanına sığıştı.

"Sadece , manzaranın tadını çıkardım."

Lund kıkırdadı. "Öyle şeylere inanmıyorsun yani?"

"Sen inanıyor musun?"

"Tabii ki hayır!"

"Sen çiçek verilecek biri de değilsin, Kare'nin seninle işi zor.

Herhangi birinin sana verebileceği en romantik hediye bir derin deniz inşaatı denge analizi olurdu."

Lund ona baktı. Sonra uzandı ve kazağı sıyrılarak sıkı kamını

açıkta bıraktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

r. Herhan r. HSrhanf

c

o

Johanson dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Yok, tam olarak değil."

"Benim romantik olmadığımı düşünüyorsun."

"Hiç durup da romantizmin ne demek olduğunu düşünmediğine inanıyorum."

Gözleri buluştu.

Ve birbirinden aynlamadı.

Johanson'un elleri çoktan kadının saçlarının arasında, uzun san tutamları okşuyordu.

"Belki de bana gösterebilirsin." diye mırıldandı Lund. Gözleri kapalı adamın boynuna bir kolunu doladı.

Öp onu. Şimdi.

ikisi de hareket etmedi. Bir işaret bekler gibi öylece kilitlenmişlerdi.

Sorun ne? diye düşündü Johanson. Neden olmuyor? Lund'un bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu alıyordu ama kendini davetsiz bir misafir gibi hissediyordu.

"Olmuyor." dedi Lund.

Johanson gölün soğuk sularına düşmüş gibi hissediyordu. Bir şey yok olmuştu. Hevesi kaçmış, yerine rahatlama gelmişti. "Haklısın." dedi.

isteksizce birbirlerinden ayrıldılar. Johanson muhtemelen kendi gözlerinde de olan soruyu Lund'un gözlerinde gördü. Sahip olduğumuz şeyi mahvettik mi? "iyi misin?" diye sordu.

Lund cevap vermedi. Johanson arkasını botun kenarına verip onun

önünde diz çöktü ve şişeyi ikram etti. "Bizim gibi iyi dostlar," dedi,

"asla sevgili olmamalı."

Bir klişeydi ama doğru etki etti. Kadın kıkırdayıp şişeyi kaptı ve bir yudum aldı. Sonra güldü. Şarabı tutmak için elini ağzına götürdü ama kahkahası şarap damlalarını ortaya saçtı ve Johanson da ona katıldı.

"Of," dedi Lund, "bana kızdın mı?"

"Hayır, ya sen?"

"Hayır, sadece..." Tereddüt etti. "Anlamıyorum. Thorvaldson daki akşam senin kamaranda bir dakika daha kakaydım bir şeyler

olabilirdi, ama şimdi...

Johanson şişeyi ondan alıp biraz şarap içti. "Hayır," dedi, "yine bu ge gibi olurdu."

"Ama neden?"

"Çünk* onu seviyorsun."

Lund kollarını dizlerine doladı. "Kare'yi mi?"

"Başka kim placak?"

Uzun süre sessizce boşluğa baktı. "Ondan kaçabileceğimi sandım."

Duraklayıp devam etti. "Senle ben hep olabilecek bir şeylerin

kıyısmdaydık. ikimiz de ciddi bir şey istemiyorduk yani kusursuz bir eşleşmeydi... Ama hiçbir

rsuz bir rsuz bir

C

O

/aman, 'işte şimdi olmalı', demedim. Sana aşık değildim. Aşık olmak istemiyordum. Ve sonra Kare'yle tanıştım ve anladım ki... "

"Aşık olmuştun."

"işime konsantre olamıyordum, aklım hep başka yerdeydi ve bu ben değildim."

"Sen de işler kontrolden çıkmadan avucunun içindekileri değerlendirmeye karar verdin."

"O zaman bana kızgınsın işte!"

"Kızgın değilim. Ben de sana aşık değildim." Bir an düşündü. "Seni istedim ama sadece Kare ile görüşmeye başladığında. Gururumu kırdı... " Güldü. "Ay Çarpması diye harika bir film vardır, Cher ve Nicholas Cage oynar. Biri 'Erkekler neden kadınları kovalar' diye sorar. Öbürü de 'Çünkü ölümden korkarlar.' diye cevap verir. Sana bunu neden anlatıyorum ki?"

"Çünkü hepsi korku yüzünden. Yalnız kalma ve hiç arzu edilmeme korkusu, seçim yapma korkusu ve en kötüsü yanlış seçimi yapma korkusu. Seninle bir ilişkimiz olabilirdi ama Kare ile... Kare ile bundan fazlası olacaktı. Bunu ta en başından biliyordum. Daha doğru dürüst tanımadığın bir insanı bedeli ne olursa olsun istediğinde öyle olur. Ama o kişinin hayatı da bu anlaşmaya dahildir ve bunu kabul

etmen gerekir. Bu da seni korkutur."

"Bir hata yapıyor olabilirsin."

Lund başını salladı.

"Daha önce ciddi bir ilişkin oldu mu?" diye sordu Johanson.

"Bir kez," diye cevapladı, "çok uzun zaman önce."

"Ne oldu?"

"Benimle işi bitti ve ben de sümüklü bir enkaz oldum."

"Ya sonra?"

Çenesini ellerine dayadı. Kaşlarını çatmış, ayışığmın altında oturururken son derece güzeldi ama Johanson olanlardan pişman değildi. "Bitiren hep ben oldum." dedi.

"Bir intikam meleği yani."

"Komik olma. Çoğunlukla sinirime dokundular, çok yavaş, fazla tatlı, çok aptal. Bazen kurtulduğuma emin olmak için öylesine kaçtım ki... "

"Anlaşılan fırtına yıkar diye ev yapmaktan korkuyorsun."

"Belki de." Somurttu. "Ama başka bir açıdan da bakabilirsin.

rsı

ama sonra fırtına kopmadan sen kendin yıkarsın."

Bir yerlerde cırcır böceği ötüyordu ve gölün öte yanından bir başka cırcır böceği ona karşılık verdi.

"Eh, neredeyse başaracaktın." dedi Johanson. "Eğer sevişmiş olsaydık'onu terk edebilirdin. Gerçekten kendini böyle kandırabileceğini mi sandın?"

"Beni üzebilecek bir ilişkiye dalmaktansa seninle bir kaçamak yapmanın daha iyi olacağına kendimi ikna ettim. Seninl^ yatmak bunu doğrulayacaktı."

c

o

"Yani güvenliğini seksle kazanacaktın."

"Hayır." Ona baktı. "inansan da inanmasan da senden hoşlanıyorum. Sadece kaçmama yardım etmen için değildi. Sadece —"

"Sorun değil," dedi Johanson boş veren bir el hareketiyle, "ne de olsa aşıksın."

"Evet." dedi Lund sıkıntıyla.

"O kadar kasvetli olma. Haydi söyle."

"Evet!"

"Bu daha iyi oldu." Sırıttı. "Şimdi senin içini dışına çıkardığımıza göre Kare'ye kadeh kaldıralım.

Kadın çarpık bir gülümseme attı.

"Hâlâ emin değil misin?"

"Hem evet hem de hayır."

"Johanson şişeyi bir elinden ötekine geçirdi. "Uzun zaman önce bir evi yıkmıştım. iki kişi de incindi ama zamanla geçti —en azından biri için. Hâlâ doğru yapıp yapmadığımı bilemiyorum."

"Diğer kişi kimdi?" diye sordu Lund.

"Karım."

"Evli miydin?"

"Evet."

"Hiç bahsetmemiştin."

"Boşandık."

"Neden?"

"işte. Gerçek bir sebebi yoktu. Büyük trajediler, tabak çanak

fırlatma olmadı. Sadece her şeyin üzerime geldiği hissi. Korktum...

bağımlı olmaktan korktum. ikimizin bir aile kurmaya başladığını

görebiliyordum. Çok geçmeden evde çocuklar ve bahçede bir köpek

olacak, ben de sorumluluk almak zorunda kalacaktım."

"Ya şimdi?"

"Bazı zamanlar bunun yaptığım tek gerçek hata olduğunu

düşünüyorum. Göle baktı. Sonunda doğrulup şişeyi kaldırdı. "Şimdi şerefe içelim. istiyorsan git ve yap!"

"Ama hâlâ ne istediğimi bilmiyorum." diye fısıldadı Lund.

Tüm hafta sonunu göl kenarında beraber geçirdiler. Başarıs

m

girişimlerinden sonra kadının sabah ilk iş gitmek isteyeceğini

düşünmüştü ama aralarındaki hava düzelmiş, flört bitmişti. Göl

kenarınd^^rüyüş yaptılar,

konuşup gülüştüler ve üniversiteleri, petrol kulele dünyayı

unuttular. Ve Johanson o güne kadar yJ'ptığı en pişirdi.

lucanlanyla dış 'Bolognese spagettiyi

Pazar akşamı eve döndüler. Johanson Lund'u evine bırakıp yola

devanı etti Kirkegata Caddesi'ndeki evine ayak basar basmaz inziva

ile yalnızlık arasındaki farkı hissetti ama his, hızla geçip gitti. Bu duyguyu holde bıraktı, sıkıntı ve melankolinin oraya kadar eşlik etme izni vardı, ondan sonrasına geçemezdiler.

Çantasını yatak odasına taşıyıp televizyonu açtı. Kanallar arasında

dolaşırken Royal Albert Salonu'nda bir konsere rast geldi. Kiri Te

Kanawa, La Traviata'yı söylüyordu. Müziğe eşlik ederek çantalarını

boşaltmaya ve yatmadan önce ne içmek istediğini düşünmeye başladı.

Müzik durdu ama o bir tişörtü katlıyordu ve konserin bittiğini fark

etmedi. Arka planda haberler başladı.

"... ilk Şili'de duyulmuştu. Norveçli ailenin kayboluşunun, aynı dönemde Peru ve Arjantin kıyılarında görülen olaylarla bağlantılı

olup olmadığı bilinmiyor. Her üç ülke kıyılarında da balıkçı tekneleri kaybolmuş veya denizin ortasında terk edilmiş olarak bulunmuştu.

Teknede bulunanlardan hiçbir iz bulunamadı. Beş kişilik aile, derin

deniz balıkçılığı tanıtım gezisi için trol teknesine binerken hava sakin ve güneşliydi."

Bir kolu düzeltti ve ortadan katladı.

"Kosta Rika şu anda benzeri görülmemiş boyutlarda bir denizanası istilası ile karşı karşıya. Portekiz savaşçısı" veya "mavi şişe" olarak adlandırılan yaratıklar bölgeye üşüşerek sahil sularını işgal ettiler.

Yerel basının bildirdiğine göre on dört kişi aşırı derecede zehirli olan bu canlılar nedeniyle ölürken, iki ingiliz vatandaşı ile bir Alman

vatandaşı dahil olmak üzere pek çok kişi de yaralandı. Kayıpların

sayısı henüz resmi olarak açıklanmadı. Kosta Rika Dışişleri Bakanlığı parlamentoyu acil bir oturuma çağırdı ama plajların kapatılması

teklifini kesin olarak reddederek yüzücülerin ciddi bir tehdit altında olmadığı konusunda ısrar etti."

Johanson elindeki işi bıraktı. "Hay şu piçler!" dedi. "On dört ölü!

Plajları çoktan kapamalılardı."

"Denizanası sürüleri Avustralya açıklarını da tehdit ediyor. Bu kez suçlunun, bir başka çok zehirli tür olan kutu denizanaları olduğu

sanılıyor. Yerel yetkililer insanları sudan uzak durmaları için

uyarıyorlar. Geçtiğimiz yüz yıl içinde kutu denizanaları yetmiş ölüme sebep olurken, insanlar için köpek balıklarından daha tehlikeli

olduklarını gösterdiler.

"Deniz trajedilerinden başka bir haber de, ölüm

raporlarının^ildirildiği Kanada'nın batı sahillerinden geldi. Birkaç turist gemisini batıran kazaların nedeni henüz bilinmiyor. Raporlar

seyir hatalarının teknelerin batmasına neden olabileceğini söylüyor."

Johanson artık ekrana bakıyordu Spiker elindeki bir tomar kağıdı

indirdi ve

boş boş kameraya gülümsedi.

"Şimdi, bugünün diğer olaylarına bir bakış."

c

o

Johanson Bali'de gördüğü, kumların üzerinde kıvranan ve

kasılmalarla sarsılan kadını düşündü. Ne o ne de kadın yaratığa

dokunmuşlardı. Kadın sahilde yürürken sığ suda sürüklenen bir şeyi

fark etmiş ve bir sopayla dışarı çıkarmıştı. Temkinli haliyle onu bir kol boyu uzaklıkta tutup bir o tarafa bir bu tarafa çevirmişti. Sonra bir hata yapmıştı.

Portekiz savaşçısı Physalia cinsindendi, bilimcilerin hâlâ şaşırtıcı bulduğu bir hidrozoâ3tipi'. Kısaca söylemek gerekirse bir denizanası değil yüzen minik organizmalardan oluşan bir koloniydiler, yüz

binlerce polip fonksiyonlarına göre gruplaşarak bir araya gelmişti.

Denizanasma benzer dokunaçlardan oluşan ana gövdesi mor veya

mavi renkte olurdu ve gövdenin üstündeki gaz dolu kese su yüzeyinin

üzerinde salınıp koloninin rüzgârla ilerlemesini sağlardı. Yüzeyde

görünen kesenin altında ne yattığını göremezdiniz.

Ama size değdiği anda anlardınız.

Her Portekiz savaşçısının altından elli metre uzunluğunda, sokucu

hücrelerle kaplı bir dokunaçlar ağı uzanırdı. Bu hücrelerin yapısı ve amacı evrimin şaheserlerinden biriydi. Her biri ucunda zıpkın benzeri bir diken bulunan ve kendi içine kıvrılarak bükülmüş bir tüpe

dönüşen kürelerdi. En ufak bir dokunuşta tüp açılır ve yetmiş adet

araba lastiğinin patlamasına eş bir basınçla ileri fırlardı. Binlerce dikenli zıpkın kurbanın etine işler, kan ve sinir hücrelerine saldıran fenol-protein karışımını zerk ederdi. Kurbanın kasları kasılır ve acı derisini dağlardı. Ardından şok gelir, onu nefes almakta zorluk ve

kalp yetmezliği izlerdi. Kıyıya yakında saldırıya uğrayan şanslı kişiler çoğunlukla kurtarılabilirdi ama açıktaki dalgıçların ve yüzücülerin

sürüklenen dokunaçlar karşısında çok küçük bir şansı olurdu.

Bali'deki kadın hayvanı atmıştı ama sopa ayak parmağına

sürünmüştü. Zehir bulaşmış olmalıydı —asla unutamayacağı bir

hatıra bırakacak kadar..

Ama Portekiz savaşçısı, ölümcül Avustralya kutu denizanasıyla —

Chironex fleckeri ile— karşılaştırıldığında zararsız kalırdı.

Evrim yolunda doğa etkileyici bir toksin çeşitliliği geliştirmişti.

Chironex fleckeri ise bu sürecin en muhteşem eseri idi. Bir tek kutu denizanası 250 öldürmeye yetecek kadar zehir barındırıyordu.

Yüksek derecede etkin sinir sistemini felç ediyor, anında bilinç kaybına neden oluyordu. Dakikalar, bazen saniyeler içinde kurbanlar kalp yetmezliği geçirip boğuluyorlardı.

Ekrana bakarken Johanson tüm bunları bir bir aklından geçiriyordu.

Birkaç hafta içinde on dört ölü ve sayısız yaralı. Şimd^e dek bir kıyı şeridinde tek bir türün sorumlu olduğu bu kadar yüksek bir ölü sayısı gerçekleşmiş miydi? Ya kaybolan gemilere ne demeliydi?

Güney Amerika'da Portekiz savaşçısı. Avustralya'da kutu denizanası.

Norveç'te kıllı solucanlar.

Muhtemelen bir tesadüftür, diye düşünnizanası sürüleri dünyanın

her

c

o

yanında ortaya çıkardı. Tatil sezonu onlarsız olmazdı. Solucanlarla bir ilgilei I yoktu.

Kalan birkaç parça giysisini de topladı, televizyonu kapattı ve müzik dinleyip kitap okumak üzere oturma odasına geçti. Ama ne bir CD koydu ne de bir kitap aldı. Bir süre aşağı yukarı volta atıp sonunda pencerenin önünde durdu. Dışarıda sokak lambaları caddeyi

aydınlatıyordu.

Göl o kadar huzur doluydu ki...

Burası da huzur doluydu...

Her şey bu kadar huzur doluysa kesinlikle ters giden bir şeyler olmalıydı.

Saçmalama, dedi kendi kendine.

Kendine biraz grappa koydu, bir yudum aldı ve haberleri unutmaya çalıştı.

Sonra aklına NTNU'daki bir biyolog arkadaşı olan Knut Olsen geldi. O denizanaları, mercanlar ve deniz anemonları hakkında daha çok şey bilirdi.

Olsen telefonu üçüncü çalışında açtı.

"Uyumuş muydun?" diye sordu Johanson.

"Çocuklar uyumadan mümkün olmuyor." dedi Olsen. "Bugün Marie'nin beşinci yaş günü. Göl nasıldı?"

Olsen her daim neşeli bir aile babasıydı ama onun sıcak, yerleşik yuvası Johanson'a göre tam bir cehennemdi. Öğle molalarında karşılaşmadıkları sürece iş dışında görüşmezlerdi ama Olsen nezih bir mizah duygusu olan, iyi bir adamdı. Dört çocukla o mizah duygusuna ihtiyacı var tabii, diye düşündü Johanson. "Bir gün bize gelmelisin.' dedi Olsen, ikisi de bunun asla olmayacağım bilmesine rağmen.

"Haberleri gördün mü?"

Bir anlık duraklama oldu. "Denizanalarmı mu?"

"iyi tahmin. Neler oluyor?"

"Bariz değil mi? Biyolojik istilalar her zaman olur; kurbağalar, çekirgeler, denizanaları... "

"Ama Portekiz savaşçıları ve kutu denizanaları?"

"Sıra dışı... "

"Ne bakımdan?"

"Dünyanın en ölümcül deniz yaratıklarından ikisi. Üstelik

haberlerde söylenenler de bir tuhaf."

"Yüz yılda yetmiş ölüm mü?" diye sordu Johanson.

"Ah, o tam saçmalık." Olsen alayla homurdandı.

"Çok mu abartılı?"

"Çok az! Gerçek ölüm sayısı çok daha fazla, eğer Ben Srfezi ve

Filipinleri de sayarsan; açıklanamayan vakalarla bildirilmemiş n ırı hesaba hiç katmıyorum. Avustralya'nın kutu denizanalarıyla

başl^^ep dertteydi. Rockhampton'ın kuzeyindeki nehir ağızlarında

ürüyorlar. Neredeyse tüm kazalar sığ suda oluyor —seni üç

dakikadan az bir sürede öldürebilirler."

"Şu anda denizanası sezonunda mıyız?"

"Avustralya'da evet, Ekimden Mayıs'a kadar. Avrupa'da ise

insanları sadece suyun dışında durulmayacak kadar sıcak havalarda rahatsız ederler. Geçen yaz Menorca'daydık ve çocuklar çılgına dönmüştü. Etraf Velella kaynıyordu."

"Ne'"

^"Velella velella, rüzgâr yelkencisi. Ama genelde Velella denir.. Kumsalda çürümedikleri sürece bayağı güzellerdir. Küçük, mor renkli denizanaları— kumsal onlarla kaplıydı. Denizanalarma hayran olduğumu herkes bilir ama orada benim için bile çok fazlası vardı. Yine de Avustralya hikâyesi epey tuhaf."

"Nasıl yani?"

"Kutu denizanalarını, suyun sakin ve sığ olduğu kıyı şeridinde bulursun, açık denizde hele de Büyük Bariyer Resifı'nde'hiç değil. Ama orada da görüldükleri söyleniyor. Velella ise tam tersi, onlar açık deniz türüdür ve kimse neden bazen sahile vurduklarını bilmez."

"Plajların ağlarla korunduğunu sanıyordum."

Olsen kükrer gibi güldü. "Tamamen faydasız. Ağlar denizanalarını durdurur ama dokunaçları kopup sürüklenmeye devam eder. Kimse onları gözle göremez." Durdu. "Neden bu kadar ilgini çekiyor? Denizanaları hakkında senin de bir parça bilgin olmalı."

"Senin yanma bile yaklaşamam. Bu bir bilimsel anomali mi?"

"Aynen öyle." dedi Olsen uğursuzca. "Denizanası dağılımı artan su sıcaklığı ve yüksek plankton seviyesine bağlıdır. Plankton sakin, sıcak suda çoğalır ve denizanaları planktonları yer. Eh,' sonra ne olacağını tahmin edebilirsin. Bu yüzden yazın sonunda büyük sürüler halinde

belirir ve birkaç hafta içinde de kaybolurlar. Bu onların doğal

döngüsü. Bir saniye bekle."

Johanson arkadan gelen yaygarayı duydu. Olsen'in çocuklarının

saat kaçta yattığım merak etti, ne zaman telefon etse, arkada bir çeşit yaygara köpuyordu. Olsen çocukları susturmak için bağırdı. Sonra

telefona döndü. "Her neyse, sanırım bu istilalar denizin aşırı

gübrelenmesinden kaynaklanıyor. Kanalizasyonlar plankton

seviyelerinin yükselmesini ateşliyor ve sonra olaylar gelişiyor. Bir gün batıdan veya kuzeybatıdan bir rüzgâr eser ve de bir bakmışsın

denizanaları kapına gelmiş."

"Evet ama bahsettiklerin normal denizanası istilaları. Benim merak ettiğim... "

"Bunun bir anomali olup olmadığını merak ediyorsun ye\en^e

muhtemelen öyle. Ama tam da tespit etmesi zor türden. Hiç şak^ bit

in^^r

"Evet."

"Avize ağacı?"

saksı bitkin

c

o

.

"iki tane."

"işte sana anomali. Avize ağacı yerel bir bitki değil."

Johanson gözlerini devirdi. "Bana bir avize ağacı istilası tehdidi altında olduğumuzu söyleme. Benimkiler epeyce barışçıllar."

"Kastettiğim bu değildi. Neyin doğal olduğunu ve neyin olmadığını unuttuğumuzu söylüyorum. 2000 yılında Meksika Körfezi'ne yerel

balık rezervini tehdit eden bir denizanası istilasını incelemek için çağırıldım. Louisiana, Mississippi ve Alabama'daki üreme alanlarını

istila etmişler, balık yumurtaları ve larvalarının üstüne bir de

balıkların yiyeceği planktonları yutuyorlardı. Hasarın sebebi, orada hiç olmaması gereken ve Pasifik'ten gelen bir Avustralya

denizanasıydı."

"istilacı bir tür."

"Kesinlikle. Denizanaları besin zincirini yok ediyor ve balık

mahsulünü harap ediyorlardı. Tam anlamıyla bir felaketti. Bu

olaydan birkaç yıl önce, safra suyunda taraklı denizanaları taşıyan bir kargo gemisi yüzünden Karadeniz'de , ekolojik bir afetin eşiğine

gelinmişti. Karadeniz ülkeleri bir yaygara kopardılar ama birileri bir şeyler yapana kadar bölge ağır zarar görmüştü bile. Denizdeki bir

metrekare başına sekiz bin denizanası. Bunun ne anlama geldiğini

biliyor musun?"

Olsen öfkeyle kendi kendine konuşuyordu.

"Bir de öbür mesele var, Arjantin açıklarında Portekiz savaşçısı.

Orası onların yaşama alanı değil. Orta Amerika, Peni ve Şili olabilir.

Ama daha güneyi? Mümkün değil. On dört ölü, bir anda. Bir

biyolojik istila. Bölge sakinlerinin bunu beklemediklerine bahse

girebilirsin. Şimdi de Bariyer Resifi'nde kutu denizanalan! Sanki

birileri onlan büyüyle oraya nakletmiş gibi."

"Bana garip gelen," dedi Johanson, "bu ikisinin en zehirli iki tür olması."

"Aynen," dedi Olsen yavaşça, "ama umarım bana bir komplo teorisi yazmaya kalkmazsın. Burası Norveç, Amerika değil.

Denizanası salgınları için pek çok muhtemel açıklama var. Bazı bilim insanları El Nifio diyor, diğerleri de küresel ısınmayı suçluyor.

Malibu'da istilalar yıllardır gördüklerinden çok daha beter ve Tel

Aviv'de bazı dev türlere rastlandı. Küresel ısınma, istilacı türler— her şey yerli yerine oturuyor."

Johanson dinlemiyordu. Olsen'in söylediği bir şey aklına takılmıştı.

Sanki biri onları büyüyle oraya nakletmiş gibi.

Aynısı solucanlar için de geçerliydi.

Sanki biri onları büyüyle oraya nakletmiş gibi.

"... sığlıklarda çoğalır," diyordu Olsen, "ve bir şey daha.

"^^^ılmadık kadar çok sayıda,' dediklerinde binlerceyi kastetmezler, milyodla^ıgy^ kastederler. Bir de hükümet kontrol altında diyor!

inan bana, ölümler on dörtten çok daha fazladır."

. 'Alışılm

O

"Hı-hı."

"Beni dinliyor musun?"

"Tabii. On dörtten fazla ölüm. Komplo teorileri hakkında ne

diyordun?"

Olsen güldü. "Saçmahk. Ama gerçekten bunun bir anomali

olduğunu düşünüyorum. Dönemsel bir fenomen gibi görünüyor ama

bence başka bir şey."

"ilginç." Solucanları Olsen'e anlatsa mıydı? Ama onu

ilgilendirmezdi ve Statoil mesele manşetlere çıkarsa pek mutlu

olmazdı— Olsen çok konuşurdu.

"Yarın öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu Olsen.

"Olur."

"Daha fazla bir şeyler bulup bulamayacağıma bakarım. Bilgi avına çıkarım." Kıkırdadı.

"Harika," dedi Johanson. "Yarın görüşürüz." Telefonu kapattı.

Sonra Olsen'e kayıp tekneleri de sormak istediğini hatırladı. Vazgeçti, yarın bahsederdi.

Solucanları bilmese denizanası hikâyesinin onu bu kadar etkileyip etkilemeyeceğini merak etti. Muhtemelen etkilemezdi çünkü ilgisini çeken denizanaları değildi. Asıl bilmek istediği, eğer varsa aradaki bağlantılardı.

Ertesi gün NTNU'ya giderken Johanson haberleri dinledi, daha önce duymadığı yeni bir şey yoktu. Dünyanın değişik yerlerinde insanlar ve tekneler kaybolup sonsuz spekülasyona sebep oluyorlardı ama ortada tatmin edici bir açıklama yoktu.

Dersi saat ondaydı. Elektronik postalarını okumak ve mektuplarına bakmak için yeteri kadar zamanı vardı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve Trondheim'ın üstüne ağır, gri bir hava çökmüştü. Olsen kapının kenarından başını uzattığında, henüz ışıkları yeni açmış ve kahvesiyle birlikte masasına oturmuştu. "Kötü haberler bitmiyor." dedi.

"Kayıp tekneleri mi kastediyorsun? Ben de sana dün onlardan bahsedecektim ama unuttum."

Olsen odaya girdi. "Bana kahve ikram edecek misin?" dedi dikkatle etrafa bakarak. Merak Olsen'in faydalı ama yorucu yönlerinden biriydi.

"Her şey yan odada." dedi Johanson. '

Olsen yan odaya doğru eğilip avazı çıktığı kadar bağırarak kahve

istedi. Sonra oturup odayı gözden geçirdi. Johanson'un sekreteri iç^i koşturup Olsen'in önüne kupayı çarptı ve dimdik masasına geri

döndü.

"Bunun nesi var?" dedi Olsen şaşırarak..

"Ben kendi kahvemi kendim koyarım," dedi Johanson, Af^î^ey açıkta duruyor, Termos, süt, şeker, kupalar... "

Olsen gürültüyle yutkundu. "Yani haberleri dinlemedin "Arabada dinledim?"

"On dakika önce CNN'de flaş haber geçtiler. VC qamda bir

televizyon var,

mi?"

C

O

gün boyu açık durur." Yukarıdan aydınlatmanın ışığı Olsen'in yem bel un, kelliğini açığa çıkarıyordu. "Japonya açıklarında bir gaz tankeri patlamış ve Malakka Boğazı'nda iki konteyner gemisi ile bir

firkateyn çarpışmış Gemilerden biri batmış, öbürü yola devam edecek

halde değilmiş; firkateyn ise alev almış. Orduya aitmiş. Büyük bir

patlama olmuş."

"Tanrım." Johanson ellerini sıcak fincanın etrafına sardı.

"Malakka Boğazı'na gelince," dedi, "şaşırdığımı söyleyemem. Daha çok kazanın olmaması hayret verici."

"Evet ama bu epey bir tesadüf."

Dünyanın en yoğun su yolu unvanı için çekişen üç yer vardı: Manş Denizi, Cebelitarık Boğazı ve Avrupa, Güneydoğu Asya ve Japonya arasındaki ana rotanın bir bölümünü oluşturan Malakka Boğazı. Boğazdan her gün altı yüz tanker ve şilep geçiyordu; Malezya ile Sumatra arasındaki kanalda bazen iki bine yakın araç bulunuyordu. Boğaz sekiz yüz kilometre uzunluğundaydı ama en dar yeri 2.7 kilometre genişiiğindeydi. Hindistan ve Malezya, tankerleri daha güneydeki Lombok Boğazı'nı kullanmaya teşvik ediyorlardı ama ricalarını dinleyen yoktu. Uzun yoldan gitmek kâr oranlarını azaltacağı için uluslararası taşımacılığın yüzde on beşi Malakka Boğazı'nı kullanmaya devam ediyordu.

"Neler olduğunu bilen var mı?"

"Henüz yok."

"Ne kadar korkunç." Johanson kahvesini yudumladı. "Eee şu kaybolan tekneler meselesi nedir o zaman?"

"Ah şu. Daha duymadın mı?"

"Eh duysaydım sormazdım."dedi Johanson. Öfkesi dizginlerinden boşalmak üzereydi.

Olsen sesini alçalttı. "Görünen o ki, Güney Amerika'da bir süredir yüzücüler ve balık tekneleri kayboluyormuş ama basın bunu

aktarmamış, ya da en azından Avrupa basını. Olayların Peru'da

başladığını söylüyorlar. ilk kaybolan bir balıkçıymış. Teknesi, küçük bir saz sandalı birkaç gün sonra denizde sürüklenirken bulunmuş.

Önce bir dalganın onu düşürdüğünü sanmışlar ama hava haftalardır

çok güzelmiş. O zamandan beri sağda solda insanlar kayboluyormuş.

Son kurban bir trol teknesiymiş."

"Neden kimse bundan bahsetmemiş?"

Olsen teslim olur gibi ellerini iki yana açtı. "Çünkü kimse böyle şeyleri reklam etmeyi istemez. Turizm o bölge için hayati önem

tanyor. Üstelik dünyanın öbür ucu."

"Ama denizanaları haberlere çıktı."

"Haydi ama Sigur, o tamamen farklı. Amerikan vatandaşları öldü.

Artı bir Alman ve Tanrı bilir daha kimler. Şimdi de Şili sahillerinde bir Norveçli aile kayboldu. Yerel firmalardan biri derin deniz olta

balıkçılığı turu düzenlemiş. Bir

c

o

an hep beraber trol teknesindelermiş, sonra birden yok olmuşlar.

Norveçliler, Tanrı aşkına! Bu tür şeyler her zaman bildirilir."

"Tamam, ana fikri anladım." Johanson sandalyesinde geriye

yaslandı. "Hiç kimse telsizle yardım çağrısı yapmamış mı?"

"Birkaç imdat sinyali hepsi o kadar, kaybolan tekneler pek son

teknoloji ürünü sayılmazlar."

"Bir kasırga ya da fırtına belirtisi?"

"Tanrı aşkına, Sigur, hayır. En azından bir tekneyi batıracak bir fırtına yok."

"Peki Batı Kanada? Orada neler oluyor?"

"Çarpışan teknelerden mi bahsediyorsun? Hiçbir fikrim yok.

Görgü tanıklarından birine göre tepesi atmış bir balinayla kavgaya

tutuşmuşlar. Kim bilir? Dünya zalim bir yer... Şimdi, ikinci bir

kahveye ne dersin? Aslında sanırım gidip kendim alacağım."

Kurumuş lekeden kurtulmak Olsen'den kurtulmaktan daha kolaydı

ama sonunda gitmişti. Johanson saatine baktı. Neredeyse ders vakti

gelmişti. Lund'u aradı.

"Skaugen keşif yapan başka ekiplerle bağlantı kurdu," dedi Lund,

"dünyanın dört bir yanından petrol şirketleri. Benzer bir şey bulan olmuş mu onu öğrenmek istiyor."

"Solucanlar gibi mi?"

"Aynen. Asyalılar'ın en az bizim kadar bilgiye sahip olduklarını düşünüyor."

"Neden ki?"

"Sen kendin söyledin. Asya gaz hidratlarını sömürmeye çalışıyor.

Sana Kiel'de böyle söylediler sanıyordum. Skaugen onları dinlemek istiyor."

Fena fikir değil, diye düşündü Johanson. Eğer solucanlar hidratlar için çıldırıyorlarsa, hidratları isteyen şirketler de onlara rastlamış olmalıydı. Sorun şuydu ki... "Asyalılar'ın bulgularını ona açacakları hayal bile edemiyorum," dedi, "onun kadar ağzı sıkı olacaklardır."

"Skaugen'in solucanlardan bahsetmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hikâyenin hepsini anlatmaz. Özellikle de şimdi."

"Elinden başka ne gelir ki?"

"Eh..." Johanson kelimeleri aradı... "... bir şey ima etmek istemem ama birinin solucanları umursamadan birimi inşa etmeye karar verdiğini düşün.

"Mümkün değil!"

"Sadece bir varsayım."

"Ama sana söylemedim mi, Skaugen öğüdünü tutuyor."

"itibarı ona ait. Ama burada paradan söz ediyoruz. ''Bazıları solucanları bilmiyormuş gibi davranmanın sorun olmayacağına karar verebilir.

ağına karar

O

"Diyorsun ki devam edip birimi kurabilirler."

"Hiç bilemezsin. Saman altından su yürütebilirler. Hem

yapmasalar da. . Eh, bir şirket teknik olanaklarla kısıtlanabilir ama metan yiyen solucanlarla asla. Elbette önceden biliyor olacaklar ama bunu kim kanıtlayabilecek ki?"

"Statoil böyle bir şeyi örtbas etmez."

"Statoil'i unut. Japonlar'ı ele alalım. Metan satmaya başlamak, daha iyisi değilse bile, bir zamanların petrol endüstrisi yükselişine denk olacaktır. inanılmaz derecede zenginleşecekler. Gerçekten

ellerindeki bütün kartları göstermek isteyeceklerini düşünüyor

olamazsın."

"Sanırım hayır."

"Statoil ister miydi?"

"Bak bu tartışma hiçbir yere varmayacak," dedi Lund, "bir başkasından önce gerçeği bizim bulmamız gerekiyor. Keşke Statoil'ie

bağlantısı kurulamayacak bağımsız gözlemcilerimiz olsaydı."

Düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. "Etrafa bir sorar mısın?"

"Petrol endüstrisinde mi?"

"Üniversitelerde, enstitülerde —Kiel'deki arkadaşların gibi.

Hidratlar dünyanın dört bir yanında araştırılmıyor mu?"

"Evet ama — "

"Ya deniz biyologları? Derin deniz dalgıçları?" Şimdi sesi heyecanlı çıkıyordu. "Belki de her şeyi sen yürütürsün. Senin için yeni bir bölüm

kurarız. Skaugen'i hemen arayıp finansmanını sorayım. Sonra — "

"Hey, o kadar hızlı değil Tina!"

"Eminim geliri iyi olur ve çok da iş çıkarmaz."

"Dehşet verici olur. Ancak bunu senin yapmaman için bir sebep yok."

"Sen daha iyi yaparsın. Bu iş tam senlik."

"Haydi ama Tina."

"Benimle tartışmak yerine çoktan Smithsonian'ı üç kez aramış olurdun. Lütfen Sigur, kolay olacak... Bizim açımızdan bakmalısın. Önemli çıkarları olan büyük bir çokuluslu şirketiz. Kendimiz soru sormaya başladığımız anda yüzlerce çevre örgütü tepemize üşüşecek. Bunun gibi bir fırsatı kolluyorlar."

"Anladım. Yani meseleyi halının altına süpürmek sizin çıkarınıza?"

"Bazen inanılmaz asap bozucu olabiliyorsun Sigur!"

"Evet, öyle derler."

^^

Lund içini çekti. "Peki sence ne yapmalıyız? insanlar bu meseleyi ^^^S^kJ^rı anda en kötüsünü varsayacaklar. Ve man bana daha fazlasını öğren^j^^l^ar Statoil bir birim inşa etmeyecek. Ama resmi

soruşturmalar başlatırsak haber yayılır ve sahne ışıklarının altında oluaız. Elimiz kolumuz bağlanır."

Johanson gözlerini ovuşturdu ve tekrar saatine l^ak^^^ftnu

geçmişti. "Tina gitmem gerek, seni sonra ararım."

c

o

"Bu işi senin yapacağını Skaugen'e söyleyebilir miyim?" "Hayır."

Sessizlik oldu. "Tamam." dedi kadın, en sonunda, alçak bir sesle.

Johanson derin bir nefes aldı. "En azından bana düşünecek zaman tanır mısın?"

"Sen bir tanesin."

"Biliyorum. Sorunum da bu zaten."

Notlarını topladı ve sınıfa koşturdu.

Roanne,

Fransa

Jean Jeröme on iki Breton ıstakozuna büyük ciddiyetle baktı.

Hayatta birçok şeye büyük ciddiyetle bakardı. Şüpheciliğini çalıştığı firmaya borçluydu. Troisgros, Fransa'da otuz yıl boyunca kesintisiz

olarak üç Michelin yıldızını koruyabilen tek restoran olmasıyla

övünürdü. Jeröme tarihe geleneği bozan adam olarak geçmek

istemiyordu. Ona balıkların efendisi denebilirdi; Troisgros'da deniz ürünlerinden sorumluydu, ve şafaktan beri ayaktaydı.

Toptancısı ondan bile uzun zamandır ayaktaydı; güne sabaha karşı

üçte, bir gecede gurme mutfağının Mekke'sine dönüşmüş olan,

Paris'in on dört kilometre dışındaki, bir zamanların önemsiz küçük

kasabası Rungis'te başlamıştı. Dört kilometre boyunca yayılan ve her yanı ışıklandırılmış kasaba, toptancıların, restoran sahiplerinin ve hayatını mutfakta veya mutfağa malzeme alarak geçirenlerin uğrak

yeriydi. Tüm Fransa'dan ürünler burada bulunabilirdi:

Normandiya'dan süt, krema, tereyağı ve peynir; Brittany'den en iyi

kalite sebzeler ve güneyden aromatik meyveler. Belon, Marennes ve

Arcachon havzasından gelen istiridye çiftçileri ve St. Jean de Luz'dan ton balığı avcıları otobanlarda gümbür gümbür yüklerini zamanında

yetiştirmeye çalışırlardı. Deniz kabuklularıyta dolu soğutuculu

kamyonlar yollarda karavan ve arabalarla yarışırlardı. En iyi kalite ürünler Fransa'nın herhangi bir yerinden önce Rungis'te satışa

çıkardı.

Ama her iyi kalite mal birbirinin aynı değildi. Istakozlar da sebzeler g'ibi Brittany'den gelmişti ama içlerinden bazıları diğerlerinden daha cezbediciydi. Jean Jeröme hepsini tek tek kaldırdı ve her açıdan

inceledi. Kenarları su yosunu ile kaplanmış her polistren kasanın

içinde altı tane vardı. Elbette canlıydılar ama zar zor hareket

ediyorlardı, ki bu da kıskaçları bağlandığı için normaldi.

"iyiler." dedi Jeröme. •

V

Istakozl

Bu aslında dudaklarından dökülen bir övgüydü. etkilenmişti.

Küçük sayılırlardı ama epey ağırlar" maviydi.

iîŞi ve kabuk

ardan fevkalade lan parlak bir koyu

c

o

Sonra sıra son çifte geldi. "Bunlar çok hafifler." dedi.

Toptancı kaşlarını çattı. Jerome'un onayını alan bir ıstakozu tek

eliyle kaldırdı ve diğer eliyle reddedileni tuttu. ikisini karşılaştırdı.

"Haklısınız bayım," dedi afallayarak, "özür dilerim. Ama aralannda çok da fark yok."

"Doğru." dedi Jeröme. "Bir sahil kafesinde pek fark edilmez ama burası Troisgros."

"Lütfen özürlerimi kabul edin. Geri dönüp — "

"Buna gerek yok. Bakalım hangi müşterilerimizin iştahı az."

Toptancı yine özür diledi.

Kısa süre sonra Jeröme Troisgros'nun göz kamaştıran

mutfaklarında akşam menüsü için hazırlanıyordu. Istakozları bir

küvete koydu.

Haşlama zamanı geldiğinde geniş bir kazan su kaynatılmasını istedi.

Istakozla uğraşırken hız hayati derecede önemliydi— yakalandığı andan itibaren eti tadını kaybetmeye başlardı. Kaynatmak tadı sabitler ve onları öldürürdü. Daha sonra, servis edilmelerine az zaman kaldığında esaslı pişirileceklerdi. Jeröme su kaynayana kadar bekledikten sonra ıstakozlardan birini baş aşağı suya attı. Istakozun vücut boşluklarındaki hava tiz bir çığlıkla boşaldı. Sonra onu çıkarıp kenara koydu. Tek tek işleme devam etti... dokuz...on... Diğerlerinden daha hafif olan on birinciye uzandı ve kaynayan suyun içine bıraktı.

On saniye beklemesi yeterliydi.

Istakozu geri çıkardı ve bir küfür savurdu.

Bu hayvana ne halt olmuştu? Kabuğu yarılmış ve bir kıskacı koparak düşmüştü. Jeröme öfkeyle soludu. Istakozu çalışma tezgahına koydu ve nazikçe sırtının üstüne yatırdı. Kabuğunun altı hasarlıydı ve etin olması gereken yerde sümüksü, beyaz bir madde vardı. Kazana dönerek içine baktı. Suyun üzerinde yüzen acayip, yuvarlak kütleler ıstakoz etine benzemiyordu.

Bu mesele için yapacağı bir şey yoktu ve zaten sadece on taneye ihtiyacı vardı. Jeröme az sayıda sipariş yapma riskine girmezdi, dengeyi tam lutturmasıyla ünlüydü. Her bir malzemeden tam olarak ne kadar gerekeceğini bilmek önemliydi —elbette ki ekonomik açıdan, ama aynı zamanda elinde yeterli stok bulunması da gerekirdi.

Bir kez daha stratejisi karşılığını bulmuş

Ama yine de durum sinir bozucuydu.

Gözü küvete takıldı. Beğenmediği çiftten geriye bir tane kalmıştı.

A^^allşu unda bunun için endişelenecek zamanı yoktu, haydi bakalım kazanın^çine

Bekle! Suyu teınizlememişti.

Aklına bir fikir takıldı. Hastalıklı ıstakoz diğerlerinden daha hafifti.

Bu ilindeki canlı olan da öyle. Belki bir virüs ya da parazit kapmıştı.

Jeröme on ikinci ıstakozu küvetten dikkatle çıkardı ve tezgaha koydu.

Uzun anteni vücudu boyunca uzanıyor ve düzenli olarak titriyor; bağlanma^kıskaçları da çelimsizce

hareket ediyordu. Istakozlar doğal ortamlarından ayrıldığında uyuşuk olurlardı Jeröme hafifçe onu dürttü ve ona doğru eğildi.

Kabuğunun bölmeli kuyruğuna bağlandığı yerden şeffaf bir şey sızıyordu. Bu da neydi böyle? Jeröme iyice yakma eğildi.

Istakoz üst bedenini doğrulttu ve kara gözleri Jeröme'a kilitlendi.

Sonra ileri atıldı.

Jeröme'un balıkların pullarını ayıklama görevini verdiği yamak olay yerinden sadece üç metre ötedeydi ama mutfak gereçleriyle dolu dar bir dolap ocağın orayı görmesini engelliyordu. ilk duyduğu kan

donduran bir çığlık oldu. Soma Jeröme, elleriyle yüzünü tırmalayarak arkaya doğru sendeledi. Yamak ona doğru atıldı ve iki adam birlikte

raflara çarptı. Saplı tencereler çıngırdadı ve bir şey yere çarparak parçalandı.

"Bu da ne?" diye sordu yamak panikle. "Ne oldu?"

Diğer şefler koşarak geldi. Mutfak, herkesin kendine düşen görevi yaptığı iyi organize edilmiş bir fabrika gibiydi. Biri av hayvanlarından, bir başkası soslardan, üçüncüsü böreklerden, dördüncüsü salatalardan, beşincisi makarnalardan sorumluydu, ve dağılım bu şekilde devam ediyordu. Bir anda her şey karmaşaya yenik düşmüştü. Sonra Jeröme ellerini indirerek titreyen parmağını tezgahına doğrulttu. Saçından kalın, şeffaf bir madde damlıyordu Yüzünü baloncuklar kaplamıştı ve yoğun, sıvımsı bir şey boynundan aşağı iniyordu. "Bana doğru...patladı," dedi soluk soluğa.

Yamağı bir adım öne çıkarak ıstakozun kalıntılarına iğrenerek baktı Parçalanmayan bir tek bacaklar kalmıştı. Bir kıskaç yerdeydi ve parçalanmış kabuğunda boşluklar vardı. "Ona ne yaptın?" diye fısıldadı.

Jeröme'un yüzü tiksintiyle çarpıldı. "Hiçbir şey yapmadım!" diye bağıntı "Öyle patlayıverdi!"

Kendini temizlesin diye ona havlular uzattılar. Yamak maddeye parmak ucuyla dokundu. Sıkı ve lastik gibiydi ama kolaylıkla

çözünerek tezgah dağıldı. Hiç düşünmeden raftan bir kavanoz alıp jölemsi şeyden kalanları içine doldurdu. Sonra üzerine su döküp kapağını sıkıca kapattı.

Jeröme'ıı sakinleştirmek zor oldu. Sonunda birileri ona bir kadeh şampanya koydu ve Jeröme heyecanının bir kısmını bastırdı. "Şu dağınıklığı temizleyin." diye emretti, "ben gidip yıkanacağım."

Mutfak personeli hemen görev bölgelerini düzenlemeye başladı. Fırını ve çevresini ovdular, ıstakoz kalıntılarını attılar, kazanı temizlediler ve ıstakozların hayatlarının son anlarını geçirdikleri suyu boşalttılar. Su, tüm atık suların boşaldığı kanalizasyona akıp kasabanın sifon çektiği diğer sıvılarla karıştı.

Jölemsi maddenin içinde olduğu kavanozun sorumluluğunu yamak üstlendi

C

O

alka

ne

mı ne yapacağını bilememişti; bu yüzden temiz ve beyaz şefkıyafeti ile gen önen Jeröme'a sordu.

"Birazını saklamak iyi fikir." dedi Jeröme. "Ne olduğunu Tanrı bilir. Onu st filan yaptıkları bir yere gönder. Ama olaydan bahsetme.

Böyle bir şey asla lııadı. Troisgros'da değil."

cstorana hak etmediği negatif bir eleştiri getirebilecek olan öykü mutfaktan iç çıkmadı. Troisgros'un bir suçu yoktu ama en üst kalitedeki bir restoran için içbir şey, temizliği hakkındaki kötü söylentilerden daha beter olamazdı.

Yamak kavanozdaki maddeyle ilgilenmeye devam etti. Çözülmeye aşladığında su ekledi; çünkü yapılması gereken buymuş gibi görünüyordu.

Denizanası parçasına benziyor, diye düşünmüştü ve denizanasının suya ttyacı vardı, zaten neredeyse sudan yapılmış sayılırlardı. Her halükarda işe

amış gibiydi. Bir süre madde sabit kaldı. Troisgros gizli bir takım telefon örüşmeleri yaptı ve kavanoz acilen yakındaki Lyons'ta bir üniversiteye analiz tin gönderildi.

Kavanoz iki saat sonra moleküler biyoloji profesörü Bernard Roche'un asasına geldi. içindeki suya rağmen madde çözülüyordu, sadece birkaç küçük ırça kalmıştı. Roche hemen testlere başladı fakat o detaylı inceleyemeden son ıırça da çözüldü. Ama varlıkları onu afallatıp hayrete düşürecek bazı oleküler bileşimleri tanımlayacak kadarını görmüştü. Bir tanesi fazlasıyla ikin bir nörotoksindi ama sudan mı yoksa jölemsi maddeden mi geldiğine min olamıyordu.

Sıvının organik madde ve bir sürü kimyasalla dolu olduğunu keşfetti. Acil larak analiz edecek zamanı olmadığından birkaç gün sonra devam etmeye arar verdi. Kavanozu dondurucuya koydu. akşam Jeröme'hastalandı. Önce başı dönmeye başladı. Restoran ağzına kadar oluydu, o yüzden umursamamaya çalışarak her zamanki gibi işine devam etti. n sağlam ıstakoz mükemmeldi ve daha fazlasını isteyen yoktu. Sabahki ılihsiz olaya rağmen her şey yolunda gidiyordu —tıpkı Troisgros'dan ekleneceği gibi.

Mide bulantısı kötüleştiğinde saat onu geçiyordu ve sıkıntısına baş ağrısı d klenmişti. Sonra Jeröme konsantrasyonunu kaybettiğini fark etti. Yemeklerden irine son dokunuşları yapması gerekiyordu ama yamağına vermesi gereken mri hatırlamıyordu.

Jean Jeröme fişi ne zaman çekeceğini bilecek kadar profesyoneldi, (ierçekten berbat hissediyordu. Sorumluluklarını yardımcısı olan ve işi Paris'te Dıcasse'dan öğrenmiş yetenekli ve hırslı kadın şefej^^vr^tti. Sadece dışarı

uğunda bahç

da

ıkacağını söyledi. Ön servis hava güzel olduğu

ahçede yapılır ve

o

müşteriler orada karşılanarak kanepe ile aperatif servisi yapılırdı. Ardından restorana mutfaktan geçerek alınırlar, böylece göz ucuyla hazırlıkları görebilil ve bazen de şeften küçük bir gösteri izlerlerdi. Şimdiyse loş ışıklandırdım'., bahçede kimsecikler yoktu.

Jeröme birkaç dakika boyunca volta attı. Geniş pencerelerden hâli mutfaklardaki telaşı görebiliyordu ama her seferinde birkaç saniyeden fazla odaklanmakta zorlanıyordu. Yeteri kadar nefes alamıyordu ve göğsünde bu ağırlık vardı. Bacakları pelte gibi olmuştu. Tekrar sabahki olayları duşundu Saçı ve yüzü ıstakozun içindeki şeyle kaplanmıştı. Sıvıdan biraz yuttuğuna veya soluduğuna emindi. Muhtemelen dudaklarını yalarken de bir damla yutmuştu. Belki de ıstakozun hayali yüzündendi ama daha farkına varmadan bitkilerin üzerine çılgın gibi kusmaya başladı. iki büklüm orada oturup tıkanarak öğürürken kusmanın en iyisi olduğunu düşündü. En azından içindekilcn boşaltmıştı. Şimdi tek ihtiyacı olan şey bir bardak suydu, sonra daha iyi hissedecekti.

Zorla ayağa kalktı ama başı dönüyordu. Alnı yanıyordu ve etrafındaki hei şey girdap gibi dönüyordu. Yeniden oturdu. Ayağa kalkmalısın, dedi kendi kendine. Mutfakta her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakmalısın. Hiçbir yanlışın olmaması çok önemliydi. Sonuçta burası Troisgros'ydu.

Ayağa kalkıp birkaç sarsak adım atmayı becerdi ama ters

istikamete gidiyordu. iki adım sonra ise mutfağa ulaşmak isteyip

istemediğini bilmiyordu Artık hiçbir şey bilmiyordu ve hiçbir şey

göremiyordu.

Sonunda, bahçeyi çevreleyen ağaçların altında yere yığıldı.

O

S/

18 Nisan

Vancouver Adası, Kanada

Anavvak etrafındaki teni kırışmış gözlerinin kızanp yaşardığını

hissedebiliyordu. Başını dik tutmak için mücadele ederek monitöre

baktı. Kanada'nm batı sahilleri kaosa sürüklendiğinden beri gözleri

ekrandan ayrılmamıştı ancak yine de çok az bilgi toplayabilmişti —

varlığını hayvan davranışları biliminde çığır açan buluşlardan birine borçlu olan elektronik kanıt. Telemeni.

1970'lerin sonunda bilim insanları hayvanları gözlemlemek için

devrim niteliğinde bir metot geliştirmişlerdi. O zamana dek bir türün dağılımı veya göç yollan ve davranışları ile ilgili eksiksiz veri toplama yöntemleri yoktu. Hayvanlar nasıl yaşar, avlanır ve çiftleşir, ne

isterler veya neye ihtiyaçları vardır; bunların hepsi spekülasyon

konusuydu. Elbette binlerce hayvan gece gündüz gözleniyordu ama

doğal ortamlarında nasıl davranacaklarını öngörmenin imkânsız

olduğu koşullarda. Tutsak bir hayvanı gözlemlemek, hapisteki bir

adamı izlemek gibiydi: özgürken nasıl yaşadığını bilmenin olanağı

yoktu.

Ama hayvanları doğal ortamlannda gözlemek için yapılan

girişimler de aynı şekilde başarısız oluyordu. Hayvanlar ya kaçıyor ya da hiç ortaya çakmıyorlardı. Hayvanlar bilim insanlarını, bilim

insanlarının onları gördüğünden daha fazla görüyordu. Daha az

çekingen olan türlerin bazıları — şempanzeler veya yunuslar gibi—

izleyenlerine gösteriler yapıyor, merak veya saldırganlık gösteriyor; hatta bazen poz veriyor ya da insanlarla oynaşıyorlard ve objektif

sonuçlara varılmasını imkânsız kılıyorlardı. Bir kere gös yapmaktan

sıkıldıklarında da, doğal davranışlarına dönecekleri vs kimse onları göremeyeceği ormana kaçıyor, gökyüzüne uçuyor ya da id^nliüere

dalıyorlardı.

Bu, Darvvin'den beri tüm biyologların çözmeye hasret oldukları

""gizemdi. Antarktik'in buz gibi karanlık sularında hayatta kalabilen balıkların ve fokların

yeteneklerini nasıl anlarız? Buz tabakalarıyla mühürlenmiş bir

yaşam alanının içini nasıl görürüz? Akdeniz'i bir kazın sırtında

geçsek, dünya gökyüzünden bakınca nasıl görünür? Bir arı olsak nasıl hissederiz? Bir böceğin kanatlarının hızım ya da kalp atışlarını nasıl ölçeriz veya kan basıncına nasıl bakar, beslenme alışkınlıklarını nasıl gözleriz? Taşımacılık gürültüsü ya da denizaltı patlamaları gibi insan eylemlerinin derinlerde yaşayan memeliler üzerindeki etkisi nedir?

Hiçbir insanın erişemeyeceği yerlerdeki hayvanları nasıl takip ederiz?

Cevap nakliye firmalarının kamyonlarının yerini tespit etmek için

kullandıkları ve şoförlerin hiç görmedikleri şehirlerde adresleri

bulmalarını sağlayan teknolojiden geldi. Herkesin bildiği ve zoolojide devrim yaratacağını fark etmeden kullandığı modem bir icat:

telemetri.

1950'lerin • sonunda ABD'li bilim insanları hayvanları vücutlarına

yerleştirilecek elektronik markalarla izlemek için yollar

geliştiriyorlardı bile. Çok geçmeden Amerikan donanması bu

teknolojiyi eğitimli yunuslar üzerinde denedi ama başarısız oldu

çünkü markalar çok ağırdı: yunusların hareketlerini etkileyen

ağırlıktaki markalarla doğal davranışları hakkında geçerli bilgi

almayı beklemek mümkün değildi. Girişim beklemeye alındı ama

mikroçiplerin icat edilmesi büyük bir ilerleme sağladı. Kısa sürede

çok hafif kameralar ve kibrit kutusu ebadında markalar vahşi

doğadan gerçek verileri aktarmak için kullanılmaya başlandı.

Hayvanlar hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ediyor,

taşıdıkları on beş gramlık ekipmandan habersiz yağmur

ormanlarında dolanıyor veya McMurdo Koyu'ndaki buz kitleleri

arasında yüzüyorlardı. Sonunda bozayılar, dingolar, tilkiler ve

karibular sırlarını açığa vuruyorlardı. Bilim insanları yaşamlarını, çiftleşme âdetlerini, avlanma alışkanlıklarım ve göç düzenlerini

izleyebiliyorlardı. Hatta beyaz kuyruklu kartalların, albatroslann,

kuğuların, kazların ve kargaların kanatlarında dünyanın etrafında

uçabiliyorlardı. En son teknoloji ile böceklere bir gramın binde biri ağırlığında, radar dalgalarıyla çalışan minyatür aletler takılmıştı.

Sinyallerini iki kat frekansta geri gönderebiliyor ve böylece yedi yüz metreden fazla uzaklıklarda dahi veri aktarabiliyorlardı.

izlemenin çoğu uydularla yapılıyordu. Sistem basit olduğu kada de.

Vericiden uzaya sinyal gönderiliyor, bu sinyal Fransız Uza tarafından yönetilen bir uydu temelli sistem olan ARGOS tarafından almıy

Oradan Toulouse'taki ana merkeze ve ABD, Fairbanks'teki bir

karasal istasyona gönderiliyor ve buralardan dünyadaki diğer

enstitülere iletiliyordu. Veri, son kullanıcıya doksan dakikadan az bir zamanda ulaşıyordu.

Balinalar, foklar, penguenler ve kaplumbağalar için yapılan

araştırmalar daha sonra ayrı bir telemetri alanına dönüştü.

Gezegenin en az bilinen ve en büyüleyici yaşam alanı artık seyre

açılmıştı. Isıyı, dalış süresini, yüzeyden

di

kadar dahiceydi ay Ajansı C^^ ndan almıyordu.

O

uzaklığı, konumu, gidiş yönünü ve hızını kaydedenden çok hafif

verlCIIei sayesinde oldukça büyük derinliklerden veri elde

edilebiliyordu. Maalesef asap bozucu bir şekilde bu sinyaller sudan

iletilemiyordu; bu nedenle ARGO S uyduları derinlikler söz konusu

olduğunda kördü. Kambur balinalar ömürlerinin önemli bir kısmını

Kaliforniya kıyılarından birkaç kilometre uzaklık içinde

geçiriyorlardı ama günde en fazla bir saat su yüzüne çıkıyorlardı.

Kuşbilimciler bir leyleği uçarken görebilir ve izleyebilirken,

denizbilimcilerın araştırdıkları canlılar su altına indiklerinde

ulaşılmaz oluyorlardı. Deniz memelilerini tam olarak anlayabilmek

için sürekli kayıt yapabilen kameralara ihtiyaçları yardı ama Pasifik herhangi bir dalgıç için çok derindi ve denizaltılar yeten kadar arak ve hızlı değillerdi.

Sonunda çözüm küçük, basınca dayanıklı bir su altı kamerası

geliştiren Santa Cruz'daki Kaliforniya Üniversitesi'deki bilim

insanlarından geldi. Kamerayı bir deniz fili, birkaç VVeddell foku ve son olarak da bir yunusta denediler. Çok geçmeden şaşırtıcı

fenomenlerle yüz yüze geldiler. Birkaç haftaya kalmadan deniz

memelileri ile ilgili anlayışları dönüşüme uğramıştı. Eğer balina ve yunusların markalanması da diğer hayvanlardaki kadar kolay olsaydı

her şey mükemmel olacaktı. Aksine markalama neredeyse imkânsızdı.

Kısacası o anda Anavvak'ın elinde istediğinden çok daha az bilgi

vardı ama aynı zamanda zihni gördükleri yüzünden fazlasıyla

dolmuştu, Kimse neyin önemli olduğunu bilmediği için her bilgi

parçası değerliydi ve bu da binlerce saatlik görüntüyü, ses kayıtlarını, ölçümleri, analizleri ve istatistikleri incelemek demekti.

Ford buna Sisifos Projesi demişti.

En azından Anavvak'ın bu işe adayacak bol bol vakti vardı.

istasyonun itibarı iade edilmişti ama Davie'nin Yeri hâlâ kapalıydı.

Kanada ve Kuzey Amerika'nın batı sahili sularında sadece büyük

gemilerin geçişine izin veriliyordu. Vancouver Adası'nm başına gelen felaket San Francisco'dan Alaska'ya kadar tüm kıyılarda

tekrarlanmıştı. ilk saldırı dalgasında yüzden fazla küçük tekne batmış

veya ağır hasar almıştı. Zayiat sayısı hafta sonuna doğru düşmüştü

ama bunun da tek sebebi bir şilebi veya yük gemisi olmayan kimsenin

denize açılma niyeti olmamasıydı. Basın birbiriyle çelişen haberlerle kaynıyordu. Ölü sayısı bile kesin değildi. Pek çok hükümet bağlantılı acil durum ekibi işleri yoluna koymak üzere görevlendirilmişti;

dolayısıyla as bilim insanı ve politikacı ile tıka basa dolu helikopterler sahil boyunca b bir yukarı gidip geliyor, içindekiler okyanusu

seyrediyor ve her biri diğerinden daha şaşkın ve umutsuz

görünüyorlardı.

Acil durum komitelerinin dışarıdan danışman almaları standart

prosedürdü ve Kanada yetkilileri de böyle yapmıştı. Vancouver

Akvaryumu, John Ford'un yönetiminde tüm bilim temelli

çalışmaların yürütüldüğü bir merkez olarak

seçilmişti. Neredeyse bütün denizbilim ve araştırma enstitüleri onun kontrolüne verilmişti. Ford için bu ağır bir yüktü, ne olduğunu

bilmediği bir görevi yönetiyordu. Kıyamet gibi depremlerden nükleer

terörist saldırılarına kadar hemen her şey için bir protokol vardı ama kimse bunun için bir hazırlık yapmamıştı. Ford, Anavvak'a

danışmanlık teklif etmekte gecikmemişti. Kuzey Amerika veya

Kanada'da bir balinanın aklından ne geçtiğini anlayacak biri varsa o da Anavvak'tı. Bir açıklama bulma ihtimallerinin en yüksek olduğu

de orasıydı. Balinaların zeki olması gerekiyordu, öyleyse hepten

akıllarını mı kaçırmışlardı? Yoksa davranışlarını etkileyen bir şey mi vardı?

Yine de ondan çok şey beklenen Anavvak bile yardım edemiyordu.

Pasifik kıyılarından tüm yıl boyunca toplanan telemetrik veriyi bir

araya getirmekle işe başlamıştı. Yirmi dört saat önce Alicia Delavvare ile birlikte, akvaryum çalışanlarından yardım alarak verileri analiz etmeye başlamışlardı. Sonra konumlandırma verilerine gömülmüş ve

hidrofon kayıtlarını dikkatle dinlemişler ama hâlâ olanları

açıklayacak bir şeyler bulamamışlardı. iki kambur balina dışında

Havvaii ve Kaliforniya Körfezi'nden Kuzey Kutbu'na yolculuk eden hiçbir balina markalı değildi ve onlar da göç etmeye başladıklarında vericilerini kaybetmişlerdi. Bine Shark'taki kadının çektiği film, ellerindeki tek kanıt gibi görünüyordu. istasyonda kuyrukları tanımakta usta birkaç kaptanla birlikte filmi incelemişlerdi. Filmi tekrar oynatıp görüntüleri büyüttüklerinde saldırganlardan birkaçını —iki kambur, bir gri ve birkaç orka— tanımışlardı.

Delavvare haklı çıkmıştı, film değerli bir ipucuydu.

Anavvak'ın kıza karşı duyduğu hoşnutsuzluk bir süre sonra yok olmuştu. Delavvare boşboğazdı ve konuşmadan önce nadiren düşünüyordu ama küstah tavırlarının ardında kıvrak ve analitik bir zekâ vardı. Üstelik yardım edecek zamanı da vardı. Ailesi, Vancouver seçkinlerinin ayrıcalıklı bölgesi British Properties'te yaşıyordu. Kızın istediği her şeyi veriyorlardı ama yanında oldukları zamanlar pek azdı. Anavvak parasal cömertliklerinin ilgisizliklerini telafi etmek için olduğundan şüpheleniyordu ama kızın pek umurunda değildi — servetlerini harcar ve canı ne isterse onu yapardı. Mesele kusursuz bir biçimde rayına oturmuştu: Delavvare, Anavvak'la çalışmanın, kendi araştırmalarını pratik deneyimle birleştirmek için bir fırsat olduğunu düşünüyordu, Anavvak'ın da Stringer öldükten sonra bir asistana ihtiyacı vard

Susan Stringer...

Onu her düşündüğünde, kadını kurtaramadığı için suçluluk

duyuyordu. Kendi kendine ne onun ne de başkasının Stısan'ı orkanm

çenelerinden kurtarmak için yapabileceği bir şey olmadığım söyleyip

durmuştu ama içindeki kuşku kaybolmuyordu. Bir balinanın düşünce

süreçlerini anlayamadığı sürece deniz memelilerinin zekâsı ile ilgili yaptığı araştırmaların ve yazdığı bütün makalelerin ne yaran vardı

ki? Bir orkayı avını bırakmak için ikna ^mek^ümkün müydü?

dı.

c

o

Sürekli olarak kendine orkalarm birer hayvan olduğunu

hatırlatıyordu fazlasıyla zeki ama yine de bir hayvan. Ve onlar için av demek, av demekti

Ama orkalar insanları avlamazdı. Acaba balinalar derdiklere

sürükledikleri insanları yemişler miydi, yoksa sadece öldürmüşler

miydi?

Bir orka cinayetle suçlanabilir mi?

Anavvak iç çekti. ilerleme kaydedemıyordu. Gözlerindeki yanına

kötüleşiyordu. Gönülsüzce dijital fotoğraflarla dolu bir başka CD aldı ama tekrar yerine koydu. Konsantre olamıyordu. Tüm günü bulguları

tartışarak veya insanları telefonla arayarak geçinniş ve artık

tükenmişti. Bilgisayarını halsizce kapadı. Saat yediyi geçmişti. Ayağa kalkıp John Ford'u aramaya gitti. Yöneticinin bir toplantıda

olduğunu öğrenince uydu verilerini tarayan Delavvare'i çağırdı.

"Yumuşak bir balina bifteğine dersin?" diye sordu kasvetle.

Kız gözlerinde bir gülümsemeyle ona baktı. Mavi gözlüklerini kontak lenslerle değiştirmişti ama gözbebekleri hâlâ kuşkulu bir biçimde mavi renkteydi. Tavşan dişleri dışında aslında bayağı çekiciydi. "Tabii. Nereye gitmek istersin?"

"Köşedeki büfe fena değil."

"Büfe mi?" diye sordu kız eğlenerek. "Hiç sanmam. Haydi gel ben ısmarlayayım."

"Gerek yok."

"Cardero's'a gidelim."

"Tanrım!"

"Harika yemekleri var."

"Biliyorum ama birincisi ben kendi yemeğimin parasını ödeyebilirim ve ikincisi de... yani... Cardero's..."

' 'Mükemmeldir!"

Cardero's, Vancouver'ın Coal Harbour bölgesinde,limandaki yatların arasındaydı. Yüksek tavanlı, geniş pencereleri olan büyük restoran, kasabanın en seçkin yerlerinden biriydi. Göz kamaştırıcı manzarasının yanı sıra Batı Sahili mutfağının en iyi ürünlerini

sunuyor, yanındaki bar ise gülüp içkilerini yudumlayan şık gençlerle dolup taşıyordu. Yıpranmış kot pantolonu ve eski süveteri ile

Anavvak bundan daha uygunsuz bir kılık içinde olamazdı ama zaten

lüks restoranlarda kendini hep dışlanmış ve huzursuz hissederdi.

Gerçi Delavvare'in oraya ait olduğunu yadsıyamazdı.

Öyleyse Cardero's olsun.

Anavvak'ın eski arabasını alıp limana doğru sürdüler. Şansları

yaver gitmişti. Cardero's'ta yemek yemek için genelde önceden

r^er^^yon yaptırmak gerekirdi ama boş bir masa bulabildiler. Masa,

^est^r^nın^iraz köşesinde ve

genel hengameden biraz uzakta kalıyordu; bu

ak için mükemmeldi.

c

o

Restoranın spesiyalitesi olan, sedir tabakta limon ve kahverengi

şekerle sunulan soya sosuyla pişirilmiş somon sipariş ettiler.

"Peki." dedi Anavvak sipariş işi bittiğinde. "Elimizde ne var?"

"Hiç," dedi Delavvare, "şaşkına döndüm."

Anavvak çenesini kaşıdı. "Pekâlâ, belki ben bir şeyler buldum

sayılır. Video -çekimi sayesinde fark ettim."

"Benim video çekimim demek istedin."

"Evet," diye kabul edip alayla ekledi, "hepimiz pek minnettarız."

"Eh, eğer sana bir ipucu sağladıysa olmanız gerekir."

"Kimliğini belirlediğimiz balinalarla ilgili. Saldırıya sadece gezgin orkalar katılmış, bir tek yerleşik orka yok."

"Hmmm..." Burnunu kırıştırdı. "Haklısın. Yerleşiklerle ilgili kötü bir şey duymadık."

"Johnstone Boğazı o anda kanolarla dolu olmasına rağmen

saldırılardan muaftı."

"Demek ki tehdit yeni gelenlerden kaynaklanıyor."

"Gezginler ve belki bir de açık deniz orkalan olabilir.

Görüntülerdeki gri ve iki kambur balina da gezgindi. Her üç balina

da kışı Baja Kaliforniya'da geçirmişlerdi, bu belgelenmiş. Kuyruk

fotoğraflarını Seattle'daki enstitüye yolladık ve onlar da geçmiş

yıllarda bu balinaları birkaç kez gördüklerini söylediler."

"Peki bunda büyütülecek ne var ki? Herkes grilerin ve

kamburların göç ettiğini bilir."

"Hepsi etmez."

"Sanmıştım ki... "

"O gün ikinci kez denize açıldığımızda garip bir şey daha olmuştu.

Tüm o kargaşada neredeyse unutmuştum. insanları Lady Wexham

'dan indirmek için umutsuzca çabalıyorduk ama tekne batıyordu ve

bir grup gri balina gemiye toslamaya çalışıyordu. Bırak birilerini

kurtarmayı, içimizden kimsenin oradan canlı kurtulacağına

inanmıyordum. Sonra etrafımızda iki gri balina daha belirdi ve

öbürleri geri çekilene kadar orada öylece durdular."

"Yerleşikler miydi?"

"Evet. Batı kıyısında bu yıl bir düzine kadar gri kaldı— zahmetli ffi yolculuk için fazla yaşlıydılar. Sürüler güneyden geri geldiğinde

yaşlılar iç büyük bir aileye hoş geldin gösterisi yaparlar. O iki

balinadan biri burada yaşayan yaşlıca bir griydi. Kesinlikle bize zarar vermek istemiyordu, üstelik dahası bence o balinalara hayatımızı

borçluyuz."

"inanılır gibi değil. Yani sizi koruduklarım düşünmek!" iV

"Gık, cık, cık Licia." Anavvak bir kaşmı kaldırdı. "Herkest balinalara insan güdülerini yansıtmaman lazım.

miyordu, miyordu,

172

ten önce senin

"Üç gün önce şahit olduklarımdan sonra her şeye inanmaya

hazırım."

"Bizi tam anlamıyla koruduklarım söyleyemem, daha çok diğer

balinaları uzak tutuyor gibi görünüyorlardı. Saldırganlarımızdan pek hoşnut değillerdi. Sonuçta, sadece gezginlerin etkilendiğini

varsayabiliriz. Hangi türle uğraşırsak uğraşalım yerleşikler zararsız görünüyor ve diğerlerinin delirdiğinin farkında gibiler."

Delavvare burnunu kaşıdı. "Bu bulgulara uyar. Çok sayıda balina Kaliforniya'dan buraya gelirken ortadan kaybolmuştu. Açık denizde.

Saldırgan orkalar da Pasifik'in açıklarında yaşıyorlar."

"Aynen öyle. Bu durumda davranışlarını değiştirmelerine her ne

sebep olduysa onu ancak derin mavi denizde, herhangi bir yerden

millerce ötede bulabileceğiz."

"Asıl soru, neyi?"

"Yakında öğreneceğiz." dedi birden yanlarında beliriveren John Ford. Bir sandalye çekip oturdu. "Ama ne kadar kısa zamanda

öğrenirsek o kadar iyi, şu politikacılar ve bitmek bilmez telefonları beni delirtmeden önce tabii."

"Bir şey daha fark ettim," dedi Delavvare tatlılarım yerken,

"orkalarm saldırıdan keyif alma ihtimalini anlayabiliyorum ama bu durum diğerleri için de aynı olamaz."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Anavvak.

"Şey," dedi kız bir ağız dolusu çikolatalı suflenin arasından, "bir şeylere kafa atıp, toslayıp devirmeye çalıştığını düşün. Ya da pek çok sert köşesi ve kenarı olan şeylerin üzerine kendini fırlattığını. Yüksek ihtimalle sen de zarar görürsün."

"Haklı," dedi Ford. "Hayvanlar sadece türlerinin devamı ya da yavrularını korumak için yaralanmayı göze alır." Gözlüğünü çıkarıp sildi. "Haydi bir anlığına hayal gücümüzü zorlayalım. Ya tüm bu olay bir protestoysa?"

"Neye karşı?"

"Balina avı."

"Balina avını protesto eden balinalar mı?" diye haykırdı Delavvare.

"Balina avcıları geçmişte de saldırıya uğradılar," dedi Ford,

"genellikle de yavruları avladıkları için."

Anavvak başını salladı. "Buna cidden inanıyor olamazsın."

"Sadece bir fikir."

"Pek akla yakın değil ama— henüz balinaların balina avının

olduğunu bildikleri bile kanıtlanmadı."

"Yani avlandıklarının farkında değiller mi?" dedi Delavvare.

"Saçmalık!"

"Demek istediğim bir düzen olduğunu fark etmiyor olabilirler."

diye

cevapladı Anavvak. "Pilot balinalar kendilerini hep aynı kıyı

şeridine atarlar.

ın ne dem

demek

Faroe Adalan'nda sahile vurmuş sürü balık

dan kuşatılır ve

c

o

zıpkınlarla, demir sopalarla öldürülür. Her seferinde ortalık kan

gölüne döner. Bir de her yıl sayısız yunus ve muturun katledildiği

Japonya'dakı Futo var. Bu nesillerdir böyle gidiyor, herhalde

kendilerini neyin beklediğini bilmeleri gerek. Öyleyse neden hâlâ

oraya gidiyorlar?"

"Pek zekice görünmüyor," diye kabullendi Ford, "ama biz de hâlâ atmosfere sera gazı salıyor, yağmur ormanlarını kesiyoruz, üstelik

yapmamamız gerektiğini bile bile.. Bu da pek akıllıca değil."

Delavvare kaşlarım çatıp suflesinin kalanlarını kaşığıyla sıyırdı.

"Yine de doğru." dedi Anavvak.

"Ne doğru?"

"Balinaların teknelerin üzerine atladıklarında yaralanabileceği hakkında Licia'nın söylediği.. Demek istediğim, eğer aniden birkaç

insanı yok etmek gibi bir fikre kapılırsan, ne yaparsın? Kendine iyi görüş açısı olan gizli bir köşe bulur, oraya saklanır, silahını doğrultur ve ateş edersin. Bu arada kendini vurmazsın."

"Tabii bir şeyler sağduyunu etkilemediyse."

|Hipnoz?|

"Belki sadece hastaydılar. Ya da kafaları karışıktı. Evet işte bu; kafaları karışmış!"

'^a da belki beyinleri yıkanmıştır."

"Haydi ama arkadaşlar, yeter."

Hepsi kendi düşüncelerine gömülerek sessizleştiler. Arka plandaki

gürültü artmıştı ve yan masalardan bölük pörçük sohbetler

duyuluyordu. Denizlerdeki durum hâlâ gündemin ana maddesiydi ve

tiz bir ses Batı Sahili'ndeki olayları Asya'daki kazalarla

ilişkilendiriyordıı. Malakka Boğazı ve Japonya'da son yılların en kötü deniz kazaları daha yeni olmuştu. Restorandaki herkes olaylar

hakkında spekülasyon yapıp tezler üretiyordu ama bu arada iştahları

kapanmıyordu.

"Diyelim ki bunların sorumlusu toksinler," dedi Anavvak sonunda,

"KOKTar ve diğerleri. Ya bir şey onları çılgına çeviriyorsa?"

"Öfkeden kudurmuş desek daha doğru." dedi Ford bir kez daha geyiğe sararak. Balina avı kotalarının artırılmasını isteyen

Izlandalılar'a, balina yemeye doymayan Japonlar'a ve Uluslararası

Balina Avı Komisyonu'nu takmayan Norveçliler'e karşı ayaklandılar.

Tanrım Makahlar'bile yeniden ava başlamak istiyorlar. Al sana

aradığın cevap!" Sırıttı. "Belki de balinalar gazete okuyorlardır."

"Bilimsel bir danışmanlar ekibinin başındaki bir adama göre," dedi Anavvak, "bu durumu pek de ciddiye alıyor gibi görün_müyorsun.

Koruman gereken bir bilimsel itibarın var, hatırlatayım."

"Makahlar mı?" diye sordu Delavvare.

nmüy

c

o

"Makahlar Nuu-chah-nulth halkının bir parçasıdır," dedi Ford.

"Vancouver Adası'mn batı sahilindeki yerliler. Yeniden balina avına çıkmak istiyorlar. Yasal olarak bu hakkın tanınması için yıllardır

kampanya sürdürüyorlar."

"Haydi canım! Delirmiş mi bunlar?"

"Medeni kızgınlığın son derece takdire şayan Licia, ama Makahlar 1928'den beri balina avına çıkmıyor." Anavvak esnedi. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. "Her halükarda gri balinaların, mavi

balinaların ve kamburların soyunu neredeyse tüketen onlar değildi.

Makahlar'a göre bu bir kültürlerini koruma meselesi. Çok yakında

geleneksel balina avının unutulacağını söylüyorlar."

"Herkes gibi alışveriş yapmayı deneyebilirler."

"Umarım Leon'un hoşgörü ricasındaki iyi niyete itiraz etmezsin."

dedi Ford kadehini yeniden doldururken.

Delavvare gözlerini Anavvak'a dikti. Ah, hayır, diye düşündü adam.

Bir yerli gibi görünüyordu, evet, ama Licia bundan çıkarak yanlış

sonuçlara varacaktı. Kızın sorusunun geldiğini duyabiliyordu.

Kendini anlatmak zorunda kalacaktı ve bundan nefret ederdi. Ford

Makahlar'dan bahsetmeseydi...

Diğer adamın bakışlarını yakaladı.

"Haydi, bu meseleyi başka zaman konuşuruz," dedi Ford hızla ve Delavvare itiraz edemeden devam etti, "toksin teorisini Oliviera, Fenvvick veya Rod Palm ile konuşmamız gerekir ama ben

inanmıyorum. Kirlilik petrol artıkları ve klorlu hidrokarbonlardan

kaynaklanıyor. Bunun sonuçlarını biliyoruz: Hasar görmüş bağışıklık

sistemi, enfeksiyon ve erken ölüm— ama delilik değil."

"Batı Sahili'ndeki tüm orkaların otuz yıl içinde ölecekleri

öngörülüyor sanıyordum.s' diye lafa daldı Delavvare.

"Eğer önlem almazsak, otuz ile yüz yirmi yıl içinde. Ama sebep

sadece kimyasallar değil. Orkalar birincil avlarından mahrum

kalıyorlar; yani ya zehirlenecekler ya da av bulmak için yeni sulara gitmek zorundalar. Ve bilmedikleri yerlerde avlandıkları için balıkçı ağlarına takılıyorlar. Şartlar onların aleyhine."

"Aslına bakarsan toksin teorisini unut." dedi Ford. "Eğer mesele sadece orkalar olsa bir ipucu yakaladığını söylerdim ama orkalar ve

kamburlar böyle güç birleştirince... hiç sanmıyorum Leon."

Anavvak bir an düşündü. "Balinalarla ilgili tutumumu yumuşak bir sesle. "Çoğunlukla bir hayvanın davranışlarında kasıt arayan veya zekâsından bahseden son kişi olurum. Ama... sizde de

b^zj^^urtulmak istedikleri hissi uyanmadı mı?"

J '\ı»

Şiddetle itiraz etmelerini bekledi ama Delaware b^nı salladı. "Evet, ama yerleşikler hariç."

"Çünkü yerleşikler diğerlerinin geçtiği yerlere, gidip, onları

değiştiren

c

o

şeylerle karşılaşmadılar. O şilebi batıran balinalardı.... Aradığımız cevabı

denizde bulacağız."

"Tanrım, Leon," Ford bir yudum şarap içti, "korku filmi gibi.

Ilerleyin ve insanlığı yok edin!"

Anavvak cevap vermedi.

O gece Vancouver'daki dairesinde yatarken Anavvak aklında bir

balinayı markalama fikrini evirip çevirdi. Bu yaratıklar hâlâ onları etkisi altına alan şeyin etkisi altındaydılar, yani eğer birine bir verici ile kamera takmayı becerebilirse o kadar umutsuzca aradıkları

cevapların bazılarını bulabilirlerdi.

Ama balinaların en sakinleri bile nadiren hareketsiz dururken,

çıldırmış bir kamburu nasıl markalardı ki?

Bir de derilerinden kaynaklanan sorun vardı.

Bir balinayı markalamak ile bir foku markalamak tamamen farklı

iki işti. Foklar dinlenirken karada yakalanabilirlerdi. Markanın

biyolojik olarak çözünebilir yapıştırıcısı kürke yapışır ve çabuk

kururdu. Bir süre sonra düşmek üzere tasarlanmıştı. Yıl içinde,

hayvan tüylerini döktüğünde son yapıştırıcı kalıntıları da kaybolurdu.

Ama balinaların ve yunusların kürkü yoktu. insanın bir orkanın

veya yunusun derisinden daha yumuşak bir şeyi hayal etmesi bile

zordu. Yeni soyulmuş ve taze kaynatılmış bir yumurta gibiydi ve

suyun sürtünme kuvvetini azaltıp bakterileri uzak tutan ince bir jel tabakasıyla kaplıydı. En üst katman sürekli olarak yenilenirdi. Balina sudan sıçradığında derisini uzun şeritler halinde sıyırarak döker ve parazitlerle birlikte markalardan da kurtulurdu. Gri balinaların ve

kamburların derisiyle uğraşmak da bundan daha kolay değildi.

Anavvak yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdü. Dairesi

Granville Adası'nı gören eski bir apartmandaydı. Gecenin içinde

parıldayan şehir manzarasına bakıp elindeki seçenekleri düşünmeye

başladı. Yararlanabileceği hileler vardı elbette. Amerikalı bilim

insanları markalara ve derinlik —zaman ölçerlere vantuzlar

ekleyerek, bunları hayvanlara yerleştirmeyi başarmışlardı. Uzun bir

sırık yardımıyla, tekneden inmeden onları yakındaki bir balinaya

veya ^ teknenin pruvasını takip eden yunuslara takabiliyorlardı. Ama vantuzlar bile suyun gücüne karşı ancak birkaç saat

direnebiliyorlardı. Başkaları da markalan sırt yüzgeçlerini delerek

takmayı denemişlerdi. Hangi yöntemi denerse denesin, batırılmadan

balinaya yaklaşması gerekiyordu.

Belki onu uyuşturarak bayıltabilirdi.

Hayır, o iş fazla karmaşıktı. Zaten her şekilde bir markadan

fazlasına ihtiyaçları olacaktı. Fotoğraflara da gerek vardı. Uydu

telemetrisi ve video çekimine de.

dı. Uydu tele
c
o
ın.
Sonra aklına bir fikir geldi. iyi bir nişancı gerekecekti...
Anavvak hızla masasına gidip internete bağlandı ve bir takım sitelere bakmaya başladı. Aklına bir başka olasılık, bir yerlerde okuduğu bir teknik gelmişti. Çekmecelerinden birini altüst edip Tokyo'daki Denizaltı Robotbilimi ve Uygulama Laboratuvarı'nın internet adresini bulana kadar notlarını eşeledi.
iki metodu birleştirmeleri gerekiyordu. Acil durum komitesi parayı bastırmak zorunda kalacaktı ama şu anda sorunu çözecek herhangi bir şeyi yapmaya hazırlardı.
Sabahın erken saatlerine kadar uyumadı. Hızla akan düşünceleri Barrier Queen ve Clive Roberts'a odaklanmıştı. Bu da başka bir gizemdi. Anavvak pek çok kez onu aradıysa da yönetici hiç geri aramamıştı. Inglevvood'un en azından örnekleri Nanaimo'ya gönderdiğini umuyordu.
Şu rapor da neredeydi?

Onu atlatmalarına izin vermeyecekti.

Yapacak çok iş vardı.

Kalkıp kendime bir liste yapmalıyım diye d şündü.

Sonra yorgunluktan bitap düşerek sızdı.

• <

\

c

o

, • €

dj

20 Nisan

Lyons, Fransa

Bernard Roche su örnekleriyle daha önce ilgilenmediği için vicdan azabı duyuyordu. Ama bir ıstakozun bir adamı öldürebileceğini ve daha çoklarının da ölme ihtimalinin olacağını nasıl bilebilirdi ki? Jean Jeröme, Roanne'daki Troisgros'nun chef-poissonnierT komadan çıkamamış ve değişim geçirmiş Breton ıstakozu yüzüne patladıktan yirmi dört saat sonra ölmüştü. Ölümüne neyin sebep olduğunu söylemek hâlâ mümkün değildi ama kesin olan bir şey vardı: vücudu ağır toksik şoktan hiç çıkamamıştı. Ortada, suçlunun

ıstakoz ya da onun içindeki bir madde olduğunu söyleyebilecekleri bir kanıt yoktu ama her şey bu cevabı işaret ediyordu. Diğer mutfak personeli de hastalanmıştı ama en kötü etkilenen gizemli maCCeyi kavanoza koyan yamak olmuştu. Tümü de baş dönmesi, mide bulantısı ve şiddetli baş ağrılarından şikayetçiydi ve konsantrasyon bozukluğu yaşıyorlardı. Bu durum özellikle kepenkleri indirme ihtimali olan Troisgros için hiç de gülünecek bir mesele değildi. Ama Roche'u asıl rahatsız eden, Jeröme'un ölümünden beri Coktorlarma aynı şikâyetlerle başvuran insanların sayışıydı. Vakaların çoğu o kadar da kritik değildi ama Roche en beterinden çekiniyordu, özellikle de artık ıstakozun kalıntılarının içine konduğu suya ne olduğunu bildiği için.

Restoranın hatırına basın olayı görmezden gelmişti ama durum rapor edilmişti ve Roche ülkenin birçok yerinden söylentiler duyuyordu. Troisgros tek etkilenen yer değildi. Paris'te birçok insan kabuklu deniz hayvanlarınd zehirlenerek ölmüştü ama Roche meselenin bundan çok daha öte olduğ şüpheleniyordu. Le Havre, Cherbourg, Caen, Rennes ve Brest'ten de benzer havadisler duymuştu. Asistanlarından biri bu olayları incelemeyi kabul etmişti ve Breton ıstakozlarının tatsız bir rol oynadığı bir hikâye ortaya çıkmıştı.

Sonunda Roche diğer işlerini bir kenara bırakarak su

örnekl^^'mi\^aliz etmeye

yoğunlaştı.

•

rından ğundan

178

>

O

ns

Kısa sürede varlığını açıklayamadığı daha fazla sıra dışı kimyasal maddeye rastladı. Acilen taze örneklere ihtiyacı vardı; o yüzden hızla olaylarla ilgili şehirlerle irtibata geçti. Maalesef kimse yabancı maddeden örnek saklamayı tıkıl edememişti. Roanne'daki ıstakoz patlayan tek örnekti ama diğer yerlerde de insanlar tadı kötü olduğu için atmak zorunda kaldıkları veya pişirilmeden önce içinden bir şeylerin sızdığı ıstakozlardan bahsediyorlardı. Keşke herkesin Troisgros'daki yamak kadar akılı olsaydı ama Roche balıkçıların, toptancıların ya da mutfak personelinin bir bilim insanı gibi davranmasını bekleyemeyeceğini biliyordu. Şimdilik spekülasyonlar üzerinden ilerlemek zorundaydı. Ona göre ıstakoz iki farklı organizma tarafından işgal edilmişti. Önce arkasında hiçbir zerre

bırakmadan çözülen jölemsi madde vardı.

Diğer organizma ise hâlâ canlıydı, kavanozun içi onlarla

kaynıyordu. Bunlar her ne ise, onlarla ilgili bir şeyler uğursuz şekilde tanıdıktı.

Roche mikroskopla baktı.

Binlerce şeffaf küre, hızla hareket eden tenis toplan gibi dönüp

duruyorlardı. Eğer varsayımında haklıysa, her birinin içinde

bükülmüş bir pedinkül yani bir çeşit beslenme tüpü vardı.

Jean Jeröme'u bu organizmalar mı öldürmüştü?

Roche sterilize edilmiş bir iğneye uzandı ve onu başparmağının

ucuna batırarak küçük bir damla kan akıttı. Büyük bir dikkatle kanı

nesne tablasındaki örneğe enjekte etti ve mercekten baktı. Yedi yüz

kez büyüttüğü görüntüde Roche'un hemoglobin yüklü kan hücreleri

yakut kırmızısı taç yapraklan gibi görünüyor ve suyun içinde

sersemce sallanıyorlardı. Şeffaf küreler hızla harekete geçip tüplerini salarak insan hücrelerinin üzerine çullandılar. Pedinküller hücrelere minyatür sondalar gibi giriyor ve korkutucu mikroorganizmalar kan

hücrelerini kurutana dek emerken kırmızımsı bir renk alıyorlardı.

Gitgide Roche'un kan hücrelerine akın eden organizmaların sayısı

artıyor, saldırı şiddetleniyordu. Bir hücrenin içi boşaldığı anda

mikroorganizmalar hemen bir diğerine atlıyorlar ve tam da Roche'un

korktuğu gibi durmadan şişiyorlardı. Her biri on kan hücresini emebilecek gibiydi. Kırk beş dakikadan az sürede işleri biterdi. Büyülenerek seyretmeye devam etti; süreç tahmin ettiğinden çok daha hızlı ilerliyordu.

On beş dakika sonra çılgınlık sona ennişti.

Roche hareket bile etmeden mikroskobunun başında kalakaldı.

'^qnra"^t aldı, "Şüpheli Pfîesteria piscicida. "

"Şüpheli," akılda kalan herhangi bir kuşku içindi ama R^i^^hastalık ve ölümlerin ardında yatan sebebi teşhis ettiğine inanıyordu. Ancak bunların Pfîesteria piscicida 'dan çok daha canavarca davranması sinirlerini bozmuştu; bu durum organizmaları zaten bir canavar olduğu d^ptn^^n ve milimetrenin yüzde biri kadarki çapıyla dünya üzerindeki en kü^ük/ama buna rağmen en

O

ölümcül avcılardan biri olan Pfıesteria'âm çok daha tehlikeli kılardı...

Pfıesteria piscicida bir vampirdi.

Onun hakkında çok şey okumuştu. Bilim insanlarının ona rastladığı tarih görece yakın sayılırdı. Her şey 1980'Ierde Kuzey Carolina Devlet Üniversitesi'nin laboratuvarlarında elli balığın ölümü ile

başlamıştı. Önceleri içinde yüzdükleri suda görünen bir sorun yoktu; akvaryum küçük tekhücrelı organizmalar kaynıyordu ama bu sıra

dışı bir şey değildi. Böylece su değiştirilmiş ve akvaryuma yeni

balıklar konmuştu. Yeniler bir günden kısa bir sürede ölmüşlerdi. Bir şey inanılmaz bir etkinlikle onları katlediyordu. Japon balıklarını, çizgili levrekleri ve Nil tilapialarını saatler, bazen dakikalar içinde öldürüyordu. Araştırmacılar arka arkaya balıkların kıvranmalarını

ve daha sonra acı içinde ölmelerini seyretmişlerdi. Buna sebep olan

gizemli mikroorganizmalar tekrar tekrar yoktan var oluyor ve aynı

hızla kayboluyordu

Yavaş yavaş delilleri bir araya getirdiler. Birbotanist tehditkâr

organizmayı şimdiye kadar tanınmayan bir tür kamçılı olarak teşhis

etti. Bir dinoflagellata, bir alg. Bunlardan çok vardı. Birçok türü daha önceden kaydedilmişti ve bunlardan bazıları zararsızdı ama

diğerlerinin canlı zehir keseleri olduğu ortaya çıkarılmıştı. Midye

çiftliklerini istila ettikleri ve bazı türlerinin ürkütücü "kızıl gelgit"

denilen, denizin kırmızı ya da kahverengine dönüşmesinin sorumlusu

olduğu biliniyordu. Kabuklu deniz hayvanlarını da etkiliyorlardı.

Ama tüm bu dinoflagellata türleri, yeni keşfedilen organizmalarla

kıyaslanınca hiçbir şeydi.

Pfıesteria piscicida kendi takımının diğer üyelerinden farklıydı. Her zaman saldırgandı. Bazı açılardan keneleri andırıyordu— görüntü

itibarıyla değil de sıra dışı sabrıyla. Deniz veya dere .yataklanndaki tortuda pusuya yatıyor ve cansız gibi görünüyordu. Her birey

koruyucu bir kapsül ile kaplıydı ve yiyecek olmadan yıllarca hayatta kalabiliyordu. iştahını tetiklemek için tek gereken üstünden geçen bir balık sürüsünün dibe çöken salgılarıydı.

Yıldırım gibi bir saldırı başlardı. Algler keselerinden sıyrılır ve

milyarlarcası suda yükselirdi. Her hücre bir çift kamçıyla ilerliyordu, bir kamçı dümen vazifesi görürken diğeri pervane gibi işliyordu. Bir balığa yerleştiklerinde hücreler zehirlerini salarak canlının sinir

sistemini paralize ediyor ve yakara derisinde bozuk para

büyüklüğünde delikler açıyorlardı. Beslenme tüpl yaralardan içeri

dalıyor ve kurbanının kanını emiyordu. Saldırıdan sonra tekra

denizyatağına batıp koruyucu keselerine çekiliyorlardı.

Genelde toksik algler, ormandaki zehirli mantarlar gibi sıradan

karşı___

insanlar antik çağlardan beri bu fenomeni biliyorlardı. Eski Ahit'te kızıl^elgite kusursuz bir biçimde uyan bir betimleme vardı. ^"Ve Nil'in tüm suları kana döndü, ve Nil'deki balıklar öldü, ve Nil kokuştu ki Mısırlılar Nil'in sularını içemediler... " Tekhücreli organizmalar tarafından bir balığın öldürülmesi sıra dışı bir şey değildi. Ama metot ve vahşetin büyük^^lü y^iydi. Sanki gezegenin

an karşılanırdı. **an karşılanırdı.**

c

o

e

rki

suları korkunç bir hastalık tarafından ele geçirilmişti ve o anda en dikkal çekil I belirti Pfîesteria piscicida adını taşıyordu. Toksinler su altı yaşamını öldüü üyoı. mercanlar yeni hastalık türlerine

direnemiyor ve alg yatakları enfeksiyonla doluyordu. Ama tüm

bunlar, aşın balık avlanmasının, kimyasal atıkların, kıyı bölgelerinin şehirleşmesinin ve küresel ısınmanın sonuçlarına katlanan denizlerde olan bitenin sadece küçük bir yansımasıydı. Kimse katil alglerin

istilasının yeni bir gelişme mi yoksa dönemsel bir olay mı olduğuna

karar veremiyordu ama daha önce emsali görülmemiş bir boyut ve

hızla yayılıyordu; ve doğa bir kez daha yeni türler üretmekte ne

kadar yaratıcı olduğunu göstermişti. Avrupa'da insanlar Pfîesteria

henüz kendi kıyılarına gelmediği için şükrediyorlardı ama Norveç

kıyılarında binlerce balık ölüyordu ve Norveçli somon çiftliği sahipleri iflasın eşiğine gelmişti. Bu kez katil organizma, Pfîesteria 'nın küçük kardeşi Chrysochromulina polylepis\\. Kimse bunun ardından gelecek

olanı düşünmeye cesaret edemiyordu.

Ve şimdi de Pfîesteria piscicida Breton ıstakozlarına saldınyordu.

Ama gerçekten de Pfîesteria piscicida mıydı?

Roche şüpheyle doluydu. Organizma beklediğinden çok daha

saldırgandı. Asıl bilmeceyse ıstakozların nasıl olup da hayatta

kaldığıydı. Algler onların içinden mi çıkmıştı? Jölemsi maddeye mi

karışmışlardı? Jöle, havayla temas eder etmez çözülmüştü, Roche

bunun da ayırıcı bir fenomen, yeni bir şey olduğuna emindi. Ama hem

jöle hem de algler ıstakozun içinde mi saklıydılar? Ve eğer öyleyse

hayvanın etine ne olmuştu?

Aslında gerçekten bir ıstakoz muydu?

Roche afallamıştt. Ama emin olduğu bir şey vardı: her ne ise o

madde Roanne'in içme suyuaa karışmıştı.

c

o

22 Nisan

Kıta kenarı, Norveç Denizi

Denizde, tüm dünya su ve gökten müteşekkildi ve ikisini birbirinden

ayfrmak için çok az şey vardı. Görsel bir işaret yoktu, bu da havanın açık olduğu günler sonsuzluk hissinin sizi boşluğa çekmesi demekti.

Ve hava yağışlı olduğunda suyun üstünde mi yoksa altında bir

yerlerde mi olduğunuzu asla bilemezdiniz. En sert denizciler bile

aralıksız yağan yağmurun tekdüzeliğini iç karartıcı bulurdu.

Karanlık dalgalar kalın, gri bulut kümeleriyle birleştikçe ufuk

belirsizleşir ve evren, şekilleri, ışığı ve umudu çalınmış bir perişanlık görüntüsüne bürünürdü.

En azından Kuzey Denizi ile Norveç Denizi'ndeki petrol

platformları birer nirengi işaretiydi ama Sonne'nm son iki gündür

seyrettiği kıta sahanlığının ucunda pek çoğu görünürden uzaktı. Şimdiyse, görünen birkaç platform bile pusla örtünmüştü. Hem tekne hem de üstündekiler sırılsıklam olmuşlardı. Rutubetli bir soğuk dalgası su geçirmez ceketleri ve kıyafetlerinden içeri sızıyordu. Tombul yağmur damlaları bile gökten yağdığı kadar denizden de yükseliyormuş gibi görünen, çiseleyen ve damlayan suya yeğdi. Johanson'un hatırlayabildiği en can sıkıcı günlerden biriydi. Kapüşonunu çekip teknisyenlerin bir CTD"probunu çıkardığı kıç tarafa ilerledi. Bohrmann yarı yolda ona yetişti.

"Rüyanda solucan görmeye başladın mı?" diye sordu Johanson.

"Pek değil," dedi deniz jeologu. "Ya sen?"

"Ah ben bir filmde oynuyormuş gibi yapıyorum. Böyles verici."

"iyi fikir. Yönetmen kim?"

|Hitchcock.|

"Kuşlarm derin deniz versiyonu." Bohrmann alaycı bir j^l^d^ gülümsedi. "Kulağa ilgi çekici geliyor... Ah işte başlıyoruz!"

Hızla kıç tarafa gitti. Teknenin yanından, çubuklardan oluşan daire şeklinde

buklarda

i daha güven

c

o

bir kafes vincin kolundan sallanarak yükseldi. Üst yarısı, çeşitli

derinliklerden alınmış su örnekleriyle dolu olan sıra sıra dizilmiş PVC

şişelerle kaplıydı. Johanson cihaz güverteye çekilip şişeler çıkarılırken izledi. O arada Stone, Hvistendahl ve Lund geldiler. Stone Johanson'a doğru acele edip, "Bohrmann ne diyor?" diye sordu.

"Pek bir şey söylemiyor."

Stone'un kavgacı hali moral bozukluğuna dönüştü. Sonne,

iskoçya'nın ucuna doğru kıta yamacını güneybatı yönünden takip

ediyor, suda ölçümler yapıyor, bu arada bir kızağa monte edilmiş

kamera sistemi de aşağıdan kayıt yapıyordu. Deniz yatağı boyunca

beraberlerinde çektikleri ve alet edevatla dolu çelik bir rafa benzeyen iri bir ekipmandı. Üzerinde sensörler, bir projektör ve fotoğraf çekip optik kablolar vasıtasıyla güvertedeki kontrol laboratuvarına

gönderen bir elektronik göz vardı.

Thorvaldson 'dan gelen görüntüler, çok daha yeni teknoloji ürünü

Vıctor\m sayesindeydi. Norveç araştırma gemisi, yamacı Tromso'ya

doğru kuzeydoğu yönünde tarıyor ve Norveç Denizi'nden veri

topluyordu. Her iki araç da birimin kurulacağı bölgeden yola

çıkmışlardı ve şimdi rotaları birleşmek üzereydi. Buluşmalarına iki

gün kalmıştı ve o zamana kadar yamacı Norveç'ten Kuzey Denizi'ne kadar tarayıp yeniden haritalandırmış olacaklardı. Alanı sanki bilinmeyen bir bölgeyi araştırır gibi taramak Bohrmann ve Skaugen'in kararıydı; ve görünüşe göre alan gerçekten de tanınmaz haldeydi. Bohrmann ilk bulguları açıkladığından beri, artık hiçbir şeyden emin olunamıyordu.

Bu bir gün önceydi; kızaktan gelen ilk görüntüler ekrana yansımadan hemen önce. Sabahın ilk ışıklarında, hava rutubetli ve buz gibi soğukken CTD probunu indirmişlerdi. Johanson, tekne dalgaların üzerinde yükselip alçalırken midesinde oluşan burulma hissini bastırmaya çalışmıştı. ilk örnekler analiz edilecekleri jeofizik laboratuvarına yollanmıştı. Kısa bir süre sonra Bohrmann ekibi ana güvertedeki toplantı odasına çağırmış; beklenti dolu bir halde, elleri kahve bardaklarına kenetlenmiş, cilalı ahşap masanın çevresine oturmuşlardı.

Bohrmann'm gözleri önündeki sayfaya kilitlenmişti. "ilk sonuçlar şimdiden hazır." dedi. "Örnek teşkil etmekten ziyade neler olup bittiğine şöyle bir bakış sayılabilirler." Bakışları kısaca Johanson'a kaydı sonra Hvistendahl'a geç "Hiç metan bacaları hakkında bilgi sahibi olanınız var mı?"

Hvistendahl'm ekibinden genç bir adam başını salladı.

"Serbest metan gazı deniz yatağından kaçtığı zaman oluşurlar." diye açıkladı Bohrmann. "Gaz suda çözünür ve akıntıyla yüzeye

yükselir. Bacalar genelde bir plakanın diğerinin altına itilerek çökelti sıkışmasına ve yükselmeye neden olduğu kıta plakası sınırlarında

ortaya çıkar. Bunun sonucunda sıvı ve gazlar serbest kalır. Bu iyi

bilinen bir fenomendir." Boğ^^fnı^/mizledi. "Bunun gibi yüksek basınç alanlan Pasifik'te yaygındır ama Atlantik'te değil— hele

c

o

Norveç'te hiç değil. Buradaki plakalar temelde pasiftir. Ama bu

sabah fazlasıyla yoğun bir metan bacasına rastladık. Bu, daha önceki verilerimizden hiçbirinde görünmüyordu."

"Ne kadar yoğun?" diye sordu Stone.

"Endişe verecek kadar. Oregon kıyılarında bulduğumuza eşit. Ve

orası fay kuşağı içinde."

"Doğru." Stone çatık kaşlarını yumuşattı. "Pekâlâ, benim bildiğim buralarda metan hep suya sızar. Bunu sayısız kez gördüm. Gazın

deniz yatağının bir yerlerinde sürekli olarak, serbest kaldığı iyi

bilinen bir şey. Bunun her zaman bir sebebi de var. Paniklemek için

bir sebep göremiyorum."

"Tam olarak anladığını sanmıyorum."

"Şimdi beni dinle," dedi Stone, "tek umurumda olan şey endişeye mahal olup olmadığı. Bana sorarsan yok. Boşa zaman harcıyoruz."

Bohrmann dostça gülümsedi. "Bu bölgedeki yamaç Dr. Stone,

özellikle de buranın kuzeyi, metan hidratlar tarafından bir arada

tutuluyor. Hidrat katmanları altmış ile yüz metre kadar derin, ki bu da deniz tabanını yerinde tutan epey büyük bir buzdan kıskı demek.

Ancak katmanlardakı dikey kırılmalardan da haberdarız. Gaz

buralardan yıllardır sızıyor. Teoride, böyle olmamalıydı. Bu kadar

yüksek basınç ve düşük ısıda gaz deniz tabanında donmalı. Ama

donmuyor. işte bu, sizin bahsettiğiniz gaz. Eh buna katlanabilir, hatta bunu görmezden gelmeye karar verebiliriz. Ama grafiklerimiz ve

tablolarımızın bizi rahatlatmasına da izin vermemeliyiz. Size

söylüyorum, sudaki serbest gaz kontrasyonu aşırı yüksek."

"Peki gerçekten bir sızıntı mı?" diye sordu Lund. "Sudaki gaz yerkabuğundan mı kaçıyor yoksa—"

"Ayrışmış hidratlardan mı?" Bohrmann durakladı. "işte asıl soru bu. Eğer hidratlar çözüşüyorsa bu parametrelerin değiştiği anlamına

gelir,"

"Peki durum bu mu?" dedi Lund.

"Hidratların dengeliliğini etkileyen iki parametre vardır: ısı ve basınç. Ama su sıcaklığında bir yükselme tespit etmedik ve deniz

seviyesi de değişmedi."

"Size ne söylemiştim?" dedi Stone. "Olmayan bir sorun dertleniyorsunuz. Şimdiye dek sadece bir örnek gördük." Destek

almak^ diğerlerine bakıp tekrarladı. "Lanet olası tek bir örnek."

Bohrmann başını salladı. "Haklısınız Dr. Stöne. Şimdili yapıyoruz.

Ama gerçeği öğreneceğiz. O yüzden buradayız.

"Stone

için için

4 s^külasy^

Toplantıdan sonra, Johanson ve Lund kantine gidiyorlardı. "Stone sinirlerimi ayağa kaldırıyor." dedi Johanson. "Hep testleri küçümsemeye çalışıyor. Bu herifin nesi var? Bu onun lanet projesi."

Kahve fincanlarını doldurup güverteye çıktılar.

O

"Sonuçlara ne diyeceksin?" diye sordu Lund.

"Henüz ilk bulgular, sonuç değiller."

"Peki, ilk bulgulara ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Haydi ama, bana söyleyebilirsin."

"Uzman olan Bohrmann."

"Ama sence solucanlarla bir ilgisi var mı?"

Johanson Olsen'le yaptığı konuşmayı hatırladı. "Bir fikrim yok,"

dedi dikkatle, "henüz yok. Bir şeyler söylemek için çok erken."

Kahvesine üfledi. Üzerlerinde uzanan gökyüzü kasvet doluydu. "Ama burada olmaktansa evde olmayı tercih ederdim."

Tüm bunlar dün olmuştu.

Yeni örnekler analiz edilirken Johanson köprünün arkasına sıkıştırılmış telsiz odasına gitti. Oradayken, uydu aracılığıyla dünyanın herhangi bir yeriyle bağlantıya geçebilirdi. Son birkaç gündür bir iletişim veri tabanı oluşturmaya çalışıyor, enstitülere ve bilim insanlarına bir akademik merak maskesi altında sorular gönderiyordu. ilk gelen cevaplar hayal kırıklığı yaratmıştı.

Solucanları bulan başka kimse yoktu. Birkaç saat önce de arayışım şu anda denizlerde devam eden keşif projelerine genişletmişti. Bir sandalye çekip dizüstü bilgisayarını telsiz ekipmanlarının arasına sıkıştırdı ve hesabına giriş yaptı. Tek ilgi çekici elektronik posta, Güney Amerika ve Avustralya'daki denizanası istilasının kontrolden çıktığını anlatan Olsen'den gelmişti.

Orada haberleri dinleyip dinlemediğini bilmiyorum ama geçen akşam denizanaları ile ilgili yeni haberler vardı. Tüm kıyıyı sardılar. Spikere bakılırsa özellikle nüfusun çok olduğu bölgeleri hedefliyorlar. Ama bu tabii ki saçmalık. Ayrıca yeni bir kaza olmuş, Japonya yakınlarında iki kargo gemisi. Hâlâ tekneler kayboluyor ama birkaç imdat çağrısı yakalamayı başardılar. İngiliz Kolombiyası ile ilgili net bir bilgi yok ama bol bol söylenti var. Söylenen o ki balinalar değişiklik olsun diye insanları avlamaya başlamışlar.

Tanrıya şükür her duyduğumuz doğru çıkmıyor. Eh, Trondheim 'dan iyi haberler şimdilik bu kadar. Sakın boğulma.

"Çok teşekkürler." diye mırıldandı Johanson ekşi ekşi.

Ama Olsen'in hakkı vardı, burada yeteri kadar haber

dinlemi^^lgrı^^^ir araştırma gemisinde olmak zaman ve mekândan

dışarı çıkmak gibiydi. Burada insanlar hep haberleri dinleyemeyecek

kadar meşgul olduklarını söylerlerdi ama aslında tek istedikleri

politikacılardan, şehirlerden ve savaşlardan bir süreliğine

uzaklaşabilmekti. Ama denizde geçen bir|[iki^aydan sonra,

teknolojisi,

rfiki aydan

hiyerarşileri, sinemaları, hazır yemekleri ve sallanmayan zemini ile medeniyeti özlemeye başlarlardı.

Johanson odaklanamadığını fark etti. Aklı son iki gündür ekranları

dolduran görüntülerdeydi.

Solucanlar.

Kıta yamacı onlarla kaynıyordu. Donmuş metan katmanları ve

yatakları kıvranan ve buzu delmeye çalışan milyonlarca vücudun

altında kaybolmuştu. Artık bu duruma yerel bir istila olarak

bakamazlardı. Tüm Norveç sahili boyunca uzanan tam teşekküllü bir

saldın ile karşı karşıyalardı.

Sanki birileri onları büyüyle oraya yollamış gibi.

Başkaları da buna benzer bir şeylere rastlamış olmalıydı.

Neden içinde solucanlarla denizanalarmm bağlantılı olduğu hissi vardı?

Bu delilikti!

Delilik, evet.

Ama yine de, diye düşündü aniden, delilik yeni bir şeylerin başlangıcı da olabilir. Şimdiye kadar kaçak ve yüzeysel bir bakış attığımız şeylerin.

Bu sadece başlangıçtı.

Olsen'in yazdıklarını kontrol etmek için CNN'in ana sayfasını açtı.

Lund içeri gelerek Johanson'un önüne bir fincan siyah çay koydu ve düzenbazca gülümsedi. Göle yaptıkları gezi aralannda bir bağ, bir çeşit gizli dayanışma oluşturmuştu.

Yeni demlenmiş Earl Grey'in kokusu havayı doldurdu. "Gemide bundan olduğunu bilmiyordum." dedi Johanson.

"Yok ki," dedi kadın, "eğer bunu seven birini biliyorsan yanında getiriyorsun."

Johanson kaşlannı kaldırdı. "Çok düşüncelisin. Peki, bu sefer benden hangi iyiliği isteyeceksin?"

"Bir teşekkür hoş olurdu."

"Teşekkür ederim."

Lund bilgisayara bir göz attı. "Şansın yaver gitti mi?"

"Hiç. Örnekler nasıl gidiyor?"

"Bilmem. Başka işlerim vardı."

"Ne gibi?"

"Hvistendahl'ın asistanıyla ilgilenmek gibi."

"Nesi var?"

"Balıkları besliyor." Titredi. "Bilirsin işte, dolabı temizliyor."

Johanson kıkırdadı. Lund denizci argosunu kullanmayı severdi.

Araştırma gemileri iki farklı dünyayı bir araya getirirdi; bilim

insanları ve denizciler. iki grup da birbirinin etrafında parmak

ucunda ^l^ır, beraber yaşamak için ellerinden geleni yapar ve

birbirinden farklı konuşma ve yaşam biçimlerine

%

O

uyum sağlayıp diğerinin uyuzluklarına alışmaya çalışırdı. Bir süre

sonra karşılıklı anlayışa ulaşacaklarını bilirlerdi ama o zamana kadar iki grup arasında saygılı bir mesafe bulunur, bu mesafe şakalarla

aşılırdı. Dolabı temizlemek, yeni geleni deniz tutmasıyla ekibin dalga geçtiği bir deyimdi.

"Sen de ilk seferinde küsmüştün." dedi Johanson.

"Sanki sen kusmadın?"

"Kusmadım."

"Hıh."

"Gerçekten." Johanson elini kalbine koydu. "Ben iyi bir denizciyim."

Lund bir parça kırışmış kağıt çıkardı, üzerinde karalanmış bir e-

posta adresi vardı. "Bir sonraki iş GrönlanC'a bir gezi. Bohrmann'ın tanıCıklarınCan biri orada çalışıyor."

"Lukas Bauer mi?"

"Onu tanıyor musun?"

Johanson yavaşça başını salladı. "Birkaç yıl önce Oslo'da bir

konferans vardı. Orada bir ders vermişti. Sanırım akıntılar üzerine

çalışıyor."

"Bauer bir mühendis. Her tür şeyi tasarlıyor— oşinografık

ekipmanlar, basınçlı tanklar. Bohrmann derin deniz simülasyon

odasına bile elinin CeğCiğini söyledi."

"Ve şimdi de GrönlanC Denizi'nde."

"Dört haftadır orada." dedi Lund. "Gerçi akıntılara olan ilgisi konusunda haklısın. Oradan veri topluyor. Solucan maceranda

sorgulanmaya aday biri daha."

Johanson kağıdı eline aldı. Bauer'in keşif gezisi hakkında hiçbir şey duymamıştı.

GrönlanC Denizi... Orada da metan çökeltileri yok muydu?

"Skaugen nasıl?" diye sordu.

"Ağırdan alıyor," dedi Lund, "ağzı bağlandı, ne demek istediğimi-anladıysan."

"Kurul tarafından mı?"

"Statoil devlet kontrolünde bir işletme. Daha fazla şey söylememe gerek var mı?"

"Yani yeni bir şeyler öğrenemeyecek." dedi Johanson.

Lund içini çekti. "Diğerleri o kadar aptal değil biliyorsun. Birif lgi için sıkıştırıp karşılığında bir şey vermeCiğinCe anlarlar. Üstelik^

da

kendi sessizlik kuralları var."

"Ben sana demiştim."

"Ah, keşke senin kadar zeki olsaydım."

Dışandan ayak sesleri geldi, arCmCan -ten inden biri kafasını

uzattı. "Toplantı salonunda buluşuyoruz.'"

"Ne zaman?"

"Şimdi. Sonuçlar geldi."

Johanson ve Lund bakıştılar. içten içe gerçeği biliyorlardı.

Johanson bilgisayarının kapağını kapadı ve adamı ana güverteye

doğru izlediler.

Bohrmann masa başında ayakta durmuş, yumruklarını masaya

dayayıp eğilmişti.

"Şimdiye kadar yamacın hemen her yerinde aynı durumu bulduk,"

dedi, "deniz metana doymuş. Verilerimiz Thorvaldson 'dan gelenlerle uyuşuyor. Birkaç farklılık var ama temelde aynı." Durakladı. "Lafı dolandırmak istemiyorum. Bir şey, büyük miktarda hidratın

dengesizleşmesine sebep oluyor."

Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı.

Ardından Statoil ekibi bir ağızdan konuşmaya başladı.*

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani hidratlar ayrışıyor. Hanisolucanların

buzu

dengesizleştiremeyeceklerini söylemiştiniz?"

"Su ısınıyor mu? Çünkü eğer öyle değilse... "

"Ama peki ya—"

"Tamam!" Bohrmann herkesin sessiz olmasını işaret etti. "Durum bu. Hâlâ solucanların ciddi hasar verebileceklerini düşünmüyorum.

Ancak unutmamalıyız ki solucan vakası hidratların çözülmesiyle aynı

zamana denk geliyor."

"Çok yardımcı oldun." diye mırıldandı Stone.

"Sürecin ne kadar ilerlemiş olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Lund.

"Thorvaldson'un birkaç hafta önceki keşif gezisinden gelen veriyi inceledik." dedi Bohrmann. Güven veren bir sesle konuşmaya

çalışıyordu. "Bu, solucanları ilk bulduğunuz zamandı. O zamanki veriler normal. O zamandan beri değerler yükseliyor olmalı."

"O zaman mesele nedir?" diye sordu Stone. "Aşağısı ısınıyor mu ısınmıyor

"Isınmıyor. Denge alanı değişmemiş. Metanın sızması, çökel

derinliklerindeki bir süreçten kaynaklanıyor olmalı. Her

halükard^sol^ca kazamayacağı kadar derinde."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çoktan kanıtladık ki — " Bohrmann durakladı. V^hanson'un

yardımıyla çoktan kanıtladık ki bu yaratıklar oksij^ ^o^madan

hayatta kalamıyor. Ancak birkaç metre derine kadar ka^biliyorlar."

"Kanıtladığınız tek şey tankta neler olduğu."

Stone hor

görerek. Yeni

düşmanı olarak Bohrmann'ı seçmiş gibiydi.

"Belki de ısınan su değilse deniz yatağıdır." diye önerdi Johanson.

"Volkanik hareketlilik mi?"

"Sadece bir fikir."

"Eh mantıklı olabilir ama bu yörede değil."

"Ayrışan metan suya karışabilir mi?"

"Yeterli miktarlarda değil. Solucanların biz gaz haznesine

erişebilmeleri veya hidratı eritebilmeleri gerekirdi."

"Yok, demek istediğim—"

"Ne demek istediğini biliyorum. Şimdi sen beni dinle. O

solucanların her biri, tıpkı yaşayan her canlı gibi ısı yayıyor. Ve

yaydıkları ısı buzu eritiyor. Yüzeyde sadece birkaç santimetre eriyor ama bu — "

"Bir derin deniz yaratığının beden ısısı çevresiyle uyumludur." dedi Bohrmann yumuşak bir sesle.

"Öyle bile olsa, eğer—"

"Clifford." Hvistendahl sakinleştirmek için elini Stone'un koluna koydu. Dostça bir hareketti ama Johanson aynı zamanda bir uyarı

olduğunu hissetti. "Neden bir sonraki veriler gelene dek

beklemiyoruz?"

"Kahretsin!"

"Hiç yardımcı olmuyorsun Cliff. Sus artık."

Yine sessizlik oldu.

'^a metan sızmaya devam ederse ne olur?" diye sordu Lund.

"Birkaç olası senaryo var." diye cevapladı Bohrmann. "Metan alanlarının yok olabildiği biliniyor. Hidratlar bir yıl içinde çözülebilir.

Buradaki olay böyle bir şey olabilir ve solucanların bu süreci

tetiklemesi makul görünüyor. Eğer durum buysa, büyük miktarda

metan Norveç'in üzerindeki havaya karışacaktır."

"Tıpkı elli beş milyon yıl önceki gibi mi?"

"Hayır, bunun için yeterli miktar yok ve spekülasyon

yapmamalıyız. Bunu söyledikten sonra, sürecin basınçta bir düşüş

veya ısıda bir artış olmadan nasıl devam edebileceğini bilemiyorum ve her ikisi için de ortada kanıt yok. Birkaç saat içinde video çekimi için aşağı teçhizat göndereceğiz. Belki bu bir şeyler açıklar. Şimdilik bu kadar." Bunu söyledikten sonra odadan çıktı.

Johanson, Grönland Denizi'ndeki Lukas Bauer'e bir elektronik

posta gönderdi. Kendini bir biyolojik dedektif gibi hissetmeye

başlamıştı. Bu solucanı gördünüz mü? Bana tarif edebilir misiniz? Bir kimlik teşhis odasında Jiğer beş örnek arasından seçebilir misiniz?

Hanımefendinin çantasını çalan solucan bu muydu? Her türlü bilgi

kaydedilecektir.

Önce Oslo'daki karşılaşmaları ile ilgili birkaç arkadaşça satır yazdı sonra da çalıştığı bölgede beklenmedik derecede yüksek metan

seviyesiyle karşılaşıp

karşılaşmadığını sordu. Diğer e-postalarında bu noktayı kasıtlı

olarak dışanda bırakmıştı.

Güverteye döndüğünde, Bohrmann'ın jeologlarının vinç kolundan

sarkan kamera kızağını incelediklerini gördü. Onu güverteye

çekiyorlardı. Pek de uzak olmayan bir yerde, tamirat odasının dışında bir grup denizci temizleme fırçalarıyla dolu büyük bir sandığa

oturmuş sohbet ediyorlardı. Sandık, geçen yıllar içinde bir gözetleme noktası ile oturma odası arası bir yere dönüşmüştü. Eski püskü bir

kumaşla kaplıydı ve bazıları tarafından 'kanepe' olarak biliniyordu.

Araştırma asistanları ve bilim insanlarının güvertedeki sarsak

hareketleri ile dalga geçmek için ideal bir yerdi ama bugün kimse

espri yapmıyordu. Gerginlik, bilimcilerin neyin peşinde olduğunu

bilen çoğu denizciyi de etkiliyordu. Kıta yamacında bir terslik vardı ve bu herkesi endişelendiriyordu.

Şu andan itibaren her şey mümkün olduğunca hızlı ilerlemeliydi.

Bohrmann geminin hemen yavaşlatılmasını istemişti. Böylece çok

demetli yankı iskandilinden" ve kamera kayıtlarından aldığı verilerle belirledikleri alanı araştırabileceklerdi. Sonne'nin altında geniş bir metan hidrat alanı vardı. Bir örnek almak, dinozorlar devrine ait bir derin denizbilim canavarını serbest bırakmak demekti. Kamera

aracılığı ile yönlendirilen kepçe —birkaç ton ağırlığındaki bir metal çene— pek de teknolojinin üstün örneklerinden sayılmazdı. Aslına

bakılırsa deniz yatağından bir parça tarih koparmanın en kaba ama

en güvenilir yöntemiydi. Kursağını açıp tortuya çenesini geçirir ve

yüzlerce kilo tortu, buz, hayvan ve taşı koparıp alarak bilim

insanlarının ayağının dibine bırakırdı. Denizciler ona T-Rex ismini

takmışlardı. Çenesi sonuna kadar açık ve denize dalmaya hazır vincin ucundan sallanırken benzerlik çarpıcıydı. Bilimin hizmetinde bir

canavar.

Ancak tüm canavarlar gibi kepçe güçlü ama hantal ve ahmaktı.

Çenelerinin içinde projektörler ve bir kamera vardı, böylece onu

kullananlar tasmasını bırakmadan önce nereye gittiğini

görebiliyordu. Bu etkileyiciydi. Ama kıt akıllı T-Rex gizlilikten

mahrumdu. Aşağı ne kadar dikkatle indirilse indirilsin — ve tabii

dikkatin de sınırları vardı, çünkü deniz dibine nüfuz etmek güç

gerektirirdi— birçok canlıyı korkutup kaçıran bir burun dalgası

yaratıyordu. Solucanlar, balıklar, yengeçler ve hızla hareket etmeye muktedir tüm diğer organizmalar, hassas sezgileri onu algıladığı anda kepçe onlara erişemeden kaçacaklardı. Daha yeni ve modern cihazlar

bile hayvanların duyularından saklanamazdı. Hayal kırıklığına

uğramış bir Amerikalı bilim insanının acı sözleri durumu özetliyordu:

"Aşağıda bolca yaşam var. Sorun şu ki bizi gelirken görüp kenara kaçıyorlar."

- * t

Kepçe, A-vincinden aşağı indiriliyordu. ^h^^sftn yüzündeki

yağmur damlalarını sildi ve kontrol odasına girdi. Mürettebattan biri kepçeyi aşağı

c

o

yukarı hareket ettiren kumanda koluyla oynuyordu. Son birkaç

saati kameri kızağını gözleyerek geçirmişti ama hâlâ dikkatli

görünüyordu. Olmak zorundaydı da: saatler boyunca deniz yatağının bulanık görüntülerine bakmak hipnotik bir etki yaratabilirdi. Bir anlık dikkatsizlik, bir Ferrari değerindeki teçhizatın sonsuza dek kaybolmasına sebep olabilirdi.

Kontrol odasındaki ışıklar kısılmıştı. Monitörler, önlerinde oturan veya ayakta duran insanların yüzüne soluk bir ışık yansıtıyordu.

Dünya artık buradan ibaretti: sadece yüzeyini şifreli bir arazi gibi inceledikleri ve her detayının bir mesaj verdiği deniz yatağı vardı.

Dışarıda kablo vinçten kaydı.

Su sanki monitörlerden taşacakmış gibi göründü, sonra metal çene bir plankton yağmurunun içinden geçti. Ekranlar önce mavi-yeşile, sonra yeşile sonra siyaha döndü. Parlak noktacıklar —minik yengeçler, kriller ve diğer yaratıklar— kuyruklu yıldızlar gibi yağdılar. Kepçenin yolculuğunu seyretmek, orijinal Star Trek dizisinin jeneriğini seyretmek gibiydi, bir tek müzik eksikti.

Laboratuvarda ölüm sessizliği vardı. Soma deniz yatağı görüntüye girdi, sanki ay yüzeyi gibiydi. Kablo durdu.

"Eksi yedi yüz on dört metre." dedi kontrollerin başındaki adam.

Bohrmann öne eğildi. "Şimdilik hiçbir şey yapma." Monitör midyelerle doldu. Hidratlarda koloni kurmayı severlerdi ama şimdi kıvranan vücutlardan oluşan bir kütle tarafından sarmalanmışlardı.

Johanson solucanların sadece hidratlardaki buzu kazmadığı ama midyeleri de kabuklarının içinde yedikleri gibi garip bir fikre kapıldı. Çenelerin fırlayarak midye etini kopardığını ve sonra tüp gibi bedenlerinin içinde yok olduklarını görebiliyordu. Solucan kuşatmasının altında beyaz metan buzundan iz yoktu ama herkes orada olduğunu biliyordu. Dipten, küçük parıldayan parçalarla birlikte baloncuklar yükseliyordu— hidrat parçaları.

"Şimdi." dedi Bohrmann.

Deniz yatağı ekrana doğru yükseldi. Bir anlığına solucanlar kamerayı karşılamak üzere yukarı fırlamış gibi göründüler sonra ekran karardı. Demir çeneler metana gömüldü ve kapandı.

"Ne sikim?.. " Kontrollerin başındaki adamın nefesi kesildi. Paneldeki numaralar hızla dönüyordu. Kısa bir an durup sonra^yine hızlandılar.

"Kepçe tabakayı kırdı. Batıyor."

Hvistendahl diğerlerini itekleyerek öne çıktı. "Ne oluyor?

"Yukarı çek!" diye bağırdı Bohrmann. "Çabuk!"

Adam kumanda koluna asıldı. Sayaç durdu, sonra rakamlar düşmeye başladı. Kepçe, çenesi kitlenmiş halde yükseldi. Dış kameraları açılan devasa deliği gösteriyordu. içinden baloncuklar

çıkıyor^^\Sonra bir gaz seli dışarı

e

du. Sonra

c

o

fırlayarak kepçeye çarpıp onu yuttu. Her şey dört dönen bir

anaforun içinde kayboldu.

Grönland

Denizi

Sonne'nin birkaç kilometre kuzeyinde, Karen VVeaver saymayı

henüz bitirmişti. Güvertede tam elli tur. Bilimcilerin yoluna

çıkmamaya özen göstererek bir aşağı bir yukarı koşmaya devam etti.

ilk kez, Lukas Bauer'in onunla konuşmaya vakti olmadığı için

memnundu. Egzersize ihtiyacı vardı ama bir araştırma gemisinin

güvertesinde pek az olanak vardı. Spor salonunu denemiş ama üç

egzersiz aleti de onu deli edince koşmaya karar vermişti. Güvertede

bir yukarı, bir aşağı. Beş numaralı şamandıranın orada çalışan

Bauer'in asistanlarım, sonra da ya ağır iş yapan ya da gruplar halinde dikilip, laf atmamak için zor duran mürettebatı geçti.

Ayrık dudaklarının arasından nefesinin beyaz buharı çıktı.

Güvertede bir yukarı, bir aşağı.

Dayanıklılığı üzerine çalışması gerekiyordu. Bu onun zayıf yönüydü. Bu zayıflığını kas gücüyle kapatıyordu gerçi. Vücudu bir heykel gibiydi: sırtına incelikle işlenmiş şahin dövmesi, etkileyici kaslar ve parıldayan bir ten. Yine de Karen VVeaver bir kadın vücutçunun hantal görünümünde değildi, aslına bakılırsa, birazcık daha uzun ve omuzları biraz daha dar olsa kusursuz bir manken olabilirdi. Küçük, zinde bir panterdi ve adrenalinle yaşıyordu. En sevdiği ortam derin karanlığın sınırı idi.

Bu sefer, tarama sahası 3.5 kilometreydi. Juno, soğuk Kutup sularının güneye aktığı Fram Boğazı'mn altındaki engin deniz yatağı Grönland abisal düzlüğü"boyunca ilerliyordu. Kuzey Norveç kıyı şeridi, Grönland, izlanda ve Svalbard arasındaki su altı havzasında Dünya denizlerinin akciğerleri yatıyordu. Bauer orada ne olduğunu merak ediyordu, tabii okurları adına Karen VVeaver da.

Bauer bir baş hareketiyle onu yanına çağırdı. Kel kafası, koca gözlükleri beyaz sivri sakalıyla, kadının şimdiye dek gördüğü herhangi bir b adamından çok daha fazla uçuk kaçık dahi klişesine benziyordu. Altmış yaşındaydı ve şimdiden kamburu çıkmıştı ama yadsınamaz bir şekilde enerjikti. VVeaver, Lukas Bauer gibi insanlara saygı duyardı. Onun gibilerde neredeyse insanüstü bir şeyler vardı. Onlara, iradeleri nedeniyle imrenirdi.

"Şuna bir bak Karen," dedi adam net bir sesle, "büyüleyici değil mi? Su burada saniyede on yedi milyon metreküp oranında aşağı

doğru akıyor. On yedi

milyon/" Ona doğru eğildi. Bu, dünyanın tüm kat fazla."

n toplamından yirmi

"Dr. Bauer." VVeaver elini adamın omzuna koydu. "Bunu bana dördün< Q kez söylüyorsunuz."

Bauer gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Ve hâlâ şamandıraların nasıl işlediğini bana anlatmadınız. Eğer sizin tanıtımınızı yapmamı istiyorsanız bana bunu anlatmanız

gerekecek."

"Evet.. Şimdi, şöyle diyebiliriz, şamandıralar —yani gezgin otonom göstergeler— onlar... Ah, ama bunu zaten biliyorsun değil mi? Bu

yüzden buradasın."

"Akıntıların bilgisayar simülasyonlarını yapmak için buradayım, böylece insanlar şamandıraların nereye gittiğini görebilecekler.

Hatırladınız mı?"

"Tabii. Beni affet, bilmene imkân yok... Sen daha... Neyse, maalesef pek zamanım yok. Yapacak çok iş var. Neden bir süre izlemiyorsun,

sonra — "

"Dr. Bauer, yine mi! Nasıl çalıştıklarını bana anlatacağınıza söz vermiştiniz."

"Elbette. Makalelerimde—"

"Dr. Bauer makalelerinizi okudum ve bir bilimci olarak eğitim

görmeme rağmen onları ben bile zor anladım. Popüler bilimin

eğlendirici olması gerekir. Herkesin anlayabileceği bir dille yazmanız gerek."

Bauer kırılmış gibiydi. "Benim makalelerimin anlaşılması

kolaydır."

"Sizin ve sizin alanınızda çalışan diğer bir avuç insan için belki."

"Bu doğru değil. Metni dikkatle okursan — "

"Hayır Dr. Bauer, sizin anlatmanızı istiyorum."

Bauer kaşlarını çattı, sonra gönülsüzce gülümsedi. "Eğer

öğrencilerimden biri böyle davransaydı... Ama cesaret bile edemezler.

Sözümü kesmelerine izin vermem, bu ayrıcalık bana aittir." Sıska omuzlarını silkti. "Ama sanırım hayat böyle. Seni reddedemem.

Senden hoşlanıyorum Karen. Sen... eee... bana hatırlatıyorsun... Ah

boş ver. Haydi şu şamandıraya bir bakalım."

^"Ve bunu yaparken bulgularınızı da konuşabiliriz. Birçok soru

geliyor."

|Nereden?|

"Dergiler, televizyon programlan, enstitüler... "

"Ne kadar ilginç."

"Hiç ilginç değil, gayet normal— halkla ilişkilerin mantıki sonucu.

Halkla ilişkiler'in ne işe yaradığını biliyor musunuz?"

Bauer haylazca sınttı. "Belki bana anlatırsın!"

"Zevkle— sadece onuncu kez anlaünış olurum. Ama ^ö!

n

anlatacağınız şeyler var!"

«

"Ama yapamam," dedi Bauer sinirle. "indirilecek şamandıralar var. unutmamam gerekir ki — "

ç

"Sözünüzü tutup bana anlatın." dedi VVeaver s

"Ama Karen, tatlım, sorular sorulan tek kişi sen

%

Sonra

Ben de dünyanın

c

o

dört bir yanındaki bilim insanları ile yazışıyorum. Bana en akla

hayale gelmez şeyleri bile soruyorlar. Daha yeni, bir tanesi solucanlar hakkında soru sormak için e-posta göndermiş. Düşün —bir solucan!

Hatta metan konsantrasyonunun normalden yüksek olup olmadığını

bile öğrenmek istedi, ki öyle... Ama nasıl bildi? Gidip— -"

"Bununla ben ilgilenirim. Sizin yardımcı komplocunuz olurum."

"Önce ilgilenmem gereken — "

"Eğer benden gerçekten hoşlanıyorsanız.,."

Bauer'in gözleri açıldı. "Anlıyorum. Demek öyle?" Düşen omuzlan bir kahkaha ile sarsıldı. "işte bu yüzden asla evlenmedim. Durmadan şantaj. Tamam o zaman, daha çok çabalanın, söz veriyorum. Şimdi

gitmeliyiz. Gel benimle!"

Vv'eaver onu izledi. Sürüklenir tanıma, suyun üzerindeki gri göğün

altında, serenden aşağı sallanıyordu. Birkaç metre uzunluğundaydı ve koruyucu bir çerçevesi vardı. Yarıdan fazlası ince, parlak bir tüpten oluşuyordu ve tepesinde iki tane küresel cam kap vardı.

Bauer ellerini ovuşturdu. Kabanı ona birkaç beden boldu ve onu

egzotik bir Kutup kuşu gibi gösteriyordu. "Şamandırayı suya

indiriyoruz," dedi, "ve o da akıntıyla birlikte hareket ediyor. Onu kocaman bir su zerresi gibi düşün. Söylediğim gibi, altımızda dikey

bir akıntı var— su aşağı batıyor... Eh, gerçi battığını göremezsin ama yine de batıyor. Şimdi, nasıl açıklasam?"

"Jargon kullanmamayı deneyin."

"Tamam. Aslına bakarsan çok basit. Mesele şu ki, su her zaman

aynı ağırlıkta değildir. Sıcak ve tatlı su daha hafiftir. Tuzlu su,

genelde tatlı sudan daha ağır olur. Ne kadar tuzlu, o kadar ağır. Yani bir de tuzun eklenen ağırlığını düşünmek gerekir. Öte yandan soğuk

su sıcak sudan daha ağırdır, çünkü yoğunluğu daha fazladır. Yani su

soğudukça ağırlaşır."

"Bu da demek ki en ağır su her zaman soğuk ve tuzludur." diye belirtti VVeaver.

"Çok iyi." Bauer ondan memnun kalmış gibiydi. "Yani su sadece akıntı olarak hareket etmez, tabakalar halinde yukarı ve aşağı da

hareket eder. En soğuk akıntılar deniz yatağmdadır, sıcak akıntılar

^yüzeydedir ve derin deniri \ akıntıları da arada bir yerlerde. Elbette sıcak akıntılar, soğumaya başladıkları daha soğuk bölgelere

ulaşmadan önce yüzeyde binlerce kilometre yol kat edebilirler. Ve su soğudukça — "T V

"Ağırlaşır." 5

"Aynen. Yani su ağırlaşır, bu da batmasına neden olur. Yüzey

akıntıları derin deniz akıntılarına, hatta deniz tabanı akıntılarına dönüşür ve akıntı yönü değişir. Tam tersi de geçerlidir ama bu sefer ısınan su yükselir. ^böı^^/ tüm ana deniz akıntıları sürekli bir

hareket halinde olur. Ve tümü de birbiri ile bağlantılı olduğu için

kesintisiz bir değiş tokuş süreci vard

c

o

Şamandıra suyun yüzeyine indirildi. Bauer aceleyle parmaklıklara

doğru gidip onların üzerinden eğildi, bu arada sabırsız el

hareketleriyle VVeavei 'i çağırıyordu. "Ne bekliyorsun? Haydi

buradan daha iyi görürsün."

Kadın onun yanında dikildi. Gözleri parlayan Bauer denize

bakıyordu. "I Icı akıntıda bir şamandıra olduğunu hayal et!" dedi.

"Kim bilir neler öğrenirdik."

"Cam küreler ne işe yarıyor?"

"Şamandırayı akıntıda yüzeyde tutuyorlar. Öbür uçta ağırlıklar

var ama cihazın kalbi ortadaki silindirde. Tüm ekipman onun içinde.

Elektronik kontroller, mikro işlemci, güç kaynağı. Ve bir

hidrokompansatör. inanılmaz değil mi? Bir hidrokompansatör!"

"Bunun ne anlama geldiğini söyleseydiniz daha şaşırtıcı

bulabilirdim."

"Ah doğru. Elbette... " Bauer sakalını çekiştirdi. "Peki, şamandıraları nasıl olup da— Anlayacağın, pratikte sıvılar

sıkıştırılamazlar. Yani onları daha fazla sıkıştıramazsm. Bir tek su hariç. Onu, eee, çok fazla ezemezsin ama sıkıştırabilirsin. işte bizim yaptığımız da bu. Silindirdeki suyu sıkıştırıyoruz, böylece içinde hep aynı miktarda su varken, bazen daha ağır bazen de daha hafif oluyor.

Böylece şamandıranın toplam ağırlığı hacimde bir değişiklik olmadan

değişebiliyor."

"Dahice."

"Geçekten öyle! Hatta bunu kendi kendine yapabilecek şekilde bile programlanabiliyor. Sıkıştırıyor, basıncı azaltıyor, sıkıştırıyor, basıncı azaltıyor, batıyor ve çıkıyor— biz parmağımızı bile kıpırdatmıyoruz.

Akıllıca değil mi?"

VVeaver denizdeki tüpe baktı.

"Bu demek ki şamandıra radyo sinyallerini yayarak kendi başına

aylar hatta yıllar boyunca seyahat edebilir ve biz de bu arada onu

izler, akıntının hızım ve hareketini belirleyebiliriz. işte gidiyor."

Aşağı batan şamandıra gözden kayboldu.

"Peki ya şimdi nereye gidiyor?" -

"işte asıl soru bu."

VVeaver dikkatle ona baktı.

Bauer kabullenmiş şekilde içini çekti. "Biliyorum, biliyorum.

Çalışmalarımı dinlemek istiyorsun. Tanrım, ne kadar inatçısın...

Pekâlâ, laboratuvao^ konuşuruz. Ama en azından şu kadarını

söyleyeyim, bulgular gerçekten huzursuz edici."

"insanlar huzursuz olmaya bayılırlar. Duymadınız mı? Denizanası istilaları, bilimsel anomaliler, kaybolan insanlar ve batan gemiler. O

hikâyelerin arasında bulgularınız garip kaçmayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bauer başını salladı. "Muhtemelen haklısın. Reklamın ne işe yaradığını asla anlamayacağım.

.sadece

basit bir bilim

adamıyım."

c

o

Kıta Kenarı, Norveç Denizi

"Siktir." diye homurdandı Stone. "Bu bir patlama."

Sonne 'nin güvertesindeki kumanda odasında herkes ekrana bakıyordu. Sanki Tann'nın tüm gazabı deniz yatağının üzerine boşalmıştı.

Bohrmann mikrofona konuştu. "Buradan çıkmamız gerek. Tam yol ilen. Köprüye haber verin."

Lund koşarak odadan çıktı ve Johanson da onu izledi. Aniden güvertedeki herkes koşturmaya başlamıştı. Johanson, Lund yönetiminde soğuk depolama tanklarını kaldıran teknisyen ve tayfaların olduğu çalışma güvertesine doğru savruldu. Sonne hızlanırken vincin kablosu titredi.

Lund onu gördü ve ona doğru koştu.

"Bu da neydi?" diye bağırdı Johanson.

"Bir gaz haznesine vurduk. Buraya gel!"

Onu tırabzanlara doğru çekti. Hvistendahi, Stone ve Bohrmann onlara katıldı. iki Statoil teknisyeni pruvanın ucuna gitmiş A-vincinin altında aşağıyı gözlüyorlardı.

Bohrmann iyice gerilmiş kabloya bakıyordu. "Ne demeye oyun oynuyor?" diye tısladı. "Ahmak herif neden vinci durdurmadı?"

Aceleyle içeri, geri gitti.

O anda deniz çılgın gibi köpürmeye başladı ve beyaz öbekler yüzeye fırladı. Sonne tam yol ilerliyordu. Kamera kepçesinin kablosu kasılırken aşağıdan bir çatırtı koptu. Birisi A-vincine doğru koştu, deli gibi el sallıyordu. "Buradan kaçın!" diye bağırdı iki Statoil görevlisine. "Koşun!"

Johanson onu tanıdı. ikinci kaptan, mürettebatın taktığı isimle Çoban Köpeği idi. Hvistendahi arkasını döndü. O da el hareketleriyle adamları uyarmaya çalıştı. Sonra, her şey bir anda oldu. Köpüren, tıslayan bir gayzer onları yuttu. Johanson kamera kepçesinin sudan yükselen hatlarını gördü. Burun deliklerini dayanılmaz bir sülfür kokusu doldurdu. Sonne 'nin kıç tarafı battı ve sonra metal çeneler yana savrulup devasa bir salıncak gibi yükseldi. Teknisyenlerden ikincisi kepçenin gelişini görüp yere yattı. Diğeri ise donup kaldı, ardından geriye doğru çekingen adım atıp tökezledi.

Çoban Köpeği adamı yere çekmek için aüldı ama metal çeneler adama onu havaya fırlattı. Güverteye tekrar düştüğünde kalasların araşma hareketsiz kaldı.

"Ah, Tanrım!" dedi Lund nefes nefese. "Lütfen, hayır."

JohansonTa birlikte hareketsiz bedene koştular. ikinci kapta diğer tayfalar adamın yanında diz çökmüşlerdi. Çoban Köpeği onlara baktı. "Ona dokunmayın."

^ ^ ^

"Ama — " diye başladı Lund.

"Doktoru çağırın."

ı^ı-

Johanson, Lund'un bir şey yapmadan duramayacağını biliyordu.

Kadın, anin adımlarla kepçeye doğru ilerledi. Sallanması neredeyse durmuştu. Üzerinden güverteye çamur damlıyordu. "Açın!" diye bağırdı. "Tanklarda ne kaldıysa alın."

Johanson aşağı, denize baktı. Kokmuş metan baloncukları hâlâ yüzeye püskürüyor ama yavaş yavaş azahyorlardı. Sonne son sürat olay mahallinden uzaklaşıyordu. Son metan topaklan yüzeye çıktı ve çözüldüler.

Yüksek bir gıcırtı sesiyle kepçe çenelerini açıp yüzlerce kilo buz ve tortuyu bıraktı. Denizciler ve bilim insanları bunların etrafına toplaşarak hidradan sıvı nitrojen tanklanna almaya çalışıyorlardı.

Johanson kendini yararsız hissetti. Öbekleri toplamak için yardım etmek üzere Bohrmann'ın yanma gitti. Güverte küçük, kıllı gövdelerle kaplanmıştı. Solucanlann bazdan hâlâ eğilip bükülüyordu ama çoğu ani yükselişten kurtulamamıştı. Isı ve basınçtaki ani değişiklik onlan öldürmüştü.

Johanson bir öbeği alıp yakından baktı. Buzun üzerinde solucanların cesetleriyle tıkanmış çapraz karanlık tüneller vardı.

Çatırdaması ona buzun korunması gerektiğini hatırlatana dek elinde evirip çevirdi. Bazı diğer buz öbekleri çok daha karmaşık şekilde tünellerle bezeliydi ama asıl yıkım açıkça tünellerin altında yaşanmıştı. Sümüksü izlerle kaplı krater gibi yarıklar buzda boşluklar bırakmıştı.

Johanson saklama tanklannı unuttu. Sümüksü maddeyi parmaklan arasında ezdi. Bakteri kolonilerinin kalıntısı gibi görünüyordu. Bakteri yığmlan hidratlann yüzeyinde bulunurdu, peki o zaman buzun içinde ne işleri vardı?

Birkaç dakika sonra öbek yok olmuştu. Etrafına bakındı. Çamurlu bir gölet güverteye yayılmıştı. Kepçenin çarptığı adam gitmişti. Lund, Hvistendahl ve Stone da güverteden aynlmışlardı ama Bohrmann hâlâ parmaklıklardan aşağı sarkıyordu. Johanson ona katıldı. "Aşağıda ne oldu?"

Bohrmann gözlerini ovuşturdu. "Bir patlama oldu. Kepçe hidratlann içine yirmi metreden fazla girdi ve gaz dışan çıktı. Ekrandaki devasa baloncuğu gördün mü?"

"Evet. Burada buzun kalınlığı ne kadar?"

"En azından yetmiş, seksen metre. Ya da öyleydi."

"Öyleyse buz çatladı."

"Öyle görünüyor. Bunun münferit bir vaka olup olmadığını en kısa zamand öğrenmeliyiz."

"Daha fazla mı ömek toplamak istiyorsun?" /

"Elbette," dedi Bohrmann tersçe. "Bu kazanın hiç olmaması gerekirdi adam biz tam yol. giderken kepçeyi çıkardı. Durdurması

gerekird.i5K Joi baktı. "Gaz yukan püskürttüğünde garip bir şeyler fark ettin mi

"Gemi suya düşmüş gibi hissettim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Metan suyun yü_5ey*ger^l n ^ azalttı.

"Belki de gemi batabilirdi; bunu mu söylem^

"Söylemesi zor. Cadı Kazanı'nı hiç duydun mı

"Hayır."

"On yıl önce bir balıkçı yelken açtı ve bir daha geri dönmedi. Son telsi/ irtibatında kahve yapacağını söylemişti. Bir araştırma gemisi enkazı kıyıdan elli deniz mili açıkta, Kuzey Denizi tabanında

alışılmadık derecede derin bir çukurluğun içinde buldu. Denizciler

bölgeye Cadı Kazanı dediler. Enkazda hasaı izi yoktu ve deniz

tabanına düz olarak oturmuştu. Sanki aniden yüzmeyi bırakıp, bir taş

gibi dibe çökmüştü"

"Kulağa Bermuda Şeytan Üçgeni gibi geliyor."

"Tam üzerine bastın. En azından ince eleyip sık dokuyunca geriye kalan tek teori bu. Bermuda, Florida ve Kosta Rika arasındaki

bölgede düzenli olarak büyük gaz patlamaları olur. Eğer atmosfere

yeteri kadar gaz yükselirse, bir uçağın türbinlerini ateşe verebilir. Biraz önce yaşadığımızın birkaç katı büyüklükte bu metan patlaması suyun yoğunluğunu o kadar düşürür ki bir gemi dibe batınlabilir." Bohrmann saklama tanklarını işaret etti. "Bu malzemeyi Kiel'e götürüp bazı testler uygulayıp neler olduğuna ilişkin cevaplar bulacağız— sana söz veriyorum, o cevapları kesinlikle bulacağız. Bu lanet olası olaylar yüzünden şimdiden bir adamımızı yitirdik."

"Yoksa...?"

"Anında öldü. Bir sonraki örnek için kepçe yerine otoklav oyucuyu" kullanacağız. Böylesi daha güvenli. Neler olup bittiğini öğrenmemiz gerek. Deniz yatağının orasında burasuıda rasgele derin deniz üniteleri inşa edilirken öylece oturup seyretmeye hazır değilim." Bohrmann parmaklıklardan uzaklaştı. "Ama sanırım buna alıştık. Hep dünyada neler olup bittiğini açıklamaya çalışıyoruz ve kimse bize aldırmıyor. Ya sonra ne oluyor? Araştırmalar büyük şirketlerin kontrolünde. Seninle benim bu gemide olmamızın tek nedeni Statoil'in bir solucan bulmuş olması. Devlet bilime para ayıramıyor, bu yüzden para endüstriden geliyor. Bugünlerde merak adına bilimin zerresi yok. Bu solucan da bir akademik merakın odağı değil. Bizden onları kurtarmamızı istedikleri bir soran sadece. Bilim her zaman acil ve tercihen endüstriye bağımsız bir hükümdarlık sağlayacak bir uygulamaya zorunlu kılmıyor. Belki de bu solucanlar gerçek sorunun

kendisi değildir. Hiç kimse durup da bunu düşündü mü? Gerçek

sorun başka bir şey olabi ve solucan ikilemini çözdüğümüzde her şeyi daha da beter hale getirebiliriz."

Kuzey doğuya doğru birkaç deniz mili boyunca yeni bir olay

olmadan çökeltiden bir düzine örnek çıkardılar. Dış çeperi plastik

borularla kaplı beş metrelik bir tüp olan otoklav oyucu, muazzam bir şırınga gibi deniz yatağından örneklen çekip alıyordu. Yukarı

çekilmeden önce tüp valilerle hav^ geçemez bir biçimde mühürleniyor

ve tortu, buz, hidratların zarar görmemiş üst tabakası, gözeneklerde birikmiş sular ve hatta ısı ve basınç sabit kaldığı için örnekler

alınırken hiç rahatsız edilmeyen yerel organizmalardan oluşan bir

başka evrenin parçaları kusursuzca korunuyordu. Bohrmann,

içlerindeki tüm katmanların barındırdığı yaşamın zarar

c

o

isi lir

•

görmeden saklanabilmesi için mühürlenmiş tüpleri dik olarak

geminin dondurtu U odasında saklıyordu. Çökelti örnekleri güvertede

analiz edilemezlerdi, doğru koşulları eanlandırabilmek için derin

deniz simülasyon odasına ihtiyaçları vardı, O zamana kadar kendilerini ekrana bakarak ve gözenek sularını analiz ederek oyalamaları gerekecekti.

Birkaç saat önceki drama rağmen, solucanlarla kaplı hidratların değişmez görüntüsü bile sıkıcı geliyordu. Kimsenin canı konuşmak istemiyordu. Monitörlerin donuk ışığında herkes solgun görünüyordu — Bohrmann ve bilim insanları, Statoil takımı ve mürettebat. Ölen adam dondurucuda çökelti örnekleriyle beraberdi. Planlanan ünite bölgesindeki Thorvaldson la olan randevu iptal edilmişti, böylece cesedi teslim edecekleri ve örnekleri yakındaki havaalanına götürecekleri Kristiansund'a ilerleyebileceklerdi. Johanson kabini ve kumanda odası arasında gidip geliyor, gönderdiği sorulara gelen cevaplan sınıfiandmyordu. Bu solucan, şimdiye kadar bilimsel olarak tanımlanmış bir tür değildi. Onu gören olmamıştı. Yazıştığı kişilerden bazdan bunun Meksika buz solucanı olduğunu ileri sürmüşlerdi ama bu onu gerçeğe yaklaştırmıyordu.

Kristiansund'a üç deniz mili kala Johanson, Lukas Bauer'den bir cevap aldı. ilk olumlu cevaptı, gerçi olumlu doğru kelime sayılmazdı. Mesajı okudu ve düşünceli şekilde dudaklarını kemirdi.

Petrol şirketleriyle irtibata geçmek Skaugen'in işiydi. Johanson'dan beklenen şey sadece petrolle görünür bağı olmayan enstitülere ve

bilim insanlanna ulaşmaktı. Ama Bohrmann kazadan sonra her şeyi başka bir açıyla görmesini sağlayacak bir şey söylemişti.

Devlet bilime para ayıramıyor bu yüzden para endüstriden geliyor.

Bugünlerde hangi enstitünün gerçek bağımsızlığa gücü yeterdi ki?

Bohrmann haklıysa araştınnalar endüstri tarafından yaşatılıyordu ve herhangi bir şirket için çalışmayan çok az enstitü vardı. Fonlarını sponsorluklarla art iriyorlardı; ya öyle yapacak ya da laboratuvarlanm kapatacaklardı. Geomar bile yakında hidratlara göz dikenler arasına katılacak olan enerji firması Ruhrgas'dan bir bağış alacaktı. Kurumsal sponsorluk kulağa çekici geliyordu ama şirketler eninde sonunda fon sağladıklan araştırmalann kâra dönüşmesini bekliyorlardı.

Johanson Bauer'in mesajına döndü.

Kendi yaklaşımı tamamen yanlıştı. Yapabildiği kadar çok bilim in^^ı ulaşmaya çalışmak yerine bilim ve iş dünyası arasındaki gayri resmi bağlantıları zorlamalıydı. Skaugen şirketlerin toplantı odalarında konuyu açarken, o da şirketlerin beraber çalıştıkları bilim insanlarını sorgulayabilirdi. Eninde sonunda birileri konuşacaktı.

^^^

%

ına

Sorun bağlantıları çözmekteydi. Ama aslında bu bir sorun değildi.

Daha fazla çalışmak gerekiyordu. Ayağa kalktı ve Lund'u bulmaya

gitti.

k gere k «gere

C

O

24 Nisan

Vancouver Adası ve Clayoquot Koyu, Kanada

Anavvak sabırsızca topukları üzerinde sallandı. Önce parmak

uçlarına basıyordu, sonra topuklarına. Parmak ucu, topuk. Parmak

ucu, topuk. Sabahın erken saatleriydi ve gökyüzü, parlak mavinin

canlı tonlarıyla aydınlanmıştı, sanki tatil broşürlerinden çıkma bir gün gibiydi.

Tahta iskelenin sonunda bir deniz uçağı bekliyordu. Beyaz gövdesi

lagünün derin mavi sulan üzerinde parlıyor, hatlan çarpan dalgalarla CeğişiyorCu. ilk olarak 50 yıl önce Kanada menşeli De Havilland

şirketi tarafından üretilen efsanevi DHC-2 BeaverTardan biriydi.

Mühendisler hâlâ daha iyi bir tasanmla çıkıp gelemedikleri için bu

uçaklar halen kullanımdaydı. BeaverTar her iki kutba da gitmişlerdi: dayanıklı, güvenilir ve emniyetliydiler.

Anavvak'ın planı için kusursuzdu.

Kırmızı beyaz istasyona baktı. Tofino Havaalanı, kasabanın

arabayla birkaç dakika dışındaydı ve diğer havaalanlarına pek

benzemezdi. Geleneksel bir av veya balıkçı klubünü andınyordu,

panoramik bir körfezin ucundaki, ardındaki zirvelerle sık ağaçlı

tepelerin çevrelediği birkaç yatay kagir bina. Gözleriyle lagünün

etrafındaki uzun ağaçlann taralından gelen ana yolu taradı. Diğerleri her an gelebilirdi.

Cep telefonundan gelen sesi CinleCikçe kaşları çatıldı. "Ama bu iki hafta önceydi," dedi, "benden özellikle kendisi ile irtibatta olmamı isteyen Roberts'ın müsait olamadığı iki hafta."

Sekreter ona beyefendinin çok meşgul bir adam olduğunu hatırlattı.

"Ben de öyleyim." diye hırladı Anavvak. Sakinleşerek daha dost canlısı bir sesle konuşmayı CeneCi. "Bakın, batı kıyılarmdaki durum zıvanadan çıkmak üzere. Buradaki sorunumuzla Inglevvood'daki olay

arasında açık benzerlikler bulunuyor. Eminim ki Bay Roberts da

bana katılacaktır.

Bir anlık duraklama oldu. "Ne gibi be

"Eh, balinalar tabii ki. Bunun açık old

%

nzerlikler?" uğunu sanmıştım."

c

o

"Barrier Queen pervanesindeki hasardan mustaripti."

"Elbette. Ama römorkörlere saldınlmıştı."

"Bir römorkör battı eğer kast ettiğiniz oysa." dedi kadın kibarca ilgilenmeyerek. "Kimse balinalarla ilgili bir şey demedi ama Bay Roberts'a aradığınızı söylerim."

"Onun çıkarma olduğunu söyleyin."

"Sizi önümüzdeki birkaç hafta içinde arayacaktır."

"Hafta mı?"

"Bay Roberts şehir dışında."

Ne dolap dönüyor? Diye düşündü Anavvak. Tekrar denedi.

"Bay Roberts ayrıca bana Barrier Queen 'in gövdesinde bulunan

organik maddeden Nanaimo'daki laboratuvara daha fazla örnek

göndereceğine dair söz vermişti. Şimdi lütfen bana bununla da ilgili bir şey bilmediğini söylemeyin. Oradaki istilayı gördüm. Hatta

gövdeden bir avuç midye de aldım."

"Bay Roberts bana söylerdi — "

"Laboratuvarın o örneklere ihtiyacı var!"

"Bay Roberts dönüşünde konuyla ilgilenecektir."

"O zamana dek çok geç olacak. Boş verin. Sonra tekrar ararım."

Siniri bozulan Anavvak telefonu ceketinin cebine tıkıştırdı.

Shoemaker Land Cnıiser'ının içinde giriş yolundan ön terminaldeki

otoparka doğru geliyordu. Anavvak ona doğru yollandı. "Pek de

dakik sayılmazsın öyle değil mi?" dedi huysuzca.

"Tanrı aşkına Leon! On dakika geciktik." Shoemaker arkasında Delavvare ile ona doğru ilerledi. Arkalarından genç, sağlam yapılı,

güneş gözlükleri olan ve başı tıraşlı bir siyahi adam geliyordu. "Biraz rahatla olur mu? Danny*yi beklememiz gerekti."

Anavvak ona gülümseyen diğer adamla el sıkıştı. Kanada

ordusunda görevli bir keskin nişancıydı ve Anavvak'ın hizmetine

verilmişti. Silahını, bir sanat şaheseri olan, aşırı hassas arbaletini taşıyordu. "Burası güzel bir adaymış." dedi ağır ağır. Konuşurken sakızını ağzında döndürüyordu. "Bir şeyleri daha dikkatle korumak mı istiyorsunuz?"

"Sana söylemediler mi?" diye sordu Anavvak.

"Tabii söylediler, yayımı alıp bazı balinaları vurmam gerekiyo^uş, biraz şaşırtıcıydı. Bunun yasal olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Değil. Sana uçakta anlatırım. Haydi gidelim."

"Bekle," diyen Shoemaker bir gazete uzattı, "bunu gördün mü?"

Anavvak manşeti okudu. "Tofino'nun Kahramanı mı^^ ^^^

"Greyvvolf un kendini satmayı bildiği kesin. Röportaj bo^nca pek de alçak

gönüllü ama söylediklerine bak. Kusasın gelir."

"... Kanada vatandaşı olarak üzerime düşen görev^aptım, hepsi

bu..." diye

« A ,

mırıldandı Anavvak. "Tabii ki ölebil irdik ama sorumsuzca yapılan balina seyrinin yol açtığı zararı telafi etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu Örgütüm yıllardır balina seyri yapanların hayvanlar

üzerinde yol açtığı tehlikeli stres ve bu stresin onların beklenmedik davranışlarına yol açmasıyla ilgili uyanlar yapıyor." Tanrım, adam deliydi!

"Devam et."

"Davie'nin Balina istasyonu dürüst olmamakla itham edilemez ama tamamen dürüst de değillerdi. Para kazandıran bir turistikti bir

çevreci araştırma projesi kılığına sokmakla, balina gözlemcileri

filoları soyu tükenen türleri avlayan Japonlar kadar kötüler. Japonlar da eylemlerinin bilimsel yanırlanndan bahsediyor, hatta 20021de

toptancılara bir nezaket gösterisi olarak dört yüz ton balına eti

indirime girdi. DNA testleri etlerin kaynağının sözde bilimsel

çalışmaları olduğunu ortaya çıkardı."

Anavvak gazeteyi indirdi. "Piç kurusu."

"Ama haklı öyle değil.mi?" diye bilmek istedi Delavvare. "Japonlar hakikaten de şu bilimsel çalışmalar hakkında atıp tutuyorlar. En

azından ben öyle duydum."

"Tabii haklı." diye burnundan soludu Anavvak. "işte bu yüzden bu kadar şeytanca. Bizi de onlarla bir tutmaya çalışıyor."

"Bundan ne kazanmayı beklediğini Tanrı bilir." dedi Shoemaker.

"Sadece dikkat çekmeye çalışıyor."

"Pekâlâ..." Delavvare onları yatıştırır gibi ellerini açtı. "Sanınm bir şekilde bir kahraman sayılır."

Anavvak gözlerini ona dikti. "Haydi canım, gerçekten mi?"

"O olmasaydı insanlar ölecekti. Hoşuna gitmese de cesurdu ve—"

"Greyvvolf cesur değil." diye hırladı Shoemaker. "O herif ancak çıkarı varsa hareket eder. Ama bu sefer fena çuvalladı. Makah

bundan hoşlanmayacak. Kendi kendini onların kan kardeşi ilan etmiş

adamın balina avına karşı bu tutkulu konuşmasına teşekkür

edeceklerini hiç sanmam, değil mi Leon?

Anavvak cevap vermedi.

Danny sakızım ağzının içinde bir taraftan diğerine geçirdi. "Herkes hazır mı?" dedi.

O anda pilot onları uçağın açık kapısından içeri davet etti ve el

salladı. Anavvak bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ford irtibat

sağlamıştı. Tam zamanıydı. Shoemaker'ın yorumuna cevap vermek

yerine elini adamın omzuna koydu. "istasyona döndüğünde bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii," dedi adam, "bu aralar çok da yoğun olduj "Son birkaç hafta içinde gazetelerde Barriers bir şeyler çıkmış mı bir bakıver.

Belki interneti kontrol edebilirsin."

c

o

ır ır

m söylenemez."

aptığı kaza ile ilgili zyon kanallarını da bir

"Neden?"

"içimde rapor edilmediğine dair bir his var." "A-ha."

"Eh ben pek bir şey duyduğumu hatırlamıyorum, ya sen?"

Shoemaker başını kaldırıp güneşe baktı. "Yok. Sadece Asya'daki

gemi kazaları ile ilgili bulanık birkaç şey. Ama bu ondan

bahsedilmediği anlamına gelmez. Buralarda işler kızışalı beri gazete okumadım. Ama iyi bir nokta. Düşününce, tüm bu kargaşa hakkında

da fazla bir şey söylenmedi." "Aynen öyle." dedi Anavvak.

Uçak kalkarken Anavvak Danny'ye döndü. "Senin işin markayı

balina yağının içine ateşlemek. Balinalar hiç bir şey hissetmeyecek.

Bilim insanları yıllardır markaları balina derisine tutturmak için bir yöntem bulmaya çalışıyorlar ama çözüm Kiel'deki bir biyologdan

geldi. Markalarla bir arbalet ve küçük okların ucuna sabitlenmiş

zaman-derinlik kaydedicileri. Okun ucu yağı deler ve balina aleti

birkaç hafta boyunca taşır. Orada olduğunu fark etmez bile."

Danny ona baktı. "Kiel'den bir biyolog mu?"

"işe yarayacağına inanmıyor musun?"

"Ah tabii yarar. Ama bence acıyıp acımadığını balinaya sormak

gerekir. Vay be, acayip doğru hesaplamanız gerek. Yağ tabakasından

daha derine gitmeyeceğini nereden bileceksiniz?"

"Dartları denemek için domuz kullandılar ve uçların ne kadar

derine işlediğini tam olarak belirleyene dek test etmeye devam ettiler.

Her şey bir hesap meselesi."

"Hay ekmek çarpsın beni," dedi Danny. Karanlık gözlüklerinin üzerinden kaşları göründü.

"Ya bir insana ateş edersen ne olur?" diye lafa karıştı Delavvare arkadaki koltuktan. "Dart yarı yarıya mı girer?"

Anavvak ona bakmak için döndü.

"Evet ama seni öldürmeye yetecek kadar derine girmiş olur."

DHC-2 yana yattı, lagün altlarında parıldıyordu.

"Bu elimizdeki tek uygun seçenekti," dedi Anavvak, "esas mesele belirgin^^ süre boyunca balinayı takip edebilmemizi sağlamaktı.

Arbalet metodu en güvenilir olanı gibi göründü. Marka, kalp atışı,

vücut ısısı, su ısısı. Derinlik,

er

değişkenlerle ilgili bilgiyi kaydediyor. Asıl sorun kamerayı balinaya takmak."

"Neden onda da arbalet kullanmayalım?" diye sordu dertten

kurtulurdunuz." j

"Kameranın hangi yöne bakar şekilde saplana^ğını bil^^nin

olanağı yok. Her halükarda balinayı görmek isterim. Onu izle^^^l^^yi isterim ve bu da ancak kamera üzerinde değil de bir açıda uzakta olursa mümkün olabilir."

ü

c

o

"işte bu nedenle URA™ geliştiriyoruz," dedi Delavvare, "Japonya'da geliştirilen yeni nesil bir robot."

Anavvak dudaklarını büzdü. Konuşmasına bakılırsa Delavvare sanki URA'yı kendi icat etmişti.

"Ne robotu?" diye etrafına bakındı Danny.

"Getirmedik."

Uçak lagünden çıkmış, dalgalara yakın uçuyordu. Vancouver Adası'nın çevresinde sular genelde yatlar, Zodiaclar ve kayaklarla dolu olurdu ama şu aralar kimseler ortalıkta dolanacak kadar cesur değildi. Uzakta birkaç şilep ve tanker geçti, balinaların soran yaratamayacağı kadar büyüklerdi. Kıyı suları tek bir dev gemi dışında tamamen terk edilmişti. Uçak girintili çıkıntılı sahilden uzaklaşıp dümdüz ona doğru ilerledi.

"URA, aşağıda, Whistler'da."deâi Anavvak. "Öncelikle balinamızı bulup onu markalamalıyız ardından sıra robotun olacak."

John Ford Whisder'ın kıç tarafında ayakta durmuş elini gözüne

siper etmişti. DHC-2'nin hızla yaklaştığını gördü. Birkaç dakika sonra uçak geminin üzerinden aşarak zarif bir dönüş yaptı.

Telsizini ağzına götürerek güvenli bir frekanstan Anavvak'a

seslendi. Kanallardan bir bölümü bilimsel ve askeri amaçlar için

ayrılmıştı. "Leon, her şey yolunda mı?"

"Seni duyuyorum John. Onları gördün mü?"

"Kuzey batıya doğru, gemiden iki yüz metre kadar uzakta. Beş

dakika önce görüşümüze girdiler ama uzak duruyorlar. Sekiz ya da

on tane. iki tanesini tanıdık. Biri Lady Wexham 'a yapılan saldırıya karışmıştı, diğeri ise geçen hafta Ucluelet'te bir trol teknesini batırdı."

"Saldırmayı denediler mi?"

"Onlar için fazla büyüğüz."

"Grup olarak nasıl davranıyorlar?"

"Agresyon belirtileri yok."

"iyi. Muhtemelen büyük bir çete ama biz tanıdıklara odaklanalım."

Ford, DHC-2 uzakta kaybolur, ardından dönüp geri uçarken izledi.

Ba Whisüer\n köprüsüne kaydı. Derin deniz kurtarma gemis

uzunluğunda, 15 metre genişliğindeydi ve Vancouver'daki bir öze 160

tonluk çekme gücüyle dünyanın en güçlü römorkörlerindıptilliydi "ve bir balinanın tehdidine dönüp bakmayacak kadar ağırdı. Ford

üzerine atılan bir balinan gemiyi sallayacağını ama

kıpırdatamayacağını düşünüyordu.

Yine de huzursuzdu. Önceleri balinalar yüzen her şeye

saldırıyorlardı ama artık neye zarar verip neye veremeyeceklerini

biliyor gibiydiler. Gemilere,

kamburlar kadar çatalkuyruk ve ispermeçet balinalar 204 *

orkalar, griler ve

c

o

arafından da saldırılıyordu. Ve teknikte gözle görünür bir

berraklaşma vardı Ford, römorköre saldırmayacaklarına emindi ve

aslında onu rahatsız eden de buydu. Balinaların kuduz benzeri bir

hastalıktan mustarip olduğu fikri hedeflerini seçerken gösterdikleri yeteneğin gelişmesiyle uyuşmuyordu. Davranışlarında zekâ vardı ve

onların robota nasıl tepki vereceklerinden emin değildi.

Telsizle köprüyü aradı ve "Başlıyoruz." dedi.

DHC-2 üstlerinde daire çizdi.

Kamera çekimindeki saldırganlardan bazılarını tanımladıklarından

beri aktif olarak balinaları aramaya başlamışlardı. Römorkör üç

gündür bir aşağı bir yukarı kıyı boyunca dolanıyordu ve sonunda bu

sabah şansları yaver gitmişti. Birkaç grinin ortasında, fotoğraflarda gördükleri kuyrukları seçmişlerdi.

Ford, o an için gerçekleri öğrenebileceklerine pek ihtimal

vermiyordu. Bilim insanlarının saldırganlık karşıtı politikalarından hoşlanmayan balıkçı sendikaları ve armatör şirketlerden gelen ve

militan dozu gittikçe artan telefonları düşündüğünde titredi. Asken

harekat istiyorlardı, birkaç ölü balina sürülere neyin ne olduğunu

öğretir ve balinalan insanlardan uzak duracak kadar korkuturdu.

Plan, safça olduğu kadar tehlikeliydi de ama birçok taraftar

bulmuştu. Balinalar da, çevrecilerin ve bilim insanların onlann adına zar zor topladıkları sempatiyi oynadıkları kumara kaptırmakta çok

başanlı iş çıkarıyorlardı doğrusu. Şu anda acil durum komitesi hâlâ

balinalan öldürmenin bir işe yaramayacağını çünkü davranışlarına

neyin sebep olduğunun bilinmediğini anlatmaya çabalıyordu. Tek

seçenek semptomlarla mücadele etmekti, ya da en azından onlar öyle

söylüyordu. Ford hükümetin uzun vadede ne planladığını bilmiyordu.

Her halükarda, balıkçıların ve kaçak avcıların meseleyi kendi

kendilerine çözmeye kalkacaklanna dair emareler vardı. Kimse

soruna bir çözüm üretemiyor ama herkes bir diğerinin yanlış

düşündüğüne inanıyordu. Başıbozuklar için kusursuz bir ortamdı.

Ford pruvadaki robota baktı. Neler yapabileceğini merak ediyordu.

Robotu, Japonya'dan şaşırtıcı bir hızla ve neredeyse hiç kısıtlama

olmadan temin etmişlerdi. Teknolojisi henüz birkaç yıllıktı. Japonlara bakılırsa balina avı için değil araştırma için geliştirilmişti ama buna inanan pek az kişi çıkmıştı. Batıl çevreciler, üç metre uzunluğundaki, sensörler ve aşırı hassas kameralarla çevrelenmiş silindirik cihazı, balina avı üzerindeki kısıtlamalar azaldığında balina sürülerini

toptan öldürmek için tasarlanmış, şeytani bir araç gibi

karşılamışlardı. URA, Japon Kerama Adaları çevresinde kambur

balinaları izlediğinde, Vancouver Adası'nda yapılan uluslararası

deniz memelileri sempozyumunda takdir kazanmıştı. Ama güvensizlik

geçmemişti. Japonya'nın 1968 balina avı kısıtlamalanna bir son

vermek için daha fakir ülkelerin düzenli desteğini istediği bir sır

değildi. Hükümetleri, entrika ^^ at pazarlığını "yasal

diplomasi" olarak nitelendiriyordu ve bu arada da robotun mucidi Tamaka Ura, Su altı Robotu ve Uygulama laboratuvarı ile ekibinin

dahil olduğu Tokyo Üniversitesi de deste deste fon yağdırıyordu.

"Belki bugün anlamlı bir şeyler yaparsın," dedi Ford yumuşak bir sesle robota, "itibarını kurtar."

URA günışığında panldıyordu. Ford parmaklıklara giderek

okyanusa baktı Balinaları bulmak uçaktan daha kolaydı ama

tanımlama işinin gemide yapılması gerekiyordu. Bir süre sonra bir

grup gri, dalgaların arasında oynaşarak ve birbiri ardına yüzeye

çıkarak belirdi.

Telsizden gözcünün sesi duyuldu. "Arka sağ tarafa bak. Bu Lucy."

Ford döndü ve arduaz çatal kuyruğu denizde kaybolmadan görmek

için tam zamanında dürbününü kaldırdı.

Lucy tanıdıkları iki balinadan biriydi. Gri balinaların iyi bir örneği, tam on dört metre uzunluğundaydı ve kendini dosdoğru Lady

We.xham 'a fırlatmıştı. Bildiği kadarıyla teknenin ince sac gövdesini ikiye ayıran o olabilirdi.

"Kimlik onaylandı." dedi Ford. "Leon?" Güneşe bir baktı ve uçağın kuyrukların görüldüğü noktaya alçaldığını gördü. "Eh sanırım hepsi bu," dedi kendi kendine, "iyi avlar."

Gözlem yerlerinden, suyun birkaç yüz metre üzerinden devasa gemi

bile oyuncak gibi görünüyordu ama ona kıyasla balinalar büyüyor

gibiydi. Anavvak bir grup grinin suyun hemen altında yüzdüğünü

gördü, huzur içinde ve zevkle hareket ediyorlardı. Yansıyarak kırılan güntşığı, muazzam sırtlarına vuruyordu. Her balinanın tam uzunluğu

suyun üzerinden görünebiliyordu. Whistler'm çeyreği kadardılar ama

yine de garip bir şekilde büyük görünüyorlardı. "Daha da

yaklaşmamız gerek." dedi.

DHC-2 alçaldı. Sürünün üzerinden uçarak Lucy ve diğerinin suya

daldığı noktaya ilerlediler. Anavvak Lucy'nin aşağı yiyecek aramaya

dalmamış olması için dua ediyordu çünkü bu uzun bir bekleme demek

olurdu. Biraz şansları varsa, buradaki su onun için fazla derin

olmalıydı. Kamburlar gibi grilerin de kendi avlanma teknikleri vardı: deniz yatağına dalar, tortunun içini tarayıp dönerek dibe inen küçük kabuklular, plankton ve en sevdikleri yiyecek olan boru solucan gibi organizmaları çekerlerdi. Vancouver kıyılarındaki deniz yatağı

onların avlanma şölenleri yüzünden karmakarışıktı ama dev griler

tek başlarına daha derin sulara giderdi.

"Pekâlâ ekip, rüzgâra hazırlanın." dedi pilot. "Danny, hazır mıfr5?"

Nişancı onlara sırıtıp kapıyı açtı ve iyice itti. Kabine bir soğuk

dalgası doldu ve saçlarının arasından geçti. Delavvare arkaya eğilerek Danny'ye arbaletini verdi.

"Çok fazla zamanın olmayacak," diye bağırdı AnSvva! I rüzgâr ve motorların homurtusunun arasından, "Lucy yüzeye çıkar

ç^^^z^m^^ayı sabitlemek için birkaç saniye olacak."

o

"Hoş değil." dedi Danny. Arbaletini sağ eline alarak kanadın bağlantısında otunum kadar koltuğunu itti. "Beni iyice yakına ve güzel bir yere götürmeniz gerekecek."

Delavvare başını salladı. "izleyemeyeceğim."

"Neden?" diye sordu Anavvak.

"işe yaramayacak. Sonunda Danny suya düşecek, biliyorum."

"Sen dert etme," diye güldü pilot, "bu herifler her şeyi yapabilir."

Uçak ileri atılıp suya yaklaştı, Whistler\n köprüsüyle aynı seviyeye geldi. Bir anda Lucy'nin göründüğü noktanın üzerinden geçtiler.

Hiçbir şey yoktu.

"Daire çiz," diye bağırdı Anavvak, "ve küçük olsun. Lucy dalış yerinin epey yakınlarında yüzeye çıkacaktır."

DHC-2 sertçe sallandı. Aniden deniz onlara doğru yükseldi. Danny bağlantı noktasında bir maymun gibi dengeli, bir eli kapı pervazında diğeri arbaletinde ateş etmeye hazırdı. Aşağıdaki suda, dalgaların arasından bir balinanın silueti belirdi. Sonra parlak, gri bir kambur yüzeye çıktı.

"Evet!" diye bağırdı Danny.

"Leon!" diyen Ford'un sesi telsizden yükseldi. "Yanlış balina. Lucy önümüzde, sancak tarafında."

"Siktir." diye mırıldandı Anavvak. Yanlış hesap yapmıştı. Görünen o ki Lucy oyun oynamak istemiyordu. "Ateş etme Danny."

Uçak daireler çizmeyi bırakarak daha da alçaldı. Altlarında dalgalar çırpınıyordu. Römorkörün kıç tarafına yaklaşıyorlardı. Bir an, sanki dümdüz Wlıistler'm köprüsüne uçacaklarmış gibi göründü ama pilot rotalarını ayarladı ve hantal geminin yanından geçtiler. Biraz ileride Lucy kuyruğunu göstererek yeniden daldı. O anda Anavvak Lucy'nin kuyruğundaki benzersiz çizgileri tanıdı.

"Yavaşla." dedi.

Pilot hız kesti ama hâlâ çok hızlı gidiyorlardı. Bir ehopper almalıydık, diye düşündü Anavvak. Şimdi hedeflerini geçip gideceklerdi. Balinanın kaybolmadığını umarak geri dönmeleri

gerekecekti.

Ama Lucy'nin muazzam gövdesi günışığma çıktı.

"Dön ve alçal."

Pilot başını salladı ve "Aman üzerime kusmayın!" dedi.

Uçak aniden sallandı. Açık kapıdan içeri dikine bir su parıltısı

belirdi, dehşet vcnci derecede yakındı. Delavvare çığlık attı ama

Danny tezahüra arbaletini salladı.

Anavvak her şeyi yavaş çekimde görüyordu. Bir uçağın böylesine,

ka dayanak noktası gibi kullanılarak bir pergel gibi döndürebileceğini hayal bile etmemişti. Llçak kusursuz bir daire çizerken yine aniden

sallandı ve sonunda (lüzeldiler.

Motor kükrerken, onlara doğru gelen Whistler'^ doğru, dümdüz

balinaya yöneldiler.

ÎJ

kanat ucu kanat ucu

207

'a doğru,

c

o

Ford nefesi kesilerek uçağın çılgın manevrasını seyretti. iniş

takımları neredeyse suya değiyordu. Hayal meyal, Tofıno Havayolları

pilotlarından birinin Kanada Hava Kuvvetleri'nde çalışmak istediğini hatırlıyordu. Şimdi hangi pilot olduğu meydana çıkmıştı.

URA'nın silindir biçimi Whistler\n pruva vincinden parmaklıkların

diğer yanına sallanıyordu, nişancı markayı takar takmaz indirilmeye

hazırdı. Balinanın gri sırtı açık bir biçimde görülüyordu. Nişancı

markayı fırlattı. Hayvan ve uçak birbirlerine doğru hızlandılar. Ford Danny'nin kanadın altında çömeldiğini gördü ve tek atışın işi görmesi için dua etti.

Lucy'nin kamburu dalgaların arasından yükseldi.

Danny arbaletini kaldırdı, tek gözünü kapadı ve parmağını sıktı.

iyice odaklanıp tetiği çekti. Markalanmış dartın arbaletten saatte 250

kilometre hızla fırlatılırken çıkardığı yumuşak fısıltıyı ve kulağının yanından vızıldayarak geçişini duyan bir tek oydu. Bir saniyeden az

süre sonra metal ok balina yağına gömüldü ve balinaya takıldı. Lucy

sırtını kıvırdı ve daldı.

"Başardık!" diye seslendi Anavvak telsizden.

Ford işaret verdi. Vinç robotu bıraktı ve robot şapırtıyla suya indi.

Suya değdiğinde bir sensör tetiklendi ve elektrikli motor çalışmaya

başladı. Derine inerek balinanın peşine takıldı. Saniyeler içinde

gözden kaybolmuştu.

Ford yumruklarıyla havayı dövdü. "Evet!"

DHC-2 Whistler'm üzerinde gümbürdedi. Kapının oradan Danny

arbaletini kaldırdı ve zaferle uludu.

"Başardık!"

"iyi iş!"

"Tek atış ve —Tanrım gördün mü? inanılmaz!

Uçağın içinde herkes aynı anda konuşuyordu. Danny kendini

kabinin içine çekmeye davrandı ve Anavvak da uzanarak ona yardım

etti. Sonra bir şey suda parladı.

Bir gri balina havaya sıçradı. Devasa gövde onlara doğru atı

Tam uçuş rotalarının önündeydi.

"Yüksel!" diye çığlık attı Anavvak.

Motorlar itiraz eden bir çığlık kopardı ve Danny uçak y^^ı

kalkarken sırtüstü düştü. Anavvak bir an yaralarla kaplı bir kafayı, bir gözü ve ağzı gördü. Güçlü bir patlama kabini sarstı. Danny'nin

biraz önce oturduğu sağ kanadın yerini harabe haline gelmiş bir

bağlantı yeri a^^ı^^^vvare çığlık attı. Pilot

onra bir şey suda atıldı.

ukarı kalkarken

çığlık atıyordu. Anavvak çığlık attı. Deniz hızla Bir şey yüzüne

çarptı. Buz gibi soğuk.

W-

üstler

ine geldi.

c

o

a

Kulaklarında bir çınlama vardı. Parçalara ayrılan metalin tiz

gıcırtısı.

Serpintiler.

Koyu yeşil.

Sonra hiçbir şey.

Elli metre aşağıda üzerine sabitlenmiş bilgisayar URA'nın silindir

gövdesini labitledi. Robot en yakındaki balinayı izlemeye başladı. Çok da uzakta olmayan I bir noktada, karanlığın içinden görünen

diğerleri de görüntüye girdi. URA'nın lobotik gözü onlan da bir

kenara not etti ama bilgisayar görsel veri ile ilgilenmiyordu. Diğer görevleri öncelikliydi.

URA'nın optik sensörleri etkileyiciydi ama asıl gücü ses

kapasitesindeydi. işte bu, mucidinin dahiyane bir zekâ pırıltısı

gösterdiği noktaydı. Robotun akustik teknolojisi, onun bir balinayı, nereye giderse gitsin izini kaybetmeden on, on iki saat boyunca

izleyebilmesini sağlıyordu.

URA'nın hidrofonları —dört hassas su altı mikrofonu— sadece

balina şarkılarını yakalamıyor, üstelik kaynağını da bulabiliyordu.

Hidrofonlar, robotun kasasındaki aralıklara yerleştirilmişti, böylece bir balina çok tiz ıslığını çaldığında sesi ardışık olarak alabiliyorlardı.

Hiçbir insanın kulağı minik zaman kaymalarını, sesteki çıkış ve

inişleri ayıramazdı, bunu ancak bir bilgisayar yapabilirdi.

Orada, bilgisayar sanal bir evren yaratarak ses kaynaklarına

koordinatlar atadı. Aşama aşama, dijital dünya balinaların

konumlandırma verileriyle doldu. Koordinatlar, hayvanlar hareket

ettikçe değişiyordu. Artık bilgisayar sürünün sanal bir kopyasını

çıkarmıştı.

Lucy de derinliklere doğru kaybolurken sesler çıkarıyordu.

Bilgisayarın hafızasında balinalar ve çeşitli balık türleri tarafından çıkarılan değişik seslerin 1 apsamlı bir bilgisi vardı, aynı şekilde bireysel olarak hayvanların çağrılarına ilişkin veriler de. URA,

Lucy'yi elektronik katalogunda taradı ama bulamadı, "nun

koordinatlarından gelen sesler için otomatik olarak yeni bir klasör

açtı ve nun seslerini diğer koordinat gruplarıyla karşılaştırarak

çevresindeki tüm ayvanları gri balina olarak kategorize etti ve

yaklaşmak için iki knot hızlandı.

Balinaların yerini tespit edip balinalan tanımlayan robot optik

analizine aşladı ki bu da akustik tanı gibi ilerledi. Kuyruk şekilleri ve desenleri gibi sırt ve yan yüzgeçleri ile diğer tanımlayıcı özellikler de

hafızasına kaydoldu. Bu sefer bilgisayarın şansı yaver gitmişti.

Elektronik göz önünde, suda hareket eden kuyrukları taramış ve bu

kuyruklardan birini Lucy'nin kuyruğu olarak belirlemişti. URA,

saldırılara kansan balinalarla ilgili çok kapsamlı bir bilgiyle

donatılarak programlanmıştı. Şimdi, hangi hayvanın ilgi odağı olması gerektiğini biliyordu ve rotasını birkaç derece değiştirdi.

Balina şarkısı, hayvanların 100 deniz mili uzaklıkta bile

birbirleriyle iletişim

c

o

içinde olmalarını sağlıyordu. Ses dalgaları, suda havada

olduğundan beş kal hızlı ilerlerdi: Lucy istediği yöne istediği hızda yüzebilirdi ama artık robot onu asla kaybetmeyecekti.

• ^

c

o

• <

26 Nisan

Kiel, Almanya

Metal kapı yana kayarak açıldı. Bohrmann'm bakışları derin deniz

simülasyon odasının heybetli duvarlarında dolaştı. Her ne kadar

minyatürü olsa da, okyanusu işlemenin bir yoluydu. insanlar

tarafından ikici elden deneyime dayanılarak yaratılmış odanın

içindeki dünya gerçeğinin idealize edilmiş bir kopyasıydı. insanlar, gerçek hakkında, onun ikameleri hakkında bildiklerinden çok daha

azını bilirdi. Amerikalı çocuklar altı bacaklı tavuklar çizerdi çünkü tavuk bagetler altılık paketlerde satılırdı. Yetişkinler ise bir inek memesinden tiksinirken, karton şişelerden süt içerdi. Dünya ile ilgili deneyimleri çarpıtılmıştı ama bu sadece onların kibrini artırırdı.

Bohrmann simülatöre ve sunduğu olanaklara hayrandı ama yaşamı

analiz etmek yerine taklit etmek bilimi kör edebilirdi. Gezegenin

birçok insan için artık yeterli olmadığını anlayarak onu değiştirme

niyetindeydiler. Yamalı bilimin Disneyland'inde, insan müdahalesi

sürekli olarak yeni ve rahatsız edici biçimlerde gerekçelendiriliyordu.

Buraya her gelişinde aynı fikre saplanıp kalıyordu: bilimin nelere

kadir olabileceğini asla tam olarak bilemeyeceklerdi, sadece neye

kalkışmaması gerektiğini biliyorlardı ki bunu da kimse duymak

istemiyordu.

Sbrtfle'deki kazadan iki gün sonra Bohrmann Kief deydi. Çökelti

özleri ve soğuk depolama tankları Ervvin Suess'e emanet edilmek

üzere özel kargo ile gönderilmişlerdi. O ve jeokimyagerlerle

biyologlardan oluşan ekibi araştırmanın ganimetini incelemek için hiç zaman kaybetmemişlerdi. Bohrmann enstitüye döndüğünde testler

başlamıştı bile. Yirmi dört aralıksız olarak çalışıyorlardı ama artık çalışmalarının ödülünü alma gelmişti. Simülatör solucanlarla ilgili

gerçeği açığa çıkarmış gibi görünüyordu.

Suess, Heiko Sahling ve derin deniz bakterileri üzerinde uzman

biyolog Yvonne Mirbach ile birlikte onu kumanda panelinin orada

bekliyordu.

"Bir bilgisayar simülasyonu hazırladık," dedi Su^ss^^^iltiyacımız olduğundan değil de, diğerleri için."

«C

O

"Yani bu sadece bir Statoil sorunu değil." dedi Bohrmann.

"Değil."

Suess imleci bir ikona götürdü ve tıkladı. Ekranda bir bilgisayar

çizimi belirdi. Yüzlerce metre kalınlığında hidratlarla kaplı bir gaz cebinin yandan kesitiydi. Sahling ince bir karanlık çizgiye işaret etti.

"Bu damar solucanları temsil ediyor." dedi.

"Biraz yaklaşalım." dedi Suess.

Resim değişerek yüzeyin yakın plan görüntüsüne dönüştü ve

solucanlar biçimlendi. Suess tek bir solucan görünene dek yaklaşmaya devam etti, özel olarak vurgulanmış bölümleriyle çizgi film benzeri

bir simgeydi.

"Bu kırmızı işaretler sülfür bakterilerini temsil ediyor." diye açıkladı Mirbach. "Maviler ise arkebakterileri."

"Endo ve ektosimbiyontlar," diye mırıldandı Bohrmann, "biri içeride koloni kurarken diğeri yüzeyde yerleşir."

"Evet. Bu bir ortaklık. Değişik bakteri türleri uyum içinde birlikte çalışır."

"Doğru. Johanson için şu raporları hazırlayan bilim insanları da bunu fark etmişlerdi." dedi Suess. "Solucanlar ve simbiyoz hakkında sayfalar dolusu yazı yazmışlardı. Ama çıkardıkları sonuçlar yanlıştı.

Kimse durup da bu ortaklığın ne yaptığını bir sormadı. Tüm bu zaman boyunca solucanların buzu istikrarsızlaştrrdığı varsayımı üzerinde çalıştık, üstelik imkânsız olduğunu bile bile. Şimdi bunu onların yapmadığını biliyoruz."

"Solucanlar sadece aracı mı?" diye sordu Bohrmann.

"Evet." Suess bir başka ikona tıkladı. "işte sizin patlamanın nasıl olduğu."

Çizgi solucan hareket etmeye başladı. Kıskaç gibi ağzı ardına kadar açıldı ve buzu kemirdi.

"Şimdi şunu izle."

Bohrmann, Suess'in yaklaştırdığı görüntüye baktı. Buzun içine işleyen küçük organizmalar görünür hale geldi. Sonra, aniden —

"Ah Tanrım!" dedi Bohrmann.

Kimseden çıt çıkmadı.

"Eğer bunun aynısı kıta yamacı boyunca oluyorsa... " dedi Sahling.

"Ki oluyor," dedi Bohrmann ifadesizce, "bildiğimiz kadarıyla her aynı anda oluyor. Bunu daha Sonne 'deyken anlamalıydık.

Hidratlar^H^ri sümüğü içinde yüzüyordu."

Gördükleri onu şaşırtmamıştı. Korkularının boşa çıkmasını

ummuştu ama gerçek onun tahmin ettiğinden de beterdi. Eğer bu

doğruysa^^iîM^^

"Her münferit süreç yerleşik bir fenomendir," diyordu SuIs^ vasıl yeni olan birleşik etkisi. Detaylara bakarsan, hepsini daha önce de

görmüştük. Ama bir araya getirdiğinde hidratların neden çözüleceği

aşikâr." Esnedi. Şahit olduklarından sonra bunu yapmak uygun

görünmüyordu ama içlerinden biri

c

o

t>ie 24 saattir uyumarnıştı. "Beni asıl şaşırtan solucanların neden orada ıldüğu."

"Bu beni de rahatsız ediyor," dedi Bohrmann, "ve haftalardır bunu düşünüp duruyorum."

"Hımm." Suess dudaklarını büzdü. "Bu gizli bilgi değil mi? önce Johanson'a söylememiz gerek."

"Neden doğrudan Statoil'e gitmeyelim?" dedi Sahling.

"Hayır!" dedi Bohrmann. "Kesinlikle hayır."

"Herhalde örtbas etmeyecekler?"

"Johanson elimizdeki en iyi seçenek. Anladığım kadarıyla kimsenin tarafını utmuyor. Ne yapılması gerektiğini ona — "

"Kimseye bir şey bırakacak zamanımız yok." diye sözünü kesti Sahling. "Yamaçtaki durum simülasyonun gösterdiğinin yarısı kadar bile ciddiyse Norveç hükümeti uyarılmalı."

"Ama diğer tüm Kuzey Denizi devletlerini uyarmadan sadece

Norveçliler'e söyleyemezsin."

"Ne kadar çok o kadar iyi, tabii izlanda da var."

"Durun bir." Suess onları susturmak için elini kaldırdı. "Bu bir çeşit sefer değil."

"Mesele bu değil."

"Ah ama öyle. Şimdilik elimizde sadece simülasyon var."

"Tabii ama — "

"Hayır, haklı," diye sözünü kesti Bohrmann, "biz bile kendimizden emin değilken insanları endişelendiremeyiz. Demek istediğim buna

neyin sebep olduğunu biliyoruz ama sonuçlarına gelince... sadece

spekülasyon. Şimdilik söyleyebileceğimiz tek şey, çok miktarda

metanın serbest kalabileceği."

"Şaka ediyorsun," dedi Sahling, "ne olacağını tamı tamına biliyoruz."

Bohrmann dalgınca yeniden sakalını çekiştirdi. "Diyelim ki halka açıkladık. Tüm manşetlere çıktık. Ya sonra?"

"Gazeteler bir meteorun dünyaya çarpacağını söylese insanlar ne yaparlardı?"

"Bu uygun bir benzetme mi?"

"Bence öyle."

"Karar vermenin bize düştüğünü sanmıyorum." dedi Mirbach. şeyi adım adım ele alalım. Önce Johanson'a söyleyelim. Biz adam o ve

akademik bir bakış açısı var. Bu onun görevi."

"Neden?"

I

"Solucanları o keşfetti."

"Aslında onları Statoil buldu. Ama her neyse sonra?"

S/

213 •

, • c

. Johan

Bizim

m^/^ı,Çığımız

^o^'a söyleyeceğiz, ya

c

o

"Hükümetleri işe katacağız."

"Halka açıklayacak mıyız?"

"Neden olmasın? Bu günlerde her şey açıktan hallediliyor. Kuzey Kore'deki ve iran'daki nükleer programlardan, ortalığa şarbon ve deli dana salan hıyarlardan, genetiği değiştirilmiş gıdalardan ve domuz vebasından haberdar edildik. Fransa'da zehirlenmiş kabuklu hayvanlar yüzünden düzinelerce, hatta yüzlerce insan ölüyor ve bunu ört bas etmiyorlar öyle değil mi?"

"Ama eğer halk bir Storegga Kayması'ndari'bahsettiğimizi duyarsa... " dedi Bohrmann.

"Bunun gerçekten öyle olduğundan emin olacak kadar kanıtımız yok." dedi Suess.

"Simülasyon çözülmenin ne kadar hızlı gerçekleştiğini gösteriyor. Ben derim ki, bilmemiz gereken tek şey de bu."

"Ama ne olduğunu kanıtlamaz."

Bohrmann tartışacaktı ama Suess'in haklı olduğunu biliyordu. Eğer argümanları kaya kadar sağlam olmadan halka açıklama yaparlarsa, petrol endüstrisi konuyu elinin tersiyle bir kenara itebilirdi. Teorileri çökerdi. Daha çok erkendi.

Suess kaşlarını çattı. "Bir hafta daha derim."

"Bu çok uzun bir zaman." dedi Sahling.

"Ben de fazlasıyla hızlı olur derim," diye tartışmaya katıldı Mirbach, "solucanın tekinin taksonomi raporunu beklerken

tırnaklarını yiyeceğin bir ay geçirebilirsin ama biz—"

"Bu koşullar altında çok uzun bir zaman."

"Başka çaremiz yok." diye karar verdi Suess. "Yanlış alarmın kimseye yaran dokunmaz. Üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz."

Bohrmann gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Simülasyon bitmişti

ama zihninde devam ediyordu ve gördükleri karşısında titredi.

c

o

29 Nisan

rondheim,

Norveç

ohanson Olsen'in ofisine girdi. Kapıyı kapatıp masasının diğer

ucuna oturdu. 'Müsait bir zamanın mı?"

Olsen sırıttı. "Hiç boş atmadım."

"Peki ne buldun?"

Olsen sesini alçaltarak fısıldadı. "Önce hangisini istersin?

Canavarlar mı yoksa doğal afetler mi?"

Onu diken üstünde tutuyordu. Johanson da oyuna katıldı.

"Hangisini tercih edersen."

"Haydi ama bir düşün," dedi Olsen ona sinsice bakarken, "senin de elini biraz açmanın zamanı gelmedi mi?"

Johanson yeniden arkadaşına ne kadarını anlatabileceğini düşündü.

Adam açıkça merakından ölüyordu ve eğer onun yerinde olsaydı

Johanson da bilmek isterdi. Ama Olsen öğrendikten sonraki birkaç

saat içinde tüm üniversite haberlerle çalkalanırdı.

Bir şeyler uydurmak zorundaydı. Olsen delirdiğini düşünecekti

tabii ama bu göze aldığı bir riskti.

"Bir teoriyle ortaya çıkan ilk kişi olmayı düşünüyorum." diye mırıldandı.

"Mesela?"

"Anomaliler sadece bir tesadüf değil. Şu denizanaları, kaybolup duran gemiler, kaybolan veya ölen insanlar. işin içinde bir düzen

olduğunu f ettim."

Olsen boş boş baktı.

"Hepsi birbirine bağlı."

"Neyin peşindesin? Nobel Ödülü mü yoksa beyazlar içindeki

adamların ziyareti mi?"

"ikisi de değil."

^ ^

Olsen ona baktı. "Beni işletiyorsun."

>

"Hayır."

"Haydi ama... Senin bahsettiğin şey... şeytan mı? Kötülüğün güçleri mi7 Küçük yeşil adamlar mı? X-Files mı?"

"Sadece bir teori. Ama bir yerlerde bir bağlantı olmalı. Aynı anda birden çok değişik fenomen oluyor, bu sana bir tesadüf gibi mi

geliyor?"

"Bilmem."

"işte öyle. Bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum."

"Aklında nasıl bir bağlantı var?"

Johanson belirsiz bir hareket yaptı. "Senin ne bulduğuna göre

değişir."

"Çok akıllıca." Olsen dudaklarını büzdü.

"Bana ne bulduğunu anlat, sonrasına bakarız."

Olsen bir çekmeceye eğildi ve bir tomar kağıt çıkardı. "internetten topladıklarım." dedi. "Beni neredeyse uydurduğun o saçmalıkla kandıracaktın."

"Hikâye ne?"

"Orta ve güney Amerika plajları kapatıldı. Kimse suya girmiyor ve denizanaları balıkçıların ağlarını dolduruyor. Costa Rica, Şili ve

Peru'da mahşeri sürüler halinde kıyılara iniyorlar. Portekiz savaşçısı ve ikinci bir tür daha, epey küçük ama acayip uzun zehirli

dokunaçları var. Önce kutu denizanası olduğunu düşünmüşler ama

şimdi başka bir şey, belki de yeni bir tür olduğundan

şüpheleniyorlar."

"Ya Avustralya'daki kutu denizanaları?"

"Benzer bir sorun." Olsen kağıt tomarım karıştırdı. "Artan sayılar.

Balık endüstrisi kaosa sürüklenmiş. Turizm diz çökmüş."

"Ya balıklar? Denizanaları onları rahatsız ediyor mu?"

"Artık çok geç, çoktan gitmişler Büyük sürüler kıyı şeridini terk etmiş. Trol teknelerinden gelen raporlar her zamanki bölgelerini

bırakıp denize açıldıkları yönünde."

"Ama orada yiyecek bulamazlar. Resmi hikâye ne?"

"Tüm etkilenen alanların acil durum komiteleri var," dedi Olsen,

"ama hiçbir şey söylemiyorlar. Denedim."

"Demek ki asıl beter şeyleri kendilerine saklıyorlar."

"Öyle gibi." Olsen bir yaprak kağıt çıkardı. "Şuna bir bak. Basında tant ile verilen ama arkası gelmeyen olayların bir listesi. Afrika'nın batı sahillerindeki denizanaları. Japonya'daki muhtemel bir

denizanası salgını. Filipinler'deki denizanası istilasının onaylanması.

Kayıp olarak bildirilen insanlar, sonra sözünden cayanlar, sonra bir bakış daha. Ama hepsi de bununla kıyaslanınca solda sıfır. Son birkaç yıldır belli bir tür algden söz ediliyor. Pfîesteria piscicida.

Mikroskobik bir katil. insanları * v^ hayvanları hedef alıyor. Ondan kurtulmak nered«yse imkânsız. Şimdiye kad^ Atlantik'in öte yanında

kapalı kalmıştı ama şimdi Fransa etkilendi. Dur^m^ek hoş

görünmüyor."

« A ,

tana tana

c

o

"Ölüm var mı?"

"Emin olabilirsin. Fransızlar bu mesele hakkında ağızlarını epey sıkı tutuyorlar ama görünen o ki algi zehirlenmiş bir ıstakozda

bulmuşlar. Tüm ana hatlarının çıkışını aldım,"

Dokümanların bir bölümünü Johanson'a doğru itti. "Sonra bir de

kaybolan gemilerimiz var. Bazı yardım çağrıları kaydedilmiş ama bir

anlam çıkmıyor, çok erken kesiliyorlar. O araçlara her ne olduysa çok çabuk olmuş."

"Devam et."

"Gemilere saldırılmış."

"Saldırılmış derken?"

"Evet öyle." Olsen burnunu kaşıdı. "işte sana bir komplo teorisi.

Elindeki yumağa biraz daha ip sanırım. Deniz yükselip insanoğlunu

alıyor... Zamanı da gelmişti hani, içine attığımız onca çöpten sonra.

Balıkları ve balinaları söylemeye gerek bile yok ki bu da bana doğu

Pasifik'te son alarak balinaların tuzağına düştüğünü hatırlattı. Şimdi herkesin gezip dolaşmaktan ödü kopuyor belli ki."

"Bilen var mı — "

"Tabii ki hayır. Kimse hiçbir şey bilmiyor. Çarpışmalar ya da

tankerlerle ilgili bir şey de yok. Tam bir haber ambargosu. Bir şeyde haklısın, birileri olayları rapor etmeye başladığı anda bir sessizlik perdesi düşüyor. Belki bu eninde sonunda gerçekten X-Files'tır."

Olsen kaşlannı çattı. "Her halükarda etrafta çok fazla denizanası var, gerçekten çok fazla oluyorlar."

^"Ve kimse nedeninin bilmiyor."

"Eğer demek istediğin hepsinin bağlantılı olduğuysa bu sonuca

varmak için acele etmiyorlar. Muhtemelen El Ninö'yu veya küresel

ısınmayı suçlayacaklar. Bir anda istila biyolojisine ilgi arttı ve her tür teori yayımlanacaktır."

"Olağan şüpheliler yani."

"Evet ama bunun bir anlamı yok. Algler ve denizanaları dünyada

yıllardır dolaşıyor. Yeni bir fenomen değil."

"Elbette," dedi Johanson, "ama benim söylediğim de bu. Bir kutu denizanası istilası bir şey ama dünya çapında bir patlama gibi sıra dışı bir fenomen ise başka bir şey."

Olsen parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Eh eğer gerçekten

bağlant kurmak istersen. Biyolojik istilaların başlamak için doğru yer olduğunu sanmıyorum. Ben olsam, davranışlar anomaliler üzerine

giderdim. Daha önce hiç karşılaşmadığımız türden saldırılar

görüyoruz."

^^ **V** ^^

"Başka yeni türlere rastladın mı?"

"Aklında bir şey var mı?" dedi Olsen kasten.

Eğer solucanlardan bahsedersem hemen anlar, diye düşündü

Johanson. "Pek yok." dedi.

ı

şündü Jo şündü Jo

ISı^

c

o

Olsen kağıt tomarının kalanını ona verdi. "Peki, söylemeye henüz hazıı olmadığın o şeyi ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

Johanson çıkışları aldı ve ayağa kalktı. "Sana bir ara bir içki ısmarlayacağım."

"Tabii ama tahmin edersin ki eğer beni bulabilirsen."

"Sağ ol Knut." Johanson koridora çıktı. Öğrenciler bir sınıftan dışarı akıyorlardı. Bazıları gülüp şakalaşırken, diğerleri ciddiydi.

Ayakta durup onları seyretti. Aniden bir düzen fikri o kadar da uzak gelmedi.

Grönland Denizi,

Spitsbergen yakınları,

Svalbard Adaları

O gece, ayışığmda buzdan okyanus o kadar büyüleyici şekilde güzel görünüyordu ki mürettebat seyretmek için güverteye çıkmıştı. Lukas Baueı manzarayı kaçırmıştı, kabininde oturmuş, işine gömülmüş samanlıkta iğne arıyordu —ama samanlık iki deniz büyüklüğündeydi. Karen VVeaver'm ona büyük yardımı dokunmuştu ama iki gün önce kadın, araştırmalarım orada sürdürmek için Spitsbergen'in merkezi Longyearbyen'de gemiden ayrılmıştı. Fırtınalı bir hayat sürüyor, diye düşündü Bauer ki kendisininki de pek düzenli sayılmazdı. Gazeteciliğe başladığından beri denizle ilgili konulara eğilmişti. Bauer'in anladığı kadarıyla işini, ona dünyanın en vahşi alanlarını gezme olanağı verdiği için seçmişti. VVeaver, aşırılıktan nefret eden ama işine olan düşkünlüğü nedeniyle, anlamak için rahatından vazgeçen Bauer'in aksine uçlarda olmayı seviyordu. Bu, birçok bilim insanı için geçerliydi: insanlar onları maceracılarla karıştırırdı ama macera aslında onların bilgi için ödedikleri bedeldi. Bauer rahat koltukları, kuşları ve Alman birasını özlemişti.

Şimdiyse VVeaver'ı özlüyordu. Kararlı genç kadına bayılmıştı ve

kadının yaptığı işin ne anlama geldiğini de görebiliyordu. Halkın

ilgisini araştırmalarına çekmek A \|

eeski

Gulf Stream'i bilmemek? Çocuklara okulda hiçbir halt VVeaver

çalışmalarının kitle iletişimine ihtiyacı oldu

Tedirginliğini yayabilir ve zanlıların üstünde Ve Bauer endişeliydi.

nu söylerken haklıydı. bilirdi.

c

o

demek, belki yüzde yüz doğru bir dil kullanmamak ama herkesin

anlayabilmes demekti. VVeaver, eğer akıntının nasıl başladığını veya nereye gittiğim anlatamazsa Gulf Stream'deki çalışmalarının

insanların aklından kayıp gideceğini anlamasını sağlamıştı. ilk başta inanmamıştı. Tıpkı başıboş doppler radarlarından habersiz insanların olabileceğine inanmadığı gibi. Ta ki VVeaver onu, tüm bunların yeni

ve uzmanlık işi şeyler olduğuna ikna ^ene kadar. Ama

öğretmiyorlar mıydı?

Sorunlarının kaynağı, ılık yüzey suyunun Afrika'dan gelerek Güney

Amerika kıyıları boyunca aktığı Meksika Körfezi'nde yatıyordu.

Karay ip havzasında ısınan akıntı kuzeye doğru devam eCiyorCu,

sıcaklığı yüzünden yüzeyde kalan bir davetkâr tuzlu su akıntısı. Gulf Stream, Avrupa'nın gezegen ısıtıcısı kıvrıla kıvrıla, bir milyar

megavat sıcaklık, yani 250,000 nükleer istasyona denk bir enerji

taşıyarak kuzeye ilerliyordu. NevvfounClanC'e kadar uzanıyor ve

orada Labrador akıntısının soğuk suları ile karışıp yok oluyordu.

Birazı anaforlar, Kuzey Atlantik Akıntısı boyunca kuzeye doğru

gezinecek dönen sıcak su halkaları oluşturmak üzere ayrılıyordu.

Hakim batı rüzgârları ile karşılaştıklarmCa epey miktarı buharlaşıp

yağmur olarak Avrupa'ya düşüyor ve suyun tuzluluk oranının

artmasına sebep oluyordu. Norveç akmtısıyla ikiye katlanan su

Norveç kıyılarmCan Kuzey Atlantik'e doğru ilerliyor, kışın ortasında Spilsbergen'de gemilerin karaya yanaşmasına olanak verecek kadar

ılık kalıyorlardı. Sıcaklık anca GrönlanC ve daha Norveç'in daha

kuzeyine varCığmCa CuruluyorCu. Orada kutupla karşı karşıya

geliyor, buz gibi okyanus ve ürpertici rüzgârlar tarafından hızla

soğutuluyordu. Gulf Stream her daim çok tuzlu olmuştu ama şimdi

fazlasıyla soğuktu da. Ağır su düşüyor, dikey olarak batıyordu, üstelik sadece cephede değil, baca olarak aClanCırCıklan, akıntıyla birlikle seyrettikleri için zor tespit edilen su kanallarmCa bile. Konvektif

bacalar yirmi metreden otuz metreye kadar uzar, bir kilometrekarede

on ya da daha fazlası bulunurdu ama tam yerleri rüzgâr ve dalgalara

bağlı olarak her gün CeğişirCi. Onlarla ilgili kritik nokta batan suyun emme etkisiydi. Bu, Gulf Stream'in gerçek sırrıydı: kuzeye akmıyor,

aslında Kutbun altındaki güçlü pompa ile oraya çekiliyordu. Buzlu su 2000-3000 metre derinliğe eriştiğinde iş tersine CönüyorCu. Bu

dünyanın etrafını dolanan bir yolculuktu.

Bauer, akıntının yolunu bulmayı umarak birkaç şamandırayı

denize salmıştı ama en başta bacaları bulmaya çalışmak bile yeterince zordu. Her yerde olabilirlerdi. Ama onun yerine devasa pompa

tamamen yok olmuş veya başka bir yere taşınmış gibiydi.

Bauer buraya sorunun farkında olduğu ve arkasından ne geleceğini

bildiği için gelmişti. Her şeyin kusursuz işlediğini gönneyi

beklemiyordu ama hiçbir | şey bulamamaya da hazır CeğilCi.

CiCCen endişe vericiydi.

Endişelerini, kadın onu terk etmeden önce Weaver'a açmıştı. O ge

yeni bilgileri ona geçiyor ve kalbindeki en derin korkuları payla^^c ona güveniyordu. Birkaç gün önce ekibi sudaki metan seviyesinde

dramatik bir artış fark etmişti. Şimdi, bunun bacalarla bir bağlantısı olması ihtimalini CüşünüyorCu. Bağlantı olCuğunCan nereCeyse

emindi. Verilere gömülen Bauer hesaplamalar, diyagramlar ve çizim

yığınlarım inceliyordu. Arada sırada da bulgularını elektronik

postayla Karen Vveaver'a gön^^ yordu.

işine kendini o kadar kaptırmıştı ki sallantıyı fark etmedi. Çay fincanı masanın kenarına kadar gidip ters döndü ve içindekileri kucağına boca etti "Of, lanet." diye mırıldandı. Sıcak çay pantolonundan içeri sızıp bacaklarına aktı. Hasarın boyutunu anlamak için ayağa kalktı.

Aniden dışarından gelen seslere kulak kesildi.

Çığlıklar. Birileri çığlık atıyordu. Ağır botlar güvertede koşturuyor ve gemi delice sallanıyor, dengesini bozuyordu. Homurdanarak masayla birlikte düştü. Gemi bir deliğe düşmüş gibi ayaklan yerden kesildi. Bauer sırtüstü döndü ve içini bir korku kapladı. Ayağa fırlayarak koridora çıktı. Çığlıklar biraz hafiflemişti ve motorlar çalışmaya başlamıştı. Adamlardan biri izlandaca bağırıyordu. Bauer kelimeleri anlayamadı ama sesteki dehşeti duyabiliyordu, aynı dehşet cevap verenin sesinde de yankılanıyordu.

Deniz altında bir deprem mi olmuştu?

Aceleyle koridoru geçip güverteye inen merdivenlere seğirtti.

Korkutucu titremeler gemiyi sallıyor, ayakta durmayı güçleştiriyordu. Kararsızca kapağa uzandı ve burnuna bir koku geldi.

Aniden Lukas Bauer neler olduğunu anlamıştı,

Tırabzanlarda zorlanarak dışarı baktı. Su baloncuklarla kaynıyordu.

Gemi yeniden sallandı ve Bauer tepe üstü yüzü güverteye çarparak düştü. Beyninde bir acı patlaması oldu. Kafasını kaldırdığında gözlüğü kırılmıştı Gözlüksüz kör gibiydi ama bunun ardından neler olacağını bilmek için görmeye ihtiyacı yoktu. Deniz yükselerek geminin üstüne kapandı.

Aman Tanrım, diye düşündü, merhametli Tanrım, hayır!

• ^

220

c

o

30 Nisan

Vancouver Adası, Kanada

(İici, yeşilin koyu tonlarıyla göz alıcıydı. Anavvak gölgeli ıvrın boyunca düşmıyı başlayalı biraz vakit geçmişti ama o anda baş döndüren bir mutluluk hissi içini sardı, kollarını açarak, ağırlıktan arınmış ve şen, sanki dırinliklırin Ikarus'u gibi gittikçe dırinı battı.

Uzakta, altında bir şey parladı, bu donmuş beyaz bir manzaraydı ve aniden kasvetli okyanus gıcının karanlık gökyüzüne dönüştü.

Bir buz arazisinin kenarında duruyor, üzerinde yıldızların zenginliğiyle derin, hareketsiz suları seyrediyordu.

Huzurluydu.

Burada olmak nasıl da harika bir duyguydu. Bir süre sonra etrafında bir buz kütlesi biçimlenerek onu buz gibi sudan ayıracak, denizlerde sürükleyerek cevap vırmısi gırıkın sorulardan uzaklaşıp kurtulacağı kuzeye taşıyacaktı. Anavvak'ın göğsü özlemle sıkıştı ve gözleri dolarak kamaştılar. Başını sallayıp karanlıkla parlayan damlaları denize saçtı, parıltılar geceyi aydınlattı. Derinliklerden bir şey ona doğru yükseldi ve bir figüre dönüştü. Anavvak'ı izlıyımıyıcığı kadar uzak bir mısafıdı bekliyordu. Orada öyle, parlak ve harıkıtsiz olarak durdu, yıldız ışıkları yüzıyindı kapana kısılmış gibiydi.

Onları buldum, dedi figür.

Ağzı ve yüzü yoktu ama sesi çok tanıdıktı. Anavvak ona doğru bir adım attı uma üzerinde durduğu buzun hemen kenarındaydı, altındaki karanlık suyun içinde ise çok büyük ve korkunç bir varlık yüzüyordu.

Ni buldun? diye sordu.

Kendi sesine şaşırdı. Kelimeler dudaklarından ağır ağır dökülüy u. Figürün düşündüğü vı söylediği hır nıysı çok sessizdi ama şi^^ .Abavvak'ın •.esi o sessizliği yırtmış, buzdan araziyi doldurmuştu. Kısk in soğuk onu ele şında geçirdi. Sudaki o şıyi aradı ama çoktan gitmişti.

Aslında sorman bile gereksiz, dedi bir ses yanı başınd

221

ı başın

n.

Başını çevirdiğinde SETi araştırmacısı Samantha Crovve'un zarif

siluetini gördü.

Sesin berbat geliyor, dedi kadın. Diğer her şeyi iyi idare ediyorsun, ama konuşmak üzerine biraz çalışmalısın.

Üzgünüm, diye kekeledi.

Uzaylılarımı buldum. Hatırladın mı? Sonunda irtibat kurduk. Bu

harika, öyle değil mi?

Anavvak titredi. Ona o kadar da harika gelmemişti, nedenini

bilmese de Crovve'un uzaylılarını düşününce huzursuz oluyordu.

Öyleyse... kim onlar? Ne onlar?

SETi araştırmacısı buzun altındaki karanlık suları işaret etti.

Oradalar, dedi. Ve sanırım seninle tanışmak istiyorlar. ilişki kurmayı seviyorlar. Ama gidip onları bulman gerek.

Yapamam, dedi Anavvak

Yapamaz mısın? Crovve anlamamış bir halde başını salladı. Neden

yapamaz mışsın?

Anavvak gözlerini karanlığa dikti, güçlü bedenler sanki bir tarla

sürer gibi suyu yarıyorlardı. Belki onlarca, hatta yüzlercesi vardı.

Oraya onun için geldiklerini biliyordu, aniden korkusunun yaratıkları çektiğini anladı. Onun korkusuyla besleniyorlardı.

Sadece... yapamam işte.

Sadece bir adım atman lazım, korkak! diye sataştı Crovve. Bu dünyanın en kolay şeyi. Bizim için ne kadar zor olduğunu bir düşünsene. Onları bulmak için bütün lanet olası evreni aramak zorundaydık.

Anavvak'ın titremesi ikiye katlandı. Kenara gidip baktı. Kara suların gökyüzünü kucakladığı ufukta bir ışık parlıyordu.

Haydi git, dedi Crovve.

Buraya uçarak geldim, diye düşündü Anavvak, hem de yaşamla dolu koyu yeşil bir okyanusun içinden geçerek ve hiç korkmadım.

Artık bana bir şey olamaz. Su, ağırlığımı toprak zemin gibi taşıyacak ve irademin gücüyle ışığa ulaşacağım. Sam haklı. Çok kolay.

Korkacak hiçbir şey yok.

Önünde devasa bir yaratık sudan çıktı ve çift çatallı muazzam bir ku; yıldızlara yükseldi.

Korkacak hiçbir şey yok.

Ama çok uzun bir an boyunca tereddüt etmişti ve kuyruğu\

j^r^^üsüyle yine bocaladı. iradesi onu taşıyamayacaktı ve hayal gücü ye.r^çl^^^ine kapı açmıştı. ileri adım atarak denize battı. Su başını örttü ve onu karanlığa çekti Çığlık atmak istedi ama ağzı,

akciğerlerine acıyla ilerleyen suyla dolmuştu. Savaşmasına rağmen su onu daha da aşağı çekti. Kalbi çılgın gibi atıyordu ve kafasının içinde bir uğultu vardı, çekiç darbelerinin gürültüsü gibi...

222

Anavvak doğnıldu ve başını tavana çarptı. "Lanet olsun." diye inledi.

Ses hâlâ oradaydı. Bu kez uğultu değil de muğlak bir tıkırtıydı,

tahtayı tıklatan parmaklar gibi. Yana döndü ve Alicia Delavvare'i

gördü. Eğilmiş onun ranzasına bakıyordu. "Özür dilerim," SiSİ kız,

"böyle fırlayacağını bilmiyordum."

Anavvak ona bakakaldı. Delavvare?

Yavaş yavaş hafızası geri geldi. Nerede olduğunu biliyordu.

Kafasını ovuşturarak tekrar yatağa uzandı.

"Saat kaç?"

"Dokuz buçuk."

"Kahretsin."

"Berbat görünüyorsun. Kâbus mu gördün?

"Boş ver."

"Kahveye ne dersin?"

"iyi fikir." Kafasını çarptığı yerini elledi ve yüzünü buruşturdu

"Alarma ne oldu? Yediye kurmuştum."

"Çalarken uyumaya devam ettin —bu, olanlardan sonra hiç de sefilıı?ı değil." Delavvare küçük mutfağa seğirtti. "Şey nereCe — "

"Duvardaki dolapta, sol tarafta. Kahve, filtre kağıdı, süt ve şeker de."

"Aç mısın? Harika kahvaltı hazırlarım."

"Hayır."

Filtreli kahve makinasını suyla doldurdu. Anavvak ranzasından kalktı. "Sakın dönme. Üstümü Ceğiştireceğim."

"Sakin ol, Leon. Hepsini daha önce de gördüm."

Yüzünü ekşiterek kot pantolonunu arandı. Masanın yanındaki bankm u/erine bir yığın halinde dürülüp atılmıştı. Kıyafetlerini giymek kolay CeğilCi. Hası dönüyordu ve yaralı bacağı büktüğünde acıyordu.

"John Ford aradı mı?" diye sordu.

"Evet, bir süre önce."

"Ah haydi ama... "

"Şimdi ne var?"

"Moruğun teki bile benden daha hızlı giyinir. Üstelik ne halt etmeye alarr duymadım ki? Keşke-—"

"Leon ahmağın tekisin. Bir gün önce seninle birlikte bir uçak kazası atlattık. Dı/lerin davul gibi şiş, benim başım çatlıyor, evet, ama ne

olmuş? Şansımıza" lükretmek gerekir. Pilot ve Danny gibi ölmüş

olabilirdik. Ve senin tek yaptığın iptal alarmın için homurdanmak.

Şimdi, hazır mısın?" •

Anavvak ranzaya çöktü. "Peki, tamam anladım. John ı

"Tüm veriler gelmiş ve video çekimine bakmış."» ç

"Güzel, harika... Ve?"

mı

c

o

"Tüm söylediği bu. Kendi sonuçlarını kendin çıkarman gerekiyor."

Filtre kağıdına kahve boşalttı, kağıdı kaba taktı ve makinayı

çalıştırdı. Birkaç saniye içinde oda höpürtü sesleriyle doldu. "Ona uyuduğunu söyledim," diye devam etti, "o da uyandırmamamı

söyledi."

"Niye ki?"

"iyileşmen gerektiğini söyledi. Ve haklı."

"Ben daha iyiyim." dedi Anavvak inatla.

Ama emin değildi. DHC-2, sudan sıçrayan balinayla çarpıştığında

sağ kanadını kaybetmişti. Danny muhtemelen anında ölmüştü —

Whistler cesedini bulamamıştı ama öldüğüne şüphe yoktu.

Zamanında uçağın içine girememişti, bu da yan kapının uçak suya

çarptığında açık olduğu anlamına geliyordu. Anavvak'ı kurtaran da bu olmuştu. Çarpışma anında kabinden dışarı savrulmuştu. Ondan sonrasını hatırlamıyordu. Dizine ne olduğunu bile bilmiyordu. Ayıklığında Whistler,A&yd\ ve kalbindeki çarpıntının ağrısı onu kendine getirmişti.

Sonra Delavvare'in onun yanma yatırıldığını fark etmişti ve artık ağrısı bir mesele olmaktan çıkmıştı. O an için kızın öldüğünü sanmıştı ama birileri Licia'nın iyi olduğunu söylemişti. Hatta kız Anawak'tan daha şanslıydı. Pilotun cesedi onun düşüşünü yumuşatmıştı. Bilinci ucu ucuna açık kalmış ve bir dakikadan kısa süre içinde suyla dolan uçağın batan enkazından yüzerek kaçmıştı. Whistler\n mürettebatı Anavvak ve Delavvare'i sudan çıkarmayı başarmışlardı ama pilot ve DHC-2 derinlere gömülmüştü.

Sefer trajediyle sonuçlanmıştı ama amaçlarına ulaşmışlardı. Danny markayı ateşlemişti. URA balinaları izlemiş ve herhangi bir saldırıya uğramadan yirmi dört saatlik çekim yapmıştı. Anavvak video çekiminin o sabah Ford'un Akvaryumdaki masasına geleceğini biliyordu ve zamanında orada olmaya kararlıydı. Üstelik, Centre Nationald'Etudes Spatiales'şimdiyekadar Lucy'nin sırtında taşıdığı markadan elde ettikleri tüm telemetrik veriyi yayınlamıştı. Eğer uçak düşmeseydi, şimdi birbirlerinin sırtını sıvazlıyor olacaklardı.

Ama durum her zamankinden daha umutsuz görünüyordu. Her

gün insanlar ölüyordu. iki olayda, neredeyse o da ölüyordu. Stringer öldüğü zaman durumu iyi idare etmişti; belki de Greyvvolfa olan

öfkesi onu yas tutmaktan uzaklaştırmıştı. Ama şimdi, uçak

kazasından iki gün sonra, kendini perişan hissediyordu —sanki

sonunda sinsi bir hastalığa teslim olmuş ve bedelini kararsızlık,

kendinden şüphe ve endişe verici bir güçsüzlükle ödüyormuş gibiydi.

Şok geçiriyor olma ihtimali de vardı ama Anavvak pek ihtimal

vermiyordu. Sanki bundan fazlası vardı. Uçaktan fırladığından beri

baş dönmesi ve göğsünde ağrı nöbetleri ile bellisiz bir panik duygusu geçiriyordu.

Daha iyi hissetmiyordu ve sebep yaralı dizi değildi^

Anavvak içten yaralandığını hissediyordu.

O

I

Bir önceki gün uyumaktan başka pek az şey yapmıştı. Davie,

Shoemaker ve ıkıbin kalanı onu ziyaret etmiş ve Ford nasıl olduğunu

sormak için birkaç kez W »inişti. Bunun dışında kimse pek öyle

endişelenmiş görünmüyordu. Dclavvare'in ailesi ve arkadaşları ona

adayı terk etmesi için baskı yaparken onu ıık düşünen iş

arkadaşlarıydı.

Hastaydı ve doktorların ona yardım edemeyeceklerini biliyordu.

Delavvare, Anavvak'ın önündeki masaya bir fincan kahve koydu ve

mavi fimlı gözlüklerinin ardından onu inceledi. Anavvak bir yudum

aldı ve dili ıııdı. Delavvare'den telefonu uzatmasını istedi. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim, Leon?" dedi kız. "Sonra."

"Ne kadar sonra?" Leon numarayı hışladı.

"Verileri elemeyi henüz bitirmedik," dedi Ford, "keyfine bak ve biraz ılıılen."

"Licia'ya kendi sonuçlarımı çıkarmam gerektiğini söylemişsin."

"Evet, tümünü bitirdiğimizde. Şimdilik ilginç bir şey yok. Şimdilik biz I Icme işlemine devam ediyoruz. Kim bilir, belki gelmene gerek

kalmaz." "Ne zaman bitirirsiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Kasetlere dördümüz bakıyoruz. Bize iki, yok üç saat ılılıa ver. Seni akşamüzeri buraya uçururum. Bir acil durum

komitesinde •alışmanın güzelliklerinden biri bu, her zaman fazlasıyla helikopter bulunuyor." I'ııd güldü. "Gerçi buna alışmak istemem."

Durakladı. "Yapabileceğin başka lı şey var gerçi. Şimdi anlatacak vaktim yok ama Rod Palm'a sor. Doğrudan ula konuşursan daha iyi

olur. Nanaimo laboratuvarı ve Okyanus •..ısınmaları Fnstitüsü'yle

daha yeni uzun bir konuşma yaptı. istersen hv ıcra'yı ara ama Palm

neredeyse kapı komşun." "Tanrım, John. Neden bir gelişme

olduğunda kimse beni aramıyor?" "(, ıınkü uyuyup dinlenmeni istedim." Anavvak aksice hoşça kal dedikten sonra Palm'ı aradı.

Stravvberry sıııdaki araştırma enstitüsünün lideri anında cevap verdi.

"Ah!" dedi. ıı arayacağına söz vermişti."

"Öyle duydum. Anlaşılan dünyayı sarsacak bir şey keşfettiniz.

i

adın?"

"Herkes dinlenmen gerektiğini biliyor."

a'I

^"Ya ya, tabii."

^ ^

"< idden Leon. Biraz uyuman gerektiğini düşünmü^î^^^ "Son altmış saniyede bunu ikinci duyuşum. Gerçi Licia'nm bitmez cıımez

dırdırını sayarsak üçüncü. Ve ben iyiyim." Neden buraya

geliniyorsun?" diye önerdi Palm.

c

o

"Ford v:/

'Tekneyle demek istiyorsun sarınım."

"Haydi Leon. Sadece birkaç yüz metre. Üstelik koy içinde hiç sorun yaşamadık."

"On dakikaya oradayım."

"Harika."

Delavvare kahvesinin üzerinden ona baktı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bana bir yatalak gibi davran ılıyor." diye somurttu.

"Kast ettiğim o değildi."

Anavvak ayağa kalktı, ranzasının altını karıştırdı ve bir tişört çekti.

"Nanaimo'da bir şeyler bulmuşlar." dedi huysuzca.

"Ne bulmuşlar?" diye sordu Delavvare.

"Bilmiyorum. Gidip Rod Palm'ı göreceğim." Duraksayıp ekledi,

"Eğer zamanın ve hevesin varsa sen de gelebilirsin. Ne dersin?"

"Benim yanında olmamı istiyorsun. Bundan onur duyarım."

"Dalga geçme."

"Hiç de bile." Burnunu kırıştırdı. Ön dişleri alt dudağına değiyordu. O dişleri mutlaka düzelttirmesi gerekiyor, diye düşündü

Anavvak. Ne zaman dişlerini görse, bunu ona söylememek için

kendini tutması gerekiyordu. "iki gündür medeni bir kelime bile etmedin. Aksiliğin üzerinde Leon."

"Sen de kendini çok iyi hissetmezdin, eğer—" Anavvak durdu.

"Ben de o uçaktaydım." dedi kız sakince.

"Özür dilerim."

"Sana ne kadar korktuğumu anlatmam mümkün değil. Çoğu kız

dosdoğru eve, annesinin kollarına koşardı ama ben burada kaldım

çünkü zaten bir asistanını kaybettin. Sana yardım etmek için, seni

yaşlı suratsız. Şimdi, bana anlatmak istediğin neydi?"

Anavvak başındaki şişliği hissetti, acıyordu. Dizi de acıyordu. "Yok bir şey. Sakinleşelim mi?"

Delavvare kaşlarını kaldırdı. "Ben hep sakinim."

"iyi o zaman, haydi gidelim."

"Şu kişisel dediğim soruyu sormak istiyordum."

"Hayır."

Devilfish le Clayoquot Koyu'nu geçerek küçük adaya yaptıkları

yolculukta gerç' dışı bir şeyler vardı. Sanki geçen birkaç haftaki

kıyamet hiç olmamış gibiydi. Strawberry Adası çam ağaçlarıyla kaplı

bir tümsek gibiydi, etrafını yürüyerek dolaşmak beş dakika alırdı.

Bugün deniz çarşaf gibi dümdüzdü. Anavvak her an sudan çıkan bir

yüzgeç veya kuyruk görmeyi bekliyordu ama kargaşa başladığından

beri orkalar boğazın içinde sadece iki kere görülmüştü. Garip

davranış değişimlerinin sadece gezginleri etkilediğine dair teorisi hâlâ doğru görünüyordu.

Ama daha ne kadar böyle kalacaktı?

iskeleye yanaştılar. Palm'ın araştırma istasyonu tam

karşılanndaydi; şimdi kalaslar ile desteklenerek kıyıda zarifçe

uzanan, paslı çapalarla çevrili, antik bir yelkenli olan ilk İngiliz Kolombiyası feribotlarından birinin içindeydi Feribot aynı zamanda

Palm'ın iki çocuğu ile birlikte yaşadığı eviydi.

Anavvak topallamamak için çabalıyordu, Delavvare ise sessizdi.

Birkaç dakika sonra üçü feribotun kıç tarafında küçük bir plaj

masasının etrafımı oturmuşlardı. Delavvare kolasını yudumluyordu.

Durdukları yerden ayaklan üzerinde Tofjno'nun evleri görünüyordu.

Birkaç yüz metre ötedeki Strawberry Adası kasabadan çok daha

sessizdi ve doğanın bütün seslerini duyabiliyorlardı.

"Dizin nasıl?" diye sordu Palm. Kıvırcık beyaz sakallı, kel ve nazik bir adamdı, sanki ağzında bir pipoyla doğmuş gibiydi.

"Bahsetmemeyi tercih ederim." dedi Anavvak başındaki uğultuyu yok saymaya çalışarak. "Neden bana ne bulduğunuzu

anlatmıyorsun?"

"Leon insanların ona nasıl olduğunu sormalarından hoşlanmıyor."

dedi Delavvare maksatlı bir şekilde.

Palm öksürdü. "Ray Fenvvick ve Sue Oliviera ile uzun bir konuşma yaptım," dedi, "J-19'un otopsisi ve ondan sonra olanlar hakkında.

Sizin uçak kazasının olduğu gün sahile bir gri balina daha vurdu.

Daha önce gördüklerimden biri değildi ve veri tabanında da yoktu.

Fenvvick buraya uçamadı çünkü çok meşguldü ama Nanaimo'nun her

zamanki otopsi örneklerine ihtiyacı vardı, bu yüzden birkaç adam

topladım ve onu kendimiz parçaladık. iğrenç bir işti, sana söyleyeyim. Neredeyse kalbe ulaşmıştık ve ben göğüs kafesinin içinde botlanmla ayakta duruyorke" ayağım kaydı— baştan aşağı kan ve yağa bulandım, her tarafımdan damlıyorlarç Ziyafet çeken zombilere benziyorduk. Kalbe dibinden bakarken pek romanti gözükmediği kesin. Her neyse, beyinden de örnek aldık."

Ölen bir başka balina düşüncesi Anavvak'ı hüzünle doldurdu. Yaptıkları yüzünden hayvanlardan nefret edemiyordu. Ona kalırsa, balinalar hâlâ korunmayı hak ediyorlardı. "Neden ölmüş?" diye sordu.

Palm muğlak bir el hareketi yaptı. "Bana kalırsa enfeksiyon yüzünden. Fenvvick'e göre Cengiz'e olan da bu. Ama garip olan şu ki, o balinalann içinde,' oraya ait olmayan bir şeyler vardı." Şakaklarını işaret edip parmağıyla daire çizdi. Fenvvick beyin saplarında bir pıhtı buldu. Ve kollar halinde beyinle kafatası arasına da dağılmış."

Anavvak ayağa kalktı. "Kan pıhtısı mı? Her iki balinada da mL?

^^^^''

"ilk başta öyle olduğunu sandık ama kan pıhtısı değil.. Fenvvi^R^e Oliviera davranış değişikliğinin sorumlusunun deniz altındaki gürültü olduğuna epey eminlerdi ama ellerinde kanıt olmadan bir şey söylemek istemediler. Ama bir süredir Fenvvick bunun şu sonar sistemi ile bir ilgisj^o^^^na inanıyor.

"Surtass LFA mı?"

söylemek iste ilgisi olduğun

c

o

"Evet o."

"Haydi canım."

"Birileri bunun ne olduğunu bana anlatacak mı?" diye lafa karıştı Delavvare

"Peki, birkaç yıl önce Amerikan hükümeti Deniz Kuvvetleri'nin

denizaltılann yerlerini tespit etmek üzere bir alçak frekans sonar

sistemi kurmasına izin verdi," dedi Palm, "Sistemin adı Surtass LFA.

Yoğun bir şekilde denemeleri yapılıyor."

"Cidden mi?" Delavvare şaşırmıştı. ^"Ya Deniz Memelilerini Koruma Anlaşması'na ne oldu? Anlaşmaya uymak zorunda

olmalılar."

"Bir sürü insan bir sürü anlaşmaya tâbi." dedi Anavvak kasvetli bir gülümsemeyle. "Ama anlaşmaların açıkları var. Eninde sonunda Amerikalılar dünya okyanuslarının yüzde seksenini gözetim altında

tutma fırsatını tepmeyeceklerdi ve Surtass sistemi de bunu mümkün

kılıyor. Her neyse, proje üç yüz milyon dolara mal oldu ve sistemin

başındakiler balinalara hiçbir zarar gelmediğini ısrarla söylüyorlar."

"Ama sonarlar balinalar için zararlıdır. Bunu en aptal bile bilir."

"Maalesef kesin olarak kanıtlanmış değil," dedi Palm, "geçmiş

deneyler balinaların ve yunusların sonara karşı aşırı derecede hassas olduğunu gösterdi ama kimse yeme, üreme ve göç alışkanlıkları

üzerine nasıl bir etkisi olduğunu söyleyemiyor."

"Bu çok saçma." diye homurdandı Anavvak. "180 desibelde bir balinanın kulak zarı patlayabilir. Yeni sistemdeki her su altı vericisi 215 desibel üretiyor. Hepsinin birleşik sinyal gücü ise çok daha

yüksek."

Delavvare onlara baktı. "Peki... bu onları nasıl etkiler?"

"işle bu yüzden Fenvvick ve Oliviera gürültü teorisi üzerine

gittiler." dedi Palm. "Birkaç yıl önce, donanma sonarla deney yapmaya başladığında, dünyanın dört bir yanında karaya vuranların

sayısı birden artmıştı. Büyük sayılarda balina ve yunus öldü. Tümü de iç kulak ve beyinde ağır kanama belirtileri gösteriyordu, gürültü

hasarı ile uyumlu yaralar. Her vakada da çevreciler, cesetlerin sahile vurduğu yerlerin yakınlarında NATO'nun asken tatbikatlarının

sürdüğünü kanıtladılar. Ama gel de bunu donanmaya anlat." *

"inkâr ettiklerini mi söylüyorsun?"

"Yakın zamanlara kadar donanma sonar ile karaya vurmalar

arasında türlü bağlantıyı reddetti ama sonunda bazı vakalarda

sorumlunun olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. Sorun şu ki

hâlâ yeterince bilgiye sahip değiliz. Elimizdeki tek kanıt ölü

balinalardan geliyor. Herkesin kendine göre bir teorisi var. Mesela

Fenvvick deniz altı gürültüsünün toplu delilik salgınlanna yol açtığım düşünüyor."

"Gürültü sadece kafalarını kanştınr," diye homurdandı Anavvak,

"karaya vurmalarına sebep olur, saldırılara değil."

• /

homuraandı homurdandı

c

o

daki her n sonar

"Eh, ben yine de teorinin dikkate alınmaya değer olduğunu

düşünüyorum " dedi Delavvare.

"Ah gerçekten mi?"

"Neden olmasın? Hayvanlar deliriyor. Birkaç tanesiyle başladı ve yayıldı tıpkı kitlesel bir psikoz gibi."

"Licia, bu saçmalık. Kanarya Adalarf nda yapılan bir tatbikattan sonra ölen gagalı balinalara ne olduğuna bir bak. Gürültüye karşı

gagalı balinalardan daha hassas bir hayvan yoktur. Tabii ki

delirdiler. O kadar paniklediler ki sudan çılgınca kaçarak karaya

vurdular. Yüksek gürültü onlarda kaçma isteği uyandırıyor."

"Veya belki de gürültüye saldırmak istiyorlar." diye cevapladı Delavvare inatla.

"Neye saldırmak? Dıştan takmalı motorları olan Zodiaclar'a mı?

Bu, ne zamandan beri gürültü oldu?"

"O zaman başka bir şey olmalı. Bir deniz altı patlaması."

"Buralarda olmaz."

"Nereden bileceksin ki?"

"Biliyorum işte."

"Yanılma ihtimaline dayanamıyorsun değil mi, Leon?"

"Bunu senin söylemen çok komik."

"Üstelik buralarda daha önce de karaya vuranlar oldu. Yüz

yıllardır oluyor. Çok eski hikâyelerde — "

"Biliyorum, Licia. Herkes bunları biliyor."

"iyi. O zaman yerlilerin de sonarı mı vardı?"

"Ne ilgisi var?"

"Çok. Karaya vuran balinalar, üzerinde düşünülmeden ideolojik

amaçlar için kullanılıyorlar—"

"Hı-hı. Şimdi de düşüncesiz olduğumu söylüyorsun."

Delavvare ona baktı. "Diyorum ki, kitlesel karaya vurma olayları illa ki yapay gürültü sebebiyle olmak zorunda değil, ve bu gürültü

kitlesel karaya vurma dışında başka bir şeylere de sebep olabilir."

"Tamam millet!" Palm onları sakinleştirmeye çalıştı. "Boş yere tartışıyorsunuz. Fenvvick zaten gürültü teorisinin çok fazla gediği

ok^ğuna karar verdi. Evet, hâiâ kolektif delilik fikrine takılmış

durumd^ama^— dinliyor musunuz?"

ikisi de döndü.

"Tamam." dedi Palm, sonunda dikkatlerini çektiğine emin olarak.

"Yani Fenvvick ve Oliviera pıhtıları buldular ve dış etkenler nedenli bir defonnasyon olduklarına karar verdiler. ilk görünüşte kan

pıhtıları:^ benziyorlardı, bu yüzden öyle olduklarını varsaydılar.

Sonra madde\i^/ı^np bazı testler yaptılar.

î^^k

c

o

Pıhtı balina kanıyla aynı renkteydi ama maddenin kendisi şeffaftı

ve havayla temas edince çözülerek dağıldı. Çoğu işe yaramayacak

kadar bozuldu," Palm masaya doğru eğildi, "ama birazına

bakabildiler. Sonuçlar birkaç hafta önceki bazı bulgularla eşleşti.

Maddeyi daha önce de görmüşlerdi. Nanaimo'da."

Anavvak bir an sessiz kaldı. "Neymiş?" diye sordu kısık sesle.

"Barrier Queen 'in üzerindeki midyelerin içinde bulduğun

maddeyle aynı.'

"Yani geminin gövdesindeki mnddeyle beyinlerdeki madde — "

"Tamamen aynı. Organik madde."

"Yabancı bir organizma," mırıldandı Anavvak.

"Yabancı bir şey, evet."

Anavvak sadece birkaç saattir ayaktaydı ama kendini tükenmiş

hissediyordu Delavvare'i botla Tofıno'ya geri götürdü. Tahta iskeleye tırmanırken dizi sancıyla zonkluyordu. Acı, hareketlerini ve

düşüncelerini etkiliyordu. Kendini çaresiz, karamsar ve her türlü

tatsızlığın merhametine terk edilmiş hissediyordu.

Dişlerini sıkarak Davie'nin Balina istasyonu'ndaki terk edilmiş ofise girdi, dolaptan bir portakal suyu kaptı ve masanın arkasındaki

koltuğa çöktü. Aklında aynı anlamsız düşünceler dönüp duruyordu,

kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi.

Delavvare onu takip etmişti, adamı tereddütle seyrediyordu.

"Kendine bir şeyler al." dedi buzdolabını işaret ederek.

"Uçağı indiren balina..." diye başladı kız.

Anavvak şişeyi açıp bir yudum aldı.

"Balina kendine de zarar vermiş olmalı Leon. Muhtemelen

ölmüştür."

Bir an düşündü. "Evet," dedi, "sanırım haklısın."

Delavvare, çeşitli ebatlarda satılık, plastik, minyatür balinaların

olduğu rafa ilerledi. Bir grup kambur balina, sakince kuyruklarının

üzerinde duruyorlardı. Birini aldı ve parmaklarının arasında büktü.

Anawak onu izliyordu. "Bir şey onların bunu yapmasına sebep

oluyor." dpdi kız.

Anavvak öne eğilip radyonun yanındaki taşınabilir televizyonu açtı.

Belki kız imayı anlayıp giderdi. Kızın yanında olmasını pek

umursamıyordu am yalnız kalma isteği geçen her dakika büyüyordu.

Delavvare minyatür balinayı tekrar rafa koydu. "Şimdi sana

sorabilir miyim?"

Ah, hayır, yine mi? Anavvak kızı terslemenin eşiğine geldi am

omuzlarını silkti. "Sanırım."

"Sen bir Makah mısın?"

Anavvak neredeyse elindeki şişeyi düşürüyordu. D buydu. Neden

bir kızılderiliye benzediğini öğrinmek is "Bunu da nereden

çıkardın?" diye tersledi.

sormak istediği

"Uçağa binmek üzereyken Shoemaker'a söylediğin bir şey vardı.

Orevwoll balina avı ile ilgili atıp tutmaya devam ederse Makahlar ile ters düşeceğini söyledin. Makahlar yerli halk, öyle değil mi?"

"Evet."

"Senin halkın mı?"

"Hayır, ben Makahlar'dan değilim."

"Ama sen — "

"Bak Licia, üzerine alınma ama pek aile tarihi anlatacak havamda değilim."

Kız dudaklarını büzdü. "Peki."

"Ford arayınca sana haber veririm." Cılızca gülümsedi. ^"Ya da sen beni ararsın, muhtemelen yine beni uyandırmak istemeyecektir."

Delavvare kızıl at kuyruğunu salladı ve yavaşça kapıya doğru

yürüdü. Sonra durdu ve "Bir şey daha," dedi arkasını dönmeden,

"Greyvvolfa hayatını kurtardığı için teşekkür etmenin vakti geldi de geçiyor bile. Ben çoktan gidip görüştüm."

***

"Ne yaptın?"

"Ciddi söylüyorum. Diğer her şey için onu küçük görebilirsin ama yine de bir teşekkürü hak ediyor. Eğer o olmasaydı ölmüştün."

Sonra gitti.

Anavvak şişeyi masaya çarptı ve derin bir nefes aldı.

Bir son dakika gelişmesi yayınlanmaya başladığında hâlâ orada

oturuyor, kanallar arasında geziniyordu. Televizyon istasyonları

ingiliz Kolombiyası'ndan son dakika haberleri ile doluydu, ve ilaveten ABD'de gemiciliğin artık durduğu bildiriliyordu. Stüdyoda donanma

üniforması giymiş bir kadın konuşuyordu. Kısa siyah saçlan geriye

doğru taranmıştı ve hatlannda zarif bir güzellik vardı. Doğulu

görünüyordu, belki de Çinli'ydi. Yok, yan Çinli. Hatlarıyla uyumsuz

küçük bir detay vardı, derin mavi gözleri kesinlikle Asyalı değildi.

Ekranın altında bir yazı kutusu açıldı: General Judith Li, ABD

Denii Kuvvetleri

"ingiliz Kolombiyası kıyılarından çekilmeyi düşünmeli miyiz?" diye sordu muhabir. "Bir başka deyişle, bölgeyi doğaya geri vermeyi?"

"Öncelikle, bir şey almadık ki geri verelim diye düşünüyorum," d^i J^:dith Li, "doğa ile uyum içinde yaşıyoruz, ve tabii bu uyumu daha da geliştirebiliriz."

"Ancak şu anki duruma bakarsak uyum işaretleri göremiyoruz."

"Bu durum, sıntnn her iki tarafından önde gelen bilim insanrarı ve'bilim enstitüleriyle üzerinde ortaklaşa çalıştığımız bir konu.

Elbette, hayvanların toplu olarak davranış değiştirmeleri endişe verici ama durumu gereğinden fazla büyütmemek gerekir. Panik yapacak

bir şey y

%

c

o

"Bir başka deyişle, kitlesel bir fenomenle karşı karşıya olduğumuza ulanmıyorsunuz, öyle mi?"

"Ne tür bir fenomen olduğu üzerine spekülasyon yapmadan önce

bunun gerçekten bir fenomen olduğuna emin olmak isterim. Bana

kalırsa, birbirine oldukça benzer bir olaylar silsilesi ile karşı

karşıyayız—"

'"Halkın bilmediği olaylar serisi." diyerek sözünü kesti muhabir.

"Neden böyle?"

"Halkı bilgilendiriyoruz." dedi Li gülümseyerek.

"Pekâlâ, sizinle bu beklenmedik konuşma fırsatını yakaladığım için çok memnunum ama dürüst olalım; hem buradaki, hem de ABD'deki

halkı bilgilendirme süreci en hafiftabirle baştan savma oldu. Ve şimdi de kendimizi öyle bir noktada bulduk ki, izleyicilerimize uzmanların görüşlerini aktaramıyoruz çünkü tüm iletişim teşebbüslerimiz

otoriteler tarafından engelleniyor."

"Olur mu," diye hırladı Anawak. "Greyvvolf önüne gelen herkesle salyalarını saçarak konuşuyor. Hiç onu dinlemediniz mi?"

Öte yandan Ford'a bir röportaj teklifi gelmiş miydi? Ya da

Fenvvick'e? Palm orkalar üzerine bir uzmandı —herhangi bir haber

ekibi veya muhabir onunla temas kurmuş muydu? Peki ya kendine ne

demeli? Scientific American dergisi balina zekâsı üzerine bir

makalede onun adına atıf yapan çok zaman geçmemişti ama kapısını

çalan yoktu.

Geç de olsa tüm bunların garipliğini fark etaıişti; başka koşullarda -

—terörist saldırılar, uçak kazaları veya doğal afetler gibi— bir

uzmanı andıran herkes daha gün bimıeden kameraların karşısına

çekiştirilirdi.

Ama onlar gözlerden uzak, sessizlik içinde çalışıyorlardı.

Düşününce, Greyvvolf bile gazetedeki o röportajdan sonra pek ses

çıkaramamıştı. O zamana kadar kendini göstermek için her imkânı

kullanmıştı. Ama Tofino kahramanı artık unutulmuştu.

"Bu tek taraflı bir bakış," dedi Li yumuşak bir sesle. "Belli kı fazlasıyla sıra dışı bir süreçteyiz. Daha önce buna benzer bir şey hiç olmadı. Bu yüzden elbett kendini uzman ilan eden herkesin aceleci ve erken çıkarım ya d düşüncelerinden halkı korumamız gerekir. Demek

istediğim her şeyi bir kerf bıraksak bile, daha kayıtları bile doğru dürüst olıişturamadık. Üstelik başa çıkamayacağımız bir tehlike

görmüyorum."

"Yani her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyorsunuz."

"Hedefimiz kesinlikle bu." •

"Bazıları başarısız olduğunuzu söyleyecektir.

"Bu durumda ne beklediklerini öğrenmek isterim. Askeriyenin

Black Havvk'lar ve savaş gemileriyle balinalara saldıraca ğını

düşündüklerini zannetmiyorum."

"Ölü sayısı her gün artıyor. Kanada hükümeti ingiliz Kolombiyalı lultl itil acil durum bölgesi ilan etti ve sınırlamalar getirdi — "

"O bölgedeki olağanüstü hâl koşullan sadece gezi tekneleri için geçerli Şilep ve tankerler etkilenmiyor."

"Son birkaç gün boyunca kayıp gemilerle ilgili raporlar yağdı. Belki bununla ilgili bir şeyler söylemek istersiniz."

"Şunu açıkça belirteyim, bu raporlar balıkçı tekneleri hakkında.

Yani küçük motorbotlar." dedi Li acılı bir sabırla. "Zaman zaman bir tekne kayboluyor. Olayları araştırıyoruz. Söylememe gerek yok, tabii ki kurtulanları bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ama bu

arada, her açıklanmamış olayın bir saldırı vakası olduğunu

düşünmemek gerek. Umarım insanlar bunu anlıyordur."

Muhabir gözlüğünü düzeltti. "Eğer hatalıysam lütfen düzeltin ama Vancouver'daki Inglewood firmasına ait bir şilebin karıştığı son olay, bir römorkörün batmasıyla sonuçlandı."

Li parmak uçlarını birleştirdi. "Sanırım Barrier Queen'den

bahsediyorsunuz."

Muhabir kısaca notlarına baktı. "Doğru. Gerçekten ne olduğuna

ilişkin pek az. bilgi açıklandı."

"Aynen öyle." diye ona katıldı Anavvak. Uçak kazasından beri Shoemaker'ı arayıp işin peşini kovalamayı unutmuştu.

"Barrier Queen," dedi Li, "pervanesindeki bir sorundan mustaripti. Bir römorkör beceriksiz bir halatla çekme teşebbüsü

sırasında battı."

"Eğer sizi doğru anladıysam gemiye bir saldırı olmadı. Ama

bendeki bilgilere göre — "

"Elinizdeki bilgi belli ki yanlış."

Anavvak doğruldu. Kadın neden bahsediyordu?

"Peki General, iki gün önce bir Tofino Havacılığa ait bir uçak

denize çakıydı. Bize bu olaydan biraz bahseder misiniz?"

"Bir deniz uçağı düştü, bu doğru."

"Raporlar bir balinayla çarpıştığını söylüyor."

"Olay soruşturuluyor. Lütfen her ayrı vaka ile ilgili yorum yapmam beklemeyin. Benim görevim daha yüksek bir seviyede, eminim anl

gösterirsiniz."

"Elbette." Muhabir başını salladı. "O zaman belki sizi^^^

bahsetmeliyiz. Tam olarak göreviniz nedir? Komitenin ama

tanımlarsınız? Şimdiye kadar sadece olaylara tepki verebildiniz."

Li"nin yüzü kasıldı. "Acil durum komiteleri etki göstermek kadar tepki vermek için de var. Durumu göğsümüz dik karşılıyor,

değerlendiriyor ve önümüzü görüyoruz. Erken teşhis, açık ve

kaplamlı planlama, önleme ve tahliye başarımızın anahtarıdır. Ama

daha önce de söylediğim gibi bilinmedik

bir alandayız. Şu ana kadar teşhis etme ve önleme safhalarında

beklediğimiz kadar başarılı olamadık. Gerçi bunun dışındaki her alan halledildi. Orada balinaların tehdidine maruz kalacak tek bir gemi

dahi bulamazsınız. Küçük gemilerle nakledilen zaruri kargolar

yakınlardaki havaalanlarına yönlendirildi. Daha büyük gemiler ise

askeri refakatleri üe birlikte seyirdiler. Sürekli hava gözlemini devam ettiriyor ve bilimsel araştırmalara ciddi miktarda para aktarıyoruz...

"

"Ama askeri harekat ihtimalini elediniz."

"Henüz elemedik. Pek muhtemel olmadığını söyledik."

"Çevreci gruplar hayvan davranışlarmdaki değişikliğin insan

eylemlerinden kaynaklandığını savunuyor. Gürültü, zehirli atıklar,

deniz taşımacılığı... "

"Sebebini öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Nasıl bir ilerleme kaydedildi?"

"Şunu açıkça söylememe izin verin: kesin sonuçlar alana dek

spekülasyon yapmayı reddediyoruz. Aynı şekilde başkalarının yaptığı

spekülasyonlara da tolerans göstermeyeceğiz. Balıkçılar, sanayiciler, armatörler, balina gözlemcileri, balina avı destekçileri ve kanunlar dışında hareket etmeye kalkarak sorunların daha da büyümesine

sebep olacak diğer herkesle en ağır şekilde mücadele edilecektir. Bu durumun tahrik edilmesine izin verilmeyecektir. Hayvanlar ya tehdit

edildiklerini hissettikleri ya da hastalandıktan için saldınr. Her

halükarda onlara karşı şiddet kullanmak aptalca olur. Soruna neyin

yol açtığını bulmalıyız ki belirtileri ile başa çıkalım. O zamana kadar sudan uzak duracağız."

"Teşekkürler General." Muhabir kameraya döndü. "Kanada ve ABD'yi temsil eden Birleşik Acil Durum Komitesi'nin askeri yöneticisi olarak atanan Amerikan Deniz Kuvvetleri'nden General Judith Li ile

birlikteydik. Şimdi günün diğer başlıklan... "

Anavvak sesi kıstı ve Ford'u aradı. "Judith Li de kim oluyor?" diye sordu.

"Ah, daha onunla tanışmadım." dedi Ford. "Hep hareket halinde, oraya buraya uçup duruyor."

"Kanada ve ABD'nin birleşik bir komite oluşturduğunu

bilmiyordum."

"Her şeyi bilemezsin Leon. Sen bir biyologsun, hatırladın mı?"

"Saldırılar hakkında basınla veya herhangi biriyle konuştun mu?"

"Basından birkaç istek geldi ama bunlardan bir şey çıkmadı.^Tel|

vizyonlar ısrarla seninle konuşmayı istiyorlardı."

"Neden kimse bana — "

"Leon." Ford'un sesi sabahkinden daha da yorguı^ ^l^ordu. "Ne diyebilirim ki? Li her türlü iletişimi sınırladı. Muhtemelen böylesi daha iyi. Hükümet veya askeri bir organizasyon için çalışmaya

başladığın anda ağzını

geliy

kapalı tutman bekleniyor. Duyduğun ya da ya

234 N

ptığın

¦Aer şey gizlilik altında."

c

o

"Öyleyse nasıl oluyor da ikimizin konuşmasına izin veriyorlaı ?"

"Biz aynı gemideyiz."

"Ama şu general o kadar boktan konuşuyor ki! Barrier Queen ile ilgili söyledikleri—"

"Leon," Ford esnedi, "olay olduğunda orada miydin?"

"Ah, haydi ama, başlama."

"Başlamıyorum. Ben de senin gibi Roberts'ın neler olduğunu anlatırken doğruyu söylediğinden şüphelenmiyorum. Ama bir düşün. Başta bir midye istilası gerçekleşiyor —daha önce taksonomisi yapılmamış garip yaratıklar ve parlak yapışkan bir maddeyle kaplılar — sonra da kurtarma halatına balinaların yaptığı saldırı, Elindeki hikâye bu. Üstüne bir de senin suratına tokadı yediğin rıhtımdaki olay var. Fenvvick ve Oliviera'nın aynı maddeyi balinaların beyninde bulduğundan hiç bahsetmiyorum bile. Şimdi, bütün bunları halka açıklamak istiyor musun?"

Anavvak sessizleşti. "O zaman neden Inglevvood'la irtibata geçemiyorum?"

"Hiç fikrim yok."

"Bir şeyler biliyor olmalısın. Kanada ekibinin bilimsel danışmanısın."

"Aynen öyle! işte bu yüzden şu anda dosyaların arasında boğuluyorum. Tanrı aşkına Leon, bilmiyorum. Bilgi vermiyorlar."

"Inglevvood ve bizim ekip aynı gemide değil mi?"

"Eh, bunu seninle daha fazla tartışmayı çok isterdim, Leon, ama şimdi şu Tanrı'nin cezası kamera çekimleri ile ilgilenmem gerekiyor

ve bu iş düşündüğümden daha fazla zaman alacak. Adamlarımdan

biri hasta, yatıyor. Anlaşılan ishal olmuş. Harika, değil mi? Yarın

sabahtan önce senin bakmanı gerektiren bir şey çıkmayacak."

"Kahretsin!" dedi Anavvak.

"Dinle, ben seni ararım tamam mı? Ya da uyuyorsan, Licia'yı

ararım."

"Senden haber almayı bekleyeceğim."

"Kız iyi idare ediyor, sence de öyle değil mi?"

Tabii ki iyi idare ediyordu. Daha kendini adamış birini bulamazdın.

"Evet." diye geveledi Anavvak. "Peki, benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Düşün. Bir yürüyüşe çık. Nootka şeflerini ziyaret et." Ford cılızca güldü. "Bahse girerim, yerlilerin bildiği bir şeyler vardır. Ortaya çıkıp bunların yüz yıllar önce de olduğunu söylemeleri ne büyük

rahatlık olurdu düşünsene."

Komiksin, diye düşündü Anavvak. Konuşmayı toparlayıp

ekrandaki fotoğraflara baktı.

Birkaç dakika sonra bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Dizi

zonkluyordu ama devam etti, sanki onu yarı yolda bırakan vücudunu

cezalandırıyordu.

Böyle giderse çok yakında paranoyak olacaktı. Şimdiden dışlandığını hissediyordu. Kendi arayıp sormadığı sürece, kimse onu arayıp bir şeyler

235

o

anlatmıyordu. Sakat değildi, Tanrı aşkına, sadece topallıyordu.

Elbette son zamanlarda çok şey olmuştu ama...

Sorun bu değildi.

Plastik balinaların önünde durdu.

Kimse ona işe yaramazmış gibi davranmıyordu ve dışlandığı da yoktu. Ford verileri kendi eleyerek ona bir iyilik yapıyor ve Vancouver'a yapacağı bir yolculuktan kurtarıyordu. Delavvare destek olmak için elinden geleni yapıyordu. Sadece düşünceli davranıyorlardı, ne eksik, ne fazla. Sakatrnış gibi davranan kendisiydi. Sorun ondaydı.

Yapacak en iyi şey ne, diye sordu kendi kendine, eğer daireler çizmeye başladıysan? Döngüyü kır. Tekrar yola girmek için ne gerekiyorsa yap. Başkalarına bakmanın bir faydası yok. Kendine bak. Sıra dışı bir şey yap.

Ama ne?

Doğru olabilir miydi? Kanada yerlileri sahip oldukları bilgileri

kuşaktan kuşağa aktarmışlardı, ta ki 1885'teki Kızılderili Kanunu bu sözlü geleneği kırana dek. Bu kanun vatanlarını terk ederek veya

çocuklarını hükümet okullarına gönderip beyaz toplumla

'kaynaşmaya' teşvik ederek onları kimliklerini satmaya teşvik etmişti.

Çatal dilli bir yılan gibi, Kızılderili Kanunu onlara bir şeyin sözünü vermiş ama başka bir şey sunmuştu. Gülümseyerek bütün toplumla

kaynaşmaktan bahsetmişti ama yerliler kendi toplulukları arasında

sıkışmışlardı. Ama bu bile yılan için yeterli değildi. Kızılderili

Kanunu'nun yol açtığı kâbus devam etaıişti. On yıllardır Kanada'nın

yerli halkı geleneksel yaşam tarzlarını, yüz yıl önce kesildiği yerden devam ettirmeye çalışıyordu. Kanada hükümeti iyileştirmeler

yapıyordu ama hiçbir şey kültürlerini geriye getiremezdi. Eski ilim ve irfanlarını bilen yerlilerin sayısı gittikçe azalıyordu.

Kime sorabilirdi?

Yaşlılara.

Anavvak verandaya çıktı ve sokağa baktı. Nootkalar ile pek işi

olmamıştı. Kendilerine, dağların arasındaki insanlar anlamında Nuıı-

chah-nıılth derlerdi ve Tsimshian, Gitskan, Skeena, Haida, Kvvakiutl ve Coast Salish ile birlikte ana kabilelerden biriydiler ve ingiliz

Kolombiyası'nm batı sahilinde yaşıyorlardı. Yabancılar için farklı

kabilelerin, toplulukların ve dil gruplarının nasıl bağlantılı olduğunu anlamak imkânsızdı. Yerli kültürü ile ilgilenmek isteyen çoğu insan

daha ilk engelde tökezlerdi, her koyda farklı 1 aşan bölgesel

diyalektlere ve adetlere gelmeden önce. Yine de Vancouver Adası'nın

Pasifik sahili ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, adanın

batısındaki Nootkalar'a sormak mantıklı olabilirdi. Belki şansınız

yaver giderdi. Öte yandan Nootkalar'ın içindeki farklı boyların

mitleri arasında kaybolabilirdiniz de. Nootkalar'ın geleneklerinin

Vancouver Adası'nın coğrafyası üe sıkı sıkıya bağlı

O

ve mitolojilerinin köklerinin de doğal dünyada olduğunu söylemek,

onltfll ilgili diğer her .şeyin altına yerleşeceği çatıdan bahsetmekti.

Nootka inanı inin kalbinde şekil ve biçim değiştirebilen bir yaratıcının öyküsü vardı. Ditidaht'in öykülerinde kurtların belirgin bir yeri vardı ama orkalar da anahtar rol oynardı; ve orkalar hakkında bir şeyler

öğrenmek isteyenlerin kurt efsanelerini de anlaması gerekirdi.

insanlar ve hayvanlar ruhani olarak bağlıydılar, hayvanlar şekil

değiştirerek başka yaratıklara dönüşebilirlerdi, bazılarının ikili

kimlikleri vardı. Bir kurt suya girdiğinde balinaya dönüşürdü ve bir katil balina karada kurt olurdu. Nootkalar'ın gözünde kurtları

düşünmeden balinalar hakkında hikâyeler düzmenin hiçbir anlamı

yoktu.

Nootkalar geleneksel olarak balina avladıkları için sayısız balina öyküleri vardı. Ama her grup aynı öyküyü anlatmazdı ve basit bir hikâye bile anlatıldığı .yere göre değişirdi. Makahlar da Nootkalar'a dahildi —ya da değillerdi, bazılarının dediği gibi; en azından aynı dili, VVakashan dilini, konuşuyorlardı— ve Eskimolar dışında balina avlamasına izin verilen tek Kuzey Amerika halkı onlardı. Yüz yıllık bir aradan sonra tekrar ava başlama niyetinde olmaları, geniş kitlelerde endişeye sebep oluyordu. Makahlar Vancouver Adası 'nda değil, suyun karşı yakasında, Washington eyaletinin kuzeybatı ucunda yaşıyorlardı Sözlü geleneklerinde Nootkalar tarafından da anlatılan balina hikâyeleri vardı ama bir balinanın davranışlarının arkasında yatan sebepleri —düşüncelerini, duygularını ve niyetini— açıklamaya geldiğinde hepsi farklı bir şeyler söylüyordu. Gerçi bu beklenen bir şeydi, balina aynı zamanda iihtuup yani 'büyük gizem' olarak da bilinirdi.

Sıra dışı bir şey yap.

Yerlilere akıl danışmak tam olarak öyle olurdu. işe, yarayıp yaramayacağı ayrı meseleydi.

Anavvak ekşi ekşi gülümsedi. Bu, genelde vebadan kaçar gibi kaçındığı bir şeydi.

Yirmi yıldır Vancouver'da yaşamasına rağmen yerliler hakkında

pek bir şey bilmiyordu çünkü öğrenmeye pek hevesli davranmamıştı. Arada bir onların dünyasına özlem duyar ama bu duyguyu onu ele geçirmeden bastırırdı. Bunu utanç verici bulurdu. Delavvare onu Makah zannetmişti ama Kızılder mitleriyle uğraşmak için en uygunsuz insanlardan biriydi.

Greyvvolf dışında.

O acınacak bir zavallı, diye düşündü sertçe. Kendine saygısı ol

erili

böylesine uyduruk bir Vahşi-Batı soyadıyla ortalıkta dolanmazdı.^y üp "ş^lerin adı Norman Georgc, VValter Michael veya George Frank'ti. ^im^e'ke'ndine John Two Feathers veya Lavvrence Svvımming Whale'dem^ oıdu. Bir tek Jack O'Bannon gibi kibirli hıyarlar böyle bir saçmalığ

Greyvvolf götün tekiydi.

Ya kendisi?

Birbirlerinden beterlerdi. Greyvvolf bir Kızdderili olmaya çalışıyordu ve değildi; Anavvak ise Kızılderili gibi görünmesine rağmen, asla olmamaya kararlıydı.

Her ikisi de gülünçtü. iki zavallı.

Ah, bu ağrıyan lanet olası dizi! Onu düşüncelere itiyordu. Ve

düşünmek istemiyordu.! Uzaklaşmak için o kadar uğraştığı hayata, onu geri itecek bir Alicia Delavvare'e ihtiyacı yoktu.

Kime sorabilirdi?

George Frank!

Tanıdığı şeflerden biriydi. Tam olarak arkadaş sayılmazlardı ama iyi bir adamdı ve Wickaninnish bölgesindeki Nootka boylarından biri olan Tla-o-qui-aht'ın taayii Haw'ilh'tydi. Haıv'ilh bir şeflik payesiydi ama taayi Haw'ilh ondan bir adım ötesi, büyük şefti. Taayii Haw 'ilh ingiliz monarşisine benzerdi, mevkileri soylarından gelirdi. Bu günlerde çoğu topluluk seçilen meclis üyeleri tarafından yönetiliyordu ama bu soylu şeflere hâlâ saygı duyuluyordu.

Vancouver Adası'nın kuzeyinde büyük şefler kendilerine taayii Haw 'ilh diyorlardı ama güneyde onlara taayii chaachaabat denirdi. Tahminine göre George Frank'in daha çok bir taayii chaachaabat olması gerekiyordu. Belki de yerli terimlerinden kaçınmalıydı.

Şefi kolaylıkla ziyaret edebilirdi, VVickarıinnish Hanından çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyordu. Düşündükçe bu fikri daha çok beğendi. Ford'un aramasını beklemektense döngüyü kırabilir ve işin nereye gideceğine bakabilirdi. Rehberde Frank'in numarasını.buldu ve onu aradı.

"Demek balinaları sormak için buraya geldin," diyordu Frank otuz dakika sonra, yoğun dalları olan, göğe yükselen ağaçların arasında

yürürlerken.

Anavvak ona neden geldiğini açıklamıştı. Şef çenesini ovuşturdu.

Kırışıklarla dolu bir yüzü, dostça bakan gözleri olan küçük bir

adamdı. Saçları Anavvak'ınki kadar siyahtı. Parkasının altında

üzerinde "somon eve dönüyor yazan bir tişört giyiyordu.

"Umarım eski bir Kızılderili atasözü ile bütün dertlerini ^

düşünmüyorsundur."

"Hayır " Anavvak buna memnun olmuştu. "Bu John Ford'un fi^

"Hangisi?" Frank gülümsedi. "Film yönetmeni Ford mu yoksa

^v^yu^run yöneticisi Ford mu?"

"Yönetmen olanı öldü sanırım. Aklımıza gelen her açıyı deniyoruz.

Eski bir hikâyeden gelecek küçük bir ipucu olsa bile. Belki geçmişte benzer bir şeyler yaşanmıştır."

Frank yanından yürüdükleri ırmağı işaret etti. dağlayarak akıyor,

ince

vv

i. Su çağlay

dallan ve yaprakları sürüklüyordu. Kaynağı dağlardaydı ama bazı

yerlerde yolu alüvyonlarla kesiliyordu. "Aradığın cevap burada."

"Nehirde mi?"

Frank sınttı. "Hishuk ish ts 'awalt "

"Kızılderili mitlerinin konu dışı olacağını sanıyordum."

"Sadece bir tane. Aslında bunu bildiğini sanıyordum."

"Dilinizi hiç öğrenmedim. Oradan buradan birkaç cümle kaptım

tabii ama o kadar."

Frank dikkatle ona baktı. "Eh, aslında tüm Kızılderili öğretilerinin temel bir parçasıdır. Nootkalar bunu sahiplenmekten hoşlanır ama

diğerlerinin de aynı şeyi farklı kelimelerle söylediğine inanıyorum.

'Her şey birdir.' Eğer ınnağa bir şey olursa bu insanları, hayvanları ve denizi etkiler... Eğer bir şey değişirse her şey değişir."

"Bir başka deyişle ekoloji."

Frank, köklere takılıp akan suyu engelleyen bir dalı serbest

bırakmak için eğildi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum Leon. Sizden

fazlasını bilmiyoruz. Anlatacaklarını dinleyebilirim ve birkaç kişiyi arayabilirim. Bir çok şarkımız ve öykümüz var ama içlerinden

hiçbirinin sana yardımı dokunmayacaktır. Aradığın cevabı bütün

hikâyelerimizde bulabilirsin ve asıl sorun da bu."

"Anlamadım."

"Bizim hayvanlarla ilgili algımız sizinkinden farklıdır. Nootkalar hiçbir zaman bir balinanın canını almadı. Balinalar, yaşamlarını

Nootka'ya verir ve işte farklı olan budur —bu bilinçli bir eylemdir, anlıyor musun? Nootkalar'ın inanç sisteminde tüm doğa bilinçlidir,

kocaman, birbiriyle bağlantılı bir bilinç." Bir patikaya saptı ve Anavvak onu izledi. Orman geniş, çorak, ağaçsız bir boşluğa açıldı.

"Duruma bir bak. Utanç verici. Ağaçlar gitmiş, toprak aşınıp

çoraklaşmış ve artık nehir bir kanalizasyondan fazlası değil.

Balinalara ne olduğunu anlamak için bunu görmen yeter. Hishuk ish

ts awalk."

"Sana hiç araştırmalarımın ne üzerine olduğunu anlattım mı?"

"Bilinç arıyorsun öyle değil mi?"

"Öz-bilinçlilik."

"Bana geçen yıl anlatmıştın. O gece keyifli bir sohbetimiz olmuştu.

Benf bira içmiştim, sen de su."

"Alkol sevmiyorurn."

"Hiç içtin mi?"

"Hiç denemedim denebilir."

Frank durdu. "Hımmm, alkol. Sen iyi bir Kızılderilisin, Leon.

Alkolden uzak duruyor ve gizli bilgilere sahip olduğumuza inanarak

bana geliyorsun." içini çekti. "insanlar ne zaman birbirlerine klişelerin ötesinden bakmaya başlayacak? Kızılderililerin eskiden

alkol sorunu vardı ve bazılarının hâlâ var

Sj

c

o

ama arlık çoğumuz sadece keyif için içiyoruz. Yine de beyaz adamın

biri elinde birayla bir yerli gördüğünde, hemen, 'ah ne kadar trajik, onları içmeye biz alıştırdık,' diye düşünüyor. Bir yanda zavallı

bağımlılarız, diğer yanda ise eski bilgeliğin mirasçıları. Peki ya sen Leon? Sen nesin? Hıristiyan mı?"

Anavvak soruya çok şaşırmadı. Daha önce George FrankTe

konuştuğu birkaç seferde, sohbet kendi yolunda serbestçe ilerlemişti.

Taayii Haw'ilh bir konudan diğerine gelişigüzel atlıyordu. "Herhangi bir kiliseye bağlı değilim."

"Zamanında incil'i incelemiştim, biliyor musun?. Kadim

gerçeklerle dolu. Bir Hıristiyan'a ağacın neden yandığını sor, o da

alevlenil içinde Tanrı'nın olduğunu söyleyecektir. Seni kadim

hikâyelere yönlendirecektir ve orada da yanan bir çalılık bulacaksın.

Peki bir Hıristiyan orman yangınını böyle mi açıklar?"

"Tabii ki hayır."

"Aynen öyle. Ama yine de her inançlı Hıristiyan bu öykülere değer verir. Kızılderililer de eski hikâyelerine inanır ama gerçek olduklarını düşündükleri için değil. Bizim hikâyelerimiz şunların bunların nasıl olduğunu açıklamaz. Genel fikri anlatır. Bizim öykülerimizde her şeyi bulabilir ve hiçbir şeyi bulamazsın çünkü her şeyi mecazi olarak

anlaman gerekir ama yine de bir anlamı vardır."

"Biliyorum George. Sadece, herhangi bir ilerleme kaydedemiyoruz.

Balinalar çıldırdı ve neden olduğunu bir türlü anlayamıyoruz."

^"Ve sen bilimin işe yaramadığını düşünüyorsun."

"Öyle gibi."

"Bir yolu bulunacaktır. Bilim mucizevi bir şey ve insanlar onunla harikalar yaratıyor. Ama asıl mesele odaklanabilirin, Şimdiye kadar

balinalara bakıyordunuz. Birden eski dostlarınız düşman oldu.

Neden? Onlara veya dünyalanna yaptığımız bir şey yüzünden olabilir

mi? Farkına varman gereken şey,- onların dünyasının bizim

dünyamız olduğu. Balinaları doğrudan etkileyen şeylere bakarsan çok

da az değil: anlamsız katledilmek, sudaki kimyasallar, zıvanadan

çıkan turizm... Yiyecek zincirini yok ediyoruz ve okyanusu gürültüyle kirletiyoruz, Hatta onları, yavrularını büyüttükleri yerlerden

sürüyoruz. Baja Kaliforniya'da bir tuz fabrikası kurma planları yok

muydu?"

Anavvak başını salladı. 1993'te San Ignacio Lagünü, UNESCO Dün

Mirası Alam ilan edilmişti. Pasifik'teki gri balinaların kalan son ins değmemiş üreme ve yavrularını büyütme alanıydı ve birçok tükenme

te altındaki bitki ve hayvan türlerinin de barınağıydı. Ama buna r

ağmen Mitsubishi Şirketler Topluluğu, burada lagünden saniyede

20000 litre tuzlu su çekerek 116 milkarelik tuz göletleri oluşturacak bir tuz antma fabrikası kurmayı planlıyordu. Su, atık olarak tekrar

lagüne dökülecekti. Kimse bunun balinaları nasıl etkileyeceğini

bilmiyordu. Sayısız bilim insanı, çevreci ve Nobel ödülü sahiplerinden oluşan bir grup, felaket sonuçlar d^^ra^! ıteklifi protesto ettiler.

240

oğuracak

"Görüyorsun ya," diye devam etti Frank, "bu senin tanıdığın haliyle 'balinaların dünyası'. Bu dünyada yaşıyorlar ve dünya onların hayatta kalma savaşlarını iyi ya da kötü olarak etkileyen bir olaylar zincirinden çok daha fazlasıdır. Belki sorun balinalar değil, Leon.

Onlar problemin sadece bir parçası olabilir—görebildiğimiz tek

parça."

Akvaryum,

Vancouver

Anavvak'ın taayii Haw'ilh'\ dinlediği anlarda, John Ford artık çift

görmeye başlamıştı. Saatlerdir iki ekranı birden kontrol ediyordu.

URA'nın Lucy ve onun gri balina sürüsü ile ilgili video kayıtları bir ekrandayken, diğeri ise karelerden oluşmuş üç boyutlu bir haritada

bir düzine yeşil noktayı gösteriyordu. Sürü hareket edip düzen

değiştirdikçe, yeşil noktalar da sanal evrende hareket ediyordu.

Neredeyse suya indirilir indirilmez, robot Lucy'nin kuyruk şekliyle

çıkardığı sesleri eşleştirmişti; böylece sesleri onun kimliğini teşhis etmede kullanabiliyor ve pozisyonunu ekranda gösterebiliyordu. En

karanlık derinliklere bile dalsa robot onu kaybetmeyecekti.

ikinci ekranda hâlâ Lucy'nin yağ tabakasına gömülü markadan gelen veriler akıp duruyordu: kalp ritmi, dalış derinliği, konum verileri, ısı, basınç ve ışık. URA ve markadan gelen birleşik veriler Lucy'nin son yirmi dört saatte neler yaptığının kapsamlı bir dökümünü veriyordu. Delirmiş bir balinanın hayatından yirmi dört Saat.

Gözlem odasında bilgisayar verilerini izlemek için dört kişilik yer vardı. Ford ve iki asistanı yan karanlıkta oturuyorlardı. Dördüncü çalışma istasyonu boştu. Bir mide sorunu ekibi üç kişiye indirmiş ve hepsini gece mesaisine mahkum etmişti.

Ford gözlerini ekranda tutarak, yana uzanıp elini bir poşete soktu. Bir avuç çerez ağzında kayboldu.

Lucy hiç de delirmiş görünmüyordu.

Son birkaç saattir deniz zemini avcılan ne yaparsa onu yapıyordu: yarımi düzine yetişkin gri ve iki ergen ile birlikte zemini süpürüyorlardı. Dü^^lV aralıklarla su yosunlan arasından derme doğru kendine yol açmış, kumlu dipte toprağı sürdükçe çökelti bulutları havalandırmış ve solucanlarla amfipodları mideye indirmişti. Bir yanına yatıp, dar, yay şeklindeki kafasıyla zeminde yarıklar açmıştı. Ford, başlarda büyülenmişti. Gri balinaların beslenişini ilk görüşü değildi ama bu sefer URA sürü ile birlikte

yüzüyordu. Bu çekim başka bir kulvardaydı. Çoğu detayı

görebiliyordu. Bir ispermeçet balinasını avlanırken izlemek için takip etmek okyanusun en derinlerine inmek demekti ama gri balinalar sığ

suları severdi. Ford, saatlerdir ışık ve alacakaranlığın yer

C

O

değiştiren görüntülerini seyrediyordu. Lucy birkaç dakikalığına

yüzeye çıkıp, ağzındaki çamuru balen plakalarında fıltreleyerek dışarı atmış, ciğerlerini havayla doldurmuş ve sonra da dibe geri dönmüştü.

Kıyıya o kadar yaklaşmıştı ki görüntülerin çoğu otuz metreden az

derinlikte çekilmişti.

Ford, Lucy'nin yara izleri ile kaplı lekeli vücudunun, tortuda

kayarak çökeltiyi havalandırmasını seyretti. Robotun balinaları

izlemesi kolaydı, çünkü bölgeyi nadiren terk ediyorlardı; bir yöne

doğru birkaç metre yüzdükten sonra diğer yöne kısa bir mesafe, ileri geri gidip yüzeye çıkıyorlar, sonra da tekrar dibe dönüyorlardı. Ford, Vancouver Adası'nı bir servis istasyonuna benzetmeyi severdi,

balinalar burada takılır ve beslenirlerdi —sürü de şu anda öyle

yapıyordu.

Yukarı yüzeye, aşağı deniz tabanına, yemek ye, yüz.

Bir süre sonra sıkıcı olmaya başlamıştı.

Bir ara uzakta bir grup orka belirdi ama orada kalmadılar.

Orkalann insanlar dışında büyük balinaları avlayan tek tür olmalarına rağmen, çoğu zaman bu tür karşılaşmalar olaysız geçerdi. Mavi balinalar bile orkalar karşısında güvende değildi. Orkalar öldürmek için yola çıktıklarında, bu vahşi bir grup saldırısı olarak gerçekleşirdi. Kurbanlarının dudaklarından ve dillerinden lokmalar koparır, arkalarında yavaşça dibe batan şekilsiz, devasa bir ceset bırakırlardı.

Yukarı su yüzeyine, aşağı deniz dibine, beslen, yüz.

Lucy uykuya daldı. Ya da en azından Ford uyuduğunu varsaydı.

Asistanları ile birlikte gümşığı alacakaranlığa dönüşürken ekrandaki görüntünün karanlıklaşmasını seyretti. Karanlık arka planın önünde bir gölge görünüyordu: Lucy'nin gövdesi suda dimdik asılı kalmış yavaşça dibe batıyor sonra yeniden yavaşça yukarı çıkıyordu. Pek çok deniz memelisi böyle dinlenirdi. Her birkaç dakikada bir yanm-uykularında yüzeye yükselir, nefes alır ve uyuklarken tekrar aşağı batarlardı. Olağanüstü bir şekilde, hiçbir zaman beş ya da altı dakikadan fazla uyumuyorlardı ama küçük kestirmeler toplama ekleniyordu.

En sonunda ekranlar siyaha büründü. Sadece sürünün yerini gösteren yeşil ışıklar yanıyordu.

Gece olmuştu.

Görecek bir şey olmamasına rağmen yine de seyretmek zorundaydı

ve can sıkıntısına katlanmak güçtü. Arada bir ekranda bir şeyler

parıldıyordu, bir denizanası veya bir kalamar. Bunların dışında ekran simsiyahtı. ikinci monitörden bir veri yağmuru akmaya devam

ediyordu, Lucy'nin ^,tabolizması ve fiziksel çevresi ile ilgili detaylar.

Yeşil ışıklar sanal evrende uyuşukça hareket ediyorlardı. Bir balina sürüsündeki tüm hayvanlar gece uyumazdı. Balinalar düzensiz olarak

uyurdu, gece ve gündüzün .farklı zamanlarında. Ekrandan gördüğüne

göre Lucy ve arkadaşları* dalmayı ve beslenmeyi bırakmışlardı.

Arada bir, derinliğe bağlı olarak si^S^^.! yarım derece kadar

242

Ull » 1

dalm

c

o

değişiyordu. Diğer tüm göstergeler sabitti. Gri balinanın kalbi sabit bir şekilde atıyor, bazen az hızlanıyor, bazen de yavaşlıyordu.

URA'nın hidrofonu su altındaki tüm sesleri alıyordu: denizin hışırtısı ve kabarcıkların sesi, orkaların seslenişleri ve kamburların alçalıp yükselen şarkısı, bir uzaktaki bir geminin pervane sesi... ama sıra dışı bir şey yoktu.

Ford kapkara ekranın önüne oturdu ve çenesi çıtırdayana kadar

esnedi.

Kalan son birkaç çerezi topladı ama parmakları katılaşmıştı.

Cipsleri tekrar masaya bıraktı ve gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı.

Verilerde bir şeyler oluyordu.

Sonda kayda başladığı andan beri, sıfırla otuz metre arası bir

derinlik tespit etmişti. Şimdiyse kırk gösteriyordu ve sonra elli. Lucy harekete geçmişti. Açık denize doğru ilerliyor ve gittikçe derme

iniyordu. Diğer balinalar da hızla onu takip ediyorlardı. Bu bir keyif yüzmesi değildi. Bu göç hızıydı.

Aceleleri ne? diye düşündü Ford.

Lucy'nin kalp atışları yavaşladı. Dalışına devam ediyor, hızla derine iniyordu. Şimdi ciğerleri daha önce taşıdığının onda biri, belki de

daha azı kadar oksijen taşıyordu. Kalan oksijen kanında ve

kaslarında depolanmıştı.

Lucy yüzeyden yaklaşık yüz metre aşağıdaydı. Vücudu, hayati

olmayan organlarına kan akışını şimdiden durdurmuştu. Kılcal

damarlardan oluşan karmaşık bir ağ yönlendirilen kanı emiyordu.

Kas hareketi ve metabolizma anaerobik"biçimde işliyordu.

Milyonlarca yıl boyunca olağanüstü değişimler süreci, eski kara

hayvanlarının yüzey ve derinlikler arasında çaba sarf etmeden

dolaşabilmesini sağlamıştı. Çoğu balık için basınçta oluşacak sadece yüz metrelik bir değişim ölümcül bir tehlike oluştururdu. Ama Lucy

dalmaya devam etti, yüz elli metre, iki yüz metre, istikrarlı bir

biçimde kıyıdan uzaklaşıyordu.

"Bili? Jackie?" diye bağırdı Ford. Gözleri ekrana kilitlenmişti.

"Gelip şuna bir bakın."

Monitörlerin etrafına toplandılar.

"Dalıyor."

"Hem de esaslı bir hızla. Şimdiden kıyıdan üç yüz kilometre uzakta.

Tüm sürü denize açılıyor."

"Belki de canları başka bir bölgeye gitmek istemiştir."

"Ama neden bu kadar derine dalıyorlar?"

"Planktonlar geceleri dibe batarlar, öyle değil mi? Krill de öyle.

yiyecekler şu anda dibe iniyor. "

"Hayır!" Ford başını salladı. "Bu belki diğer türler için anla mlı olabilir ama gri balinalar gibi sığ deniz tabanını süpüren avcılar için geçerli de derine dalmalarına hiç sebep— "

"Bakın! Üç yüz metre!"

değil. Bu kadar

Ford arkasına yaslandı. Gri balinalar çok hızlı değillerdi. Gerekirse kısa mesafeli bir hamle yapabilirlerdi ama göç elmedikleri veya bir

avcıdan kaçmadıkları sürece en fazla saatte on kilometre hız

yaparlardı.

Onlara ne olmuştu?

Artık anormal davranışları seyrettiğine emindi. Gri balinalar

neredeyse sadece sığ deniz tabanı organizmaları ile beslenirlerdi. Göç ettiklerinde de hiçbir zaman kıyıdan iki kilometreden fazla açılmazlardı. Ford, üç yüz metrelik bir derinliğin basıncına nasıl dayanabildiklerinden emin değildi. Normalde yüz yirmi metrenin altına inmezlerdi.

Aniden ekrandaki grafiğin alt ucunda bir şey yandı: sönmeden önce bir an için ışıldayan yeşil bir parlama.

Bir spektrogram! Bir ses dalgasının görsel sembolü.

Sonra bir tane daha.

"Bu da neydi?"

"Bir çeşit ses. Sinyal epey güçlüydü."

Ford teybi durdurdu ve başa sardı. Kaydın o bölümünü tekrar izlediler. "inanılmayacak kadar yüksek bir sinyal," dedi, "bir patlama gibi."

"Ama buralara yakın bir yerlerde patlama olmadı ki. Olsa duyardık. Bu bir infrases."

"Biliyorum. Sadece bir patlama gibi görünü — "

"işte, yine çıktı!"

Ekrandaki yeşil noktalar durdu. Yüksek ses üçüncü kez ortaya çıktı ve sonra kayboldu.

"Ne kadar derindeler?"

"360 metre."

"inanılmaz! Orada ne yapıyorlar?"

Ford'un bakıştan video görüntülerini aktaran soldaki ekrana kaydı.

Karanlık ekrana. Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Şuna bakın." diye fısıldadı.

Ekran artık karanlık değildi.

Vancouver Adası

Frank'in arkadaşlığı, tam da Anavvak'ın ihtiyacı olan şeydi.

VVickaninn^ H^nı tarafındaki plajda dolaşmışlar ve Frank'in de

dahil olduğu /e^r^C^^rojeyi tartışmışlardı. Eski bir balıkçı

sülalesinden geliyor ve şimdi \^%^?toran işletiyordu, ama son

zamanlarda Tla-o-qui-abt tomruk ticaretinden kaynaklanan çevre

zararına karşı bir inisiyatif başlatmıştı. "Somon Eve Dönüyor"

sloganı Clayoquot Koyu'nun karmaşık ekosistemini onarmak

iginbaşlattıkları girişimi simgeliyordu. Kereste endüstrisi bölgeyi

mahvetmişti. Kimse ormanın yeniden

c

o

yapılandırılabileceğini düşünecek kadar saf değildi ama

yapüabilecek çok şey vardı. Kökten kesim kerestecilik orman

toprağının güneşin altında kurumasının ve yağmurla birlikte yok olmasının baş nedeniydi. Toprağın üst tabakası göllere ve nehirlere akıyor, taşlar ile terk edilmiş kerestelerin yarattığı tıkanıklığa eklenerek somon balıklarının üreme alanlarını yok ediyordu.

Balıkların yok olmasıyla, o bölgedeki diğer hayvanlar için ciddi bir besin kaynağı da kayboluyordu. Onarma projesi, gönüllülere nehirleri temizlemeyi ve suyun kurutulduğu eski yatakları tekrar canlandırmayı öğretiyordu. Akarsuların etrafına organik molozlardan oluşan koruyucu duvarlar kuruluyor, sn kıyılarına ise hızla büyüyen akçaağaçlar dikiliyordu. Yavaş yavaş da olsa, çevreciler insan, hayvan ve orman arasındaki ilişkinin dengesini yeniden oluşturmaya başlamışlardı. Sürekli bir enerji ve emek gerektiriyordu ve hızlı sonuç alınacağı beklentisi pek azdı.

"Biliyorsun, yeniden balina avlamaya karar verirseniz çok tepki çekeceksiniz." dedi Anavvak bir süre sonra.

"Peki ya sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Frank.

"Benim fikrimi istersen, çok akıllıca olmaz."

"Sanırım haklısın. Onlar koruma altında bir tür, neden avlayalım?

içimizdeki herkes balina avına geri dönme yanlısı değil. En başta şu var, nasıl avlanıldığını hatırlayan kimse kaldı mı ki? Peki ya ruhani hazırlığa ne demeli? Bugünlerde insanları luusimch'e adanırken hayal etmek biraz güç. Ama bunu söylememe rağmen, insanlarımız

neredeyse bir asır boyunca avlanmadılar ve bahsettiğimiz rakam

yılda beş ya da altı balina —gerçekten önemsiz bir rakam. Bizden çok fazla insan kalmadı artık, biliyorsun. Atalarımız balinalarla yaşadılar.

Avcılar aylar, hatta yıllar süren ritüelleri izlediler. Denize açılmadan önce, balinanın onlara vereceği yaşam armağanının değerine hazır

olmak için ruhlarını temizlediler. Mesele gözlerini ilk diktikleri

hayvanı zıpkınlamak değildi. Bilinmeyen güçler tarafından belirli bir balinaya çekilirlerdi; bir önsezi avcılarla balinayı bir araya getirirdi.

Bizim korumak istediğimiz işte bu ruhanilik."

"Tabii ama, bir yandan balinalar çok para ediyor." dedi Anavvak.

"Bir Makah sözcüsü bir gri balinanın değerini yarım milyon

Amerikan dolan olarak belirledi. 'Balinalar ve balina yağı deniz aşırı ülkelerde en yüksek fiyata satılıyor.'dedi. Ve hemen hemen aynı

nefeste, Makahlar'ın yaşadığı ekonomik^ zorlukları ve işsizlik

oranlarını anlattı. Bu çok akıllıca değildi —ve ruhanilikten epey

uzaktı."

"Ah, muhtemelen bu konuda da haklısın. Ama Makahlar'ın

güd

üsünün ister

gelenek ister açgözlülük olduğunu düşün, beyaz adamın balina

soylarım tamamen kurutacak kadar avlandığı bir zamanda, hakları

olduğu halde balina avından uzak durduklarını da teslim etmen

gerekir? Ticari balina avı tam olarak

c

o

ir. Ticari b

ruhani değil tabii. Yaşama ticari bir mal gibi davranmayı

başlatanlar beyazlardı Kendi istediklerini elde etmekte son derece

hızlılardı —ama şimdi biz parayı ima bile ettiğimizde öylesine büyük bir öfke uyandırıyor ki, neredeyse gezegenin kurtuluşu söz

konusuymuş gibi. Komik değil mi? Aborjinler doğanın onlara

sunduğu kaynaklardan sadece ihtiyaçları olanı alırlar, ama beyazlar

ellerine geçeni sömürün Ne zaman ortalıkta hiçbir şey kalmaz, ancak

o zaman uyanırlar ve kaynaklarımızı korumaya karar verirler —bu

da doğayı ona hiçbir zaman zarar vermeyenlerden korumak anlamına

gelir. Eğer balinalar hâlâ tehdit altındaysa asıl suçlanması gerekenler Norveçliler ve Japonlar'dır. Biz hiçbir zaman bir türün kökünü

kurutmaktan suçlu olmadık ama cezasını çeken yine biziz."

Anavvak sessizdi.

"insanlarımız kapana kısıldı." dedi Frank. "işler iyileşirmiş gibi ama kendi başımıza kurtulamayacağımız bir mücadele içinde sıkışıp

kaldığımızı düşünmekten vazgeçemiyorum. Sana her iyi avdan, her

başarılı iş anlaşmasından, her kutlamadan sonra Kuzgun için bir

şeyler ayırdığımı söylemiş miydim?"

"Hayır."

"Kuzgun ve onun açlığı hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Anavvak başını salladı.

"Kuzgun aslında buradaki baş hayvan ruhu değildir. Bunun için daha kuzeye, Haida veya Tlingit'e gitmen gerekir. Adada dönüşen Kânekelak hakkında hikâyeler duyarsın, ama Kuzgım'u da severiz. Tlingitler onun yoksullar adına konuştuğunu söyler, tıpkı isa gibi, bu yüzden hep ona vermek için et parçalan ya da balık ayırırım. Bir hayvan-adam olan-babası onu bir kuzgun postunun içine koymuş ve ona VVigyet adını vermiş. VVigyet büyüdükçe insanlarının yiyeceklerini silip süpürmüş ve onlar da onu dünyaya salmış. Yanına dinlenecek bir yeri olsun diye bir taş vennişler ve bu taş, üzerinde yaşadığımız toprağa dönüşmüş. Gümşığını çalarak dünyaya geri getirmiş. Ben Kuzgun'a zaten ona ait olan şeyleri geri veriyorum. Aynı zamanda onun proteinler, amino asitler ve tekhücreli canlılarla başlayan evrim sürecinin bir sonucu olduğunu biliyorum. Bizim yaratılış mitlerimizi seviyorum ama zamanda televizyon seyrediyor, okuyor ve Büyük Patlama teorisini biliyor' Aynı şekilde Hıristiyanlar da biliyorlar ama bu onları yaratılışın yedi gününü veya Adem ile Havva'yı öğrenmekten alıkoymuyor. Onların düşüncelerini ayarlamak ve modern bilimle mitoloji arasında- bir orta yol bulmak

için yüzyılları oldu. Bizim ise hiç zamanımız olmadı. Bizim olmayan ve asla olamayacak bir dünyanın içme atıldık. Şimdi ise kendi dünyamıza dönmeye çalışıyor ve aslında artık onu tanımadığımızı fark ediyoruz. Bu köklerinden uzaklaştırılmanın laneti Leon. Hiçbir yere ait olamıyorsun. Ne eskiye ne de

c

o

auymnı.

246

yeniye. Kızılderililer köklerinden kopanldılar. Beyazlar bunu telafi etmek için ellerinden geleni yapıyorlar ama kendileri de köklerinden uzaklaşmışken M yapabilirler ki? Onları yaratan dünyayı yok ediyorlar, kındi ıvlıri üzının-kumar oynadılar. Aslında hepimiz oynadık, öylı ya da böylı."

Frank uzun uzun Anavvak' baktı. Sonra yüzü bir gülümsımı ilı kırıştı. 'işlı bu coşkulu bir Kızılderili öğüdüydü, öylı dığil mi dostum? Haydi gıl, buna içmıliyiz. Ah, unuttum, ^n ^^iyorsun... "

• ^

c

o

1 Mayıs

Trondheim,

Norveç

Kantinde buluşup, üst kattaki konferans salonuna gideceklerdi ama Lund hâlâ ortada yoktu. Johanson kahvesinden bir yudum aldı ve tezgâhın üzerindeki saatin akreple yelkovanının sürünmesini seyretti. Onlarla birlikte solucanlar da sürekli ve yılmadan sürünmeye devam ediyor, her geçen saniye buzu kazarak daha da derine iniyorlardı. Ve buna karşın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

i Johanson ürperdi. Zaman geçiyor, süreniz azalıyor diye fısıldadı içinde bir ses.

Bu başlangıçtı.

Bir planın başlangıcı.

Hayır, bu saçmalıktı. Çekirgeler, çiftçilerin hasadını mahvettiklerinde bunu planlı olarak yapmıyorlardı, sadece açlardı. Solucanlar plan yapmazdı. Denizanaları da, algler de.

Statoil'in bir planı var mıydı?

Skaugen toplantı için Stavanger'den uçakla gelmişti. Detaylı bir bilgilendirme istiyordu. Kendi soruşturmasında ilerleme kaydetmişe benziyordu ve sonuçları karşılaştırmak niyetindeydi. Lund, Johanson'la toplantıdan önce buluşarak kendi aralarında ortak bir

strateji belirlemenin ^

faydalı olacağını düşünmüştü. Ama Lund gecikmişti, ve Johanson

kahvesini yalnız içiyordu.

Bir şeyler onu alıkoymuş olmalı, muhtemelen Kare, diye düşündü.

Kadınıri\^ özel yaşamı hakkında, Sonne'yt binmek üzere

Trondheim'dan ayrıldıklarından beri konuşmamışlardı. Johanson

soru sormaktan kaçınmıştı, hem baskı kurmak istemediğinden, hem

de boşboğazlıktan nefret ettiği için.

Cep telefonu çaldı. Arayan Lund'du. "Nerede kaldın?" diye ^rdu.

"Senin kahveni de içmek zorunda kaldım."

"Özür dilerim."

"Neler oluyor?"

248

;m oas

•dJS^d

c

o

"Konferans salonundayım. Daha önce aramak istedim ama bir

dakika bile boş anım olmadı." Sesinde bir aksilik vardı. "Her şey yolunda mı?" diye sonlu Johanson.

"Tabii. Geliyor musun?"

"Bir saniye sonra oradayım."

Demek Lund çoktan yukarı çıkmıştı. Şüphesiz Johanson'un bilmesi gerekmeyen bir iş yüzünden. Umursadığı yoktu. Bu onların lanet projesiydi.

Konferans salonuna girdi. Lund, Skaugen ve Stone, ünitenin inşa edilmesi düşünülen alanı gösteren büyük bir harita çiziminin önünde ayakta CuruyorlarCı. Stone telaşlı bir sesle rahatsız olmuşa benzeyen Lund'la konuşuyordu. Skaugen de pek mutlu görünmüyordu.

Johanson içeri girerken döndü ve yarım ağızla gülümsedi.

Hvistendahi geride telefonla konuşuyordu.

"isterseniz, sonra geleyim..." CiCİ Johanson.

"Hayır, şu anCa tam aradığımız adamsınız." Skaugen masayı işaret etti. "Ötursamza."

LunC, Johanson'u anca fark etmiş gibiydi. Stone'u cümlesinin ortasında bırakıp yaklaştı ve aCamı yanağından öptü.

"Skaugen, S ton e'Can kurtulmak istiyor." Ciye fısılCaCı. "Bize yardım etmen gerek."

Johanson tepki göstermedi. KaCın, onların yerine işleri yoluna koymasını istiyordu. Onu bu işe bulaştırırken aklınCan ne halt geçiyordu?

Oturdular. HvistenCahi telefonunu kapadı. Johanson, hepsini

oraCa problemleri ile bırakıp, hemen kaçıp gitmek istiyordu.

"Tamam," CeCi her zamankinden soğuk bir sesle, "başlamadan önce kısa bir açıklama. Soruşturmamı ilk haline göre daraltmak zorunda

kaldım, yani özellikle enerji şirketleri ile açıktan bağlan olan bilim insanlannı ve enstitüleri heCefleCim."

"Bu akıllıca mı?" Ciye sorCu HvistenCahi telaşla. "Sanmıştım ki, eee, kapı Cinlerken mümkün olduğu kaCar gizli kapaklı

davranacaktık."

"Taranacak çok geniş bir alan varCı. Bazı bağlantılar kurmam

gerekiyordu."

"Umarım hiçbir şey söylememişsinCir—"

"Onlarla NTNU'Can bir biyolog olarak irtibata geçtim. Doğrudan

bilimsel bir sorgulama."

Skaugen CuCaklarını büzCü. "Pek açık verdiklerini sanmam.

"Bu, meseleye nasıl baktığınıza bağlı." Johanson önündeki Co çıktıları işaret etti. "Satır aralarını okumanız gerekiyor. Bilimcild yalancılardır. Politikadan nefret ederler. Önümdeki bir kısık a^.sıi flar dosyası sanki —zaman zaman ağızlarına yapıştırılmış

bantin^^^tımdan çığlık atar gibiler. Sonuç olarak, solucanımızın

başka yerlerde Ce «F^alçıktığma ikna oldum."

"ikna olCum?" Ciye sorCu Stone.

"Şimdiye dek kimse kabullenmedi. Ama bazdan fazlasıyla

meraklandı." Johanson Stone'a baktı. "Ve bunların tümü de enerji endüstrisi ile sıkı bağları olan enstitülerde çalışıyorlar. içlerinden biri ise özellikle metan çıkarma teknolojisi ile ilgili."

"Kim?" diye sordu Skaugen sertçe.

"Tokyo'dan bir bilim adamı. Ryo Matsumoto. Onunla doğrudan

konuşmadım. Sadece çalıştığı enstitüyle konuştum."

"Kim bu adam?" diye sordu Hvistendahl.

"Japonya'nın gaz hidratları üzerine en önde gelen uzmanı." dedi Skaugen. "Kanada'da bir metan çıkarma projesinde çalışmıştı.

Donmuş kutup toprağında sondaj bölgeleri deniyorlardı."

"Solucanı tarif eder etmez ekibi pek heyecanlandı." diye devam etti Johanson. "Sorular sormaya başladılar. Solucan hidratları

dengesizleştiriyor muydu? Koloniler ne kadar büyüktü?"

"Bu, solucanı bildiklerini göstermez." dedi Stone.

"Ah, evet, gösterir," diye hırladı Skaugen. "Matsumoto, JNOC yani Japonya Ulusal Petrol Kurumu'nda çalışıyor."

"Onlar da metanla ilgileniyorlar mı?" ,

"Emin olabilirsin. Matsumoto, 2000 yılında Nankai Oluğu'nda

çeşitli metan çıkarma metotları denemeye başladı. Test sonuçlan gizli tutuldu ama söylediklerine inanırsak metanı ticari olarak çıkarmaları an meselesi. Adamın her yerde konuştuğu tek konu, metan çağı."

"Peki," dedi Stone, "ama hâlâ onun da solucana rastladığına dair kanıt yok."

Johanson başını salladı. "Bizim dedektiflik çalışmamızı bir de

tersten düşünün. Somlar bize geliyor olsun. Sözde bağımsız bir bilim adamı olarak benim fikrimi sorsunlar. Soruyu soran kişi de bilim

insanı ve JNOC'un danışmanı olsun ama sadece bilimsel merakını

gidermek istediğini iddia etsin. Şimdi, ben de en başından solucan

hakkında bilgi sahibi olduğumuzu söylemek istemem ama tedirgüı

olurum. Ne bildiğini öğrenmek isterim. O yüzden, Matsumoto'nun

adamlarının bana yaptığı gibi bilgi almak için onu sıkıştınnm ve

önemli bir hata yapanm. Çünkü sorulanının konusu çok belirgin, çok

hedefe dönük olurdu. Beni sorgulayan kişi biraz kırmazs; aldığı

tepkiden karşısındakinin bamteline bastığını bilirdi."

"Eğer bu doğruysa," dedi Lund, "Japon kıta yamacı da demektir."

"Ama elinizde kanıt yok." diye ısrar etti Stone. "Bizim Şı;ımı~rt1^b>riJ/ri" solucana rastladığım gösteren minicik bir parça dahi kanıtınız yok." Öne eğildiğinde ışık, gözlük çerçevesinde parladı.

"Bu çeşit bir bilgi işimize yaramaz. Hayır, Dr. Johanson! Gerçek şu ki, kimse solucanın varlığını öngöremezdi, çünkü başka bir yerde bu

yaratıkla karşılaşılmadı. Nasıl bilebiliriz, belki de Matsumoto sadece solucanlan merak etmiştir?"

"içgüCülerim öyle olmaCığını söylüyor." CeCi Johanson sakince

"içgüCüleriniz mi?"

"içgüCülerim bana olayın sanCığımızCan Saha yaygın olduğunu

sttylüyoi Güney Amerikalılar Ca solucanları bulCu."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Durun tahmin edeyim, onlar Ca tuhaf sorular sordular."

"Aynen öyle."

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsunuz Dr. Johanson." dedi Stone iğneleyici bir tavırla. "Sizin bir bilim aCamı olduğunuzu düşünmüştüm. Ne zamandan beri karar vermek için içgüCüleriniz size yetiyor?"

"Cliff," CeCi LunC, "belki Ce çeneni kapatmalısın."

Stone'un gözleri açıldı. ÖfkeCen kudurmuş bir halCe kadına baktı.

"Ben senin patronunum," Siye bağırdı, "ve eğer burada çenesini kapatacak biri varsa o da — "

"Bu kaCar yeter." CeCi Skaugen. "Başka bir şey duymak istemiyorum."

Johanson, LunC'un kendini kontrol etmekte zorlanCığını görebiliyorCu. Stone'un nasıl olup Ca onu kışkırttığını merak etti.

"Her halükarda," Siye Cıvam etti, "Japonya ve Güney Amerika'nın söyleCiklerinCen Saha fazlasını bildiklerine inanıyorum. Tıpkı bizim gibi. Şansımız var ki, deniz suyu hakkındaki analiz verilerine ulaşmak, derin deniz solucanları hakkında olanlara ulaşmaktan çok daha kolay. Dünya üzerinde yakın zamanda analiz edilmemiş bir su kütlesi bulmak zor. Başka kaynaklan Ca bilgi almak için zorlaCım ve

onlar da durumu onayladılar."

"Hangi durum?"

"Deniz suyuna sıra dışı derecede yüksek miktarlarda metan

kanşıyor. Hepsi birbirine uyuyor." Johanson tereCCüt etti. "Bu meseleye yine içgüdüleri karıştıracağım için üzgünüm, Dr. Stone, ama Matsumoto'nun ekibi ile konuşurken benim gerçeği tahmin etmemi

sağlamaya çalıştıkları izlenimi eCinCim. Şüphesiz gizlilik, yemini

etmişlerCir ama hiçbir ciCCi enstitü veya bilimci, insanların

hayatının bağlı olduğu bir bilgiyle oyun oynamaz. Bunun savunması

yoktur. Böyle bir şey gerçekleşirse, sadece—

Skaugen ona kaşlannı çattı. "Sadece ekonomik çıkarlar tehlikeye girdiğinde olur," CeCi, "söylemek istediğin bu mu?"

"Evet. Aynen öyle."

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Johanson yığının içinden bir çıktı aldı. "Yüksek metan seviyesi ka'nın do

bölgede kaydedilmiş. Norveç, Japonya ve Latin Ameri açıklarınCa.

Bir CeJLukas Bauer'in verileri var."

ünyada üç doğu sahilinin

"O kim?" diye sordu Skaugen.

O

"Derin deniz akıntıları üzerine çalışıyor. Şu anda Grönland Denizi nde Akıntıları izlemek için sürüklenir-tanımcılar kullanıyor, sonra da verileri lıaritalıyor. Çalıştığı gemiye e-posta attım. işte söyledikleri."

Johanson okumaya başladı. "Sevgili meslektaşım, korkarım senin solucanına rastlamadım ama Grönland Denizi'nde alışılmadık seviyede metan tespit ediyoruz. Aslında, bazı bölgelerde, epey miktar gaz suya sızıyor. Akıntıda süreksizlikler ve kesintiler gözlemliyoruz ve bu iki durum bağlantılı olabilir. Eğer haklıysak, oldukça ciddi bir sorunumuz var. Bu mesajı çiziktirdiğim için üzgünüm ama şu ara feci derecede meşgulüm. Buraya bana yardım etmek ve sorularıyla dikkatimi dağıtmak için gelen gazeteci Karen VVeaver'ın detaylı bir raporunu ekte gönderiyorum. Akıllı bir kızdır ve daha fazla soru sormak istersen, o ilgilenecektir. Onunla kweavcr@deepbluesea.com adresinden irtibata geçebilirsin."

"Ne tür süreksizliklerden bahsediyor?" diye sordu Lund.

"Hiç fikrim yok. Onunla Oslo'da tanıştığımda biraz uçuk kaçık gibi görünüyordu ama bir tam bir bilim insanı örneğiydi. Raporu eklemeyi unutmuş ama bu bir sürpriz değil. Hemen bir e-posta gönderdim ama cevap vermedi."

"Muhtemelen tam olarak ne üzerinde çalıştığını bulmamız gerekir." dedi Lund. "Bohrmann bilir, öyle değil mi?"

"Gazetecinin de bildiğini tahmin ediyorum."

"Karen...?"

"Karen VVeaver. ismi tanıdik gelmişti. Anlaşılan, bazı makalelerini okumuşum. ilginç bir kadın. Biyoloji, bilgisayar mühendisliği ve spor hocalığı okumuş. Denizle ilgili konular üzerine eğiliyor —ve hep

büyük başlıklar: denizleri haritalamak, plaka tektoniği, iklim

değişimi. Son makalesi derin deniz akıntıları üzerineydi. Bohrmann'a gelince, hafta sonuna kadar beni aramazsa ben onu arayacağım."

"Peki, bu durumda ne yapacağız?" diye sordu Hvistendahl.

Skaugen'in mavi gözleri Johanson'a kilitlendi. "Dr. Johanson ne düşündüğünü size söyledi. insanların yaşamı buna bağlıyken bilgi

gizlemek petrol endüstrisi için bir utanç kaynağı olur. Kuşkusuz

haklı. Bu yüzden dün akşamüzeri yönetim kurulu ile bir toplantı

yaparak bazı net öneriler sundum v bunların sonucu olarak Norveç

hükümeti bilgilendirildi."

Stone kulakları dikildi. "Nasıl bilgilendirildi? Elimizde kesin sonuçlar yok. Hatta — "

"Solucanlar hakkında bilgilendirildi, Clifford. Ve metan çözülmesi hakkında. Yaklaşan bir metan felaketi ihtimali yamacının çökme

tehlikesi hakkında. Hatta onlara derin deniz robotu okyanusta

bilinmeyen bir yaratığı kaydettiğini bile söyledik. Bu kadarı yetmez mi?" Skaugen kaşlarını çatarak sırayla hepsinin

baktı. "Dr.

Johanson

e

ökeltilerinin da. Ve kıta muzun

252

O

içgüdülerinin doğru çıktığını bilmekten memnuniyet duyacaktır. Bu

sabah JNOC'nin bilim komitesiyle bir saatlik bir sohbet şerefine nail oldum. Şimdi, eminim ki hepiniz bunun saygıdeğer bir şirket

olduğunun farkmdasmızdır ama bir anlığına bile olsa Japonlar'ın

metan çıkarma konusunda öncü olmak için o kadar istekli ve

diğerlerinden önce başarılı olmak için her şeyi göze almış olduklarını varsayalım. Her ne kadar olmayacak bir şeymiş gibi görünse de, bu

onların belli bir miktar riski göze almaları ve uzman görüşlerini yok saymalarıyla sonuçlanırdı." Bakışı Stone'a kaydı. "Sonra varsayalım ki bu dünyada hırsları yüzünden uyarılara kulak asmayacak ve

hayati derecede önemli kanıtları bastıracak insanlar olsun. Ah,

biliyorum saçma ama varsayalım ki bunların hepsi doğru olsun... Eh,

ne kadar dehşet verici olacağını bir düşünün. JNOC'nin bir ulusun

metan çıkaran iH ulus olma hayalini tehdit eden bir solucanın

varlığım gizlediğinden şüphelenmemiz gerekirdi. Bunu, haftalardır

yaptıklarından şüphelenirdik."

Kimse tek söz etmedi. "Ama üzerlerine o kadar da gitmemeliyiz,"

diye devam etti Skaugen. "Ya Neil Armstrong solucanın teki

yüzünden uzay aracında kalsaydı! Üstelik, dediğim gibi, varsayımda bulunuyordum. JNOC, Japonya kıyılarında benzer solucan türleri buldu ama yöneticileri solucana üç gün önce rastladıklarında ısrar ediyor. Ne kadar şaşırtıcı bir tesadüf."

"Of, lanet," dedi Hvistendahi alçak sesle.

"Peki, JNOC ne yapmayı düşünüyor?"

"Eh, kendi hükümetlerini bilgilendireceklerini tahmin ederim.

Statoil gibi onlar da hükümet tarafından işletilen bir şirket. Sessiz kalmayı göze alamazlar —tabii bu hiç akıllarından geçmemiştir! Eğer solucanı bulup bulmadıklarını sormak için Güney Amerikalıları arasam, onlar da solucanı daha bu sabah bulduklarım söyleyebilirler. Yaşadıkları şoku bir hayal edin! Zaten bizi aramak ve haber vermek üzereydiler! Sakın bizden başka herkes hakkında dalga geçtiğimi düşünmeyin: Biz de onlardan iyi değiliz."

"Yani — " dedi Hvistendahi.

"Bana katılmıyor musun?"

"Şu ana kadar meselenin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyorduk."

Hvistendahi sinirlenmiş görünüyordu. "Üstelik hükümete söylemek benim de fikrimdi."

"Seni herhangi bir şeyle suçlamıyorum." dedi Skaugen maksatlı bir tavırla.

Johanson kendini bir oyundaymış gibi hissediyordu. Skaugen,

Stone'un idamım sergiliyordu, o kadarı belliydi. Lund'un yüzünde

ekşi bir tatmin ifadesi yayılıyordu. Ama solucanı ilk bulan Stone değil miydi?

"CTifford," diyerek sessizliği bozdu Lund, "solucan) rastlamıştın?"

Stone'un yüzü soldu. "Biliyorsun," dedi, "sen ^e oradaydın."

.

na ne

253

O

"Daha önce hiç görmemiş miydin?"

"Daha önce mi?"

"Mesela geçen yıl. işleri kendi eline almaya karar verip, suyun bin metre altında Kongsberg prototipini inşa ettiğinde."

"Senin derdin ne?" diye tısladı Stone. Skaugen'e bir göz attı.

"Kendi başıma hareket etmiyordum. Desteklerini almıştım. Haydi

flört, ne ima etmeye çalışıyorsunuz?"

"Ah, evet seni desteklediler," dedi Skaugen, "en fazla bin metre derinlik için tasarlanmış yeni bir derin deniz ünitesi prototipini

denemeyi önermiştin."

"Evet."

"Teorik olarak tasarlanmış."

"Eh, tabii ki teorik olarak. ilk denemeye kadar yaptığın her şey teoriktir. Pratikte bana ilerle onayı vermiştiniz." Hvistendahl'a döndü. "Sen de Thor. Birim laboratuvarında test eden ve onay veren sendin."

"Bu doğru." dedi Hvistendahl. "Öyle yaptık."

"Eh, buyurun işte."

"Senden," diye devam etti Skaugen, "bölgeyi incelemeni, bir rapor çıkarmanı ve tamamen test edilmemiş bir üniteyi inşa etmenin — "

"Bunu bana yapamazsınız!" dedi Stone sinirle. "Ünite

onaylanmıştı."

"—akıllıca olup olmayacağını belirlemeni, ancak ondan sonra

birimin deneme safhasına geçmesini istedik. Evet bu riski göze almaya hazırdık. Tüm raporların olumlu olduğunu göz Önünde

bulundurarak."

Stone ayağa fırladı. "Öylelerdi!" dedi öfkeyle titreyerek.

"Otur." dedi Skaugen soğukça. "Sana haberlerim var. Dün Kongsberg prototipiyle bağlantıyı kaybettik.""

Stone dondu kaldı. Sonra, "Prototipi gözlemek ile doğrudan ilgili değilim. Üniteyi ben inşa etmedim, sadece projeyi çizdim. Beni neyle suçluyorsunuz? Şu anda neler olduğunu bilmemekle mi?" dedi.

"Hayır. Olayların ciddiyeti, prototipin kurulmasına yol açan

olaylar serisini gözden geçirmemize neden oldu. Soruşturma sırasında senin... nasıl söylesem... aktarmayı unuttuğun iki rapora rastladık."

ni

Stone'un parmakları masanın kenarını kavradı. Sallandı. Sonra

ke^î^^ kontrol etti. Yüzü ifadesizdi. "Söylediğiniz raporlar hakkıma

^'f^ bilmiyorum."

"Raporlardan biri haritalanmasının güç olduğu kanıtlanan

hi^r^tJ^^^e' gaz haznelerinin tam yerini belirliyordu. Bir hazneye

çarpma ri^k^iSf az olduğu

VV

sonucuna varıyordu ama bu risk denmemişti."

"Bu risk görmezden gelinebilirdi." dedi Stone haşinc birimin üretkenliği tüm beklentilerin ötesine geçti." "Görmezden gelinebilir demek yeterli değil." tI 1

Son

"So

bir yıl boyunca

c

o

"Ama bir gaz haznesine çarpmadık! Petrol çıkarıyoruz. Ünite

çalışıyor Prototip çok başarılı oldu —sizi doğru düzgün bir birim inşa etmeye ve bu sefer işi resmileştirmeye ikna edecek kadar başarılı."

"ikinci rapor," dedi Lund, "hidratlarda kolonileşen tanımlanmamış

solucanlar bulduğunuzu belirtiyor."

"Tanrı aşkına, peki, tamam. Buz solucanıydı."

"Onu inceledin mi?"

"Neden ben yapayım ki?" *

"Ekibinden inceleyen oldu mu?"

"Bu... Tabii ki inceledik."

"Rapor buz solucanına benzediğini söylüyor. Ama sonucu belirleyici bir karar yok. Bu yaratıkların muazzam sayılarda olduğundan bahsediliyor. Görünüşe göre, çevre üzerindeki etkileri bilinmiyordu ama etraflarındaki suda metan tespit edilmişti."

Stone'un yüzü beyazlamıştı. "Bu tam olarak... tam olarak doğru değil. Solucanlar sınırlı bir alan içindeydiler."

"Ama o alanda binlercesi vardı."

"Biz o alanın bir kenarına birimi kurduk. Düşünmedim... raporun... Yani ilgisi yoktu."

"Solucanı sınıflandırmayı başarmış mıydınız?" diye sordu Skaugen sakince.

"Emindik... "

"Onu sımflandırabildiniz miT

Stone dişlerini gıcırdatıyordu. "Hayır." diye itiraf etti, uzun bir duraklamanın ardından.

"Peki." dedi Skaugen. "Bu durumda Cliff, şu andan itibaren görevinden alındın. Tina senin yerini alacak."

"Bunu yapamazsınız!"

"Bunu daha sonra tartışırız."

Stone, onunla göz göze gelmemeye çalışan Hvistendahl'a döndü.

"Tanrı aşkına Thor, birim gayet iyi çalışıyordu."

"Sen aptalın tekisin." dedi Hvistendahi açıkça.

Stone birden çökmüş göründü. "Üzgünüm," dedi, "böyle olsun istemedi Sadece birimi ayağa kaldırıp çalıştırmak istemiştim."

Johanson adama acıdı. Başarılı bir prototip üreten iH kişi olmak

istemişti. Derin deniz ünitesi onun bebeği, kariyerinde ilerlemesini sağlayacak benzersiz bir fırsattı. Bu yüzden solucanları görmezden

gelmeye karar vermişti.

Bir süre işe yaramıştı. Resmi olmayan testlerin başarılı olduğu bir

yıl geçmişti. Sonrasında resmi başlangıç, üretim koşturması ve

derinliklerin fethi vardı. Bu, Stone'un zafer geçidi olabilirdi. Ama solucan tekrar ortaya çıkmıştı. Ve etki alanı bu kez birkaç metrekare ile sınırlı değildi.

Skaugen gözlerini ovuşturdu. "Sizi bu işe bulaştırdığımız için özür dilerim Dr. Johanson," dedi, "ama siz ekibin bir parçasısınız."

"Anlıyorum."

"Durum şu ki, tüm dünyada işler çığırından çıkmış vaziyette.

Kazalai anomaliler ve dahası. insanlar huzursuzlaşmaya başladı ve

petrol şirketleri uygun bir günah keçisi. Hata yapmayı göze alamayız.

Size hâlâ güvenehıln miyiz, Dr. Johanson?"

Johanson içini çekip ardından başını salladı.

"iyi. Biz de öyle düşünmüştük. Ah, beni yanlış anlamayın. Bu

tamamı n sizin vereceğiniz bir karar. Ama madem bilimsel

koordinatör olarak daha fazla zamanınızı bize ayırmanız gerekecek;

biz de bu yüzden NTNU'ya başvurduk "

Johanson ayağa kalktı. "Ne yaptınız?"

"Biraz izin alıp alamayacağınızı sorduk. Ayrıca isminizi hükümete de, bildirdim."

Johanson aptallaşmıştı. Sonra kendini topladı. "Bir dakika durun

— "

"Gerçek bir araştırma pozisyonu," diye sözünü kesti Lund, "Statoil bütçe sağlayacak ve istediğin bütün yardım ve desteği alabileceksin."

"Tercih ederdim ki — "

"Sinirlendiğinizi görüyorum." dedi Skaugen. "Ve nedenini anlıyorum Ama eminim durumun ne kadar kritik olduğunun

farkındasınız. Geomar çahşanlaı ı dışında bu meseleyi sizin yarınız

kadar bile bilen kimse yok. Tabii ki kabul etmek zorunda değilsiniz ama kabul etmeniz halkın yararına olacaktır."

Johanson öfkesine güçlükle hakim oluyordu. iğneli bir cevap dilinin ucuna kadar geldi ama yuttu. "Anlıyorum." dedi katı bir tonla.

"O zaman kabul ediyor musunuz?"

"Bu görevi reddetmem mümkün değil." Lund'a, onu delip geçeceğim umduğu sert bir bakış fırlattı. Kadın başını çevirdi.

•'inanın bana, Dr. Johanson," dedi Skaugen kasyetle, "Statoil size ^ ^ minnettardır. Şimdiden büyük saygımızı ve yaptıklarınızla da hayranlığımızı kazandınız. En azından, benim şahsımda bir dost kazandığınızı bilmenizi

1

isterim. Eğer sizi zorladıysak, özür dilerim, ama bu iş hallolduğunda acısını istediğiniz gibi çıkarabilirsiniz. Ve şunu söyleyebilirim, gerekirse sizin için çarmıha gerilmeye hazırım."

Johanson adamın açık mavi gözlerine baktı. "Peki." dedi. "Si sonra hatırlatabilirim."

"Sigur, Tanrı aşkına yavaşla!" Lund, Johanson otoparka doğru aceleyle ilerlerken onun ardından koşturuyordu. Araştırma merkezi ağaçlar ve çimenliklerle çevriliydi ama Johanson manzara seyretme havasında değildi Ofisine geri dönmek istiyordu.

c

o

sizin isçınını

sizin için ze bunları daha

ka aoğr

Siye bağırdı

"Sigur!"

Kadın ona yetişti ama Johanson devam etti. "Ah, hayCi ama Sigur, böyle keçi gibi inatçı olman şart mı? Cin. "Gerçekten seni

kovalamamı istiyor musun?" Johanson aniden durup döndü. Kadın

neredeyse ona çarpıyordu. "NeCen olmasın? Ne kaCar hızlı olduğunu hepimiz, biliyoruz." "Aptal."

"Öyle mi? Konuşurken de, söz verirken de her zaman çok

hızlısındır. Aslında ö kadar hızlısın ki, onlara sormadan arkadaşların hakkında planlar bile kurarsın."

"Seni kendini beğenmiş piç. Ben bu olaya karışmak istememiştim."

"Öyle mi? Ah, bak bu çok rahatlatıcı." Bir cevap beklemeCen yola Cıvam etti. LunC bir an tereCCüt etti, sonra adamın yanında belirdi.

"Tamam, sana Nöylemeliydim. Özür Silerim. Gerçekten." "Bana sormanız gerekirCi."

"Kahretsin, sormak istiyorduk ama Skaugen araya CalCı ve sen Ce her şeyi yanlış anladın."

"Beni üniversiteCen uzaklaştırCınız, sanki bir yük beygiriymişim gibi satın

aldınız."

"Hayır." KaCın, Johanson'un ceket kolunu yakaladı ve onu

durmaya zorladı. "Onları bir yokladık, hepsi bu. Farazi olarak, sana biraz izin verip vermeyeceklerini öğrenmek istedik."

Johanson homurCanCı. "Kulağa hiç Ce öyle gelmiyordu." "Sana tamamen yanlış anlattı."

Johanson, hâlâ kolunu çekiştiren kadının eline baktı. LunC bıraktı.

"Kimse seni hiçbir şeye zorlamıyor." CeCi. "Eğer fikrini Ceğiştirirsen, o Ca kabul. Bir şekilde halleCeriz."

Arkada kuşlar şakıyor, fiyortlardan gelen meltemde motorbotların

sesi CuyuluyorCu. "Eğer fikrimi Ceğiştirirsem," CeCi, "senin için pek iyi olmaz."

"Bununla yaşamak zorunda kahrım. Seni önermek zorunda

CeğilCim. Bu benim kararımdı ve... eh, Skaugen'e söz vermekte erken

davrandım. "Ona ne CeCin?"

"Bu işi yapacağını." Gülümsedi. "Söz verdim. Ama bu seni n değil."

Johanson öfkesinin eridiğini hissetti ama LunC'a bir Cers vermek

içİn biraz daha sürmesini isterdi.

5aha önceCen

ıma

çağırdı. Bu Cliffin hatası. batmazdık."

"Skaugen bana güveniyor." CeCi LunC. "Seninle kan

———————

buluşamadım. Beni, Stone ve saklanan raporları anlatmak için tek

başı

En başından beri dürüst olsaydı, bu pisliğe

"Hayır Tina." Johanson başını salladı. "Solucanların bir tenlik, oluşturacağını düşünemedi, hepsi bu." Adamdan hiçbir zaman

hoşlanmamam | rağmen Stone'u savunuyordu. "Sadece işe devam

etmek istedi."

"Eğer bir sorun olacaklarını düşünmediyse neden raporları

sakladı?"

"Çünkü projeyi duraklatırdı. Kimse onları ciddiye almazdı ama

Statoil böyll bir durum karşısında gerekeni yapar ve projeyi ileri bir tarihe atardı."

"Ama biz onlan ciddiye alıyoruz!"

"Elbette ama sadece sorunun boyum yüzünden. Stone onları

bulduğumla sadece küçük bir bölgedeydiler, öyle değil mi?"

"Hımm."

"Yoğun bir şekilde kaplanmış bir bölgeydi belki ama sonuçta sınırlı vı küçüktü. Böyle bir durumun her zaman görüldüğüne dair bahse

girerim. Küçük organizmalar sıklıkla yoğun kitleler halinde

görülürler ve birkaç solucan nı kadar zarar verebilir ki? Kimse buna kafayı takmazdı, inan bana. Meksika'da buz solucanıyla

karşılaştıklarında da alarm zilleri çalmadılar, üstelik hidratlll onlarla kaynamasına rağmen."

"Raporları paylaşmak bir prensip meselesi. Proje tamamen onun

sorumluluğundaydı."

"Öyle." Johanson içini çekip fiyortlara doğru baktı. ^"Ve şimdi de benini sorumluluğum."

"Bilimsel bir koordinatöre ihtiyacımız var." dedi Lund. "Ve ben, senden başkasına güvenmem."

"Tanrım," dedi Johanson, "sen iyi misin?"

"Ben ciddiyim."

^"Ve ben de yapacağımı söyledim."

"Bir düşün." Lund'un gözlerinin içi parladı. "Beraber çalışacağız."

"Beni ikna etmene gerek yok. Pekâlâ, sırada ne var?"

Kadın tereddüt etti. "Skaugen'in ne dediğini duydun. Benim

Stone'un yerine geçmemi istiyor. Uzun vadede bu karan o veremez.

Stavanger'den onay gelmesi gerek."

"Skaugen," diye düşündü Johanson, "ama anlamıyorum. Neder herkesin içinde saldırdı? Neden beni bu işe karıştırdı? Elinde daha

fazla koz olsun diye mi?"

Lund omzunu silkti. "Skaugen gerçekten dürüsttür. Bazıları gereğinden biraz fazla dürüst olduğunu söyler. Ama insanların gözlerini b^ı konulara kapatmalanndan rahatsızlık duyuyor. Gerçi yumuşak kalplidir. Stone'a bir şans daha vermesini isteseydim, muhtemelen kabul ederdi."

"Anlıyorum." dedi Johanson yavaşça. ^"Ve ^ se n^J de bunu yapmayı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Lund cevap vermedi.

plidir. S

"Ve sen de b "Ve sen

c

o

r'den onay

en Stone'a en Stone'aX

"Ne kadar bağışlayıcısın."

Lund onu duymamış gibi davrandı. "Skaugen kararı bana bıraktı," dedi," ama derin deniz ünitesi... Stone, onun hakkında gerçekten çok şey biliyordu, benim bildiklerimden çok daha fazlasını. Skaugen, birilerinin Thorvaldson'h bölgeye gidip prototipten neden sinyal gelmediğim öğrenmesini istiyor. Bu operasyonu Stone yürütmeli ama eğer Skaugen onu uzaklaştırırsa iş bana kalır."

"Ya diğer seçenek?"

"Dediğim gibi, Stone'a bir şans daha verilir."

"Üniteyi kurtarmak için."

"Geriye kurtarılacak bir şey kaldıysa. Ya da tekrar çalışır duruma getirmek için. Her halükarda, Skaugen benim terfi etmemi istiyor.

Ama Stone affedilirse, işini elinde tutabilir ve Thorvaldmn'un

güvertesinde yola çıkar."

^"Ve bu durumda sen de?"

"Stavanger'e gider ve yönetim kuruluna rapor veririm."

"Tebrikler," dedi Johanson, "kariyerin yükselişe geçiyor."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Benim istediğim bu mu?"

Johanson gölde geçirdikleri hafta sonunu hatırladı. "Bilmem." dedi.

"Ama hem bir erkek arkadaşın, hem de kariyerin olabilir; eğer

endişelendiğin şey buysa. Tabii hâlâ bir sevgilin varsa."

"Biz., birbirimizi pek görmedik... şeyden beri... seninle..,"

Sesi.kısıldı. Tekrar konuştuğunda sesi düzgündü. "Güzel

Sveggesundet'te takılmak ya da her gün adalara gidip gelmek normal

bir yaşam değil. Sanki bir film setinde olmak gibi."

"Ama iyi bir film olurdu."

"Sanki... aşık olduğun yere döndüğünü farz et." dedi Lund. "Oraya gittiğin anda ayaklarını yerden keser. O kadar mükemmeldir ki,

gitme zamanı geldiğinde ayrılmamak istersin. Ama aynı zamanda

dünyanın bü en güzel yerinde yaşamak isteyip istemediğini

düşünürsün. Demek istediğim, orada yaşasaydın yine o kadar güzel

gelir miydi?" Uygunsuz bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Bu tür şeyleri konuşmaktan nefret ederim."

Johanson bir kararsızlık belirtisi görmek için kadının yüzüne baktı

ama ' karşısında kararını vermiş birinin yüzü vardı. Sadece bundan

henüz kendisi haberdar değildi. "Belki de gidip Kare'ye onu sevdiğini ve sonsuza kada onunla birlikte olmak istediğini söylemelisin."

"Ya yürümezse?"

"Mutluluktan kuşkulanıyorsun. Ben de bir zamanlar öyleydim.

Bâna pek faydası dokunmadı."

"Şimdi mutlu musun?"

"Evet."

o

"Hiç pişmanlıkların yok mu?"

Johanson çaresizce ellerini kaldırdı. "Haydi ama Tina, herkesin pişman olduğu şeyler vardır. Sadece hem kendime hem de

başkalarına karşı düriısi olmaya çalışıyorum. Flört etmeyi, iyi vakit geçirmeyi ve kontrolü elimde tutmayı seviyorum. Fazla

konuşmuyorum ama gerek de olmadığını düşünüyorum.

Psikiyatristler beni fazlasıyla sıkıcı bulurlardı. Sadece huztıı

istiyorum, hepsi bu. Hayatımdan memnunum, bana yetiyor. Ama bu,

benim Benim mutlu olma tarzım seninkinden farklı. Ben,

kendiminkine inanıyorum Sen de aynı şeyi yapmayı öğreneceksin.

Ama çok zamanın yok. Kare sonsuza kadar beklemeyecektir."

Esinti Lund'un saçlarının arasında oynaştı. "Eğer Stone yamaca

giderse," dedi yüksek sesle düşünerek, "benim Stavanger'e gitmem gerekecek. Gerçi o da olur. Thorvaldson denize açılmaya hazır. Stone yann veya öbür gün gidebilir Stavanger işi daha uzun sürecektir.

Detaylı bir rapor yazmam gerekecek. Yarıı, bana Sveggesundet'e

gidip orada... orada işlerimi halletmeme yetecek birkaç gün kalıyor."

"işler?" Johanson sırıttı.

Kadın dudaklarını büzdü. "Bir düşünüp Skaugen'le konuşacağım."

"Öyle yap," dedi Johanson, "ama çabuk düşün."

tıerhaba dr. johanson. mesajınız için teşekkür ederim, londra'dan

henüz döndüm ve şu anda tek söyleyebileceğim lukas bauer ve

gemisine ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığıdır,

ulaşamıyorum, ama sizinle buluşmaktan memnun olurum. Kim bilir

belki birbirimize yardım edebiliriz, gelecek hafta ortasından itibaren londra 'daki ofisimde olacağım, eğer daha önce buluşmak isterseniz,, shetland adalarına doğru yola çıkıyorum, orada bir buluşma

ayarlayabiliriz, programınıza uygun olanı bana bildirin, karen diye mırıldandı Johanson, "demek

"Bak bak," yapabilirmiş."

Lukas Bauer kayıp mı olmuştu? Belki de Skaugen'le bir buluşma ayarlayıp, gerekirdi. Bütün bu olayların bağlantılı olduğunu iddi

260

ona teorisini anlatması iğinde, adam en fazla gülerdi. Buna teori denebilir miydi? Nihayetinde onu destekleyecek bir kanıt yoktu, sadece içinde dünyanın uçuruma yuvarlandığına ve bunun sorumlusunun da denizler olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı.

Eğer fikrini geliştirmek istiyorsa kanıta ihtiyacı vardı...

Mümkün olan en kısa sürede VVeaver'la buluşmalıydı. Neden onunla Shetland'da buluşmasındı ki? Statoil her şeyin parasını ödediği müddetçe uçak sorun olmazdı.

Hayır, diye düşündü aniden, hem de hiç sorun olmazdı.

Birkaç saat önce Skaugen, gerekirse onun için çarmıha gerilmeye hazır olduğunu söylememiş miydi?

O kadarına gerek yoktu. Bir helikopter yeterdi.

Johanson sandalyesinde geriye yaslandı ve saate baktı. Bir saat

içinde dersi vardı, sonra bazı DNA dizi analizleri hakkında bir

departman toplantısı olacaktı.

Bilgisayarda yeni bir klasör açıp, adını Beşinci Gün koydu.

Aklına gelen ilk isim oydu. incil'e göre, Yaradılışın beşinci gününde, Tanrı

denizleri yaratmış ve yaşayan varlıklarla do içindekiler bugünlerde

kıyameti koparıyorlardı. Yazmaya başladı. Her geçen dakika daha da

ürperiyj

rmuştu. Ve denizler ve

• ^

261

c

o

2 Mayıs

Vancouver ve Vancouver Adası, Kanada

Geçen kırk sekiz saat boyunca Ford ve Anavvak aynı veri

sekansında debeleniyorlardı. Önce zifiri karanlık. Sonra insan

kulağının duyma eşiğinin dışında bir ses sinyali salınımı. Toplamda üç sinyal. Ve en sonunda o bulut. Işıldayan, maviye çalan bir bulut.

Birden ekranın ortasında belirmiş ve dışa doğru dağılmıştı; tıpkı

genişleyen bir evren gibi. Işık göz alıcı değildi, soluk mavi bir

parıltıydı; donuktu, zayıfça yayılıyordu ve balinaların muazzam siluetlerinin zar zor görünmesine neden olmuştu. Ekranı hızla yayılarak kaplamıştı. Balinalar, sanki bir büyüyle dondurulmuşlar gibi ışığın önünde asılı duruyorlardı.

Birkaç saniye geçti.

Bulutun derinlerinde bir hareket oldu. içeriden bir şey, kıvranan yılana benzer bir şimşek ileri fırladı.- ince ve sivri ucu balinalardan birinin başının yan tarafına saplandı. Bu Lucy'ydi. Her şey bir anda olup bitmişti. Bulutun içinden diğer balinalara doğru da ışık çakmaları gerçekleşti, sonra gösteri başladığı gibi aniden sona erdi.

Sonrasında, film geriye sarıyormuş gibi göründü. Bulut kendi içine doğru çöktü ve yok oldu. Ekran karardı. Ford'un teknisyenleri filmi yavaşlattılar, sonra bir kez daha yavaşlattılar. Çözünürlüğü iyileştirmek için akıllarına gelen her yolu denediler ve daha fazla ışık verdiler ama kaset üzerinde çalışmalarının üzerinden saatler geçtikten sonra bile balinalara ne olduğu gizemini çözme bir adım ileri gidememişlerdi.

Sonunda Anavvak. ve Ford acil durum komitesi için raporlarını yazmaya karar verdiler. Nanaimo'da yaşayan ve biyolojik ışıldama üzerine uzman bir biyologun yardımını istemelerine izin verildi. Adamın şaşkınlığının üzerinden gelmesi bira/ zaman aldı ama

sonunda onların vardığı sonucu doğruladı: bulut ve ışık çakmalaı ı

organikti. Uzmana göre, ışık çakmaları bulutun içindeki bir

zincirleme reaksiyon

sunucu oluşuyordu; gerçi nasıl tetiklendiklerini veya am

• ^

262

açlarını söyleyemezdi

c

o

nın

ede

Yılankavi hareketleri ve uca doğru giderek incelmeleri ona kalamarları hatırlatıyordu ama o boyuttaki bir yaratığın gerçekten devasa olması gerekirdi ve dev kalamarın ışıldayabildiği şüpheliydi. Üstelik bu bulutun kendisini veya yılansı yıldırımların kaynağını açıklamıyordu.

Ama hepsi içgüdüsel olarak bir şeyi kavramışlardı: bulut, balinalardaki davranış değişikliğinin sorumlusuydu.

Tüm bunlar açıkça raporlarında belirtiliyordu, ancak rapor akıl ermez bir karanlıkta ortadan kaybolmuştu. Kara Delik kendi

aralarında acil durum komitesine taktıkları isimdi çünkü her şeyi tek bir iz dahi bırakmadan emip yok ediyordu. ilk başta Kanada

hükümeti bilim insanlarını birlikte çalışmak için teşvik etmişti ama ABD tarafından yönetilen birleşik komite işe başladığından beri

onlardan tek istenen bilgi sağlamalarıydı. Vancouver Akvaryumu,

Nanaimo'daki laboratuvar ve hatta ingiliz Kolombiyası Üniversitesi

bile tek taraflı bir bilgi zincirinin sadece bir parçalarıydılar. Bilim insanlarına bir şeyler söylendiği tek an, bulgularını, hipotezlerini ve rahatsız oldukları noktalan onlara söylendiği gibi raporlanna

yazmalan istendiğinde olmuştu. Ne John Ford, Leon Anavvak, Rod

Palm, Sue Oliviera, ne de Ray Fenvvick bulgularının nasıl

kullanıldığını veya komitenin bulgularıyla aynı fikirde olup

olmadığını biliyordu. Çahşmalannı diğer gnıplannki üe

karşılaştrrmak, araştımıalannın anahtanydı ama şu anda bu onlara

yasaldanmıştı.

"Judith Li kontrolü ele alana kadar," dedi John Ford, "işler iyi gidiyordu."

Anavvak, Oliviera ile telefondaydı. "O midyelerden daha fazlasına ihtiyacımız var." dedi kadın.

"inglevvood'dan kimseye ulaşamıyonım." dedi Anavvak. "Benimle konuşmuyorlar ve Li de tüm olanların bir kazadan ibaret olduğuna,

çekme halatında aptalca bir hata yapıldığında ısrar ediyor. Kimse

midyelerle ilgili tek laf etmiyor."

"Ama sen onları gözlerinle gördün! Yeni örneklere ve o garip organik maddeden daha fazlasına ihtiyacımız var. Neden işbirliği yapmıyorlar? Bizim yardımımızı istediklerini sanmıştım."

"Doğrudan komiteyi aramayı deneyebilirsin."

"Bütün irtibat Ford'un vasıtasıyla olmak zorunda. Anlamıyorum Leon. Eğer bu şekilde işleyecekse, bir acil durum komitesi neye yarar?

Belki de gizli kapaklı çalışmak acil durum komiteleri ve kriz. ekiple doğasında vardır, diye düşündü Anavvak. Hangi acil durum komit

sorunla iki kere karşılaşmıştı ki? Kalıcı üyeleri terörizm, politik ve as gibi her biri gizlilik içinde ele alınması gereken meselelerle

uğraşıyorlardı. Ama aynı zamanda bozulmuş nükleer tesisler, çöken barajlar, orman yangınları, sel baskınları, depremler, volkanik patlamalar ve kıtlıklarla da uğraşıyorlardı. Bunların tümünün de gizlilik içinde mi ele alınması gifekirdi? Muhtemelen hayır ama genelde öyle olurdu.

%

c\

erinin

skeri ikriazylnerı

gereki

c

o

"Ama volkanik patlamaların ve depremlerin nedenini bilmiyor

değiliz." dedi Shoemaker, Anawak öfkesini kustuğunda. "Tabii ki doğadan korkacaksın ama o en azından seni yakalamaya veya tuzağa

düşürmeye çalışmaz. Bunu sadece insanlar yapar."

Üçü birlikte Leon'un teknesinde kahvaltı ediyorlardı. Güneş

tepelerindeki beyaz bulutlann arasından göz kırpıyordu ve hava

keyifli bir şekilde ılıktı ama hiçbiri bunu takdir edecek havada

değildi. iştahı açık olan bir tek Delavvare'dı ve bir tabak dolusu

çırpılmış yumurtayı midesine indiriyordu.

"Gaz tankerini duydun mu?"

"Japonya yakınlarında patlayanı mı?" Shoemaker kahvesinden bir yudum aldı. "O eski hikâye."

Delavvare başını salladı. "Hayır. Dün bir tanesi daha battı.

Bangkok limanında alev aldı."

"Nedenini söyleyen oldu mu?"

"Hayır."

"Belki teknik bir hatadır," dedi Anavvak, "çok fazla anlam yüklememek gerek."

"Judith Li gibi konuşmaya başladın." Shoemaker fincanını masaya çarptı. "Bu arada, haklıydın. Barrier Queen ile ilgili haberlerde hiçbir

şey yoktu Çoğunlukla römorkörü yazmışlar."

Anavvak şaşırmamıştı. Acil durum komitesi, onlan belirsizlikte bırakmaktan hoşlanıyor gibiydi. Belki bu, oyunun bir parçasıydı. Uçak kazasından hemen sonra Delavvare internette araştırmaya başlamıştı. Balinalar başka yerlerde de saldırganlaşmalar mıydı'' Taayii Haw'ilh'in söylediği gibi: Belki sorun balinalar değil, Leon. Onlar problemin sadece bir parçası olabilir — görebildiğimiz (ekparça. George Frank işin bamteiine basmış olabilirdi ama Delavvare'in elde ettiği bilgileri gördükten sonra, Anavvak kendini daha da çaresiz hissetmemişti. Güney Amerika, Almanya, iskandinavya, Fransa, Avustralya ve Japonya'dan internet sayfalarında gezinmişti. Diğer tüm bölgelerde sorun denizanalanydı, balinalar değil.

"Denizanası mı?" Shoemaker bir kahkaha patlattı. "Ne yapıyorlar^^? ' Kendilerini gemilere mi fırlatıyorlarmış?"

Önce Anavvak da bağlantı kuramamıştı ama belki de saldırgan balinalarla zehirli dokunaç kâbusunun gözle görünmeyen bir bağlantısı vardı —altta yatan bir sorunun iki belirtisi. Delavvare, Güney Amerika'yı dehşete veren denizanalarının Portekiz savaşçısı değil de, ona benzer ama henüz

tanımlanamamış, çok daha zehirli ve yeni bir tür olduğ bir bilim

adamının açıklamasını bulmuştu. Sorunlar burada bitmiyordu.

"Bizim balinalar ile sorunlarımız başladığı

ğı sırada ğı sırada

u üzerine Kosta Rikalı

Güney Amerika ve

c

o

?

Güney Afrika'da tekneler kaybolmaya başlamış," dedi Delavvare,

"motorbotlar ve kotralar. Tek buldukları birkaç parça enkaz olmuş.

Ama ikiyle ikiyi toplarsın — "

"Bir sürü gözü dönmüş balina eder." dedi Shoemaker. "Peki neden bunu daha önce duymadık?"

"Eh, başka zaman olsa ilgimizi çekmezCi." CeCi Anavvak.

"Normalde kimse dünyanın diğer yerlerinde neler olup bittiğiyle ilgilenmez."

"Her halükarda bize söylenenCen çok Saha fazla gemi kazası

olmuş." CeCi Delavvare. "Çarpışmalar, patlamalar, batan şilepler...

Bir de Fransa'daki salgın hastalık var. Bir ıstakozun içine yuvalanan algler ile başlamış ve şimdi de patojen tüm ülkeyi kasıp kavuruyor.

Sanırım başka ülkeler Ce etkilenmişler. Ama ne kaCar araştınrsan, gördüğün resim o kaCar bulanıklaşıyor."

Bazen Anavvak kendilerini gülünç duruma düşürdüklerini hissediyordu. Elbette, Amerikalılar'ın en sevilen icadı olan komplo teorilerine ilk kananlar olmazlardı. Her Cört ABD vatanCaşınCan biri bir konuda paranoyaktı. Bazılarına göre, Clinton Rus istihbaratı için çalışıyordu ve birçok insan da UFOTara inanıyordu. Peki ama bir hükümet neCen binlerce insanı etkileyen olayları saklamak işteşindi ki? Özellikle de bunları bir sır olarak saklamak zaten mümkün Siğilken.

Shoemaker da şüpheciydi. "Bu bir Rosvvell vakası değil biliyorsun. Gökten düşen küçük yeşil adamlar ya da çalılıkların ardına saklanan uçan daireler yok. Tüm bu komplo safsatası gerçek hayatta olmaz. Bahse girerim bugün bir balina salCırsa, yarın tüm Cünya duymuş olur. Başka bir yerCe olCuğunCa Ca biz duyarız."

"Peki o zaman şunu bir Cüşün," CeCi Delavvare, "Tofino'Ca bin iki yüz insan yaşıyor ve sadece üç ana cadde var. Ama insanlar, birbirleri hakkında bilinecek her şeyi bilmiyorlar."

"Ne olmuş?"

"Eğer küçük bir kasaba bile olan biteni takip eCemeyecek kaCar çok büyükse, bütün bir gezegene ne demeli?"

"Ah, yapma!"

"Demek istediğim hükümet haberleri her zaman engelleyemez ama

işleri , karıştırabilir. Bunun için habercileri Cizginlemek yeterli.

iCCiaya girerim internetten topladığını her şey buradaki r>asmCa Ca varCı ama biz fark etmeCik."

Shoemaker ona bir göz attı. "Doğru... " dedi kuşkuyla.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," CeCi Anavvak. TabağınCaki yumurtayla oynuyordu. "Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse bilgi bizCe Wa^a Li'Ce." "O zaman ondan iste." dedi Shoemaker.

Anavvak kaşlarını kaldırdı.

• ^ .

"Bilmek istediğin bir şey varsa, sormalısın. En'^kötüsü ^olabilir?

Dosdoğru bir ret ya Ca dikkate alınmama."

^^^^

c

o

Anavvak sessizleşti. Li ona hiçbir şey anlatmayacaktı; nefessiz

kalana kadar Ford'u sorulara boğmuştu ama ondan bile cevap

çıkmamıştı. Öte yandan Shoemaker'ın haklı olduğunu bir nokta

vardı. Kimse fark etmeden de soru sormanın yöntemleri mevcuttu.

Bir süre sonra Shoemaker gittiğinde, Delavvare Leon'un önüne

Vancouver Sun gazetesinin bir nüshasını koydu.

"Tom buralardayken göstermek istemedim." dedi kız.

Anavvak ön sayfaya bir baktı. Dünün gazetesiydi. "Okudum." dedi.

"Hepsini mi?"

"Önemli bölümlerini."

Delavvare gülümsedi. "O zaman önemsiz noktalan da bir oku."

Anavvak anında kızın ne demek istediğini anladı. Sadece birkaç satır uzunluğunda, önemsiz bir makaleydi. Makalenin bitişiğinde anne, baba ve yanındaki uzun adama minnetle bakan küçük bir çocuktan oluşan aileyi gösteren bir de fotoğraf vardı.

"inanılır gibi değil," diye mırıldandı Anavvak.

"Ne istersen söyle." dedi Delavvare ve gözlerini ona dikti. Bugün çerçevesi kristallerle süslenmiş sarı camlı gözlüklerini takıyordu.

"Ama tam da dediğin gibi götün teki sayılmaz."

11 Nisan'da batan yolcu teknesi Lady Wexham'âm son kurtarılan küçük Bili Sheckley (5) en sonunda yeniden gülümsüyor. Bugün, haftalardır gözlem altında tutulduğu Victoria Hastanesi'nden minnettar ailesine ve yuvasına geri dönebildi. Kurtarma operasyonu sonrasında Bili ciddi bir hipotermi geçirmiş ve bu da ağır bir zatürreeye neden olmuştu. Artık sağlığına kavuşan Bili sonunda

şoktan kurtuldu. Bugün ailesi, özellikle Vancouver Adası'nda yaşayan kararlı bir çevreci olan ve kurtarma operasyonunu yönettikten sonra bile küçük Bill'in iyileşme sürecine dokunaklı bir ilgi gösteren Jack "Greyvvolf O'Bannon başta olmak üzere kurtarıcılarına teşekkür ettiler. Bu küçük adam, artık "Tofino Kahramanı" olarak anılan O'Bannon'a borçlanan tek kişi de değil.

Anavvak gazeteyi katlayıp masanın üzerine fırlattı. "Shoemaker bunu görseydi, deliye dönerdi." dedi.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Anavvak üstlerinden yavaşça geçen bulutlan seyrederken sinirlenmeyi denedi ama öfke duyabildikleri sadece General Li, bir de kendisiydi.

Aslına bakılırsa özellikle de kendisi.

"Neden herkesin Greyvvolf ile bir derdi var?" diye sordu Delavvare.

"Sorun çıkarmadan duramıyor." Anavvak gözlerini ovuşturdu. Daha sabah olmasına rağmen kendini yorgun hissediyordu.

"Beni yanlış anlama ama," dedi Delavvare dikkatle, "ama tam öleceğimi zannederken, beni o sudan çıkardı. iki gün önce onu görmeye gittim. Onu Ucluelet'te bir barda otururken buldum ve gidip teşekkür ettim."

"Ve?" diye sordu Anavvak yorgunca.

"Şaşırdı."

Anavvak kıza baktı.

"Teşekkür beklemiyordu. Hoşuna gitti. Sonra da senin nasıl olduğunu sordu."

"Benim mi?"

Kız kollarını kavuşturup masaya yaslandı. "Çok fazla arkadaşının olduğunu zannetmiyorum."

"Bunun nedenini kendine sormalı."

^"Ve bence sana değer veriyor."

"Haydi ama, Licia."

"Bana onunla ilgili bir şey söyle."

Ne gerek var? diye düşündü Anavvak. Neden daha keyifli bir konu hakkında konuşmuyoruz ki?

Bir an düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi.

"Eskiden arkadaştık." dedi tersçe.

Delavvare'in havaya zıplayıp "Biliyordum!" diye bağırmasını bekledi ama kız sadece başını salladı.

"Adı Jack O'Bannon ve Washington Eyaleti'ndeki Port Tovvnsend şehrinden geliyor. Babası, sanırım Suquamish kabilesinden yarı Kızılderili bir kadınla evlenmiş olan bir irlandalı. Amerika'dayken

Jack her türlü işe girip çıkrnış —gece kulübü fedailiği, grafik

tasarımcılık, korumalık ve son olarak ABD Donanması'na bağlı

SEALS ekibinde dalgıçlık. işte orada, asıl yapmak istediği işi bulmuş: Yunus terbiyesi. Ve işinde çok iyiymiş, kalp rahatsızlığı ortaya çıkana kadar. Aslında önemli bir şey değilmiş ama işte onların ne kadar katı kurallara bağlı olduğunu bilirsin. Jack orada iyi iş çıkarıyormuş,

tahmin edebileceğinden fazla nişanı varmış ama bu olay donanmadaki

işinin sonu olmuş."

"Buraya nasıl gelmiş?" diye sordu kız.

"Kanada'ya hep ilgi duyarmış. Önce Vancouver film sektöründe

şansını denemiş. Yapısı ve görünüşüne bakıp bir aktör olabileceğini

düşünmüş ama hiç yeteneği yokmuş. Ve sükunetini koruyamadığı için

işler hep»!^^!^ gitmiş Hatla bir keresinde adamın birini hastanelik

etmiş. "Of." dedi Delavvare.

Anavvak ona sırıttı. "Onun hakkındaki fikirleriniSyıktığım

nı nı

yıktığı

r hep.ılöü

için özür dilerim." için özür dilerim."

c

o

"Boş ver. Sonra ne olmuş?"

Anavvak kendine biraz portakal suyu koydu. "Hapse girmiş.

Hapisteyken çevre koruma ve balinalar hakkında kitaplar okumuş ve

ne yapması gerektiğine karar vermiş. Daha önce Ucluelef ten tanıdığı Davie'ye gidip bir rehber daha alıp almayacağını sormuş. 'Tabii,'

demiş Davie, 'sadece beladan uzak dur' Biliyor musun, Jack eğer işine gelirse son derece sevimli olabilir."

Delavvare başını salladı. "Ama bu sefer sevimli olmadı."

"Ah, bir süre son derece iyi gitti. Aniden kadın turistlerin akınına uğradık Her şey mükemmel gidiyordu, ta ki adamın birini

yumruklayana kadar."

"Bir yolcuyu mu?"

"Evet."

"Haydi canım."

"Evet. Davie onu kovmak istedi ama ben bir şans daha vermesini

rica ettim Ama üç hafta sonra aynı şeyi yine yaptı. Davie de onu

kovmak zorunda kaldı Sen de aynısını yapmaz mıydm?"

"Ben onu ilk olayda atardım."dedi Delavvare yumuşak bir tonda.

"Eh, en azından sen kendini korumasını biliyonnuşsun." dedi Anavvak tersçe. "Her neyse, birine arka çıktığında sana böyle karşılık verirse eninde sonunda sabrın tükeniyor."

Portakal suyundan bir yudum aldı ama boğazına kaçtı ve öksürdü.

Delavvare uzanıp sırtına vurdu.

"Sonra işin ucunu kaçırdı," dedi Anavvak hırıltıyla. "Jack'in bir başka sorunu da gerçeklikle bağı olmaması. Kafasının karışık olduğu

zamanlardan birinde Manitu'nun Ruhu gelip ona 'Bugünden sonra

adın Greyvvolf olacak, balinaların ve yaşayan tüm canlıların

koruyucusu. Git ve onlar için savaş.' demiş. Görünüşe göre bize

kızmıştı ve böylece kendini bizimle savaşması gerektiğine inandırdı.

Üstelik hâlâ benim yanlış tarafta olduğumu ama bunun farkında

olmadığımı düşünüyor." Anavvak artık öfkeyle doluydu. "Ne yerlileı ne de doğa koruması hakkında bir şey biliyor. Yerliler onun histerik olduğunu düşünüyorlar —yapacak bir şeyi olmayan çocuklar,

çalışmaya zahmet etmeye herifler, ayyaşlar gibi bela arayan, kendi

yaşamları da altüst olanların dışında Onlar Greyvvolf un bir harika

olduğunu düşünüyorlar, bir de saçları ağarmış hippiler ve körfezin

tadını çıkarabilmek için turistlerin gitmesini isteyen sörfçüler var.

Her iki kültürün de serserilerini kendine çekiyor; anarşistle),

kaybedenler, dışlanmışlar, militanlar, Greenpeace'in adını

kirlettikleri için örgütten kovulmuş aşırılıkçılar, kabilelerinden

atılmış yerliler ve sahtekârla! Balinalar pek çoğunun umurunda bile

değil. Sadece azgınlık etmek istiyorlar Ama Jack bunlan fark etmiyor ve ciddi ciddi Deniz Muhafızlarının kamuoyu oluşturan çevreci bir

grup olduğuna inanıyor. Hatta masraflarını karşılıyor. Bir oduncu ve ayı rehberi olarak para kazanıyor ve bir köpeğe bile yetmeyecek bıı

c

o

un an

mezbelede yaşıyor. Berbat bir halde. Onun gibi biri nasıl olur da

böylesi bir başarısızlık abidesine dönüşebilir?" Nefes almak için durdu. Bir martı havada feryat ediyordu.

Delavvare bir dilim ekmeğe yağ sürüp üzerine reçel ekledi ve bir

ısırık aldı. "iyi," dedi, "Hâlâ o adamı sevdiğini söyleyebilirim."

Ucluelet ismi Nootkalar'dan geliyordu ve güvenli liman

anlamındaydı. Doğal bir limana kurulmuş kartpostal gibi bir kasaba

olan Tofıno, artık sadece bir balıkçı kasabası olmaktan çıkmış, balina gözlemcileri için önemli yerlerden biri haline gelmişti.

Greyvvolf, kasabanın nispeten bakımsız bölgelerinden birinde

yaşıyordu. Eğer ana yoldan sapıp birkaç yüz metre boyunca bir

arabanın anca sığacağı genişlikte olan köklerle sarmalanmış bir

patikayı takip ederseniz, yüzlerce yıllık orman, ortasında bir

kulübenin olduğu bir genişliğe açılırdı. Hiç kimse, kulübenin konfor eksikliğinin bizzat içinde yaşayan kadar farkında olamazdı. Havalar

iyi olduğunda —ve Greyvvolfun kötü hava tanımı bir hortumla

dünyanın sonu arasında bir şeydi— zamanını dışarıda, ormanda

dolanarak geçirir, turistleri kara ayıları görmeye götürür ve garip bir takım işlerle meşgul olurdu. Geceleri bile onu evde bulma ihtimali sıfıra yakındı. Ya açık havada ya da soylu bir kurtarıcıyı yatağa attığından şüphe duymayan macera heveslisi bir turistin yanında uyurdu.

Anavvak, Ucluelet'e vardığında öğleden sonraydı. Shoemaker'la arabaya binip Nanaimo'ya gitmeye, oradan da Vancouver's giden feribota binmeye karar vermişti. Helikoptere binmemek için kendince sebepleri vardı. Ucluelet'te durmalarının resmi sebebi Shoemaker'ın Davie ile iş konuşmasıydı —istasyon karada yapılacak macera turları düzenlemeye hazırlanıyordu— ama Anavvak bu görüşmeden affını istemişti. Gelecekte onu ne bekliyor olursa olsun, Vancouver Adası'ndaki zamanının sonuna geldiğini hissediyordu. Kendine karşı dürüst olması gerekirse, artık orada kalması için bir sebep yoktu. Balina gözlemleri bittiğine göre ne yapacaktı?

Yıllar boyunca kendini oyalamaya çalışmıştı. Tamam, doktora tezini yazıp saygı duyulan bir bilim adamı olmuştu ama bunlar hep harcanmış zamanlardı. Geçen birkaç hafta içinde iki kez ölümle burun buruna gelmişti. içinde teh^^t edildiğini hissediyordu; sanki uzun zamandır unutulmuş geçmişten gelen bir düşmanı korkusunu hissetmiş ve kokusunu izleyerek peşine düşmüştü. Mesaj açıktı:

döngüyü kır.

Anavvak'ın yolu, onu ağaç kökleri ile yarılmış bir

patikayı^^tirmişti ve şimdi burada ne işi olduğunu düşünerek

kulübenin önünde duruyordu. Pejmürde verandaya birkaç adım attı

ve kapıyı çaldı.

Greyvvolf evde değildi.

%

269

O

Hayal kırıkhğ1 içinde kulübenin etrafında birkaç tur attı.

Kulübenin boş olacağını bilmeliydi. Ayakları yine kapıya yöneldi.

Uzanıp tokmağı çevirdi Kapı savrularak açıldı. Kapı kilitlememek,

buralarda sıradan bir şeydi. Bu anıyla ürperdi. Bunun gibi olan başka yerler de vardı, en azından bir zamanlat Tereddütle içeri girdi.

Buraya uzun zamandır gelmemişti, bu yüzden karşılaştığı

manzaraya daha da şaşırdı. Greywolf u hep bir kaos içinde yaşarken

hayal ediyordu ama oda sade olmasına rağmen duvarlarında

kızılderili maskları ve halılarla, rahaı eşyalarla döşenmişti. Renkli hasır sandalyeler, alçak, tahta bir masanın etrafına dizilmişti.

Kanepe, kızılderili örtülen ile şenlenmişti. iki raf boyunca

Nootkalar'ın törenler ve geleneksel büyülerde kullandığı alet edevat ve tahta çıngıraklar dizilmişti. Ortalıkta bir televizyon göremiyordu ama iki ısıtıcı ve bir lavabo vardı. Dar bir koridor ikinci bir odaya, Anavvak'ın hatırladığı kadanyla Greyvvolf un yatak odasına

açılıyordu.

içinde ortalığı kanştırmak için dayanılmaz bir arzu vardı ama hâlâ

burada ne aradığını bilmiyordu. Ev onu bir zaman tüneline, geçmişe

doğru çekiyordu Gözü ona bakarmış gibi duran bir maskeye takıldı.

Bir adım yaklaştı. Birçok Kızılderili maskesi yüz hatlarını sembolik olarak tasvir eder, aşırı vurgulayarak ve büyüterek gösterirdi; devasa gözler, aşırı kavislendirilmiş kaşlar, gaga gibi kancalı bir burun. Ama önündeki bir insan yüzünün oldukça sadık bir kopyasıydı. Düz

burunlu,kahn dudaklı, açık ve yüksek alınlı genç bir adamın sakin

ifadesini gösteriyordu. Saçlar keçeleşmişti ama gerçek gibi

görünüyordu Maskeyi takanın etrafını görmesine olanak sağlamak

için oyulmuş gözbebekleı ı dışında, gözleri şaşırtıcı derecede hayat doluydu. Bakışları .sanki adam transtaymış gibi sakin ve ağırbaşlıydı.

Anavvak maskenin önünde kalakalmıştı. Daha önce pek çok maske

görmüştü. Kızılderililer onları sedir ağacı, ağaç kabuğu ile deriden yaparlardı ve turistler arasında pek popülerdiler. Ama bu, farklıydı.

"Pacheedahtlar'dan." Döndü. Greyvvolfhemen arkasındaydı. "Sahte bir yerliye göre insanlar sinsice yaklaşmakta epey başarılısın." dedi Anavvak. ,

"Teşekkürler." Greyvvolf sırıttı. Davetsiz bir misafirle karşılaştığı için pek de sinirlenmişe benzemiyordu. "Maalesef iltifatını iade edemeyeceğim. Sen de gerçek bir Kızılderili için tam bir fiyaskosun."

"Orada ne kadar zamandır dikiliyorsun?"

"Daha yeni girdim. Bilmen gerekir, ben oyun oynamam^^Gîeyvvolf

onu süzdü. "Şimdi, eğer sorumu mazur görürsen, neden buradası^"

iyi soru, diye düşündü Anavvak. Düşünmeden, sanki onun • "ine

cevap verebilirmiş gibi maskeye döndü. "Pacheedaht, öyle mi?"

"Hiçbir fikrin yok değil mi?" Greyvvolfiç çekti. "Pacheedahtlar

—"

im. S

m." Greyvvo m ^^Gîeyvvo

C

O

ra ek

"Kim olduklarını biliyorum." dedi Anavvak sabırsızca. Küçük bir Nootka kabilesiydi; adanın güneyinde, Victoria'nın hemen kuzeyinde

yaşıyorlardı. "Asıl ilgimi çeken, maske. Eski görünüyor, buralarda satılan çerçöp gibi değil."

"Bir kopya." Greyvvolf arkasında, ayaktaydı. Kot pantolon ve solmuş bir tişört giymişti. Renkli ekoseler zar zor görünüyordu.

Parmak uçları sedir ağacından yüzün hatları üzerinde gezindi.

"Atalara ait bir maske. Orijinali Queesto ailesinin huupaKwan

«m'unda. Sana huupaKwan 'um 'un ne olduğunu anlatmam gerekiyor

mu?"

"Hayır." Anavvak kelimeyi bilmesine rağmen anlamından pek emin olamıyordu. Bir törenle ilgili bir şeydi. "Hediye mi?"

"Ben yaptım." dedi Greyvvolf. Sandalyelere doğru gitti. "Bir içki ister misin?"

Anavvak maskeye baktı. "Kendin mi yaptın?"

"Son zamanlarda epey oymacılık yapıyorum. Queestolar maskelerini kopyalamama ses çıkarmıyor. Şimdi, içecek bir şey ister misin istemez misin?"

"Hayır."

"Neden buradasın?"

"Sana teşekkür etmek istedim."

Greyvvolf, atlamaya hazır bir hayvan gibi kanepenin koluna tünedi.

"Neden?"

"Hayatımı kurtardığın için."

"Ha, o mu. Fark etmediğini sanmıştım." Greyvvolf omuz silkti.

"Bir şey değil. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Anavvak ümitsizce orada dikildi. Bu anı geciktirmek için haftalardır uğraşıyordu ve şimdi bitmişti. Yapması gerekeni yapmıştı.

"içecek neyin var peki?" diye sordu.

"Soğuk bira ve kola."

"Kola lütfen."

Greyvvolf ısıtıcıların yanındaki küçük buzdolabını işaret etti.

"Buyur. Ben bir bira isterim."

Anavvak buzdolabını açıp iki teneke kutu çıkardı, sonra boyanmış

hasır iskemlelerden birine oturdu.

"Eee, Leon—"

"Ben... " Anavvak kutuyu elinde evirip çevirdi. Sonra masaya koyd
Jack, uzun zaman önce gelmeliydim. Beni sudan çekip çıkardı^

protesto gösterilerin ve tüm bu Kızılderili saçmalıkların hakkında ne
düşündüğümü biliyorsun. Gerçek şu ki, sen olmasaydın baz^^rmız

hayatta olmazdı ve bu diğer her şeyden daha önemli. O yüzden... o

yüzden sana bunu söylemeye geldim. Sana Tofıno Kahramanı diyor^r

ve^galiba haklılar."

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?"

%

"Bak,

271 N

c

o

"Evet."

Bir kez daha uzun bir sessizlik oldu.

"Kızılderili saçmalığı dediğin şeye ben inanıyorum, Leon. Neden olduğunu bilmek ister misin?"

Normal şartlarda konuşma orada biterdi. Anavvak çıkıp gider ve Greyvvolf da arkasından hakaretler yağdırırdı. Yok, bu doğru değildi: Anavvak odadan çıkmadan önce sataşmaya başlardı.

"Pekâlâ."

Greyvvolf sertçe ona baktı. "Benim ait olduğum kendi halkım var. Onları ben seçtim."

"Onlar da seni seçtiler mi?"

"Bilmiyorum."

"Jack, eğer kusura bakmazsan, sen halkını hayal ettiğin gibi görüyorsun, eski bir vvestem filminden çıkma Kızılderililer gibi. Peki halkın bununla ilgili ne düşünüyor? Onların amacına yardım ediyor musun?"

"Kimsenin amacına yardımcı olmak zorunda değilim."

"Hayır efendim, zorundasın. Eğer bir yere aitsen sorumluluk alman gerekir işler böyle yürür."

"Beni kabulleniyorlar. Tek istediğim bu."

"Sana gülüyorlar Jack!" Anavvak öne eğildi. "Bunu göremiyor musun? Etrafına toplanmış bir sürü avare var. Elbette bazıları Kızılderili ama kendi insanlarının bile çevrelerinde istemedikleri türden. Sen yüzde yirmi beş Kızılderilisin ve kalanı beyaz ve

çoğunlukla irlandalı kanı. Neden bir irlandalı olmayı seçmedin? En azından isim uygun olurdu."

"istemedim." dedi Greyvvolf sakince.

^"Ve neden kendine Greyvvolf diyorsun?—Kızılderililer artık böyle isimler kullanmıyorlar."

"Ben kullanıyorum."

Sakin ol, diye düşündü Anavvak. Buraya teşekkür etmeye geldin ve ettin. Gerisi lüzumsuz. Artık kalkmalısın.

Ama kalkmadı.

"Peki, bana bir şeyi açıkla. Halkın tarafından kabullenilmeyi bu kada önemsiyorsan, neden otantik olmayı denemiyorsun?"

"Senin gibi mi?"

Anavvak irkildi. "Beni bu işin dışında tutalım."

"Nedenmiş?" Greyvvolf bağırdı. "Bu senin aptal sorunun. 'N

ı

dinleyen ben oluyorum?"

"Çünkü veren benim." Aniden sinirlenmişti. Amal^^ Kez öfkesini umursamazlık etmeyecek, içini keminnesine izin vermeyecekti. Bunun

için artık

ve bunu endisine k

biliyordu. Greyvvolf a karşı kazandığı her zafer, ken

karşı mağlubiyet olacaktı.

Greyvvolf yan kapalı gözlerle onu izliyordu. "Buraya teşekkür

etmeye gelmedın."

"Onun için geldim."

"Gerçekten öyle mi sanıyorsun? Ah, Tanrım, öyle sanıyorsun. Ama buraya gelmenin sebebi o değil." Dudakları bir küçümsemeyle

kıvrıldı. "Haydi bakalım. Bana söylemek için ölüp bittiğin şey ne?"

"Şöyle diyeyim Jack. Kendine bin kere Greyvvolf diyebilirsin ama bu kim olduğun gerçeğini değiştirmez. isim vermede kurallar vardır

ve senin vakanda bunlardan bir teki bile gerçekleştirilmedi.

Duvarında çok güzel bir maske var ama sahte, tıpkı ismin gibi. Ve

senin aktivist grubuna gelince, o da sahte." Birden söylemeye hiç, en azından bugün niyetlenmediği her şey dudaklarından dökülüvennişti.

Buraya Greyvvolf a hakaret etmek için gelmemişti ama kendini

durduramıyordu. "Şu birlikte takıldığın insanlar, işsiz güçsüz

serseriler. Sadece eğlence için geliyorlar. Bunu anlamıyor musun?

Hiçbir şey başardığın yok. Balinaları korumak ile ilgili fikirlerin

çocukça. Kendi halkını seçmek —bu da saçmalık. Senin seçtiğin

halkın, kaçık fikirlerini hiçbir zaman anlamayacaklar."

"Eğer öyle diyorsan öyledir."

"Aklını başına topla, Jack. Biliyorsun ki, onlar balina avlamak istiyor, sen de avı durdurmak istiyorsun. Bu çok onurlu bir düşünce

ama onları hiç dinlemiyorsun. Aslında o insanlara karşı çıkıyorsun ve belli ki sen hiç — "

"Makahlar arasında da benim gibi düşünen pek çok insan var."

"Elbette ama — "

"Kabile yaşlıları, Leon. Tüm kızılderililer, etnik grupların

kültürlerini törensel cinayetlerle ifade etmesi gerektiğini düşünmüyor.

Onlara göre, Makahlar da tıpkı Washington eyaletinin geri kalanı

gibi yirmi birinci yüzyılın bir parçası."

"Bu tartışmayı daha önce de duydum." dedi Leon hor görerek.

^"Ve senden ya da kabile liderlerinden çıkmadı. Deniz Çobanları Derneği'nin yayımladığı bir basın bildirisinde okumuştum.

Argümanlarını bile kendi başına ortaya koyamıyorsun, Jack. inanılır

gibi değil. Nedenlerin bile sahte."

"Hayır, değil. Ben — "

"Hem ne olursa olsun," diye sözünü kesti Anavvak, "Davie'nin yerini hedef seçmen açması."

"Hah. Demek ziyaretinin sebebi bu."

"Haydi ama Jack, bir zamanlar sen de bizden biriydin. Hiçbir şey öğrenemedin mi? Balina gözlemleri sayesinde insanlar canlı balina ve yunusların, ölü olanlarından daha değerli olduğunu anladılar. Balina gözlemi, başka yöntemlerle bu derece ilgi çekmeyecek bir sorunu

dünyanın gözüne sokuyor. Bu, onlan korumanın bir yolu. Her yıl on

milyon^nsan ,kişi mucizesine tanık olmak için balina gözlemine

çıkıyor. Bu, aksi takdirde balinaları sadece televizyonda görebilecek, belki de hiç görmeyecik^—nVmilyon kişi demek.

Araştırmamızın amacı balinaları doğal ortamlarında korumak.

Balina gözlemi olmasaydı, bu mümkün olamazdı."

^•Ya, tabii."

"Peki neden bizi hedef alıyorsun? Seni kovduğumuz için mi?"

"Beni kovmadınız, işi ben bıraktım."

"Seni kovduk." Anavvak artık bağırıyordu. "Kovuldun. işi eline yüzüm bulaştırdın ve Davie senden kurtuldu. Acınası egon bununla

başa çıkamadı, tıpkı Jack O'Bannon'ın saçıyla, giyim kuşamıyla ve

boktan adıyla basa çıkamadığı gibi. Tüm ideolojin bir hata, Jack.

Tamamen utanç kaynağı. Biliyoı musun, sen sahtesin. Sen hiçbir

şeysin. Tek yaptığın işleri berbat etmek. Ne çevrecilere ne Nootkalar'a bir hayrın var. Hiçbir yere ait değilsin. irlandalı değilsin, Kızılderili değilsin ve bu senin sorunun, bu da beni hasta ediyor. () kadar iş

varken senin dertlerinle uğraşmak zorunda kalmak ve — "

"Leon." dedi Greyvvolf sıktığı dişlerinin arasından.

"Seni böyle görmek, beni hasta ediyor."

Greyvvolf ayağa kalktı. "Kapa çeneni Leon. Bu kadarı yeter."

"Hayır, yetmez. Tanrı aşkına, Jack, yapabileceğin o kadar çok şey var ki. Uzun boylusun, güçlüsün ve aptal da değilsin. O zaman ne

demeye — "

"Kapa çeneni Leon." Greyvvolf yavaşça masanın etrafından döndü, yumruklarını kaldırmıştı. Anavvak ilk yumruğun onu yere serip sermeyeceğini merak etti. Greyvvolf bir keresinde adamın tekinin çenesini kırmıştı. Anavvak boşboğazlığının bedelini birkaç dişiyle ödeyeceğini anlayabiliyordu.

Ama Greyvvolf saldırmak yerine, ellerini Anavvak'ın sandalyesinin kollarına koyup, ona doğru eğildi.

"Neden bu hayatı seçtiğimi biliyor musun?"

Anavvak ona baktı. "Haydi söyle."

"Ama hiç ilgini çekmiyor, öyle değil mi, seni kendini beğenmiş herif?"

"Ah, çekiyor. Ama söylenecek bir şey yok."

"Seni... " Greyvvolf dişlerini gıcırdattı. "Pekâlâ seni piç, elbette aynı zamanda irlandalı'yım ama hiç irlanda'ya gitmedim. Annem yan Suquamis Beyazlar onu hiçbir zaman kabul etmediler. Kızılderililer de. O yüzden bir göçmenle evlendi ama evlendiği adamı da kimse kabulle

"Bu çok dokunaklı Jack ama bunu daha önce de anlatmışt şey söyle."

"Sana gerçeği söyleyeceğim ve sen de dikkatle dinleye.,_____

Ortalıkta bir Kızılderili gibi dolanmak beni onlardan biri yapmıy^

Ama biliyor musun? Litrelerce Guinness içebilirim ama bu beni irlandalı da yapmaz. Ama asla gerçek bir Amerikalı da olamayacağım, kanımda Amerikan kanı da olmasına rağmen. Ben hakiki değilim Leon, çünl^ hiçbir yere ait değilim. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğim bir tek şey

lenmedi."

ıştı^ Bana y^nrbir

eceksin. Haklısın. eceksin. Haklısın.

c

o

hnı, dha,

Gözleri parladı. "Senin tek yapman gereken başka bir yere taşınmaktı ve bu her şeyi değiştirdi. Hayatının yönünü değiştirdin. Benim hiçbir zaman bu şansım olmadı."

"Bana bunu söyleme."

"Ah tabii, terbiyemi takınıp düzgün bir işe girebilirdim. Ne de olsa, burası özgür bir ülke. Başarılı olduğun sürece kimse nereden geldiğini sormaz. Bazı insanlar şanslıdır, etnik kökenlerden oluşan bir kırkyama gibilerdir, her şeyin en iyi tarafını kendilerinde toplamışlardır. Neresini isterlerse orası yuvaları olur. Benim

ebeveynlerim basit insanlardı, tedirginlerdi. Oğullarına nasıl kendine güvenli olunacağım veya çevreye uyum sağlanacağını

öğretmeyi.bilmiyorlardı. Kendilerini hep yanlış anlaşılmış ve

köklerinden koparılmış hissediyorlardı ve bana dünyaların en beteri

denk gelmişti. Tam bir rezaletti. Ve benim için iyi olan tek şey de rezil oldu."

"Evet, donanma. Yunusların."

Greyvvolf hüzünle başını salladı. "Donanma iyiydi. Ben şimdiye

kadarki en iyi bakıcıydım, bu yüzden saçma sapan sorulardan

kurtulmuştum. Ama eve dönünce her şey yeniden başladı. Annemle

babam birbirlerini deli ediyorlardı; annem Kızılderili gelenekleriyle, babam da County Mayo hakkında durmadan konuşmasıyla. Sanki

birbirlerine kendi kimliklerini kanıtlamaya çalışır gibiydiler.

Kökenlerinden gurur duymayı istedikleri söylenemezdi. Ama sadece

bir yerden gelmiş olmayı, 'Ben buraya aidim.' demeyi istiyorlardı."

"Bu onların sorunuydu Jack. Bunu kendi sorunun haline getirmek

zorunda değilsin."

"Yaa, gerçekten mi?"

"Yeter artık. işte buradasın, yapılısın, güçlüsün ama bana ailenin sorunları yüzünden travma geçirdiğini ve hayatın haksızlıkla dolu

olduğunu mu söylüyorsun?" Anavvak burnundan soludu.

"Kızılderili, yan Kızılderili ya da Tanrı bilir ne olursan ol, ne fark eder? Nereyi evin olarak görürsün ve huzurlu olursun, kimi

ilgilendirir? Bu tamamen sana kalmış."

Greyvvolf şaşırmış görünüyordu. Sonra gözlerine bir tatmin yayıldı

ve Anavvak tartışmayı kaybettiğini anladı.

"Burada kimin hakkında konuşuyoruz?" diye sordu Greyvvolf

zalim b sırıtışla.

Anavvak hiçbir şey söylemedi.

Greyvvolf yavaşça ayağa kalktı. Gülüşü kayboldu. Aniden tükenmiş

göründü. Maskeye doğru ilerleyip, onun önünde durakladı. i^^ki de

gerçekten aptalın tekiyim." dedi yumuşak bir sesle. ^ ^V/ ^

"Takma kafana." Anavvak gözlerini ovuşturdu. "ikim^iz «de öyleyiz."

"Ama sen en büyük aptalsın. Bu mas ke Şef Jones'un huupaKwan

'um 'undan. Bahse girerim ne oluğunu bümiyorsundur;

vvolf zalim

en tüken en tükenm

ir

c

o

huupaKwan 'um bir sandıktır, içinde maskeler, başlıklar ve

törensel raalzemelei bulunur. Ama hepsi bu değil. Aynı zamanda

şeflerin soylarından gelen haklarını, ha'wiih ve chaachaabat haklarını da sakladıkları yenin huupaKwan'um, bölgelerinin bir kaydı, tarihi kimlikleri ve miraslarımı Nereden geldiklerini ve kim olduklarını anlatır." Döndü. "Benim gibi biri asla bir huupaKwan 'um sahibi olamaz ama sen olabilirsin. Bununla gurui duyabilirsin. Ama sen nereden geldiğin ya da kim olduğunla uğraşmak istemiyorsun. Bana seçtiğim ve ait olmayı istediğim halk yüzünden sorumlu olmamı söylüyorsun. Ama sen, seninkileri terk ettin. Beni hakiki olmamakla suçluyorsun. Evet, asla gerçek bir Kızılderili olamam ama en azından hakiki bil şeyler bulmak için savaşıyorum. Sen hakikisin ama olduğun kişiyi kabul etmiyorsun ve asla olmak istediğin kişi olamayacaksın.

Sana bir Western filminden fırlamış bir şey gibi görünüyorum ama en azından seçtiğim hayal biçimine olan bağlılığımı kanıtlamaya hazırım. Sense, biri Makah olup olmadığını sorduğunda koşarak kaçarsın."

"Nereden biliyorsun?.. Delaware mi... "

"Kızı suçlama," dedi Greyvvolf, "sana tekrar sonnaya cesaret edemedi."

"Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey, korkak herif. Bana sorumluluk vaazı çekebileceğini mı sanıyorsun? Leon, benim hayatım açması olabilir ama ya seninki? Sen çoktan ölmüşsün."

Anavvak sözleri aklında evirip çevirdi. "Evet," dedi yavaşça, "haklısın." Ayağa kalktı. "Ama hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

"Hey, dur bir dakika." Greyvvolfgöz kırptı. "Ne-ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

"Ne? Haydi Leon, ben... seni kırmak istememiştim. Ben... Of, Tanrı aşkına, Leon, otur."

|Neden?|

"Çünkü —çünkü kolanı bitirmedin."

Anavvak oturup kutuyu aldı ve içti. Greyvvolf kanepeye çöktü.

"Eee, çocuktan ne haber?" diye sordu Anavvak. "Anlaşılan kendine hayran edinmişsin."

"Teknedeki ufaklık mı? Korkmuştu, ben de ona göz kulak o

"O kadar mı?"

"Tabii."

Anavvak gülümsedi. "Ben daha çok, fotoğrafının gazete

sanmıştım,"

Bir an için Greyvvolf rahatsız olmuş göründü. S sırıttı. "Tabii kı fotoğrafım gazeteye çıksın istedim. Gazetede olmaya bayılıyorum.

Ama bu, diğerinin de doğru olduğu gerçeğini değiştirme

ez."

"Tofıno Kahramanı."

"istediğin kadar gül. Tofıno Kahramanı olmak harikaydı. Hiç

tanımadığını insanlar gelip, sırtımı sıvazladılar. Herkes çığır açan balina makaleleriyle ünlü olmuyor. Eline geçenle yetinmeyi

bileceksin."

Anavvak kutuyu kafasına dikti. "Peki ya muhalif grubun nasıl?"

"Deniz Muhafızları mı?"

"Evet."

"Tarih oldu. Yarısı balinalar tarafından öldürüldü, kalanı da

rüzgâr gibi dağıldı." Greyvvolf kaşlarını çattı. "Sorun ne biliyor musun Leon? insanlar önemlerini yitiriyor. Herkesin yeri

doldurulabilir. Artık idealler ve onlar olmadan bizi olduğumuzdan

daha önemli kılacak bir şeyler de yok. Herkes çaresizce dünyanın

onlarla, onlarsız olacağından bir parça daha iyi bir yer olduğunu

kanıtlamaya uğraşıyor. O küçük oğlan için bir şey yaptım. Belki

değerdi. Belki beni biraz daha önemli yapar."

Vancouver

Rıhtımı

Birkaç saat sonra, hava kararınken Anavvak iskeledeydi. Etrafta

tek bir kişi dahi yoktu. Tüm uluslararası rıhtımlar gibi Vancouver

limanı da dev gibiydi. Arkasında, kasaların oluşturmuş olduğu köşeli dağlarıyla konteyner rıhtımı vardı. Kasaların kara siluetleri gümüşi mavi göğe uzanıyordu. Araba şileplerinin dış hatlan, tankerler, kargo gemileri ve zarif, beyaz renkli soğuk zincir gemilerinin arasında

muazzam ayakkabı kutuları gibi görünüyordu. Sağ tarafında sıra sıra

depolan görüyordu. Biraz ileride hortumlar, metal plakalar ve

hidrolik parçalardan oluşan yığınlar vardı. Oradan sonra çekek sahası başlıyordu ve arkada da indirme için yüzer havuzlar vardı. Boya kokusu rüzgârla ona kadar ulaşıyordu.

Araba olmasaydı kaybolurdu. Şimdiden birkaç kez tarif almak için durmuştu ama ne aradığını söylemekte isteksiz olduğu için yanlış soruyu sormuştu. Yüzer havuzlara gitmesi gerektiğini sanıyordu bu yüzden onu oraya göndermişlerdi. Sonra ne istediğini daha açık bir biçimde anlattığında çekek sahasına yönlendirilmişti. iki kere daha yanlış yöne saptıktan sonra niha varmıştı. Arabayı uzun, dar bir binanın gölgesine park edip spo omzuna attı ve yarı aralık bir döner kapıya gelene kadar metal p boyunca yürüdü. içeri girdi.

Önünde asfaltlanmış bir alan vardı, her iki yanda sıra sıra dizilmiş barakalar bulunuyor, arkada muazzam bir geminin muhteşem yapısı yükseliyordu. Gemi haftalardır karaya çekilmiş halde olmalıydı. Kabuğunu ve ©J^ içine gizlenmiş her şeyi soymuşlardı. Çatlan ış ya da çizilmiş ^rçâ^ ^^^tan kurumuştu.

parçalar çokta

Midyelerin arasından fırlayan şeyin en ufak bir izi bile olmayacaktı. Aslında. Anawak gemiyi tekrar incelemenin ne faydası olacağını bilmiyordu. Rasgele bil atıştı. Nanaimo'ya yardımcı olacak herhangi bir şey bulursa alacaklı Bulamazsa, bu macera ona sadece bir geceye

mal olacaktı.

Omurgadaki şey.

Bir kalamar veya vatozdan büyük değildi ve bir ışık patlaması

yaratabiliyordu. Birçok yaratık bunu yapabilirdi: kafadan bacaklılar, denizanası, derin deniz balıkları. Ama Anavvak, gördüğünün, FordTa

birlikte video çekiminde seyrettikleri parlamayla aynı olduğuna

emindi. Parlayan bulut gördüğü şeyin birkaç katı büyüklükteydi ama

ışık parlamaları ona Barrier Oueen 'in altında neler olduğunu

hatırlatmıştı. Eğer aynı organizma iki yerde görüldüyse işler kızışıyor demekti. Omurgadaki ve balinaların beyinlerindeki madde ile

rıhtımdaki şey tıpatıp aynı gibiydi.

Balinalar sorununun sadece bir parçası, bizim görebildiğimiz tek

parça.

Barakaların önünde duran jipleri gördü. Binanın pencerelerinde

ışık yandı. Aniden, projektörlerin altında ayan beyan ortada

olduğunu fark etti. Çörneldi ve havuzun kenarına gelene dek aceleyle ilerledi. Jiplerin varlığı ile o kadaı ilgiliydi ki önünde gördüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı. Jipleri unutup bir adım daha yaklaştı.

Barrier Queen yüzüyordu. Oysa gemiyi desteklerin üzerinde

bulmayı bekliyordu. Neden sudan çıkarmamışlardı? Pervaneyi tamir

etmeyi bitirmişler miydi? Ama o zaman çekekte olmalarına gerek

kalmazdı!

Bir anda cevabı buldu.

Heyecan içinde düşürdüğü çantası gürültüyle yere çarptı. Şaşırarak

boş iskeleye baktı. Daha karanlık olmuştu. Lambaların yeşilimsi

beyaz ışıkları rıhtım boyunca parlıyordu. Ayak sesleri duymayı

bekledi ama tek duyduğu şehrin gürültüsüydü.

Su dolu havuzla karşı karşıya geldiğinde bir hata yapıp

yapmadığım düşündü. Ama komitenin gizliliği yüzünden öfkeden

deliye dönmüştü ve üstelik onca yol gelmişti. Her halükarda en fazla yirmi dakika sonra oradan çıkardı.

Çantasını açtı. içinde dalış için ihtiyacı olan her şey vardı. Eğer Ba, Queen yüzer havuzda olsaydı, denizden ulaşmak mantıklı olacaktı.

Ama böylesi daha kolaydı.

Mükemmeldi.

Üstünü ve kot pantolonunu çıkarıp maskesini taktı, paletlerini giydi ve kalem fenerini aldı. Sonra toplama torbasını bileğine sardı.

Takımını bacağına taktığı dalış bıçağı tamamladı. Oksijene ihtiyacı

olmayacaktı. Çantasını bir iskele babasının ardına tıkıştırdı,

ekipmanını topladı ve suya inen dar bir merdivene gelene dek aceleyle havuzun kenarında ilerledi. iskeleye son bir

arrier

c

o

n

akış attı. Barakaların içinde ışıklar yanıyordu ama görünürde

kimse yoktu. Sessizce aşağı indi, maskesini takıp paletlerini giydi ve suya kaydı.

Suyun ısıran soğuğu içine işledi. Dalış kıyafetlerinin koruyucu

kauçuğu olmadan hızla hareket etmek zorundaydı. Fenerini yakıp

daldı ve hızla omurgaya doğru palet vurdu. Su, rıhtımdakinden daha

temizdi ve önündeki metal gövdeyi açıkça görebiliyordu; kırmızı

boyası fenerin ışığında parlıyordu. Parmaklarım gövdenin üzerinde

gezdirdi, sonra hızlanarak derine indi.

Birkaç metre sonra geminin gövdesi kalın bir midye tabakasının

altında ybolmuştu. Omurgadaki katman eskisi kadar kalındı.

Pruvanın yarısına kadar an kabuk daha da büyümüş gibiydi. Demek

açıklaması buydu: kabuk ve indeki organizmalar olay mahallinde

inceleniyordu. Çekek havuzu hava geçirmez şekilde mühürlenip bir

laboratuvar haline getirilmiş ve suyla doldurulmuştu.

Aniden askeri jiplerin anlamını kavradı. Eğer sivil bir enstitü olan Nanaimo meseleden dışlandıysa, bunun tek bir açıklaması olabilirdi:

soruşturmayı askeriye üstlenmişti. Artık gizliydi.

Geri dönmek için hâlâ zaman var, diye düşündü. Sonra bu fikri

aklından uzaklaştırdı. Bıçağını çıkararak kabuğu kesti. Midye

kabuklarına zarar vermemeye dikkat ederek bıçağını özenle kaslı dibe sokuyor, sonra da kanırtıyordu. Odaklanmıştı ve azimliydi. Midyeler birbiri ardına torbaya girdi.

Oksijen ihtiyacını daha fazla erteleyemeyecekti. Bıçağını kaldırıp nefes almak için yüzeye ilerledi.Geminin yan tarafı üzerinde kule gibi yükseliyordu, dik bir duvardı. Bir sonraki dalışında, parlayan şeyin fırladığı yer gibi bir nokta arayacaktı. Belki kabuğun altında o yaratıktan daha fazla vardı.

Ayak seslerini duyduğunda tam da dalmak üzereydi.

Dönüp havuzun kenarına baktı. Bir çift projektörün arasında iki kişi yürüyordu.

Suya bakıyorlardı.

Ses çıkarmadan suya daldı. Muhtemelen devriyeler, diye düşündü. Ya da geç saatlere kadar çalışan birileri. Dışarı çıkarken dikkatli olmalıydı.

Sonra karanlıkta fener ışığının görülebileceğini fark etti ve feneri kapattı. Karanlık etrafını sardı.

Nc tarafa gidiyorlardı? Kıç tarafa doğru. Belki de pruvaya doğru gidi araştırmasına orada devam edebilirdi. Ayaklarını çırparak hareket etti. Bir süre sonra tekrar yüzeye çıktı ve sırtüstü döndü, gözleri havuzun kenarındaydı. Kimse yoktu.

Çapadan hiza alarak aşağı daldı. Tereddütle gövde boyun ledi.

Daha

fazla midye öbeği... Bir yarık veya çukur arıyordu ama b midye ile

doldurup oradan çıkması gerekiyordu. Eller hissizleşmişti.

Torbasını du ve parmaklan

Parmaklan...

Birden parmaklarını görebildiğini fark etti. Kollan ve bacakları da

parlıyordu. Hayır, su parlıyordu. Derin, mavi bir parıltı.

Alı Tanrım...

Sert'bir parlama gözlerini kör etti. içgüdüsel olarak gözlerini

korumak için elleri kaldırdı. Işık patlamaları. Bulut. Neler oluyordu?

Bulunduğunu fark etti. Bir sualtı projektörünün ışığı altındaydı ve

omurga soğuk beyaz ışığın altında duruyordu. Oluklu midye öbekleri

gördü ve ürperdi

Bir an için ne yapması gerektiğini bilemedi. Ama çıkar yol yoktu.

Kıç tarafa doğru, çantasının durduğu merdivene gitmesi gerekiyordu.

Kalbi deli gibi çarparak sert ışık sütunlarını geçti. Ciğerlerindeki hava bitiyordu ama merdivene ulaşana kadar yüzeye çıkmak

istemiyordu.

işte orada, dönerek dibe doğru iniyordu.

Basamağı kavradı ve kendini yukan çekti. Yukandan gelen

bağırışları ve koşan adımları duyuyordu. Paletlerini ve maskesini çıkarıp feneri beline taktı ve kenardan yukarısını görene dek tırmandı.

Barakada Anavvak'a bir battaniye verilmişti. Askerlere komitenin bilimsel kanadından olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama onlar dinlemeye niyetli değillerdi. Onların işi, Anavvak'ın kaçmayacağından emin olmaktı Direnmeyeceği veya özgürlüğüne koşmaya çalışmayacağı açıkça belli olduğunda onu iki askerin ve bir subayın daha olduğu ve sorularla sıkıştırılacağı barakalara götürmüşlerdi. Anavvak, nasılsa gitmesine izin vermeyecekleri için yalan söylemenin anlamsız olacağını biliyordu bu yüzden subaya kim olduğunu ve orada bulunma nedenini anlattı.

Subay onu sorgulayan bir edayla dinledi ve "Kimliğinizi kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu.

"Cüzdanım çantamda, dışarıda. isterseniz gidip alabilirim."

"Bize nerede olduğunu söyleyin yeter."

Çantasını bıraktığı yeri tarif etti. Beş dakika sonra ehliyeti subayın elindeydi. "Bu belgenin gerçek olduğunu varsayarsak siz Vancouver'da ikam eden Dr. Anavvak'sınız."

"Benim söylediğim de bu."

"insanlar en şaşırtıcı şeyleri söyleyebilirler. Biraz kahve

liz

Donmuş gibi görünüyorsunuz."

"Dondum."

Subay masadan kalkıp kahve makinasına ilerledi. Bir "Eğmeye

basınca kağıt bir bardak düştü ve dumanı tüten sıvıyla doldu. Onu

Anavvak'a verdi.

%

düğme

"Sizin hikâyenizden ne çıkarmam gerek "Komitedenseniz neden önce izin istemediniz?"

2W ^^ **«** /

[liyorum.

dedi.

c

o

"Üstlerinize sorun. Haftalardır Inglevvood üe irtibat kurmaya

çalışıyorum."

Subay kaşlarını çattı. "Danışman olarak mı çalışıyorsunuz?"

"Evet." Anavvak etrafına bakındı. Plastik sandalyeleri ve pejmürde masasıylâ odanın genelde moladaki liman işçilerinin kullanımına

verildiğinden düşündü. Geçici bir askeri üsse dönüştürülmüştü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi mi'?" Subay onun karşısına oturdu ve ellerini masaya koydu. "Biraz daha burada kalmanızı rica edeceğim. Buradan

öylesine çekip gitmenize izin veremem, burası askeri bir bölge."

"Saygısızlık etmek istemem ama hiç işaret göremedim."

"Eh, içeri girebileceğinizi söyleyen bir işaret de yok."

Anavvak tartışacak durumda değildi. Tamamen verimsiz

sayılamasa da — en azından artık askeriyenin işin içinde olduğunu ve gövdedeki organizmaların canlı ve gözlem altında olduğunu biliyordu

—en başından beri delice bir fikirdi. Ama, eğer otoriteler oyalanmaya devam ederse topladığı midyeler asla Nanaimo'ya kadar

gidemeyeceklerdi.

Subay belinden bir telsiz çıkardı ve kısa bir görüşme yaptı.

"Şanslısınız," dedi, "sizinle ilgilenmek üzere gelen biri var."

"Neden bildiklerimi öğrenip beni bırakmıyorsunuz?"

"O kadar kolay değil."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım." dedi Anavvak. Söylediği kendine bile inandırıcı gelmiyordu.

Subay gülümsedi. "Komite olsun olmasın, izinsiz bir bölgede

bulunmak suçtur."

Anavvak'ı diğer askerlerle bırakıp dışarı çıktı. Anavvak'la

konuşmasalar da onu dikkatle izliyorlardı. Anavvak, kahve sayesinde

biraz ısınmış hissediyordu ve işleri batırdığı için kendine kızıyordu.

Tek tesellisi, onunla ilgilenmeye gelen her kimse, ondan biraz daha

bilgi alma ihtimaliydi.

Yarım saat geçti. Sonra Anavvak yaklaşan bir helikopterin sesini

duydu. Dışanyı görmek için limana bakan pencereye döndü.

Helikopter üstlerinden geçip yere inerken pervanelerin sesi bir an için sağır edecek boyuta ulaştı.

Dışarıdaki kaldırımda ayak sesleri duyuldu. Açık kapıdan dışarı

konuşulanlar bölük pörçük duyuluyordu. Arkalarındaki bir subayla

iki aske! içeri girdi "Ziyaretçiniz var Dr. Anavvak." Dördüncü kişi kapıda belirirken, subay yana çekildi. Anavvak kadını hemen tanıdı.

Kadın ona doğru yürüdü ve Anavvak kendini kadının açık mavi

gözlerine bakarken buldu. Doğulu bir yüzde

cam göbeği. "iyi akşamlar." dedi kadın yumuşak, içe işl^ Bu Generai Judith Li'ydi.

n bir s

sesle.

3 Mayıs

Thorvaldson, Norveç Kıta Yamacı

Clifford Stone, üç kardeşin ikincisi olarak iskoç kenti Aberdeen'de

doğmuştu ilk doğum günü geldiğinde, hiç de sevimli denebilir bir hali yoktu. Küçüklü, cılızdı ve alışılmadık derecede çirkindi. Ailesi ona bir

kazaymış gibi davranırdı —ilgilenmezlerse fark etmeyebilecekleri

utanç verici bir arıza. Ağabeyinin aksine sorumluluk üstlenmeye layık görülmemişti ve küçük kız kardeşine yapıldığı gibi şımartılmamıştı.

Kötü muamele görmüyordu, aslına bakılırsa bıı şeylerin eksikliğini de hissetmiyordu.

ilgi ve şefkat dışında.

Çocukken hiç arkadaşı olmamıştı ve on sekizinde saçları

dökülürken kız arkadaşı da yoktu. Okulda tüm sınavlarını göz

kamaştıran notlarla geçmişti ama bu bile ailesi tarafından pek az

ilgiyle karşılanmıştı.

Stone daha sonra mühendislik okudu. Yeteneği vardı ve sonunda —

neredeyse bir gün içinde— hep aradığı ilgiye ve takdire kavuşmuştu.

Ama bu, tamamen profesyonellik sınırları içindeydi. insan olan yanı

yavaşça yok oluyordu, kimse onunla ilgilenmediğinden değil de o

kimseyi özel hayatına sokmadığından. Özel hayatına birilerinin

girmesi fikri onu dehşete düşüyordu, bu, yeniden görmezden

gelinmesi anlamına gelirdi. Yetenekli mühendis Clifford, Statoil

hiyerarşisinde yukarı tırmanırken, eve yalnız dönen, kendine güvensiz bu kel adamı hor görmeyi öğrendi.

Şirket yaşamı, ailesi ve tüm tatmini oldu çünkü ona daha önce

bilmediği bir şeyi sunmuştu: başka herkesten daha iyi olduğu, bir

lider olduğu bilgisi. En' önde kalabilmek için sürekli koşturmak sarhoş edici ve bir o kadar d vericiydi. Durmak, o kadar uzun zamandır görmezden gelindiği için kendin hiç saygısı kalmayan, tuhaf yaşlı suratlı sıska çocuğu görmek demekti. Stone'u kendi karanlık, meydan okuyan gözlerine bakmak kadar korkutan başka bir şey yoktu.

2g2

Son yıllarda, Statoil hızla gelişen teknolojiler için yeni bir bölüm kurmuştu Tam otomatize edilmiş sistemlere geçilmesinin sunabileceği avantajları hızla kavrayan Stone, kurula bir seri öneri sunmuş ve ünlü Norveç şirketi FMC Kongsberg tarafından tasarlanmış bir derin deniz ünitesinin kurulumu ona emanet edilmişti. Birkaç yüzey altı birimi o sırada başka yerlerde kullanımdaydı ama Kongsberg prototipi, muazzam tasarruf vaat eden ve açık deniz tesislerinde çığır açacak tamamen yeni bir sistemdi. Prototipin inşası her ne kadar resmi olarak asla kayda geçmediyse de, Norveç hükümetinin bilgisi dahilinde ve onayıyla yapılmıştı. Stone, birimin bazılarının isteyeceğinden daha erken işleme başlatılacağını biliyordu. Özellikle Greenpeace daha çok test yapılmasını isteyecekti ve bunları tamamlamak aylar alacaktı. Bu güvensizliği anlamak zor değildi; insan hataları ve ahlaki ölçekte, petrol endüstrisinin verdiği zaran aşmak mümkün değildi. Başka hiçbir iş kolu, petrol endüstrisinin

yaptığı gibi her yere yayılan çıkar ilişkileri ile gezegeni böylesine Doğmamıştı. Böylece proje bir sır olarak kaldı. Kongsberg, internet sitesinde kavramsal bir çalışma yayınladığında bile Statoil operasyonu gizlilik perdesinin altında tutuldu. Deniz yatağında bir hayalet çalışıyordu ve yaratıcılarının uykularını kaçırmamasının tek sebebi mükemmel işlemesiydi.

Zaten Stone farklı bir şey beklememişti. Bitmek tükenmek bilmeyen testlerin ardından her riski değerlendirip bütün tehlikeleri giderdiklerine ikna olmuştu.

Neden daha fazla didiklesindi ki? Bu sadece Stone'un kamu teşekkülü şirketin içinde sezdiği ve hor gördüğü kararsızlığı körüklerdi. Birincisi, Stone, çığır açan teknolojilerini yönetim kumlu üyesi olarak devam ettirebilme şansının doğduğunu görmüştü. ikinci olarak da eninde sonunda herkesin kaybedeceği bir petrol savaşı vardı. Mesele son petrol damlasının ne zaman akacağı değil, petrol çıkarmanın fınansal verimliliğinin bitmesiydi. Bir petrol sahasının verimliliği fizik kanunları ile sınırlıydı. Bir sahada ilk sondaj yapıldığında petrol yüksek basınçla dışarı fırlar ve birkaç on yıl boyunca bu devam eder. Zamanla basınç azalmaya başlar, yeryüzü küçük gözeneklerindeki kılcal basınçla petrolü tutar. ilk başta kendi kendine fışkıran petrol, muazzam maliyetlerle pompalanarak çekilmek durumunda kalır. Verimlilik, rezervin boşalmasından çok

daha önce hızla düşer. Ne kadar petrolün kaldığı önemli değildir, bir kez petrolü çıkarmak, petrolün kendisinden daha gerektirmeye başladığında, kalanı bırakmak daha iyidir.

Bu, petrol uzmanlarının ikinci milenyumun sonuna gelirken, rezervlerinin daha on yıllar boyunca yeteceğini hesapladıklarında büyük hatanın sebeplerinden biriydi. Teknik olarak haklılardı, dünya petrolle doluydu. Ama çoğu rezerv ulaşılamazdı veya ulaşmanın sağlayacağı verimlilik, onca uğraşa değmeyecek kadar azdı.

^ ^ ^ ^

283

Üçüncü milenyıımun başına gelindiğinde, garabet bir durum ortaya çıktı: Seksenlerde cenazesi kaldırılan OPEC, hayata döndü. Elbette gerçek sorunu çözmesine imkân yoktu ama elinde en geniş rezervi tutan onlardı. OPEC in petrol fiyatlarını belirlemesine izin vermemekte azimli olan Kuzey Denizi ülkelerinin petrol çıkarma maliyetlerini düşürmek ve deniz yatağını otomatize edilmiş sistemlerle doldurmaktan başka çaresi yoktu. Okyanus onlara, ısı ve basınçtaki aşın değişimler başta olmak üzere yepyeni bir seri soran üreterek cevap verdi. Bu soranları çözene ikinci bir El Dorado kapısı açılacaktı. Zenginlik sonsuza kadar sürmeyecekti ama bu arada insanlığın petrol ve gaz açlığını doyuracak ve endüstriyi hayatta

tutacaktı.

Stone uzmanları çağırdı, prototipi test aşamasına geçirdi ve inşaata başlamayı tavsiye etti. Statoil razı oldu. Stone bütçesinin ve

yetkilerinin bir gecede artmış olduğunu gördü. Tedarikçileriyle

ilişkilerini geliştirerek onları Statoil'in ihtiyaçlarının her daim birinci sırada olduğuna ikna etti. Ne kadar iyi iş çıkardığını biliyordu.

Kısacası, herhangi birileri Statoil'i eleştirecek bir açık bulmadığı sürece şirketin fatihiydi. Ama paçası sıkıştığında hiçbir şansı

olmayacağını biliyordu. En iyi çalışan, en fazla gözden çıkarılabilir olandı. Stone, birileri onun harcanabilir olduğuna karar vermeden

önce yönetim kuruluna girmenin bir yolunu bulması gerektiğini

biliyordu. Adı bir kez yenilikçilik ve kârla birlikte anılmaya

başladığında kapılar ardına kadar açılacak ve istediği yolda

ilerlemekte özgür olacaktı.

En azından o böyle olacağını hayal etmişti.

Kime daha çok öfkelendiğinden enün değildi, ona ihanet eden

Skaugen'e mi yoksa kendine mi? Ama maçın sonucunu başından beri

biliyordu ve en kötüsü olmuştu. Herkes bir sığınak arıyordu. Skaugen de onun kadar iyi biliyordu kı yamacın çözülmesiyle gelecek olan

afetin haberi çok yakında yayılacaktı. içlerinden hiçbiri getireceği utancı göze almadan sessiz kalamazdı. Diğer şirketlerle irtibata

geçerek, Statoil durdurulamaz bir süreci başlatmıştı. Her finna, bir diğerinin üzerinde baskı kuruyordu. Ufukta görünen çevre felaketiyle birlikte artık anlaşma yapmak için çok geçti. Tek yapabilecekleri

kendi kıçlarını kurtanp suçu üstlenecek birilerini bulmaya çalışmaktı.

Stone öfkeden kuduruyordu. Fin Skaugen gelmiş geçmiş en büyük hain onun iyi çocuğu oynamasını seyretmek Stone'u kudurtmuştu. Skaugen oyunu, Stone'un en karanlık düşlerinde bile hayal edemeyeceği kadar şeytaniydi. Stone tabii ki sının aşmıştı ama iyi bir sebebi vardı. Onların emirlerini uyguluyordu. Ona verilen gücün yarısını bile kullanmamıştı. Elbette o saçma sapan raporlardan bahsetmeyi ihmal etmişti. Solucanlar ne zamandan beri gemilerin denize açılmasını veya petrol çıkarılmasını engelliyordu ki? Her gün, binlercesi, milyarlarca planktonun arasında geziniyordu. Her yeni kürekayakıı keşfedildiğinde limanda kalsalard^, oky; ^^ta tek bir tekne

'diin,

o

olmazdı. Hidratlara gelince, sızan miktar normal sınırların içinde kalıyordu Raporu sunmuş olsa, neler olacağı belliydi. Lanet bürokratlar, inşa sürecini hiç yoktan durduracaklardı.

Stone, hüsranla suçlanması gerekenin sistem ama en çok da hastalıklı yobazlığıyla Skaugen olduğunu düşündü. Tüm o yöneticiler

ona gülümseyip sırtını sıvazlamışlardı: iyi iş, harikasın, aynen devam et ama yakalanma çünkü bilmek istemiyoruz. Bu pisliğin içine düşmek onun değil diğerlerinin suçuydu. Ve Stone'un yerini almak için Skaugen'in kıçını yalayıp muhtemelen piçle yatıp kalkan Tina Lund da onlar kadar kötüydü. Hepsinden beteri, Skaugen'i ona bir şans daha vermeye ikna ettiği için kadına minnettarmış numarası yapmak zorunda kalmıştı. Ne şans. Bu bir tuzaktı. Hepsi, hem de hepsi ona sırtını dönmüşlerdi.

Ama onlara gösterecekti. Clifford Stone'un işi henüz bitmemişti.

Birimle ilgili sorun her neyse onu bulup düzeltecekti. işte o zaman kimin sırlan varmış, kim neler gizlemiş ortaya çıkacaktı.

işin köküne inmesi gerekiyordu.

Thorvaldson birimin olduğu bölgeyi çok ışınlı yankı iskandili ile taramıştı ama görünürde işlemciden eser yoktu. Deniz yatağının morfolojisi değişmiş gibi görünüyordu. Birkaç gün içinde birimin bulunduğu alanda bir çöküntü hendeği oluşmuştu. Derinliğin ne kadar olduğunu düşünmek bile, Stone'u herkes gibi huzursuz ediyordu ama korkularını bir kenara atmalıydı. Tek düşünebildiği deniz yatağına yapacağı yolculuk ve diğerlerine nasıl güçlü ve cesur biri olduğunu göstereceğiydi.

Clifford Stone, cesur eylem adamı.

Thorvaldson'un kıç güvertesinde denizaltı onu dokuz yüz metre

aşağıya, deniz tabanına taşımak için bekliyordu. Tabii keşif için önce robotu indinneliydi. Jean-Jacques Alban ve diğerleri ona bu konuda

ısrar ediyorlardı. Victor muhteşem kameralarla donatılmıştı, aşırı

hassas bir kumanda kolu vardı ve hızlı veri transferi için gerekli olan her şeye sahipti. Ama aşağı kendisinin inmesi çok daha büyük etki

yaratacaktı. Ayrıca, Stone Alban Ta aynı fikirde değildi. Sonne'de

Gerhard Bohrmann Ta insanlı denizaltılar üzerine sohbet etmişlerdi.

Bohrmann, efsanevi DSV" Alvin ile Oregon deniz yatağın

araştırmıştı: "Binlerce video kaydı görmüştüm —robotlar tarafından yap kamera çekimlerini ve hepsi de çok etkileyiciydi— ama

denizaltında oturup, aşağıda, deniz yatağında olmak, her şeyi üç

boyutlu görmek... Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Görüp

görebileceğin her şeyden öte." Üstelik, bir insanın içgüdülerinin ve duyulannın yerini hiçbir şeyin tutamayacağını da eklemişti.

Stone zalimce gülümsedi. Artık sıra ondaydı. Mükemmel irtibatları

sayesinde, denizaltını elde etmek çok kolay olmuştu. jPir Deep

Rover'dı, DR 1200, ve Deep Ocean Engineering adlı Amerikan firması

tarafından yapılmıştı.

firması tar

c

o

ılan rup,

Yeni nesil denizaltılardan olan küçük, hafif bir araçtı. Küre

şeklindeki şeffaf gövdesi, içinden bir çift robot kolun çıktığı iki şişkin bölüme eklenmişti. içinde yanlarında kontroller olan iki adet rahat

oturma yeri vardı. Deep Rover'w yaklaştığında, yaptığı seçimin

doğruluğundan memnun kalmıştı. Araç vince bir kabloyla bağlıydı ve

alt kapaktan içeri sürünmelerine yetecek kadar havaya kaldırılmıştı.

Pilot Eddie sağlam yapılı eski bir donanma pilotuydu ve şimdiden

içeri girmiş, aletleri kontrol ediyordu. Bir denizaltının suya

indirilmesi sırasında hep olan sıradan kargaşa sürüyor, mürettebat,

teknisyenler ve bilim insanları güvertede koşturuyorlardı. Stone,

Alban'ı görerek yanma çağırdı. "Fotoğrafçı nerede?" diye bağırdı.

^"Ve video çekimi yapacak adam?"

"Hiçbir fikrim yok." dedi Alban. "Kameramanı buralarda oyalanırken görmüştüm."

"O zaman ona oyalanmayı bırakıp buraya gelmesini söyle." diye tersledi Stone. "Film çekilmeden aşağı inmeyeceğiz."

Alban kaşlarını çatıp denize baktı. Görüş mesafesinin düşük

olduğu, puslu bir gündü.

"Havada kötü bir koku var." dedi.

"Metan."

"Kötüleşiyor."

Doğruydu. Denizin üzerinde sülfür gibi bir koku asılı kalmıştı. Bu

kadar kötü kokması için epey miktar gaz havaya sızmış olmalıydı.

Hayra alâmet değildi.

"Kendi kendine dağılır." dedi Stone.

"Bence dalışı ertelemelisiniz."

"Saçmalık!" Stone etrafına bakındı. "Şu lanet olası fotoğrafçı nerede?"

"Çok riskli. Barometre düşüyor. Bir fırtına yolda."

"Aşağı iniyoruz, işte o kadar!"

"Stone aptal olma. Neden inat ediyorsun?"

"Sebebi şu." dedi Stone iğneleyici bir sesle. "Sorunu daha doğru, daha iyi göreceğiz. Tanrı aşkına Jean, hiçbir şey Rover'ın yolunu

kesemez, hele birkaç solucan asla. Dört bin metreye kadar dalabiliyor

—"

"Dört bin metrede gövde içeri göçer," diye düzeltti Alban, "en fazla b metrede güvenli."

"Gerçekleri biliyorum. Ve biz de dokuz yüz metreye

iniy^ru^^Yanlış gidebilecek ne var ki?" VA ^^

"Bilmiyorum. Ama deniz tabanı değişmiş. Su gazla

doluyor^^^birim sonarda görünmüyor. Aşağıda neler olup bittiğini

ancak Tanrı bilir."

"Belki bir heyelan olmuştur. Ya da birimde bir kırılma olmuştur.

Eğer şansımız yoksa zemin çökmesi bile olmuş olabilir. Bu gibi şeyler oluyor, biliyorsun."

in

286

abilir. B

c

o

"Sanırım."

"Eee, o zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki," dedi Alban sükunetini yitirerek, "işi senin yerine bir robot da yapabilir. Ama hayır, illa kahramanı oynaman gerek."

Stone iki parmağıyla gözlerini işaret etti. "Bunlarla sorunun ne olduğunu bir robottan çok daha kesin olarak teşhis edebilirim.

Anlıyor musun? Sorunu yerinde inceleyerek. Problemler böyle

çözülür, gidip iyice inceler ve tamir edersin."

"Öyle olsun."

"Peki, aşağı ne zaman ineceğiz?" Stone saatine baktı. "Tamam, bir yarım saat daha. Yok, yirmi dakika olsun." Eddıe'ye el salladı ve pilot elini kaldırıp ardından kontrol işine döndü. Stone sırıttı. "Neden endişeleniyorsun? Buralardaki en iyi pilot bizde. Zorunda kalırsam

aleti ben bile kullanırım"

Alban cevap vermedi.

"Dalış planına son bir kez bakacağım. Eğer bana ihtiyacınız olursa kamaramdayım. Ve bana bir iyilik yap Jean, şu aptal kameramanları

bul. Gören de suya düştüklerini sanır."

Trondheim,

Norveç

Tıraş losyonu gerçekten bitmiş miydi? Mümkün değil. Sigur

Johanson, hayatın küçük lükslerini stoklardı. Şarabının veya bakım

ürünlerinin bittiği hiç görülmemişti. Elbette, bir şişe daha Kilon

losyonu olmalıydı.

Banyoya geri döndü ve dolabı karıştırdı. Artık çıkması gerekiyordu.

Onu Karen VVeaver'la olan toplantısına yetiştirecek helikopter,

Statoil araştırma merkezinde bekliyordu. Ama dağınıklığı bir sanat

haline getirmiş biri için toplanmak zordu: derli toplu insanlar asla hangi renk ceketin tam doğru etkiyi yaratabileceğini düşünmezlerdi.

Aradığını iki saç jölesi tüpünün arkasında buldu. Şişeyi bakım

çantasının içine koyup çantayı da, VValt VVhitman'ın şiirleri ve porto şarabı hakkında bir kitap ile birlikte bavuluna sıkıştırıp bavulu

kapattı. On dokuzuncu yüzyıl başında, zengin Londralılar arasında,

hafta sonu kaçamaklarında epey popü olan türden, pahalı bir

bavuldu. Deri şeritleri elle dikilmişti.

Beşinci gün!

CD'yi almış mıydı? inanılması güç fikrini destekleyen tüm malz

CD'nin içindeydi. Belki gazeteciyle bu konuda tartışma fırsat^o^^

orada, tişört ve çorap yığının altındaydı.

Kirkegata Caddesi'ndeki evden koşar adım çık^ ve^ol ^ karşısına,

jipine ilerledi. Nedense, bu sabah evden çıkmaya pek h^ve^iydi.

Enerjisi neredeyse

histerikti. Arabayı çalıştırmadan önce eve son bir defa baktı.

/

Birden, aslında zihnini meşgul etmeye çalıştığını fark etti.

Hiperaktil enerjisi aklını kurcalayan düşünceleri uzak tutmanın bir

yoluydu, karanlıktı ıslık çalmak gibi. Şehre bakarken eli kontak

anahtarında oyalandı Trondheim'ın üzerinde, şehrin hatlarını

bulanıklaştıran kalın bir sis tabakalı asılıydı. Caddenin karşısındaki evini bile normalden daha basık görünüyordu Neredeyse bir

yağlıboya tablo gibiydi.

Sevdiğin şeylere ne oldu?

Van Gogh'un tablolarının önünde neden defalarca saatler geçirmiş

ve içi huzurla dolmuştu; sanki ressam umutsuz bir paranoyak değil

de, tamamen mutlu biriymiş gibi!

Çünkü hiçbir şey İzlenimi yok edemezdi.

Elbette bir resim yok edilebilirdi ama var olduğu sürece, boyayla tutsak edilmiş tam ve eksiksiz bir andı. Ayçiçekleri asla solmayacaktı. Arles'teki Langlois Köprüsü asla bombalanmayacaktı. Dehşetin görüntüsü her zaman dehşet verici olacaktı ve güzellik her daim güzel kalacaktı. Köşeli suratlı, kulağında beyaz sargı olan adamın resminde bile huzur verici bir süreklilik vardı. En azından resimde daha mutsuz olamaz, yaşlanamazdı. Resimdeki adam ebediydi. En sonunda ona eziyet edenlere ya da onu anlamayanlara karşı galip gelmişti. Bir resim fırçası ve dehasının yardımıyla herkesi yenmişti.

Johanson evine baktı. Keşke bir resim olsaydı ve ben de içinde olsaydım, diye düşündü. Ama bir resmin içinde yaşamıyordu ve hayatı da geçmişini adımlayabileceği bir galeri değildi. Gölün kenarındaki evi muhteşem bir resim olurdu, sonra bir de karısının bir resmi ve tanıdığı diğer tüm kadınların da, sahip olduğu arkadaşlarının ve tabii ki Tina Lund'un da. Tina, Kare ile el eli ve sonsuza kadar huzur içinde.

Tatsız bir kayıp duygusu içini sardı. Dünya değişiyor, diye düşündü. Bizi hizaya getiriyorlar. Bir yerlerde bir karar alındı ve biz bir parçası değildik insanlık orada değildi.

Arabayı çalıştırıp sürdü.

Kiel,

Almanya

Ervvin Suess, arkasında Yvonne Mirbach Ta birlikte Bohrmann'ın

ofi "Johanson'u ara," dedi, "şimdi.

Bohrmann, Geomar yöneticisini sıra dışı bir şeyler olduğ

diye sordu, cevabı

kadar uzun zamandır tanıyordu. "Sorun ne? emin olmasına

rağmen.

Mirbach bir sandalye çekip oturdu. "Bilgisayarda farklı

senaryoların üzerinden geçtik. Çökme düşündüğümüzden daha da

yakın."

288 288

nlayacak ildiğinden

Bohrmann kaşlarını çattı. "Çökmemi? Son konuştuğumuzda işin

oraya varacağından bile emin değildik."

"Kanıtlar hiç de parlak değil." dedi Suess.

"Bakteri konsorsiyumu yüzünden mi?"

"Evet."

Bohrmann alnında soğuk terler biriktiğini hissetti. imkânsız, diye

düşündü. Onlar sadece bakteri —küçücük, mikroskobik

organizmalar. Bir anda çocuk gibi düşünmeye başladı. Nasıl olur da,

o kadar küçük bir şey yüzlerce metre kalınlığındaki buz tabakasını

yok edebilirdi? Hiç yolu yoktu. Bir mikrop binlerce kilometrekarelik deniz yatağında ne gibi bir değişiklik yaratabilirdi? Hiç.

Anlaşılmazdı, gerçek değildi. Böyle bir şey olamazdı. Bilim insanları konsorsiyumlar hakkında görece az şey biliyorlardı ama bilinen

şuydu ki çok denizin zemininde çeşitli mikroorganizmalar simbiyotik

ortaklıklar kuruyorlardı. Örneğin sülfür bakterisi, dünya üzerindeki en eski yaşam biçimlerinden biri olan tekhücreli arkebakterilerle

işbirliği yapardı. Simbiyoz kusursuz derecede başarılıydı.Bu türden

konsorsiyumlar, ilk kez birkaç yıl önce metanhidratların üst

yüzeylerinde keşfedilmişti. Sülfür bakterisi, oksijenin yardımıyla

arkebakteriler tarafından salman nitrojen, karbon dioksit ve diğer

karbon bileşenlerinden oluşan besin maddelerini değerlendiriyor;

arkebakteriler ise en sevdikleri yemekle ziyafet çekiyorlardı.

Metan.

Simbiyoz, sülfür bakterisinin de tadına hiç bakmamasına rağmen

metanla yaşadığı anlamına geliyordu. Metanın çoğu oksijensiz çökelti içinde olurdu ve sülfür bakterisinin hayatta kalmak için oksijene

ihtiyacı vardı. Arkebakterilerin ise yoktu. Oksijen olmadan metanı

parçalar ve bunu deniz tabanının altında birkaç kilometre boyunca

devam ettirebilirlerdi. Bilim insanları arkebakterilerin her yıl 300

milyon ton deniz altı metamnı dönüştürdüğünü tahmin ediyorlardı ki,

bu da muhtemelen iklimin yararına oluyordu. Parçalanan metan bir

sera gazı olarak atmosfere sızamazdı. Bu açıdan bakınca,

arkebakteriler bir çeşit çevreci özel tim sayılırdı.

Tabii deniz yatağında kaldıkları sürece.

Sorun şuydu: arkebakteriler aynı zamanda solucanlarla da

simbiyotik yaşıyordu ve canavar çeneleri olan mutant solucan

arkebakteriler ve sülfür bakterisinin konsorsiyumu ile sarmalanıyor, onları içinde ve derisinde taşıyordu. Buzda derine ilerlediği her

metrede, bakteriler de hidratların içine taşınıyor ve oradaki donmuş

katmanları içten yok edip kanser gibi yayılıyorlardı. Çok geçmeden

solucan ve sülfür bakterisi ölüyordu ama arkebakteri durmadan

buzun içini kemirmeye devam ediyor ve yoğun hidrat tabakasını

gözenekli çürük bir kütleye çeviriyorlardı. Gaz tabii ki yüzeye

sızacak^. ^ L;

Solucanlar hidratları dengesizleştiremez^, dediğini* hatırll^ı

Bohrmann

c

o

Doğruydu. Ama amaçlan bu değildi. Onlar sadece tıpkı servis

otobüskı gibi buzun içinden arkebakteri sevkiyatını yapan araçlardı: bir sonraki durak, metan hidratlar, beş metre derinlik, orada dur,

şimdi çalışma vakti.

Neden daha önce aklımıza gelmedi? diye düşündü Bohrmann.

Dalgalanan su sıcaklığı, hidrostatik basınçta düşüş, depremler —hepsi de hidıai uzmanlannın felaket nakaratlannın bir parçasıydı. Ancak

bakteriler hakkımla kimse oturup düşünmemişti; oysa ki herkes

bakterilerin aşağıda ne halt ettiğini biliyordu. içlerinden hiçbiri, en kötü kâbuslarında bile böyle bir istilayı hayal edememişti. Kimse

metanotrof intihar manyağı bir solucanın var olabileceğim aklına

getiremezdi. inanılamayacak rakamlarda bütün bir kıta yamacına

yayılmış olmaları. Saçmaydı, olanaksızdı, açıklanamazdı! imkânsız

sayılanla, ölümcül açlıklannın güdümünde bir arkebakteri ordusu!

Düşünmeden edemiyordu. O solucanlar oraya nasıl gelmişti? Orada

ne ışkı ı vardı? Onlan oraya getiren neydi?

Ya da kim?

"Sorun şu ki," diyordu Mirbach, "ilk simülasyonumuz çoğunlukla doğrusal varsayımlara dayanıyordu. Ama gerçek hayat doğrusal

değildir. Kaotik, hatla bazı durumlarda çığ gibi büyüyen gelişmelerle karşı karşıyayız. Buz parçalanıp dağılıyor, bu da gazın içinden

fışkırarak daha fazla hidratı çatlatması demek, yani deniz tabanı

çökmeye başlayacak ve kritik eşikte — "

"Tamam, tamam." Bohrmann elini salladı. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Birkaç hafta. Veya gün. Ve hatta..." Mirbach tereddüt etti. "Ama hâlâ enın olamayız. Demek istediğim bunların mutlaka

gerçekleşeceğinden emin olamayız. Tüm kanıtlar o yönü gösteriyor

ama o kadar olağandışı bir senaı y< l ki. Hiçbir şeyi kanıtlayanlayız."

"Sadede gel, Yvonne. Sence ne olacak?"

"Bilmiyorum." Yine durakladı. "Pekâlâ, diyelim ki üç tane asker kamu | bir memelinin yoluna çıktı. Üzerlerine basılıp ezilirler. Ama aynı memel binlercesinin arasında kalsa, onu canlı canlı yerler. Ben bu mikropları böyi hayal ediyorum. Anlıyor musun?"

"Johanson'u ara." diye tekrarladı Suess. "Ona bir Storegga KaymMI öngördüğümüzü söyle."

Bohrmann nefesini yavaşça bıraktı ve sessizce başını sallad'

Thorvaldson,

Norveç

ı.

c

o

il

Helikopter pistinin kenannda ayakta durmuş aşağı, fiyorda

bakıyorlardı. Suyun öte yanındaki kıyı zar zor görünüyordu. Grileşen göğün altında göl karanım, çelik gibi uzanıyordu.

işe ZOTil

"Züppenin tekisin." CeCi LunC helikopteri işaret eCerek.

"Tabii ki öyleyim," diye cevapladı Johanson, "ama bu

bulaştırılCığıma göre mızmız olma hakkım var."

"Of, yine başlama."

"Üstelik sen Ce benim jipime göz koyduğun için aynı CereceCe

kötüsün."

Lund gülümsedi. "Hadi, anahtarları ver."

Johanson ceketinin ceplerini karıştırıp anahtarı çıkardı ve LunC'un

avucuna koyCu. "Ben yokken ona iyi bak."

"Bana güvenebilirsin."

"Ve Kare'yle oynaşmak yok."

"Jipte mi? Ben o tür kızlardan değilim."

"Ben seni bilirim. Her neyse, en azından zavallı Stone'u savunman için verdiğim öğüdü tuttun. Kendi aptal prototipini sudan kendisi

çıkarsın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama öğüdün sayesinde

olmadı. Cezasını Skaugen erteledi."

"Demek cezası ertelendi?"

"işini kaybetmeme ihtimali var, tabii eğer işleri yoluna koyabilirse."

Saatine baktı. "Her an denizaltı ile suya inebilir. Ona şans Sile."

"NeCen aşağı bir robot gönCermiyor?"

"Çünkü Celinin teki. Sanırım bir krizin sadece onun yöntemleri ile çözülebileceğini ispat etmek istiyor. Clifford Stone'un vazgeçilemez

olduğunu."

"Ve hepiniz buna izin mi veriyorsunuz?"

"Patron hâlâ o. Hem bazı noktalarda Ca haklı. KenCi inerse

Surumu Saha iyi anlayacaktır."

Johanson, Thorvaldson'u puslu gri denizin üzerinCe hayal etti,

Stone omurganın altında Cenize Salmış, etrafı karanlıkla sarılmış ve bilinmeyene CalıyorCu. "En azından cesaretini takdir etmek lazım."

"Evet." Lund başını salladı. "Piçin teki ama cesur olduğu doğru."

"Peki, o zaman." Çantasını alCı. "Arabama iyi bak."

"Merak etme."

ikisi birlikte helikoptere yürüdüler. Skaugen sözünü tutmuş ve iyi

modelini emrine vermişti. Helikopter büyük bir Bell 430'Cu

konforunun Coruk noktasıydı ve çok az ses çıkarıyordu.

"Şu Karen VVeaver," CeCi LunC helikopterin kabin kapısında CurCuklarınCa, "neye benziyor?"

Johanson'un gözleri parladı. "Genç, inanılmayacak kaCar ^üzel."

"Aptal."

"NereCen bileyim?"

LunC CuraksaCı. Sonra ona sarıldı. "Ke

iyi bâk, olur mu?

ayacak ka ayacak ka

Johanson kadının sırtını sıvazladı. "iyi olacağım, neden olmayayım ki7"

"Nedeni yok." Bir an sessizleşti. "Bu arada öğüdün işe yaradı. Ban.!

söylediğin şeyler. Karar vermemi sağladı."

"Kare'ye mi gideceksin?"

"Her şeyi farklı bir açıdan gördüm. Ve evet, Kare'nin yanına

gideceğim."

Johanson gülümsedi. Sonra kadını iki yanağından öptü.

"Oraya gider gitmez ararım."

"Tamam."

içeri tırmandı ve çantasını pilotun arkasındaki koltuklardan birine

attı Kabinde on kişilik yer vardı ama tek başına olacaktı.

"Sigur!"

Arkasını döndü.

"Sen... Gerçekten benim en iyi arkadaşımsın." Ellerini çaresizce iki yanı açtı sonra indirdi. "Demek istediğim — "

"Biliyorum." Johanson sırıttı. "Böyle şeylerde iyi değilsin."

"Hayır."

"Ben de öyle." Öne eğildi. "Birinden ne kadar hoşlanıyorsam, bunu söylerken o kadar batırırım. Ama hiç seninle olduğu kadar berbat

etmemiştim

"Bu bir iltifat mıydı?"

"En alasından." Kapıyı kapadı. Pilot pervaneleri çalıştırdı ve Bell havai anıp burnunu kaldırdı, araştırma merkezini ardında bırakarak

fiyorda doğru uçlu Johanson kabine iyice yerleşerek pencereden

dışarı baktı ama görülecek pek bil şey yoktu. Trondheim bir sis

perdesinin altına gizlenmişti vc gollerle dağlfil renksiz yükseklikler olarak altından geçiyor; gökyüzü ise onları yutmak istiyormuş gibi

görünüyordu. '

Üzerine tekrar bunaltıcı bir duygu çöktü.

Korku.

Ama neden?

Sadece bir helikopter gezintisi, dedi kendi kendine. Endişelenecek

bir şey yok. Ne olabilir ki?

Aklında metan ve canavarlar vardı o kadar. Havanın da pek

faydası dokunmuyordu. Keşke kahvaltısını daha iyi yapmış olsaydı.

Çantasından Walt VVhitman'ı çıkardı ve okumaya başladı.

Pervaneler üzerinde anlamsızca dönüyordu. Ceke telefonu

arkasındaki koltukta duruyordu. Bu yüzden v^ olmasından dolayı

telefonun çaldığını duymad

c

o

y

y

ebindeki cep uğu kitaba dalmış

Thorvaldson,

Norveç

kıta yamacı

tone denizaitma binmeden önce birkaç kelime söylemeye karar

vermişti, ameraman video kaydı yaparken, diğer adam da fotoğrafları

çekecekti. Tüm perasyonun doğru düzgün kayıt altına alınmasını

istiyordu. Clifford Stone bir rofesyonel, işini asla savsaklamayan bir adamdı. Herkese bunu hatırlatacaktı.

"Biraz daha sağa." dedi kameraman.

Stone bir çift teknisyeni görüntüden uzaklaştırarak sağa kaydı.

Sonra bir daha düşündü ve ikisini geri çağırdı. "Arkamda durun,"

dedi, "biraz daha yana kayın." insanların bu görevin amatör veya çılgın bir girişim olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

Kameraman tripodu yükseltti.

"Hâlâ hazır değil miyiz?" diye bağırdı Stone.

"Bir saniye. Hâlâ tam değil. Pilotun yolunun üzerindesiniz."

Stone yana bir adım daha attı. "Böyle nasıl?"

"Daha iyi. Tamam," dedi kameraman, "kayıt."

Stone kameraya baktı. "Birkaç dakika sonra, prototipe ne

olduğunu bulmak amacıyla dalışa geçeceğiz. Şuanda görünen o ki

birim, eee.. orijinal yerinden... orijinal... eee... yani olduğu yerden... of, lanet olsun!"

"Dert edecek bir şey yok. Baştan başlayın."

ikinci sefer her şey yolunda gitti. Stone, iş bilir bir edayla sonraki birkaç saat boyunca prototipi arayacaklarım anlattı. O ana kadar

edindikleri bilginin kısa bir özetini verip yamacın değişen

morfolojisine değindi ve prototipin deniz tabanının yerel olarak

dengesizleşmesi yüzünden kaymış olması gerektiğini belirtti. Hepsi de kulağa pek ciddi geliyordu. Belki de gereğinden fazla. Genelde ünlü

kaşifler görev başında veya sonunda söylenecek zekice bir laf

bulurlar, diye düşündü Stone. Meseleyi mükemmel olarak özetleyen

bir şey. "enim için küçük ama insanlık için büyük bir adım. işte bu ilham vennişti. Elbette Neil Armstrong böyle bir lafı kendi kendine

bulmuş olamazdı. Daha önceden prova yapmış olmalıydı ama yine

de... Julius Ceasar: Geldim, gördüm, yendim. Kolomb'un ünlü bir lafı var mıydı? Ya da Jaques Piccard'ın?

Düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Ama insan her şeyi kendi bulmak zorunda değildi. Bohrma derin

deniz dalışları ile ilgili söylediği birkaç anlamlı cümle yarayabilirdi.

"Elbette aşağı bir robot gönderebilirdik," dedi, "ama bu a^S^ş^

olmazdı. Robotlar tarafından yapılmış fazlasıyla kamera kaydı

gördAjm. inanılmaz şeylerdi." Hımm, sonra ne diyordu? "Ama gerçekten denizaltının içinde oturmak, her şeyi üç boyutlu görmek —

bunu hayal etmek bile güç. Hiçbir şey buna benzemez. Üstelik... eee...

üstelik bize... eee.^ çok daha iyi bir fikir.

%

İS

ın^ın imsâ^l^S

le burada işe nı şey o

O

aşağıda gerçekten neler olduğuna dair daha iyi bir görüntü

sunacağına vc eee... neler yapmamız gerektiğini göstereceğine şüphe

yok."

"Amin!" dedi Alban sessizce arkadan.

Stone arkasını dönüp denizaltının altına süründü ve kapaktan içeri

tırmandı Pilot uzandı ama Stone yardım elini görmezden gelerek

kendini içeri çekip oturdu. Biraz helikopterde olmaya benziyordu. En garip olanı da hâlâ açık havadaymış gibi hissetmesiydi. Tek fark

güvertedeki uğultuyu duymamaktı Akrilik baloncuk birkaç

santimetre genişliğindeydi ve hava sızdırmazdı.

"Her şeyin üzerinden bir kez daha geçmemi ister misiniz?" diye sordu Eddie.

"Hayır."

Eddie daha önce, kendine has doğrudan ve soğukkanlı tavrıyla ona denizaltıyla ilgili her şeyi açıklamıştı. Stone önlerindeki küçük bilgisayaı konsoluna baktı. Sağ elini aşağı indirerek koltuğunun kenarındaki kontrol leri dokundu. Dışarıda, güvertede fotoğrafçı fotoğraf çekiyor ve kameraman kayda devam ediyordu.

"Harika," dedi Eddie, "eğlence başlasın."

Denizaltı yana doğru sallandı. Bir anda güverteden yükselmiş, geminin üzerinde kayıyorlardı, sonunda aşağıdaki çırpınan denizi gördüler. Deniz iyin-kabarmıştı. Bir an hareketsiz orada asılı kaldılar. Sonra Alban başlama işaretim verdi. Stone ona doğru başını salladı. Bundan sonraki birkaç saat boyunca sualtı telefonu üzerinden haberleşeceklerdi. Denizaltı ve gemi arasında optik kablolaı yoktu, sadece ses dalgalan olacaktı. Vinç onlan bıraktığı andan itibaren orada tek başlanna kalacaklardı.

Stone'un midesi düğümlendi.

Bir sarsıntı daha oldu, sonra üstlerindeki kablo bırakılırken bir metal seli duyuldu. Denizaltı önce battı, sonra bir dalganın üzerinde yükseldi, sonra da Eddie valfleri açtığında suyun tanklara dolmasını

sağladı. Böylece Deep Rovm dakikada otuz metre hızla inerek taş gibi batmaya başladı. Güç tanklarının ışıklannın dışında tüm ışıklar

kapalıydı. Güç sarfiyatı hayati önem taşıyordu o enerjiye daha sonra ihtiyaçlan olacaktı.

Görecek çok az balık vardı. Birkaç yüz metreden sonra derin

ı

siyaha döndü. Gövdenin diğer yanında fişeğe benzer bir ışık çakr

Önce bir tane, ardından daha çok.

"Işıldayan denizanaları." dedi Eddie. "Çok hoş, değil mi?"

Stone büyülenmişti. Daha önce birkaç dalış yapmıştı a^^h^biri bir

Detp Rover'la. değildi. Gerçekten de sanki onları denizden ayıran

hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu. Konsolların kırmızı ışığı bile

dışarıdaki parlayan organizmalarla bir bütünmüş gibi görünüyordu.

Bu yabancı evrene bir işlenin birim kurma fikri bir anda o kadar

saçma sapan geldi ki neredeyse gülecekti

Denizaltı batarken, içerideki hava serinledi ama kusursuz biçimdi-

keyifliydi. Altı bin metre derine inebilen Alvin, MIR veya Shinkai üe karşılaştırıldığında Deep Rover'm ısı düzenlemesi oldukça lükstü.

Yine de ihtiyatlı olmak için sıcak bir kazakla kalın bir çift çorap

giymişti — denizaltılarda aletleri kazara olabilecek darbelerden

korumak için ayakkabılara izin yoktu. Eddie dikkatli ama sakin

görünüyordu. Arada bir hoparlörlerden bir ses geliyor, teknisyenler

onları kontrol etmek için arıyorlardı. Kelimeler anlaşılırdı ama sesler denizden gelen binlerce sesle karışıp bozuluyordu.

Derine, daha derine iniyorlardı.

Yirmi beş dakika sonra Eddie sonarı açtı. Kürenin içi, elektronik mırıltılara karışan yumuşak bir ıslık ve tıkırtı sesiyle doldu.

Deniz tabanına yaklaşıyorlardı.

"Patlamış mısır ve içecekler hazır," dedi Eddie, "gö^

Projektörleri açtı.

Gullfaks C, Norveç Kıta Sahanlığı

Lars Jörensen helikopter pistinin aşağısındaki konaklama bölümüne inen metal merdivenin tepesindeki platformda dikilmiş, elleri tırabzanlarda, aşağıdaki petrol kuyusu iskelesine bakıyordu. Beyaz bıyığının uçları rüzgârda uçuşuyordu. Açık havalarda iskele dokunma mesafesindeymiş gibi görünüyordu ama şimdi görüş mesafesinin dışına çekiliyordu. Yaklaşan fırtınanın sisi yoğunlaştıkça, sanki tamamen kaybolup anılara karışmak ister gibi daha da belirsiz görünüyordu.

Lund'ün son ziyaretinden beri Jörensen melankoliye teslim olmuştu. Statoil'in yamaçta ne planladığını düşünüp duruyordu. Otomatik bir sistem olmalıydı. Belki bir üretim aracı da kullanırlardı. Lund açıkça onu savsakladığım sanmıştı ama Jörensen aptal değildi. Hatta işlerin neden böyle yürüdüğünü bile bilirdi. Eninde sonunda, insanların yerine makinalan çalıştırıp maliyeti azaltmak mantıklıydı. Makinalar güzel, sıcak yemekler istemezdi. Uyumaz, zor şartlarda

çalışır ve par almayı beklemezlerdi. Asla şikayet etmezlerdi ve bir sorun çıkttğında onlar şey vermen gerekmeden onları kaldırıp atabilirdin. Ama robotlar da içgüdüleri hareket edemez ve insan gözüyle kulağının yerini tutamazlardı. insan denklemden çıkarıldığında insan hatalarından kurtulunabilrrdi ama onlan tamir edecek insanlar olmadan da makinalar çalışamazdı... Bu durum, dışarıda dalgalar platformu döverken, ona gece geç saatlerde televizyonda seyrettiği felaket filmlerini hatırlatmıştı. Makinalann yaşama ve onlan çevreleyen doğal döngüye hiç saygılın yoktu.

Yaratıcılannın refahını umursamazlardı. insaniyet ve merhamet bir robotta yoktu.

XQV

c

o

riyle

Günışığı yavaş yavaş soluyordu. Yağmur çiselemeye başlarken, gökyüzü daha derin bir griye büründü. Ne boktan bir gün, diye düşündü Jörensen.

Deniz bir süredir kimyasal maddelerle doluymuş gibi kokuyordu ve işleıi daha da beter hale getirecek şekilde, hava Jörensen'in ruh

halinden daha da kasvetliydi. Bir enkazda çalışıyoruz, diye düşündü, suyun üzerinde, zombilerlc dolu bir hayalet kasaba. Petrol bittiğinde, geriye hiçbir amacı olmayan bil iskelet kalacaktı. Petrol işçileri işten çıkarılıyor, platformlar kapatılıyordu ve endüstrinin geleceği, ters giden her neyse, erişemeyecekleri bir dünyadan biı tanıtım videosu

haline geliyordu.

Jörensen içmi çekti.

Eski günlerde, diye düşünmüştü, erkeklerin, arkalarındaki tozlu

topraktan fışkıran petrolle yıkanırken birbirlerine sarılıp, en çılgın hayallerinin ötesinde zengin olacaklarına inandıkları mucizevi bir an olmuştu. Tıpkı Giant 'taki James Dean gibi. Jörensen o filme

bayılırdı. Ona kalırsa, Dean'in petrol bulduğu sahne, Bruce VVillis'in gerçek bir petrol platformunda, Dean'in ise Teksas çölünde

bulunmasına rağmen Armageddon'dan kat be kat iyiydi. Petrolün

fışkırmasını izleyen Dean'in kahkahalar atıp kendi etrafında hoplayıp zıplayan hali, ona büyük babasının kucağında oturup onun gençlik

hikâyelerini dinlediği ve her şeyin daha güzel olduğu günleri

hatırlatıyordu.

Şimdi artık kendisi bir büyük babaydı.

Sadece birkaç ay daha, dedi Jörensen kendi kendine. Sonra

gidecekti. Bitirecekti. Ardında bırakacaktı. Gençlerden daha şanslıydı gerçi. Kimse onu hizaya getirmeyecekti, o kendi kendine bırakacak ve emekli aylığını alacaktı Petrol platformunun son saatlerinde orada

olmayacağı için neredeyse suçluluk duyuyordu. Ama bu onun sorunu

değildi. Onun düşünecek başka şeyleri vardı.

Uzaktan, kıyıdan gelen bir ses duydu. Ritmik çarpma sesi yükselerek bıı helikopterin gürültüsüne dönüştü. Jörensen başını kaldırdı. Buralarda uçan tüm helikopterleri bilirdi. Uzaklığa ve zayıf görüş mesafesine rağmen Gullfaks'm üstünden geçip sisin içinde kaybolan Bell 430'u tamdı. Motorların homurtusu yavaş yavaş uzaklaştı ve sonunda yine sessizlik oldu.

Yağmurun son damlaları parlayan bir toz tabakası gibi platformu kapladı. Belki de içeri girmeliydi. Bir saat kadar oyalanması gerekiyordu. Boş zamanı nadiren olurdu, televizyon seyredebilir, kitap okuyabilir veya satranç oynayabilirdi. Ama konaklama bölümüne girmeyi canı çekmiyordu.

Platformun öbür yanında çelik vincin ucunda bir ateş ağır ağır yanıyordu. Kayıpların feneri. Hey, bu neredeyse bir film gibi olmuştu. Tüm hayatını geçip giden helikopterler ve gemileri seyrederek bir platforrajnL t^esinde yaşamış yaşlı bir adam için hiç fena değildi.

Ona Kayıpların Feneri diyecekti. Büyük baba, bize bir hikâye anlat.

c

o

audsıu.

Aslında, belki o kadar da kötü bir gün değildi.

Kıel,

Almanya

Gerhard Bohrmann gittikçe batağa saplanıyormuş gibi hissediyordu. Bilgisayarlarında yeni senaryoları deneyip çok daha felaket sonuçlarla çıkagelen Mirbach ve Suess arasında mekik dokuyordu. Birkaç dakikada bir Johanson'a ulaşmaya çalışıyordu ama adam telefonu açmıyordu. NTNU'daki sekreterini bile aramıştı ama sekreter Dr. Johanson'un ofiste olmadığını ve bir süre dönmeyeceğini söylemişti. Devlet için bazı işlerle ilgileneceğinden izne çıktı, diye tahmin etti Bohrmann. Johanson'un ev numarasını denedi, sonra

ar cep telefonunu aradı. Cevap yoktu.

Sonunda Suess'e danıştı.

"Johanson'un çevresinde karar verebilecek birileri olmalı." dedi Suess.

"Sadece Statoil ekibi ki onlara söylemekle hiç kimseye söylememek aynı kapıya çıkar. Üstelik şu gizlilik meselesine gelince, ya bir Storegga Kayması varsa? Bu konuda suskun kalırsak bu bizim için epey kötü görünecektir... "

"Ne önerirsin?"

"Ben meseleyi Statoil'e götürmezdim."

"Peki." Suess gözlerini ovuşturdu. "Haklısın. Bilim ve Teknoloji Bakanlığı ile çevre ile ilgili yetkili makamları arayalım."

"Oslo'dakileri mi?"

"Ve Berlin, Kopenhag, Amsterdam, Londra'dakileri de. Unuttuğum

birileri var mı?"

"Reykjavik." Bohrmann içini çekti. "Haydi yapalım."

Suess penceresinden dışarı, Kiel fiyordunun üzerinden depolara,

silolara ve enlileri yükleyen devasa vinçlere baktı. Bir deniz kuvvetleri destroyerinin tlan gri bulutlara ve suya karışıyordu.

"Simülasyon Kiel için ne diyor?" diye sordu Bohrmann. Bunu daha önce düşünmemiş olması garipti.

"Bir şey olmayabilir."

"Sanırım bu biraz teselli sayılır."

"Yine de Johanson'u ara. Denemeye devam edelim."

Deep Rover, Norveç Kıta

Yamacı

nd e

Eddie projektörleri açtığında okyanusun enginliğinden vatlık

kuvars halojen ampul ve iki adet HMI ışığı yinni beş metre çapında

bir

bölgeyi parlayan bir ışık havuzuyla aydınlatmak üzere birleştiler.

Ortada herhangi bir cisim göremiyorlardı. Stone, karanlıkta

yaptıkları uzun yolculuktan sonra gözlerini kırpıştırdı. Deep Rover

parıldayan bir inci yağmurunun içindi aşağı düşüyordu.

Öne eğildi. "Bunlar nedir? Deniz tabanı nerede?"

Sonra çevrelerinde yükselen parıltıların ne olduğunu anladı. Yüzeyi

baloncuklar çıkıyordu, bazıları bir ipteki boncuklar gibi dizili,

diğerleri dolgun ve yumurta gibiydi.

Sonar her zamanki vızıltısına ve tıkırtısına devam ediyordu. Eddn-

konsoldaki enerji, iç ve dış sıcaklık, oksijen rezervleri, kabin basıncı ve bunun gibi bilgileri gösteren LED ekrana kaşlarını çatarak

bakıyordu.

"Tebrikler." diye homurdandı. "Metan."

inci perdesi kalınlaştı. Eddie şişkin bölmelerin kenarına bağlı iki

çelik ağırlığı serbest bıraktı ve denizaltını sabitlemek için tanklara hava pompaladı Ama suda yükselmek yerine batmaya devam ettiler.

"Aman, harika! Yükselmemize izin vermiyor."

Deniz tabanı projektörlerin ışığında altlarında belirdi. Çok hızlı

yaklaşıyorlardı. Stone bir an altlarındaki çukur ve yarıkları gördü, sonra görüş alanı baloncuklarla doldu. Eddie küfür ederek

tanklardan su boşaltmaya devanı etti.

"Ne oluyor?" diye sordu Stone. "Yüzemiyor mu?"

"Gazın sebep olması daha yüksek ihtimal. Bir patlamanın ortasında kaldık."

"Siktir!."

"Sakin ol."

Pilot iticileri ateşledi. Denizaltı baloncukların arasından ileri fırladı.

Bir an için Stone kendini bir alt kata yaklaştıkça yavaşlayan bir

asansörde gibi hissetti Derinlikölçere baktı. Deep Rover, alçalma hızı yavaşlamış olsa da batıyordu Hâlâ deniz yatağına doğru ilerliyorlardı.

Zaman tükeniyordu.

Stone dudağını ısırdı ve Eddie'yi bıraktı ki adam işini yapsın. Böyle bu durumda pilotun dikkatini dağıtmak tavsiye edilecek bir şey

değildi Baloncuklar daha da yuvarlaklaşıp, perde yaklaşırken

seyretti. Dönüp du suyun arasında önlerinde salman deniz tabanının

siluetini gördü ve sağ korkutucu bir baloncuk girdabının içinde

kayboldu. Denizaltı yana yattı.

Stone nefesini tuttu.

Başarmışlardı.

Baloncuk karmaşası açılarak daha sakin bir deniz tabanını gözler

önüne sermişti. Denizaltı azar azar yükseldi. Eddie acele etmeden,

Deep Rover yamacın hemen üstünde sabit bir derinliğe erişene dek

safra tanklarına su bastı

"Panik bitti." dedi.

,

Saatte iki knot veya 3.7 kilometre hızla, aracın^son hızıyla

ilerliyorlardı, bu

298

la, aracın son

c

o

illrmdaine

düşük tempolu koşan herhangi birinden bile daha yavaştı. Ama

uzak bir meşale aşmaya çalışmıyorlardı —aslına bakılırsa neredeyse

tam da Stone'un birimi kurduğu noktaya gelmişlerdi. Çok uzakta

olamazdı.

Pilot sırıttı. "Bunu beklemeliydik herhalde, ha?"

"Bu kadarını değil."

"Kimi kandırıyorsun? Deniz lağım çukuru gibi kokuyordu. O gazın bir yerlerden çıkıyor olması gerekir. Ama sen kendi bildiğin gibi

yapmak istedin; buyur bakalım."

Stone cevap vermeye tenezzül etmedi. Doğruldu ve hidratları

görmek için bakındı ama görünürde bir tane bile yoktu, sadece birkaç yalnız solucan kalmıştı. Pisi balığını andıran büyük bir yassı balık dipte yatıyordu. Onlar yaklaşınca tembel tembel harekete geçip

çökelti kaldırdı.

Akrilik gövdenin her santimetre karesine 100 kilo suya eşit basınç,

varken burada oturmak ne kadar da gerçek dışıydı. Bu an ile ilgili her şey yapaydı: Deep Rover yamacın kenarında sürüklenirken deniz

yatağının aydınlatılmış bölgesinin kenarında duran gölgeler, dağınık ışığın ötesindeki zifiri karanlık, kapsülün içinde elektronik

müdahaleyle düzenlenen basınç, düzenli bir oksijen akışıyla sağlanan kabin havası ve fazla karbon dioksitin yanması.

Derinliklerde insanı vakit geçirmeye ikna edecek hiçbir şey yoktu.

Stone yutkundu. Dili damağına yapışmıştı. Keşif seferinin saatler

öncesinden beri hiçbir şey içmediklerini düşünmeden edemiyordu.

Denizaltında acil durumlar için, gerçekten ihtiyaçları olduğunda

kullanmak üzere idrar şişeleri vardı. Ama denizaltını kullanacak

olanlara mesanelerini önceden boşaltmaları tavsiye edilirdi. Eddie ve o, sabah erken saatlerde sadece fıstık ezmeli sandviç, taş gibi sert çikolata ve yulaf bisküvisi yemişlerdi. Dalış yemekleri. Besleyici,

doyurucu ve Sahra çölü kadar kuru.

Rahatlamaya çalıştı. Eddie, Thorvaldsori'a kısa bir rapor verdi.

Ara sıra birkaç midye veya deniz yıldızı görüyorlardı. Pilot dışarıdaki suyu işaret etti.

"Büyüleyici değil mi? Şu anda dokuz yüz metre aşağıdayız ve

karanlık ama aşağıda hâlâ ışık var. Buna disfotik bölge"diyorlar." rt

"Suyun temiz olduğunu varsayarsak, su bin metreye kadar içeri

işlemez ^^ mi?" diye sordu Stone.

"Elbette ama onu göremezsin. Yüz elli hatta yüz metre na

inildiğinden kör gibiyiz.Bin metreden daha aşağı indiğin oldu

k. Aynı burası

"Hayır, ya senin?"

"Birkaç kez." Eddie ürperdi. Gerçi görecek pek bir bo gibi. Ben daha çok ışık isterim."

"Yani bir rekor kırmanın peşinde değilsin?"

"Anlamı yok ki. Jaques Picard 10,740 metreye^'Vimdi ve bilim

açısından bakınca elbette bir çığır açtı ama aşağıda görecek bir şey yoktu."

c

o

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece olacağına ihtimal vermiyorum. Demek

istediğim abisal düzlükler özellikle ilgi çekici değil. Ben deniz

canlılarını görmek isterim."

"Picard 11,340 metreye inmemiş mivdi?"

"Ha, şu eski terane." Eddie güldü. " Tüm kitaplarda öyle yazıyor ama yanlış Derinlik ölçüm cihazındaki bir hata. Cihazın ayarları

isviçre'de tatlı su ortamı içinde yapılmıştı ama tatlı su deniz suyu kadar yoğun değildir. Dolayısıyla dünya üzerinde bir denizaltının

okyanusun en derine indirildiği tek seferde derinliği 600 metre hata ile yanlış ölçtüler. Şimdi eğer—*"

"Bak, şurada!"

Önlerindeki ışık huzmesi karanlık tarafından yutuluyordu.

Yaklaştıkça deniz tabanın aniden dibe doğru keskince indiğini

gördüler. Işık, karanlık cehennemde kaybolmuşftı.

"Burada dur."

Eddie'nin parmakları kontrollerin üzerinde uçuştu. iticileri yeniden dengeledi ve Deep Rover durdu. Sonra kendi etrafında dönmeye

başladı.

"Burada akıntı epey güçlü." dedi Eddie. Denizaltı, projektörler uçurumun kenarını aydınlatana kadar döndü. "Görünüşe göre

burada bir şeyler derinlere çökmüş, üstelik çok da önce değil. Epey

yeni olmuş derim."

Stone, gözlerini huzursuzca etrafta gezdirdi. "Sonarda bir şey var mı?"

"En az kırk metrelik bir düşüş gösteriyor. Diğer tarafta ne

olduğunu bilemem."

"Demek istediğin plato — "

"Plato yok. Olduğu gibi çökmüş."

Stone dudağını kemirdi. Şu anda üniteye epey yakın olmaları

gerekiyordu. Ama geçen sene burada bu uçurum yoktu. Muhtemelen

birkaç gün önce de yoktu.

"Haydi aşağı inelim," diye karar verdi, "nereye gittiğine bir bakalım." «|

Deep Rover hız aldı ve uçurumdan aşağı indi. Deniz tabanı yeniden

^ projektörlerin önünde belirdiğinde ancak birkaç dakika geçmişti.

Ortalık bombalanmış gibiydi. v

"Birkaç metre yükselmemiz gerek." dedi Eddie. "Şu yarıklar

"

görünüyor. içlerine düşmemiz işten bile değil."

"Tabii, sadece bir daki —Kahretsin! Dümdüz ileri."

Bir metre çapında, yarılmış bir boru görüntüye girdi. D/v;^'

rı

arasında çapraz olarak yatıyordu ve projektör ışığının ötesinde

kayboluyordu. Üzerinden ince siyah petrol sızıntıları yükseliyor,

gergin sütunlar halinde yüzeye tırmanıyordu.

"Bu bir boru hattı!" Stone afallamıştı. "Aman Tanrım^

c

o

"Bir boru hattı id." dedi Eddie.

"Onu izleyelim." Stone boru hattının nereye gideceğini biliyordu, ya da daha doğrusu nereden başladığını. Ch "nin olduğu

alandaydılar.

Ama işlemci kaybolmuştu.

Önlerinde yarılmış bir duvar belirdi. Eddie tam zamanında

denizaltını yükseltti. Duvar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi

görünüyordu ama çok geçmeden birkaç santimetre farkla üzerinden

aştılar. Ancak ondan sonra Stone onun bir duvar olmadığını anladı,

muazzam büyüklükteki deniz yatağı sudan dikey olarak yükseliyordu.

Ardında ise bir tane daha dik uçurum vardı. Işık demetinin -altında

tortu parçaları uçuşuyor, görüşlerini bulandınyordu. Sonra

projektörler, açık bir deliğin ağzından yayılıp, yüzeye doğru çılgın gibi fırlayan baloncukları yakaladı. ^"Vay canına." diye fısıldadı Stone. "Burada ne olmuş?"

Eddie baloncuk sütunundan sakınmak için yana yattı. Bir an için

boru hattını gözden kaybettiler, sonra tekrar ışığın aydınlattığı alana girdi. Aşağı doğru iniyordu.

"Lanet akıntı," dedi Eddie. "Bizi patlamanın içine doğru çekiyor."

Deep Rover döndü,

"Boru hattını izlemeye devam et." diye emretti Stone.

"Bu delilik. Yükselmemiz gerek."

"işlemci tam burada." diye ısrar etti Stone. "Her an görebiliriz."

"Bekle görürüz. Görecek bir şey yok!."

Stone sessizdi. ileride boru hattı sanki dev bir el tarafından

bükülmüş gibi yukarı kıvrılıyor ve bükülüp kopmuş bir uçla son buluyordu. Eğri çelik garip bir heykel görünümüyle kıvrım kıvrımdı.
"Hâlâ devam etmek istiyor musun?"
Stone başıyla onayladı. Eddie denizaltıyla bir manevra yapıp boru hattı boyunca ilerledi. Bir an testere çenelere benzer yarığın bulunduğu yerde oyalandılar, sanki açık bir vahşi ağzın arasında yutulmayı bekler gibiydiler.
"Biraz daha gidersek altımızda hiçbir şey kalmayacak." dedi Eddie.
Stone yumruklarını sıktı. Alban haklıydı. Aşağı önce bir robot göndermeliydiler. Ama bu durumda vazgeçmek gerçekten saçmalık olacaktı. Neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Elinde tam bir rapor olmadan Statoil'e dönmeye niyeti yoktu. Skaugen tarafından yine aşağılanmaya razı olmaya hiç niyeti yoktu.
"Devam el, Eddie,"
"Sen delirmişsin."
Bükülmüş borunun öte tarafında yarılmış deniz tabanı dik ^^r eğimle alçılıyordu. Tortu bulutları kalınlaştı. Artık Eddie'nin gergi^iği»görünür hale gelmişti. Yollarına her an yeni bir engel çıkabilirdi.
Sonra işlemci üniteyi gördüler.

bir eğim bir eğim

aya^Se^

c

o

Aslında görebildikleri sadece birkaç payandaydı ama Stone anında Kongsberg prototipinin kurtanlamayacak durumda olduğunu, ilk inşa edildiği noktanın elli metreden fazla altında, kırık platonun yıkıntıları arasına gömüldüğünü anladı.

Daha dikkatli baktı. Bir şeyler metal payandalardan ayrılıp onlara doğru geliyordu.

Baloncuklar.

Hayır, baloncuklardan daha fazlasıydı. Stone, Sonne'ie şahit oldukları, kamera kepçesi hidrata daldığında oluşan muazzam gaz anaforunu hatırladı.

Aniden panikle doldu. "ilerle!" diye bağırdı.

Eddie kalan ağırlıkları saldı. Denizaltı yukarı doğru fırladı, ardından büyük bir baloncuk kütlesi geliyordu. Sonra büyük girdap onlan sardı ve tekrar aşağı düştüler. "Lanet olsun!"

"Aşağıda neler oluyor?" Thorvaldson'daki teknisyenin madeni sesi duyuldu. "Eddie? Cevap ver! Burada yukarıda garip bir takım verilet görüyoruz. Koca bir gaz ve hidrat kütlesi yukarı çıkıyor."

Eddie iletişim düğmesine bastı. "Dış gövdeyi atıyorum. Yukarı

çıkıyoruz

"Sorun ne? Siz — "

Teknisyenin sesi cızırtı ve patlamalar arasında kayboldu. Eddie güç

bölmelerini bıraktı. Ağırlık azaltmak için son bir çabaydı. Deep Rover dış yapısı ve pilleri olmadan dönüp yeniden yükselmeye başladı.

Sonra güçlü bir darbeyle sallandı. Stone arkasında bir kayanın

belirdiğini gördü, deniz tabanından dev bir kütle yukarı kalkmıştı.

Kapsülün içinde her şey altüst olmuştu. Yeniden darbe aldıklannda

pilotun çığlık attığını duydu, darbe bu kez sağ taraflarından gelmiş ve onları gaz patlamasının dışına atmıştı. Deep Rover anında hız aldı ve yukarı fırladı. Stone ellerini kolçaklara geçirdi, neredeyse yatar

pozisyondaydı Eddie ona doğru sarkmıştı, gözleri kapalı ve yüzü

kanla kaplıydı. Stone dehşet içinde işin ona kalmış olduğunu fark etti.

Çılgın gibi denizaltını nasıl sabitleyeceğini hatırlamaya çalıştı.

Kontrolü Eddie'den alıp kendi tarafına aktarabilirdi.

ye

Eddie ona nasıl yapılacağını göstermişti. Oradaki şu düğmeydi.

Stone düğmeye bastı, aynı anda Eddie'yi kendinden uzağa itme

çalışıyordu. Dış gövde gittiğine göre iticilerin çalışıp

çalışmayacağından emin değildi. Derinlik ölçerde rakamlar hızla

dönüyordu yani denizaltı hâlâ hızlı yükseliyordu. Yukarı doğru

çıktıkları sürece ne yöne gittikleri fark etmezdi, Tann'ya şükür

basınçla ilgili endişelenmeleri gerekmiyordu:»bbk\^açta kabın basıncı yüzeydekiyle aynı seviyede tutuluyordu.

•

Bir uyan ışığı yandı.

Sağ tarafındaki projektörler kapandı, onların Stone karanlığa

gömülmüştü.

ardından diğer ı

şıklar da gıdı

c

o

Titriyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Eddie sana acil durum enerji ikmalini

göstermişti. Kontrol panelinin üst sırasındaki düğmelerden biriydi.

Ya kendi kendine açılırdı ya da senin açman gerekirdi. Karanlıkta

parmaklarıyla paneldeki tuşları aradı.

Bu da ne?

Işıklar gittiğine göre etraf zifiri karanlık olmalıydı. Ama parlayan bir şey vardı.

Şimdiden yüzeye yaklaşmışlar mıydı? Kararmadan önce derinlik

ölçeri kontrol etmişti ve yüzeye daha 700 metrelik yolları olduğunu görmüştü. Denizaltı henüz yamacın üst sınırına ulaşamamıştı. Sahanlığın uçurum sınırına ve günışığına oldukça uzaktaydılar.

Gözlerini kırptı.

Soluk mavi bir parlama sudan yayılıyordu, aslında o kadar soluktu ki orada olduğundan bile emin olmak zordu. Derinliklerden yükseliyor, baca gibi biçimiyle dipsiz karanlıkta gözden kayboluyordu. Stone nefesini tuttu. Eğer bir şeyler ona yaklaşıyor olsaydı, en azından ışığın parlaması artardı. Şimdilik ışık dalgalarının çoğu suda kayboluyordu, yani hâlâ uzaktaydı.

Dev gibi olmalıydı.

Baca hareket etmeye başladı.

Geri kalanı dönerken ağzı genişliyor gibi görünüyordu. Stone'un konsolda güç düğmesini arayan parmaklan dondu.

Stone büyülenmişti. Hiç şüphe yok ki, biyolojik ışıldama özelliği olan bir canlıydı. Işıldayan varlık milyonlarca metreküp su ve gazın içinden yavaş yavaş Deliriyordu. Ama hangi ışıldayan deniz canlısı bu boyuta büyüyebilirdi? Bir dev kalamar mı? Önündeki ışık herhangi bir kalamardan daha büyüktü, herhangi birinin bir kalaman hayal edebileceği büyüklüğün çok daha ötesindeydi.

Ya da, ışıktan karanlığa geçmenin yarattığı optik bir yanılsama,

projektörlerin ışınlarının hayalet kalıntıları mıydı?

O şeye baktıkça, varlık soluklaşıyor gibi görünüyordu. Baca yavaş yavaş karanlığa kaydı.

Sonra yok oldu.

Stone acil durum düğmesini aramaya döndü. Denizaltı düzenli olarâl yükseliyordu ve Stone yüzeye erişip kâbusu geride bırakma fikriyle rahatladı. En azından Eddie gövdeyi attığında kameralar gitmemişti. Parlayan şeyi çekmişler miydi? Teknolojinin bu kadar zayıf bir sinyali algılayıp algılamayacağından emin değildi.

Ama parlama kesinlikle oradaydı. Sonra Victor'un çektiğim V^fktan kaçan ama ışıldayan yaratığın tuhaf görüntüsünü hatırladı.

Ah Tanrım, diye düşündü, hangi cehennem yaratığını serbest bıraktık? f |V ^^

• <

S

c

o

303

Hah. Düğmeyi bulmuştu.

Acil durum enerji ikmali bir klik sesiyle devreye girdi. Önce

konsolun ışıklan, sonra da projektörlerinki geldi.

Eddie yanında, gözleri ardına kadar açık yatıyordu.

Stone ona doğru eğilirken, dışarıdaki ışığın altında bir şe) belirdi.Kırmızımsı, muazzam bir tabaka, sanki bir bulut gibi Deep Rover'» doğnı geliyordu ve yamaca çarpacaklarını sanan Stone'un eli kontrolleri uzandı.

Sonra aslında yamacın onlara çarpacağını anladı.

Yamaç hızla onlara doğru geliyordu.

Bu, çarpışma küçük küreyi binlerce parçaya ayırmadan önce düşünebildiği son şey oldu.

Bell 430, Norveç Denizi

Trondheim'dan ayrıldıklarından beri yolculuk o kadar sarsıntılı geçmişti ki, Johanson, VValt Whitman's hak ettiği dikkati vermekte zorlanıyordu. Geçen son yarım saat içinde gökyüzü dramatik bir şekilde kararmıştı ve şimdi de sanki onu denize alaşağı etmek ister gibi helikopterin üzerine kapanıyordu Korkutucu rüzgârlar onlan bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Pilot etrafına bakındı. "Arkada her şey yolunda mı?"

"Daha iyi olamazdı." Johanson kitabını kapadı. Deniz kalın bir sis tabakasının altına gömülmüştü ama Johanson zar zor da olsa petrol platfonnlarının ve gemilerin siluetlerini görebiliyordu. Deniz epey

kabarmış olmalı, diye düşündü. Güçlü bir fırtına geliyordu.

"idare ederiz." dedi pilot.

"Hava tahmini nasıl?"

"Sert rüzgâr." Pilot kontrol panelindeki barometreye baktı.

"Görünen o kı bir kasırga yaklaşıyor."

"Bana şimdi mi söylüyorsun?

"Eh, daha önce bilmiyordum." Ürperdi. "Biliyorsunuz ki hava tahminl kadar da güvenilir değiller. Uçmaktan korkar mısınız?

"Ah, hayır." dedi Johanson kesin olarak. "Asıl sevmediğim^düşme

"Hiçbir yere düşmeyeceksiniz. Bir açık deniz pilotu içi^^nlı çocuk oyuncağı. iyice sallanacağız ama hepsi o kadar."

^

"Ne kadar yolumuz var?"

«

"Yolu neredeyse yarıladık." /V \

"Peki." Tekrar kitabını açtı.

du. Patırtılar, ıslıklar.

%

fikri

Motorların homurtusuna binlerce başka se

s karışıyordu

c

o

o

Çatırtılar. Hatta arkasından bir yerlerden gelen düzenli bir zil sesi bile vardı Rüzgârın akustiğe etkileri büyüleyiciydi. Johanson

arkasındaki koltuğa dondu uma zil sesi kesildi.

Walt Whitman'; daldı.

Storegga

Kayması

On sekiz bin yıl önce, son buzul çağı zirvedeyken, deniz seviyesi,

günümüzde olduğundan 120 metre daha alçaktı. Dünyadaki suyun

büyük bir bölümü buzullarda hapsolmuştu, yani kıta

sahanlıklarındaki su basıncı daha az şiddetteydi. Gezegenin bugünkü

denizlerinden bazıları henüz oluşmamıştı, buzul çağı sırasında

bazıları donarak düzleşirken, bazıları tamamen kuruyarak

arkalarında çok geniş arazilere yayılan bataklıklar bırakmışlardı.

Su basıncının dünya çapında azalmasının sonuçlarından biri de gaz

hidratların dengesi üzerindeki dramatik etkisiydi. Kısa süre içinde, özellikle kıta yamaçlarının üst bölgelerinde muazzam miktarda metan

serbest kalmıştı. Metanı hapsedip sıkıştıran buz kristalleri erimişti.

Hidratlar binlerce yıldır, tıpkı bir zamk gibi yamaçlan bir arada tutuyordu ama şimdi sanki dinamite dönüşmüşlerdi. Metan serbest kalınca, eski hacminin yüz altmış .dört katına kadar genişliyor, çökeltinin içinden yüzeye doğru çıkarken çatlaklar ve oyuklar açıyor; deniz tabanını kendi ağırlığını taşımaktan aciz, delik deşik bir enkaza çeviriyordu.

Kıta yamaçları çökmeye başladı ve bu süreçte sahanlıktan büyük parçalar kopardılar. Muazzam miktarda madde, yüzlerce kilometre genişliğindeki yer kaymalarıyla derin denize savruldu. Metan, atmosfere yayılarak yıkıcı bir iklim değişikliğine sebep oldu. Ama yer kaymalarının aynı şekilde şiddetli başka etkileri oldu —sadece denizde değil, kıyı şeritleri ve adalar üzerinde de.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısına gelindiğinde bilim insanları akıl almaz bir keşif yapmıştı. Orta Norveç kıyılarının açıklarında, kırk bin yıllık bir zaman dilimi içinde yamaçtan büyük bir parça süpüren pek çok toprak kaymasının izini bulmuşlardı. Kaymalarda birkaç faktör etkili olmuştu: yamaca yakın akıntıların ortalama sıcaklığının arttığı sıcak dönemler ve on sekiz bin yıl önceki, suyun soğuk olduğu ama basıncın düştüğü buzul çağı gibi. Jeolojik olarak doğrusunu söylemek gerekirse, gezegenin tarihinde hidratların dengeli olduğu dönemler asıl istisnalardı.

Ve modern dünyanın insanları böyle bir istisnai dönemde yaşıyor, sükunetin onları aldatmasına izin veriyorlardı. Kuralın böyle

olduğunu sanmak işlerine geliyordu.

Sonuçta 5500 kilometreküpten fazla deniz tabanı, yer^kaymalarıyla

Norveç

S-

c

o

sahanlığından kopup dırinliklırı savrulmuştu. Bilim insanları,

iskoçya, Izlandl vı Norvıç arasındaki dınizdı 800 kilomıtrıdın uzun bir tortu izi bulmıışlaıdı Asıl ındişı vırici gırçık, ın büyük kayma

gırçıklışili bıri çok uzun zam.m gıçmımiş olmasıydı —son on bin yıl

içindı olmuştu. Bilim insanları bu ola) I Storegga Kayması adını

verdiler ve bir daha asla olmamasını umut ettiler

Bıyhudı bir umuttu ama öylı olsa bilı sakin dönımin daha birkaç

bin yıl sürmısi ihtimali vardı. Yıni buzul çağlan vıya sıcak dönımlırin yaralar.in kaymalar tahammül edilebilir aralıklarla oluşabilirdi. Ama bunun yerin solucan üzerindeki bakteri yüküyle bir anda ortaya

çıkmış, koşulların dl yardımıyla, işleri bu noktaya getirmişti

Tnorvaldson'un güvırtısindı Jıan-Jacquıs Alban dınizaltıyla

iletişimleri kısildiğindı, onu bir daha asla görımıyıcıklırini tahmin itmişti A || bilmediği geminin gövdesinin sadece birkaç yüz metre

altında gelişen olayla) li gırçık boyutuydu. Hidratların çözülmesinin kritik bir ıvrıyı geldiğimi, rj şüphısi yoktu; son on bış dakikadır

çürümüş yumurta kokusu dayanılmaz bu yoğunluğa ulaşmıştı, bu sırada ardı ardına gılın dıv gibi dalgalar gittikçe dâhi büyük hidrat parçalarını yüzeye taşıyordu. Yamaçta kalmanın intihar anlamına gılıcığini biliyordu. Gaz, suyun yüzıy gerilimini düşürıcık vı gımi batacak rj Aşağıda olan bitinin itkilerini nı o nı dı başkası öngörebilirdi. Deep Roveı \ I yolcularından vazgıçmıktın nıfrıt ıdiyordu ama bir şıkildı Stonı'un \. pilotun öldüğünü biliyordu. Artık bilimciler vı mürıttıbat tılaşa kapılmışlardı. Kimsi çürük yumun.ı kokusunun önımini anlamamıştı ama sırtlışın diniz huzursuzluk hissim körüklüyordu. Sanki intikam dolu bir Tann gibi, fırtına göklırdın boşalmışı \ | dınizdı kulı gibi yüksılın dalgalar oluşturuyordu. Çok yakında güvırtfldj ayakta durmak imkânsız halı gılıcıkti.

Alban hır ihtimali dığırlındirip nı yapılması gırıktiğinı karar verim I zorundaydı. Mesele araştınna gemisinin güvenliğine şirket veya bilim gözflyk bakma mısılısi Siğildi. /Tîoraj/olîon'un güvenliği insanlann güvenliği dımık 11 vı buna dınizaltındaki iki adam da dahildi ki, Alban'ın içgüdüleri adamlaım kadırlırini kabul itmişti ama zihni dığil. Hım kalmak hım dı gitmık derecede yanlıştı —ve doğruydu.

Karanlık göğı baktı vı yüzündıki yağmur damlalannı sildi. O anda çırpıntılı denize kısa bir sükunet hakim oldu. Ama kasırga

dinmemişti, sadece daha d.ı sertleşmeden önce güç topluyordu.

Alban kalmaya karar virdi. «

Dırinlırdı, afıt başlamıştı.

Solucanlar ve bakteriler tarafından sabit buz ar

azi

leri ve leri ve

ece dah

damarlardan delik

dışik, kınlgan harabılırı dönüştürülın hidratlar bir anda dağıldı.

Yamacın I 50

O

crbcst ^^^^^^^¦kcnt^^^^^^^Hna

duvarları yarıyor, kayaları çatlatıyor ve sahanlığın yükselerek öne

kaymasına ncbep oluyordu. Saniyeler içinde kilometreküplerce taş

çöktü. Daha fazla kalman dibe yıkılırken, sahanlık sınırındaki tüm

deniz tabanı harekete geçti ve kaymaya başladı. Şiddetli bir

zincirleme reaksiyon birbiri ardına heyelanları tctikledi ve üzerine çöküntü yağan son sabit katmanlar da çamura dönüştü.

Petrol kuyuları, boru hatları ve platformlarıyla iskoçya ve Norveç

arasındaki [sahanlıkta ilk çatlaklar oluştu.

Birileri fırtınanın içinden Alban'a bağırdı. Alban döndü ve bilim

subayının deliler gibi ona ellerini sallamakta olduğunu gördü.

Adamın söylediklerini zar I zor duyabiliyordu. "Yamaç." oldu tek duyabildiği. "Yamaç."

Denizin sükuneti çılgın bir taşkınlığa dönüştü. Kara dalgalar

Thon'aldson'u dövüyordu. Alban umutsuzca Deep Rover'ın suya

indirildiği yerdeki vinç kolu I yönüne baktı. Sular köpürüyordu.

Metan kokusu artık dayanılmaz hale gelmişti. Cîeminin ortasına

koşmaya başlamıştı ki adam onu kolundan yakaladı.

"Bu taraftan Alban! Tanrım! Mutlaka görmen gereken bir şey

var."

Gemi sarsıldı. Alban alçak bir gümbürtü duydu. Suyun altından

geliyordu. ikisi birlikte dar, sallanan merdivenden köprüye çıktılar.

"Bak!"

Alban kontrol paneline baktı. Sonar derinlikleri tarıyordu.

Gözlerine inanamadı. Deniz tabanı yok olmuştu. Dev bir girdaba

bakıyor gibiydi. "Yamaç çöküyor." diye fısıldadı.

O anda artık Eddie ve Stone için yapacakları bir şey kalmadığını

anlamıştı, önsezisi korkunç bir gerçekliğe dönüşmüştü. "Buradan uzaklaşmalıyız." dedi. 'Hemen."

"Ama hangi yöne?" diye sordu dümenci.

Alban düşünmeye çalıştı. Aşağıda neler olduğunu ve arkasından ne

geleceğini biliyordu. Limana dönmek söz konusu değildi.

Thorvaldson'un tek şansı yapabildiği kadar çabuk daha derin sulara

ulaşmaktı. "Bir telsiz mesajı yayınlayın," dedi, "Norveç, iskoçya, izlanda ve tüm diğer Kuzey Den^ ülkelerine. Sahillerini tahliye etmek zorundalar. Mesajı aralıksız gön^^^tV Herkese ulaşmaya çalışın."

et ed

"Ama ya Stone ve — " "Çoktan öldüler."

Kaymanın ne kadar güçlü olabileceğini düşünmeye

ces^/^^ıÜemiyordu. Monitördeki görüntüler tüylerini diken diken

ediyordu. Üstelik henüz tehlikeden kurtulmuş değillerdi. Sahile

birkaç kilometre daha yakında gemi alabora olurdu. Daha açıklarda,

gözü dönmüş fırtınaya rağmen kurtulmak için bir şansları olabilirdi.

C

O

Alban yamacın şeklini hatırlamaya çalıştı. Deniz yatağı kuzeybatıya

Coğru bir seri geniş terasla alçalıyorCu. Eğer şansları varsa, heyelan Cibe ulaşmadan CururCu. Ama bir Storegga Kayması'nCa durmak

Ciye bir şey yoktu. Yüzler.. kilometre boyunca bütün yamaç

derinliklere kayacak, 3.500 metre aşap çökecekti. Kayma, izlanda'nın CoğusunCaki abisal düzlüklere kaCar erişip Kuzey Denizi ve Norveç

Denizi boyunca kıyamet gibi sarsıntılar gönderecek 11 Alban gözlerini konsoldan kalCırCı. "izlanda'ya yönelin!" Ciye emretti.

Milyonlarca ton balçık ve yıkıntı hızla derinlere iniyordu.

ilk heyelan dalgası Faroe-ShetlanC Kanalı'na eriştiğinde, iskoçya ile Noı \. • , Çukuru arasındaki su altı terasları çoktan yok olmuş,

derinliklere ilerledikçe hız kazanan ve yolundaki her şeyi sürükleyen çamurumsu kütleleri dönüşmüştü. Yolu üzerindeki şekli ve biçimi

olan hiçbir şey kurtulamadı Heyelanın bir bölümü Faroe ACalan'mn

batısına Coğru bölündü ve izlanda Havzası'nı çevreleyen su altı

banklarınCa CurCu. Başka bir bölümü izlanda VI Faroeler

arasındaki sıradağlara yöneldi.

Ama kütlenin çoğu Faroe-ShetlanC Kanalı'na sanki devasa bir

çağlayan gibi gürleyerek yağCı. Yıkımı CurCuracak hiçbir şey yoktu.

Binlerce yıl ön. ı Storegga Kayması'nı karşılayan aynı havza,

durmaksızın ilerleyen çok Calın büyük bir heyelanla doldu.

Sonra sahanlığın kenarı koptu.

Elli kilometrelik bir uzunluk boyunca sahanlık koparak çöktü. Ve

bu, saCe. | başlangıçtı.

Sveggesundet,

Norveç

Helikopter havalanır havalanmaz Tina LunC çantalarını

Johanson'un jipine yüklemiş ve yağmurda hızla ilerlemişti. Kim bilir Johanson buna ne CerCi ama LunC bir arabayı son raCCeye kaCar

zorlamak gerektiğine inanırdı.

Geçen her kilometrede yüreğinCeki ağırlık azaldı. Her şey yerli ye

oturmuştu. Stone meselesini hallettiğinde, Kare'yi aramış ve onunla

sahilCi birkaç gün geçirmek istediğini söylemişti. Kare, biraz sasırsa Ca buna memnun olmuş gibiydi. Adamın sesindeki bir şey LunC'a

Johanson'un haklı olabileceğini ve tam zamanında Coğru yolu

bulduğunu CüşünCürtmüştü.

Jip SveggesunCet'in ana caCCesinCen Ceniz kıyısına Coğru

ilerlerken nah/ı hızlandı. Aracı Fiskehuset'in hemen yanındaki bir

otoparka bıraktı. Bir patika aşağı, denize iniyordu. Kıyı, sıradan bir plaja benzemiyordu, büyük kaya parçalan ve taş yığınları yosun ve

eğreltiotlan ile kaplanmıştı. SveggesunCei çevresi genelde Cüz olsa Ca burası vahşi ve romantik! i, Fiskehuset'in önünCek ı

c

o

ama

terastan görünen manzara bunun gibi yağmurlu ve sisli bir günde

bık-etkileyiciydi.

Lund restorana doğru ilerledi ve içeri girdi. Kare gelmemiş ve

servis henüz açılmamıştı. Mutfak yamaklarından biri bir sepet

sebzeyle yanından geçti ve Lund'a patronun şehirde biraz işi

olduğunu söyledi. Ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Bu senin hatan, dedi Lund kendi kendine.

Burada buluşmak için sözleşmişlerdi ama muhtemelen arabayı deli gibi sürdüğünden bir saat kadar erken gelmişti. Şimdi oturup beklemek zorundaydı.

Dışarı, terasa çıktı. Yağmur yüzüne vuruyordu. Çoğu insan içeri kaçardı ama Lund farkına bile varmadı. Çocukluğunu taşrada geçirmişti. Güneşli günler harikaydı ama yağmuru ve fırtınayı da severdi. Aniden, yolun son yarım saatinde jipin camına vuran damlaların feci bir fırtınaya döndüğünü gördü. Sis incelmişti ama bulutlar çökmüş, gökyüzünde alçaktan hızla sürükleniyorlardı. Kabaran denizde beyaz köpükler yükseliyordu.

Bu işte bir yanlışlık vardı.

*** •**

Bölgeyi gayet iyi bilecek kadar buraya gelmişti ama o anda plaj her zamankinden daha uzunrnuş gibi görünüyordu. Çakıllar ve kayalar, çarpan dalgalara rağmen sonsuza dek uzanıyonnuş gibiydi. Sanki deniz aniden çekiliyor, diye düşündü.

Bir seziyle cep telefonunu çıkarıp Kare'yi aradı. Onu hazırlıksız yakalamak yerine geldiğini söyleyebilirdi. Hiçbir şeyin yanlış

gitmesini istemiyordu.

Kare'nin cep telefonu dört kez çaldı sonra telesekretere düştü.

Kader başka türlü yazılmıştı. Bu durumda oturup bekleyecekti.

Gözlerine giren saçlarını geriye sıvazladı ve en azından kahve makinasmın çalıştığını umarak içeri girdi.

Tsunami

Deniz canavarlarla .^ynıyordu. insanlık tarihinin başlangıcından beri semboller, mitler ve ilkel korkuların yeri olmuştu. Altı başlı Skylla Odysseus'un arkadaşlarını avlamıştı. Kassiepeia'nm kibrine sinirlene Poseidon, bir deniz canavarını, Keto'yu yaratmış ve Troya'nın çöküşü kehanetinde bulunduğunda Laokoon'a deniz yılanlarım salmıştı. Sirenler, kulaklarım balmumu ile kapatmayan denizciler için ölümcüldü. Dev deniz sürüngenleri ve dev kalamar denizcilerin korkulu rüyasıydı. 'incil'in boynuzlu hayvanı bile denizden yükselmişti. Ve üstelik en öncelikli bağlılığı şüpheciliğe olması gereken bilim, efsanelerin kalbinde yatan gerçeği vaaz etmeye başlamıştı. Coelacanth"hayattaydı. Dev kalamar gerçekten yaşıyordu.

Binlerce

an,

c

o

yıl boyunca insanlar derinliklerin yaratıklarından korkmuşlardı

ama artık onlâl | heyecanla takip ediyorlardı. Modern bilimsel akla

göre hiçbir şey, korku bili kutsal değildi. Canavarlar insanların en sevgili oyuncağı olmuş ve bilimin pelül oyuncakları haline gelmişti.

Biri hariç.

O, hepsinin en kotüsüydü. En mantıklı zihne bile korku salardı.

Karanın üzerini silip süpürmek için denizden yükselir, ölüm ve yıkım getirirdi. ismini açık denizde dehşetinden kurtulup, köylerine

döndüklerinde mahvolmuş evlerini, ölen ailelerini bulan Japon

balıkçılara borçluydu. Ona verdikleri ısının anlamı "Limandaki

dalga" idi. Liman için Tsu, dalga için namı.

Tsunami.

Alban'm derin sular için bir yol haritası çıkarma kararı, bu

canavarı \< alışkanlıklarını bildiğini gösteriyordu. Limanın sözde korumasını aramak bu durumda ölümcül olurdu.

Thorvaldson çırpınan denizde kendine yol açmak için savaşa

dursun, kltl sahanlığı ve yamaç daha da derinlere kaydı. Aşağı doğru çekilme, çok geniş im alanda deniz seviyesini alçalttı. Düşen kütlenin etrafındaki su yükseldi ve kabanın okyanus boyunca yayılan bir dalga oluşturdu. Sarsıntının merkezi üzerindeki birkaç bin kilometre

karelik alanda dalga o kadar düzdü ki, öfkeli fırtınanın içinde laı k edilmedi bile. Su üzerindeki yüksekliği anca bir metreyi buluyordu.

Sonra, sahanlıktaki sığ sulara vurdu.

Alban geçen yıllar içinde bir tsunamiyi sıradan bir yüzey

dalgasından aynan özellikleri öğrenmişti. Okyanus dalgalan genelde

havadaki bir hareketlen kaynaklanırdı: Güneş ışınlan atmosferi ısıtır ama sıcaklık gezegenin üzerine eşit olarak yayılmaz ve böylece ısı

dağıtımını dengeleyen rüzgârlar olıışıu okyanusun üzerinde kayarak

suyu karıştırır ve dalgaları yaratırdı. Su, bil kasırgada bile en fazla on beş metre yükselirdi. Tek istisna canavar dalgalaulı Sıradan yüzey

dalgaları en çok saatte dokuz mil hıza erişir ve rüzgârın etkili yüzeyde kalırdı. Sadece iki yüz metre aşağıda bile, su sakin olurdu.

Ama tsunamiler yüzeyde oluşmaz, derinlerden gelirdi. değil sismik

şokun etkisiyle oluşurlardı

hızda ilerlerdi. En kötüsü de, tsunaminin enerjisinin deniz kütlesi

yüksekliğince iletmesiydi. Okyanus ne kadar derin olursa olsun, dalgl her zaman deniz tabanı ile bağlantıda olurdu. Su kütlesininft^mamı

haırkei ederdi.

Alban'ın şimdiye kadar gördüğü en iyi tsunami ^göstt^r^m^bir

bilgisayâl simülasyonu değil, çok daha basit bir şeydi. Birileri bir kovayı suyla doldurup altına vurmuştu ve eş merkezli halkalar su

üzerinde^yayılmıştı. Bir tsunami\ ı

c

o

:i yüz metre aşağıaa Dile, su sakin olurau.

*

e oluşmaz, aerinleraen gelirdi. Yüksek rüzgârlarla^*

oluşurlardı ve sismik şok dalgalan tamamen farkTL^ i de,

tsunaminin enerjisinin deniz yatağına tüm l^

göz önünde canlandırmak için bu görüntüy büyük hayal eürıesi

gerekiyordu.

sa^ce birkaç milyon kez ilaha

Sadece.

Yer kayması ile tetiklenen tsunami, saatte yedi yüz kilometrelik bil hızlı dışa doğru yayılmıştı. Dalganın tepe noktası uzun ve düzdü.

Milyonlarca tonluk su taşıyordu ve enerji yüklüydü. Birkaç dakika

içinde sahanlığın kırıldığı noktaya ulaştı. Deniz sığlaştı ve bu dalganın hızını kesti. Dalganın cephesi yavaşlamasına karşın taşıdığı enerjiden çok azını kaybetti. Su kütlesi hızla ilerlemeye devam etti ama

yavaşladığı için üst üste yığılarak yükselmeye başladı. Deniz

sığlaştıkça, tsunaminin yüksekliği artmaya devam etti ve dalga boyu

çarpıcı biçimde azaldı. Sıradan yüzey dalgaları tepe noktasında

çırpınarak ona katıldı. Kuzey Denizi sahanlığındaki platformlara

ulaştığında hızı saatte 400 kilometreye kadar azalmış ama yüksekliği şimdiden on beş metreyi bulmuştu.

On beş metre bir petrol platformu için hiçbir şeydi, tabii dalga

sıradan deniz dalgası olduğu takdirde.

On beş metrelik bir su tümseğini taşıyarak, saatte dört yüz kilometre hızla ilerleyen ve deniz tabanından yüzeye uzanan bir sismik dalga, son hızda giden bir jumbo jetin momentumuna sahipti.

Gullfaks C, Norveç Sahanlığı

Lars Jörensen, bir an için Gullfaks'ın kalan son birkaç ayma katlanabilmek için çok yaşlı olduğunu düşündü. Titriyordu. Ne oluyor?, diye düşündü. O kadar titriyordu ki sanki platform da onunla birlikte sallanıyordu. Bunun dışında hiç de fena hissetmiyordu. Biraz bunalımlıydı belki ama hasta değildi.

Sonra birden kendinin değil, platformun sallandığını fark etti.

Bir vinç kulesine, bir de denize baktı. Deniz kabarıyordu ama bundan kötüsünü daha evvelden yaşamıştı ve bir fırtınanın şimdiye kadar platformu etkilediği hiç olmamıştı. Jörensen platformların sarsılabildiğini daha önce duymuştu: bu bir sonda operasyonu patlamaya sebep olduğunda petrol veya gazın yüksek basınçla yüzeye fırlamasıyla olurdu. Tüm platform öne arkaya sallanabilirdi. Ama bu, rezervleri yarı boşalmış, petrolün yüzeyaltı tanklarına pompalanmış olduğu Gullfaks C'de mümkün değildi. Üstelik petrol çıkarma işlemi platformun altında değil daha uzakta yapılıyordu.

Açık deniz endüstrisinin kendine özgü en büyük on tehlike listesi

vardı. Platformları destekleyen çelik iskelet ve payandalar çökebilirdi.

Akıntı ve rüzgârın birleşerek sebep oldukları muazzam su

kütlelerinden oluşan garip dalgalar, endüstrinin en büyük kaza

l*ayıtlarına denkti. Yüzer platformların kopan dubaları veya motor

anzası olarf-tankerler de tehlikeliydi. Ama korku geçidinin en önünde gaz sızıntıları vardı. Sızan gazı fark etmek neredeyse

c

o

311 N

imkânsızdı ve fark edildiğinde de iş işten geçmiş, yangın çıkmış

olurdu. Bu tür vakalarda platform patlardı. ingiliz Piper Alpha'da

böyle olmuş, 160'tan fazla insan ölmüştü. Bu endüstrinin tarihindeki en büyük felaketti.

Ama bir deniz depremi kâbusların en büyüğüydü.

Ve bu, diye fark etti Jörensen, bir deprem.

Artık her şey olabilirdi. Yer sallandığında işler kontrolden çıkardı.

Metal bükülür ve yırtılır, sızıntılar olur ve yangınlar çıkardı. Sarsıntı platformu sarsacak kadar güçlüyse, yapılacak tek şey daha kötüsünün

olmaması, mesela deniz yatağının çöküp kaymaması ya da platformun

temelinin şoka dayanabilmesini ümit etmekti. Ama tüm bunların

yanında, depremle birlikte gelen, kimsenin elinden bir şeyin

gelmeyeceği bir sorun daha vardı.

Ve o şu anda platforma çarpmak üzereydi.

Jörensen yaklaşan şeyi gördü, biliyordu ki hiç şansı yoktu. Dönüp çelik merdivenlere seğirtti, açık havadan içeriye kaçmaya çalışıyordu.

Her şey bir anda oluverdi.

Yer ayağının altından kaydı ve Jörensen düştü. Parmaklan içgüdüsel olarak altında gıcırdayan metale tutundu. Büyük bir gürültü koptu, sanki platform parçalara ayrılıyormuş gibi bir kükreme ve çatırdama sesi duyuldu. Çığlıklar ve kulakları sağır eden bir patlama vardı ve Jörensen parmaklıklara doğru savnılmuştu. Acı bütün vücudunu sardı. Orada metal parmaklıklardan sarkarken, deniz bir anda yükseliverdi. Yırtılan metalin çığlığını duyabiliyordu ve platformun yana yattığının farkındaydı. Zihni kapandı. Artık sadece paniğin ele geçirdiği bir bedenden ibaretti, yaklaşan sudan kaçmak için ümitsizce sürünmeye çalışıyordu. Dakikalar önce düz zemin olan bir tümseğe doğru süründü ama eğim gittikçe dikleşiyordu.

Gücü tükenmeye başlamıştı. Sağ elinin parmaklan metali bıraktı. Korkunç bir sarsıntının ardından tek koluyla asılı kalmıştı. Vinç devriliyordu ve bumbadaki gaz alevi artık deniz üzerine püskürmüyor, karanlık gökyüzüne doğru dikine yükseliyordu.

Sonra her şey ateşli, akkor halinde bir bulut gibi patladı ve

Jörensen denize uçtu. Patlamanın parçaladığı ve parmaklıklarda

kalan elinin acısını hisseünedi bile. Ateş halkalın onu yutmadan önce tsunami batan platforma çarptı. Gullfaks C parçalara ayrıldı ve beton direkler denize dağıldı.

Büyükbaba, bize bir hikâye anlat...

Oslo, Norveç

Kadın adamı dinledikçe kaşları çatılıyordu. "Ne "Yani bir çeşit zincirleme reaksiyon mu?"

rsun?" diye sordu.

c

o

Çevre Bakanlığı Afet Yönetimi Komitesi'ndeydi ve önüne gelen en

çılgın teorilerle uğraşmaya alışıktı. Ama Geomar Centre'ı bilirdi ve onlar genelde zırva iddialarda bulunmazlardı. Telefondaki Alman

bilim adamının demek istediğini anlamaya odaklandı.

"Tam olarak değil." dedi Bohrmann. "Eş zamanlı. Tüm kıta yamacı boyunca yıkım oluşuyor. Aynı anda her yerde gerçekleşiyor."

Kadın yutkundu. "Ve... vuracağı yerler nereler?"

"Bu kırılmanın yerine ve ne kadar mesafeye yayılacağına bağlı.

Yine de sahilin büyük bölümü diyebilirim. Tsunamiler binlerce

kilometreye yayılabilirler. Çevredeki herkesi uyarıyoruz —izlanda,

Birleşik Krallık, Almanya... Herkesi."

Kadın ofis penceresinden dışarı baktı. Denize yayılmış petrol platformlarını düşünüyordu. Kuzeyde Trondheim'a kadar yüzlercesi vardı.

"Kıyı bölgelerine ne olacak?" diye sordu sersemlemiş bir halde.

"Tahliye planları yapmalısınız."

"Ya açık deniz endüstrisi?"

"Dediğim gibi öngörüde bulunmak zor. Şanslıysak küçük toprak kaymalarından bir seri olur. Bu durumda platformlar sallanabilir ama sonuçta sağlam kalır. Diğer yandan eğer... "

Kapı açıldı ve adamın biri alelacele içeri girdi. Yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Kadının önüne bir sayfa itti ve konuşmayı bitirmesi için işaret etti. Kadın kağıdı alıp kısa yazıyı gözden geçirdi. Bir gemiden gelen telsiz mesajıydı. Thorvaldson.

Okudukça yerin ayağının altından kaydığını hissetti.

"Uyarı işaretleri çoktan geldi." diyordu Bohrmann. "Olası duruma karşın kıyı bölgelerinde yaşayan herkes ne beklemesi gerektiğini bilmeli. Tsunamiler vurmadan önce varlıklarını bildirirler, deniz seviyesi yükselip alçalır. Hızla olur ve birkaç kez tekrarlanır, yani eğer neye bakmanız gerektiğini biliyorsanız fark edersiniz. On ila yirmi dakika arasında bir süre sonunda su kıyıdan çekilir. Resifler ve kayalıklar gözle görünür hale gelir. Deniz yatağının genelde suyla

kaplı yerlerini görmeye başlarsınız. işte bu son uyarıdır. Ardından

daha yüksek bir yerlere kaçmanız gerekir."

Kadın konuşmadı. Neredeyse dinlemeyi bile bırakmıştı. Birkaç

dakika eğer adam doğru söylüyorsa neler olabileceğini hayal etmeye

Şimdiyse o saniyede olanları düşünüyordu.

Sveggesundet,

Norveç

Lund sıkıntıdan patlıyordu. Mutfak yamağı

spresso makinasmı

313

açmıştı ve kahve lezizdi. Fırtınaya ve görüş mesafesinin

düşüklüğüne karşın panoramik pencerelerden görünen deniz

manzarası büyüleyiciydi. Ama Lund beklemeyi çekilmez buluyordu.

Bir soğuk hava dalgası içeri girdi.

"Merhaba Tina."

Kare'nin bir arkadaşı Ake'ydi. Kristiansund'da başarılı bir kiralık

tekne ışı vardı ve o yaz epey para kazanmıştı.

Biraz havadan sudan bahsettiler. Sonra Âke "Buraya neden

geldin?" diye sordu. "Kare'yi mi ziyaret ediyorsun?"

"Plan buydu " Belli belirsiz gülümsedi.

Âke şaşkınca ona baktı. "Eee, o nerede?"

"Benim hatam. Erken geldim."

"O zaman arasına."

"Denedim. Telesekreter."

"Tabii." Âke alnına bir şaplak attı. "Unutmuşum. Arama kabul etmez."

Lund dikildi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, ben de onumlaydım. Beraber Hauffen'e gittik."

"içki fabrikasına mı?"

"Evet. içki alıyor. Bir iki tane denedik ama bilirsin ki Paskalya orucundaki bir keşişten ancak bir miktar daha az içer."

"Hâlâ orada mı?"

"Onu bıraktığımda şarap mahzenindekilerle sohbet ediyordu.

Oraya gitmelisin. Hauffen"in nerede olduğunu biliyor musun?"

Biliyordu. Küçük imalathane sadece Norveç pazarı için saklanan mükemmel kalitede aquavit' üretiyordu. Güneyde alçak bir platodaydı, yürüyerek on dakika kadar uzakta. Karadan içerideki yoldan giderse, arabayla iki dakikada orada olurdu. Ama kısa bir yürüyüş ona nedense cazip geldi Üstelik jipin içinde şimdiden fazlasıyla oturmuştu. "Yürürüm." dedi.

"Bu havada mı?" Âke suratını buruşturdu. "Eh, sen bilirsin.

Donuna kadaı ıslanırsan sakın beni suçlama."

"Kök salmaktan iyidir." Ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz. Kare'yi bura getiririm."

Dışarı çıktığında paltosunun yakasını kaldırıp aşağı, plaja yürüdü

yola çıktı. iyi havalarda içki imalathanesi rahatça görünürdü.

yağmurun ötesi sadece soluk bir griydi.

Fiskehuset'i geride bırakırken denize baktı. Herhalde daha önce

yanılmışt Taşlık plajın her zamankinden daha uzun olduğunu

sanm^^\ma şimdi aynı görünüyordu. Yok... biraz daha küçüktü.

Omuz silkip devam etti.

Sırılsıklam imalathaneye vardığında fuayede kimsecikler yoktu.

Uzak biı

Şimdiyse yağan

önce yanılmıştı nce yanılmıştı

köşede ahşap bir kapı açık duruyordu. Mahzenlerden ışık

geliyordu. I toğrul ı merdivenlerden aşağı indi. Aşağıda fıçılara

yaslanıp sohbet eden iki adini buldu, her ikisinin de elinde birer

kadeh vardı. imalathanenin sahibi iki kardeş, sert hava koşullarının iz bıraktığı yüzleriyle dost canlısı iki yaşlı adamdı. Kare ortalıkta

görünmüyordu.

"Üzgünüm," dedi biri, "onu az farkla kaçırdın. Birkaç dakika önce çıktı."

"Yürüyerek mi gelmişti?" diye sordu, belki onu yolda yakalardı.

"Kamyonetle. Birkaç şişe aldı. Taşımak için çok ağırdı."

"Restorana mı dönüyordu?"

"Öyle dedi."

"Teşekkür ederim."

"Hey, dur bir dakika. imalathaneye gelip de bir kadeh içmemek

olmaz."

"Çok naziksiniz ama — "

"Biliyorsun, hakkı var." dedi diğer kardeş şevkle.

"Ben—"

"Haydi ama, dışarıda donacaksın. Önce içine seni ısıtacak bir şeyler akıt."

"Peki." dedi. Sadece bir kadeh.

iki kardeş muzaffer bir tavırla sırıttılar. Israr savaşı kazanılmıştı.

Shetland Adaları,

Büyük Britanya

Helikopter inişe hazırlanıyordu. Johanson pencereden dışarı baktı.

Biraz önce tepelerin üzerinden uçup sahil şeridini izleyerek Karen

VVeaver'm onları bekleyeceği küçük iniş pistine doğru ilerlemişlerdi.

Adanın doğusuna doğru tepeler nefes kesici birjtoya doğru

alçahyorlardı. Oradan sonra, arazi düzdü. Bitmek bilmez bir kum ve

çakıl hükümranlığı denizi çorak ve yolların üzerlerinde yara izleri

gibi göründüğü uzun, sıra sıra tepelerden ayırıyordu.

Helikopter pisti, ki bu tanım yeşil gri kırla çevrelenmiş kaba çakıl taşı kaplı daire için fazlaydı bile, eğri ve rüzgârın yıprattığı çatısı altında on iki bilim insanını barındıran bir deniz araştırma

istasyonuna aitti. Dar bir yol tepelerden gelerek aşağıda küçük bir

iskelede son buluyordu. Johanson etrafta tekn göremiyordu. iki jip ve bir tozlu VW minibüs binaların yanına park edilmişt VVeaver

foklarla ilgili bir makale üzerinde çalışıyordu, bu yüzden burayı

seçmişti. Barakalardan birinde yaşıyor ve bilim insanlanna keşif

gezilerinde eşlik edip araştırma dalışlarına katılıyordu.

Kuvvetli rüzgâr son kez Bell 430'u salladı ve sonunda kızaklar yere

değdi. Helikopter sarsılarak indi.

"Eh, bu çok da kötü sayılmazdı, öyle değil mi?" dedil Johanson pistin kenarında duran ufak tefek kadını gördü, saçları rüzgârda

ştiiy

315

da kızakl

kadını gördü,

O

dağılıyordu. Karen VVeaver diye tahmin etti. Kadından birkaç

metre ötede bir motosiklet ayağa alınmış duruyordu. Johanson

gerinip VVhitman'ın şiirlerini çantasına koydu ve paltosunu aldı.

"Birkaç tur daha yapmak eğlenceli olurdu," dedi, "ama hanımefendiyi bekletmiş olurduk. Yarın öğlen vakti beni almaya gelir misin? Saat 12'de diyelim."

"Sorun değil."

Kapının kayarak açılmasını bekledi, sonra merdivenlerden aşağı

indi. Yeniden sağlam toprağa adım atmaktan memnundu. Pilot

yeniden kalkmak zorundaydı ama görünen o ki zor hava şartlan işinin

bir parçasıydı. Kısa bir mola verip benzin almak üzere Lervvick'e

gidecekti. Johanson çantasını omzuna attı. Paltosu rüzgârda uçuşup

ayaklanna dolanıyordu ama en azından yağmur yağmıyordu. Karen

VVeaver onu karşılamak üzere yaklaştı. Garipti ama attığı her adımla daha da küçülüyonnuş gibiydi. Johanson'un yanına geldiğinde anca

1.67 metre boyunda görünüyordu. Hoş ve sıkıydı. Kot pantolonu kaslı

bacaklannda gerilmişti ve güçlü omuzları den ceketinin altından belli oluyordu. Johanson'un gördüğü kadanyla makyaj yapmamıştı. Cildi

doğal bir bronzlukla parlıyordu ve ahuyla geniş elmacık kemikleri

boyunca yayılan çilleri vardı. Rüzgâr koyu kestane buklelerini

dağıtıyordu. Kadın onu merakla inceledi. "Sigur Johanson." dedi.

"Uçuşun nasıl geçti?"

"Perişan. Yanımda beni rahatlatacak Walt VYhitman'ın olmasına

şükrediyorum."

Kadın gülümsedi. "Yemek yiyelim mi?"

"Tabii. Ne tarafa?"

Motosikleti işaret etti.

"Kasabaya kadar onunla gidebiliriz. Eğer uçmayı becerebildiysen Harley sorun olmayacaktır. Gerçi tuzlanmış biftek ve bezelye çorbası canını sıkmazsa istasyonda atıştırmak daha kolay olur."

Johanson kadının gözlerinin alışılmadık kadar parlak bir mavi

olduğunu fark etti. "Neden olmasın?" dedi. "Bilim insanlarınız nerede? Denize mi açıldılar?"

"Hayır, hava çok kötü. Malzeme almak için kasabaya indiler.

Burada canım ne isterse onu yapmama ses etmiyorlar, buna

konservelerine el koymak da dahil. Benim aşçılığım buraya kadar."

Johanson pistin oradan istasyona doğru kadım takip etti. Binalar

bu açıda baktığında, yukarıdan göründükleri kadar çürük

durmuyorlardı."Tekneler nerede?" diye sordu.

"Onları dışarıda bırakmaktan hoşlanmıyoruz." Suya en yakın binayı işaret etti. "Koy pek de korunaklı değil bu yüzden işimiz bittiğinde onları deniz kenarındaki kulübeye çekiyoruz."

Deniz... « ^

Neredeydi?

n

>

o

Johanson'da şafak attı ve durdu. Birkaç dakika önce dalgalaı koyi vuruyordu ama şimdi çamur ve kayalardan başka bir şey yoktu. Bir dakikada deniz çekilmiş ve deniz yatağını açığa çıkarmıştı.

Gelgitin bu kadar hızlı dönmesi mümkün değildi. Su yüzlerce metre geriye çekilmişti.

VVeaver döndü. "Sorun ne?"

Johanson başını salladı. Gürültüyü duyabiliyordu. Önceleri kaynağının kıyıdan giden bir uçak olduğunu sanmıştı. Ama ses bir uçağınkinden ziyade bir fırtınaya benziyordu, yükselip alçalan bir fırtınaya ve ses...

Aniden ne olduğunu anladı.

VVeaver onun bakışını takip etti. "Ne cehenne —"

Johanson utkun karardığını gördü. "Helikoptere!" diye bağırdı.

VVeaver mesajı almış gibiydi. ileri atıldı. Birlikte helikoptere doğru koştular. Johanson kokpit camından pilotun göstergeleri kontrol ettiğini görebiliyordu. Bir anda ona doğru koşan ikiliyi gördü ve yaptığı işi bıraktı. Johanson merdiveni indirmesini işaret etti.

Helikopter karaya doğru dönük olduğundan, pilotun denizden

yaklaşan şeyi göremediğini biliyordu.

Adam kaşlarını çatıp başını salladı. Bir tıslamayla kapı yana kaydı ve merdiven indi.

Gök gürültüsü yaklaşıyordu. Artık tüm dünya hareket etmiş, koya doğru koşturuyormuş gibi bir ses duyuluyordu.

Ki olan aynen bu, diye düşündü Johanson.

Yanlış yer, yanlış zaman.

Dehşet ve büyülenme arasında kalan Johanson merdivenin kenarında durup çamurlu düzlüğe akarak geri dönen denize baktı.

"Johanson!"

Kendini topladı ve hemen arkasındaki VVeaverTa birlikte aceleyle basamakları çıktı. Pilotun gözlerindeki şaşkınlığı gördü ve "Hemen çalıştır şunu! Acele et!" diye bağırdı.

"Gürültü de nereden çıktı? Neler oluyor?"

"Şu şeyi havalandır."

"Ben büyücü değilim. Ne oluyor? Nereye gideceğim."

"Yukarı olduğu sürece nereye istersen."

Pervaneler çalıştı. Bell sarsıldı ve kalkışa geçip bir iki metre yükseldi. Sonr pilotun merakı korkusunu yendi ve 180 derece dönerek denize bak^ı,^"Si^ir Nefesi kesildi.

"Bakın!" VVeaver barakaları işaret etti. "Oraya."

Biri ana binadan çıkmış onlara doğru koşuyordu. Kot pantolon ve tişört giymiş bir adam. VVeaver dehşet içinde adama baktı.

"inmeliyiz. Ah Tanrım!

Yemin ederim Steven'ın orada olduğunu bilmiyo

317

rdum. Sa

Sandım ki hepsi — "

c

o

Johanson başını salladı. "Başaramayacak."

"Onu orada bırakamayız."

"Tanrı aşkına dışarı bir bak. Başaramayacak. Aşağı inersek hiçbirimiz kurtulamayacağız."

Pilot kum pistin üzerinden adama doğru ilerlemek için dönerken VVeaver kapıya seğirtti. Helikopter döndü, güçlü hava akımıyla boğuştu ve bir an adamı gözden kaybettiler. Ardından kendilerini neredeyse adamın hemen üzerinde buldular.

"inmeliyiz!" diye bağırdı Weaver,

"Hayır." dedi Johanson.

VVeaver onu duymadı. Dalganın gök gürültüsü gibi sesi içinde

pervanelerin sesi dahi duyulmuyordu. Johanson adamı kurtarmak için çok geç olduğunu biliyordu ama çok değerli zamanı harcamışlardı ve kendilerini kurtarıp kurtaramayacaklarını merak etti. Bakışlarını zorla koşan bilim adamından ayırdı ve önüne odaklandı.

Dalga otuz metre boyunda olmalıydı; dik, kara bir su duvarı.

Kıyıdan hâlâ birkaç yüz metre uzaktaydı ama bir hızlı tren gibi yaklaşıyordu. Kurtulmak için sadece birkaç saniyeleri vardı. Pilot son bir kez kaçmaya çalışan adama yaklaşmayı denedi. Belki de adamın dublörlerin yaptığı gibi açık kapıdan içeri atlayacağını veya kızaklardan birini yakalayıvereceğini umuyordu —

Bilim adamı tökezleyip düştü.

Karanlık hemen önlerinde yükseldi. Kokpitten bakıldığında gökten eser yoktu, sadece dev su duvarı vardı. Şanslarını kaçırmışlardı.

Gidebilecekleri bir yer yoktu. Yükseldikleri takdirde devasa dalganın tam ortasına düşeceklerdi. Karanın içlerine doğru kaçsalar biraz zaman kazanabilirlerdi ama dalga onları yine de yakalayacaktı.

Tsunami onlardan daha hızlıydı, üstelik burunları yanlış yöne bakıyordu. Pilot artık helikopteri döndüremezdi.

Johanson'un zihni boşaldı ve delirmeden önce bu dik su duvarına ne kadar bakabileceğini merak etti. Sonra gerçekliğe döndü. Pilot

ellerindeki tek mantıklı seçeneği gerçekleştirdi ve geriye gidip yükseldi. Bell'in burnu battı. Bir anlığına kokpitten yeri görebiliyorlardı ama çakılmadılar ve kıyıya doğru yarışır gibi dalgadan uzağa, geriye ve yukarı doğru ilerlediler. Bell, dişlileri patlayacakmış gibi kükredi. Johanson bir helikopterin böylesine manevra yapabileceğini hayatta hayal edemezdi. Belki pilot da hiç düşünmemişti. Ama işe yaradı.

Şiddetli dalga kıyıya vurdu ve çöktü. Su damlacıklarından oluşan dağlar yükseldi ve çılgın uçuşuna devam eden Bell'c çarptılar. Tsunami kükreyip feryat etti. Bir an sonra müthiş bir darbe helikopteri salladı. Johanson açık kapının hemen yanma, kenara fırladı. Su yüzüne çarptı. Parmaklan tutunacak bir destek buldu ve iyice kilitlendi. Her tar^nı bir acı kapladı. Artık

afını bir

c

o

kükremenin sudan mı yoksa kafasının içinden mi geldiğini, yukarı mı aşağı mı gittiklerini ayırt edemiyordu. Artık tek düşünebildiği dalganın sonunda onlarla işinin bittiği ve parçalarına ayrılmak üzere olduklarıydı. Sonunun gelmesini bekledi.

Sonra görüşü açıldı. Kabin su damlacıklarıyla doluydu. Gri bulutların anlık görüntüsü helikopterin üzerinde belirdi. Başarmışlardı. Tsunamiye dalmak yerine tepesinden kaçmışlardı. Helikopter yükselmeye devam etti ve altlarındaki kıyılan görebilmeleri için döndü. Ama kıyı yok olmuştu. Aşağıda yavaşlamaya hiç niyeti olmayan korkutucu bir dalga ileri atılarak karayı yutmuştu. istasyon, araçlar ve bilim insanı ortadan kaybolmuştu. Sağ taraflarında parlayan su damlacıklarından oluşan şelaleler fışkırıyor, tepelere doğru ilerliyor ve sanki bulutların içinde eriyecekmiş gibi göğe yükseliyordu.

Weaver darbe helikoptere çarptığında koltukların üzerinden uçmuştu. Şimdi toparlanıp dışarı bakıyordu. "AhTannm." diye mırıldandı.

Pilotun yüzü kül gibi olmuş, yumrukları sıkılmıştı.

Ama başannışlardı.

Dalgayı takip ettiler. Su kütlesi karayı takip edebileceklerinden daha büyük bir hızla yutuyordu. Görüntüye bir tepe girdi ve su kırlık araziye damlacıklar püskürterek atıldığında hızından pek azını kaybetti. Arazi o denli düzdü ki suyun istilası daha kilometrelerce devam edecekti. Johanson aşağıda hareket eden bir grup beyaz benek gördü ve bunların koyun olduğunu fark etti. Bir an sonra onlar da

yok olmuşlardı.

Bir kıyı kasabasını yok ederdi, diye düşündü,

Yanlış. Aslına bakılırsa o anda Kuzey Denizi kıyısındaki her kasaba

yok oluyordu. Her nereden başladıysa tsunami halkalar halinde

yayılıyordu. Bu dalgaların etkisiydi. Yok edici kuvvet Norveç,

Hollanda, Almanya, iskoçya ve izlanda'nın üzerinden geçecekti.

Aniden afetin gerçek doğası bir tokat gibi yüzüne çarptı. Sanki kızgın bir demir kamına saplanmış gibi iki büklüm oldu.

Lund Sveggesundet'teydi.

Sveggesımdet,

Norveç

Lund, Hatiften kardeşlerin hiç değilse eğlenceli olduklarını

düşündü. Tanrı biliyor ya, onu kalmaya ikna etmek için her numarayı

denemişlerdi. Hatta Kare Sverdrup'tan daha iyi aşık olacaklarını bile ilan etmekten çekinmemişlerdi ki bunu yaparken birbirlerini dürtüp

bilmiş bakışlar atmışlardı. Sonunda, Lund'u bırakmaya razı

geldiklerinde bir tur daha içmeleri gerekmişti.

Saatine baktı. Şimdi kalkarsa Fiskehuset'e tam'zaman^^^ varırdı.

Yaşlı adamlar veda için kucaklaşmakta ısrar ettiler. Onun Kare için

doğru kadın olduğuna emin olduklarını söylediler; münasip bir kadeh

aquavite burun kıvırmayan bir kadın. Sonra, kardeşlerden biri ona

mahzenlerden dışarı, merdivenlerden yukarı eşlik edene kadar Lund'u şaka, öğüt ve iltifat yağmuruna tuttular. Adam kapıyı açıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru gördüğünde Lund'un şemsiyesi olmadan gidemeyeceğine karar verdi. Lund idare edebileceğine dair onu ikna etmek için her yolu denedi ama hiç şansı yoktu. Yaşlı adam bü şemsiye bulmak için içeri döndü ve sonra veda seremonisi yeniden başladı. Sonunda iki kardeşin iyi dileklerinden kaçıp yağmurun içinde ilerlemeye başladı.

Her şey çok keyifliydi, diye düşündü. Hava biraz önce olduğundan daha da kararmıştı ve rüzgâr daha da amansızdı. Hızlandı.

Bir yerlerden bir zil sesi belli belirsiz duyuldu. Lund durdu. Çalan cep telefonuydu. Arayan Kare olmalıydı! Ceketinin fermuarını açtı ve Kare'nin sesini duymayı bekleyerek aceleyle telefonu çıkardı.

"Tina?"

"Sigur araman çok hoş ama — "

"Tanrı aşkına neredeydin? Sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim, ben — "

"Neredesin?"

"Sveggesundet." kekeledi. Hatta cızırtılar vardı ve arkadan gelen gürültü yüzünden Johanson bağırıyordu ama sesinde Lund'un daha önce hiç duymadığı bir tını vardı. Bu onu korkuttu. "Sahilde yürüyorum. Hava kötü ama beni bilirsin. Ben — "

"Oradan uzaklaş!"

"Ne?"

"Yapabildiğin kadar çabuk kaç!"

"Sigur! Delirdin mi?"

"Hemen şimdi." Nefes almadan konuşmaya devam etti. Kelimeler yağmur gibi akıyordu. Cızırtılar sesini bozuyordu, bu yüzden Tina ilk önce onu yanlış duyduğunu sandı. Sonra adamın ne dediğini anladı ve

bacakları titredi.

"Merkez üssü nerede bilmiyorum." dedi Johanson. "Dalganın size ulaşma daha uzun sürmüş olmalı. Her halükarda zaman harcıyorsun.

Tanrı aşkına kaç! Hâlâ imkânın varken kaç!"

Lund denize baktı. Fırtına suyu köpük köpük beyazXI^^l;

karıştırıyordu.

"Tina?" diye bağırdı Johanson. »

avayla dold

ç!

rla

oldurdu.

Restoranın ışıklanın yağmurun arasında görebiliyordu, sıcak ve

davetkârdı.

"Ben... Tamam." Derin bir nefes aldı ve ciğerlerini ^ Sonra şemsiyeyi fırlatıp koşmaya başladı.

o

Kare, diye düşündü. Senin ya da benim arabayı alırız. Jip restorandan beş yüz metre öteye park edilmişti ama Kare arabasını genelde restoranın hemen yanındaki özel park yerine koyardı. Yağmur gözlerine girerken arabanın restoranın uzak köşesine, görülmeyecek bir yere park edildiğini hatırladı.

Rüzgârın uğultusu ve dalgaların gürültüsünün arasında başka bir ses daha vardı, yüksek, şapırtıh bir ses.

Durmadan etrafına bakındı.

inanılmaz bir şey oluyordu. Lund denizin sanki tıpası açılmış gibi bir anda yok oluşunu seyretti. Karanlık, tekinsiz deniz yatağı ortaya çıktı, uzakta bir yerlere kadar genişliyordu.

Sonra gümbürtüyü duydu.

Gözlerini kırpıştırıp yağmur damlalarını sildi. Uzakta, ufka doğru muazzam, uzun bir şey şekilleniyordu. Önce karanlık bir bulut kümesi olduğunu düşündü. Ama sonra şekil ileri atıldı ve Lund kusursuz bir hat oluşturduğunu fark etti.

Geriye bir adım atıp yeniden koşmaya başladı.

Araba olmadan hiç şansı yoktu, bundan şüphesi yoktu. Etraftaki tek yüksek yer kasabanın öte tarafında, ana karaya doğruydu. Soluk soluğa içinde yükselen paniği denetlemeye çalışıyordu. Adrenalin

kaslanna akın etti ve sonsuza kadar koşabilecek güce kavuştu ama

bunun ona yaran olmayacaktı. Dalga çok daha hızlıydı.

Önündeki patika çatallandı. Sola doğru restorana gidiyordu, sağa

doğru ise Johanson'un jipini bıraktığı park yerine bir kestirme yol

vardı. Eğer o tarafa giderse otoparka varabilir ve jipin onu

götürebileceği kadar hızla tepeye gidebilirdi. Ama Kare'yi

bırakamazdı. imalathanedeki yaşlı adamlar onun restorana

döndüğünü söylemişlerdi ve bu da Kare'nin şimdi orada kendisini

beklediği anlamına geliyordu. Yalnız bırakılmayı hak etmiyordu.

Lund da daha fazla yalnız olmayı hak etmiyordu.

Sağa dönüp binaya doğru koşmaya başladı. Fiskehuset pek uzak

değildi. Gök gürültüsü artmıştı ama duymazdan gelmeye çalışıp

korkusundan sıyrı^^v Üstelik hızlıydı. Dalgadan daha hızlı. Hızı iki kişiye de yeterdi. ^ Vw

dı.

Taraçaya açılan kapı aralandı. Biri dışan fırladı ve donup kald

Kare.

Lund adama seslendi ama sesi uğuldayan rüzgârın içinde kayboldu.

Kare koşmaya başlayıp binanın yan tarafında gözden kayboldu. Lund

olan

bitene inanamayarak inledi. Sonra fırtınanın içinden bi sonra

Karp'nin arabası tepeye doğnı hızla kaybo^u

3tor sesi geldi. Bir an

c

o

Bir kez daha değerli saniyeler kaybetmiş, bu arada dalga yaklaşmıştı. Ama artık jipi görüyordu, yağmur perdesinin arasında karanlık bir siluet. Boş bir ümit verecek kadar yakındı.

Daha öncekinden de htzlı koştu. Kayalar bir patikaya açıldılar ve sonunda betona ayakbastı. işte, jip oradaydı.

Haydi Tina, koş.

Beton sallandı.

Koş.

Elleri cebine girdi, parmaklan anahtarların etrafına kilitlendi.

Çizmeleri yerde düzenli bir ritim vuruyordu. Son birkaç metrede tökezledi ama önemli değildi, gelmişti. Aç haydi, çabuk!

Anahtar elinden kaydı.

Ah hayır, diye düşündü. Lütfen, şimdi değil.

Kendi etrafında dönerek deli gibi anahtarı aradı.

Gökyüzü karanlığa gömüldü.

Yavaşça başını kaldırdı ve dalgayı gördü.

Acelesi geçmişti. Artık çok geç olduğunu biliyordu. Hızlı yaşamıştı ve çabucak da ölecekti. En azından çabucak olacağını umuyordu. Bazen kendi kendine ölümün nasıl bir şey olacağını düşündüğü olmuştu, kaderi mühürlendiğinde ve vaktinin geldiğini anladığında bir insanın aklından neler geçerdi? Senin için geldim, diyecekti Ölüm. Beş saniyen var, o yüzden canın ne isterse son olarak onu düşün. istersen dönüp hayatına bak.

Arabam takla atarken veya yüksek bir yerden düşerken, hayatının, çocukluğunun, ilk aşkının görüntülerinin bir en iyiler potpurisi gibi gözlerinin önünden geçtiğini söylemezler miydi?

Ama Lund'un hissettiği tek şey ölümünün can acıtacağı ve ıstırap çekeceği korkusuydu. Bu kadar acıması bir şekilde bitmesi gerektiği için neredeyse utanmıştı. işi berbat ettiği için.

Tsunami Kare Sverdrup'un restoranım parçalara ayınr ve ilerlerken seyretti.

Su duvarı otoparka erişti.

Birkaç saniye sonra tepeye tırmanıyordu.

Sahanlık

Dalga denizi çevreleyen kıyı şeridine ulaştığında sahanlığa akıl vermişti.

Kınlmanm yakınlannda olan petrol kuleleri ve platformlan\amaçla

birlikte gözden kaybolmuşlardı. Tek başına bu durum bile binlerce

kişinin yaşamına mal olmuştu ama yine de daha gelecek olaylann

^^şt^^a l^rez kalırdı. Su ileri

atılıp dik bir duvar oluşturacak şekilde yükselirken suyun derinliği azalmıştı Darbenin gücü altında platformların payandaları kibrit

çöpü gibi kırılmışlardı. On beş dakikadan kısa süre içinde seksenden fazlası suya gömülmüştü. Kuzey Denizi'ndeki platformlar kırk beş

metre yükseklikteki dalgalara dayanabilir şekilde inşa edilmişti ve bu da istatistiksel olarak yüz yılda bir olurdu; dolayısıyla sorun sadece dalganın yüksekliği değildi, diğer faktörlerin birleşimiydi.

Sıradan dalgalar bile metrekare başına yirmi tona kadar basınç

yaratabilirlerdi ve bu da limanlardaki dalgakıranlardan parçalar

koparmalarına ve onları kasabanın ortasına savurmalarına; veya

yelkenlileri havaya uçurmalarına ve bir şilebi ikiye bölmelerine

yeterdi. Bu sadece rüzgâr kaynaklı bir dalganın etkisiydi. Bir

tsunaminin gücü ise bambaşka bir meseleydi. Bir tsunaminin

şiddetinin yanında, en vahşi yüzey dalgası bile uysal bir kuzu gibi

kalırdı.

Toprak kayması ile tetiklenen tsunami sahanlığın yarısına

ulaştığında yirmi metre yüksekliğindeydi, bu da platformların

güvertelerinin altından geçip gidecek kadar alçaktı.

Ama platformların temellerine vurduğu kuvvet ise çok daha

ölümcüldü.

Petrol platformlarının da tıpkı gemiler veya denizde uzun süre

kalması planlanan diğer yapılar gibi yıllar birimi ile ölçülen belli başlı gerilimlere dayanmaları beklenirdi. Eğer tanımlanan kriter kırk

metrelik dalgaysa, mühendisler platformu bu ölçekteki dalgadan

kurtulabilecek şekilde tasarlarlardı. Böyle bir dalga sadece yüz yılda bîr beklendiğinden, platformun çok da güven uyandırmayan bir

mantık sonucu yüz. yıllık bir dayanıklılığı olduğu var sayılırdı. Bu da istatistiksel olarak bir yüz yıl boyunca sürecek dalgaların darbelerine karşı koyabileceği anlamına gelirdi. Tabii, hiç kimse yüz yıl boyunca kırk metrelik dalgalarla boğuşmasını beklemiyordu. Asıl sorun

canavar dalgalar değildi: hasar, sıradan dalga ve akıntıların sebep

olduğu günlük zorlama ve aşınmadan kaynaklanıyordu.

Platformların ve diğer teknik yapıların çok geçmeden bir yumuşak

karınlan olmuştu, ancak bu sefer yerini kimse bilmiyordu. Eğer ilk on yıllık süreçte platformun zayıf bir noktası elli yıllık baskı gördüyse, sıradan bir dalga bile bir anda bir tehlikeye dönüşüyordu.

Hesap kitap bu ikilemi çözemiyordu. Deniz mühendisliğinde

kullanılan ^ istatistikler ve ortalama değerler, ideal senaryolardan yola çıkıyordu, gerçekte ne olduğundan değil. Ortalamalar,

bürokratlar ve mühendisler için bir anlam ifade edebilirdi ama

denizin istatistikle işi olmazdı; o öngörülemez koşuHann ve

aşırılıkların abidesiydi. Belli başlı bir su kütlesinin jrtalama on metre yüksekliği olabilirdi ama istatistiksel olarak var olmayan otuz

metrelik bir canavar vurduğunda ortalamalar pek teselli

olmazdı:.ölürdünüz.

Tsunami çelik kulelerden oluşan manzar^^^^^duğunda, onların

c

o

maksimum basınç sınırlarını aştı. Payandalar kırıldı, kaynaklanmış

bağlantı noktalan patlayarak açıldı ve güverteler çöktü. Çelik

yapılann standart oldu?-1 Britanya tarafında tüm platformlar ya

parçalanna ayrıldı ya da ölümcül hasar aldı.

Yıllar önce Norveç güçlendirilmiş beton temellere geçmişh. bu Kı

tsunamiye karşı için dayanıklıydı ama sonucu ötekinden daha a/ belalı değildi dalgalar, insanlan taşıyan asansörlere gemileri savurmıışiıı Teorik olarak çoğu gemi yirmi metreden daha yüksek yıuey

daigalanyla başa çıkabilecek donanıma sahip değildi. Gemi

gövdelerin'!ı sağlamlığı, en fazla on altı buçuk metrelik dalga

yüksekliğine gö'x tasarlanmıştı. Ama gerçekte işler başka türlü

yürüyordu. i9l'0'huıi omumda, iskoçya'nın kuzeyinde, canavar

dalgalar 300,000 tonluk tanka türnotu nın gövdesinde ev

büyüklüğünde bir delik açmışlardı ama gem' paçasını kurtarmıştı.

2001'deotuz beş metrelik dev bir dalga, Güney Ainka kıyılarında

yolcu gemisi MS Bremen 'i neredeyse batırmıştı. Aynı yıl, Talklands

yakınlarında doksan metre uzunluğundaki Endeavour. oşinograflar tarafından 'üç Kız kardeş' olarak bilinen bir fenomene, birbirini çok kısa aralıklarla takip eden her biri otuz metre yüksekliğindeki üç dalgaya kurban olmuştu. Endeavour ağır hasar almış ama limana varmayı başarmıştı.

Ancak gemilerin bu tip durumlarla karşılaştığı çoğu vakada, o gemilerden bir daha haber alınamamıştı. Her canavar dalganın önünde, 'Okyanustaki Delik' diye adlandınlan ve geminin kıç ya da pruvadan içine düşeceği bir çukur, suda iyice derin bir oyuk olurdu. Eğer dalgalar birbirinden yeteri kadar uzaksa, geminin yükselmesi ve dalganın tepesine tırmanabilmesi için yeterli zaman olurdu. Dalga boyu kısa olduğunda işler başka bir hal alırdı. Gemi iki dalga arasındaki çukura düşer ve birincisinin hemen ardından gelen ikinci dalganın dik cephesiyle karşılaşırdı. Gemi yutulur ve suya gömülürdü. Çukurdan çıkmaya ve dalganın tepesine tırmanmaya başlasa bile hâlâ dalganın çok yüksek veya dik olma tehlikesi vardı. Çoğu zaman her iki ihtimal de gerçekleşirdi. Son derece yüksek ve son derece dik. Bu da imkânsızı denemek anlamındaydı: dimdik bir duvarı aşmak. Özellikle dalganın yüksekliği kendi boylarından fazla olan daha küçük gemiler dalgaya kurban olurlardı ama okyanus aşan devler bile her zaman çıkışı tamamlayıp dalganın tepesine

yaramayabilirdi. Dalga onlan ters çevirip baş aşağı suya çarpard^ ^^

Canavar dalgalar akıntı ve rüzgârın ortak etkileşimiyle oluşur, en

fazla saatte elli kilometre hıza erişebilirdi. Bu zarar vermesine yeterdi ama sahanlığı kasıp kavuran yirmi metre yüksekliğindeki tsunami ile

karşılaştıril^ıiında bir canavar dalga aksak ördek sayılırdı.

«

Kuzey Denizi 'nde olma bahtsızlığmdaki çoğu römorkör, tanker ve

şilep o anda oyuncak gibi oradan oraya savruluyordu. Bazıları battı, diğerleri

c

o

platformların beton temellerine savruldu veya yanaşıp

demirledikleri yükleme platformuna çarpıp ezildiler. Güçlendirilmiş

beton bile çarpışmanın şiddetine dayanamazdı. Dev yapılar çökmeye

başladı. Ayakta kalmayı başaranlardan pek çoğu da kısa sürede

diğerlerine kaüıdı. Ağzına kadar petrolle dolu bazı tankerler

çarpıştılar ve infilak ederek platformları ateş bulutlarına boğdular.

Sondaj kuleleri zincirleme reaksiyonlarla havaya uçtular. Yanan

enkaz yüzlerce kilometre boyunca etrafa yayıldı. Tsunami,

platformları deniz yatağındaki temellerinden söktü ve suya gömdü.

Sahanlıktaki yıkım, deniz altındaki kaymanın olduğu bölgeden

başlayan dalganın ortaya çıkmasından sadece birkaç dakika sonra,

kıyıya doğru ilerlerken, yolunun üzerinde gerçekleşmişti.

Olayların sadece biri bile, açık deniz ve gemicilik endüstrilerinin en kötü

enizi'nde yaşanan

kâbuslarının vuku bulmasıydı. Ama o akşamüzeri Kuzey şey sadece

bir kâbustan ibaret değildi. Gerçek bir kıyametti.

Sahil

Dış sahanlığın çökmesinden sekiz dakika sonra tsunami Faroe

Adaları'nin sarp kayalıklarına vurdu. Dört dakika sonra Shetland

Adalan'na ulaştı ve ondan iki dakika sonra da iskoç anakarasına ve

Norveç'in güneybatı sahillerine çarptı.

Hiçbir güç Norveç'i tamamen su altında bırakamazdı, belki bir tek

denize düşmesi halinde tüm insanlığı dünyadan silebilecek bir

kuyrukluyıldız dışında. Norveç karası, birbiri ardına gelen dağlardan oluşuyor ve en büyük dalgaların bile aşması güç yüksek uçurumlarla

korunuyordu.

Ama Norveç su üzerinde yaşıyor, sudan geçiniyordu ve büyük

şehirlerinin hemen hemen tümü yükselen dağların eteklerinde, deniz

seviyesindeydi. Onları açık denizden ayıran tek şey küçük, düz

takımadalardı ve bunlann bazıları kendi başına birer şehirdi.

Egersund, Haugesund ve Sandnes gibi limanlar dalganın merhametine kalmışlardı, tıpkı daha kuzeydeki Âlesund ve Kristiansund ve kıyı boyunca uzanan diğer daha küçük kasaba gibi. En kötüsü Stavanger'in başına geldi.

Kıyıya ulaştığında tsunamiye ne olacağını bir çok değişken belirler mercan resifleri, nehir ağızlan, deniz altındaki sıradağlar, kum yığmlan, kıyıdan uzaktaki adalar ve hatta sahilin açısı bile. Sonuç olarak tsunaminin etkisi büyür ya da küçülürdü. Norveç petrol endüstrisinin kalbi, önemli ticaret ve gemicilik merkezi, Norveç'in en eski, en sevimli ve en zengin kentlerinden Stavanger neredeyse savunmasız bir şekilde kıyıda duruyordu. Sadece düz adalardan oluşmuş bir sıra limanın kuzeyinde yer alıyor ve köprülerle ana karaya bağlanıyordu. Dalga şehre vurmadan dakikalart önce Norveç hükümeti

^c

lar önc

Stavanger'deki yetkilileri uyarmış, onlar da radyo, televizyon ve- internetten acil bir uyan yayınlamışlardı. Ama harekete geçmek için hiç zaman kalmamıştı. Şehri tahliye etmek söz konusu değildi.

Tarihin başından beri tsunamilerle mücadele eden halklann

yaşadığı Pasifik devletlerinin aksine, Avrupa, Akdeniz ve Atlantik'in bir uyarı sistemi yoktu. Havvaii'de, Pasifik Tsunami Uyarı Sistemi yirmiden fazla Pasifik devletini temsil ediyordu ve buna Alaska'dan Japonya'ya pek çok kıyı ülkesi, Şili ve Peru dahildi ama Norveç gibi ülkelerde insanlar tsunamilerle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu, Stavanger'in son anlarının şaşkınlık ve dehşetle dolu olmasının sebeplerinden biriydi.

Herhangi biri kaçacak zaman bulamadan dalga şehrin üzerine kapandı. Adalar arası köprülerin ayakları yıkıldığı sırada hâlâ büyümekteydi. Kente ulaşmadan hemen önce yüksekliği otuz metreyi buldu. Buna rağmen hemen kırılmadı çünkü dalga boyu çok uzundu; dikine liman bariyerlerine çarpıp iskeleleri ve depoları paramparça etti ve karanın içine doğra ilerledi. On yedinci yüzyılın sonu, on sekizinci yüz yılın başından kalma ahşap evleriyle eski şehir yerle bir oldu. Su, kentin tarihi limanı Vâgen'den şehir merkezine püskürdü. Dalga Stavanger'in en eski binası Anglo-Norman katedrale çarptığında duvarlar çöküp enkaz sürüklenmeden önce camlar patladı. Suyun yoluna çıkan her şey bir füzenin gücüyle savruluyordu. Ama şehri mahveden tek başına su değildi. Çamur, yirmi tonluk kaya parçalan, gemiler ve arabalar binalan devasa roketler gibi parçalıyorlardı.

Artık bütün su duvarı fokurdayan köpüğe dönüşmüştü ve tsunami

sokaklarda eski hızında dalgalanmıyordu ama çalkantılı ve yıkıcıydı. Köpük havayı yakalayarak içine hapsediyordu ve bu darbeyle sıkışıyor ve bir tank zırhını göçertmeye yetecek kadar, 15 barlık bir basınç oluşturuyordu. Su ağaçları kürdan gibi söküyordu ve tomrukları cephaneliğinin bir parçası oluyordu. Dalga liman bariyerlerine çarptıktan sonra daha bir dakika bile geçmemişken, bitişiğindeki mahallelerle birlikte tüm liman harabeye dönmüştü. Su sokaklarda ilerledikçe ilk patlamalar duyulmaya başladı. Stavanger ahalisinüı kurtuluş ümidi yoktu. Yükselen sudan kaçmaya çalışanlar boş yere koşturuyorlardı. Tsunami kurbanlarının çoğu dalganın gücüyle ölmüşlerdi Su beton gibiydi. Hiçbir şey hissetmediler. ilk çarpışmadan kurtulanlann akıbeti de, su onlan binalara fırlatır veya enkaza gömerken benzer oldu. Su basan mahzenlerde hapsolanlar hariç neredeyse kimse boğulmadı, hatta oralarda bile pek çok insan suyun korkunç gücünün veya çamurun altında ezildi. Boğulanların ölümü korkunçtu ama en azından çabuktu. Birkaç kişinin neler olduğunu anlayacak zamanı oldu. Oksijene aç, hapsolmuş bedenleri karanlık, soğuk suya kanştı, kalp atışları yavaşladı ve sonunda metabolizmalan durdu. Beyinleri çok az bir süre daha yaşadı ama on ila yirmi dakika kadar sonra elektriksel aktivitenin son kıvılcmu da söndü.

O

Dalganın banliyölere ulaşması iki dakika daha aldı. Kapladığı alan büyüdükçe suyun derinliği azaldı. Hızı kesiliyordu. Sokaklar boyunca çırpınıp kabararak karşılaştığı herkesi öldürdü ama en azından evler ayakta kaldı. Ancak kurtulanların kutlama yapmaya başlamaları için hâlâ çok erkendi. Tsunaminin gelişi, yıkımın başlangıcıydı.

Geri çekilmesi neredeyse daha beterdi.

Knut Olsen ve ailesi geri çekilen dalgayı, tsunaminin birkaç dakika önce geldiği Trondheim'da yaşadılar. Stavanger'in aksine Trondheim'ın onu koruyacak fiyordu vardı. Birçok daha büyükçe adayla çevrili ve karanın denize uzanan çıkrntısıyla korunan fiyort neredeyse kırk kilometre kadar içerilere uzanıyor, sonra da doğu kıyısında şehrin kurulduğu bir havzaya yayılıyordu. Norveç şehirlerinin ve kasabalarının pek çoğu fiyort kıyılarında, deniz seviyesinde kuruluydu. Haritaya bakan birileri otuz metrelik dalganın bile Trondheim'a zarar veremeyeceğini düşünürdü.

Fiyortların birer ölüm tuzağı olduğu ortaya çıkmıştı.

Tsunami bir kanala veya koya girdiğinde, zaten aşağıdan sıkıştırılan su birden üstüne iki yandan kısıtlanıyordu. On binlerce tonluk su geçide sıkışıyordu. Bergen'in kuzeyindeki uzun ama dar Soigne Fiyordu'nda, su inanılmaz bir şekilde yükseldi. Yanındaki pek çok kasaba, fiyordun kıyılarının üzerinde, yüksek platolarda

kurulmuştu. Su üzerlerine fışkırdı ama ciddi bir hasar vermedi. Ama işler, yüz kilometre uzunluğundaki fiyordun, birçok kasaba ve kentin suya doğru çıkıntı yapan düz bir kesimine kurulduğu sonunda çok farklıydı. Su, bitki örtüsünü yararak 200 metreye fırladı ve sonra çöktü. Fiyordun kanallarında yoluna devam etti.

Trondheim fiyordu Soigne Fiyordu kadar dar ve kıyıları o kadar yüksek' değildi. Bu ve bir de uzadıkça genişliyor olduğu gerçeği suyun o kadar da sıkışmayacağını gösteriyordu. Yine de Trondheim'a çarpan dalga limanı yıkmaya ve eski şehrin bir bölümünü dümdüz etmeye yetmişti. Nid, setlerini yıkmış ve Bakklandet ile Mollenberg mahallelerine akmıştı. Çığ gibi köpükler eski ahşap evlere dolmuştu. Kirkegata Caddesi'nde, Sigur Johanson'unki dahil olmak üzere hemen hemen her ev su baskınının kurbanı olmuştu. Sevimli ön cephesi düşmüş, ahşap işlemeler parçalanmış, çatısı duvar enkazının iç çökmüştü. Enkaz, hızı ancak NTNU'nun duvarlarına dayandığında kesileSve orada bir girdap oluşturup geri akmaya başlayan öfkeli anafora kapılıp sürüklenmişti.

Olsenler Kirkegata Caddesi'nin biraz üzerindeki bir sokakta yaşıyorlardı. Johanson'unki gibi ahşap olan evleri tsunaminin saldırısında ayakta kalmıştı. Titreyip sarsılmış, eşyalar ter yüz olup çarpışmış ve ön odaların yeri bel vermişti. Çocuklar dehşet içindelerdi ve Olsen karısına onlan arkaya götürmesi

için bağırdı. Aslında ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama dalga evin ön tarafına vurduğuna göre arka odaların daha güvenli olabileceğini düşünmüştü Ailesi kaçarken nefes nefese ön pencerelere gitti ve neler olup bittiğini gördü. Öne doğru giderken yer biraz daha öne çökmüş ama dayanmıştı. Olsen pencere çerçevesine yaslandı, bir dalga daha gelirse hemen arkaya kaçmaya hazırdı. Dehşete düşmüş bir şekilde şehrin harabelerine baktı, ağaçlar, arabalar ve insanlar suyun yüzeyine çıkıp iniyorlardı. Duvarlar çökerken çığlıklar ve çarpma sesleri duyuluyordu. Patlamalar oluyor kara kırmızı bulutlar limanın üzerine yükseliyordu.

Hayatında gördüğü en korkunç görüntüydü ama şokla savaştı ve tek bir düşünceye odaklandı: ailesini kurtarmak. Şu anda önemli olan tek şey karısının ve çocuklarının kurtulmasıydı.

Dalga durmuş görünüyordu. Olsen bir süre dışarıyı seyretti sonra dikkatle evin arka tarafına ilerledi. Zihnini anında sorular doldurmuştu. Çocuklarının kocaman açılmış korku dolu gözlerine baktı ve onları sakinleştirmek için elini kaldırıp her şeyin bittiğini ve artık korkmalarına gerek olmadığını söyledi. Tabii ki bitmemişti, nasıl biterdi ki? Ama bir şekilde evden çıkmaları gerekiyordu.

Çatılardan ilerleyerek, kuru araziye kaçma fikri vardı ama karısı çok fazla Hitchcock filmi seyrettiğini söyledi. Bunu dört çocukla nasıl yapmayı öneriyordu? Olsen bilmiyordu o yüzden vazgeçti. Tekrar pencere nöbetine döndü.

Bu sefer dışarı baktığında suyun hızlanarak fiyorda doğru geri aktığını gördü.

Kurtulacağız, diye düşündü.

Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için eğildi. O anda ev çılgın gibi sallandı. Olsen pencereye yapıştı. Yer dağılıyordu. Geriye dönmek istedi ama ayağının altında hiçbir şey yoktu. Oturma odasının tabam koca bir delikti. Su içeri aktı ve Olsen ileri fırladı. Önce pencereden dışarı savrulduğunu sandı ama sonra evin ön kısmının duvarlardan ayrıldığını fark etti. Onu suya çekiyordu. Çığlık attı.

ilmesi

c

o

Havvaii ahalisi nesillerdir bu canavarla yaşıyorlardı ve yaratığın çekilmesi sırasında neler olacağını biliyorlardı. Geri çekilen su, her şeyi denize doğru süpüren vahşi bir çekim oluşturuyor, ayakta kalmış her şeyi sürüklüyordu. Afetin ilk hareketi sırasında hayatta kalanlar ikincisinde ölürdü ama onların ölümü acı dolu olurdu. Sonları, köpüren suya karşı umutsuz bir savaşla, akıntıya karşı yüzmek için mücadeleyle başlardı. Güçleri tükenir ve kasları zayıflardı. Enkazlara çarpar ve kemikleri kırılırdı. Bulabildikleri her şeye tutunur ama yeniden çamurun ve molozların arasına sürüklenirlerdi.

Derinlerin canavarı beslenmek için karaya çıkar ve okyanusa

dönerken de avını yanında sürüklerdi.

Olsen'in bunu ilk öğrendiği an evin ön cephesinin girdaba kapıldığı

andı Sonra öleceğini anladı. Duvarlar ileri sallanırken, gemilerin ve petrol fabrikalarının olduğu limandan daha çok patlamalar duyuldu

ve alevler yükseldi. Bir kısa devre diğerini tetikledikçe kentin hemen hemen tüm elektrik sistemi çökmüştü. Belki de böyle ölecekti, sudaki yüksek voltajla.

Ailesini düşündü. Kısa bir an Sigur Johanson aklına geldi ve içi ani bir öfkeyle doldu. Suçlu Johanson'du. Bir şeyleri, onlan

kurtarabilecek bir şeyleri saklamıştı, orospu çocuğu.

Evin cephesi kulaklarını sağır eden bir gürültüyle önünde, suda

eğilen bir ağacın üzerine düştü. Olsen kafası önde pencereden

yükseldi. Havaya fırladı ve yaprakları yakaladı. Deli gibi yukan aşağı sallanan daldan sarktı ve kendini yukan çekmeye çalıştı. Ardından bir çamur bulutu geldi. Üzerine ahşap ve alçı yağıyor, başını az farkla

ıskalıyorlardı. Su akıntısı ahşap duvarlardan parçalar koparıyordu.

Evinin ön cephesi sıyrılmış ve parçalara ayrılmıştı. Ağacın gövdesine yaklaşmaya çalıştı. Biraz daha aşağıda ve kenarda, ulaşabileceği daha kalın bir dal vardı. Belki üzerine basabilirdi. Devasa ağaç inledi ve Olsen ilerledi, bir elini diğer elinin önüne koyarken nefes nefese

kalmıştı.

Duvardan geriye kalanlar suya düşerken beraberinde dalları ve

yapraklan da sürükledi. Olsen'in tutunduğu dal sallandı. Parmaklan

açıldı. Bir anda tek koluyla asılı kalmıştı. Düşerse kaderi

mühürlenecekti. Evini —ya da geriye kalanları— görebilmek için başını garip bir şekilde döndürdü. Lütfen, diye düşündü, ölmelerine izin verme.

Ev hâlâ ayaktaydı. -

Sonra karısını gördü.

Elleri ve dizleri üzerinde köşeye emeklemiş, dışarı, ona bakıyordu. Yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı, sanki suya dalıp ona yardım edecekmiş gibi. Elbette yapamazdı ama oradaydı ve onu çağırıyordu. Sesi sakin, nedeyse öfkeli gibiydi, sanki herkes onu beklediği için Olsen'in gezinmeyi bırakması gerekliymiş gibi.

Bir an, Olsen sadece ona baktı.

Soma kaslarını gerdi. Boş eli uzanıp dalı tuttu. Parmaklarını ağaca gömüp ayaklan sağlam daim üzerine gelene dek ilerledi. Yavaşça kendini bıraktı. Artık doğru düzgün dengedeydi. Ayağa kalktı. Omuzlan titredi. Kollarını gövdi sanp yüzünü ağacın kabuğuna yaslayarak kansma baktı.

Sonsuza dek sürdü. Ağaç yıkılmadı ev de.

Su en sonunda ganimetlerini denize götürdüğünde titreyerek ve enkaz yığınına indi. Karısı ve çocuklarına evden çıkmaları için yardım etti. Sadece ihtiyaçları olan şeyleri aldılar: para, kredi

kartlan, pasaportlar ve birkaç tane hatırası önemli eşya alelacele iki sırt çantasına tıkıştın^ı» Olsen'in arabası kaybolmuştu. Yürümek zorundaydılar ama her şey olduğu yerde kalmaktan daha iyiydi. Sessizce evlerinin harabe kalıntılarını terk edip nehrin diğer tarafına, Trondheim'dan uzağa yürüdüler.

Felaket

Dalga, dışarı doğru yayılmaya devam ediyordu. Birleşik Krallık'ın doğu sahillerini, ardından Danimarka'yı bastı. Edinburgh ve Kopenhag arasındaki sahanlık alışılmadık derecede sığdı. Kuzey Denizi'nin hâlâ kısmen kuru bir kara parçası olduğu zamanlardan kalma antik bir kalıntı olan Dogger Bank* burada deniz yatağından yükseliyordu. Bir zamanlar birçok hayvana ev sahipliği yapan bir adaydı ama zamanla dalgalar giderek yükselmiş ve sonunda adada yaşayan hayvanları boğmuştu. Şimdi deniz seviyesinin otuz metre altındaydı ve ilerleyen, dev dalganın daha da yükselmesine sebep oluyordu.

Dogger Bank'in güneyinde, sahanlık Britanya'nın güneybatı sahili, Belçika ve Hollanda'nın kuzey kıyıları boyunca uzanan petrol platformlanyla doluydu. Dalga daha kuzeyde olduğundan daha da vahşi vuruyordu ama sahanlığın kum setleri, yarıklar ve gcdikleriyle engebeli yapısı bir fren görevi gördü. Frisian Adaları sele boğulmuştu

ama bu arada dalga, momentumunun bir kısmını kaybetmişti; böylece Hollanda, Belçika ve Kuzey Almanya tüm gücüyle karşı karşıya gelmekten kurtulmuştu. Hague ve Amsterdam'a eriştiğinde hızı saatte yüz kilometreye kadar düşmüştü ama yine de kıyı şeridinin çoğunu silip süpürmesine yetmişti. Hamburg ve Bremen karanın çok daha içindeydi ama Elbe ve VVeser nehirlerinin ağızlan neredeyse savunmasızdı. Tsunami iki nehir boyunca ilerledi ve şehirlere ulaşmadan bütün nehir kıyılan su altında kaldı. Londra'da Thames nehri hızla yükselip setlerini kırdı ve gemileri köprülere fırlattı.

Akın eden su Dover Boğazı'na döküldü ve Nonnandiya'dan Brittany'ye kadar tüm kıyı şeridini sarstı. Sadece Baltık Denizi kıyıları hasar almadan kurtuldu. Kopenhag, Kiel ve diğer Baltık şehirlerinin açıklarındaki deniz normalden daha çalkantılıydı ama tsunami oralara ulaşamadı; dağılana ka^ar Skagenak ile Kattegat arasında gidip geldi. Daha kuzeyde ise tsunami izlanda, Grönland ve Spitsbergen kıyılarına vurdu-ve yıkım hız kesmeden devam etti.

Faciadan sonra Olsenler dümdüz daha yüksek bir araziye ilerlemişlerdi.

Daha sonraları düşündüğünde, Knut Olsen neden ^ bö

öyle

yaptıklarını

bilemeyecekti. Bunu öneren oydu. Belki de, hayal meyal

tsunamilerle ilgili gördüğü bir filmi ya da okuduğu bir makaleyi

hatırlamıştı, ya da sadece içgüdüydü. Her halükarda kaçma kararı

hayatlarını kurtarmıştı.

Bir tsunaminin gidip gelişinden kurtulan çoğu insan aynı anda

ölürdü. ilk dalga bittiğinde kasabalarına ve evlerine dönüp ellerinde ne kaldığına

c

o

ine a.pnü]

bakarlardı. Ama bir tsunami arCı arCına gelen CalgalarCan

oluşurdu. Zirveleri

arasındaki geniş aralık ikinci dalganın insanları güvende

olduklarını zannettiğinde vurduğu anlamına geliyordu.

Olanlar bu sefer Ce farklı CeğilCi.

Bir çeyrek saat sonra ikinci dalga ilki kadar güçle çarptı ve yıkımı tamamladı. Kıyıyı yirmi dakika sonra vuran üçüncüsü Ciğerlerinin

anca yarısı boyundaydı. Ardından bir dördüncüsü geldi. Sonrasında

ise hiçbir şey olmadı.

Almanya, Belçika ve HollanCa'Ca sahip oldukları fazladan uyarı

zamanına rağmen tahliye önlemleri pek işe yaramadı. Neredeyse

herkesin bir arabası vardı ancak hepsi de arabayı kullanmak gibi bir parlak fikre de sahipti. Hızla yayılan haberlerden on dakika sonra

trafik kilitlenmişti. Sonra dalga geldi ve

trafik açıldı.

Deniz altındaki heyelandan bir saat sonra, Kuzey Avrupa'Caki açık

Seniz petrol endüstrisi yok olmuştu. Çevredeki hemen hemen bütün

kıyı şehirleri tahrip olmuş ve yıkılmıştı. Yüz binlerce insan hayatını kaybetmişti. Sadece nüfus yoğunluğu Cüşük iki alan, izlanda ve

Spitsbergen olayı kurban vermeden atlatabilmişlerdi.

Thorvaldson ve Sonne beraber çıktıkları keşif gezisinde,

solucanların hidratları kuzeye, Tromso'ye kadar dengesizleştirdiğini belirlemişlerdi. Yer kayması ise güneyde olmuştu. Tsunaminin

yarattığı panik ve korku nedeniyle hiç kimsenin Curup Ca kuzey

yamacının Ca çökme tehlikesi altında olup olmadığım düşünecek

vakti olmamıştı. Büyük ihtimalle, Gerhard Bohrmann buna bir cevap

verebilirdi. Ama onun bile kaymanın olacağı kesin noktayı bilmesi

mümkün CeğilCi. Thorvaldson'un yeterince uzağa ve açık denize

açılmasını sağlayarak tsunamiCen kurtaran Jean-Jaques Alban'ın

bile neler olduğu hakkında bir fikri yoktu.

Patlama sesleri Seniz boyunca yankılanarak şehirlerin

harabelerinden geri CönCü. Helikopterlerin kükremeleri, çalan

sirenler ve hoparlörlerCen yapılan duyurular kurtulanların çığlıklarına karışıyordu. Bir sefalet kakpfonisiydi ve kalbi ölümün sessizliği ile ColuyCu.

Üç saat geçti ve son dalga denize döndü.

%

Ve sonra kuzey kıta yamacı Ca çöktü.

o

İKİNCİ BÖLÜM

FELAKET ŞATOSU

Uluslararası çevre kuruluşlarının yıllık raporlarından

1994'teki yasaklamaya rağmen Dünya okyanuslarına radyoaktif atık boşaltımı devam etmektedir. Greenpeace dalgıçları, La Hague'deki Fransız yeniden işleme tesisinin boşaltma borularının ağzındaki deniz yatağında, temiz deniz suyundakinden on yedi milyon kat daha yüksek radyoaktivite tespit ettiler. Norveç kıyılarının açıklarındaki yengeçlerde ve su yosunlarında radyoaktif izotop technetium-99'a rastlanmıştır. Norveç'teki radyasyondan korunma uzmanları kirliliğin kaynağı olarak Sellafıeld'daki ingiliz nükleer yeniden işleme fabrikasının eskimiş reaktörlerini belirlediler. Ancak Amerikalı jeologlar, yüksek radyoaktif atıkların okyanusun altına gömülmesine yönelik önerilerini sürdürüyorlar. işlem nükleer

konteynerlerin borular vasıtasıyla deniz yatağının kilometrelerce altına atılmasını ve üstlerinin çökelti ile kaplanmasını içeriyor. 1959'dan beri eski Sovyetler Birliği, kullanımdan kaldırılan nükleer reaktörler dahil olmak üzere büyük miktarlarda radyoaktif atığını Kuzey Buz Denizi'ne boşalttı. Şu anda, milyonlarca tonun üzerinde kimyasal silah okyanusun deniz yatağında, 500 ile 4.500 metre arasındaki derinliklerde çürüyor. Özellikle 1947'de batırılan ve o zamandan beri çürüyen metal konteynerlerdeki Rus sinir gazına yönelik endişeler yükseldi. 100,000 varillik tıbbi, teknolojik veya endüstriyel kaynaklı radyoaktif atığın ispanya'nın kıyılarının açıklarındaki deniz tabanında yattığı bilinmektedir. Güney denizlerinde gerçekleştirilmiş nükleer denemelerden gelen plütonyum, Atlantik'in ortasında, 4.000 metrenin üze derinliklerde tespit edilmiştir.

4.000 metren

üzerindeki

• <

****

c

o

%

Birleşik Krallık Hidrografı Bürosu deniz yatağında 57,435 enkaz listelemektedir ve bunların içinde sayısız Amerikan ve Rus nükleer denizaltısı bulunmaktadır.

Ekolojik zehir DDT deniz organizmaları için özel bir tehlike oluşturmaktadır. Zehirli madde akıntılar vasıtasıyla taşınarak küresel olarak yayılmakta ve okyanustaki besin zincirinde birikmektedir.

Televizyon ve bilgisayarlarda kullanılan yanmayı önleyici kimyasal PBDE ispermeçet balinalarının yağ tabakalarında bulunmuştur.

Kılıçbalıklarının yüzde doksanında tehlikeli oranlarda cıva bulaşmıştır ve bunların yüzde yirmisi ayrıca KOK'a maruz kalmıştır.

Kuzey Denizi'ndeki nucella lapillus türüne ait dişi deniz salyangozları erkek cinsel organları geliştirmektedir. Suçlunun gemilerde organik kirlenmeyi önleyen boyalarda bulunan kimyasal tributyltin olduğu

düşünülüyor.

Petrol kuyularının çevrelerindeki yirmi kilometre kareden fazla

alanı kirlettiği ortaya çıkarılmıştır ve bu alanın üçte birindeki yaşam yok olmuştur.

Derin deniz kablolarının oluşturduğu manyetik alanlar somonların

ve yılanb alıklarının yol bulma" içgüdülerini etkilemektedir.

Elektromanyetik kirlilik ayrıca larvalar için de zararlıdır. Alg

patlamaları ve balıkların kitlesel ölümleri dünyada artan sayılarda

görülmektedir. Aynı sırada, israil endüstriyel atıkların deniz sularına dökülmesini yasaklayan sözleşmeyi imzalamayı ısrarla

reddetmektedir. Haifa Chemicals sadece 1999'a kadar yılda 60.000

tonluk zehirli atık boşalttı. içinde kurşun, cıva, kadmiyum, arsenik ve krom bulunan zehirli atıklar, Lübnan ve Suriye kıyılarını

kirletmektedir. Aynı zamanda Gabes Körfezi'ndeki gübre endüstrisi

her gün denize 12,800 ton fosfojips boşaltmaya devam ediyor. Gıda ve Tarım Organizasyonu'na göre dünyanın en çok tüketilen iki yüz tür

balığından yetmişi soyu tükenme tehlikesi ile karşı karşıya; ancak

balık endüstrisi yine de genişlemeye devam ediyor. 1970'te on üç

milyon insan geçimini balıkçılıkla sağlıyordu. 1997 itibarı üe bu sayı otuz milyona ulaşmıştır. Morina, kum yılanbalığt ve Alaska somonu

avlamak için kullanılan dip trol ağları, deniz yaşamı üzerine yıkıcı bir etki yapmakta, ekosistemleri tam anlamıyla yok etmektedir. Deniz

memelileri, yırtıcı balıklar ve deniz kuşlarının avları ellerinden

alınmaktadır.

En çok kullanılan gemi yakıtı Bunker C yakılmada

334

c

o

içindeki

kül ve ağır metaller çökeltiden arındırılır. Ortaya çıkan yapışkan artık madde, çoğu kaptanın sorumlu davra^^^l^^a, düşünmeden yasadışı olarak denize döktüğü yoğun bir çamurdur. Manganez nodüllerinin ticari olarak çıkarılması planlanmaktadır ve Alman bilim insanları bunun etkilerini Peru kıyılarının açıklarında deniz seviyesinin 4000 metre aşağısında gerçekleştirdikleri simülasyonda görmüştür. Araştırma gemisi deniz yatağında tırmık sürmüş ve deniz tabanında 11 kilometre karelik bir alanı sürerek kaldırmıştır. Sayısız canlı ölmüştür. Çalışmadan yıllar sonra bile bölgedeki yaşam kendini toparlayamamıştır.

Florida Keys'te bir inşaat projesi sırasında büyük miktarlarda toprak denize boşaltılmıştır. Bu toprak mercan resiflerinin üzerini kaplamış ve oradaki yaşamın büyük bölümünü boğmuştur.

Denizbilimcilere göre fosil yakıtların tüketimi nedeniyle yükselen atmosferdeki karbon dioksit oranı mercan resiflerinin gelişimini

etkilemektedir. CO_2 çözülürken, suyunph ^^p/rin Yine de büyük

enerji şirketleri gazın atmosfî^ giri için okyanusa büyük miktarlarda CO_2 pomp yapmaktadırlar.

azaltmaktadır. ini engellemek lama ^^nları

• ^

c

o

10 Mayıs

Château

Whistler,

Kanada

Haber Kiel'den saniyede 300,000 kilometre hızla yayıldı.

Ervvin Suess'in Geomar Araştırma Merkezi'ndeki dizüstü

bilgisayarına tuşlanan metin, dijital halde internete girdi. Bir lazer diyotu tarafından ışık atımlarına dönüştürülen bilgi, milimetrenin 1.5

bini kadar bir dalga boyuyla milyonlarca telefon görüşmesi ve veri

paketleriyle birlikte bir transparan fiber optik kabloya atıldı. Optik lifler ışın akımını iki saç kılı kadar incelene dek sanp sarmalarken toplam iç yansıma kaçmasını engelledi. Şehirlerarası kablo üzerinden sahil bölgesine ilerleyen dalgalar, elli kilometrede bir

güçlendiricilerden geçti ve bakır kaplamalarla çevrilen ve birçok

güçlü tel ve izolasyon tabakalarıyla sarmalanan optik kablolar denize dalarak kayboldu.

Su altı kablosu kaslı bir kol kadar kaimdi. Sahanlık boyunca uzanıyordu ve çapalar ile balıkçı teknelerinden korunması için deniz tabanına gömülmüştü. Resmi adıyla TAT 14, Avrupa'yı Amerika'ya bağlayan transatlantik bir kabloydu. Kapasitesi hemen hemen dünyadaki tüm diğer kablolardan üstündü. Bunun gibi kablolardan sadece Atlantik'te düzinelerce vardı. Gezegen boyunca yüz binlerce kilometrelik fıberoptik kablo uzanıyor ve bilgi çağının omurgasını oluşturuyordu. Kapasitelerinin üçte biri internet için ayrılmıştı. Oksijen Projesi, 175 ülkeyi bir çeşit küresel süper internet ile birleştiriyordu. Bir diğer sistem, aynı anda yapılan 48 milyon telefon görüşmesine eşdeğer olan saniyede 3.2 terabitlik aktarım kapasitesi sağlayabilmek için sekiz fiber optik kabloyu bağlıyordu. Hassas cam elyaflar çoktandır uydu teknolojisinin yerine geçmişti. t)ünya, sanal toplumun bitlerinin ve baytlannın, telefon konuşmalarının, video görüntülerinin, müziğin, e-postalannın gerçek zamanlı yolculuklarını yaptığı ışık taşıyan kablolarla sarılıydı.Küresel köy uydulardan değil kablolardan müteşekkildi.

Ervvin Suess'in elektronik postası iskandinavya ve Büyük Britanya arasından kuzeye fırladı ve iskoçya'nın üzerinde TAT 14 .sol; kıvrıldı.

Hebrid

TAT 14 sola

c

o

Adaları Sahanlığı'nı geçtikten sonra kablo deniz yatağına yılan gibi sokularak okyanus tabanında uzandı.

Ya da en azından öyle yapacaktı, tabii eğer deniz yatağı ve sahanlık yok olmasaydı.

Kiel'den yola çıktıktan sonra sekiz milisaniye bile geçmeden mesaj,

kablonun aniden gigatonlarca çamur ve kayanın altına gömülüp

bittiği Faroe Adalan'nın güneyindekiokyanusa ulaştı. Güçlendirilmiş

telleri ve esnek plastik kılıfıyla dayanıklı kaplaması yırtılmış, cam optik lifleri parçalanmıştı; böylece ışık dalgalarından oluşan mesaj çamura gönderilmiş oldu. Heyelan kablonun üzerine öylesine bir

güçle çökmüştü ki parçalanmış uçlar yüzlerce kilometre boyunca

yayılmıştı. TAT 14 yoluna ancak izlanda Havzası'nda devam ediyor

ve sahanlığı Nevvfoundland'in güneyinden geçip sahile paralel

ilerleyerek artık yararsız kablo uzantısının kara hattına bağlandığı Boston'a ulaşana kadar devam ediyordu. Rocky Dağlan'nın üzerinden

dönen veri otobanı kuzeye doğru ilerleyerek, Kanada'nın batı

kıyısındaki Vancouver'ı geçiyor ve optik kablo Blackcomb Dağı'nın

eteklerindeki prestijli lüks otel Château VVhistler'ın trafosunda

geleneksel bakır bir kabloya bağlanıyordu. Orada bir fotodiyot ük

baştaki işlemi tersine döndürüyor ve optik vuruşları yeniden dijital veriye çeviriyordu.

Normal şartlarda Kiel'den gelen mesaj fotodiyottan geçerek Gerhard Bohrmann'ın dizüstü bilgisayarında bir elektronik posta olarak görünürdü. Ama durum hiç normal değildi ve milyonlarca insan gibi Bohrmann'ın da bağlantısı kesilmişti. Kuzey Avrupa'daki felaketten bir hafta geçmiş, transatlantik internet trafiği sekteye uğramıştı ve telefon görüşmeleri bile yapılabildikleri zaman uydu aracılığıyla gerçekleştiriliyordu.

Bohrmann otelin lobisinde oturmuş ekrana bakıyordu. Suess'in ona bir dosya göndermeyi planladığını biliyordu. Dosyada solucan kolonilerinin büyüme eğrileri ve dünyanın başka bölgelerinde benzer istilalar gerçekleştiği takdirde olabileceklere dair öngörüler vardı. ilk şoktan kurtulur kurtulmaz Kiel'deki bilim insanları harekete geçmişler ve verileri düzenlemeye başlamışlardı.

Küfretti. Küçük dünya kopmuş bağlantılarıyla yeniden büyümüştü.

O sa elektronik postalar için uydu bağlantısı kurulacağı ve gün sonunda işler duru geleceği söylenmişti ama buna dair olumlu bir işaret yoktu. Hâlâ parçalanmış kabloya muhtaç görünüyorlardı. Bohrmann, dünyanın dört bir yanındaki kriz ekiplerinin otonom iletişim ağlan kurmak için hararetle çalıştıklarını biliyordu ama internet çökmeye devam ediyordu. Asıl sorunun teknik bilgi birikimi değil de iş gücü kapasitesinde olduğundan şüpheleniyordu. Askeri

uydular gayet iyi çalışıyordu ama Amerikan ordusu bile transatlantik fiber optik köprünün, günün birinde uzaydan yönlendirilmesi

gerekebileceğini düşünmemişti.

abah uma

c

o

Acil durum komitesi tarafından ona verilen rnobil telefonuna

uzandı v< KielTe uydu bağlantısını tuşladı. Bekledi. Birkaç

denemeden sonra Geomaı 'il irtibat kurmuş ve Sues'e bağlanmıştı.

"Hiçbir şey gelmedi." dedi.

"Eh, denemeye değerdi." Suess"in sesi son derece net geliyordu ama cevabın gelmesinde Bohnnann'ı sinir eden bir gecikme oluyordu.

Uydu aramalarına bir türlü alışamamıştı. Sinyal, arayan kişiden

uyduya gidene kadı ı 36,000 kilometre dolaşıyor ve alıcıya gitmek için yine aynı mesafeyi geçiyordu. Konuşmalar duraklamalar ve üst üste

binen seslerle dolu oluyordu "Burada da hiçbir şey çalışmıyor." dedi Suess. "Hatta gittikçe kötüye gidiyoı Norveç'e ulaşamıyoruz, iskoçya dan ses soluk çıkmadı ve Danimarka şu andı sadece haritada bir

nokta. Acil durum önlemlerini unut gitsin, hiçbir şe) yapılmıyor."

"Şu anda telefonda konuşuyoruz öyle değil mi?"

"Sadece Amerikalılar istediği için. Bir süpergücün askeri

ayncalıklartnm tadım çıkarıyorsun. Avrupa'da ise durum ümitsiz. Bir

telefon açmayı istemeyecek tek kişi bile yok. Herkes dehşete düşmüş durumda çünkü ailelerini ve arkadaşlanna ne olduğunu bilmiyorlar. Bir veri karmaşası içindeyiz. Müsail olan birkaç şebeke de hükümet ve acil durum birlikleri tarafından alındı."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Bohrmann ümitsizce.

"Hiç bir fikrim yok. Belki Queen Elizabeth hâlâ denize açılabilir. Allı postacıları sahile gönderip dokümanları aldırabilirsin. Eh, bu durumda, dm bakayım altı hafta gibi bir zamanda bilgi sana ulaşır herhalde?"

Bohrmann acı dolu bir kahkaha attı. "Cidden." dedi.

"Bu durumda başka seçeneğimiz yok. Kalem kağıt al."

"Başla."

Suess'in ona söylediklerini yazarken arkasındaki lobiden bir grup üniformalı adam geçip asansöre ilerlediler. Başlarında Afrikalı hatları olan uzun boylu bir adam vardı. Nişanlarına bakılırsa ABD ordusunda üst rütbeliydi Üzerinde PEAK yazan bir künye takmıştı. Adamlar asansöre doluştular. Çoğu ikinci ve üçüncü katlara gidiyordu, kalanlarıysa başka bir kata çıkacaktı.

Binbaşı Salomon Peak tek başına devam etti. 550 odalık otelin üst düzey misafirlere ayrılmış özel lüks süitlerine giderken dokuzuncu

kata çıktı. Bir alı kattaki küçük süitlerden birinde kalıyordu. Sade, tek kişilik bir oda ona uyardı ama otel yönetimi komiteye en iyi

odalarını ayırmak konusunda ısrar etmişlı Ayak seslerini boğan

halıyla kaplı koridorda yürürken sunum için yapacaklarını aklından

geçirdi. Diğer taraftan bazıları ünformalı ^bazıları sivil kadın VI

erkekler geldi. Kapılar açılarak ofislere dönüştürülmüş odaları göz

önüne serdi Birkaç saniye içinde Peak büyük bir kapının

ö^üne"gelmişti. Kapının önündek ı

ir kapının ön 338

c

o

iki asker selam verdiler. Peak rahat işareti verdiğinde biri kapıyı

çalıp cevap bekledi ve gösterişli bir şekilde kapıyı açtı. Peak içeri kabul edilmişti. "işler nasıl?" diye sordu Judith Li.

Kadın spor salonundan odasına bir koşu bandı getirilmesini

ayarlamıştı. Peak onun uyumaktan çok koştuğunu düşünüyordu. Her

zaman koşu bandının üzerindeydi: televizyon seyrederken, elektronik

postalarına bakarken, dizüstü bilgisayarındaki ses tanıma programı

vasıtasıyla bildirilerini, rapor ve konuşmaların! dikte ettirirken, her tür konuda brifing alırken ve düşünürken bile. Şimdi de koşu

bandındaydı. Bir eşarp ipeksi saçlarını tutuyordu. Önden fermuarlı

ince bir eşofman üstü ve sıkıca oturan altını giymişti. Tutturduğu hıza karşın nefesi düzenliydi .Peak kendi kendine Amiral Li'nin kırk sekiz yaşında olduğunu hatulatmak zorunda kalıyordu. Koşu bandındaki

ince kadın rahatlıkla on yaş daha genç biriyle kanştınlabilirdi. "iyi."

dedi. "Başa çıkıyoruz."

Etrafına bakındı. Süit lüks bir apartman dairesi büyüklüğündeydi

ve buna uygun olarak döşenmişti. Geleneksel Kanada tarzı eşyalar —

şömine, bolca odun ve ahşabın güzelliği Fransız zarafetiyle

bütünleştirilmişti. Pencerenin yanında büyük bir piyano vardı. Koşu

bandı gibi o da odanın standart bir parçası değildi: Li onu aşağıdaki lobiden getirtmişti. Muhteşem bir kemer soldaki büyük yatak odasına

açılıyordu. Peak banyoyu hiç görmemişti ama içinde bir sauna ile

jakuzi olduğunu duymuştu.

Ona kalırsa koşu bandı odadaki tek yararlı eşyaydı, özenle

tasarlanmış dekorda kaba siyah bir kütleydi. Peak'e göre sofistike

şeyler ve ordu işleri birbirine uyum sağlamıyordu. Peak mütevazı bir geçmişten geliyordu. Orduya gözü hoş şeylerde olduğu için değil,

yaşadığı çevrenin sokakları çoğunlukla hapishaneye açıldığı için

katılmıştı. Üniversite diplomasını" ve subay üniformasını tırnakları ile kazıyarak elde etmişti. Kariyeri diğerleri için bir ilham kaynağıydı ama köklerini değiştirmiyordu. Hâlâ çadır bezinin altında veya ucuz

motellerde kendini daha rahat hissederdi.

"NOAA"uydularından gelen veriyi aldık."-dedi Li'nin ötesine, pencereden görünen panoramik vadi manzarasına bakarken. Güneş

sedir ve çam ormanının ^ üzerinde parlıyordu. Manzaranın güzel

olduğunu reddetmek mümkün değil ama Peak etkilenmemişti. Aklı

önlerindeki birkaç saatteydi. "Ve?" • "Haklıymışız." "Yani benzerlik var mı?"

"Evet. URA'nm topladığı sesler ve 1997 deki Aimımi^: namamış

spektrogramlar arasında kesin benzerlikler var." "iyi." dedi Li, belli ki memnun olmuştu. "Bu "Öyle mi? Elbette bir ipucu ama bir açıklaması

"Haydi ama Sal, herhalde aradığın cevabı okyanusun öylece sana

vereceğim sanmıyordun." Li koşu bandının sıfırlama düğmesine bastı ve indi. "Tüm karnaval bu yüzden burada, unuttun mu? Yardım

etmek, neler olduğunu anlamak için. Herkes geldi mi?"

"Herkes burada. Sonuncusu şimdi geldi."

"Kim?"

"Solucanları keşfeden Norveçli. Adı, eee... "

"Sigur Johanson." Li banyoya gitti ve boynuna aolaaığı bir el havlusuyla geri döndü. "Artık isimlerini öğrenmenin vaktidir Sal. Bu otelde üç yüz kışı var, yetmiş beşi bilim insanı. Kahretsin Sal,

istediğim çok da fazla bir şey değil."

"Üç yüz ismi öğrendiğini mi söylüyorsun?"

"Gerekirse bin tanesini de öğrenirdim. Kendini toplamaya başlasan iyi olur."

"Şaka yapıyorsun." aeai Peak.

"Kanıtlayabilirim."

"Peki. Johanson'un yanında ingiliz bir gazeteci var. Kutupta neler olup bittiğini söylemesini umut ediyoruz. Kadının adı ne?"

"Karen VVeaver." aeai Li saçlarını kurularken. "Londra'da yaşıyor Oşinografiye ilgi duyan bir muhabir. Bilgisayar meraklısı.

Grönland Denizi'nde mürettebatıyla birlikte batan gemide

bulunmuştu." Sırıtarak kar beyazı dişlerim gösterdi. "Keşke o geminin olduğu gibi diğer her şeyin de fotoğrafları elimizde olsaydı."

"Keşke." aeai Peak gülümseyerek. "O fotoğraflar ve Vanderbilt'ten söz açan herkesin yüzü kızarıyor."

"Şaşırmadım. CJA ne anlama geldiğini çözemediği şeyleri görmeye katlanamıyor. Geldi mi?"

"Gelmek üzere."

"Üzere?"

"Helikopterde."

"Vay canına. Hava aracımızın ağırlık taşıma kapasitesi beni hep şaşırtıy Biliyorsun ki Sal, o domuzu uçurmak zorunda olsaydım ter

içinde kalır Eh, konuklarımızı şaşkına çevirmeden önce Château

VVhistler'aa sansa^y buluşlar olursa beni haberdar et."

Peak tereddüt etti. "Ağızlarından kaçırmayacaklarını nera/n

/^liyoruz?"

"Bunu milyon kez konuştuk."

"Tabii ama bu daha birkaç milyon kez az sayılır. Bu

adamla^^zlilikten hiç anlamıyorlar. Hepsinin aileleri ve arkadaşları var. Daha, gazeteciler buraya doluşup soru sormaya başlayaca^

"Bizim aeraimiz değil."

"Eh olabilir de."

layacak."

c

o

rkına bile varmadan V

"O zaman onlan orduya al." Li umursamazca bir işaret yaptı.

"Sıkıyönetime tâbi kıl. Konuşurlarsa vur."

Peak dondu.

"Şaka yapıyorum Sal." Li ona el salladı. "Merhaba, dedim ki şakaydı!"

"Şaka kaldıracak halde değilim," dedi Peak, "Vanderbilt hepsini sıkıyönetime almak için ölüp bitiyor ama bu hiç de gerçekçi değil.

Yarıdan fazlası yabancı, çoğunlukla Avrupalı. Sözlerinden dönmeye

karar verirlerse elimizden bir şey gelmez."

"O zaman elimizden geleni yaparız."

"Onları zorlayacak mısın? işe yaramaz. Kimse baskı altında

işbirliği yapmaz."

"Kim zorlamaktan bahsetti ki? Tanrı aşkına Sal, olmayan sorunlar icat etmekten bir vazgeçsem. Bize yardım etmek istiyorlar. Ve sessiz kalacaklar. Ve eğer bir şekilde dillerini tutmazlarsa hapsi

boylayacaklan fikrini edinirlerse daha iyi. Telkin gücü çok işe yarar."

Peak ona şüpheyle baktı.

"Başka bir şey?"

"Hayır, sanırım tamamız."

"iyi. O halde sonra görüşürüz."

Peak çıktı.

Li onun gidişini seyrederken gülümsedi. insanlar hakkında ne

kadar az şey biliyordu. Mükemmel bir asker ve par^^ bir stratejistti ama insanları makinalardan ayırmakta zorluk çekiyordu. Peak sanki

insan vücudunda tüm işlevlerin kusursuz işlemesini sağlayacak gizli

bir düğme olduğunu düşünür gibiydi. Bu, VVest Point mezunları

arasında yaygın bir yanılsamaydı. Amerika'nın seçkin askeri

akademisi acımasız yönetimi ile tanınırdı ki bu yönetim koşulsuz, kör itaate yol açıyordu. Peak endişelenmekte tamamen haksız sayılmazdı

ama grup psikolojisi üe ilgili algısı hedefi fazlasıyla şaşırmıştı.

Li'nin düşünceleri Jack Vanderbilt'e kaydı. Adam, ClA'in

çalışmalarındınj sorumluydu. Li ondan hoşlanmamıştı. Adam sürekli

terliyordu ve hem ağzı kokuyordu ama işini bildiğini kesindi. Geçen

son birl özellikle de tsunami Kuzey Avrupa'yı mahvettikten sonra

depart sivrilmişti. O ve ekibi, gelişen olayların oluşturduğu kaosa şaşırtıcı ne özet çıkarmışlardı. Bu bazı cevapları buldukları anlamına gelmiyordu ama kimsenin iyi bir soru katalogundan fazlasını istediği yoktu.

Li, Beyaz Saray'ı araması gerekip gerekmediğini düşündü. Rapor edecek bir şey olduğu yoktu ama Başkan onunla konuşmaktan hoşlanıyor, kadının zekâsına imreniyordu. Aralarındaki durum buydu ve Li bunu biliyor ama kendine saklıyordu. Bu haliyle daha iyiydi. Ordudaki bir avuç kadın generalden biriydi ve askeriyenin komuta kademesindeki yaş ortalamasının epey altındaydı. Bu bile deneyimli komutan ve siyasetçilerin şüphesini çekmeye yeterdi. Dünyanın en güçlü adamıyla olan arkadaşça ilişkisi durumu iyileştirmeyecekti bu yüzden Li hedeflerini şaşmaz bir dikkaüe takip ediyordu. Sahne ışıklarından kaçınıyordu ve Başkan'ın ona ne kadar ihtiyacı olduğunu — düşünme biçiminde karmaşıklığa asla yer olmadığı için senaryoların karışık olarak anlatılmasından hoşlanmadığını, şu karmaşık dünyayı daha basit terimlerle açıklamanın çoğunlukla Li'ye düştüğünü, Savunma Bakanı veya Ulusal Güvenlik Danışmanı'nın öğütleri pek de akıl kan gibi gelmediğinde hep onun rehberliğini aradığım ve Li'nin hem onların hem Dışişleri Bakanlığı'nın bakış açılarını açıkladığını

kamuoyu önünde asla açık etmiyordu.

Li, kendine Başkan'ın fikirlerinin kaynağı olduğunun fark edilmesine asla izin vermezdi. Eğer sorulursa "Başkan şöyle düşünüyor..." veya "Bu konuda Başkan'ın fikri... " diye cevaplardı. Kimsenin, Beyaz Saray'ın Efendisi'ne nasıl hocalık ettiğini, entelektüel ve kültürel ufkunu açtığım ve onu sahiplenebileceği fikirlerle donattığını bilmesine gerek yoktu.

Başkan'ın yakın çevresindekiler bunu biliyordu elbette ama Li'nin tek umursadığı şey, doğru zamanda yetenekleri için ödüllendirilmekti; tıpkı 1991 Körfez Savaşı'nda General Schvvarzkopf un onu yetenekli bir stratejist ve jilet keskinliğindeki zekâsı ile herkese, her şeye karşı dik durabilecek cesareti olan politik bir taktisyen olarak keşfettiği zaman olduğu gibi. O zamana kadar Lı çoktan etkileyici bir başarılar silsilesi biriktirmişti bile. VVest Point'ten mezun olan ilk kadın, doğal bilimler diploması, donanmada uzman subay eğitimi, ABD Komuta Personeli Üniversitesi'ne kabul edilme ve son olarak Duke Üniversitesi Politika ve Tarih doktorası. Schvvarzkopf, Li'yi kanatları altına almış ve tüm doğru insanlarla birlikte seminerlere ve konferanslara katılmasını sağlamıştı. Politikayla hiç ilgisi olmayan Stormin' Norman, Li'nin politik ve askeri çıkarların iç içe geçtiği, güç haritalarının her gün yeniden

çizildiği bulanık diyara girişini kolaylaştırmıştı.

Güçlü hamilerinin ilk ödülü Orta Avrupa'daki Müttefik

Kuvve^^î^^ı/ komutan yardımcılığı olmuştu. Li, çok geçmeden

Avrupa'nın di^^^^^k çevrelerinde yoğun bir popülarite kazanmıştı.

En sonunda yetiştirilişinin, eğitiminin ve doğal yeteneğinin tüm

meyvelerini topluyordu. Babası ABD'li generallerden oluşan köklü bir aileye mensuptu ve sağlığı işi bırakmasını gerektirecek kadar

bozuluncaya dek Beyaz Saray'ın Ulusal Güvenlik Konseyi'nde önemli

bir rol oynamıştı. Çinli annesi Nevv York Operası'nda tanınmış bir

çellistti ve sayısız solo albümü vardı. Çift, tek kızlarından

kendilerinden bile daha fazlasını bekliyordu. Judith bale kurslarına gitti, bu/, pateni dersleri aldı, piyano ve çello çalmayı öğrendi. Avrupa ve Asya

c

o

i

ziyaretlerinde babasına eşlik ederek çok erken yaşta farklı

kültürlerin çeşitliliğine dair bir görgüsü oldu. Farklı etnik grupların gelenekleri ve tarihleri hakkında bir şeyler dinlemekten hiç sıkılmaz, gittiği yerdeki insanları kendileri hakkında konuşmaları için ikna

eder ve çoğunlukla kendi dillerinde sohbetlerini Cinlerdi. On iki

yaşına gelCiğinCe, Annesinin anadili Çince'ye hakimiyeti

mükemmeldi, on beş yaşında akıcı bir şekilde Almanca, Fransızca, italyanca ve ispanyolca konuşuyordu ve on sekizine gelCiğinCe Japonca ve Korece anlaşabiliyordu. Ailesi, kızlarını davranışları, kıyafetleri ve görgü kuralları konusunda çelik gibi bir disiplin altında tutuyordu ama Ciğer şeylerde alışılmışın dışında hoşgörülüydüler. Babasının Presbiteryen prensipleri ile annesinin Budist eğilimleri, çiftin kendisi kadar uyumluydu.

Asıl sürpriz babasının karısının soyaCını almak için direnmesi olmuştu, bu karar otoritelerle bitap düşürücü bir mücadeleye sebep olmuştu. Judith Li, sevdiği ve onun için anayurdunu terk eCen kadına bu jesti yapan babasına tapıyordu. Babası çelişkilerin adamıydı, fikirleri hem liberal hem köküne kadar Cumhuriyetçi'yCi ve tümüne Ce sağlam ve hakiki bir inançla bağlıydı. Daha zayıf karakterdeki biri, bu ailenin her şeyde en iyi olma kararlılığı yüzünden muhtemelen CağılırCı ama ailenin en küçük üyesi mücadele için doğmuş, liseyi yaşıtlarınCan iki yıl önce göz kamaştıran notlarla bitirmişti. JuCith Li aklına koyduğu her şeyi yapabileceğine inanmıştı. Başkanlık bile erişemeyeceği kadar uzakta değildi.

1990'larm ortasında ordunun Amerikan iç Operasyonlar Departmanı, personel komutan yardımcısı olarak atandı ve VVest Point Akademisi'nde tarih dersi vermesi teklif edildi. Savunma

Bakanhğı'nda onun hakkında çok iyi şeyler söyleniyordu. Aynı

zamanda siyasete olan ilgisi Ce gözden kaçmamıştı. Artık tek ihtiyacı olan gözle görünür bir askeri başarıydı. Pentagon, Saha yüksek

kademelere giden yolu açmadan önce aktif görevde bulunulmasında

ısrarcıydı ve Li'nin birinci CereceCen bir uluslararası krize ihtiyacı varCı. Çok beklemesi gerekmedi. 1999'Ca Kosova'ya ABD komutan

yardımcısı olarak atandı ve ismi şeref listesinde yer aldı.

Bu sefer eve gelişi birlik komutanı general rütbesi ve Beyaz

Saray'Caky Ulusal Güvenlik Konseyi'ne katılım çağrısı ile

taçlanmıştı. Ulusal Güve^^ ile ilgili yazdığı bir makale olay

yaratıyordu. Meseleyi oldukça sert bir açıdan ele almıştı. Birçok

açıdan Cumhuriyetçi yönetimden bile daha ödünsüzdü ama

hepsinden ötesi vatanseverdi. Tüm kozmopolitliğine rağmen Amerika

Birleşik Devletleri'nCen Saha hakkaniyetli ve özgürlükçü bir yer

olmadığına gönülden inanıyordu ve makalesinde ülkenin en baskın

güvenlik sorunlarını bu inancının

ışığında ele almıştı.

Kendini birden gücün koriCorlarınCa buluvermişti.

larını b

Ama General Li, tutku Solu, ele avuca sığmaz Cuygularının içinde

yatan

c

o

hayvanı gayet iyi tanıyordu. Bu, bir sonraki adımında ne

yapacağına bağlı olarak yararlı olduğu kadar tehlikeli de olabilirdi.

Kimsenin onun hakkında kibirli olduğunu veya yetenekleriyle gösteriş

yaptığını düşünmesine izin veremezdi. Şimdiden yeteri kadar

parlamıştı. Arada bir üniformasını kolsuz bir elbise ile değiştirerek, Beyaz Saray'daki dinleyicilerini memnun etmek için Chopin,

Schubert veya Brahms çalacaktı. Balo salonunda Başkan'ın ayaklannı

yerden kesip kendini Fred Astaire gibi hissetmesini sağlıyordu. Veya ona, ailesine ve eski Cumhuriyetçi dostlarına kurucu atalarının

günlerinden kalma şarkılarla serenat yapıyordu. Görüntüsünün bu

kısmı tamamen ona aitti. Yakın, kişisel bağlar kurmakta ustaydı,

böylece Savunma Bakam'nm beyzbol tutkusunu ve Dışişleri

Bakatıı'nın Avrupa tarihine olan ilgisini paylaşıyor, Beyaz Saray'daki akşam yemeklerine alacağı davetleri garantiye alıyor ve Başkanlık

konutunda tüm bir hafta sonunu geçiriyordu.

Dışarıdan bakıldığında alçakgönüllü görünüyordu. Siyasi

meselelerle ilgili fikirlerini kendine saklıyordu. Nazik, büyüleyici, kendinden emin fakat buna karşın asla kendini beğenmiş veya katı

görünmeden askeriye ve siyasetçiler arasında arabuluculuk

yapıyordu. Birçok forslu adamla ilişkisi olduğu söyleniyordu ama

hiçbiri doğru değildi. Li bunu kaygısızca görmezden geliyordu. Hiçbir soru onu telaşlandıracak kadar garip olamazdı. Gazetecileri ve

siyasetçileri kolayca yenir yutulur duyumlarla beslemekteki yeteneği ile her zaman hazırlıklıydı ve parmaklarının ucundaki engin bilgileri, detayları hazmedilir biçimde sıkıştırılmış bir dosya gibi açabilirdi.

Elbette okyanusta neler olup bittiğine ilişkin en küçük bir fikri bile yoktu ama Başkan'ı olaylara dahil etme becerisini göstermişti. Kütük gibi CIA dosyasını birkaç anahtar noktayla açıklamıştı. Sonuç olarak Château VVhistler'a gönderilmişti ve Li bunun ne anlama geldiğini

çok iyi biliyordu.

Bu, atması gereken son büyük adımdı.

Belki de Başkan'ı aramalıydı. Kısa bir sohbet için. Başkan bundan

hep memnun kalırdı. Delegelerin geldiğini veya Li'nin tanımıyla

evlerindeki krize rağm ABD'nin gayrı resmi çağrısına uyduklarını

söyleyebilirdi. Ya da NOAA' tanımlanamayan seslerle benzerlikler

bulduğunu anlatmalıydı. Başkan bu tür şeyleri severdi. Bunun

"Efendim, gelişme kaydettik." gibi bir tınısı vardı. Elitte Başkan'ın Bloop ve üpsweepsüzerine veya NOAA bilim insanlarının ne de

nUSlowdown'\n kaynağını belirlediklerini düşündükleri hakkında bir

şeyler bilmesini beklemiyordu. Bunların tümü fazla detaydı ve üstelik gerekli de değildi. Güvenli uydu bağlantısı üzerinden birkaç güven

veren kelimeyle Başkan mutlu olacaktı ve mutlu bir Başkan yararlı

bir Başkan'dı.

Onu arayacaktı.

tlu olacaktı v

c

o

Dokuz kat aşağıda Leon Anavvak, kırlaşan saçı ve sakalıyla hoş görünümlü bil adamı fark etti. Ön bahçeden Château'ya doğru yürüyordu. Yanında minyon, geniş omuzlu ve bronzlaşmış, kot pantolon ve deri ceket giyen bir kadın vardı Anavvak kadının yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Kestane rengi bukleler sırtından aşağı uzanıyordu. Yeni gelenlerin her ikisi de otel görevlilerinin hemen ellerinden aldığı çantalar taşıyorlardı. Kadın adama bakarak bir yorum yaptı ve çevresine bakındı. Bakışları kısa bir süre için Anavvak'ta sabidendi, soma saçlarını alnından geriye itip içeriye girerek gözden kayboldu.

Anavvak düşüncelere dalmış halde kadının biraz önce durduğu noktaya bakakaldı. Sonra başını kaldırıp elleriyle gözlerini güneşten koruyarak Château'nun neo-klasik ön cephesini gözden geçirdi.

Lüks otel, insanların Kanada ile ilgili kurdukları hayalleri gerçeğe taşıyacak biçimde konumlandırılmıştı. Horseshoe Koyu'ndan gelen 99 numaralı otoyol Vancouver'dan uzaklaşarak üzerleri yaz boyu beyaz parlayan heybetli zirvelerin önünde, ağaçlı yamaçların arasında Château Whistler'ın yattığı dağlara yöneliyordu. Vv'histler-Blackcomb dünyadaki en etkileyici kayak bölgelerinden biri

sayılıyordu. Gerçi Mayıs gibi gelen otel müşterilerinin çoğu golf oynamak ya da ormanlık arazide gizlenmiş göllerin etrafında yürüyüş yapmak için oradaydı. Ziyaretçiler çevreyi dağ bisikletleriyle gezebilir veya yıl boyu karla kaplı tepelere helikopterle çıkabilirlerdi.

Château'nun kendine ait birinci sınıf bir restoranı vardı ve her tür konforu sunuyordu.

Dağlardaki bu uzak nokta, dünya üzerindeki her türlü donanıma sahipti. Ama bir düzine kadar askeri helikopterin varlığı sürpriz olmuştu.

Anavvak oraya iki gün önce gelmişti. Vancouver Akvaryumu, Nanaimo ve Château arasında mekik dokuyan, verileri eleyen, istatistikleri analiz eden ve sonuçları toparlayan John Ford gibi, o da Li'nin sunumu için yapılan hazırlıklara yardım ediyordu. Anavvak'ın dizi hâlâ ağrıyordu ama şişlik inmişti. Temiz dağ havası, ciğerleri kadar zihnini de temizlemiş ve uçak düştüğünden beri üzerine çöken ümitsizlik buhar olup uçarak onu huzursuz bir enerjiyle başbaşa bırakmıştı.

Son zamanlarda o kadar çok şey olmuştu ki, Li ile utanç verici koşullarda ilk tanıştığı günün üzerinden henüz iki hafta geçmiş olmasına karşın, askerlerin onu yakalaması eski hikâye kalmıştı. Kadın, Anavvak'ın gece macerasının amatörlüğü ile eğlenmişti. Daha

arabadan çıkmadan onu fark etmişlerdi. Rıhtımın içine park etmesine izin verip bir süre neyin peşinde olduğunu arılamak için onu izlemişler, sonra da müdahale etmişlerdi.

Endişelenmesi gereksizdi. Artık bulgularını komitenin engin kara deliğinde kaybetmek yerine işlerin tam merkezinde, Ford ve yeni ^gelen Sue Oliviera üe birlikte çalışıyordu. En azından, yukarıdan gelen emirler yüzünden iletişimi

c

o

kopardığı için bol bol özür dileyen Inglevvood idari müdürü Clive Roberts'la irtibat kurmasına izin verilmişti. Li'nin kesin talimatları yüzünden müsait olamamıştı ki bu da sekreteri telefonlarına cevap verip Anavvak'ı savuştururken, onun yanı başında olduğu anlamına geliyordu.

Sunum hazırlandığı için Anavvak'ın oturup beklemek dışında yapacak bir şeyi yoktu, böylelikle tüm dünya kaosa sürüklenir ve Avrupa'yı sel basarken Anavvak tenis oynamaya gitti. Dizini denemek için sabırsızlanıyordu. Oyun eşi, çalı gibi kaşları ve kocaman burnu olan, ufak tefek, Fransız bir adamdı. Adı Bemard Roche'tu, bakteriyologdu ve bir gece önce Lyons'tan gelmişti. Kuzey Amerika kendini gezegenin en büyük yaratığına karşı savunmak için mücadele

ederken, Roche'un mücadelesi en küçük olanıylaydı.

Anavvak saate baktı. Yanm saat sonra buluşmak için sözleşmişlerdi. Hükümet gösteriyi yönetmeye başladığından beri otel turistlere kapalıydı ama etraftaki insan kalabalığı sanki turist sezonunun en işlek zamanlan gibi bir görüntü veriyordu. Şu ana kadar en azından birkaç yüz delege gelmiş olmalıydı. Bunların yandan fazlası ABD istihbarat çevreleriyle bir şekilde bağlantılıydı. Çoğu, Château'yu kendi kumanda merkezine dönüştürmek için hiç vakit kaybetmeyen CIA adına çalışıyordu. Amerika'nın en büyük istihbarat teşkilatı NSA, muhabere istihbaratı, veri koruma ve kriptolojiden sorumluydu ve dördüncü kata yerleşen neredeyse bir departman dolusu adamım göndermişti. Beşinci kata Pentagon ve Kanada Güvenlik istihbarat Teşkilatı tarafından el konulmuştu. Onun üzerindeki kat MI5'e ve ingiliz istihbarat Teşkilatı'na ve Alman Askeri Güvenlik Teşkilatı ile Federal istihbarat Teşkilatı'nrn bir bölümüne aynlmıştı. Fransızlar Direction de la Surveillance du Territoire'dan temsilciler göndermişlerdi ve Finlandiya'dan Pâaeiskunnan Tiedusteluosasto gibi isveç istihbarat Teşkilatı da oradaydı. istihbarat servisleri için tarihi bir buluşmaydı, benzersiz bir insan ve veri topluluğu dünyayı yeniden biraz olsun anlama çabasıyla bir araya gelmişti.

Anavvak dizini ovdu. Dizinden yukan bıçak gibi bir ağrı saplandı.

Tenis için aceleci davranmıştı. Üzerine bir gölge düştü, bir diğer

askeri helikopter inişe geçerek bumunu karaya eğdi. Anavvak güçlü

makinanın alçalmasını izledi, sonra duruşu dikleşti ve içeri girdi.

insanlar dört bir yanda koşturuyorlardı. Kubbeli lobinin altında

hare^t yürüyüş adımlanyla, kararlı ama telaşsız bir şekilde

başlamıştı. Oradakilerin en az yarısı cep telefonuyla konuşuyordu.

Diğerleri, lobinin sahanlığını yan kondorlardan ayıran kolonların

etrafına dizili lüks koltuklara kurulmuş dizüstü bilgisayarlanna bir şeyler yazıyor veya ekrana bakıyorlardı. Anavvak, Ford ve

Oliviera'nın onu bekledikleri bitişikteki bara doğru ilerledi. ikisinin yanında üçüncü biri, uzun boylu, asık suratlı, bıyıklı bir adam daha vardı.

"Leon Anavvak, Gerhard Bohrmann." Ford ikisini tanıştırdı.

"Gerhard'ın elini sıkarken yavaş ol. Kopabilir."

346 \

c

o

t,

"Tenis sakatlığı mı?"

"Tükenmez kalem." Bohrmann acı acı gülümsedi. "iki hafta öncesine kadaı fareye bir kez tıklamanın yeteceği şey için, bir saati durmaksızın

yazarak geçirdim. Orta Çağ'da yaşamak gibi bir şey."

"Ya uydular?"

"Tüm bu trafiği kaldıramıyorlar." diye açıkladı Ford.

"Kiel'deki iş arkadaşlarım ve ben yeteri sayıda uyduya

erişemiyoruz." dedi Bohrmann kasvetle.

"Herkes öyle." Anavvak bir bardak su söyledi. "Ne zamandır buradasınız?"

"iki gündür. Sunum üzerinde çalıştım."

"Ben de öyle. Daha önce karşılaşmamış olmamız garip."

Bohrmann başını salladı. "Bütün otel bir isveç peyniri gibi, her taraf koridor dolu. Senin alanın ne?"

"Balina ve yunuslar. Hayvan zekâsı."

"Son zamanlarda Leon'un kambur balinalarla birkaç tatsız

karşılaşması oldu." diye lafa daldı Oliviera. "Görünen o ki Leon'un zihinlerini okumasından pek hoşlanmıyorlar... Onun burada ne işi

var?"

Hepsi döndü. Bardan, bir adamın asansörlere doğru ilerlediği lobiyi

açık bir şekilde görebiliyorlardı. Anavvak adamı tanıdı. Birkaç

dakika önce kıvırcık saçlı kadınla birlikte gelen adamdı.

"O da kim?" diye sordu kaşlarını çatan Ford.

"Sen hiç sinemaya gitmez mısin?"diye cık cıkladı Oliviera. "Şu Avrupalı aktör. Adı neydi? Maximillian Schell! Muhteşem görünüyor

öyle değil mi? Gerçek hayattaki hali sinemadakinden daha iyiymiş."

"Kendine gel kadın," dedi Ford, "bir aktörün burada ne işi var?"

"Sue haklı olabilir, biliyorsun," dedi Anavvak, "eğer yanlış

hatırlamıyorsam bir felaket filminde oynamıştı — galiba Deep Impact

'te. Bir göktaşı dünyaya çapıyordu ve — "

"Hepimiz bir felaket fılmindeyiz." diye sözünü kesti Ford. "Fark etmediğinizi söylemeyin."

"Yani şimdi sırada Bruce VVillis mi var?"

Oliviera gözlerini yuvarladı. "Neyse, o mu değil mi?

"Ben olsam imza almaya zahmet etmezdim." diye gülümsedi

Bohrman "O, Maximillian Schell değil." _

"Gerçekten mi?" Oliviera hayal kırıklığına uğramış gibiydi. ^ V 1

"Evet. Adı Sigur Johanson ve Norveçli. Sizlere Avrupa'da neler

olup bittiğine dair bir iki şey anlatabilir. O, ben ve Statoil'den birkaç kişi... " Bohrmann Johanson'un arkasından baktı ve yüz ifadesi

karardı. "Aslına bakarsanız, en iyisi size kendi anlatana kadar bekleyin. Trondheim'dan geliyor ve oradan geriye pek bir şey

kalmadı. Johanson evini kaybetti.

n.

o

işte yine dehşetin gerçekliği karşılarındaydı, televizyondaki

görüntülerin gerçek olduklarının kanıtı. Anavvak sessizce suyunu içti.

"Pekâlâ." Ford saatine baktı. "Bu kadar sohbet yeter. Gidip bize ne söyleyeceklerini dinleyelim."

Château'nun birkaç konferans salonu vardı. Li, sunuma katılmak

için oraya gelen istihbarat elemanları, hükümet temsilcileri ve bilim insanlarından oluşan grup için ucu ucuna yeterli olacak orta

büyüklükte bir tanesini seçmişti. Deneyimlerinden biliyordu ki,

insanlar sıkış tıkış bir araya geldiklerinde ya birbirlerini sinir

ederlerdi ya da bir birliktelik duygusu oluşurdu. Her halükarda

birbirlerini veya ellerindeki işi dışlamak gibi bir şansları yoktu.

Oturma planı uygun olarak çizilmişti. Değişik milletlerden ve

uzmanlık alanından delegeler karışık bir şekilde dağıtılmışlardı. Her koltuğun, üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve not defteri bulunan

küçük bir masası vardı. Sunumun görsel bölümü iki metreye beş

metre boyutlarında, beraberinde büyük hoparlörleri olan ve Povver

Point sunumu için uzaktan kumanda edilebilen bir ekranda

yapılacaktı. Rahat, muhafazakar mobilyaların içindeki yüksek

teknoloji yığını göze batıyordu.

Peak dönerek konuşmacılar için ayrılan koltuklardan birinde yerini

aldı. Arkasından kırışık takım elbisesi ve muazzam göbeğiyle bir

adam geldi. Adamın ceketinin koltuk altlarında koyu lekeler vardı.

incelmiş sarı-gri saç telleri geniş alından geriye taranmıştı. Elini Li'ye uzatırken yüksek sesle hırıldadı. Beş sosis gibi parmak bebek

balonları gibi uzanıyordu. "Merhaba Suzie Wong." dedi. -

Li elini uzattı ve adamın elini sıktıktan sonra ellerini pantolonuna silme isteğini güçlükle bastırdı. "Jack. Seni görmek ne güzel."

"Tabii öyledir, bebek." Vanderbilt sırıttı. "Haydi kızım, onları yere ser. "Eğer alkışlamazlarsa, elbiselerini çıkar. Ben alkışlarım."

Alnındaki teri silip baş parmaklarıyla başarı işareti yaptı ve Peak'in yanma çöktü. Li onu ekşi bir gülümsemeyle seyretti. Vanderbilt

CIA'in müdür yardımcısıydı. Değerli bir operasyon adamıydı ve CIA

onu özleyecekti. Li, zamanı geldiğinde onu yok etmeye karar verdi.

Sadece bir süre geçme gerekiyordu. Jack Vanderbilt ne kadar zeki

olursa olsun, yakında şişko domuzu çamurda debelenirken bırakacağı

zaman gelecekti.

Salon doluyordu.

Delegelerin çoğu birbirini tanımıyordu, bu yüzden sessizlik içinde

yerlerine oturdular. Li sandalye gıcırtıları ve kağıt hışırtıları azalana dek sabırla bekledi. Gerginliklerini hissedebiliyordu. Her bir yüze

attığı tek bakışta, o kişinin ruh halini anlayabilirdi. Li kendine

insanların ruhlarını okumayı öğretmişti.

Konuşmak için kürsüye ilerledi ve gülümsedi. "Lütfen rahat edin.

sui

348

sedi. "Lütfen

c

o

Salonun içinde kısa bir mırıldanma oldu. Birkaçı gergince arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Bir tek omuzlarına özensizce attığı atkısıyla Norveçli biyolog, can sıkıntısı olarak nitelenebilecek bir kayıtsızlıkla sandalyesinde geriye yaslanmıştı. Koyu gözleri Li'ye sabitlenmişti. Li, adamı ölçüp biçmeye çalıştı ama Johanson'un ifadesinden bir şey çıkaramıyordu. Neden, diye düşündü. Adam evini kaybetmişti, yani felaket onu pek çok kişiye göre daha doğrudan etkilemişti. Kederli olması gerekirdi ama belli ki değildi. Li'nin aklına tek bir şey geliyordu. Johanson, yeni bir şey duymayı beklemiyordu. Ümitsizlik ve kederinden daha baskın bir teorisi vardı. Ya diğerlerinden daha fazlasını biliyordu ya da öyle olduğunu sanıyordu. Li, gözünü ondan ayırmayacaktı.

"Hepinizin büyük bir baskı altında olduğunu biliyorum." diye devam etti. "Bu yüzden, bu toplantıyı mümkün kıldığınız için her birinize gönülden teşekkürlerimizi sunuyorum. Ve her şeyden önce bugün burada bizimle olan bilim insanlarına teşekkür ediyorum. içtenlikle inanıyorum ki, sizin yardımınızla yakın geçmişin olaylarını iyimser bir şekilde gözden geçirebileceğiz. Siz bize umut etmek için

sebep veriyorsunuz."

Li sakin, dost canlısı bir sesle konuşuyordu. Herkes pür dikkat onu dinliyordu ama Vanderbilt'in ağzı açıktı ve dişlerini karıştırıyordu.

"Sanırım hepinizin aklına bu toplantıyı neden Pentagon, Beyaz Saray ya da Kanada Parlamentosu'nda yapmadığımız sorusu gelmiştir. Bir yandan size olabildiği kadar rahat bir çalışma ortamı yaratmak istedik. Château VVhistler'ın letafeti efsanevidir. Ama en önemli özelliği konumu. Dağlar güvenli, kıyılar ise değil. Amerika veya Kanada'da bizim için güvenli olan tek bir kıyı şehri dahi yok."

Bakışları ona dönük yüzlerin arasında gezindi.

"Bu sebeplerden biri. Diğeri ise ingiliz Kolombiyası'na olan göreli yakınlığı. Şahit olduğumuz fenomenlerin tümü —hayvanların anormal davranıştan, mutasyonlar, kıta yamaçlarındaki hidrat yataklarında değişimler— burada bulunabilir. Château Whistler'dan kıyı şeridine helikopterle hiç vakit geçirmeden ulaşabilirsiniz. Ayrıca önde gelen araştırma merkezlerinden bir kısmına kolayca erişebilecek uzaklıktayız, bunların arasında en önemlisi Nanaimo'daki laboratuvar. Burada birkaç hafta önce balinaların davranışlannı gözlemlemek için bir merkez kurduk. Avrupa'daki gelişmelerin ışığında, bunu dünyadaki en iyi kriz yönetimi takımıyla uluslararası bir kriz merkezine dönüştürmeye karar verdik. Ve bu ekip, hanımlar beyler, sizsiniz."

Sözlerinin istediği etkiyi yaratması için bir an durakladı.

Dinleyicilerinin kendi önemlerinin farkında olmalarını istiyordu.

Onların gururlarını okşamak, yaşanan trajediye rağmen seçkinlerin

arasında oldukları duygusunu güçlendirmek işine yarayacaktı.

sında oldu

C

O

"Burada olmamızın üçüncü sebebi ise rahatsız edilmemek. Château VVhistler basından uzak tutuluyor. Söylememe gerek yok, çok

revaçta olan bir otel birden kapatılıp tepesinde askeri helikopterler uçmaya başladığında, bu elbette fark ediliyor. Ama burada ne olup

bittiğine dair resmi bir açıklama hiç yapılmadı. Birileri sorduğunda da tatbikat yaptığımızı söylüyoruz. Eh, bununla ilgili yazacakları çok şey var ama ellerinde kesin bir şey yok bu yüzden kafanıza

takmayın." Li durakladı. "Halka her şeyi söylemek hem tavsiye edilmez, hem de mümkün değildir. Kitlesel panik sonun başlangıcı

olur. Herkesin sakin kalması, işimizi yapmamıza izin veriyor. Burada size karşı dürüst olacağım; savaşın ilk zayiatı gerçeklerdir. Ve aksini düşünmeyin, bu bir savaş —kazanmadan önce anlamamız gereken bir

savaş. Kendimize ve insanlığın geri kalanına karşı bir

sorumluluğumuz var. Şu andan itibaren kimseyle, en yakın

arkadaşlarınız ve ailenizle bile bu komite için yaptığınız işlerle ilgili konuşmanız yasaktır. Bu toplantının sonunda hepiniz, son derece

ciddiyetle ele alınacak bir sessizlik taahhütnamesi imzalamak

durumundasınız. Herhangi birinizin itirazı varsa, onları şimdi, sunumdan önce dile getirmesini rica ediyorum. Eminim farkındasınız; taahhütnameyi imzalamama hakkınız var. Kimse riayet etmeyi reddettiği için bir sorunla karşılaşmayacak. Ama imzalamamayı düşünen herkes şu anda aramızdan ayrılmalıdır, bu kişiler hemen evlerine gönderileceklerdir."

Kendi kendine iddiaya girmişti. Kimse gitmeyecek ama birileri soru soracaktı.

Bekledi.

Bir el kalktı.

Mick Rubin'di. ingiltere, Mahchester'dan geliyordu ve yumuşakçalar üzerine uzman bir biyologdu.

"Bu Château'dan ayrılamayacağımız anlamına mı geliyor?"

"istediğiniz zaman gidebilirsiniz. Ama işiniz hakkında konuşamazsınız" dedi Li ona.

"Peki ya... " Rubin nasıl bitireceğinden emin değildi.

"Konuşursanız?" Li'nin yüzü bir hayret ifadesine büründü. "Bu kesinlikle geçerli bir soru, tabii ki. Pekâlâ, her şeyi inkâr etmek zorunda kalır ve bir dah sözünüzü bozmayacağınıza emin oluruz."

"Yani siz., eee... demek istediğim... bunu yapabilir misiniz? Yani eee... "

"Yetkimiz var mı? Birçoğunuz, üç gün önce Almanya'nın şu anki

durumla ilgili ortak bir Avrupa Birliği Komisyonu kurulması için

çağrı yaptığını biliyor olmalısınız Alman içişleri Bakanı şu anda bu girişimin başkanlığını yapıyor. NATO anlaşmasının beşinci bendi

ör.lem olarak hayata g^irildi. Norveç, Büyük Britanya, Belçika,

Hollanda, Danimarka ve Faroe Adalan olağanüstü

a

c

o

hal ilan ettiler. Kanada ve ABD şimdiden ABD'nin liderliği altında

güçlerini birleştirdiler.Uluslararası durumun nasıl gelişeceğine göre Birleşmiş Milletler'in bir şekilde kontrolü ele alma olasılığı var.

Dünyanın dört biı yanında var olan düzen sarsılıyor ve yeni yetki

alanları ortaya çıkıyor. Sıra dışı koşullar göz önüne alındığında evet, yetkimiz mevcut."

Daha fazla soru yoktu.

"Peki," dedi Li, "o zaman başlayalım. Binbaşı Peak, sıra sizde...."

Peak öne çıktı. Yukarıdan gelen ışık abanoz teninde parlıyordu.

Uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve ekranda bir uydu

görüntüsü belirdi. Kasabaların benek benek göründüğü bir kıyı

şeridinin epey yüksekten çekilmiş fotoğrafıydı.

"Belki başka bir yerde başlamıştır," dedi, "belki başlangıcı bu değildi ama bugünkü bilgilerimize göre, ilk vaka Peru'da görüldü.

Ortada biraz daha belirgin olarak görünen kasaba Huanchaco."

Elindeki lazer işaretleyicisini denizin farklı bölgelerinde dolaştırdı.

"Huanchaco, açık ve berrak havaya rağmen birkaç gün içinde yirmi iki balıkçı kaybetti. Bazılarının tekneleri daha sonra denize doğru sürüklenirken bulundu. Çok geçmeden spor tekneler, motor yatlar ve küçük yelkenliler de kaybolmaya başladı. Bazı vakalarda enkazdan küçük parçalar bulundu ama çoğunlukla geriye hiçbir iz kalmamıştı."

Başka bir görüntüye geçti.

"Denizler aralıksız gözlem altındadır." diye devam etti. "Tuzluluk, ısı, karbon dioksit akışı, akıntı hızı ve bunlar gibi diğer tüm fenomenlere ilişkin kesintisiz veri gönderen tanımcılar ve robotik şamandıralarla doludurlar. Deniz araç gereçleri, su ve deniz yatağı arasındaki madde alışverişini gözlemler. Okyanus üzerinde, araştırma gemilerinden oluşan küçük bir filo her zaman vardır ve gökyüzü de askeri ve dünya gözlem uyduları ile doludur. Bu durumda, kayıp bir teknenin izini sürmenin zor olmayacağını sanırsınız ama işler o kadar da basit değil. Bilmeniz gereken,' gökyüzündeki casuslarımızın da gözü olan her şey gibi bir sorunu olduğu —meşhur kör nokta."

Bir diyagram dünyanın bir kesitini gösterdi. Değişik ebatlarda uydularda bir topluluk, fazla büyümüş sinekler gibi üzerinde dönüp duruyordu.

"Size buradaki yapay yıldızların hepsini saymayı denemenizi bile tavsi etmem." dedi Peak. "Macellan veya Hubble gibi dış yörünge araçlarını saymazsak üç bin beş yüz adet var. Yukarıdaki ıvırzıvınn

çoğu çöp. Uyduların sadece altı yüz kadarı tamamen işlev görebiliyor ve sizin sadece birkaçına erişiminiz olacak. Buna askeri uydular

dahil."

Peak son cümleyi bir pişmanlık ifadesiyle mırıldanmıştı. Lazer

işaretleyiciyi, güneş yelkenleri olan fıçı gibi bir şekle kaydırdı. "Bir Amerikan KH-12 keyhole uydusu". Günışığında çözünürlüğü beş

santimetreyi bulur. Bu

neredeyse kişüerın yüzlerini tanımaya yeterlidir. Ayrıca, geceleri de veri elde edebilmek için kızılötesi ve çoktayflı çekim yapabiliyor.

Maalesef bulutlu günlerde işe yaramıyor."

Bir başka uyduyu işaret etti. "Bu nedenle pek çok keşif uydusu

bunun yerine radar kullanır —tam olarak söylemek gerekirse

mikrodalga radyasyonu. Bulutlar radarın yoluna çıkamaz. Bu

uydular fotoğraf çekmez, gezegenin yüzeyini santim santim tarayarak

üç boyutlu olarak modellerler. Ama burada da bir yumuşak karın

bulunuyor. Radar görüntülerinin yorumlanmaya ihtiyacı vardır.

Radar renkleri ayırt edemez ve camdan bakamız. Radarın dünyası

bütünüyle şekillerden oluşur."

"iki teknolojiyi birleştiremez misiniz?" diye sordu Bohrmann.

"Yapılabilir ama pahalıya patlar ve kimse bununla uğraşmıyor. Ve bu da uydu ile gözetlemenin temel sorununa bağlanıyor. Bir ülkenin

tümünü veya bir su kütlesini gözetlemek için, her biri epey geniş bir alanı tarama kapasitesine sahip olan ve birlikte çalışan birkaç sisteme ihtiyacınız olur. Belirli bir alanın detaylı görüntülerini elde etmek isteyen herhangi biri, zaman içinde çekilen anlık görüntülerle

yetinmek durumundadır. Uydular yörüngede hareket halindedir ve

çoğu durumda orijinal konumlarına dönmeleri doksan dakika alır."

^"Ya pozisyonlarını Dünya'yâ bağlı olarak koruyan uydular?" Bu soruyu Finli bir diplomat sormuştu. "Bunları sorunun hedefındeki bölgelere yönlendiremez miyiz?"

"Çok yukarıdalar. Yerdurağan uydular ancak ve tam olarak 35,888

kilometrelik bir yükseklikte sabit durabilirler. Bu yükseklikten

tanınabilir en küçük detay sekiz kilometre uzunluğundadır. Bu da

Helgoland'ın" siz fark etmeden batabileceği anlamına gelir." Peak durakladı, sonra devam etti. "Ama bir kez ne aradığımızı anlayınca, buna uygun olarak sistemlerimizi değiştirdik."

Bir sonraki fotoğraf makul bir yükseklikten çekilmiş deniz yüzeyi

fotoğrafıydı. Güneş ışınları üzerinde kırılıyor ve denize oluklu cam gibi bir görüntü veriyordu. Üzerinde benek benek tekneler ve daha

yakından bakıldığında, her birinin üzerinde bir figürün çömeldiği

kamış kayıklar old anlaşılan şekiller vardı.

"KH-12'den bir yakın plan fotoğraf," dedi Peak, "Huanchaco yakınlarındaki sahanlık bölgesi. O gün, bu bölgede bir grup balıkçı

kayboldu. Görüntü sabahın erken saatlerinde çekildi bu nedenle

denizden yansıyan ışık fena değil ve bu da bir şans çünkü bunu görmemize olanak veriyor."

• ahL

Bir sonraki fotoğraf epey bir alana yayılan gümüşi bir lekeyi gösteriyordu. iki talihsiz, küçük kamış kayık onun üzerinde seyrediyordu.

"Balık. inanılmaz büyüklükte bir sürü. Yüzeyin hemen hemen üç metre altında toplanmışlar, bu nedenle onları görebiliyoruz. Gözlem yaparken

c

o

nu

okyanusla olan sorunumuz, elektromanyetik dalgalar için çok zayıf bir iletken olmasıdır. Neyse ki su yeterince temizse, optik sistemlerimiz yüzeyin biraz altını görebiliyor. Elbette termal görüntülemeyi kullanarak otuz metre derinlikteki bir balinayı tespit edebiliriz. Bu nedenle ordu kızılötesi teknolojisinden çok memnundur, çünkü bize derinlikleri gönnemizi sağlıyor"

"Bu balıklar hangi tür?" Soruyu soran koyu renk saçlı, genç bir kadındı. Yaka kartına bakılırsa Reykjavik'teki Çevre Bakanlığı'ndan gelen bir uzmandı. "Dorado mu?"

"Belki, Güney Amerika sardalyaları da olabilir."

"Milyonlarca olmalılar. inanılmaz. Güney Amerika sulannda ciddi bir balık kıtlığı çekildiğini sanıyordum."

"Öyleydi." dedi Peak. "Bu da bizi düşündürdü. Bu ve bir de balıkların yüzücülerin, dalgıçların ve küçük teknelerin kaybolduğu yerlerde ortaya çıkmaları. Balık sürüsü oluşumlarında karşılaştığımız anormalliklerden bahsediyorum. Yaklaşık üç ay önce bir ringa sürüsü Norveç açıklarında on dokuz metre büyüklüğünde bir trol teknesi batırdı."

"Bunu duymuştum." dedi çevrebilimci. "Steinholm değil mi?"

Peak başıyla onayladı. "Balıklar ağa takılmıştı ama tam mürettebat onları güverteye çekecekken hep birlikte dönüp dibe yüzdüler. Gemi devrilip alabora oldu. Mürettebat ağları kesmeyi denedi ama çok geçti. Gemiyi terk etmek zorunda kaldılar. On dakika içinde battı."

"Biz izlanda açıklarında çok benzer bir olay yaşadıktan hemen sonraydı." dedi çevrebilimci düşünceli bir halde. "iki denizci boğulmuştu."

"Biliyorum. Şaşırtıcı olduğu kadar tuhaf bir olay, ya da size öyle gelebilir. Ama küresel olarak gerçekleşen tüm tuhafolayları bir araya getirdiğinizde balık sürülerinin son birkaç ayda daha önce olmadığı kadar çok gemi batırdıkları çok açık. Bazıları balıkların hayatlarını kurtarmak için dibe yüzdüklerini, bunun bir tesadüf olduğunu söylüyor. Aynı olay örgüsüne bakan diğerleri ise bir stratejiye işaret ediyor. Balıkların gemileri alabora etmek için bile bile yakalanmış

olmaları ihtimalini görmezden gelmiyoruz."

"Bu saçmalık!" dedi Rus diplomat inanamayarak. "Ne zamandan beri balıkların iradeleri var?"

"Trol teknelerini batırmaya başladıklarından beri." dedi Peak ters ters. "Ş^ anda bunu Atlantik'te yapıyorlar. Pasifik'te ise ağlardan kaçınmayı öğrenmiş gibiler. Nasıl olduğu hakkında en ufak bir

fikrimiz bile yok, ancak kavramsal bir sıçrama yaptıklarını, bir anda trollerin ve ağların ne olduğunu bildiklerini ve ne işe yaradığını

anladıklarını varsayabiliriz. Ama herhamgi bir şeyin zihinsel

kapasitelerinin böylesine hızlı artmasına sebep olduğunu farz etsek

bile, mesafe ölçme yeteneklerinin çarpıcı bir şekilde geliştiğini

düşünmemiz gerekiyor."

O

"Böyle bir ağ ağız kısmında yüz on metreye yüz kırk metre

genişliğindedir. Bırakın bir balığı, bir sürünün bile onu fark etmesi imkânsız."

"Ama yine de görünen o ki, tam olarak da bunu yapıyorlar. Balıkçı filoları avlarının çok büyük oranlarda azaldığından şikayetçiler. Tüm gıda endüstrisi bunun acısını çekiyor." Peak gırtlağını temizledi.

"Eminim hepiniz insanların ve gemilerin kaybolmasındaki ikinci

etkeni duymuşsunuzdur. Gerçi KH-12'niıı bu faktöre örnek bir olayı

kayıt etmesi biraz zaman aldı."

Anavvak ekrana baktı. Fotoğrafları daha önce görmüştü —hatta

veriler için yardım etmişti— ama her seferinde nefesi kesiliyordu.

Susan Stringer'ı düşündü.

Fotoğraflar o kadar kısa bir arayla çekilmişti ki, bir arada bir film gibi görünüyordu. Yaklaşık on iki metre uzunluğunda bir yelkenli

açık denizde seyrediyordu. Rüzgâr durmuştu, deniz kusursuz bir

biçimde düzdü ve yelkenler indirilmişti. iki adam kıç tarafta

otururken kadınlar ön güvertede güneşleniyordu.

Devasa bir karanlık gölge teknenin yakınından geçti, muazzam

gövdenin üzerindeki her detay görülebiliyordu. Yetişkin bir kambur

balinaydı. iki balina daha onu izledi.Sırtları suyun dışına çıktı ve adamlardan biri ayağa kalkıp onlan işaret etti. Kadınlar başlarım

kaldırdılar.

"Şimdi." dedi Peak.

Balina bir kez daha geçti, ardından iskele tarafındaki suyun

derinliklerinde bir şey belirerek yavaşça yükselmeye başladı. Başka

bir balina. Suyu dik olarak yarıp, yüzgeçleri açık biçimde yüzeyin

dışına fırladı. Güvertedeki insanlar bakışları sabitlenmiş şekilde

başlarını çevirdiler.

Hayvanın vücudu yana yattı ve sonra tekneye yatay olarak çarpıp

ikiye böldü. Enkaz parçalan havaya saçıldı ve insanlar oyuncak

bebekler gibi savruldular. Anavvak yelken direğinin kırıldığını gördü.

ikinci balina enkazın üzerine atıldı. Kısa sürede cennetin sükuneti

yerini cehenneme bırakmıştı. Tekne battı ve gemi gövdesinin parçalan genişleyen köpük halkasının etrafında sahipsizce süzüldü. insanlardan hiç iz yoktu.

"Aranızdan sadece bir avuç kişi, bu tarz bir saldırıya tanıklık etti."

d^Cf' Peak. "işte bu yüzden geri kalanınızın görmesi önemliydi.

Tehlikeli bölge artık sadece Amerika ve Kanada kıyı şeritleri üe sınırlı değil. Dünya çapında en büyük gemiler dışında tüm teknelerin denize

çıkması yasaklandı."

Anavvak gözlerini kapattı. DHC-2'nin balinayla çarpışması ^z nasıl

görünürdü? O olayın da bir kaydı var mıydı? Sormaya cesaret

edemedi. Faciaya müdahale etmeden sadece eylemsiz şekilde seyreden

camdan bir gözün düşüncesi bile rahatsız ediciydi.

Sanki düşüncelerini işitmiş gibi Peak devam etti. "Böyle bir kayıt size

zaydan

acaba

am etti. "B

c

o

kalpsizce gelebilir, bayanlar ve baylar ama biz röntgenci değiliz.

Mümkün olan her seferde yardım etmeyi denedik." ifadesiz gözlerini bilgisayar ekranından kaldırdı. "Maalesef bu tür vakalarda hep çok

geç kalınır."

Peak kaygan zemin üzerinde hareket ettiğini biliyordu. Kazaları

aradıklarını ima etmişti ve bu yüzden neden bunları önlemek için

daha fazla çalışmadıklarına ilişkin sorular gündeme gelebilirdi.

"Saldırıların yayılmasını bir epidemi gibi düşünürsek," dedi, "bu durumda salgın Vancouver Adası'nm sularında başladı. ilk bildirilen

olaylar Tofıno yakınlarında oldu. inanılması güç biliyorum ama

birçok vakada stratejik ittifakların iş başında olduğu çok açık. Gri balinalar, kamburlar ve bazı olaylarda da fin balinaları, ispermeçet ve buna benzer büyük balinalar teknelere saldırdıktan sonra daha

küçük, daha hızlı balinalar — orkalar— kazazedelerin icabına baktı."

Norveçli biyolog elini kaldırdı. "Bunun bir salgın olduğunu hangi sebeple düşünüyorsunuz?"

"Bir salgın olduğunu söylemiyorum, Dr. Johanson." dedi Peak.

"Görünen, bir salgın gibi yayıldığı diyorum. Önce Tofino, birkaç saat ardından Baja Kaliforniya, sonra da kuzeyde Alaska."

"Ben yayıldığından emin değilim "

"Eh, besbelli ki öyle."

Johanson başını salladı. "Besbelli ki. Demek istediğim görünürdeki şeyler bizi yanlış sonuçlar çıkarmaya itebilir."

"Dr. Johanson," dedi Peak sabırla, "bana biraz daha zaman verirseniz — "

"Şöyle bir şey de düşünülemez mi," diye devam etti Johanson azimle, "eş zamanlı ama kusurlu bir şekilde koordine edilmiş bir saldırılar

zinciri ile karşı karşıya olduğumuz?"

Peak ona baktı ve isteksizce "Olabilir." dedi.

Li talimin etmişti. Johanson kendine ait bir teori geliştiriyordu ve bu üniformalı bir subayın sözünü sivillerin kesmesinden hiç

hoşlanmayan Peak'iıı canını sıkıyordu.

Eğlenerek seyretmeye devam etti.

Bacak bacak üstüne atarak sandalyesinde geriye yaslandı ve

Vanderbilt'i ona soru sorar gibi baktığını fark etti. JohansonTa

önceden konuştuğunu zannettiği açıkça belliydi. Adamın bakışlarına

karşılık verdi ve başını iki yana sallayarak tekrar Peak'e döndü.

"Şimdiden belirlediğimiz bir nokta," diyordu Peak, "saldırganların tümünün gezgin balinalar olması. Yerleşik balinalar ise hep burada

kalıyorlar, onlar manzaranın bir parçası. Öte yandan gezginler ya

uzun süreli göçlere çıkıyorlar

%

rbilt'in

O

— örneğin göçmen kamburlar veya griler— ya da örneğin açık

deniz orkaları gibi okyanusta geziniyorlar. Bu bilgileri temel

aldığımızda —tabii ki, kesin bir sonuç çıkarmadan— davranış

değişikliğinin sebebinin uzakta, uzak açık denizde olduğunu

düşünüyoruz."

Ekranda bir dünya haritası belirdi, saldırıların bildirildiği yerler işaretlenmişti. Kırmızı renklendirilmiş alan, Alaska'dan Horn

Bumu'na, oradan Afrika'nın doğu ve batı kıyılarına ve Avustralya

sahil şeridine yayılıyordu.

"Denizde yaşayan türlerden insanlara aktif olarak saldıranların sayısı tüm dünyada artmış durumda. Avustralya ve Güney Afrika'da

köpekbalığı saldırılarının sayısı birden arttı. Artık kimse yüzmeye

veya balık tutmaya gitmiyor. Sahilleri çeviren önleyici ağlar genelde köpekbalıklarını uzak tutmaya yeterliydi ama artık parça parça

olmuş durumdalar ve elimizde bunun sorumlusunun kim ya da ne

olduğunu söyleyebilecek güvenilir hiçbir kanıt yok. Optik gözlem

sistemlerimiz bu gizemi çözmekte başarısız oldu ve inceleme için

kullanabileceğimiz dalış robotlarından üçüncü dünya ülkelerinde pek

bulunmuyor."

"Yani bir tesadüfler serisinden ibaret olduğuna inanmıyor

musunuz?" diye sordu bir Alman diplomat.

Peak başını salladı. "Donanmada öğrendiğiniz ük şeylerden biri, efendim, köpekbalıklarının oluşturduğu tehlikeyi nasıl ele

alacağınızdır. Evet tehlikeliler ama her zaman saldırgan değiller.

Üstelik bizim tadımızdan hoşlanmazlar. Çoğu vakada ısırdıkları

bacağı veya kolu geri tükürürler."

"Çok teselli edici." diye mırıldandı Johanson.

"Ama farklı köpekbalığı türleri aniden insan etine bir açlık

duymaya başladılar. Birkaç haftalık zaman içinde saldırılarda on kat artış yaşandı. Binlerce mavi köpekbalığı —bir açık deniz türü—

sahanlığa göç etti. Dikburun canavar, büyük beyazlar ve çekiçbalığı

sürüleri kurtlar gibi hep birlikte avlanıyor, kıyı bölgelerine akın

ediyor ve ciddi hasar veriyorlar."

"Hasar derken?" diye sordu bir diplomat koyu Fransız aksanı ile.

"Anladığımdan emin değilim. Öldürülen insanlar mı var?"

Başka ne olacaktı, aptal herif, diye düşünüyormuş gibiydi,Peak.

"Evet, insanlar öldürülüyorlar." dedi. "Köpekbalıkları ayrıca gemilere dc saldırıyor."

"Afon dieu! Bir köpekbalığı gemiye ne yapabilir ki?"

"Sizi kandırmalarına izin vermeyin." Peak cılızca gülümsedi. "Yi ulaşmış bir büyük beyaz köpekbalığı rahatlıkla bir bot sahiptir —

ister çarparak, ister gövdesinden parçalar kopararak.

Köpekbalıklarının kazazedeleri taşıyan botlara saldırdığı biliniyor.

Eğer aynı anda birkaç tanesi saldırırsa çok az kurtulma ümidi

**vardır^ **

Ekrana derisi parlayıp sönen mavi halkalarla kapl getirdi.

bir ahtapot fotoğrafı

"Sıradaki, Hapalochlaena maculosa, mavi halkalı ahtapot. Yirmi santimetre uzunluğunda, Avustralya, Yeni Gine ve Solomon Adaları'nda bulunuyor. Dünyadaki en zehirli hayvanlardan biri. Isırığıyla toksik enzimler zerk ediyor. Kurbanları pek bir şey hissetmiyor ama iki saat sonra .ölüyorlar." Fotoğraflardaki bazı organizmalar hayret vericiydi. "Taşbalığı, trakonya, iskorpit, deniz çıyanları, koni kabuklu salyangozlar —denizler bunlar gibi zehirli yaratıklarla dolup taşıyor. Genelde toksinleri savunma amaçlı kullanırlardı ama son zamanlarda zehirlenme vakaları belirgin bir şekilde arttı. Bazı hayvanlar için istatistikler tavana vurdu ve bunun basit bir açıklaması var; normalde kendilerini kamufle eden ve insanlardan saklanan türler saldırmaya başladı."

Roche, Johanson'a doğru eğildi. Li, onun, "Asıl soru şu, bir köpekbalığındaki değişikliği tetikleyen şey, kabuklularda da bir değişimi tetikleyebilir mi?" diye fısıldadığını duydu. "Bu mümkün olabilir mi?"

"Ben kesinlikle mümkün derdim." diye cevapladı Johanson.

Peak, Güney Amerika, Endonezya ve Avustralya'da kriz haline gelen sahil bölgelerindeki denizanası istilalarına geçmişti. Johanson yarı kapalı gözlerle dinledi. Portekiz savaşçısı artık saniyeler içinde öldüren bir zehir boşaltabiliyordu.

"Net olabilmek için fenomeni üç değişik kategoriye ayırdık." dedi Peak. "Davranış değişiklikleri, mutasyonlar ve çevre felaketleri.

Tabii, hepsi birbirine bağlı. Şimdiye kadar anormal davranışları

inceledik ama denizanaları vakasında çoğunlukla mutasyonta karşı

karşıyayız. Kutu denizanaları bir navigasyon yeteneğine hep

sahiplerdi ama artık sanki birer uzman oldular. Devriye

geziyorlarmış gibi bir hisse kapılıyorsunuz. Sanki ulaşabildikleri her yeri insan varlığından arındırmak istiyorlar. Dalış sektörü çökmüş

durumda ama asıl kurban balıkçılar."

Ekranı bir fabrika trol gemisi, yakalanan avı güvertesinde işleme

birimi olan dev gibi bir aracın resmi doldurdu.

"Bu Anlhanea. iki hafta önce mürettebatı bir güverte dolusu

Chironex fleckeri yakaladı. Bir diğer deyişle kutu denizanası. Ya da en azından biz Chirone.r veya çok benzeri bir şey olduğunu

sanıyoruz^. Her halükarda balıkçılar^ ı bir hata yapıp avlarını

gerisin geriye denize atmaktansa, ağları açtılar ve tonlarca saf zehir güverteye boşaldı. Bazı balıkçılar hemen öldü; diğerleri daha sonra, neredeyse görünmez ve bir metre uzunluğunda dokunaçlar geminin

orasına burasına saçıldığmda öldüler. Ertesi gün yağmur yağdı. Tüm

gemideki denizanası parçalan yağmurla denize döküldü. Kimse zehrin

nasıl olup da içme suyuna karıştığını bilmiyor, ama Anthanea artık

bir hayalet gemi. Ve şimdi insanlar daha dikkatli ve trol gemilerinde koruyucu kıyafetler bulunduruluyor

cu kıy

fetler

c

o

ama asıl sorun hâlâ aynı. Dünyanın pek çok bölgesinde balıkçı filoları balık yerine zehir yakalıyorlar."

Balık avlayamıyorlar, çünkü denizde hiç balık kalmadı, diye düşündü Johanson. Haydi ama Peak, asıl sebep olmasa da böylesine bir detay geçiştirilmemeli.

Ya da, belki de gerçekten sebep o?

Elbette. Sayısız sebepten biriydi.

Aklı solucanlara kaydı.

Ne yaptıklarını bilir gibi görünen tüm bu mutant organizmalar...

Kimse neler olup bittiğini fark etmiyor muydu? Görünmez sebepleri her yerde olan ama şimdiye dek hep gizli kalmış bir hastalığın belirtilerini yaşıyorlardı. Çok ustalıklı bir kamuflaj. insanlık denizdeki balıkları tüketmişti ve geriye kalan birkaç sürü ölüm kapanlarından kaçınmayı öğrenmişti; ve zehir saçan askerlerden oluşan ordular ağlarda onların yerini alarak balıkçılık sektörünü

zehirli kollarla boğmuşlardı.

Deniz insanlığı öldürüyordu.

Ve sen de Tina Lund'u öldürdün, diye hüzünle düşündü Johanson.

Onu Kare Sverdrup'tan vazgeçmemesi için teşvik ettin. Seni dinlemeseydi asla Sveggesundet'e gitmeyecekti.

Onun suçu muydu?

Neler olacağını nereden bilebilirdi ki? Lund muhtemelen Stavanger'de olsa da ölecekti. Ya Havvaii veya Floransa'ya giden iH uçağa binmesini söyleseydi? Lund'u kurtardığı için kendini tebrik mi edecekti?

Hepsinin savaşacak kendi iblisleri vardı. Bohrmann dünyayı daha erken uyarabileceği fikriyle kendi kendine işkence ediyordu. Eh, elbette yapabilirdi. Ama ne diyecekti ki? Bir afetin olabileceğini düşündüğünü mü? Bir gün, bir ara felaketin saldırabileceğini mi? Tam bir cevap bulabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Sonuçta yeteri kadar hızlı davranamamışlardı ama en azından denemişlerdi. Bohrmann hatalı mıydı?

Peki ya Statoil? Finn Skaugen ölmüştü Dalga vurmadan hemen önce Stavanger rıhtımına çağrılmıştı. Johanson petrol patronunu farklı bir açıdan görmeye başlamıştı. Skaugen bir hilebazdı. Kötü bir endüstrinin iyi vicdanı olmakla ilgili tüm o boş sözler... ama ne

yapmıştı ki? Clifford Stone da "afet J sırasında ölmüştü. Belki de Skaugen'in onu soktuğu hesapçı canavar kılığında olmayabilirdi.

Solucanlar, denizanaları, balinalar, köpekbalıkları...

Plan yapabilen balıklar. ittifaklar. Stratejiler.

'iptir bu kayıp

yüzünden pek de üzgün hissetmiyordu. Gerçek yuvası başka bir

yerde, ayna gibi suyun havanın açık olduğu gecelerde evreni yansıttığı yerdeydi. Kendini

c

o

oraya kaptırmış, güzel ve doğru olan her şey için bir cennet

yaratmıştı. Ev onun yaratımı, kendinin cismiydi. Kiralanmış bir

kasaba evinin asla olmayacağı bir biçimde bir sığmaktı.

Tina'yla geçirdiği hafta sonundan beri oraya gitmemişti.

Orası da değişmiş miydi?

Göldeki su güvenliydi ama bu fikir onu huzursuz etti. Önünde ne

kadar iş olursa olsun en kısa zamanda ilk iş oraya gidip kontrol

edecekti.

Peak ekrana bir görüntü daha getirdi. Bir ıstakozdan geriye

kalanlardı.

"Hollyvvood buna mahşer habercisi gibi bir şeyler derdi." dedi Peak iğneleyici bir sırıtışla. "Ve bu sefer safsataları doğru çıkardı.

Orta Avrupa, patojenleri bunun gibi yaratıkların içine saklanan bir

salgın tarafından kuşatıldı. Dr. Roche'a teşekkür edelim çünkü artık bu mikroskobik kaçak yolcularla ilgili hakikati biliyoruz. En yakın

taksonomik eşleşme Pfıesteria piscicida, tekhücreli bir alg.

Dinoflagelletaların zehirli olarak bilinen yaklaşık altmış türünden

biri. Tüm katil algler içinde Pfıesteria en beteri. Birkaç yıl önce

öncelikli olarak Kuzey Carolina civarında olmak üzere Kuzey

Amerika kıyılarında onunla hiç hoş olmayan bir temasımız oldu.

Pfıesteria milyarlarca balığın ölümünden sorumluydu. Yerel

balıkçılar için ekonomik bir felaketti ama asıl olarak sağlıklarını

etkiledi. Pek çoğunun kollarında ve bacaklarında lezyonlar oluştu,

hafıza kaybından mustariptiler ve en sonunda işlerini bırakmak

zorunda kaldılar. Pfıesteria 'yı inceleyen bilim insanları da uzun

vadede sağlık soranları ile yüz yüze geldiler." Durakladı. "1990

yılında algi inceleyen bilim insanlarından biri, Hovvard Glasgo::,

Kuzey Carolina Üniversitesi'nin özel tasarlanmış laboratuvarlarından birinde cam bir tankı temizliyordu ki bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti. Zihni hızla çalışıyordu ama bedeni sanki yavaş çekimde hareket ediyormuş gibiydi. Eklemleri hızına erişmeyi reddediyorlardı.

Glasgovv'un hastalığı Pfıesteria toksinlerinin havaya

karışabileceğinin ilk işaretiydi, böylece organizmalar daha güvenlikli bir birime aktarıldılar. Maalesef binanın mimarı işleri eline yüzüne bulaştırmıştı ve havalandırma toksinleri direkt olarak Glasgovv'un

ofisine pompalamışts. Kimse hatayı fark etmedi, bu yüzden altı ay

boyunca zehirli havayı soludu. Baş ağrıları o kad kötüleşmişti ki

zorlukla çalışabiliyordu. Dengesini yitirdi. Karaciğeri ve böbrekleri zehirlendi. Telefonda konuştuktan beş dakika sonra tüm konuşma

hafızasından siliniyordu. Kasabada dolanıyor ve eve giderken

kayboluyordu. Telefon numarasını, hatta ismini dahi unuttu. Çoğu

kişi bir beyin tümörü olduğuna veya Alzheimer hastası olduğuna

inanıyordu ama Glasgovv onları dinlemedi. Sonunda Duke

Üniversitesi'nde bir seri test yaptırmaya ikna oldu ve sorunun

bambaşka bir karakteristiği olduğu anlaşıldı. Pfıesteria ile temas

etmiş diğer araştırmacılar daha sonra akciğer enfeksiyonları ve

kronik bronşit

ile boğuştular. Ve anlayışımızı aşan bir organizmaya karşı

hafızalarını kaybettiler."

Peak bir elektron mikroskobundan çıkan bir dizi fotoğraf gösterdi.

Değişik türlerde mikropları gösteriyorlardı. Bazıları yıldız şeklinde amip gibi görünüyor, diğerleri parçalı veya kıllı kürler gibi, kalanı da hamburgeı şeklindeydi ve dokunaçları iki ekmek arasından çıkıyor

gibiydi.

"Bunların tümü de Pfîesteria fotoğrafları." dedi Peak.

"Görünümünü dakikalar içinde değiştirebilir ve bir önceki halinin on katına kadar büyüyebilir, kendini bir kistin içine gizleyebilir veya zararsız bir lekfıücreli organizmadan yüksek derecede toksik bir

zoospora dönüşebilir. Pfîesteria'sm alabileceği yirmi dört farklı biçim var ve her farklı biçimle birlikte farklı özellikler geliyor Şu anda ürettiği toksini izole etmeyi başardık ve Dr. Roche'la ekibi kimyasal yapısını çözebilmek için deliler gibi çalışıyorlar ama Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bilim insanlarından bile daha büyük güçlüklerle

karşı karşıyalar. Orta Avrupa su rezervlerini kirleten organizma

Pfîesteria piscicida değil, çok daha zehirli başka bir soy. Pfîesteria piscicida 'balık yiyen Pfîesteria' anlamına geliyor. Dr. Roche yeni türe Pfîesteria homicida adını verdi. 'insan yiyen Pfîesteria. "

Peak algle başa çıkmayı bu kadar güçleştiren faktörleri özetledi.

Yeni organizma patlamalı büyüme döngüleri ile üremeye programlı

gibi görünüyordu. Bir kez su rezervlerine girdiğinde ondan

kurtulmak imkânsızdı Toprağa sızdı ve filtrelemek için harcanan tüm

çabalara direnen toksinlerini bıraktı. Ve soaın da buydu. Algin

kurbanlarının çoğunun onu canlı canlı yiyen Pffîesteria hücreleri ile kaplı olması yeteri kadar kötüydü. Bedenlerinde iltihaplı yaralar

açılıp enfekte oldular, kangrene dönüştüler ve iyileşmediler. Ama alg tarafından salınan zehir çok daha büyük bir tehlikeydi. Yetkililer su borularını ve tanklarını ne kadar azimle temizlemeye çalışırlarsa

çalışsınlar organizmalaı bir başka yerde ortaya çıkıp toksinlerini

yayıyorlardı. Onlara karşı ateş ve asitle savaşmayı denediler,

kimyasal sopalarla ölümüne dövdüler ama bir kötülüğü diğeri ile

değiştirmemek için dikkatli davranmaları gerekiyordu.

Pfîesteria homicida umursamamış gibiydi. Pfîesteria piscicida sini

sistemini etkiliyordu ama yeni soy öyle bir agresyon ile saldırıyordu ki sinir sistemi saatler içinde paralize oluyordu. Kurbanlar komaya

giriyor, ardından ölüyorlardı. Roche toksinin yapısını ortaya

çıkaramadığından bağışıklık için genetik temeli çözmeyi umut

ediyordu ama zaman da azalıyo^^^ Salgın <> kadar hızlı yayılıyordu ki takıp etmek imkânsız gibiydi.

"Alg bir Troya atı içinde geldi." dedi Peak. "Kabukluların içine tıkıştırılmıştı. Bunlara dilerseniz Troya ıstakozları diyebilirsiniz ya da en

azından ıstakoza benziyorlardı. Yaratıklar belli ki

yakalandıklarında hâlâ

r

hayattaydılar ama etleri, içinde Pfîesteria kolonilerinin gizlendiği jölemsi biı

c

o

r

maddeyle yer değiştirmişti. Avrupa Birliği artık ıstakoz avını ve

satışını yasakladı. Şu anda sadece Fransa, ispanya, Belçika, Hollanda ve Almanya hastalık ve ölüm bildirdiler. Elimize geçen son rakamlar

on dört bin ölüm olduğunu gösteriyor. Amerikan ıstakozları hâlâ hakiki gibi görünüyorlar ama yetkililer tüm kabuklu satışlarını yasaklama niyetinde."

"Korkunç." diye fısıldadı Rubin. "Alg nereden geliyor?"

Roche döndü. "Onları biz yarattık." dedi. "Sıvılaştırılmış domuz pislikleri doğu kıyısındaki besi domuzu endüstrisi tarafından denize boşaltıldı. Pfiesteria verimli sularda serpilir. Hücreler, tarlaları aşındırıp nehirlere akan hayvan gübresindeki fosfat ve nitratlarla beslenir. Endüstriyel atıkları da severler. Belli ki, etrafta pek çok organik maddenin bulunduğu kent lağımlarında da pek mutlu olacaklardır. Bu dünyada Pfiesteria'nın yaratılmasının sorumlusu bizleriz. Onları biz icat etmedik ama canavara dönüşmelerine yol verdik." Roche durakladı ve Peak'e döndü. "Örneğin Baltık Denizi'ni ele alalım. Eğer işler daha da kötüye giderse balıklar tükenecek ve bunun suçlusunun kim olduğu da çok açık: Danimarkalı domuz besiciliği sektörü. Sıvı gübre algin aşırı derecede serpilmesine yol açıyor. Suyun oksijen seviyesi düşüyor ve balıklar ölmeye başlıyor. Ama bu zehirli algler balık ördürmekten çok daha beterini yapacak ve hiçbir yer güvenli değil gibi. Aklımıza gelen en ölümcül soyla karşı karşıyayız."

"Peki ama neden birileri onlar hakkında daha önceden bir şeyler yapmadı?" diye sordu Rubin.

"Daha önce?" Roche güldü. "Alı, denediler dostum. Denediler. Bu kadar zamandır neredeydin sen? Yok, araştırmaları için teşvik

edilecekleri yerde bilim insanlarının suratına gülündü. Hayatları

pahasına tehdit edildiler. Geçtiğimiz yıllarda Kuzey Carolina

yetkililerinin, aynı zamanda domuz besiciliği yapan pek çok güçlü

politikacıyı sakinleştirmek için Pfiesteria vakalarını ört bas etmeye yeltendikleri ortaya çıktığında bir skandal olmuştu. Elbette her

zaman hangi manyağın bize Pfiesteria dolu ıstakozları gönderdiği

sorusu mevcut ama gerçek değişmiyor, bu afetin doğumuna biz

yardım ettik. Suçlular sırasının bir yerlerinde biz de varız."

"Bu midyeler birer zebra midyesinin özelliklerini taşıyorlar ama sıradan zebr midyelerinin yapamadığı bir şeyi yapabiliyorlar.

Yönlerini belirleyebiliyor

Peak gemicilik kazalarına geçmişti. Delegeler henüz Pfiesteria

büyüm eğrilerinin arasında yollarını bulmuşlardı ama şimdi bir başka harap eden istatistikle karşı karşıyaydılar. Renkli çizgiler dünyayı çaprazlamasına kesiyordu.

"Ticari gemiler için seyrüsefer rotaları." diye açıkladı Peak. "Her şeyin anahtarı taşınabilir malların yeniden dağıtımı. Bir kuraltolarak hammaddeler kuzeye doğru gönderiliyor. Boksit Avustralya'dan,

petrol Kuveyt'ten ve demir

361 ^

petrol Ku

filizi Güney Amerika'dan ihraç ediliyor ve ham maddenin

Stuttgart, Delmıi Paris veya Tokyo gibi kara içlerindeki şehirlere

nakliyatının yapılarak arabalar.ı elektronik malzemelere ve makinalara dönüştürüldüğü Avrupa, Kuzey Amerika veya Japonya'ya kadar on bir bin deniz miline kadar çıkabilen mesafeleri kal ediyor. Sonra ürünler yeniden konteynırlara yüklenerek Avustralya, Kuveyt ya da Güney Amerika'ya gönderiliyor. Asya Pasifiği'nden neredeyse dünya ticaretinin dörtte biri geçiyor. Bu beş milyar ABD doları tutarında bir toplam değere tekabül ediyor. Benzer bir miktar da Atlantik üzerinden naklediliyor En işlek noktalar burada kaim çizgilerle işaretli: en önemli limanı New York da dahil olmak üzere Amerika'nın doğu sahil şeridi, sonra Kuzey Avrupa — Man.ş Kuzey Denizi, Baltık Denizi ve ülkeleri ve son olarak da Akdeniz, özellikle Riviera bölgesi. Avrupa suları dünya ticaretinde hayati bir rol oynuyor. Üstelik Akdeniz, Süveyş Kanalı vasıtasıyla Kuzey Amerika'nın doğu sahilleriyle Güney Asya arasında bir geçit görevi görüyor. Sonra da Japonya ve Basra Körfezi var, Kuzey Denizi'nden sonra en işlek sular olarak sıralanan Çin Denizlerini hatırlatmama bile gerek yok. Uluslararası deniz ticaretini anlamak için bağlantıları anlamanız gerekiyor. Dünyanın bir yerinde bir kargo gemisi battığında diğer ucu için ne anlama geldiğini bilmelisiniz —hangi üretim zincirleri kesintiye uğrar, kimin işi riske girer, kimin geçimi ve hatta hayatı tehlikede olur ve eğer öyle birileri

varsa kim bu karışıklıktan kâr elde eder. Havayolları denizlerdeki

yolcu taşımacılığının sonunu getirdi ama dünya ticareti hâlâ denizlere bağlı. Deniz rotalarımız hayati önem taşıyor."

Peak durakladı.

"Sizin için birkaç rakam vereyim. Malacca Boğazı ve

yakınlarındaki sulardan her gün iki bin araç geçiyor. Süveyş

Kanalı'ndan her yıl her tür büyüklük ve çeşitte yirmi bin gemi

geçiyor. Bu bölgelerden her biri dünya ticaretinin yüzde on beşini

sırtlanıyor. Günde üç yüz gemi dünyanın en dolu denizi Kuzey Denizi

yoluyla Manş Denizi'ni geçiyor. Kabaca her yıl kırk dört bin gemi

Hong Kong'u dünyanın geri kalanına bağlıyor. Sayısız şilep, tanker ve feribot dünyanın dört bir yanında gidip geliyor ki balıkçı filoları, filikalar, yelkenliler ve motor yatları saymıyoruz bile. Okyanuslar, içdenizler, kanallar ve boğazlarda milyonlarca yolculuk yapılıyor.

Tüm bunları hesaba kattığınızd arada sırada olan bir büyük tanker

kazasının tüm dünya ticaretini gerçelteS tehdit edeceğini söylemek

mantık dışı gibi görünüyor. Elbette böylesine küçük bir şey kimseyi

köhne tankerlerini petrolle doldurmaktan alıkoyamaz, öyle değil mi?

Görüyorsunuz ya, dünya üzerindeki yedi bin petrol tankerinden pek

çoğu rezalet durumda. Yandan fazlası yirmi yıldan fazladır hizmette

ve çoğu yapıldığı metal kadar bile para etmez. Bu işteki insanlar risk almaktan korkmuyorlar. Her zaman bir felaketin olma olasılığı

vardır ama onlar buna alışıktır. Sonunda kendilerine şöyle sorarlar: Ya her şey yolunda giderse? ihtimalleri hesaplarlar ve

362

iderse? iht

c

o

r,

geri kalan her şey bir kumardır. Eğer üç yüz metre uzunluğundaki

bir tankçı bu dalga çukuruna batarsa gövdesi bir metreye kadar

eğrilip dürülebılıı. Bu herhangi bir yapı için muazzam bir esnemedir.

Ama tanker yine de denize açılır çünkü hesaplarına göre her şey

yolunda gidecektir." Peak belli belirsiz gülümsedi. "Ama bu hesaplamalar açıklanamaz kazalar olmaya başladığında hiçbir anlam

ifade etmez. Riski hesaplayamazlar. Farklı bir zihin biçimi öne çıkar.

Biz buna köpekbalığı saldırısı sendromu diyoruz. Kimse yırtıcının

nerede dolandığını veya bir dahaki sefer kimi yiyeceğini bilemez bu

yüzden tek bir köpekbalığı binlerce turistin denizde yüzmesini

engelleyebilir. Teorik olarak tek bir insan-yiyen köpekbalığmm

turizmin üzerinde ciddi bir etkisi olması mümkün değildir ama

pratikte etkisi harap edici olabilir. Yani, birkaç hafta içinde,

açıklanabilir bir neden ortada yokken daha önce hiç olmadığı kadar

fazla kaza gören bir armatör firma düşünün. Hiçbir açıklaması olmayan, endişe verici bir fenomen tarafından gemiler batırılıyor ve hatta parmak ucunda yürüyenler bile güvende değil. Kimse sıradakinin kim olduğunu veya durumu güvenlik altına almak için ne yapmak gerektiğini bilmiyor. Artık çürüme, fırtına hasarı veya yön hatalarından bahis açılmıyor. Sokaklarda dolanan söz şu: Denize açılma."

Peak şimdi midyeleri gösteriyordu. Çizgili kabukların arasından çıkan püskülleri işaret etti.

"Bu lif, bir çeşit ayak. Zebra midyeler bunları akıntıda sürüklenirken bir yüzeye tutunmak için kullanırlar. Teknik olarak yapışkan protein üreten liflerden oluşurlar. Bu son midye soyunda lifler bir dümene dönüşmüş. Yüzme tekniği Pfıesteria piscicida'nin öne doğru gidişinden pek farklı değil. Elbette paralel evrim sırasında adaptasyonların olduğu biliniyor ama bu binlerce milyonlarca yıl alıyor. Yani ya bu yeni midyeler kendilerini güzelce saklı tuttular ya da bir gecede hayret verici yeni yetenekler geliştirdiler. Eğer durum buysa, hızlı bir mutasyonla karşı karşıyaysak ki birçok açıdan bunlar hâlâ zebra midye, sadece artık tam olarak nereye gittiklerini bilir gibi görünüyorlar. Örneğin Barrier Queen 'in su kesimi tertemizken yekesi midyelerle kaplıydı."

Peak kazanın oluşumundaki koşulları ve balinaların nasıl römorkörlere saldırdığını aktardı. Her ne kadar Barrier Queen

sonunda kurtulmuş olsa da midyeler ve balinalar arasındaki işbirliği stratejisi kamburlar ve orka arasındaki kadar verimli olduğunu

kanıtlamıştı.

"Bu delilik." dedi bir Alman yarbay.

"Ah, hayır, değil." Anavvak ona döndü. "Bunun arkasında bir y r.

"Saçmalık» Bana balinaların bazı midyelerle anlaşma^fV zaladığını söylemeyin!"

"Hayır ama kesinlikle güçlerini birleştirdiler. Olay ndiniz şahit olsaydınız hiç şüpheniz olmazdı. Bizce Barrier bir denemeydi "

an saldırı sadece

Peak uzaktan kumandayı çalıştırdı ve ekranda yan yatmış dev gibi

bir gemi belirdi. Yükselen deniz bir ev büyüklüğünde dalgaları

gövdesine çarpıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur

detayları görmeyi güçleştiriyordu.

"Japonya'nın en büyük otomobil şileplerinden Sansuo." diye açıkladı Peak. "Son yolculuğunda kamyonlardan oluşan bir kargosu vardı. Gemi, Los Angeles açıklarında bir midye sürüsüne tosladı.

Barrier Çfiteeı olayı bir kez daha gerçekleşti, midyeler yekeyi

kilitledi ama bu kez koşullar daha sertti. Dev bir dalga sancak

tarafından gemiye çarpıp onu suyla doldurdu. Sonra neler olduğunu

ancak tahmin edebiliriz. Dalganın gücü kamyonlardan bir kısmım

yana yatırmış olmalı. Fotoğraf, yeke kilitlendikten on beş dakikadan az bir süre sonra çekildi. Bir on beş dakika daha sonra Sansuo ikiye

ayrıldı ve battı." Durakladı. "O günden beri benzer vakaların listesi her geçen gün büyüyor. Gemilere yardım etmek için yola çıkar römorkörler saldırıya uğruyor ve pek çok kurtarma operasyonundan vazgeçiliyor. Her kazada verilen hasar da çoğalıyor. Dr. Anawak bu deliliğin ardında bir yöntem olduğunu söylerken haklı. Ve çok yakın bir zamanda bunun pek çok biçimde geldiğini keşfettik."

Peak bir kilometre uzunluğunda, karanlık bir bulutun uydu fotoğrafını gösterdi. Denizin uzak bir noktasından kıyıya doğru sürükleniyor ve orada kalınlaşıp, kirli kırmızı renkte bir sorguca dönüşüyordu. Sanki denizin hemen altında daha yeni bir yanardağ patlaması olmuş gibi görünüyordu.

"Bu bulutun altında Phoebos Apollon ün, likit doğal gaz taşıyan bir tankerin kalıntıları var. Bir Panamax gemisi —türünün en büyük örneği. Ancak Nisan'm on birinde Tokyo kıyılarından elli deniz mili açıkta makina dairesinde bir yangın çıktı ve dört tankını silip süpüren bir seri patlamaya sebep oldu. Phoebos Apollon birinci sınıf bir tankerdi, kusursuz durumdaydı ve düzenli olarak bakım görüyordu. Yunanistan'daki armatör şirket soruşturma için azimliydi bu nedenle aşağıya bir robot gönderildi."

Ekranda ışık parlamaları belirdi. Rakamlar birbirini üstüne bindi sonra bir kar fırtınası bulanık resmi doldurdu.

"Patlayan bir gaz tankerinden geriye pek bir şey kalmıyor. Honshu yakınlarındaki deniz yatağı dokuz bin metre derinliğe kadar iniyor ve enka birkaç kilometre kare boyunca yayılıyor. Ama sonunda robot

geminin kıç tarafını bulmayı başardı."

Kar fırtınasının arasından belli belirsiz hatları seçmeye başladılar

—bir pervane plakası, sonra dümenin bükülmüş kalıntıları ve dev

yapının bazı bölümleri. Robot geçip giderek derine dalıp gövdenin dış

hatlarını takip etti. Tek başına bir balık ekranda belirdi.

"Altta her türden organik madde var —plankton, çökıl^ .nı

ararsanız. Bu derinlikte manevra yapmak pek kolay değil. Size tüm

ama birazdan gelecek olan ilgi uyandıracaktır.

ay değil. Size tüm dıracaktır."

364. \ y

izletmeyeceğim

c

o

uz zç

Kamera artık gövdeye çok daha yakındı. Bir şey tabakası, kalın bir

yığıntı halinde metali kaplamıştı. Projektörlerin ışığında erimiş mum gibi parlıyordu.

Rubin heyecanla öne eğildi. "Ne diye oradalar?" dedi.

"Onların ne olduğunu söylerdiniz?" diye sordu Peak.

"Denizanaları." Rubin ekrana baktı. "Küçük denizanaları.

Tonlarca olmalılar. Ama neden gövdeye yapışıyorlar?"

"Zebra midyeleri ne zaman yön belirlemeye başladı? Her neyse,"

diyen Peak devam etti, "O sümüksü tabakanın altında bir yerlerde deniz sandıkları bulunuyor. Sıkışmış olduklarını tahmin etmek pek de zor değil."

Bir diplomat tereddütle elini kaldırdı. "Eee... şeyler nedir... eee... "

"Deniz sandıkları mı?" Lanet olası her şeyi açıklaması gerekiyordu.

"Emme sistemi için su alan dikdörtgen oyuklar. Flora ve buzun içeri girmesini engellemek için metal süzgeçlerle korunurlar. Borular

geminin içinde dallanır ve deniz suyunu ihtiyaç olan yerlere taşırlar

—arıtma için, yangın çıktığında kullanmak üzere veya en önemlisi

motorları soğutmak için. Denizanalannın gövdeye ne zaman

yerleştiğini söylemek zor. Belki gemi batana kadar gelmediler. Öte

yandan... Eh şu senaryoyu kafanızda canlandırın. Denizanası sürüleri tankere doğru sürükleniyor. Bir beden kütlesi olarak gövdeye

çarpıyorlar ve birkaç saniye içinde deniz sandıkları tıkanıyor. içeri su alınamıyor. Gittikçe daha çok denizanası üst üste toplanıyor ve

organik çamurun süzgeçlere sıkışmasına sebep oluyor. Bu arada

motorlar son su damlalarını kurutuyor ve borularda su kalmıyor. Bir

somaki adımda soğutma sistemi bozulacaktır. Motor aşın ısınır,

kaygan petrol hava kabarcıkları ile dolar, silindir başları kırmızı

kırmızı parlar ve valflardan biri patlar. Kızmış benzin dışan fırlar ve zincirleme bir reaksiyonu tetikler —üstelik bunu söndürmenin hiç

yolu yoktur çünkü sisteme su girmez."

"Son derece modem bir tanker deniz sandıkîarındaki denizanalan yüzünden patlıyor mu yani?" diye sordu Roche.

Gerçekten komik, diye düşündü Peak. Tüm bu pek güçlü bilim insanları, yüksek teknoloji onları yarı yolda bıraktığı için burada hayal kırıklığına uğramış çocuklar gibi oturuyorlardı.

"Tanker ve şileplerin bir yarısı teknoloji ile yapılır, kalanı ise kadim tarihtir Dizel ve yeke motorlan sofistike makinalar olmak zorunda ama genelde sad bir pervaneyi döndürmek ya da çelik plakayı hareket ettirmek için kullanılıyorlar. Navigasyon sisteminde GPS var ama soğutma sistemi gövdedeki bir deliğe dayalı. Hem neden olmasın? Gemiler yüzer öyle değil mi? Mesele bu kadar basittir. Arada sırada deniz sandıkları biraz yosunla tıkanır ama çok geçmeden temizlenirler. Bir delik tıkandıysa her zaman bir diğeri vardır. Doğa şimdiye dek hiç deniz sandıklanna bir saldırı başlatmamıştı, bu yüzden neden tasarımı değiştirelim ki?" Bir şeyl^r^gebe bir sessizliğe izin

tir.

ece

365

c

o

verCi. "Görüyorsunuz ya Dr. Roche, küçük sinekler burun

deliklerinize toplu bir akın başlatsalardı, son derece iyi ayarlanmış, fazlasıyla karmaşık bedeniniz çökme tehlikesiyle burun buruna

gelirdi. Hiç durup bunu düşünmüş müydünüz işte tüm salCırılarCaki

problem tam olarak Ca bu. Kimse böyle şeylerin olabileceğini

düşünmemişti."

Johanson artık dikkat etmiyordu. Bir sonraki bölümü ezbere

biliyordu. Toplantı hazırlığı sırasında o ve Bohrmann malzemeyi

hazırlamışlardı. Solucanlara ve

metan hidratlara oCaklanıyorCu. Peak konuşmaya Cevam ederken

Johanson

dizüstü bilgisayarına bazı fikirlerini yazdı.

Doğal sistemdeki değişimlerin sebebi...

Tam olarak neyCi?

Bunun için bir isim bulmak zorunCayCı. Her şeyi bir araCa

anlatmaya çalışmak asap bozucuydu. Odaklanarak ekrana baktı.

Komite bilgisayarına girebilir miydi? Aniden Li ve şürekasının onun

düşünceleri arasında casusluk yaptığından şüphelendi ve bu fikre

içerledi. Bu onun teorisiyCi ve yeterince demlendiğine inandığında

komiteyle o paylaşacaktı. -

Sol eli klavye üzerinde gezinirken orta ve yüzük parmaklarının bir

solucan şekline girmesi tamamen tesadüftü. Üstelik bir kelime bile etmiyordu. Ekranda üç harf belirdi: Yrr. Johanson onları silmek üzereyken CurCu. NeCen öyle bırakmasınCı ki? Herhangi bir kelime işini görürdü. Ve bu kelime gerçek bir sözcükten çok daha iyiydi çünkü kimse şifresini çözemezdi. Üstelik neyi tarif etmeye çalıştığından bile emin değildi. Bunun için bir söz yoktu bu nedenle anlamsız bir kelime gayet iyi olurdu.

Yrr.

Şimdilik yrr ile Cevam edecekti.

Bu, Vveaver'ın sunum başlaCığınCan beri çiğnediği üçüncü kalemdi.

"Belki bu da Büyük Tufan'ın kırıp geçirdiği türden bir yıkımdır."

Peak,

konunun CışınCa sürCürCüğü bir monologun sonuna geliyordu.

"Tufan anlatımları birçok dini hikâye ve mitte bulunur. Doğruluğu kanıtlanabilir e erken tsunami tanımı, i.Ö 479 yılında Ege'yi vuran bir felaketin öyküsümü anlatır. Daha yakın tarihlere gelirsek, 1755'te Portekiz on metrelik Calgalaı tarafından CövülCüğünCe, Lizbon'da altmış bin kişi ölCü. 1883'teki Krakatoa patlamasının verdiği hasarla ilgili de güvenilir kanıtlar bulunabilir. Volkanın zirvesinin büyük kısmı havaya uçmuş ve su altındaki kalCeranın magma haznesine çökmesine sebep olmuştu. iki saat sonra kırk metreyi bulan Calgalaı

Sumatra ve Java'ya ulaşmış, üç yüz köyü yıkıp, yaklaşık otuz altı bin kişiyi öldürmüştü. 1933'te çok Saha küçük ölçekli bir tsunimi Japon

kasabası Sanriku'ya vurmuş, Honshıf nun kuzeydoğusunu dümdüz

etmişti. Sonuç mu?

li bir tsuniff nu dümdüz e

c

o

nn nü

Üç bin kişi öldü, dokuz bin bina yok oldu ve sekiz bin tekne denizde kayboldu. Ama bu vakalardan hiçbiri, en son Kuzey Avrupa'da

yaşanan tsunaminin yanma bile yaklaşamaz. Kuzey Denizi ülkeleri,

gelişmiş, endüstriyel toplumlardır. Orada, çoğunluğu kıyıya yakın

olmak üzere, iki yüz kırk milyon insan yaşıyor."

Ölümcül bir sessizlik oldu.

"Coğrafi olarak tüm bölge göz açıp kapayıncaya kadar dönüşüme

uğradı. Bunun insanlık açısından ne sonuçlar doğuracağını öngörmek

için henüz çok erken ama ekonomik etkileri bir felaket oldu.

Dünyanın en önemli limanlarından bazı lan çok ciddi hasar aldı veya

tamamen yok oldu. Birkaç gün önce Rotterdam hâlâ tarihin en büyük

deniz ticareti merkezi, Kuzey Denizi ise dünyanın çok önemli fosil

yakıt depolarından biriydi. Kuzey Denizi'nden günlük ortalama dört

yüz elli bin varil petrol çıkarılıyordu. Avrupa'nın petrol yataklarının yansı Norveç kıyılan açıklarında, önemli bir bölümü ise Britanya

açıklarında bulunuyordu ve bu hesaba bölgenin Dünya'nın toplam

doğal gazmdaki payını katmadık bile. Ama yine de tüm endüstri

saatler içinde yok oldu. Erken tahminler ölü sayısının iki veya üç

milyon olduğunu öngörüyor, bir o kadar da yaralı ve evsiz

bulunuyor."

Peak sayıları sanki hava durumu sunuyormuş gibi sıralıyordu.

"Asıl soru kaymaya neyin sebep olduğu. Polychaeteler hiç şüphesiz şimdiye kadar karşılaştığımız en çarpıcı mutasyon örneği. Hiçbir şey, milyarlarca solucanın nasıl olup da bakterilerle birleşip kıta yamacını istila ettiğini açıklayamıyor. Üstelik, Dr. Johanson ve Kiel'deki

arkadaşlarımız hâlâ tüm hikâyeyi bilmediğimize inanıyorlar. Hiç

şüphesiz solucanların istilası hidratları dengesizleştirdi ama bu ölçüde bir felaket hiçbir mantığa sığmıyor. Başka bir etken daha olmalı.

Dalga, sadece sorunun en çok görünür kısmıydı."

VVeaver doğnıldu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Çok

yüksek mesafeden çekilmiş bir uydu görüntüsü ekranda beliriyordu.

Kontrast ile oynanmıştı ve hatlar bulanıktı ama görüntüdeki aracı

anında tanıdı.

"Ne demek istediğimi bu fotoğraflarda görebilirsiniz. Gemi uydu gözetimi altına alınmıştı... "

Ne? VVeaver kulaklarına inanamıyordu. Bauer gözetim altında

mıydı?

"Juno bir araştırma gemisiydi." dedi Peak. "Fotoğraflar bir askeri k uydusu olan EORSAT tarafından gece çekildi. Görüş açık ve deniz

sakindi; şansımız varmış diyebiliriz çünkü bu sularda pek alışık

olunmayan bir durumdur. O sırada Juno Spitsbergen

açıklarmdaydı."

Geminin soluk ışıkları denizin karanlığında kendilerini ^ Sonra

suda parlak noktalar belinneye başladı. Hızla çoğald fokurdamaya

başladı.

Juno sağdan sola yattı, yükseldi...

kendilerini fark Hızla çoğaldıl

ettiriyordu. ar ve deniz

• <

s

c

o

Ve sonra taş gibi battı.

VVeaver dondu. Onu kimse buna hazırlamamıştı. Şimdi en azından

Bauer'e ne olduğunu biliyordu. Juno, Grönland Denizi'nin dibinde

yatıyordu. Adamın araştırmasındaki endişe duyduğu bulgularını,

korkularını ve kaygılarını düşündü. Sonra o araştırmanın detaylarını bilen yaşayan tek kişinin kendi olduğu kafasına dank etti. Bauer ona bilimsel mirasını bırakmıştı.

"izlediğiniz, bu fenomene gerçekten tanık olduğumuz," diyordu Peak, "ilk olaydır. Elbette, bir süredir bölgede metan patlamaları olduğunu biliyoruz ama — "

VVeaver elini kaldırdı. "Böyle bir şeyin olabileceğini öngörmüş

müydünüz?"

Peak gözlerini ona dikti. Yüzü o kadar ifadesizdi ki, taştan oyulmuş

gibiydi. "Hayır."

"Juno'nun battığını gördüğünüzde ne yaptınız?"

"Hiçbir şey."

"Yani bölgenin ve geminin uydu gözetimi altında olmasına rağmen hiçbir şey yapamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Farklı tekneleri izleyerek veri topluyorduk. Aynı anda birden

fazla yerde olmak imkânsız. Özellikle, bu geminin başına bir şey

geleceğini tahmin edebilmemizin hiç yolu yoktu—"

"Eğer yapılıyorsam lütfen beni düzeltin," VVeaver şiddetle adamın sözünü kesti, "ama eminim ki bir metan patlamasında neler

olduğunun farkındasınızdır? Bermuda Şeytan Üçgeni hemen kapı

komşunuz."

"Bayan VVeaver, biz — "

"izin verin de başka türlü söyleyeyim. Metan patlamalarının

gemilerin kaybolmasına sebep olduğunu biliyordunuz. Ve Kuzey

Kutbu'nda metan sahmmı olduğunu da biliyordunuz. Sahanlığa ne

olacağı hiç mi aklınıza gelmedi?"

Peak gözünü kadına dikti. "Ne demeye çalışıyorsunuz?"

'"Yapabileceğiniz, herhangi bir şey var mıydı, bana bunu

söylemenizi istiyorum!"

Peak'in ifadesi değişmedi. Gözleri hâlâ VVeaver'daydı. Sessizlik

rahatsız ediciydi. "Durumu yanlış değerlendirdik." dedi en sonunda.

Bu tür bir senaryo Li için fazlasıyla tanıdıktı. Peak hava keşiflerinin işe yaramadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Norveç yakınlarında olan metan patlamalarının sayısında gerçekten bir artış tespit

etmişlerdi ama gözledikleri bir sürü başka şey daha vardı.

Solucanların ortaya çıkışı onlara sürpriz olmuştu Li ayağa kalktı.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." dedi sakince. "Üstelik Bayan VVeaver, hemen sonuçlara varmak yerine binbaşının söyleyeceklerini

dinlerseniz çok memnun olurdum. Lütfen, bu odadaki bilim

insanlarının iki sebeple seçildiklerini aklınızda tutun: uzmanlıkları ve olup bitene aşina

X>

O

olmaları. Delegelerimizin bazıları bahsettiğiniz olayların aoğruaan

içindcleulı Dr. Bohrmann bu felaketi engellemek için ne yapabilirdi?

Dr. Johanson veya Statoil ne yapabilirdi? Ya siz ne yapabilirdiniz

Bayan VVeaver? Gökyüzünde kameralarımızın olması, her an her

yerde hazır bulunan ve insanları her türlü tehlikeden anında

kurtarabilecek güçlerimiz olduğu anlamına gelmiyor. Bu kaydı

yapmaktansa gözlerimizi kapamamızı mı tercih eaerainiz?"

Gazeteci kaşlarını çattı.

"Bugün buraya suçu paylaştırmak için gelmedik." ŞiŞİ Li, VVeaver cevap vermeye fırsat bulamadan. "Günahsız olan ilk taşı atsın —bana bu öğretilai ve incil'de yazan da budur. Ve incil çoğunlukla haklı

çıkar. Gelecekte olabilecek felaketleri önleyebilmek için buradayız.

Bu konuda aynı fikirde miyiz?"

"Hallelujah." diye mırılaanaı VVeaver.

Li odanın sessizleşmesini bekledi.

Sonra gülümsedi. Bir jest yapmanın zamanı gelmişti. "Hepimiz çok gerginiz," ŞiŞİ. "Neler hissettiğinizi arılıyorum, Bayan VVeaver.

Binbaşı Peak devam edin lütfen... "

Peak bir an için bocaladı. Askerler hiçbir zaman eleştirilerini veya şüphelerini öyle bir tonla ifade etaıezlerŞi. Eleştiri veya şüpheye karşı ŞeğilŞi ama şu anda, otoritesini bir emirle yeniden tesis edemezken, bu meydan okumaya içerlemişti. Gazeteciye karşı içinde kör bir

nefret uyandı. Kahrolası bilim insanlarının tümünü nasıl kontrol

altında tutacaktı?

"Az önce şahit olduğumuz şey," Şedi, "Şeniz tabanından büyük miktarlarda metanın salınmasıydı. Şimdi, her ne kadar güvertede

olanların yaşamlarını kaybetmeleri beni üzmüş olsa da, serbest kalan gaz çok daha büyük sorunlar yaratacak. Su altı heyelanı sürecinde

atmosfere salınan gaz, Juno batarken salınanın bir milyon katı kadar.

Su altı rezervlerinŞe kalan tüm metanın benzer şekilde serbest

kalması Şurumunda neler olabileceğine Şair senaryoları inceledik. Bu durum bir ölüm emrine eş değer. Atmosferin dengesi ölümcül şekilde

bozulacaktır."

Durdu. Peak sert bir aŞamdı ama bundan sonra gelecek olan şey

onun bil/ korkudan ödünü patlatıyordu. "Size söylemek

zorundayım." Şedi yav; "Solucanlar Atlantik ve Pasifik'te de bulundular. Daha açık olmak geı Kuzey ve Güney Amerika, Batı

Kanada ve Japonya kıyılarında, kıta yamaçlarında varlar."

Soluksuz bir sessizlik vardı. •

"Bu kötü haberdi." Bir öksürük, odaŞa küçük bir patlama gibi yankılandı. ^ "iyi haber ise, bu istilaların henüz Norveç yakınlarında kayŞedilen miktarın yakınına bile gelmemesi. Organizmalar

birbirinden izole edilmiş alanlarda

C

O

un bile» '

avaşça. erekirse

kümeleniyorlar. Şimdilik ciddi bir hasar oluşma riski yok. Ancak, bir şekilde, bil anda, saldırının yoğunlaşarak gerçekleşeceğini düşünmek zorundayız Kaynaklarımız geçen sene Norveç yakınlarında Statoil tarafından bir işlemci kurulmak için seçilen bölgede, küçük solucan gruplarına rastlandığını gösteriyor"

"Hükümetim bu iddiayı doğrulayamıyor." dedi bir Norveçli politikacı arka sıralardan.

"Tabii ki." dedi Peak alayla. "Zaten bu projede görev alan herkes öldü. Bilgi almak için Dr. Johanson ve Kiel'deki bilim insanlarına güvenmek durumundayız. Ama bu sefer avantajlı başlıyoruz ve bunu kullanmak bizim sorumluluğumuz. Bu Tann'nın belası solucanlarla savaşmak zorundayız."

Kısaca durakladı. Tann'nın belası solucanlar. Bu iyi olmamıştı. Çok duygusal bir laf etmişti, bitişe az kala tökezlemişti.

"Tanrı yardımcımız olsun, ama haklısın." diye bir ses gürledi.

Şaşırtıcı bir görünüşü olan bir adam ayağa fırlamıştı. Bir kaya gibi sağlam ve sert görünüyor, bir kule gibi yükseliyordu. Turuncu kıyafetlere bürünmüştü ve fırça gibi siyah saçları beyzbol şapkasının altından çıkıyordu. Aşın büyük bir güneş gözlüğü, geniş, kurbağa gibi ağzından kaçınmak istercesine yukarı kıvrılmış küçücük burnunun üzerinde dengede duruyordu. Geniş ağzı açılıp muazzam çenesi düştüğünde Muppet Show'u hatırlamamak imkânsızdı.

Dr. Stanley Frost, yazıyordu devin yaka kartında. Volkannlog.

"Dokümanları okumuş olarak geldim," diye gürledi sanki vaaz verir gibi, "ve gördüklerimden hiç hoşlanmadım. Nüfusu yoğun

bölgelerin yakınlarındaki kıta yamaçları ile ilgileniyorsunuz."

"Elbette, çünkü Norveç'teki olay örgüsünü tekrar ediyor. Önce

birkaç solucan sonra da korkunç sürüler." •

"Bu bölgelere odaklanmak yanlış."

"Başka bir Avrupa daha mı istersiniz?"

"Ama lütfen, Binbaşı Peak! Bu bölgeleri gözlemeyi bırakın mı

dedim? Tek söylediğim bu bölgelere odaklanmak büyük bir hata

olabilir. Çok görünü hedefler. Şeytanın yöntemleri daha sinsicedir."

Peak kafasını kaşıdı. "Biraz daha açık konuşur musunuz, Dr. Froş

Volkanolog derin bir nefes aldı. Göğsü şişti. "Hayır."

"Sizi doğru mu anladım?"

"Samimiyetle öyle olduğunu umuyorum. Meseleyi biraz

dİfllâıdüşünmem gerekiyor. Gereksiz bir alarm vermemi

istemezsiniz... Sadece ne dediğimi hatırlayın yeter."

Çenesini seyircilere kararlılıkla kaldırdı. Sonra tekrar yerine çöktü.

Harika, diye düşündü Peak. Bir salağın ardından öteki.

Vanderbilt kürsüye yalpalayarak ilerledi. Li onu kısık gözlerle

izliyordu. CIA'iıı müdür yardımcısı burnuna komik derecede küçük

gözlükler yerleştirmişti ve Li'yi hem tiksindiriyor hem eğlendiriyordu.

"Tann'nın belası solucanlar, tam da benim aklımdan geçen isim,

Sal." dedi Vanderbilt neşeyle. Kalabalığa doğru müjdeli haberleri varmış gibi eğildi. "Ama inanın bana, bu zavallı bokları, götleri tutuşana kadar kızartacağız. Pekâlâ, elimizde ne var? Şimdiye kadar

pek az şey. Çok değerli yakıt rezervlerimiz yok oldu. Bizim gibi petrol tiryakileri için kötü haber. Ekonomik açıdan baktığımızda, dünya

üretiminin dibe vuracağı kesin. OPEC'i oluşturan zengin deve

binicilerinin umurunda olmayacak tabii. Uluslararası deniz

taşımacılığına gelince, eh, Peak'in tüm detayları anlattığı gibi,

doğanın yeni zalim kurnazlıklarına karşı direnmeye çalışıyor. Ve

biliyor musunuz? Korkunun hükümranlığı işe yarıyor! Aramızda

kalsın ama saldırgan balinalar ve köpekbalıkları gibi saçmalıklar

sadece çocuklar için. Abartılmış bir eşek şakası deyin isterseniz.

Tamam, Amerikalı bir ailenin kıyıdan açıkta balığa çıkamaması

kabul edilemez ama genel anlamda insanlığın uykularını kaçıracak

bir sorun değil bu. Ve evet üçüncü dünya ülkelerinin birinde on altı çocuğu ve karısını tek bir sardalya ile besleyen fukara balıkçının yem olmaktan korktuğu için sahilde oturması da pek üzücü. Bu berbat bir

durum. Ama bütün dünyanın merhameti ona yardım edemez.

insanlığın başka dertleri var. Zengin ülkeler darbe aldı. Kabadayı

balıklar yakalanmak istemiyor ve bu yüzden ağları zehirle doldurup

trolleri batırıyorlar. isterseniz bunlara münferit vakalar deyin ama bunlardan bir sürü var. Ve bu gelişmekte olan ülkeler için kötü

haber, çünkü artık sadaka dağıtabilecek kimse kalmadı."

Vanderbilt onlara gözlüklerinin üzerinden şeytanca bir bakış

fırlattı.

"Biliyorsunuz millet, eğer dünyayı yok etmek isterseniz, en büyük, en zengin ülkeleri dara sokarak dünyanın üçte ikisini öldürebilirsiniz.

Kastettiğim, onlan tamamen sıkıştırıp, kendi sorunları ile ilgilenecek vakit bulamamalarına neden olmak. Üçüncü dünya ülkelerinin

hayatta kalabilmelerinin tek nedeni, zengin devletlerin onları

desteklemesi. Amerika'nın gazabına ihtiyacı var — biliyorsunuz ki

tüm o işe yarar rejim değişiklikleri uyuşturucu baronları ile

münazara ediliyor ve ekonomik yardımla birlikte geliyor. Eh, o

günler artık geride kaldı. Siz ve biz gemilere saldıran balina fikrine kıs kıs gülebiliriz, ne de olsa tüm ekonomimiz hurda kanolar ve kamış

sazlara dayanmıyor ama bu akşam açık büfede eşelenirken şunu

hatırlayın: Batı yaşam standartları dünyanın geri kalanını

yansıtmaktan çok uzak. Anomaliler, üçüncü dünyanın sonunu

hazırlıyor. El Nifio sonu ilan ediyor. La Nina sonu ilan ediyor. Ve son zamanlarda doğanın bize sunduğu letafetle kıyaslandığında bu eski

tarz felaketlerden herhangi biri bize uyardı. Hey belki El Nifio

bi^bira^^mek için uğrar. Çok

beklersiniz. Bizim ağırlayacak başka konuklarımız var.

Avrupa'nın bazı

c

o

bölgeleri sıkıyönetim altında. Bunun ne anlama geldiğini biliyor

musunuz? Milletin geceleri ortalıkta dolaşmasını ve başlarını belaya sokmalarını engellemek için değil. Sıkıyönetim Avrupa'nın insani

krizi yönetemediğini gösteriyor. Kızıl Haç, afet sonrası

organizasyonlar, UNESCO gibi bilinen tüm kurumların çadır ve

yiyecek ihtiyacını karşılayamadığını gösteriyor. Bu, medeni

Avrupa'da insanların açlıktan veya enfeksiyonlardan öleceği

anlamına geliyor.

Salgın hastalıklar Avrupa'yı kasıp kavuruyor. Avrupa'yı! Sanki

Pfîesteria hücreleri ve bakteri konsorsiyumu yeteri kadar yıkım

getirmemiş gibi. Ama yetmez, Norveç kolera tarafından tahrip edildi.

Sıkıyönetim, yaralıların tedavi edilmeyeceği ve makbul Avrupa

vatandaşlarının, Cumartesi gecelerini yarışma programı seyrederek

geçiren insanların, sinekler hastalığı yayarken kurtçuklarla dolu

yaralarlarla kaplanacakları anlamına geliyor. Mideniz hâlâ

bulanmadı mı? Bu daha hiçbir şey. Biliyorum hiçbir şey tsunamiden

daha kötü olamaz ama ya bittiğinde ne olacak? Malzemeler

patlamaya başlayacak. itfaiye yangınlara yetişemiyor. Önce kıyı şeridi sırılsıklam oldu şimdi de alevlere büründü. Ah evet, bir şey daha var; geri çekilen tsunami birkaç enerji santralindeki soğutma sistemlerini berbat etti, hıyarın tekinin denizin yanına inşa ettiği nükleer

reaktörleri. Yani şimdi Norveç'te ve bir de ingiltere'de nükleer felaket var. Bu yeter mi yoksa size verebileceğim başka bir şeyler daha var

mı? Elektriklerin kesildiğinden bahsetmiş miydim? Üzgünüm baylar

bayanlar ama şu anda Avrupa olmadan idare etmek zorundasınız. Ha

bir de üçüncü dünya obuadan. Avrupa'nın anası bellendi."

Vanderbilt beyaz bir mendil çıkarıp alnındaki teri sildi. Peak

kusacak gibi oldu. Bu adamdan nefret ediyordu. Kimsenin ondan

hoşlanmaması, hatta belki adamın bile kendinden hoşlanmadığı

gerçeğinden nefret ediyordu. Bir bozguncuydu, alaycıydı ve çamur

atardı. Ve her şeyden öte, Peak adamın her zaman haklı olmasından

nefret ediyordu. Vanderbilt'e olan nefreti Li ile paylaştığı birkaç

şeyden biriydi.

Bunun yanında, Li'den de nefret ediyordu.

Bazen kendini kadının kıyafetlerini yırtıp attığını ve onu lanet koşu bandına eğdiğini hayal ederken yakalıyordu. Bu yüzündeki kendini

beğenmiş sırıtı siler atardı. Zengin ailesi, bildiği yabancı diller ve özel eğitimiyle kibirl orospu. Böyle zamanlarda bir çete lideri, hırsız, katıl ya da tecavüzcıü Jonathan Peak kontrolü ele geçirirdi.

Bu diğer Peak'ten korkuyordu. Diğer Peak VVest Point ideallerine,

onura, zafere ve ülkeye inanmıyordu, daha çok Vanderbilt gibiydi,

her şeyi çamurun içine çekiyor ve asıl gerçekliğin çamur olduğunu

gösteriyordu. Diğer Peak çamurun içinde büyümüştü. Bronx'un

pisliğinde yetişmiş siyah bir adamdı.

"Pekâlâ o zaman." dedi Vanderbilt neşeyle. "Yani Avrupa'nın suyu minik,

r

sevimli alglerle dolu. Peki bununla ilgili ne yapacağız? Onları

kimyasallarla

ir

iyle kibirli bir

zcü olabilecek zcü olabilecek

ne yapacağı

c

o

mı boğacağız? Her zaman suyu kaynatabilir ya da içine küçük

götleri öldürecek kadar zehir basabiliriz ama bu aynı zamanda bizi de götürür. Su tükeniyor. Daha evvelden hiç kimse, duş yaparken

kendilerine serenat yapıp yapmamak konusunda kararsız kalmamıştı

ama artık durum değişti. Amerika'da ilk ıstakozların ne zaman

patlayacağını kim biliyor? Tanrı'nın kayırdığı ülke dikkatli olsa iyi olur. Efendimizin bize karşı sabrı tükendi." Vanderbilt kıs kıs güldü.

"Kusura bakmayın Allah demeliydim. işler buraya dayanacak dostlarım. Kendinizi sansasyonel bir takım haberlere hazır edin. Az sonra."

Neden bahsediyor? diye düşündü Peak. Vanderbilt aklını mı kaçırmıştı? Tek açıklaması buydu. Böyle konuşmaya başlamak için birinin aklını kaçırması gerekirdi.

Ekranda bir dünya haritası belirdi. Ülkeler ve kıtalar renkli çizgilerle birleştirilmişti. Kalın bir demet ingiltere'den uzanıp Atlantik'i geçiyor ve Boston, Long Island, Nevv York, Manasquan ve Tuckerton'a ulaşıyordu. Başka bir çizgi bloğu, biraz daha yayılmış, Pasifik'i geçerek Amerika'nın batı kıyısını Asya'ya bağlamıştı. Kalın çizgiler Karayip Adaları'nı ve Kolombiya'yı aşarak Akdeniz ve Süveyş Kanalı'ndan doğu Asya'yı geçip Tokyo'ya varıyordu.

"Derin deniz kabloları." diye açıkladı Vanderbilt. 'Veri otobanları. Telefon görüşmelerimizi iletiyor, internette sohbet etmemizi sağlıyorlar. Amerika ve Avrupa arasındaki bazı fiberoptik bağlantılar, en büyük beş transatlantik kablo dahil, su altı heyelanı yüzünden mahvoldu. iki gün önceden beri FLAG Atlantic-1 isimli bir başka kablo da veri iletmiyor. Bu kablo Nevv York'tan Bretagne'daki

St. Brieuc'a uzanıyor ve hatırı sayılır şekilde saniyede 1.28 terabit iletiyor. Özür dilerim. İletiyordu. FLAG Atlantic-1 yeni imha edildi ve bu sefer suçlusu su altı heyelanı değil. Aynen San Luis Obispo ile

Havvaii arasındaki TPC-5 de öyle. Bir şeyleri fark ediyor musunuz?

Biri kablolarımızı kemiriyor. Köprülerimiz çöküyor. Elektriğin

prizden geldiğini mi sanıyordunuz? Artık öyle değil. Dünya küçülüyor denirdi. Tam tersine. Kalküta'daki Polly teyzenizi aramak ve doğum

gününü kutlamak istiyorsanız, unutun gitsin! Uluslararası iletişim

çöküyor ve nedenini bilmiyoruz. Ama k olan bir şey var." Vanderbilt dişlerini göstererek sırıttı ve bodur gövdesi^ verdiği kadar kürsüye eğildi. "Bu bir tesadüf değil. Hayır, millet, bütün b arkasında birileri var ve bizi yavaş yavaş medeniyetten uzaklaştınyorlar. Ama

kaybettiğimiz ve kaybetmek üzere olduğumuz şeyler hakkında bu

**kadar konuşmak yeter." . l\ **

Şen şakrak bir tavırla delegelere başını salladı. Yağlı kırışıklıkl

etrafında sallandı.

"Elimizde ne var, şimdi onu konuşalım."

. Yağlı kırışık

ları çenesinin

Anavvak Vanderbilt'in sözlerinde biraz teselli bulmuştu. Bir

süreliğine dünyaya inancını yitirmişti ama şimdi sanki dünya önüne

geçmiş, elinde büyük bir pankartla geçit yapıyordu: LEON SANA

iNANIYORUZ.

"Dr. Anavvak biyolojik ışıldayan bir organizma gördü," diyordu Vanderbilt, "düz ve şekilsiz. Barrier Queen'\ ararken böyle bir yaratık bulmadık ama şükürler olsun ki kahramanımız gemiyi eli boş

terk etmemişti. Keserek yanma aldığı doku parçası test edildi. Madde, Dr. Oliviera ve Dr. Fenvvick'in kafa tutan balinaların beyinlerinde

buldukları biçimsiz jöleyle tıpatıp aynıydı. Şimdi, alglerin nasıl da taksiye biner gibi ıstakozların içine girdiğini hatırlayın. Eh, bunların dost canlısı taksi şoförü Bay Istakoz değildi. Direksiyonda onun yerine geçen başka bir herif vardı. O kabuklar havayla temas eder etmez

çözülen sümüksü bir maddeyle tıka basa doluydu. Yine de, Dr. Roche

izlerini yakalamayı başardı ve tahmin edin ne oldu? Madde bizim eski dostumuz, jöle, çıktı."

Ford ve Oliviera hızla fısıldaştılar, sonra Oliviera o kısık sesiyle konuştu. "Gemideki ve balinaların beynindeki madde tıpatıp aynı, bu doğru. Ama ıstakozlardaki madde aynı yoğunlukta değil. Hücreler

birbirine o kadar da yakın değil."

"Jöle meselesi hakkında bir fikir ayrılığı olduğunun farkındayım,"

dedi Vanderbilt, "ama bunu çözmek sizin işiniz. Ben bildiğimi

söyleyeceğim. Barrier Oueen'i davetsiz misafirlerinin kaçıp gitmesini engellemek için tecrit ettik ve o zamandan beri rıhtım mavi mavi

parlıyor. Işıltı uzun sürmüyor ama Dr. Anavvak, yetkisiz bir dalış için yasak bölgemize izinsiz girerken onu fark etmişti. Su örnekleri, her okyanus damlasında bulunabilen sıradan mikroorganizma çorbasını

gösteriyor. Peki, o zaman, ışıldama nereden geliyor? Bilimsel olarak daha doğru bir terim ihtiyacı ile, ışıldamanın etkilerine URA dalış

robotunun video kayıtlarında şahit olan Dr. John Ford'a

teşekkürlerimizle, onu mavi bulut olarak adlandırdık."

Vanderbilt, kambur balina Lucy ve sürüsünün görüntülerini

oynattı.

"Işık çakmaları balinaları korkutmuş veya onlara zarar vermiş

görünmüyor ama şu bulut kesinlikle davranışlarını etkiliyor. Belki de içinde, balinaları beynindeki maddeyi tetikleyen bir şeyler vardır,

Belki de onlara yapı^: maddeyi zerk eden budur. Demek istediğim, şu

parlayan, kamçı gibi dokuna ne işe yarıyor? Pekâlâ, bir adım öteye

geçelim. Belki de dokunaçlar sadec jöleyi zerk etmiyordur, belki de

jölenin kendisidir. Eğer durum buysa, balinalarda gördüğümüz şey,

Dr. Anavvak'ın Barrier Queen'de rahatsız ettiği şeyin dev bir

versiyonudur. Yani, aynı bilinmeyen organizma balinaları delirtiyor, midyelerin gemileri batırmasına sebep oluyor ve ıstakozların

bedenlerini ele geçiriyor. Gördüğünüz gibi millet, ilerleme

kaydediyoruz!

Şimdi tek bilmemiz gereken bu şeyin ne olduğu, neden orada

olduğu, jöle ve

bulut arasındaki ilişki ve ah, hangi orospu çocuğunun bunları

laboratuvarında planladığı. Belki bu bize biraz ipucu verir."

Vanderbilt filmi tekrar oynattı. Bu kez kadrajın hemen alt

köşesinde bir spektrogram belirdi. Bir seri güçlü frekans salınımı

gördüler.

"URA akıllı bir küçük piç. Robot, bulut biçimlenmeden saniyeler önce hidrofonlarından bir ses aldı. Zavallı aciz insan kulaklarımızla onu duyamıyoruz ama eğer doğru numaralan biliyorsanız sesötesi ve

sesaltını duyulur kılmanın yollan var —bunlar SOSUS'ıf idare eden

adamlar gibi profesyonel telekulaklar için çocuk oyuncağı."

Anavvak doğruldu. SOSUS. Bu şebekeyi daha önce defalarca

kullanmıştı. Ulusal Okyanus ve Atmosfer idaresi, NOAA, Akustik

Gözlem Projesi'nin bir parçası olarak deniz altındaki sesleri tespit ve analiz etmeyi amaçlayan birkaç tesis işletiyordu. Deniz dinleme

operasyonu için kullanılan alıcılar Soğuk Savaş zamanından

kalmaydı. SOSUS, ilk kez 1960'larda ABD donanması tarafından Rus

denizaltılarını izlemek için yerleştirilen, dünya çapında pek çok

hassas hidrofondan oluşan bir ses araştırma sistemi ağıydı. Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle birlikte sistem 1991 'de yeniden sınıflandırılmış

ve veri tabanı NOAA bilim insanlarının erişimine açılmıştı.

Bilim insanları, okyanus derinliklerinin hiç de sessiz olmadığını

SOSUS sayesinde öğrenmişlerdi. Özellikle on altı hertzden düşük

frekans alanı çok yoğundu. Gürültüyü insanlar tarafından duyulur

kılmak için gerçek hızından on altı kez daha hızlı çalmaları

gerekiyordu. Birdenbire bir deniz altı depremi gök gürültüsüne

dönüşüyor ve kambur balinalar cıvıldaşan kuşlar gibi şarkı söylüyor, bu arada mavi balinalar birbirlerine yüzlerce kilometre öteden gürleyerek kesik kesik mesajlar gönderiyorlardı. Yıllık veri kayıtlarının neredeyse yüzde yetmişi yüksek, ritmik bir gümbürtüyle doluydu —okyanus tabanının jeolojik yapısını anlamak için petrol şirketlerinin kullandıkları havalı silahların sesi.

O zamandan beri NOAA kendi sistemlerini geliştirerek SOSUS'u güçlendirmişti. Hidrofonlar ağı her yıl okyanusun daha derinine ulaşıyordu. Ve her yıl bilim insanları daha fazla gürültü duyuyorlardı.

"Günümüzde, bir nesnenin kimliğini ya da ne olduğunu sesind tanımlayabiliyoruz." dedi Vanderbilt. "Bu sayede bir geminin ne kadar büy olduğunu, ne kadar hızlı gittiğini, ne tür bir güç kaynağı kullandığını, hangi yöne ilerlediğini ve ne kadar uzakta olduğunu anlayabiliriz. Hidrofonlar bize her şeyi anlatır. Suyun sesi epey verimli bir şekilde ilettiği bilinen bir gerçek. Ses dalgaları su altında saatte beş bin beş yüz kilometreye kadar çıkan olağanüstü bir hızla ilerler. Mesela eğer bir mavi balina Havvaii açıklarından osururs\ Kaliforniya'daki biri bunu kulaklıklarında neredeyse altmış dakika sonra duyabilecektir. SOSUS sadece sesi t^pit ^tmiyor, kaynağını da

eünk

tespit etmi

c

o

tanımlıyor. NOAA'nın ses arşivi dilediğiniz her tür sesle dolu:

klikler, gümbürtüler, vızıltılar, köpürtüler, gıcırtılar, fısıltılar, biyoakustik ve sismik veri ve çevre gürültüsü. Neredeyse her şeyi

kategorize edebiliyoruz ancak birkaç tane istisna mevcut. Ve bakın

kim bizimle? NOAA'dan Dr. Murray Shankar! Size bundan sonrasını

o anlatacak."

Hintli hatları ve altm çerçeveli gözlükleri olan, tıknaz, ürkek bir

adam ön sıradan ayağa kalktı. Vanderbilt başka bir spektrogramı

ekrana getirdi ve hızlandırılmış sesi çaldı. Oda, tonlarında aşamalı yükselmeler olan boğuk bir uğultu ile doldu.

Shankar gırtlağım temizledi. "Bu sese Upsweep diyoruz," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "ilk kez 1991'de kaydedildi ve kaynağı 54

derece güney, 140 derece batıda bir yerlerde gibi görünüyor.

Upsweep. SOSUS tarafından kaydedilen ilk tanımlanamayan

seslerden biriydi ve o kadar yüksekti ki, bütün Pasifik'te her yerden tespit edilmişti. Hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz. Bir teoriye göre, Şili ve Yeni Zelanda arasındaki deniz altı dağ sırasında bir yerinde, su ile erimiş lav arasındaki rezonanstan kaynaklanıyor olabilir. Bir somaki görüntü lütfen, Jack."

Vanderbilt iki yeri spektrogram gösterdi.

"Julia, 1999'da kaydedildi ve Scratch ise ondan iki yıl önce

Ekvatoral Pasifik'teki bir otonom hidrofon dizisi tarafından

kaydedildi. Genlik beş kilometre çapında bir alanda rahatlıkla

duyulabiliyordu. Julia, kulağa dab-ı çok bir hayvan çağrısı gibi

geliyor, öyle değil mi? Sesin frekansı hızla değişiyor. Tek tek nota serilerine ayrılıyor, tıpkı balina şarkısı gibi. Ama bir balina olamaz.

Hiçbir balina, bu yükseklikte sesleri çıkaramaz. Öte yandan Scratch, iğneyi bir plak üzerinde enlemesine sürüklüyormuşsunuz gibi bir ses

çıkarıyor ama böyle bir sesi yaratmak için bir şehir büyüklüğünde

pikap gerekecektir."

Bir sonraki ses bitkin bir gıcırtıydı ve yavaşça kayboldu.

"1997'de tespit edildi," dedi Shankar. "Slowdown. Güney Kutbu'nda bir yerlerden kaynaklandığını sanıyoruz. Gemileri ve

denizaltıları eledik. Ses, Antarktika'da kayaların üzerine sürtünen bir buz tabakasından geliyor olabilir. Ancak, yine tamamen farklı bir şey de olabilir. Biyolojik kökenli olması ihtimali her zaman var. Bazı

insanlar bizim bu sesleri dev krakenin varlığını kanıtlamak için

kullanmamızı bekliyorlar ama benim bildiğim kadarıyla bu türden

yaratıklar pek ses çıkarabilecek yeteneğe sahip değiller. Bence yanlış

bir varsayım. Her halükarda, kimse Slowdown'm ne olduğunu

bilmiyor ama... " Utangaçça gülümsedi. "En azından bugün sizin için şapkadan çıkarabileceğimiz bir tavşanımız var."

Vanderbilt URA video kaydından gelen spektrogramı bir kez daha

çaldı. Bu kez sesi duyulacak kadar açmıştı.

"Ses tanıdık geldi mi? Bu Scratch. Peki, U^^ ın bize ne söylediğini o

tahmin edebiliyor musunuz? Sesin kaynağı mavi bulutun içindeydi!

Yanı bundan çıkarabileceğimiz — "

"Teşekkürler Murray, performansın bir Oscar'ı hak ediyor."

Vanderbilt öksürdü ve mendiliyle alnını sildi. "Bunlar gerçeklerdi.

Gerisi spekülasyon. Pekâlâ, millet, haydi size beyinlerinizi çalıştıracak bir şeyler vererek bugünü bitirelim."

Ekran, ışıksız derinliklerde çekilmiş görüntüler gösterdi.

Projektörlerin ışığında süzülen parçacıklar parlıyordu. Sonra düz ve yassı görünen bir şey kadraja girdi ve aniden geri kaçtı.

"Film, enstitü denize sürüklenmeden önce Marintek'te temizlendi.

Şimdi eğer onların versiyonunu izlerseniz iki şeyi açık olarak

göreceksiniz: birincisi, bu şey dev gibi; ikincisi ise parlıyor ya da daha doğrusu ışık çakması yapıyor ve sonra kadraja girdiğinde de ışığı

sönüyor. Tek bildiğimiz Norveç'e yakın kıta yamacında, deniz

seviyesinin yedi yüz metre altında gezindiği. Ona iyice bir bakın.

Bizim jölemsi dostumuz, değil mi? Bizim için bazı cevaplar bulun.

Tann'nm yarattığı bir numaralı türün kurtuluşu sizin ellerinizde."

Vanderbilt delege sıralarına sırıttı. "Size yalan söylemeyeceğim: Dosdoğru mahşer gününe ilerliyoruz. Bu yüzden işi aramızda

paylaştırmayı öneriyorum. Siz bu mutasyon geçirmiş boku

durduracaksınız— onu ehlileştirmenin bir yolunu bulacak, ona

bağırsaklannı kusturacak bir şeyler yedireceksiniz. Bu arada, biz de bu pisliği bize gönderen piçi bulacağız. Ne gerekiyorsa yapın, ama

ağzınızı sıkı tutun. Manşetlere çıkma fikrine elveda deseniz iyi olur.

Stratejik dezenformasyon için birleşik bir ABD-Avrupa politikası

çoktan harekete geçti bile. En son ihtiyacımız olan şey, herhangi bir türden sosyal, politik, dini veya başka tür bir huzursuzluk. Yani biz oyun oynamanıza izin verirken, siz de Li Halacığınıza söz verdiğinizi unutmayın."

Johanson gırtlağını temizledi. "Buradaki herkes adına, eğlenceli sunumunuz için teşekkür etmek isterim," dedi kibarca, "şimdi şunu bir anlamama izin verin. Size suda neyin dolandığını bizim

söylememizi istiyorsunuz."

"Bu doğru, Doktor."

"Peki siz ne olduğundan şüpheleniyorsunuz?"

Vanderbilt gülümsedi. "Jöle. Ve birkaç mavi bulut."

"Anladım." Johanson da ona sınttı. "Yani olayları k/ffdi çözmemizi istiyorsunuz... Biliyor musunuz, Vanderbilt, bence siz^n^iri^ var. Ve eğer bizim işbirliğimizi istiyorsanız, belki de bize teorinizin ne

olduğunu anlatmalısınız? Bu makul, öyle değil mi?"

/V V

Vanderbilt burun kemerini kaşıdı. Li ile bakıştılar... Yılbaşı,

hediyeler ohnadan yılbaşı olmazdı." diye geveledi. "Tamam. Bizim kendimize sorduğumuz soru şuydu: Felaketlerin en yoğun^Bl\u?u

bölgeler nerelerdi?

şımız

a

l

riniz

377 N

un olduğ

c

o

Hangi bölgeler kurtulmuştu? Dünyanın herhangi bir bölgesi

kayınlmış mıydı? Ve, vay canına, etkilenmeyen bölgeler Ortadoğu,

eski Sovyetler Birliği, Hindistan, Pakistan ve Tayland'dı. Bir de Çin ve Kore. Arktik ve Antarktika'da da bir afet olmadı ama kutuplan

şimdilik bir kenara bırakalım. Temelde, asıl kurban Batı. Örneğin

Norveç açık deniz endüstrisinin yıkımını ele alın. Bu bile uzun vadede Batı'ya fazlasıyla hasar verip bizi birilerine bağımlı olacağımız bir konuma sürükler."

"Yani sizi doğru anladıysam," dedi Johanson yavaşça, "bunun terörizm olduğunu söylüyorsunuz."

"Şu adama bir madalya takın! Görüyorsunuz ya bu kitlesel yıkım

terörizmin iki özelliğini taşıyor. ilk olarak, bedeli ne olursa olsun, hatta süreç içinde binlerce insanı öldürmek gerekse bile politik ve

sosyal devrim istiyor. Örneğin islami aşırılıkçılar oksijenin gerçek imana sahip olmayanlar için fazla olduğunu düşünüyor. ikinci tür ise

kafayı Mahşer Günü ile bozmuş ve insanoğlunun şeytani olduğunu,

Tann'nın gezegenine buyur edilme hakkımızı kaybettiğimizi ve yok

olmamız gerektiği fikrini yayıyorlar. Bu insanlar ellerini ne kadar

fazla para ve güce uzatırlarsa o kadar tehlikeli hale geliyorlar.

Örneğin katil algi ele alın. Dışında birileri herhalde bıfşeyi üretme kabiliyetine sahiptir, Herkes bir köpeği ısırması için eğitmeyi bilir.

Gen teknolojisi DNA'yı kurcalamamıza olanak tanıyor, neden onu

davranışları değiştirmek için kullanmayalım ki? Bir düşünün... O

kadar kısa sürede bu kadar çok mutasyon. Bu size nasıl görünüyor?

Bana sorarsanız birileri test tüpleriyle epey meşgul olmuş derim.

Orada bir yerlerde bilinmeyen, biçimsiz bir organizmamız da var.

Neden biçimsiz? Her şeyin bir biçimi vardır! Belki de amacı için bir biçime ihtiyacı yoktur? Belki bir çeşit protoplazma, organik bileşim, moleküler zincirler gibi kendini küçük kümeler halinde yönlendiren

yapışkan bir kütledir, balina Beyinlerini veya ıstakoz kabuklarım ev belliyordur. Biliyorsunuz ki dostlar bu kesinlikle bir tesadüf değil. Bu tasarlanmış. Ve eğer bir sebep anyorsanız sadece Avrupa petrol

endüstrisinin çöküşünün Orta Doğu'ya neler kazandıracağına bir

bakın yeter."

Johanson ona baktı. "Siz delisiniz, Vanderbilt." ı

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Hürmüz Boğazı veya Süveyş

Kanalı'nda^i^ J çarpışma veya kaza olmadı ama."

"Ama neden salgınlar ve tsunamiler? Neden Arap petrolü için

iyijari ödeyecek insanları yok etsinler? Hiç mantıklı değil."

"Ah, katılıyorum," dedi Vanderbilt, "bu delilik. Mantıklı olduğunu hiç söylemedim zaten, sadece ikiyle ikiyi topladım. Akdeniz de

felaketlerden uzaktı, biliyorsun; böylece şu anda Basra Körfezi'nden Cebelitarık'a kadar açık bir rota var. Ama solucan populasyonlannın

nerede olduğuna bir bak— Güney Amerika ve Batı'ya ait petrol

sahalarının olduğu her yerde."

o

"Unutmayın, Amerika'nın kuzeydoğu kıyılarında da varlar.

Avrupa'da gerçekleşen ölçekteki bir tsunami, sizin petrol ticareti

yapan teröristleriniz için de bir felaket olur—müşterileri pazardan

silinir gider."

"Dr. Johanson." Vanderbilt gülümsedi. "Siz bir bilim adamısınız ve bilimde her zaman mantık aranır. CIA bundan yıllar önce vazgeçti.

Doğanın kanunları bir anlam ifade edebilir. insanlar etmez. Nükleer

savaşın soyumuzu kurutabileceğim hepimiz biliyoruz ama bu tehdit

hâlâ orada, Demokles'in kılıcı gibi tepemize asılı duruyor. Mesele

şudur, Dr. Johanson, Bond filmlerindeki dünyayı rehin almak isteyen

kötü adamlar gerçekten varlar. Asıl var olmayan ise Bond. Saddam

1991 'de Kuveyt petrol kuyularını ateşe verdiğinde, kendi

danışmanlarından bazıları bile bunun yıllar sürecek bir nükleer kışın kapısını aralayabileceğini düşünmüşlerdi. Haksız çıktılar. Ama, yine de, uyarılar onu durdurabildi mi? Bir şey daha: Neden Kiel'deki

arkadaşlarınıza tüm deniz altındaki metan atmosfere sızarsa

gerçekten neler olabileceğini sormuyorsunuz? Bu konuda ancak

spekülasyon yapılabilir. Elbette deniz seviyesi yükselir, bu Avrupa'nın sonu olur ve Hollanda, Belçika ve Kuzey Almanya şahane birer su

sporları merkezi haline gelir. Peki ama ya Ortadoğu'nun çorak

arazilerine ne olur? Belki çöller çiçek açar. Batı dünyasını kökünden silip süpürmek için birkaç tsunamiden fazlasına ihtiyacınız var.

Arapların petrolünü almak için hâlâ birileri bulunacaktır. Ve belki de terörist harekatın amacı kıyamet gününü getirmek değildir; belki

Batı'yı zayıflatmak ve hiç kimsenin bunun için savaşmasına gerek

kalmadan dünya üzerindeki gücün yeniden dağıtılmasını sağlamaktır.

Ve gezegenimize gelince — eminim hepiniz eninde sonunda kendi

kendinize anlayacaksınız... Canavarlar okyanustan yükseliyor

olabilirler ama son kuruşunuza kadar bahse girebilirsiniz ki sahipleri karadalar."

Li projektörü kapattı. "Bu toplantıyı yapmamıza olanak tanıyan

diplomatlara ve uluslararası istihbarat camiasına teşekkür ederim."

dedi. "Bazılarınızın bugün geç saatlerde evine döneceğini biliyorum ama çoğunuz önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada konuğumuz

olacaksınız. Eminim, aynı gizlilik kurallarının hepimiz için geçerli olduğunu hatırlatmama gerek ' yoktur. Çalışmalarımız ve

bulgularımız gizli kalmalı. Bu hepimizin hükümetlerinin çıkarınadır.

Durakladı.

len dizüstü

bilgisayarları kullanmanızı rica ediyoruz. Otelin her yerinde

internet bağlantısı mevcut — barda, lobide, odalarınızda, spor

salonunda— yani nerede olursanız olun çevrimiçi olabilirsiniz. Otelin çatısı uydu ^Bnaklarıyla dolu ve bütün

ır^ fakslar,

"Bilim insanlarına gelince, lütfen size yardım etmek için el^^i^ her şeyi yaptığımızdan emin oiun. Şu andan itibaren sadece siz^ v^r^en

imizden gel imizden gel

teçhizat yeniden çalışır halde. Telefon konuşmaları

elektronik postalar

c

o

pimizin

ve internet, NATO III uyduları üzerinden çalışacak. Normalde

NATO hükümetleri arasındaki irtibat için kullanılırlar ama artık

sizin kullanımınıza da açık. Sadece burada çalışan grubun giriş

yapabileceği bir secretus ın secretum, bir kapalı şebeke kurduk. Bunu birbirimizle irtibat kurmak ve gizli verileri görmek için

kullanabilirsiniz. Erişim için kendinize özel bir şifreye ihtiyacınız olacak ve bu şifre gizlilik formlarını imzaladığınızda size verilecek.

Sertçe onlara baktı. "Lütfen bu şifrenin yetkisi olmayan kişilerle paylaşılmaması gerektiğini unutmayın. Oturum açtığınızda, keşif ve

Dünya gözlem uydularına, NOAA'den ve SOSUS'den verilere,

arşivlenmiş ve yeni telemetrik malzemelere, CIA ve NSA'ın

uluslararası terör, biyolojik silah ve gen teknolojisi üzerine veri

tabanlarına erişiminiz olacak. Size elimizdeki derin deniz

teknolojisiyle yapabileceklerimizin bir özetini vereceğiz ve ayrıca

jeolojik ve jeokimyasal bilgiler bulacaksınız. Değişik organizmaların katalogları, donanmadan aldığımız derin deniz çizelgeleri ve elbette bugünkü sunumun istatistikler ve rakamlar dahil olmak üzere tüm

detayları mevcut. Yeni gelişmeler otomatik olarak ve hızla sizlere

iletilecek. Sizi bilgilendireceğiz ve sizden de aynısmı bekleyeceğiz."

Li dinleyicilerine yüreklendirici bir tavırla gülümsedi. "Hepinize iyi şanslar. iki gün sonra aynı saatte ve aynı yerde tekrar buluşacağız. O

zamandan önce herhangi birileri aldığı notları karşılaştırmak isterse Binbaşı Peak ve ben danışmanlık için her zaman hazır olacağız."

Vanderbilt kaşlarını kaldırdı. "Umarım cici bir kız olur ve her şeyi Jack amcana anlatırsın." dedi yavaşça, sadece kadının duyacağı

şekilde.

"Şunu unutma," dedi Li eşyalarını toparlarken, "ben senin üstünüm."

"Üzgünüm tatlım, yanlış duymuş olmalısın. Artık eşit ortaklarız."

"Ben öyle demezdim. Entelektüel açıdan değiliz... "

Odadan çıktı.

Johanson

Kalabalığın çoğu bara doğru ilerlemişti ama Johanson'un içinden

onlara katılmak gelmiyordu. Belki birkaç kişiyi tanımak için iyi bir fırsat olabilirdi ama aklında başka şeyler vardı.

Kapı çalındığında süitine daha yeni girmişti. VVeaver bir cevap

beklemeden içeri girdi.

"Böyle içeri dalmadan önce, yaşlı bir adamın korsesini giymesine zaman tanımalısın," dedi Johanson, "hayallerini yıkmak istemem."

Dizüstü bilgisayarını aldı samimi bir biçimde döşenmiş oturma

odasında dolanıp modemi arıyordu. VVeaver mini barı açıp kendine

bir kola aldı "Çalışma masasının üzerinde." dedi.

c

o

"Ah işte burada." Johanson bilgisayarı fişe taktı ve çalıştırdı.

VVeaver omzunun üzerinden onu seyrediyordu. "Terörizm

teorisine ne diyorsun?" diye sordu.

"Anlamsız."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"ClATn şizofrenisinin beni şaşırttığını söyleyemeyeceğim."

Johanson bir dizi ikona tıkladı. "Böyle düşünmek için eğitiliyorlar. Ve Vanderbilt bir konuda haklıydı: bilim insanları, insanların doğa

kanunları kadar güvenilir olmadığını unutma eğiliminde."

VVeaver eğildi ve koyu renk bukleleri yüzüne düştü. Saçlarını geri

itti. "Onlara anlatmalısın Sigur."

"Neyi anlatacağım."

"Teorini."

Johanson bir ikona iki kez tıkladı ve şifresini girdi: Château

Disaster 000 550899-VVK/0. "Ta-ra-ra-ra..." diye mırıldandı.

"Harikalar Diyan'na hoş geldiniz."

Hoş şifre diye düşündü. Dünya'yı canavarlardan, su baskınlarından

ve felaket niteliğindeki iklim değişikliğinden kurtarmaya çalışan bilim insanlan, istihbarat subayları ve askerlerle dolu bir kale. Château

Disaster cuk oturmuştu.

Ekranda daha fazla ikon belirdi. Johanson dosyaların isimlerine

baktı ve yavaşça ıslık çaldı. "Tanrım gerçekten de uydulara

erişimimiz var."

"Gerçekten mi? Onları yönlendirebilir miyiz?"

"Çok zor. Gerçi verileri indirebiliyorsun. Bak GOES-VV ve GOES-

E... tüm NOAA filosu burada. Ve şunu görüyor musun? QuikSCAT, o

da fena değildir. Ve tüm Lacrosse uydularına da iletişim var; bunları almamıza izin verdiklerine göre gerçekten hapı yutmuş durumdalar.

Ve şurada SAR-Lupe var—"

"Anladım. Artık dünyaya inebilirsin. Herhalde bize devlet

bilgilerine ve istihbarat kaynaklama sınırsız erişim vermemişlerdir

değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bizim neyi görmemizi istiyorlarsa ona

erişebiliyoruz."

"Neden Vanderbilt'e ne düşündüğünü söylemedin?"

"Henüz çok erken."

"Fazla vaktimiz yok Sigur."

Johanson başını salladı. "Li ve Vanderbilt gibiler ikna edilmeyi ister Kaya gibi kanıt isterler, varsayımları değil."

"Sağlam kanıtlarımız var!"

"Zamanlama tamamen yanlış olurdu. Bugün onların zafer günü. bu

bilgiyi

bir araya toplayıp, renkli bir felaket festivaline dönüştürmüşlerdi

derbilt'in

büyük Arap teorisini anlatma fırsatı oldu ve onu gördün değ

bununla gurur duyuyordu! Eğer bir şey söyleseydim meydan

algılanırdı. Kendi zekice teorilerinden yine kendi kendilerin istiyorum ve bu düşündüğünden daha çabuk olacak."* * ^

"

l /^i\Tann askına, okuyormuşum gibi e şüphelenmelerini

"Pekâlâ." VVeaver başıyla onayladı. "Ne kadar eminsin?"

"KenCi teorimden mi?"

"Demek istediğim hâlâ eminsin, Ceğil mi?"

"Tabii. Ama bugünden itibaren Amerikan istihbarat servisini hata yaptıkları konusunda ikna etmemiz gerekecek." Johanson ekranına baktı. "Her halükarda Vanderbilt'in o kadar da önemli olmadığını hissediyorum. Bence asıl üzerinde çalışmamız gereken Li.

Gördüklerime bakılırsa, ne istiyorsa onu mutlaka yapıyor, ne olursa

olsun."

Li

ilk önceliği koşu bandına çıkmaktı. Hızı saatte Cokuz kilometreye

ayarladı ve rahat bir tempo tutturdu. Beyaz Saray'ı arama vakti

gelmişti. iki dakika sonra kulaklıklarında Başkan'ın sesini

duyuyordu. "Jude! Sesini duymak ne güzel. Nasıl gidiyor?"

"Şu anda koşuyorum."

"Koşuyorsun. Tanrım JuCe, sen bir harikasın. Hepimiz için bir

örneksin — tabii benim CışımCa." içten bir kahkaha attı. "Benim zevkime göre fazla sporseversin. Pekâlâ, sunum plana uygun gitti

mi?"

"Kesinlikle."

"Peki onlara şüphelerimizden bahsettin mi?"

"Maalesef efendim artık VanCerbilt'in şüphelerini biliyorlar."

Başkan hâlâ kıkırCıyorCu. "Ah JuCe, artık VanCerbılt'e karşı

yürüttüğün bu kan Savasını bitirmen gerek."

"O herif götün teki."

"Ama işini iyi yapıyor. Üstelik senden onunla evlenmeni

istemiyorum."

"Eğer bu ABD'nin güvenliğini sağlasayCı," CeCi Li aksice, "onunla hemen evlenirdim. Ama hiçbir şey beni onunla aynı fikirde olmaya

ikna edemez."

"Tabii ki."

"Demek istediğim, siz olsaydınız şüphelerinizi ortaya sermek için bugünü mü seçerdiniz? Henüz terörizm hipotezine yönelik hiç kanıt

yok ve bilim insanlarının zihinlerini artık bu meşgul edecek. Onların yeni bir teori geliştirmelerini istiyorduk, olan bir tanesinin peşini kovalamaları Ceğil."

Bir sessizlik oldu. Li, Başkan'ın düşünmekte olduğunu

anlayabiliyordıı. insanların dizginleri ellerine almalarınCan

hoşlanmazdı ve VanCerbilt tam Ca bunu yapmıştı. • ahL

"Haklısın, Jude. Bunu kendimize saklasaydık daha iyi olurdu.

"Katılıyorum, efendim."

• f

"Pekâlâ. Onunla bu konuyu konuş."

382

O

"Ah, hayır, efendim, onunla siz konuşmalısınız. Beni dinlemez."

"Peki. Ben konuşurum o halde."

Li içinden gülümsedi. "Elbette, Jack'in başının derde girmesini istemem... " dedi hürmetle.

"Tabii. Sorun değil. Ama onun hakkında konuştuğumuz yeter.

Akademik hapishanemizi anlat biraz. Bilim insanları göreve hazır

mı? Şimdiye kadar bir fikir geldi mi?"

"Tümü de fazlasıyla donanımlı."

"Öne çıkan birileri var mı?"

"Bir Norveçli. Sigur Johanson. Bir moleküler biyolog —deniz

bilimleri, tabii. Onu bu kadar özel kılanın ne olduğundan emin

değilim ama meseleleri ele alışı kendine özgü."

Başkan odaya birini çağırdı. Li, koşu bandının hızını artırdı.

"Daha önce Norveç dışişleri bakanı ile konuştum." dedi. "Akılları durmuş vaziyette. Demek istediğim AB inisiyatifinden memnunlar

ama bana kalırsa ABD iş başına gelse daha da mutlu olurlardı.

Almanlar da öyle düşünüyor — bizim bilgi birikimimizi toplamak

istiyorlar. Adamakıllı resmi bir bildiriyle yeteneklerimizi birleştirecek uluslararası bir komisyon çağrısı yapacaklar."

"Bunu yönetmek için akıllarından kim geçiyor?"

"Alman elçiye göre BM tarafından yönetilen bir komite."

"Hı-hı, anlıyorum."

/

"Bana fena fikir değilmiş gibi geldi."

"Ah iyi bir fikir." Li durakladı. "Sadece, geçenlerde BM'in şimdiye dek hiç bugün görevde olandan daha beceriksiz bir genel sekreteri

olmadığını söylememiş miydiniz? Üç hafta önceki şu elçilik

resepsiyonundaydı, sonra da şu hep bildiğimiz çevrelerin yaylım

ateşine tutulmuştuk. Hatırladınız mı?"

"Evet. Hepsi de pek bir kibirliydi. Eh, herif mıymıntının tekiyse benim elimden bir şey gelmez. Bu bir gerçek. Peki sen ne demeye

çalışıyorsun Jude?"

"Sadece söyledim."

"Haydi ama, baklayı çıkar! Diğer seçeneğimiz ne?"

"Demek istediğiniz, düzinelerce Ortadoğu delegesinin de dahil

olduğu bir komite tarafından yönetilmenin alternatifi mi?"

Başkan sessizleşti. "Belki de biz yönetebiliriz." dedi sonunda.

Li konuşmadan önce, sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi bekledi.

"Bu mükemmel bir fikir efendim."

"Ama o zaman da tüm dünyanın sorunları başımıza kalacak, yi

değil mi?"

"Eh onlarla her halükarda boğuşacağız. Biz tek süper gü

kalmak istiyorsak liderliği sürdürmemiz gerekir. Üstelik olanlar

için iyi gündür."

u

kötü günler,

eğer öyle güçlü

C

O

"Sen ve şu senin Çin atasözlerin." dedi Başkan. "Eh bunu bize gümüş tepside sunacak değiller. Onları, uluslararası bir komisyonu

herkesin arasında bir tek bizim yönetmemiz gerektiğine ikna etmek

için epey zorlanacağız. Arapların vereceği tepkiyi bir düşün! Çin ve Kuzey Kore'yi söylememe bile gerek yok. Ah, şimdi hatırladım, Bilim

insanları ile ilgili dosyalarına biz göz attım. Biri Asyalı galiba. Asyalı ve Arap olmayacak kararını vermiştik diye hatırlıyorum."

"Asyalı mı? Hangisi?"

"Of, kulağı komik gelen bir isim, VVakavvaka gibi ya da-"

"Leon Anavvak mı? Özgeçmişini okudunuz mu?"

"Hayır, sadece şöyle bir baktım."

"Asya kökenli değil." Li hızı saatte on iki kilometreye çıkardı.

"VVhistler'daki en Asyalı kişi benim."

Başkan güldü. "Ah Jude, istersen Marslı ol, umurumda değil. Yine de seni kollarım. Buraya gelip de maçı seyredememen çok yazık.

Çiftliğe gideceğiz —tabii bir şeyler olmazsa. Mangalda pirzola var.

Karım onları çoktan marine ettirdi bile."

"Bir dahaki sefere efendim." dedi Li içtenlikle.

Bir süre beyzboldan konuştular. Li, küresel koalisyonu ABD'nin

yönetmesi gerektiği fikrini daha fazla zorlamadı. Kırk sekiz saat

içinde, Başkan bunun kendi fikri olduğuna inanacaktı. Öneriyi ona

fısıldamak yeterliydi.

Telefonu kapattıktan sonra bir süre daha koştu. Sonra büyük

piyanonun basma oturdu, vücudu hâlâ terden sırılsıklamdı ve ellerini tuşlara yerleştirdi. Odaklandı.

nra Mozart'ın Sol Majör Sonat'ı parmaklarından akıyordu.

Birkaç

KH-112

Rüzgâra kapılmış plrfüm kokusu gibi Li'nin piyanosundan çıkan

melodiler Château VVhistler'ın dokuzuncu katındaki koridorlarda

gezindi ve yarı içık camlardan çıkıp, havaya karıştı. Yer seviyesinden yüz metre kadar yukarıda, ses dalgaları eş merkezli halkalar halinde yayıldı. Otelin en tepesinde, yukarı yerleştirilmiş masal kulesinde, keskin kulakları olan biri, her ne kadar belli belirsiz de olsa müziği duyabilirdi. Gerçi üçgen çatının biraz ötesinde ses dalgalan dağılmaya başlıyordu. Birkaç yüz metre daha yukanda diğer sayısız ses

dalgalarıyla birleşiyor ve yükseklik arttıkça gürültü yerini sessizliğe bırakıyordu. Yerden bir kilometre yukarıda birkaç ses hâlâ

duyulabilirdi — çalışan araba motorları, geçip giden pervaneli

uçaklar ve eğer şu anda yasak bölge sınırlarına dahil edilmemiş

olsaydı sokakları Cıvıl cıvıl kalabalık olacak

384

sokakları

c

o

Whistler kasabasının presbiteryen kilisesinin canlan. En sonunda,

iki kilometre yükseklikte, Château'nun dünyayla ana bağlantısı askeri helikopterlerin pırpır gürültüsü bile yavaş yavaş duyulmaz oluyordu.

O kadar yüksekten bakıldığında batıya doğru zarifçe uzanan

ormanın içine yuvalanan otel hâlâ çıplak gözle rahatlıkla

görülebiliyordu. Yol yol olmuş karlar yakındaki dağ yamaçlannda

parlıyordu. II. Ludvvig böyle bir yeri ancak rüyasında görürdü.

Atmosferin daha da yükseklerinde aşağıda şekillenen sesler hep birlikte yok oldular.
Artık sadece havalanan veya inen jetlerin sesleri duyulabiliyordu.
On kilometrelik bir yükseklikten bakıldığında, Château manzarada kayboluyordu. Kiralık uçaklar havada beyaz izler bırakıyorlardı ve ufuk çizgisi kıvrılıyordu. Aşağıda kümelenen bulutlar mavi gökte buzdağları ve karlı düzlükler gibi görünüyor, üzerlerindeki pus bir sert zemin yanılsaması yaratıyordu. Beş veya on kilometre daha yukarıda süpersonik uçakların sesleri incelen atmosferi diliyordu. Troposfer havanın kaprisleri tarafından yönetiliyordu ama daha yukarısı, stratosfer, morötesi ışıklarının büyük bölümünü filtreleyen ozon tabakasına aitti. Sıcaklık arttı. O yükseklikte bulutlar sadece tüy demetleri gibiydiler ve sedef gibi parlryorlardı. Gümüşümsü meteoroloji balonları günışığında parlıyor, aşağılarda UFO görüldüğüne dair raporlara sebep oluyorlardı. 1962'de bir Amerikan keşif uçağı, yerden yirmi kilometre yükseklikten Küba'daki Sovyet savaş başlıklarını görüntülemek için sessiz göklere sızmıştı. Aşırı yükseklik nedeniyle efsanevi U-2'nin pilotu uzay elbisesi giymek zorunda kalmıştı. Tüm zamanların en cüretkâr uçuşlarından biriydi ve koyu mavi göklerin uzayın engin boşluğuna açıldığı yerde gerçekleştirilmişti.

Seksen kilometre yükseklikte, tek tek birbirlerine geçmiş gece parlayan bulutlar ışık saçıyordu. Sıcaklık eksi 113 derece Celsiusru. Burada insan varlığının tek işareti, fırlatılan veya inen uzay araçlarının çok ender görüntüsüydü. Derin mavi artık yerini mavi-siyaha bırakmıştı. Burası putperest tanrılarının diyarıydı ve gizemleri modem bilim tarafından kutup ışıkları ve parlayan meteorlar olarak çözülmüştü. Termosfer, diğer tüm fiziksel çevre olaylanndan çok daha fazla masal ve efsaneye kaynak olmuştu. Gerçekte i tanrılar ya da yaşayan tüm canlılar için elverişsiz bir yerdi. Gama ve X-ışmlan" engelsizce yukarıdan yağıyordu. Termosfer yüzlerce kilometre boyunca uzanıyordu ama gaz molekülleri hem ender hem de birbirlerinden uzaktı.

Gerçi görecek başka şeyler vardı.

Saatte 28,000 kilometre hızla ilerleyen en alçaktaki uydular 150 kilometrelik bir yükseklikte Dünya'nm etrafında yörüngedeydiler. Doğalan gereği öncelikle casus uydularıydılar, yere müm^^n ^^n en yakın mesafede

lsaen, lan

c

o

konumlanmalardı. Onlann seksen kilometre üzerinde Uzay Radar Topograti Görevi uydusu, yirmi birinci yüzyılın gezegen haritasını çıkarmak üzere kara rakım verilerini topluyordu. Bunlar gibi göreceli alçak yüksekliklerde, atmosfer uyduları yavaşlatacak kadar yoğundu ve onlan yörüngede kalmak için arada bir yapılan yakıt ateşlemelerine muhtaç ediyordu. Dünyanın üç yüz kilometre üzerinde ise yakıta gerek yoktu. Merkezkaç kuvveti ve yerçekimi birbirini dengeliyor ve uydunun yörüngesi sabit kalıyordu. Gökler dolmaya başlamıştı.

Uydular, otoban ağlarında dolaşan otomobiller gibi dünyanın çevresinde dönüyor, birbirlerinin üzerinden ve altından geçiyorlardı. irtifa yükseldikçe trafik yoğunlaşıyordu. Beş yüz kilometrede Champ ve Grace adı verilen iki küçük seçkin uydu dünyanın çekim ve manyetik alanlarını gözlemliyorlardı. Kutup bölgelerinden altı yüz kilometre yukarıda ICE Sat dünyanın yüzeyinden gelen ışık yansımalarını ölçüyor ve bilim insanlarının kutup buzullarmdaki değişiklikleri saptamasına olanak tanıyordu. Onun yetmiş kilometre yukarısında da üç adet, son teknoloji şaheseri Amerikan Askeri Lacrosse uydulan Dünya'nm çevresinde dönüyor, yüksek çözünürlüklü radarla yüzeyini tarıyordu. 700 kilometrelik irtifada NASA'nın Landsat uydulan karayı ve kıyı bölgelerini gözlüyor,

genişleyen veya çekilen buzullarla ilgili veri topluyor, ormanların gelişimini ve denizde sürüklenen buz kütlelerinin oluşumunu haritalandırıyor ve Dünya'nın yüzey sıcaklığı ile ilgili doğru grafikler hazırlıyordu. Öte yandan SeaVVFS okyanuslardaki alg yoğunluğunu ve çoğahmını izlemek için optik tarama ve kızılötesi görüntüleme kullanıyordu. Yerden 850 kilometre yükseklikte NO AA uydulan, gezegenin etrafında güneşle eşzamanlı yörüngeyi kendileri yuva bellemişlerdi; sayısız meteoroloji uydusu da kutuptan kutuba hareketlerini sürdürüyorlardı. Uydu kalabalığı, kozmik ve güneş parçacıklarının Van Ailen Kuşaklan olarak bilinen iki radyasyon kuşağı oluşturduğu manyetosfere kadar ulaşmıştı. Van Ailen Kuşaklan yakın zamanda medyada oldukça "yer almışlardı, birçok Amerikalı için aya inişin asla gerçekleşmediğine yönelik sıkı bir kanıttılar —saygın bilim insanları bile astronotların bu ölümcül radyasyon kuşağından geçip de hayatta kalabilmek için yeterli konımaya sahip olduklanna ilişkin kuşkularını belirtmişlerdi. terminolojisinde uzay basitçe üçe aynlıyordu: Alçak Dünya Yörüngesi, ardından yerden 20,000 kilometre yükseklikteki GPS uydulan dahil olmal üzere sayısız uydu tarafından kullanılan Orta Dünya Yörüngesi, ME O ve son olarak da yerdurağan uyduların — özellikle uluslararası iletişim için kullanılan InlelsatTarın— 35,888

kilometre yükseklikle, Dünya'nın ^eşdi etrafında dönüşüne ayak

uydurduğu Yerdurağan Yörünge, GEO.

Mozart, bu uzaklıktan artık duyulamıyordu.

Piyanodan çıkan notalar bahar rüzgârında Vıu^pLJgitmişse de,

Li'nin Başkan'la olan konuşması uyduya kadar uzun bir ^ı^n gidip

gelmişti. Telefon

c

o

görüşmesinin en hararetli anlarında, sohbetlerini uzayda

yapmışlardı göklerdeki teknoloji sayesinde bilgi değiş tokuş

etmişlerdi. Uydu ordu. olmadan ABD asla Körfez Savaşı'nı veya

Kosova ya da Afganistan mücadelelerini sürdüremezdi. Hava

Kuvvetlerinin nokta atış bombardımanları uzaydan gelecek olan

yardıma bağımlıydı ve eğer KH-12 olarak da bilineı Crystal'ın yüksek
çözünürlüklü görüntüleri olmasaydı, ABD komuta merkez dağlarda

hareket eden düşman kuvvetlerine karşı kör kalırdı.

KH, Keyhole'ım kısaltmasıydı. ABD'nirt en hassas casus uyduları v

LacrosseTarın oluşturduğu radar sisteminin optik karşılığıydılar.

Dört-bt santimetre genişliğindeki nesneleri tespit edebiliyor ve

kızılötesi ışıkla çalışarak geceleri iş görebiliyorlardı. Dünya'nın

atmosferinin hemen üzerinde yörüngedı olan uyduların aksine bir

roket motoruna sahiptiler ve böylece epey alçak bi yörünge üzerinde hareket edebiliyorlardı. Genelde 340 kilometrelik bı yükseklikten kutuptan kutuba devriye geziyorlardı ki bu da tüm Dünya'yı yirmi dört saat içinde fotoğraflayabilecekleri anlamına geliyordu. Vancouver Adası açıklarında saldırılar başladığında, Keyhole uydularından bazıları 200 kilometrelik bir yüksekliğe indirilmişlerdi.

11 Eylül terör saldırılarına karşılık olarak ABD dünyanın çevresinde çok alçak bir yörüngede dönmek üzere yirmi dört adet yüksek çözünürlüklü optik casus uydu fırlatmıştı ve bunlar Keyhole ve Lacrosse ile birlikte, Almanya'nın ünlü SAR-Lupe sisteminin yeteneklerim bile aşan müthiş bir keşif şebekesi oluşturmuşlardı. Akşam saat sekizde, Denver'dan çok da uzak olmayan Buckley Field'da bir yeraltı sığınağında oturan iki adama bir telefon geldi. istihbarat merkezi, görevi Amerikan hava kuvvetleri ile uydu casusluğunda işbirliği yapmak olan ABD Ulusal Keşif Bürosu NRO'nun'birçok gizli yer istasyonlarından biriydi. Ulusal güvenlik ve kriptolojiden sorumlu NSA ile sıkı bağlan vardı. işi gizli dinleme ve önlemeydi. iki istihbarat servisinin güçlerini birleştirmesi ABD hükümetine emsalsiz bir gözetleme gücü vermişti. Ek olarak, tüm gezegen kesintisiz şekilde ECHELON adıyla bilinen ve uydu, radyo ve fıberoptik trafik dahil olmak üzere tüm uluslararası haberleşmeyi

dinlemek için değişik teknolojik sistemler kullanan neredeyse

tamamen otonom keşif şebekesi tarafından gözetleniyordu.

iki adam yeraltında, devasa bir uydu çanağının aşağısında

oturuyorlardj.. Monitörlerle dolu bir ekranda çalışırken zamanlannı

Keyhole, Lacrosse ve di keşif sistemlerinden gelen gerçek zamanlı

verileri alıp bilgiyi anali değerlendirerek geçiriyor, sonra da bu

bilgileri ilgili otoritelere gönderiyor! Unvanlarına bakılırsa istihbarat ajanlarıydılar ama dış görünüşlerind n hiçbir açık vermiyorlardı. Kot pantolon ve spor ayakkabı giymişlerdi

aha çok

derbeder rockçılara benziyoıiardı.

Çağrı onlara Long Island'ın kuzey doğu ucunda bir

%

teknesinin

c

o

telsizle yardım istediğini bildirdi. Anlaşılan Montauk yakınlarında

muhtemelen bir ispermeçet balinasının sebep olduğu bir kaza

olmuştu. Yine de yardım çağrısının gerçek olduğunun garantisi yoktu.

Şimdiden histeri havası yayılmış ve yanlış alarmlar yağmaya

başlamıştı. Daha büyük bir geminin yardım yolunda olduğu

söyleniyordu ama bunun da doğru olup olmadığını bilmenin yolu yoktu. Santral, mürettebatla irtibatı saniyeler içinde kaybetmişti.
Bir Keyhole sınıfı uydu K.H-12-4 güneydoğudan Long Island's yaklaşıyordu. Araştırmaya başlamak için iyi bir konumdaydı.
Buckley Field's verilen talimatlar teleskopu kıyı şeridinin ilgili bölümüne odaklamaktı.
Adamlardan biri klavyeye bir dizi komut yazdı.
Atlantik kıyılarının yüz doksan beş kilometre üzerinde K.H-12-4 gökyüzünde süratle ilerliyordu; 15 metre uzunluğunda, 4.5 metre çapında, yakıt dahi) toplam 20 ton ağırlığında silindirik bir teleskoptu. Her iki yanından büyük güneş yelkenleri uzanıyordu.
Buckley Field'dan verilen emir, uydunun herhangi bir yönde bin kilometrelik bir alanı tarayabildiği dönen aynasını çalıştırdı. Bu durum sadece çok küçük bir ayar gerektiriyordu. Akşam çöküyordu bu yüzden görüntü güçlendiriciler devreye girerek görüntüyü gün ortasıymışçasına aydınlattılar. Her beş saniyede bir KH-12-4 bir fotoğraf çekti ve veriyi Buckley Field'a geçen bir nakil uydusuna gönderdi.
Adamlar ekrana baktılar.
Montauk uzakta belirdi, kartpostal gibi eski bir kasabaydı ve

dünyaca ünlü bir deniz feneri vardı. Ama 195 kilometre yukarıdan

Montauk un cazibesi ancak bir haritada görülebilecek kadardı.

Binalardan görünebilen yegane şey olan şık benekleriyle dolu

manzara yolların ince çizgileriyle bölünüyordu. Fener bile burundaki soluk beyaz bir ışık noktacığından ibaretti.

Arkasında Atlantik ufka uzanıyordu.

Uyduyu idare eden birinci adam teknenin saldırıya uğramış olması

gereken bölgeyi işaretledi, koordinatları girdi ve görüntüyü

yaklaştırdı. Ekran suyla dolarken sahil görüntüden kayboldu.

Görünürde tekne falan yoktu.

Diğer adam izledi. Balık kroket ile dolu kağıt torbaya uzandı.

"Aramaya devam et, o zaman." dedi.

"Sakin ol be adam."

"Sakin mi? Veriyi şimdi istediklerini söylediler.

"Eh, kıçımı öpsünler." Operatör teleskopun aynasını çok az oynatt^. "Anlamıyor musun, Mike? Sonsuza kadar sürecek. Bu iş

tümden boktan. Her şeyi hep o anda istiyorlar ve bu sefer beklemeleri gerekecek. Şu boktan minik tekne sağ olsun, bütün lanet okyanusu

taramamız gerekiyor."

"Okyanusu aramamız gerekmiyor, tekne burada ol NOAA

aracılığıyla geldi. Eğer göremiyorsak, batmıştı^"

"Günümü şenlendiriyorsun."

%

rdım çağrısı

c

o

"Yaa." Adam parmaklarını yaladı. "Zavallılar."

"Siktir et. Asıl zavallılar biziz. Lanet gemi battıysa enkazı aramamız gerekecek."

"Tembelin tekisin, bitiyor muydun, Cody?"

"Öyle."

"Biraz kroket al —Hey, o da ne?" Mike yağlı parmaklarından birini ekrana uzattı. Suda uzun, karanlık bir leke vardı.

"Şimdi anlarız."

Teleskop, Şalgaların arasında bir balinanın hatları belirene kadar görüntüyü yaklaştırdı. Ama tekneden hâlâ eser yoktu. Ekranda üzerlerinŞe soluk beyaz noktalarla Şaha fazla balina belirdi — püskürtmelerinŞen çıkan Şumanlardı bu noktalar. Sonra ŞalŞılar.

"O zaman buraya kadar herhalde." Şedi Mike.

Cody tekrar zum yaptı. Artık görüntü maksimum çözünürlükteydi. Dalgaların üzerinde ilerleyen bir martı gördüler. Teknik olarak iki düzine kare pikselden ibaretti ama bir kuş gibi görünüyordu.

Bölgeyi taradılar ama ne gemiyi ne Şe enkazı görebilŞiler.

"Belki Şe yanlış yerdeyiz." Şedi Cody.

"Mümkün değil. Verilen bilgiye göre, eğer ilerlemeŞiyse tekne

burada olmalı." Mike esnedi, kağıt torbayı bir top haline getirdi ve çöpü nişanladı. Iskaladı. "Yanlış alarm olmalı. Gerçi, orada olmayı isterdim."

"Orada nerede?"

"Montauk'ta. Güzel bir kasaba. Geçen yıl arkadaşlarla oraya

gitmiştim, SanŞy ile ayrıldıktan hemen sonra. Çoğunlukla sarhoştuk

ya Şa kafamız güzeldi ama orada kayalıklarda öylece yatıp

günbatımını izlemek güzeldi. Üçüncü gece bardaki garson kızla işi

pişirdim, vay be, ne yolculuktu!"

"Dileğiniz benim için bir emirdir."

"Yani?"

CoŞy ona sırıttı. "Montauk'u ziyaret etmek mi istiyorsun? Biz bu lanet uydu ordusunun kumandanıyız. Ve burada olduğumuza göre ve

tüm... "

Mike'ın yüzü ayŞınlanŞı. "Deniz fenerine gidelim," Şedi. "sana neredi" seviştiğimizi göstereyim."

"Baş üstüne, Kaptan."

"Ah, aslında... belki Şe yapmamamız gerekir. Başımız ŞerŞe

girebilip."

"Neden? Zaten oraya bakmamız gerekiyor. Enkaz arıyoruz,

unuttun mu?"

Parmakları klavyenin üzerinde Şans edercesine hareket etti.

Teleskop görüntüyü yeniden uzaklaştırdı. Ekranda anakara belirŞi.

CoŞy beyaz noktayı seçti ve fener önlerinŞe belirene Şek yakınlaştı.

Kayalıklar kırmızımsı ışıkla yıkanmıştı adeta. Güneş Montauk'un

üzerinael^D^^yorau. Bir çift, kollarını birbirine dolamış halde feneri geçtiler.

c

o

"Günün in iyi zamanı," dıdi Mikı, "dili gibi romantik."

"Onu fınırin önündı mi bıcırdin?"

"Saçmalama! Hayır, daha aşağıda... Bak işti orası! Şu ikilinin gittiği yır. iana söyleyeyim, orası çok ünlüdür. Her akşamüzeri plajda

pantolonları ndirmı zamanı."

"Hıy, bılki bir şıylır görürüz."

Cody teleskopu çevirdi, böylece çiftin önünden ilerledi. Kara

kayalıklarda iaşka birileri yokmuş gibi görünüyordu. Martılar

üzerlerinden uçuşuyor, .iyecek parçaları için dalıyorlardı.

Sonra ıkranda başka bir şıy bilirdi. Düz bir şıy. Cody kaşlarını

çattı. Mikı öne eğildi. Bir sonraki fotoğrafı beklediler.

Görüntü değişti.

"Bu da ne?"

"Hiç fikrim yok. Daha yakınlaşabiliyor musun?"

"Hayır."

KH-12-4*tın bir sonraki görüntü gıldi. Manzara yinı değişti.

"Siktir." diyı fısıldadı Cody.

"Bu da ne böyle?" Mike gözlerini iyice açtı. "Yayılıyor. Lanet yamaçtan yukarı sürünüyor."

"Siktir." dıdi Cody yınidın. Bu kız korkmuş gibiydi.

Montauk,

ABD

Linda vı Darryl Hoopır üç haftadır ıvliydilır vı balaylarını Long

Island'da geçiliyorlardı. Bölgenin yerlileri olarak balıkçıların yerini film yıldızlan aldığından biri Long Island kalmak için pahalı bir yır halini gelmişti. Artık kilomıtrılırcı uzanan kumsallarda yüzlerce

seçkin balık restoranı vardı. Son modaya uygun giyinen Nevv

Yorklular hafta sonlarını seçkin stillerini sergileyerek orada

geçiriyorlardı. Aslına bakılırsa Amırika'nın gırçıktın zıngin

sanayicileri ayrıcalıklı East Hampton's yerleşmişlerdi; yağlıboya bir tablo kadar mükemmel tarihi kasaba, çalışan nüfusu için oldukça

pahalıydı. Daha günıy batıdaki Southhampton da ucuz değildi ama

Darryl Hoopır gınç vı hırslı bir avukat olarak nam salmıştı.

Manhattan şıhir mırkızindıki avukatlık firmasının ortaklığına hazırlandığı bir sır değildi. Hınüz büyük paralar akmıyordu ama Hoopır hiç şüphesiz doğru yoldaydı. Üstelik sevimli bir fıstıkla evlenmişti. Linda hukuk fakültesinin göz bebeğiydi ama sonunda, seyrelen saçlan ve kaim camlı gözlüklerine rağmen Darryl'i seçmişti. Hoopır şansı yüzündın mutluydu vı yıldızının yüksıldiğinin bilincindi kındinı vı Linda'ya gılıcıktı yaşayacaklarının ^fa^ bfr ^parçasını tattırmaya karar vınrıişti. Gırçığı söylımık gırıkirsı ^tulhKampton'da bir otıli

O

karşılayacak paraları yoktu ve dışarıdaki zevkli restoranlarda yemek yemek onlara gecede yüz dolara patlıyordu. Ama dert değildi. Deli gibi çalışıyorlardı ve biraz olsun lüksü hak etmişlerdi. Üstelik Hooperlar'ın en gözde mekânları diledikleri sıklıkta ziyaret etmeleri için çok zaman geçmesi gerekmeyecekti.

Karısını biraz daha yakınma çekti ve Atlantik'e baktı. Güneş denizin içine batmaya hazırlanıyordu. Gökyüzü menekşe rengine dönmüştü, bulut demetleri urukta pespembe parlıyor, minik dalgalar kumsala çarpıyordu. Hooper biraz daha kalmayı düşündü. Otoyol bu saatte dolu olurdu ama bir iki saat içinde Southhampton's giCen yol

açılırdı. Harley'le elli kilometreyi yirmi CakikaCa giderlerdi. Şimdi gitmek yazık olur gibi geliyordu.

Özellikle Ce Montauk Burnu gün batımınCan sonra aşıklar için

kusursuz bir yerken, en azından herkes öyle diyordu.

Yavaşça kayalıklara doğru ilerlediler. Birkaç adım sonra plajın geri kalanından görünmeyen düz bir alana geldiler. Hooper aşıktı ve

kimsenin onlan göremeyeceği fikri hoşuna gitmişti.

Kansını öper, ellerini tişörtünün içine kaydırır ve tişörtünü

çıkardığı sırada, karısı onun kemerini çözmekle meşgulken Buckley

FielC'Ca yerin altında oturan iki adamın, 195 kilometre yukarıdan

onları izleyebileceği dünyada aklına gelmezdi. Sonunda birbirlerine

sokularak giysilerin üzerine yattılar. Kansını öpücükleriyle kuşattı ve LinCa sırtüstü CönCü. Öpücükleri karısının göğüslerinde dolaştı ve

beline doğru indi, elleri aynı anda her yerdeydi. Kadın kıkırdadı.

"Dur. Gıdıklanıyorum."

Sağ elini kadının baldınnın iç kısmından çekti ve onu yeniden öptü.

"Hey, ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordu? Her zaman yaptığı şeyleri yapıyordu —kadının

hoşuna gittiğini bildiği şeyleri. DuCaklannı CuCaklarına kapadı ama

kaCının gözleri onun arkasında bir yere kilitlenmişti. Hooper CönCü.

LinCa'nın bacağında bir yengeç varCı. KaCın küçük bir çığlıkla

bacağını sallayarak onu uzaklaştırdı. Yengeç sırt üstü Cüştü, sonra

kıskaçlarını açarak Sönmeye uğraştı. "Of, beni korkuttu."

"Galiba o Ca aksiyona katılmak istedi." Hooper sınttı. "Şansın yok Sostu kenCi türünde bir hanım bulman gerek."

Linda gülümsedi ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Küçük CeCi,

"Saha önce hiç bunun gibi bir yengeç görmemiştim."

"Nesi komik?"

«

"Bilmem. Sence Ce komik görünmüyor mu?"

Hooper yengeci Saha yakından inceledi. Yengeç hâlâ'îl hareket

etmemişti. Çok büyük sayılmazdı, on santimetreden uzun değildi ve

beyazdı. Kabuğu kayanın koyu rengi üzerinde parlıyordu. Elbette

sırTdış^bir renkti ama başka, bir gariplik daha vardı. Linda haklıydı.

Komik görünüyordu.

m,

ik şey,"

C

O

jmik «gö rut

Sonra fark etti. "Gözleri yok." dedi.

"Aaa evet." Linda dönerek dizleri ve elleri üzerinde yaratığa, doğru emekledi. "Acayip. Hasta olabilir mi?"

"Bana kalırsa hiç gözleri olmamış." Hooper parmaklarını

Linda'nın omurgasında gezdirdi. Linda parmakları ile yengecin

kıskaçlarını dürttü ve hızla elini geri çekti. Ama hiçbir şey olmadı.

"Amma sakin."

"Haydi ama, boş ver şu aptal yengeci."

"Kendini korumaya çalışmıyor."

Hooper içini çekti. Kadının yanına çömeldi ve yengeci dürttü.

"Haklısın. Neyse, hayvanı rahat bırakalım."

Linda gülümseyerek onu öptü. Hooper kadının dilinin kendininkine

dolandığını hissetti. Gözlerini kapayıp kendini...

Linda silkindi. "Darryl."

Yengeç eline gelmişti. Arkasında bir tane daha, onun ardında da

üçüncü bir tane vardı. Hooper'ın gözleri onları sahilden ayıran kaya duvara kaydı.

Siyah taş yüzey sayısız zırhlı kabukla kaplıydı. Kıskaçlı, beyaz,

gözsüz yaratıklar göz alabildiğine, sıra sıra uzanıyordu.

Milyonlarcası vardı.

"Ah Tanrım." diye fısıldadı Linda.

Vücut denizi hareket etmeye başladı. Hooper daha önce daha küçük

kabukluların kumda hareket ettiğim görmüştü ama nedense yengeçlerin daha yavaş ve rahat bir biçimde hareket ettiklerini düşünürdü. Bunlar hızlıydı — korkutucu derecede hızlı. Sanki bir gelgit dalgası gibi onlara doğru aktılar, zırhlı bacakları kayada yumuşak sesler çıkarıyordu.

Linda çırılçıplak ayağa fırladı ve geriledi. Hooper eşyalarını toplamaya çalıştı ama sendeleyip kollarındaki elbiseleri düşürdü. Yengeçler giysilerin üzerine üşüştü ve Hooper geri sıçradı.

Yaratıklar onu takip etti.

"Sana zarar vermezler." diye bağırdı. Ama Linda çoktan kayaların üzerine tırmanıyordu.

"Linda!"

Kadın dengesini kaybetti ve başı önde kayalara düştü. Hooper hı^l^ ^na seğirtti ama yengeçler daha hızlı hareket ediyorlardı, yetişip üzerlerine tırmandılar. Linda çığlık attı, sesi panikle dolu ve tizdi. Hooper elinin tersiyle yaratıkları kadının sırtından ve kendi kollarından attı. Linda zıpladı, paniğe kapılmıştı ve saçlarını karıştınyordu.Kafasında yengeçler vardı. Hooper onu yakaladı ve öne itti. Canını acıtmak istememişti sadece yengeçlerden kurtulmaya, ikisini kayaların üzerine çığ gibi üşüşen yaratıklardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama Linda yine t^^^^ve Hooper'a tutunup onu

9'

ona

392

C

O

da kendiyle birlikte aşağı çekti. Yere çarptığında altında

parçalanan yengeç kabuğu kütlesini hissem. Sivri uçlar acıtarak etine batıyordu. Çırpındı. Yüzlerce keskin ayak vücudu boyunca

koşuşturuyordu. Parmaklarındaki kanı gördü ve ayağa kalkarak

Linda'yı da çekti.

Her nasıl olduysa kayalıkları geçip çırılçıplak Harley marka

motosikletlerine koştular. Hooper omzunun üzerinden geriye baktı.

Fenerin etrafındaki yükseltilmiş alandan başlayarak tüm kumsal

yengeç kaynıyordu. Okyanustan da geliyorlardı, sayılamayacak kadar

çoktular. ilk dalga şimdiden otoparka ulaşmış ve düz alanda

hızlanmıştı. Hooper ardından Linda'yı sürükleyerek koşuyordu.

Tabanlarına çıtırdayan kabuklar batıyordu ve ayakları sümüksü bir

maddeyle kaplanmıştı. Kaymamak için dikkatli olması gerekiyordu.

Sonunda motorsiklete ulaştılar, üzerine atladılar ve Hooper motoru

çalıştırdı.

Otoparktan hızla açık yola çıktılar ve yarışır gibi Southampton'a

yöneldiler. Motosiklet ezilen yengeçlerin kayganlaştırdığı yolda tehlikeli bir biçimde kaydı. En sonunda kaynayan kütleden uzaklaşmış, asfaltta ok gibi ilerliyorlardı. Karşı yönden bir kamyonet belirdi, direksiyondaki yaşlı adamın gözleri gördüklerine inanamıyormuşçasına fal taşı gibi açılmıştı. Sanki bir film karesi gibi, diye düşündü Hooper —üzerlerinde en ufak bir kumaş parçası bile olmadan motosikletle giden iki kişi. O kadar berbat olmasa durumu komik bile bulabilirdi.

Montauk'un kıyısındaki evler göründü. Long Island'ın doğu ucu, kıyıya paralel ilerleyen otoyoluyla birlikte ince bir arazi şeridinden ibaretti. Hooper kasabaya girerken beyaz yengeçlerden oluşan bir selin soldan yaklaştığını gördü. Kayalıklardan dökülüyor ve yola doğru ilerliyorlardı.

Hızlandı.

Beyaz sel daha hızlıydı.

'Montauk'ahoş geldiniz' tabelasına birkaç metre kala araba yoluna ulaştılar. Yol onlarla kaynıyordu. Bir kamyon geri dönerek kaçmaya çalışıyordu. Hooper Harley'nin altından kaydığını hissetti. Aracı düzeltmeye çalıştı ama motosikl kontrolden çıkmıştı.

Ah, hayır, diye düşündü. Lütfen. Tamun, hayır.

Kamyon yola devrildi. Harley ona doğru kayıyordu. Hooper, VİŞ^

çığlık attığım duydu ve motosikleti bütün gücüyle döndür

lıştı.

Kamyonun önünden kayarak geçtiler ve krom kaplı met ali kıl pa

dılar.

Harley hâlâ dönüyordu ama Hooper onu düzeltti. i kaçışıyordu.

Umursamadı. Önlerindeki yol açıktı " Son sürat Southampton's

ilerlediler.

yollarından

Buckley Fıeld, ABD

"Orada ne oluyor?"

CoŞy'nin parmakları klavyede gezindi. Görüntülere değişik

filtrelerle bakmaya çalıştı ama tüm görebilŞikleri açık renkli bir

kütlenin okyanustan karaya aktığıydı.

"Bir dalgaya benziyor." Şedi. "Lanet olası kocaman bir dalga."

"Ama bir dalga görmedik." Şedi Mike. "Bunlar hayvanlar olmalı."

"Hangi siktiğimin hayvanı?"

"Onlar..." Mike monitöre baktı. işaret etti. "Bak, tam orada! Şuna yakınlaş. Bir metreye kadar."

CoŞy bölgeyi seçerek yakınlaştı. Ekran aydınlık ve karanlık

piksellerden oluşan bir görüntüyle kaplandı.

"Daha yakın."

Pikseller genişledi, bazdan beyaz, Şiğerleri ise grinin değişik

tonlarınŞayŞı.

"Peki, belki Şe ŞelirŞim," Şedi Mike yavaşça, "ama şeye benzemiyorlar mı?" Nasıl mümkün olabilirŞi ki? "Kıskaçlar," Şedi,

"kıskaç ve kabuklar."

CoŞy ona baktı. "Kıskaç mı?"

"Yengeçler."

CoŞy'nin çenesi düştü. Uyduya kıyı şeridini araması için gerekli

komutları girdi.

KH-12-4, Montauk'tan East Hampton'a, oradan Şa Southhampton,

Mastic Plajı ile Patchogue'ye geçti.

"Bu olamaz." Şedi Mike.

"Olamaz mı?" CoŞy döndü. "Bal gibi Şe oluyor. Orada aşağıda ŞenizŞen bir şeyler çıkıyor, üstelik tüm Long Island kıyıları boyunca.

Hâlâ Montauk'a gitmek istiyor musun?"

Mike merkezi aramak için telefonu kalŞırŞı.

New

York Büyük Şehir, ABD

0.

**Montauk'un çıkışından hemen sonra 27. Otoyol, Long Island 495. Eksp^^ Yol'a bağlanıyordu. Bu yol Queens'e giŞiyordu. Montauk'tan New York'a 200 kilometre civarı mesafe vardı ve büyük şehre yaklaştıkça yol kalabalıklaşıyordu. Yolun hemen hemen yarısında, PatchogueRyakınlarınaa, fazladan trafik sıkışıklığı olacaktı. **

Bo Henson kendi özel kurye şirketinde bir postacıydı. LongvIslanŞ'a günde iki kez gidip geliyordu. Patchogue'ye havaalanınŞanı^ir paket alıp yakınlarda bir yere bırakmak için gitmişti. Şimdi Şe şehri ^^r^önüyorŞu. ŞimdiŞen

c

o

yorucu bir gün geçirmişti ama Fedex gibi büyük şirketlere karşı savaşırken uzun saatlerden yakınmanın bir alemi yoktu. Gerçi çok yakında rahatlayabilecekti. Tüm teslimatlarını yapmıştı ve işi beklediğinden daha erken bitmişti. Yorgunluktan canı çıkmıştı ve canı bir bira çekiyordu.

Amityville yakınlarında, Queens'ten aşağı yukan kırk kilometre

önce, öndeki araba kaydı.

Henson frene asıldı. Öndeki araba düzeldi ve hemen yavaşladı.

Dörtleri yanmıştı. Bir şey yolu kaplamıştı. Gümşığı karanyordu ve Henson yolu neyin kapladığını göremedi, sadece hareket ettiğini ve soldaki çalılardan geldiğini fark etti. Sonra yengeçleri gördü. Otoban onlarla dolup taşıyordu. Yolu geçmeye çalışıyorlardı ama hiç şansları yoktu —-kırık kabuk parçalan ve sümük izleri şimdiye kadarki zayiatın kahntısıydı.

Trafik sürünerek ilerliyordu. Sanki sabun üzerinde gider gibiydiler.

Henson küfretti. Yaratıkların nereden çıkmış olabileceklerini merak etti. Gazetelerde Christmas Adası'ndaki dağlardan üremek için denize göç eden yengeçleri okumuştu. Her yıl yüz milyon tanesi adeta tek bir kütle halinde yola çıkıyorlardı. Ama Christmas Adası Hint Okyanusu'ndaydı ve fotoğraflarda gördüğü yengeçler dev gibi ve kmnızılardı, bunun gibi kaynaşan beyaz bir kütle değil.

Henson bunun gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Bir kez daha küfretti ve radyoyu açtı. Bir süre sonra bir country müzik istasyonu buldu ve kendini kaderine bıraktı. Dolly Parton, radyodan onu teselli etmek için elinden geleni yapıyordu ama hiçbir şey ruh halini düzeltemezdi. On dakika sonra haberler başladı ama yengeç istilasından bahsetmiyorlardı. Bir kar temizleme aracı belirdi, sıkışık trafiğin arasından ilerleyerek milyonlarca yengeci yoldan

süpürmeye çalıştı. Etkisi işleri hepten kanştırmak oldu. Henson tüm yerel radyoları denedi ama hiçbiri bundan bahsetmiyordu, bu da onu iyice sinirlendirdi: o acı çekiyordu ve kimsenin umurunda değildi. Bu arada havalandırma aracm içine dayanılmaz bir koku pompalıyordu, bu yüzden kapatmak zorunda kaldı.

Kesişen yolların soldan Hempstead ve sağdan Long Island'a giden karşı tarafında trafik hız aldı. Yaratıklar henüz oraya kadar gelmemişlerdi. Henson gaza bastı ve Queens'e umut ettiğinden bir saat sonra vardı. Burnundan soluyordu. Doğu Nehri'ne varmadan hemen önce sola döndü ve Brooklyn, Greenpoint'teki her zaman i.ki içtiği yere yol alırken Nevvton Creek'i geçti. Aracını park etti, indi; kamyonetinin durumunu gördüğünde neredeyse kalp krizi geçirecekti. Tekerlekler, jant kapakları ve boya, ta pencerelere kadar ulaşan bir yengeç çamuru ile kaplanmıştı. Ertesi gün ilk iş yollara düşmesi gerekiyordu ve bu halde teslimat yapamazdı.

Geç olmuştu ama bira, o kamyoneti yirmi

çık araba yıkama

c

o

merkezine götürene kadar bekleyebilirdi. Tekrar kamyonete bindi, üç blok boyunca araba sürdü ve çocuklara alaşımlara dikkat

etmelerini söyledi, kamyonetinde en ufak bir kir bile görmek

istemiyordu. Sonra onu nerede bulacaklarını söyledi ve bira için

tekrar bara döndü.

Araba yıkama servisi detaylı, adam gibi iş yapmakla ünlüydü.

Henson'm kamyonetindeki sümüksü yapışkan maddeyi çıkarmak

güçtü ama uzunca bir süre sıcak su fıskiyesine tutulunca eridi. Tıpkı güneşte kalaa jöle şeker gibi, diye düşündü basınçlı suyun başındaki çocuk. Atık su kanalizasyona aktı.

New York'un benzersiz bir su sistemi vardı. Araçlar ve trenler

Doğu Nehri'nin otuz metre altından geçerken, temiz su ve

kanalizasyon boruları yerin 240 metre altında uzanıyordu. Güçlü

matkaplanyla mühendisler suyun şehre rahatça girip çıkmasını

sağlamak için sürekli yeni tüneller açıyorlardı. Var olan boruların

yanı sıra artık kullanılmayan sayısız eski tünel vardı. Uzmanlar, Nevv York'un altında yatan borulaun tümünü kimsenin bilemeyeceğini

iddia ediyorlardı. Tüm şebekeyi gösteren bir tek harita bile yoktu.

Bazı tüneller sadece bir grup serseri tarafından bilinirdi ve onlar da bunu sır gibi saklarlardı. Kanalizasyon sistemi, yönetmenlere içinden korkunç yaratıkların çıktığı korku filmleri yapmaları için ilham

kaynağı olmuştu. Nevv York kanalizasyonlarına akan her şey bir

anlamda yolundan sapardı.

O gece ve takip eden birkaç gün içinde Brooklyn, Queens, Staten

Island ve Manhattan'daki araba yıkama servisleri Long Island'dan

gelen araçlarla dolup taştı. Atık su şehrin bağırsaklarına aktı, diğer atık sıvılarla karıştı ve geri dönüşüm istasyonlarına girdi. Sonra

tekrar sisteme pompalandı. Henson'ın kamyoneti pırıl pırıl teslim

edilmesinden birkaç saat sonra, atık sıvılar Nevv York'un su

şebekesine karışmıştı.

Altı saat içinde ilk ambulanslar caddelerde hızla geçmeye

başlamışlardı.

C

O

11 Mayıs

Château fVhistler, Kanada

Değişimle barışık olmanın her zaman bir yolu vardı. Ya da en

azından Johanson hep bir yolunu bulmuştu. Evini kaybetmek her ne

kadar onu üzse de onsuz yaşayabileceğini de biliyordu. Evliliğinin

bitişi bile yeni bir başlangıç olmuştu. Troıdheim'dayken kısa süreli ilişkileri yalnızlığını bölmüş ama hiçbiri onu rahatsız etmemişti. Ona kalırsa, estetik duyarlılıklarına veya armoni zevkine bir şey

eklemeyen her şey çöpe gidebilirdi. Yüzey, başkaları ile paylaştığı bir şeydi ama derinlikleri kendine saklıyordu. Hayatla başa çıkmak için

yöntemi buydu.

Ancak şimdi, günün erken saatlerinde, başka, daha rahatsız edici

hatıralar geçmişten kendilerini belli ediyordu. Sol gözünün açılmasını istememişti ama artık açıldığına göre daha tepeden bir açıyla bakıyor, hayatındaki değişim tarafından mahvedilen insanları düşünüyordu.

Karısı.

insanlar hayatlarının kontrolünün kendi ellerinde olduğunu

düşünerek büyürlerdi. Ama o karısını terk etmişti ve karısı kontrolün bir yanılsama olduğunu öğrenmek zorunda kalmıştı. Onunla

tartışmış, ona yalvarmış, bağırmış, anlayış göstermeye çalışmış,

sabırla dinlemiş, acıması için yalvarmış ve ortak yaşamlarından

dertop edilip atılarak geride bırakılmıştı. Herhangi bir şeyi

değiştirebilme gücü olduğuna inanmaktan vazgeçmişti. Hayat bir

kumardı ve o kaybetmişti.

Bir anda daha farklı hissetmeye başlaması onun suçu muydu?

Duyegr^iljr^ ¡

masumiyet ve suçluluğun ötesindeydi, hayatın koşullarına karşı

biyokimyasal tepkimelerdi. Pek romantik olmadığını biliyordu ama

endorfinler her türlü romantizmden fazlasını ifâde ediyordu. O

zaman suçu neydi? Tutamayacağı sözler vermek... Johanson diğer

gözünü açtı.

Değişim onun için yaşam iksiriydi. Karısı

ısı için

ise bir çe

suç

çeşit komayı

c

o

tetiklemişti. Yıllar sonra Trondheim'dayken, arkadaşları karısının

sonunda ayaklan üzerinde durduğunu ve hayatının dizginlerini

yeniden ele aldığını söylemişlerdi. Bir süre sonra yeni birini bulmuştu.

Johanson'la, özlem ve hınçtan duygulan olmaksızın, birkaç kez

telefonda sohbet etmişlerdi. Acı kenCi kendine yok olmuş ve Johanson suçluluk yükünden kurtulmuştu.

Ama şimdi geri dönmüştü.

Tina Lund'un soluk, sevimli yüzüyle onu her yerde takip ediyordu.

Şimdiye dek her türden farklı senaryoyu aklından geçirmişti. Gölde

birlikte olmuş olsalardı her şey değişecekti. Belki de onunla Shetland Adaları'na gelirdi. Ya Ca her şeyi mahveCerCi ve Johanson kaCının

sözünü dinleyeceği son kişi olurdu, mesela Kare'yle buluşması için

teşvik ettiğinde. Her iki türlü de şimdi hayatta olurdu.

Kendi kendine böyle düşünmenin aptalca olduğunu söylüyordu.

Ama düşünceler geri gelmeye devam ediyordu.

Güneşin ilk ışınları oCaya girCi. Her zaman yaptığı gibi perdeleri ardına kadar açık bırakmıştı; perdeleri kapalı bir yatak odası bir mezardan beterdi. Kahvaltı için kalkıp kalkmamayı düşündü ama içinden hareket etmek gelmiyordu. Lund'un ölümü onu kedere boğmuştu. Ona aşık değildi ama onu seviyordu. KaCının huzursuzluğu ve özgürlük tutkusu ikisini ayırdığı kaCar bir araya da getirmişti.

Sonsuza kadar yaşamayacağım diye düşündü. Lund öldüğünden beri ölümü Cüşünür olmuştu. Kendini yaşlı hissetmeye alışık CeğilCi ama görünen o ki kaCer artık ona bir son kullanma târihi Camgalamıştı. Elli altı yaşınCayCı, mükemmel durumdaydı ve istatistiksel olarak kaza ya da hastalıkla zamanından önce ölme tehdidini atlatmıştı. Hatta bir tsunamiden bile kurtulmuştu. Ama zamanın geçip gittiğine hiç şüphe yoktu. Yaşamının çoğu geride kalmış ve tümünün bir hata olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Hayatında iki kadın ona güvenmişti ve o onları korumayı başaramamıştı.

Karen VVeaver hayattaydı. Ona Lund'u anımsatıyordu. O kadar hiperaktif, temkinli ve değişken mizaçlı değildi ama Lund'un gücüne, dayanıklılığına ve sabırsızlığına sahipti. Tsunamiden kaçtıktan sonra

ona teorisini anlatmıştı kaCın Ca ona Lukas Bauer için yaptığı işi

açıklamıştı. Bir süre sonra No^ gelmiş ve evsizler kervanına

katılmışlardı. Ama NTNU'ya ait bi nalar hâ

ıs Kab^a'c

ayaktaydı. Yetkililer onu işe boğmuş ve daha göle kaçamada

çağrılar gelmişti. VVeaver'ın onlara katılması onun fikriydi, görünü ürde Ba

dan

auer'in

işi hakkında herkesten daha fazla bilgiliydi ve bunları aktarabilirdi.

Aına asıl sebep bu değildi. Eğer helikopter olmasaydı VVeaver asla

kurtulamayacaktı, yani bir anlamda Johanson onu kurtarmıştı.

VVeaver, LunC'a yardım etmeyi

başaramadığı için onun kefaretiydi ve ona göz yüzden onu

yakınında tutmak en iyisiydi.

ulak olmaya karar vermişti. O

C

O

ee

Geçmişin anıları günışığında solup gittiler. Johanson kalktı, bir duş

aldı ve altı buçukta açık büfeye vardığında erken kalkanın bir tek

kendisi olmadığını gördü. Yemek odası kahve içen, müsli ve meyve

yiyen ve aceleyle konuşan istihbarat ajanları ve askerlerle doluydu.

Johanson tabağını tepeleme çırpılmış yumurta ve domuz pastınnası ile doldurdu ve tanıdık bir yüz aradı. BohrmannTa konuşmayı isterdi

ama adam görünürde yoktu. Ama General Li orada, iki kişilik bir

masada tek başına oturuyordu. Bir dosyayı karıştırıyordu ve ara sıra önündeki bir kase meyveyi kaşıklıyordu.

Li'deki bir şey Johanson'un ilgisini çekiyordu. Olduğundan daha

genç göründüğünü tahmin etti. Bir adamın onu yatağa atmak için ne

yapması gerektiğini merak etti ama bunu denemenin pek tavsiye

edilecek bir şey olmadığına karar verdi. Li, başkasının inisiyatifi ele almasından hoşlanan birine benzemiyordu.

Okuduğu şeyden başını kaldıran Li onu gördü. "Günaydın Dr.

Johanson." diye seslendi. "iyi uyudunuz mu?"

"Bebek gibi." Masaya doğru yürüdü. "Kahvaltıda yalnızsınız sanırım. Galiba yukarılar yalnız oluyor."

"Neden bana katılmıyorsunuz? Kendi fikirleri ile meşgul insanların çevremde olmasından hoşlanırım. Bu zihni biler."

Johanson oturdu. "Benim öyle olduğumu kim söylemiş?"

"Belli." Li dosyasını bıraktı. "Kahve?"

"Evet lütfen."

"Dün kendinizi açık ettiniz. Buradaki diğer bilim insanları kendi alanlarına odaklanıyorlar. Shankar gizemli derin deniz sesleriyle

uğraşıyor, Anavvak, balinalarına neler olduğunu anlamaya çalışıyor

—gerçi sorunumuz hakkında diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip—

ve Bohrmann'ın bir metan felaketi olacak diye ödü kopuyor.

Değişkenlerle oynayıp duruyor ve ikinci bir heyelanı önlemeye

çalışıyor. Geri kalanları da aynı azimle çalışıyor."

"Bayağı bir iş bu."

"Ama daha hepsini birbirine bağlayacak bir teori geliştiremediler."

"Böyle bir teoriye ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim." dedi Johanson ifadesiz bir sesle. "Bu bir Arap komplosu değil miydi?

"Buna inanıyor musunuz?"

"Hayır."

"O zaman neye inanıyorsunuz?"

"Ne düşündüğümü bilmek istiyorsanız, bir iki gün daha bekl^

"Henüz kendinizi ikna edemediniz mi?"

•

"Hemen hemen." Johanson kahvesini yudumladı. "Bu hassas bir mesele. Sizin Bay Vanderbilt'iniz terörizmle kafayı bozmuş.

Şüphelerimi dile getirmeden önce, beni destekleyecek birini bul

"Ve bu kişi kim olacak?"

Johanson bardağını masaya bıraktı. "Siz, General."

Li şaşırmış görünmüyordu. "Beni bir şeye ikna edecekseniz, belki de ne olduğunu söylemelisiniz."

"Kesinlikle." diyerek gülümsedi Johanson. "iyi bir zamanlamayla."

Li dosyayı masanın diğer yanına itti. içinde bir dolu faks vardı.

"Belki bu kararınızı hızlandırır, Dr. Johanson. Bunları bu sabah saat beşte aldım. Görünüşe göre kimse bize tam olarak ne olduğunu

anlatamıyor ve hâlâ tam bir rapor bekliyoruz ama hızlı bir karar

vermem gerekiyordu. Birkaç saat içinde Nevv York ve çevresinde

sıkıyönetim ilan edilecek. Peak şimdiden işlemleri başlatmak için

oraya gitti."

Bir başka tsunaminin görüntüsü Johanson'un gözlerinde canlandı.

"Neden?"

"Size Long Island kıyılan boyunca denizden milyarlarca beyaz

yengecin karaya çıktığını söylesem?"

"Bir ekip kurma tatbikatı yapıyorlar derdim."

"Evet ama ne ekibi?"

"Bana bu yengeçlerden biraz daha bahsedin." dedi. "Orada ne yapıyorlar?"

"Emin değiliz. Ama şu Breton ıstakozlarına benzer bir şey

olduğunu düşünüyoruz. Bir salgın getiriyorlar. Bu sizin teorinize nasıl oturuyor?"

Johanson bir düşündü. "Onlan inceleyebileceğimiz yerde biyolojik tehlike tesisi var mı?"

"Nanaimo'da bir tane kurduk. Yengeçlerle dolu bir kargo şu anda oraya gönderiliyor."

"Canlılar mı?"

"Yakalandıklarında canlıydılar. Bir çok insan öldü. Bu seferki zehir Avrupa'daki toksinlerden daha hızlı ilerliyor gibi görünüyor."

Johanson bir süre hiçbir şey söylemedi. "Oraya gideceğim." dedi sonunda.

^"Ve bana ne düşündüğünüzü ne zaman söylemeyi

düşünüyorsunuz?"

"Bana yirmi dört saat verin."

Li dudaklarını büzdü. "Yirmi dört saat olsun." dedi. "Ama bir dakika bile fazla olmaz."

Nanaimo,

Vancouver Adası

Anavvak, Ray Fenvvick, John Ford ve Sue Oliviera ile birlikte

e^^^j^^n büyük sunum odasında oturuyordu. Projeksiyon cihazı

balina beyinlerinin üç boyutlu modellerini gösteriyordu. Oliviera

onları bilgisayarda tis^^mış ve jölenin

bulunduğu bölgeleri işaretlemişti. Beyinlerin içinde v

X)

ı^^trrafn

nda dolaşabiliyor,

sanal bir bıçakla diklemesine kesebiliyordunuz. O ana kadar üç

simülasyoıı seyretmişlerdi ve şimdi de maddenin beyin merkezine

doğru kıvrımlar içinde nasıl yolunu açtığını gösteren dördüncüye

bakıyorlardı.

"Pekâlâ, işte teori." dedi Anavvak. "Bir hamamböceği olduğunu farz et."

"Vay, sağ ol Leon." Oliviera'nın kaldırdığı kaşları ata benzeyen suratını daha da uzun gösterdi. "Bir hanımı nasıl pohpohlayacağını iyi biliyorsun."

"Bir hamamböceği zeki düşünme yeteneğinden yoksundur."

"Devam et, iyi gidiyorsun."

Fenvvick güldü ve burnunun ucunu kaşıdı.

"Yaptığın her şey sadece bir reflekstir," dedi Anavvak bozuntuya vermeden, "yani eğer ben bir nörofızyolog olsaydım, hiç sorun

yaşamadan davranışlarını yönlendirebilirdim. Sadece reflekslerini

kontrol etmem ve gerektiğinde onları tetiklemem yeterdi. Yapay bir

uzuv gibi olurdun. Sadece doğru düğmelere basmam yeterdi."

"Bir böceğin kafasını kesip başka bir böceğin kafasını diktikleri bir deney yok muydu?" dedi Ford. "Doğru hatırlıyorsam

yürüyebiliyordu."

"Hemen hemen. Bir hamamböceğinin kafasını kestiler ve bir

diğerinin de bacaklarını. Sonra merkezi sinir sistemini birleştirdiler.

Başı olan hamamböceği sanki kendininmişçesine bacakları kontrol

etti. Gelmek istediğim nokta buydu: basit yaratıklardaki basit

süreçler. Benzer bir şeyi farelerle denedikleri bir deney daha vardı.

Bir fareyi aldılar ve bedenine ikinci bir kafa naklettiler. Şaşırtıcı derecede uzun bir süre yaşadı —birkaç saat ya da gün sanırım. Her

neyse, iki kafa da normal işlev görüyor gibiydi ama fare hareketlerini koordine etmekte zorlanıyordu. Yürüyebiliyordu ama bu her zaman

amaçladığı yönde değildi, yani çoğunlukla birkaç adımdan sonra

düşüyordu."

"Şaşırtıcı." diye mırıldandı Oliviera.

"Yani herhangi bir organizmanın kontrolünü ele geçirmek teknik

olarak mümkün ama organizma karmaşıklaştıkça daha zorlaşıyor.

Bir de aynı zamanda bilinçli, zeki, yaratıcı ve bireysel farkındahğı olan karmaşık yaratıklarla uğraştığınızı düşünün. Emirlerinize

uymasını sağlamak çok zorlaşacaktır, zaman ne yapmak gerekir?"

"iradesini kırar ve bir hamamböceğininkine eşitlersin. Mesela iftOT

u" erkeklerse, sadece çıplak kıçını göstermen yeter."

"Aynen öyle." Anavvak sırıttı. "Çünkü insanlar ve hamamböc^^eri ç 'da farklı değildir."

"Bazı insanlar." diye düzeltti Oliviera. •

"Yoo, herkes. Özgür irade harika bir şeydir ama sadeclı^lrkaç

düğmeyi çevirene kadar özgürdür. Örneğin acı."

"Yani bu jöleyi kim yaptıysa, balina beyninin nasıl işlediğini

biliyor." dedi Fenvvick. "Bunu söylemeye çalışıyorsun, öyle değil mi?

Maddenin beyindeki

belirli merkezleri uyardığım yani?"

"Evet."

"Ve bunu yapabilmek için hangileri olduğunu bilmek gerekir."

"Bulmak çok zor değil." dedi Oliviera. "John Lilly'nin deneylerini bir düşünün."

"Aynen." Anavvak başını salladı. "Lilly, zevk ve acı uyandırmak için hayvan beyinlerine elektrotlar yerleştirerek deney yapan ilk

kişiydi. Beynin bazı bölgelerini uyararak hayvanın zevk, hoşnutluk,

acı, öfke veya korku hissetmesini sağlamanın mümkün olduğunu

kanıtlamıştı. Hatırlarsanız, bu d«ney maymunlarla yapılmıştı ve

maymunlar karmaşıklık ve zekâ anlamında bulmalarla yunuslara

yakındır. işe yaramıştı. Ceza veya ödül kabilinden değişik duyguları tetiklemek için elektrotları kullanarak hayvanları kontrol edebilmişti.

.Ve bu ta altmışlardaydı."

'*yine de, Fenvvick haklı," dedi Ford, "bunların hepsi iyi, hoş tabii ama ameliyat masanda bir maymun varsa ve onun kafasının içini

kurcalayabiliyorsan. Ama jöle kulak veya ağız yoluyla beyne girmiş olmalı ve bunun için şekil değiştirmiş olmalı. Maddeyi beynin içine sokmayı basarsan bile, orada kendini doğru olarak dağıtacağından ve sonra da eee... doğru düğmelere basacağından nasıl emin olacaksın?"

Anavvak balinaların içindeki jölenin tam olarak bunu yaptığına emindi ama nasıl olduğuna dair en küçük bir fikri bile yoktu. "Belki de basılması gereken çok fazla düğme yoktur." dedi. "Belki de — "

Kapı açıldı.

"Dr. Oliviera?" Bir laboratuvar teknisyeni içeri kafasını uzattı.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama tecrit laboratuvarında size ihtiyaçları var. Acil."

Oliviera ötekilere baktı. "Böyle şeyler daha önce hiç olmazdı." dedi.

"Sadece birkaç hafta önce rahatça oturup kimse bizi rahatsız etmeden her türlü zırva hakkında saatlerce konuşabiliyorduk. Şimdiyse kendimi bir Bond filmindeymiş gibi hissediyorum. Dr. Oliviera, lütfen, hızla tecrit laboratuvarına ilerler miymiş!" Ayağa kalkıp ellerini çırptı. "Peki, o zaman. Vamos, muchachos. Gelmek isteyen var mı? Nasılsa yanınızda ben olmadan bu binada hiçbir yere gidemezsiniz."

Yüksek Güvenlik Laboratuvarı

ter en

Yengeçler ulaştıktan dakikalar sonra, Johanson'u taşıyan

helikopter enstitünün yanında yere indi. Bir laboratuvar teknisyeni ona asansörlere kadar eşlik etti. iki kat aşağı indiler ve neonla aydınlatılmış sade koridordan aşağı yürüdüler. Teknisyen ağır bir kapıyı açtı ve monitörlerle dolu bir odaya girdiler.

402

O

Arkalarındaki çelik kapının üzerindeki biyolojik tehlike işareti, biraz ötelerinde gizlenmiş ölümün tek habercisiydi. Johanson sessizce birbirleri ile konuşan Roche, Anavvak ve Ford'u gördü. Oliviera ve Fenvvick, Rubin ve Vanderbilt ile konuşuyorlardı. Rubin Johanson'u gördü ve el sıkışmak için yanına geldi. "Hiç boş kalmıyoruz, değil mi?" Çılgın bir kahkaha attı.

"Galiba öyle.

"Daha konuşma şansımız olmadı." dedi Rubin. "Bana solucanları anlatmalısın. Bu koşullarda tanışmamız üzücü ama bunların heyecan verici olmadığını söyleyemezsin... Son haberleri duydun mu?"

"Sanırım, bu yüzden buradayım."

Rubin çelik kapıyı işaret etti. "inanılır gibi değil, değil mi? Buraları eskiden depolama odatarıydı ama ordu onları hava geçirmez birer laboratuvara çevirdi. Biraz eğreti gibi geliyor ama endişelenecek bir şey yok, buradaki her şey 4. Biyogüvenlik Seviyesi'nde. Kimseyi riske atmadan organizmaları inceleyebiliriz."

4. Seviye, en üst seviyede tecrit demekti.

"içeride bize katılacak mısın?" diye sordu Johanson.

"Ben ve Dr. Oliviera olacağız."

"Roche'un kabuklular üzerine uzman olduğunu sanıyordum."

"Buradaki herkes her şey üzerine uzman." Vanderbilt ve Oliviera onlara katıldılar. C1A ajanı hafifçe ter kokuyordu.

"Araştırmacılarımızı çok dikkatle seçtik —iyi bir pizza yapmak için birkaç lezzetin karışımı gerekir. Ama Li sizde bir şeyler buluyor, Dr.

Johanson. Bahse girerim, sizi gözünün önünden ayırrnıyordur.

Aklınızdan neler geçtiğini bilmeyi çok isterdi." Anırır gibi güldü.

"Tabii, peşinde olduğu başka bir şey değilse... Siz ne dersiniz?"

Johanson mesafeli bir tavırla gülümsedi. "Belki de ona

sormalısınız."

"Ah, sordum." dedi Vanderbilt sakince. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama tek ilgilendiği şey aklınız. Bir şeyler

bildiğinizi düşünüyor."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Siz söyleyin."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

Vanderbilt ona kötü kötü baktı. "Düzgün bir teori yok mu?"

"Sizinkinin yeterince muntazam olduğunu düşünmüştüm."

"Eh, siz daha iyi bir fikirle çıkıp gelmediğiniz sürece öyle.

konudayken şunu düşünün, Dr. Johanson. Biz buna Körfez Savaşı diyoruz. Amerika, 1991'de Kuveyt'teki zayiatını minimumda tu tahmin edin ne oldu? Gazilerimizin neredeyse dörtte biri garip bir dizi semptom geliştirdi. Geçmişe dönüp bakınca, şikayetlerinin Pfıesteria 'nin verdiği hasarın çok hafif bir şekli olduğunu görebiliriz — hafıza kaybı, konsantrasyon güçlüğü, iç organlarda hasar... Bir çeşit kimyasala maruz kaldıklarını düşünmüştük.

Sonuçta, Irak cephanelikleri patladığında adamlarımız o civardaydı. O zamanlar sarin gazından şüphelendik ama belki de Iraklılar bir yandan da biyolojik harp maddesi üretiyorlardı. islam dünyasının yansının ağzına kadar dolu patojen deposu var. Zararsız bakterileri veya virüsleri genetik olarak değiştirmek ve onlan katillere dönüştürmek çok da zor değil."

^"Ve siz bütün bu olanlann böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Li Teyzeye açılmadan önce iyice bilgilenmeniz gerektiğinizi düşünüyorum." Vanderbilt göz kırptı. "Aramızda kalsın, o delidir. Capisce? Ve asla bir delinin yoluna çıkmamalısınız."

"Bana son derece aklı başında göründü."

"O sizin probleminiz. Uyanmadı demeyin."

"Benim problemim hâlâ ne olup bittiğini bilmemek." dedi Oliviera kapıya işaret ederek. "iş zamanı. Tabii Roche da bize katılacak."

"Ya ben? Bir koruma görevlisine ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sırıttı Vanderbilt. "Gönüllü olmaktan memnun olurum."

"Çok zarifsin Jack, ama senin bedenindeki giysilerimiz yeni bitti."

Dördü, çelik kapıdan geçerek üç hava kilidinden ilkine girdiler. Tavandan bir kamera sarkıyordu. Transparan başlıkları, eldivenleri ve siyah vinil botları olan dört parlak sarı koruyucu giysi asılı duruyordu.

"Hepiniz bir yüksek güvenlik laboratuvarında çalışmaya alışık mısınız?" diye sordu Oliviera.

Roche ve Rubin başlarını salladılar.

"Sadece teoride." diye kabul etti Johanson.

"Dert değil. Normalde seni eğitmemiz gerekirdi ama şimdi vaktimiz yok. Her halükarda elbiseler korumanın üçte birini oluşturuyor. Onlara yüzde yüz güvenebilirsin. Su ve hava geçirmez PVC'den yapılmıştır. Diğer üçte ikisi ise konsantrasyon ve dikkat. Bekle, giymene yardım edeyim."

Elbise epey hantaldı. Johanson, Oliviera'nın açıklamalarını dinlerken çevresindeki havanın vücudun etrafında eşit derecede

dağılmasını sağlamak için tasarlanmış bir çeşit yelek giydi sonra da san tuluma girmek için uğraştı.

"Kıyafetin içine güvenle girdiğinizde sizi hava sistemine bağlayıp tulumunuzu nemi alınmış ve soğutulmuş hava ile dolduracağız.

Kömür filtresi bunu pozitifbasınç altına alıyor. Bu önemli, çünkü bir sızıntı durumunda hava girişini engelliyor. Fazla hava boşaltma valfı ile atılıyor. Kendi dolumunuzu yapabilirsiniz ama şart da değil.

Tamam mısınız? Nasıl hissediyorsunuz?"

"Michelin adamı gibi." • f^^^i

Oliviera güldü ve ilk hava kilidinden çıktılar. Johanson,

Oliviera'nın kısık sesini duyabiliyordu ve hepsinin de birbirleriyle bağlantıda olduğunu fark etti. "Laboratuvardaki hava, atmosfer

basıncının elli paskal altına ayarlanmıştır. Tek bir spor bile dışarı çıkamaz. Eğer laboratuvarm güç kaynağı azalırsa, yedek

o

i m , k.ıvnağımız var, yani bir sorun yaşanması pek mümkün değil.

Yer, ızdırmaz beton kaplıdır ve pencereler kurşun geçirmezdir.

Laboratuvardaki hava yüksek teknoloji ürünü filtrelerle dezenfekte

edilmiştir.Herhangi bir atık su borusu yok çünkü sıvı atıkları bina

içinde sterilize ediyoruz. Radyo, faks veya bilgisayar vasıtası üe dış

dünyayla bağlantı kurabiliriz. Dondurucular ve hava dolaşımı sistemi, kontrol odası, viroloji laboratuvarı ve resepsiyon eş zamanlı

alarmlarla döşendi. Laboratuvann her köşesi kameralarla

gözetleniyor."

"Çok doğru." diye gürledi Vanderbilt hoparlörlerden. "Yani herhangi biriniz düşüp ölürse çocuklara harika bir film çıkacak."

Johanson, Oliviera'nın gözlerini devirdiğini gördü.

Diğer mühürlü kabinlerden geçerek laboratuvara girdiler. Oda,

otuz metre karelik bir alana yayılıyordu ve dondurucuları,

buzdolaplan ve duvara monte edilmiş raflarıyla daha çok bir restoran mutfağını andırıyordu. Duvarlardan birinin önüne sıra sıra dizilmiş

büyük metal fıçılarda viral kültürler ve sıvı nitrojende korunan diğer organizmalar vardı. Değişik bankolarda çalışacak fazlasıyla yer vardı.

Laboratuvann içi giysileri delecek sivri köşeler olmayacak biçimde

tasarlanmıştı. Oliviera alarm çalmasını sağlayacak üç büyük kırmızı

düğmeyi işaret ettikten sonra onlan bankolardan birine götürdü. Tüp

şeklindeki konteyneri açtı. Otuz santimetrelik suyun içinde küçük

beyaz yengeçler, hiçbir hayati belirti göstermeden öylece yatıyorlardı.

Oliviera metal bir spatula aldı ve onları dürttü ama hiçbiri

kımıldamadı. "Ölü gibiler."

"Maalesef," dedi Rubin, "bize canlı örnek sözü vermemişler miydi?"

"Li'ye bakılırsa, yolculuğun başında canhlarmış." dedi Johanson.

Öne eğilip hepsini tek tek inceledi. Oliviera'nın koluna dokundu.

"Soldan ikincisi. Bacağı kıpırdadı."

Oliviera yengeci çalışma alanına çıkardığında yengeç birkaç saniye

hareketsiz durduktan sonra bankonun köşesine fırladı. Oliviera tutup geri getirdi. Yengeç itiraz etmeden tekrar banko boyunca iteklenmeyi kabul etti, sonra bir kez daha kaçmayı denedi. Oliviera aynı şeyi

birkaç kez tekrarladı sonra yengeci yeniden tüpe koydu. "ilk

fikirler?"

"içine bakmam gerekir." dedi Roche.

Rubin omuz silkti. "Davranışı yeteri kadar nonnal görünüyor.

Gerçi bu tü tanımıyorum. Ya siz, Dr. Johanson?"

"Hayır." Johanson bir an düşündü. "Ama davranışı normal değil.

şartlarda spatulayı düşmanı olarak görürdü. Kıskaçlarını açıp tehdit edercesine sallaması beklenirdi. Bana kalırsa motor aktiviteleri

normal ama dıyularıyla ilgili bir sonın var. Bence — " .

"Tıkır tıkır işleyen bir oyuncak gibi." dedi Oliviera.

"Doğm. Bir yengeç gibi kaçıyor ama bir yengeç gibi davranmıyor."

rü

il. Nonnal il. N o n m^

405

y)-

o

"Hangi tür olabileceğini biliyor musunuz?"

"Ben bir taksonomist değilim. Size ne düşündüğümü söyleyebilirim ama sözlerimi kesin kabul etmemelisiniz."

,

"Devam edin."

"iki ilginç özelliği var." Johanson spatulayı aldı ve birkaç hareketsiz kabuğa dokundu. "Öncelikle yengeçler beyaz. Renksiz.

Doğa asla süs olsun diye renk kullanmaz, her zaman bir amacı vardır.

Birçok renksiz organizma görülmelerinin mümkün olmadığı yerlerde

yaşarlar bu nedenle renge ihtiyaçları olmaz. ikinci özellik ise

gözlerinin olmaması."

"Yani mağaralardan veya ışıksız derinlerden geldiklerini mi

söylüyorsunuz?"

"Evet. Karanlıkta yaşayan bazı yaratıkların gözleri körelmiştir ama izlerini görebilirsiniz. Ama bu yengeçlerin, şey, ben derim ki hiçbir zaman gözleri olmamış. Eğer durum böyleyse, doğal ortamları zifiri

karanlık olmalı. Aslına bakılırsa karanlıkta evrim geçirmiş olmalılar.

Benim bildiğim kadarıyla bu bilinen yengeç türleri arasında sadece

birine uyuyor."

"Baca yengeçleri." diye başıyla onayladı Rubin.

"Yani nereden geliyorlar?" diye sordu Roche.

"Deniz dibindeki hidrotermal bacalardan." dedi Rubin. "Volkanik yaşam vahaları."

Roche kaşlannı çattı. "O zaman karada bir saniye bile hayatta

kalamamaları gerekirdi."

"Asıl soru, o kabuğun içinde neyin hayatta kaldığı." dedi Johanson.

Oliviera ölmüş bir yengeci tüpten çıkardı ve sırtüstü çevirip

bankoya yatırdı. Istakoz setini andıran birkaç alet topladı ve pille çalışan, küçük, dairesel bir testere ile yengeç kabuğunu kenanndan

kesti. Transparan bir madde havaya fişkırdı. Kabuk ikiye ayrılana

kadar Oliviera hiç dirençle karşılaşmadan devam etti. Bacakların

bağlı olduğu alt kabuğu çıkardı ve bir kenara koydu.

Parçalara ayrılmış yaratığa baktılar.

"Bu bir yengeç değil." dedi Johanson.

"Değil." dedi Roche. Kabuğun çoğunu dolduran yarı sıvı, yapışkan kütlesini işaret etti. "Bizim ıstakozların içinde bulduğumuz yapışkan ile aynı."

Oliviera jöleyi kaşıkla bir kavanoza koydu. "Şuna bakın," dedi,

"kafanın arkası hâlâ normal bir yengeç gibi görünüyor. Ortaya doğru inen şu lifleri görüyor musunuz? Bunkır sinir sistemi. Yengecin tüm

duyulara yerinde ama onları kullanmasını sağlayacak bir şey yok."«

"Aslında," dedi Rubin, "jöle var."

"Normal anlamda bir yengeç değil." Roche kavan^aaki|^ransparan kütleye baktı. "Sistem çalışıyor ama canlı değil."

kavanozdaki tr kavanozdaki tr ozdaki tr

yuları y

c

o

ışkan jöle an maddfe"\ V

"Bu da neden bir yengeç gibi davranmadığını açıklar, tabii şu

kavanozdaki şeyi yeni bir tür yengeç eti olarak tanımlamazsak."

"Mümkün değil." dedi Roche. "Bu yengece ait değil. Yabancı bir organizma."

"Bu durumda yabancı organizma yengecin karaya çıkmasının

sorumlusu." dedi Johanson. "Öğrenmemiz gereken yengeçlerin ölüp yabancı organizmanın onları canlandırmak için mi içlerine girdiği

yoksa — "

"Böyle mi yetiştirildikleri." diye onun yerine cümleyi bitirdi Oliviera.

Huzursuz bir sessizlik oldu. Sonunda sessizliği Roche bozdu.

"Pekâlâ, bu madde nereden geliyor olursa olsun, garanti ederim bu elbiseler olmadan hepimiz ölmüştük. Bu yengeçlerin Pfıesteria ya da

daha beter bir şeyle kaynadığına iddiaya girerim. Şu anda

laboratuvardaki havanın zehir dolu olduğu bence kesin."

Johanson Vanderbilt'in söylediklerini hatırladı. Biyolojik

cephanelik! Elbette, haklıydı. Tamamen haklı. Sadece düşündüğü

şekilde değil.

fVeaver

VVeaver mutluluktan uçuyordu. Sadece şifreyi girecekti ve dizüstü bilgisayarı ona hayal bile edemediği kadar bilgiye erişim sağlayacaktı. Normal şartlarda buradaki kadar veriyi bir araya toplaması aylar alırdı ve üstelik askeri uydulara ulaşmak hiçbir zaman mümkün değildi. Ama bu inanılmazdı! Süitinin balkonunda oturup NASA'nin sunucusuna bağlanabilir ve Amerikan ordusunun uydu haritalarına dalabilirdi.

1980 Terde ABD Donanması dikkat çekici bir fenomeni araştırmaya başlamıştı. Bir radar görüntüleme uydusu olan Geosat, kutba yakın bir konumda yörüngesine fırlatılmıştı. Radar su içine işleyemediği için okyanus tabanının haritasını çıkarması mümkün değildi .'Bunun yerine, Geosat'ın görevi birkaç santimetreye kadar deniz yüzeyi yüksekliklerini ölçmekti. Büyük miktarlardaki su kütlelerinin harıtalandırılmasıyla, deniz yüzeyinin gelgit dalgalanmaları dışında bütün gezegende aynı seviyede olup olmadığının bulunabileceği düşünülmüştü.

Geosat'ın bulguları tüm beklentileri aşmıştı.

Bilim insanları, suyun çarşaf gibi dümdüz olduğu zamanlarda bi

okyanuslarda yüzey yüksekliği farkı olduğundan şüpheleniyorlardı ama Geosat'tan gelen görüntülerde gezegen kocaman yamru yumru bir patates gibi görünüyordu. Okyanuslar oyuklar, tümsekler ve çukurlarla doluydu. Uzun bir süre boyunca, bilim insanları okyanuslardaki suyun gezegen boyunca eşit olarak dağıldığını farz etmişlerdi ama haritalandırma bambaşka bir görüntü

c

o

çiziyordu. Örneğin Hindistan'ın güney kıyısının açıklarında deniz seviyesi izlanda çevresine göre 170 metre daha alçaktaydı. Diğer yandan Kuzey Avustralya'da ortalama deniz seviyesinin 8 5 metre üzerine çıkıyordu. Okyanusların yüzeyi, topografyası su altındaki arazinin durumunu takip eder gibi görünen dağlık bir araziydi.

Yükselen su altı sıradağları ve derin okyanus vadileri yüzeyde birkaç metre yükseklik farkıyla tekrar ediliyordu.

Her şey dönüp dolaşıp yerçekimindeki değişmelere dayanıyordu.

Bir su altı dağı deniz tabanına fazladan kütle yüklüyordu, bu yüzden o bölgenin yerçekimi alanı bir derin deniz vadisinden daha güçlüydü.

Çevredeki suyu dağa doğru çekiyor ve bir yükselti halinde kümelenmesine neden oluyordu. Yüzeydeki su dağın üzerinde toplanıyor ve bir çukurun üzerinde alçalıyordu. Kısa bir süre

boyunca bazı istisnalar bilim insanlarının zihnini meşgul etti — örneğin su büyük bir derin deniz düzlüğü üzerinde yükseltiler yaptığında '—ama sonunda ortaya çıktı ki, deniz yatağındaki bazı kayalar ortalamadan daha yoğun ve daha ağırdı ve böylece yerçekimi topografyası anlaşıldı.

Su yüzeyindeki tepelerin ve vadilerin yamaçları herhangi bir denizcinin fark edemeyeceği kadar yumuşaktı. Aslına bakılırsa uydu haritalaması olmasaydı kimse bu fenomeni fark etmeyecekti ama artık bilim insanları derinliklerde ne olup bittiğini anlamak için yüzey bilgilerini kullanabileceklerdi. Bu, deniz yatağının topografyasını çıkarmak için kullanılacak yeni bir metottan daha fazlasıydı: okyanus dinamiklerini anlamak için bir anahtardı. Geosat, okyanusta güçlü akıntıların dolaştığını, yüzlerce kilometre ile ölçülecek anaforlar yarattıklarını ortaya çıkarmıştı. Bir fincanda karıştırılan kahve gibi dönen su kütlesi merkezde bir çöküntü yaratıyor, bu arada dış halkalar yükseliyordu. Anaforların aynı zamanda okyanus yüzeyinin de, yer çekimi değişimlerinden bağımsız olarak yükselip alçalmasına sebep olduğu ortaya çıkmıştı ve kendileri de daha büyük halkaların, okyanus döngülerinin parçasıydı. Uydu haritalandırmasının uzun erimli perspektifinden dünyanın tüm okyanuslarının dönme hareketi yaptığı açıkça görülüyordu. Kuzey yarıkürede devasa halkalar ağı

saat yönüne doğru dönerken, güney yarıkürede saatin aksi yönünde dönüyorlardı. Dönüş hızı, kutuplara olan yakınlığa bağlı olarak artıyordu.
Bu durum, bilim insanlarına başka bir temel okyanus prensibini kanıtla olanağı vermişti: Gezegenin kendi etrafında dönüşü, okyanus döngülerinin hızını ve yönünü belirliyordu.
Bu durumda Gulf Stream aslında bir akıntı değil, daha ^^^î^gi^aplar tarafından oluşturulan muazzam bir anaforun batıdaki kısmıy^n^^^şça hareket eden ve saat yönünde Kuzey Amerika'ya doğru ilerleyen bir "döngüydü. Merkezi, Atlantik Okyanusu'nun ortasında değil de daha batıda olduğu için ve Amerika kıyısındaki bir dağ sırasında suyun toplanmasıyla o yöne doğru itiliyordu. Güçlü rüzgârlar ve suyun Kuzey Kutbu'na doğru akışı anaforun hızını artırıyor; bu arada
kıyı ile akıntının sürtünmesi gerilimi yavaşlatıyordu. Sonuç olarak Kuzey Atlantik anaforu, sabit bir dairesel hareketle döngüsünü gerçekleştiriyor ve dairesel hareketlerin bir dış etken tarafından kesintiye uğratılmadıklan sürece sabit kaldıklarını söyleyen açısal momentum prensibine uyuyordu.
Bauer, işte bu dış etkenleri tespit etmiş olduğuna inanıyor ancak

kesin olarak emin olamıyordu. Grönland açıklarında suyun dibe

batışı durmuştu ve bu bir uyarı işaretiydi ama kesin değildi. Küresel değişiklikleri kanıtlamak küresel veri toplamak gerektiriyordu.

1995'te, Soğuk Savaş bittikten sonra Amerikan ordusu Geosat

haritalarını yayınlamaya başlamıştı ve sistem yeni bir uydu dizisi ile değiştirilmişti. Karen VVeaver, tümünün verilerine girebiliyordu ve

bu veriler birleşerek doksanların ortalarından bu yana yapılan

okyanus haritalamalarının öyküsünü anlatıyordu. Detaylarda bazı

farklılıklar vardı —bazen bir uydu radarı kalın bir sis tabakasını bir yüzey dalgasıyla karıştırabiliyor ve başka bir uydunun onaylamadığı

bir veri oluşturuyordu ama genele bakıldığında aynı sonuçlara

ulaşılıyordu.

Daha yakından baktıkça, ilk baştaki heyecanı huzursuzluğa

dönüştü.

En sonunda Bauer'in haklı olduğuna karar verdi.

Sürüklenir-tammcılar, sadece kısa bir süre boyunca veri

göndermişlerdi ve herhangi bir akıntının izini takip etmiyor

gibiydiler. Sonra şamandıralar birbirini ardına sessizliğe

gömülmüşlerdi. Bauer'in keşif gezisinden geriye hiçbir geri bildirim yoktu. Acaba ne kadar haklı olduğunu fark etmiş miydi? Adamın

bütün bilgisinin omuzlarına yüklendiğini hissedebiliyordu. Karen'a

mirasını bırakacak kadar güvenmişti ve kadın şimdi satır aralarını

okuyabiliyordu. Bir felaketin yaklaştığım anlayacak kadar biliyordu.

Hesaplamalarının üzerinden geçti ve hata aradı. işlemi tekrar

tekrar yeniledi.

Korktuğundan daha da beterdi.

Çevrimiçi

çıkmalarına

Johanson, Oliviera, Rubin ve Roche hâlâ PVC kıyafetlerin içind

dezenfeksiyon duşunun altında duruyorlardı. Solüsyonun buharı

yüzde bir buçuk perasetik asit içeriyordu ve herhangi bir biyolojik

ajandan kalan son izleri de yok edeceği garantiydi. Yakıcı sıvı su üe yıkanıp, sodyum hidroksit ile nötralize edildiğinde bilim insanlarının hava geçirmez kabinden izin vardı.

V

çıkarmak için canlarım dişlerine takmış çalışıyorlardı. Onlara

yardım

çin Ford'u çağırmışlardı

ve Scratch ile diğer spektrogramları tekrar ti

emekle

meşgullerdi.

Shankar ve ekibi tanımlanamayaıı seslerden bir anlam

c

o

de

Anavvak ve Fenvvick bir yürüyüşe çıkmışlar ve derin sohbete dalmışlardı; bir organizmanın sinir sistemine el koymanın nasıl mümkün olabileceğini tartışıyorlardı.

Dr. Stanley Frost, Bohrmann'ın süitine girdi. Beyzbol şapkası gözlüklerine kadar çekilmişti ve dev vücudu odayı doldurmuştu. "Pekâlâ doktor, konuşmamızın zamanı geldi." diye gürledi. Solucanlarla ilgili fikirlerini açıkladı, hepsi de çok ilginçti. Bohrmann'la birbirlerine anında uyum gösterdiler, birkaç birayı yıldırım hızında içtiler ve muhtemel felaketlere eklenecek birkaç rahatsız edici ancak akla yakın senaryo ürettiler. Artık uydu üzerinden Kiel ile görüşebiliyorlardı. internet bağlantısı yeniden kurulduğundan beri Geomar'daki bilim insanları düzenli bir hızla simülasyonlar gönderiyorlardı. Suess, Norveç yamacında olanları mümkün olduğu kadar gerçeğe yakın bir şekilde yeniden yapılandırmıştı ve elde ettikleri sonuç, böylesine muazzam bir felaketin yaşanmaması gerektiği idi. Solucanların ve bakterilerin yamaca korkunç bir etkisi olmuştu ama yine de bir şeyler eksikti: bulmacanın minicik bir parçası, ek bir katalizör.

^"Ve eğer bunun ne olduğunu bulamazsak," dedi Frost, "Tanrı şahidim olsun, hepimiz yeni bir tufanda boğulacağız. Ve bunun

Amerika ya da Japonya yakınlarında çökecek bir yamaçla bir ilgisi

olmayacak"

Li dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Büyük süitinde yalnızdı ama

her yerde, herkesin yanındaydı. Bilim insanlarının tecrit

laboratuvarında çalışmalarını izlemiş, söylediklerini dinlemişti.

Château'daki her oda sesli ve görüntülü olarak gözleniyordu. Aynı şey Nanaimo, ingiliz Kolombiyası Üniversitesi ve Vancouver Akvaryumu

için de geçerliydi. Belli bir merkez çapındaki bilim insanlarının evleri de dinleniyordu; Ford, Oliviera ve Fenvvick'in daireleri, Anavvak'ın yaşadığı tekne ve hatta Vancouver'daki dairesi. Komitenin gözü

kulağı her yerdeydi. Bilgi alışverişi onlardan ancak dışarıda, açık

havada, restoranlarda ve barlarda gerçekleştirilirse kaçabilirdi. Bu düşünce Li'yi rahatsız ediyordu ama her bilim insanına bir çip

takmak dışında bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

intranet izleme yetersiz bir başarıydı. Bohrmann ve Frost şu anda

çevrimiçiydiler ve Karen VVeaver Gulf Stream akıntısı ile ilgili uydu verilerini analiz ediyordu. işte bu ilginçti, tıpkı Kiel'den gelen

simülasyonlar gibi. Şebekeyi kurmak ilham verici bir fikirdi. Tabii

kullanıcıların gerçekten ne düşündüklerini görmenin veya duymanın

imkânı yoktu aına yaptıkları her şey, açtıkları her sayfa

kaydediliyordu ve istenen her an takip edilebilirdi. Vanderbilt

terörizm fikrinde haklı çıkarsa, ki Li bundan kuşkuluydu, hepsini sorgulamak yasal olacaktı. Görünürde hepsi temizdi. Kimsenin aş^llkçı bir örgütle ya da

undan kuşkul^yŞ^^^psi Şi. Kimsenin aş^llkçı bij

%

#

Arap ülkeleriyle bir bağı yoktu ama hiçbir zaman yeteri kadar dikkatli olmak mümkün olamazdı. CIA'in şüpheleri yersiz çıksa bile, bilim insanlarını haberleri olmadan omuz üzerinden gözetlemek yararlıydı. Gerçekleri ortaya çıktıkları anda öğrenmek her zaman en iyisiydi.

Nanaimo'ya geçti ve asansöre doğru ilerleyen JohansonTa Oliviera'yı dinledi. Tecrit laboratuvanndaki güvenlik önlemlerini konuşuyorlardı. Oliviera kimyasal duşun onları kemiklerine kadar delebilecek güçte olduğu gibi bir şey söyledi ve Johanson bir espri yaptı. ikisi de gülerek zemin kata çıktılar.

Johanson neden kimseye teorisini anlatmamıştı? Sunumdan sonra, süitinde WeaverTa birlikteyken neredeyse söyleyecekti ama yine imalara dönmüştü.

Li bir dizi telefon görüşmesi yaptı, Nevv York'taki Peak ile konuştu ve saatine baktı. Vanderbilt'in rapor saati gelmişti. Süitinden çıktı ve

Château'nun güney tarafındaki güvenlikli odaya ilerledi. Bu, Beyaz Saray'daki Savaş Odası'yla eşti ve tıpkı konferans salonu gibi dinlemeye karşı korumalıydı. Vanderbilt ve ekibinden iki kişi onu bekliyorlardı. CIA şefi daha yeni helikopterle Nanaimo'dan dönmüştü ve her zamankinden daha bile kılıksızdı.

"Washington'u bağlayabilir miyiz?" diye sordu Li, merhaba demeye bile gerek görmeden.

"Eh, yapabiliriz," dedi Vanderbilt, "ama pek işe yaramaz — "

"Konuya gel, Jack."

"BaşkanTa konuşmak istiyorsan Vvashington'u aramanın manası yok. Orada değil."

Nanaimo,

Vancouver Adası

JohansonTa asansörden inen Oliviera fuayede Fenvvick ve AnavvakTa karşılaştı. "Neredeydiniz?" diye sordu şaşırarak.

"Yürüyüşe çıktık." Anavvak ona döndü. "Laboratuvarda eğlendiniz mi?"

"Yaa, tabii." Oliviera sırıttı. "Görünüşe göre, Avrupa'nın soranları bizim sahile vurdu. Yengeçlerdeki jöle, diğer hayvanlardakinin aynısı. Ama sadec değil, Roche ayrıca bir biyolojik ajanı izole etti."

"Pfıesteria mı?" diye sordu Anavvak.

"Ondan çok farklı değil." dedi Johanson. "Mutasyon diyebiliriz.

Yeni organizma, Avrupa'daki türevinden çok daha

"Birkaç fare kurban etmemiz gerekti," dedi Olivi yengeçlerle bir araya koyduk ve dakikalar içinde öldüler.

Fenvvick gönülsüzce bir adım geri attı. "Toksin bulaşıcı mı?"

"Ah, hayır, istersen bana sarılabilirsin. Ürettikleri zehir insandan insana bulaşmıyor. Karşı karşıya olduğumuz bir virüs

aha çok bir

bakteriye!

istila. Sorunumuz, Pfîesteria' mn bir kez suya girmesiyle birlikte

her şeyin kontrolden çıkması. Gittikçe artan bir hızla yayılıyorlar, yengeçler öldükten çok sonra bile. Biri dışında tümü de geldiklerinde ölüydü ama artık sonuncusu da gitti."

"Kamikaze yengeçler." diye mırıldandı Anavvak.

"işleri bakteriyi karaya çıkarmak, tıpkı solucanların görevinin buza nakletmek olduğu gibi." dedi Johanson. "Bundan sonra yok

oluyorlar. Denizanaları, midyeler, hatta jöle bile —bu

organizmalardan hiçbiri uzun yaşamıyor ama hepsi de görevlerini

yerine getiriyor."

"Ve o da, ne pahasına olursa olsun bize zarar vermek."

"Kesinlikle. Balinalar bile intihara meyilli oldular." dedi Fenvvick.

"Saldırgan davranış normalde hayatta kalma stratejisinin bir

parçasıdır, aynen kaçmak gibi ama burada böyle bir duruma dair kanıt gözükmüyor."

Johanson gülümsedi. Koyu renk gözleri parladı. "Ben bundan o kadar da emin değilim. Tüm bu olayların merkezinde, açık bir hayatta kalma stratejisi var derim."

Fenvvick gözlerini ona dikti. "Vanderbilt gibi konuşuyorsun."

"Aslında, hayır. Vanderbilt bazı konularda haklı ama temelde onunla aynı fikirde değilim." Johanson durakladı. "Ama kısa süre sonra, o benim gibi konuşmaya başlayacak."

"Başkan VVashington'da değilse

Li

"Bu da ne demek oluyor? nerede?"

"Nebraska'daki Offutt Hava Kuvvetleri Üssü'ne gidiyor." dedi Vanderbilt. "Potomac Nehri civarında ve Chesapeake Koyu'nda yengeç sürüleri ortaya çıktı. Nehrin ağzından çıkıyor gibi görünüyorlar. Ayrıca Alexandria ve Arlington'ın güneyinde görüldüklerine dair de raporlar alıyoruz ancak teyit edilmesini bekliyoruz."

"Offutt'a kim karar verdi?

Vanderbilt omuz silkti. "Beyaz Saray personel amiri, VVashington'ın da yen bir Nevv York vakasına döneceğinden

korkuyor," dedi, "ama Başkan'ı bilirsin. Kanının son damlasına kadar savaştı. Yengeçlerle yüzleşip piçlere kendi başına savaş ilan etmek istiyordu. Ama sonunda bir mola vermeyi kabul etti."

Li bir an düşündü. Offutt, ABD Stratejik Komutanlığı'nın üssü, Amerika'nın nükleer silahlarının kontrol merkeziydi. Üs, Başkan'ı korumak için ideal yerdi. Ülkenin tam kalbinde, denizden yükselen tüm tehlikelerden uzakta yer alıyordu. Başkan, oradan Ulusal Güvenlik Konseyi ile güvenli bir

uydu bağlantısından iletişim kuracaktı ve hükümetin tüm yetkilerini kullanabilecekti.

"Bu türden özensizlikleri kaldıramayız." dedi hararetle. "Bundan sonrası için Jack, bu tür şeylerden hemen haberdar edilmeyi bekliyorum. Eğer böyle bir şey dünyanın herhangi bir yerinde sudan başını çıkaracak olsa bilmek istiyorum."

"Ne yapabileceğime bir bakarım," Vanderbilt, "belki birkaç yerel yunusla bir iki konuşma ayarlarız ve — "

"Dahası, herhangi biri Başkan'ı bir yerlere gönderdiğinde bilmek istiyorum."

Vanderbilt dost canlısı bir tavırla gülümsedi. "Bir öneride bulunabilirsem—"

Li sözünü kesti. ^"Ve senden Washington'da tam olarak ne olup

bittiğini öğrenmeni bekliyorum. Önümüzdeki iki saat içinde tam

bilgiye ihtiyacımız olacak. Eğer raporlar doğru çıkarsa etkilenen

bölgeleri boşaltacağız ve WashingtonT da tıpkı Nevv York gibi olağan üstü hal bölgesi ilan edeceğiz."

"Bunu söylemen çok komik," dedi Vanderbilt sakince, "ben de, tam bunu söyleyecektim."

"iyi. Başka neyiniz var?"

"Bok ve daha çok bok." dedi.

"Buna alıştım artık."

"Bu yüzden bulabildiğim tüm kötü haberleri toplayıp duruyorum.

Şunla başlayabiliriz; NOAA, Georges Bank'teki kıta sahanlığında iki

robotu aşağı indirerek yeni araştırmalar için solucan toplayacaktı.

Eee... Bunu başardılar."

Li kaşlarını kaldırdı ve arkasına yaslanarak bekledi.

"Evet, solucanları topladılar," dedi Vanderbilt, "ama gemiye alamadılar. Tam hepsini sepete atmışlardı ki, bir şey gelip bağlantı kablosunu kopardı. iki robotu da kaybettik. Japonya'dan da buna

benzer bir haber geldi. Honshu ve Hokkaido arasında bir bölgede,

yine solucan toplama görevinde olan insanlı bir denizaltılarım

kaybetmişler. Ve Japonlar'ın dediklerine göre solucanlar yayılıyorlar.

Sanırım rahatça olayların farklı bir boyut kazandığını söyleyebiliriz.

Şimdiye kadar sadece dalgıçlara saldırılıyordu ama artık denizaltılar, su altı araçları ve robotlar da var."

"Herhangi bir bilgi elde edebildik mi?"

"Kesin bir şey yok —o anda hiçbir düşman aracı veya denizaltı

tespit edilmedi. Ama NOAA'nın aracı yedi yüz metre derinlikte yüzen

düz bir şeyi kaydetti. Birkaç kilometre uzunluğundaydı. Geminin

bilini subayı bir plankton sürüsü olduğuna yüzde doksan emin ama

bunu kesin olarak söyleyemiyor."

Li Johanson'u düşündü. Neredeyse onun da burada olup

dinleyememesine üzülecekti.

"Sırada derin deniz kabloları var. Hâl

413

13 N

ıya uğruyorlar. Ana

c

o

transatlantik bağlantılarından ANTAT-3 ve birkaç TAT kablosu da

artık yok. Görünüşe göre, aynı zamanda Avustralya ile ana

bağlantılarımızdan Pasifik'teki PACRIM VVEST'i de kaybettik. Ek

olarak son iki günde deniz kazalarında bir artış oldu, hepsi de en işlek su yolları üzerinde. Dünyada iki yüz ana sıkışma noktası var ve

hemen hemen yarısı etkilendi, özellikle Cebelitarık Boğazı, Malacca Boğazı ve Manş. Panama Kanalı'nda da sorunlar vardı ve... eh bundan çok fazla bir şey çıkarmamalıyız ama Hürmüz Boğazı ve Khalij as-Suways'dan kaza haberleri geldi ve bu da eee... "

Vanderbilt her zamanki kadar kinayeli veya kibirli görünmüyordu ve artık Li nedenini biliyordu. "Khalij as-Suvvays'tn nerede olduğunu biliyorum." dedi. "Süveyş Körfezi demek istiyorsun. Kızıl Deniz ve Süveyş Kanalı arasında. Ki bu da demek oluyor ki iki büyük Arap gemicilik merkezi hasar aldı."

"Bingo bebeğim. Navigasyon sorunları vardı. Aklıma gelmişken yeni bir tarz. Ne olduğunu tam olarak yeniden canlandırmak mümkün değil ama Hürmüz Boğazı'ndaki çarpışma yedi aracı içeriyor. Görünen o ki, paraketalar ve yankı iskandilleri toptan ayvayı yemiş."

Herhangi bir geminin güvenliği için dört parça teknoloji hayati önem taşıyordu: yankı iskandili, paraketa, radar ve rüzgârölçer. Radar taraması ve rüzgâr hızı ölçümü su sınırının üzerinde yer alıyordu ama yankı iskandilleri, tıpkı yandan geçen suyun hızını ölçmek için içine bir alıcı yerleştirilmiş bir pitot borusu olan paraketa gibi karinanın dışına açılıyordu. Paraketa geminin radar sistemine rota ve hız ile ilgili veri sağlarken, radar diğer objelerle çarpışma riskini hesaplıyor ve alternatif rotalar geliştiriyordu. Basitçe

söylenirse, mürettebat aletlerin verilerini kör gibi kabul ediyordu —

kör gibi çünkü denizde geçen zamanın yüzde yetmişinde hava sisli,

karanlık veya çırpıntılı oluyor ve görüş açık olmuyordu.

"Raporlara göre gemilerden birinin paraketasmda asılı deniz

canlıları varmış." dedi Vanderbilt. "Alete bakılırsa gemi hâlâ olduğu
yerde duruyormuş, bu yüzden radar, etrafı gemilerle dolu olmasına

rağmen çarpışma tehlikesini belirleyememiş. Diğer aracın vakasında

da yankı iskandili derinliğin azaldığını iddia etmiş. Su yeterince

derinken mürettebat karaya oturacaklarına inanıp manevra yapmaya

başlamış. iki gemi de diğer araçlara çarpmış ve karanlık olduğundan

onlara birkaç tane daha katılmış. Buna benzer vakalar tüm dünyada

gerçekleşiyor. Hatta balinaların gemiler çarpıştırmak için \

Bltlarından yüzdüklerini bile duyduk."

"Eh, bu akla yakın." dedi Li düşünceli bir halde. "Eğer büyük bir
nesne derinlik ölçeri uzun bir süre kapatırsa rahatlıkla kaya ile

kanştırılabilir."

"Hepsinin üstüne bir de istila edilen dümenler ve pervaneler var.

Deniz sandıkları hâlâ etkisi artan biçimde tıkanıyorlar.'Hindisttin

açıklarında batan bir demir filizi şilebinin haberini yeni aldık, aa^^l^

o ki, haftalar önce

o

başlamış bir istila.sonucu hızlandırılmış bir çürüme söz konusu.

Dem/ Çtritl gibi dümdüzken burun tarafı suya batmış. Dakikalar

içinde dibi boylanuş. Ve böyle sürüp gidiyor. Dinecek gibi de

görünmüyor. Aslına bakılırsa gittikçe kötüleşiyor. Sonra bir de zehirli salgın var."

Li parmak uçlarını birbirine bastırdı ve olup biteni zihninden

geçirdi.

Bu saçmaydı. Ama gemilere olan da öyleydi. Peak kesinlikle

haklıydı. Gemiler, modası geçmiş birer çelik hurdaydı, yüksek

teknoloji ürünü navigasyon sistemleri kullanıyor ama soğutma

suyunu gövdedeki bir delikten alıyorlardı. Ve şimdi de yengeçler

yirmi birinci yüz yıl şehirlerini işgal ediyor, otomobillerle çarpışıyor ve kanalizasyonlara tonlarca toksik alg boşaltıyorlardı. Şimdiden bir şehri tecrit etmek zorunda kalmışlardı ve ikincisinin tecridine ramak kalmıştı. Başkan bile kıtanın içlerine kaçmak zorunda kalmıştı.

"Şu solucanlardan daha fazlasına ihtiyacunız var." dedi Li. ^"Ve alglerle ilgili de bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Aynı fikirdeyim." dedi Vanderbilt elinden geldiğince nezaketle.

Adamları her iki yanına oturmuşlardı, yüzleri ifadesizdi, gözleri

Li'ye sabitlenmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse bir öneri getirmek Vanderbilt'in işiydi ama o da Li'den aynı şekilde hoşlanmıyordu. Ona yardım edecek değildi.

Ama Li'nin karar vermek için Vanderbilt'e ihtiyacı yoktu. "Önce,"

dedi, "bu raporlann doğru olduğunu anlar anlamaz, Washington T

tahliye edeceğiz. ikinci olarak etkilenen bölgelere içme suyu dolu

tankerlerin gönderilmesini istiyorum. Erzak, katı bir biçimde karneye bağlanacak. Kanalizasyonları kurutacak ve o mikropları

kimyasallarla yakacağız."

Vanderbilt güldü. Adamları sırıtmaya başladı. "Nevv York'un

suyunu kesmek? Kanalizasyonu kurutmak?"

"Evet."

"Harika fikir. Nevv Yorklular'ı kimyasallarla öldürelim, sonra

şehri kiraya verebiliriz. Belki Çinliler ilgilenir! Asya'da yerleri

kalmadığını duymuştum."

"Nasıl yapacağın umurumda değil Jack. Orasını sana bırakıyorum.

Başkan'dan Güvenlik Konseyi'ni genel bir toplantıya çağırmasını

isteyeceğim, böylece olağanüstü hal ilan edebiliriz."

"Tabii!"

"Kıyı şeridini kapatacağız. Devriye gezen insansız uçaklar ve ellerin püskürtücü ile koruyucu kıyafetler içinde hazır bekleyen birlikler

görme istiyorum. Şu andan itibaren denizden sürünerek çıkan her şey

yakılacak." Ayağa kalktı. "Balinalara gelince, korkmuş çocuklar gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi. Gemilerimizin istedikleri yere,

is^^ih^eri zaman yola çıkabilmelerini istiyorum —bu da hiç istisnasız her bir t^ ne^emek. Bakalım psikolojik savaşa nasıl yanıt

verecekler."

"Onlara ne yapacaksın Jude. Sıkı bir konuşma m

ı?"

"Hayır." Li'nin yüzünde cılız bir gülümseme belirŞi. "Onlan avlayacağım. O balinalara ve efenŞilerine bir ders vermek gerekiyor.

Hayvanları korumanın canı cehenneme. Şu andan itibaren üzerlerine

ateş açılacak."

"Uluslararası Balina Avı Komisyonu'na karşı mı geleceksin?

"Hayır. Onları sonarla patlatacağız, ta ki bizi rahat bırakana kadar."

New York, ABD

Tam önünde bir adam yere çöktü ve öldü. Peak ağır koruyucu

giysisinin altında terliyordu. Bir oksijen maskesiyle nefes alırken

kurşun geçirmez gözlüklerinin arŞınŞan bir gecede cehenneme

dönüşmüş olan şehre baktı.

YanınŞa oturan çavuş jipi yavaşça Birinci CaŞŞe'ye ŞönŞürŞü.

Doğu Yakası'nın tüm bloklan terk edilmiş görünüyordu. Arada sırada

askeriye tarafından toplanan bir grup insan görüyorlarŞı. Asıl sorun, hastalığın yayılmayacağına emin olana kadar kimsenin şehirden

çıkmasına izin veremeyecek olmalarıyŞı. Bulaşıcı gibi görünmüyordu.

Aslında etraftaki manzara Peak'e geniş çaplı bir zehirli gaz salŞınsını hatırlatıyordu. Ama yine Şe şüpheliydi. Birçok kurbanın vücuŞunda

bozuk para büyüklüğünde yaralar vardı. Eğer Nevv York katil bir algin pençelerinŞe ise bunlar havaya toksin saçmakla kalmayıp, kurbanlannın Şerilerine Şe yapışıyorlarŞı. Bu, teorik olarak vücut sıvılarınŞa Şa bulundukları anlamına geliyordu. Peak biyolog ŞeğilŞi ama hastalıklı birinin sağlıklı olanı öpüp salyasıyla bulaştırŞığınŞa ne olacağını merak etmeden ŞuramıyorŞu. Alg, suda hayatta kalabiliyordu, geniş bir skaladaki değişik sıcaklıklarŞa rahattı ve anlaŞığı kadanyla inanılmaz bir hızla çoğalıyordu.

Amaç Nevv York ve Long IslanŞ'ı hastalıklı olanların sağlıklı olanlarla eşit muamele görebileceği şekilde karantina altına almaktı. Bunu başarmak için canlanm Şişlerine takıp çalışıyorlarŞı ve ilk etki iyimserŞi. Nevv York hazırlıklı görünüyordu. Dünya Ticaret Merkezi'ne 1993'te yapılan ilk salŞınŞan sonra, Şaha sonra olabilecek krizleri yönetmek için o zamanın valisi acil yönetim bürosu OEM'i kurmuşta. Doksanların sonunda şehir tarihinin en büyük tatbikatını gerçekleştirerek bir kimyasal silah salŞırısını canlanŞınnış ve altı yüzden fazla polis, itfaiyeci ve FBI ajanını Nevv York'u kurtarmaya çağırmıştı. Tatbikat hiç hata olmadan gerçekleştirilmiş, Senato cömert sayılabilecek ek fonu onaylamıştı. OEM elinde birden bombaya Şayanıklı, kendi havalanŞırma depolan olan ve Kıyamet Günü'nü beklentisi içinde kırk yüksek donanımlı personelin çalışabileceği kadar büyük komuta merkezine harcayacak on beş

milyon dolar bulmuştu. 11 Eylül 2001'aen kısl' süre önce Dünya Ticaret Merkezi'nin yirmi üçüncü katma kurulmuştu. ŞimŞ^u^M yeniden kuruluyordu

• ^

c

o

ve kesinlikle krizle baş edebilecek kapasitede değildi. insanlar herhangi biri yardımlarına koşamadan hızla hastalanıyor ve ölüyorlardı.

Jip ölü bedenlerden sakınarak döndü ve 14. Cadde'nin bağlantı noktasına ulaştı. Arabalar deliler gibi korna çalarak hızla yanlarından geçip gidiyorlardı. insanlar şehri terk etmeye çalışıyordu: ama yollar kapatıldığı için fazla uzağa gidemeyeceklerdi. Şimdiye kadar ordu sadece Brooklyn ve ManhattanTn bazı bölgelerini kontrol altına alabilmişti ama en azından yetkisi olmayan hiç kimse Nevv York Büyük Şehir'i terk edemiyordu.

Her iki yanlarında sıralanan askeri barikatları geçtiler. Yüzlerce asker, maskelerinin ardında yüzü olmayan, hantal görünümlü ve parlak NBC* kıyafetleri içinde uzaylı istilacılara benzer halde şehirde dolanıyordu. OEM ekibi de dışarıda iş başındaydı. Şehir boyunca

cesetler ceset torbalarına konuyor ve askeri jipler veya ambulanslar ile götürülüyorlardı. Kaza yapmış v terk edilmiş araçlar yollan

tıkıyor, şehrin bazı bölgelerine ulaşımı engelliyorlardı.

Helikopterlerin aralıksız gürültüsü caddelerin arasındaki vadilerde

yankılanıyordu.

Peak'in şoförü birkaç yüz kilometre boyunca kaldırıma çıktı ve

Doğu Nehri'nin kıyısındaki geçici komuta merkezinin olduğu Bellevue

Hastanesi'nin önünde durdu. Giriş salonu insanlarla kaynıyordu.

Panikle dolmuş gözler Peak'e döndü ve Peak adımlannı hızlandırdı.

Kayıp insanların fotoğrafları yolunun üzerindeydi; çığlıklar ve

ağlamalar etrafını kuşattı. iki askerin arasında güvenli bölgeye geçti ve hastanenin bilişim merkezine ilerledi. Dinlemeye karşı güvenli bir hattan Château Whistler's bağlandı. Birkaç dakika sonra Li hartaydı.

"Bir antitoksine ihtiyacımız var, hem de hemen."

"Nanaimo bunun üzerinde çalışıyor."

"O kadar bekleyemeyiz. Nevv York kontrolden çıkmış durumda.

Kanalizasyonlann planlannı gördüm, onlan kurutmayı unutabilirsin.

Bu pekâlâ Potomac Nehri'ni boşaltmak gibi bir şey."

"Yeterli tıbbi malzemeniz var mı?"

"Kimseyi tedavi edemiyoruz! Onlara nasıl yardım edeceğimizi

bilmiyonız. Tek yapabildiğimiz onlara bağışıklık güçlendirici ilaçlar verip, alglerin ölmesi için dua etmek."

"Dinle Sal," dedi Li, "bu şeyin bizi yenmesine izin vermeydi Toksinlerin insandan insana bulaşmadığından neredeyse yüzde yüz

Bedensel bulaşma riski neredeyse hiç yok. Bu mikroplan

kanalizasyondan silmek dışında hiç şansımız yok. Onları kimyasallara boğacağız, yakacağız, yok olmaları için dua edeceğiz —ne gerekiyorsa onu yapacağız."

"Pekâlâ, yapalım o zaman." dedi Peak. "Ama hiçbir işe yaramayacak. Evet rüzgâr muhtemelen zehirli bulutu dağıtacak ama

alglere gelince... Bu şehirdeki herkesin sudan yararlandığını unuttun mu? Yıkandılar, bulaşıklan yıkadılar,

içtiler, süs balığı kaselerini doldurdular ve Tanrı bilir daha neler yaptılar. insanlar arabalarını yıkıyor, itfaiye yangın sönCürüyorCu.

Tüm şehir ağzına kadar algle kaplı. Binalara bulaşıp havalandırma

sistemlerine giriyorlar. Yengeçlerin sonu gözükse bile bu alglerin

üremesini nasıl durdururuz bilmiyorum." Nefes almaya çalıştı.

"Tanrı aCına JuCe, Cemek istediğim Amerika'da altı bin hastane var ve bunlardan böylesi bir krize hazırlıklı olanı dörtte biri bile değil.

Çok büyük bir hastane olmasına rağmen Bellevue bile kapasitesini

ColCurCu."

Li bir an için sessizleşti. Sonra, "Peki," CeCi, "ne yapman gerektiğini biliyorsun. Nevv York Büyük Şehir'i bir hapishaneye

çevir. Kimsenin girip çıkmasına izin verme."

"Ama eğer burada kalırlarsa ölecekler. Onlara yardım

edemeyeceğiz."

"Korkunç, biliyorum. Ama geri kalan herkesi Ce düşünmemiz gerekiyor. Şu andan sonra Nevv York'un bir ada olmasını istiyorum."

"Bunu nasıl yapmam gerekiyor?" Peak'in sesi umutsuzdu. "Doğu Nehri kıtanın içlerine Coğru akıyor." x

"Bir şeyler düşünürüz. Bu arada... "

Peak patlamayı duymadı, hissetti. Yer ayaklarının altında sallandı. Boğuk bir gümbürtü oldu ve Manhattan sanki deprem olmuşçasına şok dalgalarıyla sallandı.

"Bir şey patladı." dedi Peak.

"Ne olduğunu öğren. Raporunu on dakika içinde bekliyorum."

Peak pencereye koştu ama bir sorun görünmüyordu. Adamlarına işaret edip hızla oCaCan çıktı, tekrar koriCorCan geçti ve Franklin Yolu'nun ve Brooklyn ile Queens tarafında Doğu Nehn'nin görülebildiği hastanenin arka cephesine varCı.

Nehrin akıntısını izleyerek sola baktı.

insanlar hastaneye Coğru koşuyorlardı. Bir kilometre kaCar öteCe devasa bir mantarın havaya yükseldiğini görCü. Birleşmiş Milletler Binası'nın bulunduğu alanın üzerinde yükseliyordu. Sonra bulutun merkezinin CüşünCüğünCen yakın olduğunu fark etti.

Doğu Nehri'nin altından geçerek Manhattan'ı karşı kıyıya bağlayan Queens MiCtown Tüneli'nCen geliyordu.

Tünelde yangın çıkmıştı.

Peak şehri dolduran tüm o arabaları düşündü —yollardaki

yığıntıları, dükkanların cephesine veya sokak lambalarına çarpanları.

O direksiyonun başında çöken tüm şoförleri düşündü. Tünelde ne

olduğunun anlatılmasına ihtiyacı yoktu ve bu patlama daha kötü bir

zamanda olamazdı.

Tekrar geriye, binaya koştular, fuayeden geçtiler ve jiplere

ilerlediler, hareketleri koruyucu giysiler yüzünden sarsaktı ama Peak
her nasılsa aracın kenarına adamayı becerdi ve hızla ilerlediler.

c

o

Onların üç kat üzerinde, FedEx'le savaşan kurye Bo Henson öldü.

Hooperlar ise bu anda saatlerdir ölüydü.

lıincouver Adası,

Kanada

"(bada, VVhistler da ne halt kanştmyorsunuz?"

Bunun yeniden bir normalliğe dönüş olması gerekiyordu ama tabii

ki tam tersi olmuştu. Anavvak, Davie'nin Balina isıasyonu'nŞa

oturmuş, onun şerefine I m kaç kutu Heineken deviren Shoemaker ve

Delavvare ile konuşuyordu. Davie yeni bir gelişme olana kadar

istasyonu kapatmıştı. Karadaki gözlem turları da artık iş

yapmıyordu. Kimsede herhangi bir hayvanı izleme heyecanı

kalmamıştı. Eğer balinalar insanlara sırt çevirmişse ayılara nasıl

güvenilecekti ki ? Üstelik, Avrupa Şalgalarla dümdüz edilmişti ve

Pasifik sahilinin güvenli okluğunu kim söyleyebilirŞi? Birçok turist şimdiŞen Vancouver Adası'nı terk etmişti. istasyonun işletmecisi

olarak Shoemaker işleri tek başına iŞare ediyor, eski borçlan

toplamaya çalışarak gemiyi yüzdürmeye çalışıyordu. "Ne işler

karıştırŞığım bilmek için her şeyimi verirdim." diye tekrar etti, Anavvak başını iki yana sallaŞı. "Tom, çenemi kapalı tutacağıma söz verdim. Başka bir şeylerden bahsedemez miyiz?"

"Bu tiyatro neden? Ne üzerinde çalıştığınızı niye

söyleyemiyorsun?"

"Tom... "

"Mesele şu ki Leon, buradan ne zaman toz olmam gerektiğini

bilmeyi isterim." Şedi. "yani şu tsunamileri düşünecek olursan."

"TsunamiŞen bahseden kim?"

"Hadi canım sen del Neler olup bittiğini ne senin ne de şu şarlatan komitenin söylemesine gerek var. insanlar aptal değil, biliyorsun.

Gemiler alabora oluyor, Avrupa'da insanlar ölüyor ve şimdi bir de

Nevv York'taki bir salgınla ilgili söylentiler çıktı." Öne doğru eğilip göz kırptı. "Ne dersin Leon? ikimiz Lady Wexham 'Şaki insanları beraber kurtardık değil mi? Haydi ama ben sizdenim, çeteden,

ekipten biriyim."

Delavvare birasından bir yudum aldı ve ağzını sildi. "Of, adamı sıkıştırma bırak. Eğer söyleyemiyorsa, söyleyemiyordur. Tamam

mı?"

Yuvarlak, turuncu camları olan yeni bir gözlük takmıştı, Saçına bir

şeyler yapmış, diye Şüşündü Anavvak. Kannan çorman hali gitmiş,

ipeksi bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Koca Şişlerine rağmen

güzel görünüyordu. Gerçekten güzel.

Shoemaker ellerini kalŞırŞı ve soma ümitsizce iki yana sarkıttı.

"Beni de katmalısınız. Demek istediğim, yardımcı olabilirim? Hem burada oturup rehber kitapların tozunu almaktan iyidir."

<1-

c

o

Anawak bu kadar gizli kapaklı davranıyor olmaktan hoşnut değildi.

Bu rol ona uymuyordu. Kendi hayatı ile ilgili o kadar uzun zaman

suskun kalmıştı ki, en küçük bir sır bile sinirine dokunuyordu. Onlara doğruyu söylemeyi düşündü ama spnra Li'nin gözlerindeki ifadeyi

hatırladı. Hep dost canlısı ve yardımcı gibi görünüyordu ama

Anavvak, böyle bir şey yaptığını duyarsa Li'nin ciddi •anlamda

öfkeleneceğini hissediyordu.

Ofise bir baktı. Aniden, uzak kaldığı şu kısa süre içinde istasyona ne kadar yabancılaşmış olduğunu fark etti. Bu, artık onun yaşamı

değildi. Greyvvolf la işleri yoluna soktuğundan beri öyle çok şey değişmişti ki. Sanki çok önemli bir şey olacak ve yaşamını ters yüz edecekmiş gibi hissetti. Bir lunaparkta hız trenine binmiş olmak gibiydi —hareket etmeye başlamıştı ve artık inemezdi. Korku ve dehşet, heyecan ve beklentiyle karışıktı. istasyon onun çevresine örülmüş bir duvar gibiydi ama artık açıkta kalmış hissediyordu, her şey, dayanamayacağı kadar büyük bir gürültü ye parlaklıkla üstüne üstüne' geliyordu.

"Eh, şu kitapların tozunu almaya devam edeceksin." dedi. "Sen de benim kadar biliyorsun ki, senin yerin burası, sana ukalalık yapacak bilimcilerin yanı değil. Üstelik Davie sensiz ne yapacağını bilemez."

"Bu motive edici mi şimdi?" diye sordu Shoemaker.

"Neden seni motive etmem gereksin ki? Çenesini kapaması söylenen ve arkadaşları ile bile konuşamayan benim. Neden sen beni motive etmiyorsun?"

Shoemaker elindeki bira kutusunu büzdü. Sonra sırıttı. "Ne kadar kalabilirsin?"

"Canım ne kadar isterse," dedi Anavvak. "Bize krallar gibi muamele ediyorlar. Gece gündüz işleyen kendi helikopter servisimiz var. Sadece bir aramam yeter, gelip beni alırlar."

"Tam kraliyet muamelesi ha?"

"Eh karşılığında çalışmamızı bekliyorlar. Aslına bakarsan şu anda Nanaimo, akvaryum ya da bir yerlerde çalışıyor olmalıydım ama sizi

görmek istedim.

"Çok gerekiyorsa burada da çalışabilirsin. Haydi sana moral verelim. B^ akşam yemeğe gel. Seni bekleyen kocaman bir biftek olacak ve ben k ellerimle pişireceğim. Tadı cennet gibi olacak."

"Kulağa hoş geliyor." dedi Delavvare. "Kaçta?"

Shoemaker ona muzipçe baktı. "Eminim fazladan bir ^^ ^f^n yer bulabilirim." »

Delavvare kaşlarını çattı. Anavvak neler döndüğünü merak etti ama saat yedide geleceğine dair Shoemaker'a söz verdi. Artık kalkma zamanı gelmişti. Shoemaker Davie ile buluşmak için Ucluelefe jidec^^ti, »Anavvak ise, yanında konuşacak Delavvare'in olmasına memnun bir h doğru ilerledi.

endi için y

caddeden teknesine

c

o

dui

"O da neydi öyle?" diye sordu.

"Ne?"

"Bu akşamki yemek işte. Sanırım Tom senin bir arkadaş getirme

fikrinden hoşlanmadı."

Delaware bir tutam saçını çekiştirip burnunu kırıştırdı. "Galiba sen gittiğinden beri bazı değişiklikler oldu. Demek istediğim, hayat

sürprizlerle doludur, öyle değil mi? Bazen sen bile kendine

inanamazsın."

Anavvak durdu. "Haydi anlat."

"Şey, senin Vancouver'a gittiğin gün —yani bir gecede ortadan

kayboldun ve bir daha geri gelmedinl Kimse nerede olduğunu

bilmiyordu ve bazıları endişelendi. Ve bu insanlar arasmda şey de

vardı... Jack. Jack beni aradı ve, eh, yani aslında seninle konuşmak istiyordu ama sen yoktun ve... "

"Jack mi?" diye sordu Anavvak.

"Evet." .

"Greyvvolf mu? Jack O'Bannon mı?"

"Dedi ki sohbet etmişsiniz," diye devam etti Delavvare aceleyle, "ve sanırım bu olumlu bir sohbetti. Ya da en azından o memnundu ve

sadece...eee... seninle biraz daha konuşmak istiyordu... " Anavvak'ın gözlerinin içine baktı. "iyi bir sohbetti değil mi?"

"Peki ya öyle değilse?"

"Bu biraz garip olurdu çünkü... "

"Peki peki, tamam. JackTe güzelce sohbet ettik. Oldu mu? Şimdi

lafın etrafında dolanmayı bitirdiysen belki sadede gelebilirsin."

"JackTe birlikteyiz." dedi bir çırpıda.

Anavvak'ın çenesi düştü. Sonra ağzını kapadı.

"Tofino'ya geldi. Ben de ona numaramı vermiştim çünkü hoş biri

olduğunu düşünüyordum... Demek istediğim, biliyorsun onun bakış

açısına hep sempati duymuştum ve... "

Anavvak ciddi görünmeye çalıştı. "Sempati demek... Peki, tabii."

"Yani buraya geldi. Schooners'da bir şeyler içtik ve sonra iskeleye indik. Kendi hakkında bir sürü şey anlattı ve ben de ona biraz

kendimden bahsettim. Sonra, bilirsin işte, yürüdük, konuştuk ve

sonra... birden... eh kalanını tahmin edersin."

Anavvak sırıttı. "Ve Shoemaker bundan hiç hoşlanmadı.

"Jack'ten nefret ediyorl"

"Biliyorum. Ve bunun için onu suçlayamazsın. Sırf Greyvvolf

bizden, özellikle de senden hoşlandı diye bu onun bir piç gibi

davrandığı gerçeğini

değiştirmez. Demek istediğim şu, bu meselede dürüst ol bir piç gibi

davrandı. O, piçin teki."

"Senden daha çok değil." diye sataştı Delavvar

dürüst ol

yvvolf bizd yvvolf bizde

alım, yıllar boyunca

c

o

Anawak başıru salladı. Sonra dünyadaki tüm sefilliğe meydan okurcasına güldü. Delaware'in garip açıklamasına, Greywolfia olan öfkesine —ki bu aslında bir arkadaşını kaybettiği için duyduğu kızgınlıktı— ve kendine güldü. O kadar çok güldü ki karnına ağrı girmişti.

Delavvare başını salladı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Haklısın." dedi Anavvak boğulur gibi.

"Ne demek haklısın? Sen iyi misin?"

Gülme krizi histeriye doğru gidiyordu ve bunu bilmesine karşın elinden bir şey gelmiyordu. En son ne zaman böyle güldüğünü hatırlamıyordu —tabii eğer hiç bu kadar güldüyse. "Licia sen bir hazinesin." dedi soluk almaya çalışırken. "O kadar haklısın ki. Bizler piçiz. Sapına kadar. Ve sen Greyvvolf la birliktesin. Ay aman, inanamıyorum."

Licia gözlerini kıstı. "Bana gülüyorsun."

^"Yok, yok, hayır," dedi tükürükler saçarak.

"Evet efendim öyle."

"Yemin ederim ki hayır. Sadece — " Aniden bir şey hatırladı ve kahkahası dondu. "Jack şu anda nerede?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Belki evdedir."

"Jack hiç evde olmaz. Artık birliktesiniz sanıyordum?"

"Tanrı aşkına Leon, daha evlenmedik. Sadece biraz eğleniyoruz.

Adama zincir takmadım."

"Hayır." dedi Anavvak. "Bundan hiç hoşlanmazdı."

"Onunla konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet." Ellerini Delavvare'in omuzlarına koydu. "Pekâlâ, beni dinle. Yoluna koymam gereken birkaç şey var ama bu arada onu

bulmaya çalış, olur mu Licia? Ona de ki, onu görmekten, ee, memnun

olurum. Yok yok, onu hemen şimdi görmek beni çok mutlu eder."

Delavvare emin olamıyormuş halde gülümsedi. "Peki... Erkekler bir garip, yani gerçekten Öyleler. Ve siz ikiniz, en az birbirimiz kadar garipsiniz."

Anavvak teknesinin güvertesine çıktı, mektuplarına baktı ve

Schooners') gidip bir kahve söyledikten sonra kasaba sakinleriyle

konuştu. Onun yokluğunda iki adam ölmüştü. Yasağa karşı çıkmışlar

ve bir kanoyla denize açılmışlardı. On dakikadan kısa bir süre içinde bir grup orka onları alabora etmişti. Adamlardan birinin kalıntıları daha sonra kıyıya vurmuştu ama diğerinden hiç iz yoktu ve kimse de

aramaya çıkacak halde değildi.

"Ve bu hiç umurlarında değil." dedi balıkçılardan birijVşiT^Teri, gemileri, trol teknelerini ve savaş gemilerini kastederek. Suçluyu

bulmuş ve bunu haykırmaktan çekinmeyen bir adamın hırsıyla

birasını içiyordu. Bir onay bekler gibi Anavvak'a baktı.

c

o

Anavvak, işte haksız olduğun nokta bu, demek istedi. Büyük

gemiler de daha iyi durumda değillerdi. Ama sessiz kaldı. Diğer

kazalardan bahsetmesine izin yoktu ve Tofıno ahalisi dünyaya sadece

kendi gözlerinden bakıyordu.

"Eminim bıyık altından gülüyorlardır." diye homurdandı yaşlı adam. "Şu büyük balıkçılık şirketleri tekellerini durmadan

genişletiyorlar. Önce stoklarımızı silip süpürdüler, şimdi de geriye kalanları tüketiyorlar, bu arada benim gibi sıradan balıkçılar da

oturup seyretmek zorunda kalıyoruz." Birasından bir yudum aldı. "O

lanet olası balinalan vurmamız gerekir. Onlara patronun kim

olduğunu göstermeliyiz."

Bu tepki her yerde aynıydı. Anavvak Tofino'ya geldiğinden beri

aynı istekle karşılaşıyordu.

Balinaları öldürün.

Bütün çabalar boşa mı gitmişti? Birkaç tane delik deşik koruma

yasası çıkarmak için yıllardır verilen zorlu uğraşlar? Zıvanadan

çıkmış balıkçılar, bamteline basmışlardı —avlanma sahalarına sadece

en büyük fabrika trol gemileri girebiliyordu ve onlar da Uhıslarası

Balina Avı Komisyonu, av kotalan ve av yasaklarına sinir olanların eline koz veriyorlardı.

Anavvak kahvenin parasını ödedi ve tekrar istasyona döndü. Ofis boştu. Tezgahın arkasına geçip bilgisayarı açtı ve internette deniz memelileri üzerine yapılan askeri araştırmalan aramaya başladı. Château'da istedikleri her bilgiye erişme imkânları vardı ama genel internet bağlantısı derin deniz kablolarındaki sorunlar yüzünden sık sık kopuyordu.

Sonunda ABD Donanması Deniz Memelileri Programı'nın resmi sitesini buldu. Zaten bildiklerinin dışında yeni bir şey yoktu —her yarım akıllı araştırmacı gazeteci bu konuda düzinelerce makale yazmıştı— ama çok geçmeden eski Sovyetler Birliği'nin bir askeri programı ile ilgili bilgi buldu. Soğuk Savaş sırasında çok sayıda yunus, denizaslanı ve beyaz balina mayın bulmaları ve kayıp torpidoları bulup getirmeleri için eğitilmişlerdi. internette yazanlara bakılırsa Karadeniz'deki Sovyet gemilerini korumak için eğitilmişlerdi. Sovyetler Birliği'nin çökmesinden sonra Kırım yanmadasındaki Sivastopol'daki bir deniz akvaryumuna yerleştirilmişler ve yeni sahiplerinin • veteriner faturalarına ve yiyeceklere verecek paraları tükenene kadar o gösteri yapmışlardı. Bazı yunuslar en sonunda otistik çocuklar için terapi merkezlerine

gönderilmişlerdi. Diğerleri iran'a satılmışlardı; izleri orada

kayboluyor, askeri kariyerlerine başka bir yerde devam ettikleri

kuşkusunu uyandırıyordu.

Deniz, memelileri stratejik savaşların bir parçası olarak geri

dönüyor gibiydiler. Soğuk Savaş sırasında silahlanma yansı, ABD ve

Sovyetler Birliği'nin en etkili deniz memelisi bölüğünü kurma

hedefleriyle yeni bir yöne kaymıştı. SSCB'nin dağılmasının ardından

dünya "^afl^ güvenli bir yer haline

raapdi a

c

o

gelmemişti, daha o zamandan israil-Filistin çatışması kontrolden

çıkıyor ve Amerikan savaş gemilerini sabote edebilecek yeni bir

terörist nesil yetişiyordu. Su altı mayınları yerleştiriliyor, roketler kayboluyor ve okyanusun dibine batan pahalı cephaneliklerin geri

çıkarılması gerekiyordu. Bu, yunusların, denizaslanlannın ve beyaz

balinaların, insanlar ve robotlar dahil herkesten daha iyi yaptıklarını kanıtladıkları bir işti: testler bir yunusun bir mayını, herhangi bir dalgıçtan on iki kat daha hızlı bulabildiğini gösteriyordu. Charleston ve San Diego'daki deniz üslerinde, denizaslanları torpidoları tespit etmede yüzde doksan beşlik bir basan gösteriyorlardı. Su altında iş

gören insanlar fizyolojileri ile sınırlıydı, yön bulma duygulan

işlemezdi ve sonrasında da basınç odasında saatlerce beklemeleri gerekirdi; halbuki deniz memelileri kendi yaşam ortamlarında çalışıyorlardı. Denizaslanlannın ışık zayıfken bile iyi bir görüş açıları vardı. Yunuslar zifiri karanlıkta sonarlarını kullanırlardı; arka arkaya çıkardıkları klik seslerinin yankılan üe herhangi bir nesnenin yerini ve biçimini şaşırtıcı bir kesinlikle belirler ve yönlerini bulabilirlerdi. Deniz memelileri, bir gün içinde yüzlerce metre derinliğe hiç yorulmadan defalarca inebilirlerdi. Milyonlarca dolar değerindeki dalgıçlar, araçlar ve mürettebat küçük bir yunus bölüğüyle değiştirilebilirdi. Ve hayvanlar her zaman geri dönerdi. Otuz yıl içinde ABD donanması sadece yedi yunus kaybetmişti, ABD deniz memelileri programı hâlâ devam ediyordu ve Rusya'da hayvanlann yeniden askeri amaçlarla kullanıldığına dair güçlü işaretler vardı. Hindistan ordusu da bir yetiştirme ve eğitim programı başlatmıştı. Orta Doğu'da da benzer girişimler başlamıştı.

Vanderbilt haklı mıydı?

Anavvak, internetin derinliklerine dalarsa, ABD donanmasının sitesinde verilmeyen detayları bulacağına emindi. Balinalar ve yunusların, askeri amaçlarla tümüyle insan kontrolü altına alınmasının denendiğini ilk kez duymuyordu. Program, John Lilly'nin yaptığına benzer bir sinir sistemi araştırmasına dayanıyordu.

Dünyanın dört bir yanındaki silahlı kuvvetler, insanların icat ettiği her tür sonardan üstün ve hâlâ sırları tam olarak anlaşılamamış bu

ses yankısı ile konum belirleme sisfemi üe ilgileniyordu. Son ^ yıllarda kamuoyunun kabullenemeyeceği sınırları zorlayan yapıldığını

gösteren işaretler vardı.

Ama internet ona hiç bir şey anlatmıyordu. Ve bu sessizliğini tam

üç boyunca, Anavvak vazgeçme noktasına gelene dek korudu. Gözleri

acıyordu ve heyecanıyla konsantrasyonu o kadar azalmıştı ki,

ekranda.beliren ve Earth Island Journal tarafından yayımlanan kısa

makaleyi neredeyse gözden kaçırıyorCu. "Ölü yunusların sorumlusu Amerikan Deniz Kuvvetleri mi? " Üç ayda bir yayımlanan dergi,

çevre koruma hareketleri için yeni fikirler üretmeye adanmış bir

örgüt olan Earth Island Enstitüsü tarafından yayınlanıyordu.

iyordu. Son tam üç saat

O

Yürüttüğü birçok kampanyası vardı. Dergi ekibi iklim

tartışmalarının fazlasıyla içindeydi ve bazı önemli çevre skandallannı ortaya çıkarmıştı. işlennin önemli bir bölümü balinaları ve okyanus

yaşamını korumaktı.

Makale, 1990Tarın başlarında gerçekleşen bir olayı, Fransa'nın

Akdeniz kıyılarında karaya vuran on altı ölü yunusu anlatıyordu.

Cesetlerin tümünde de aynı gizemli yara vardı —ensenin hemen

aşağısında ve kafatasının altını gözler önüne seren yumruk büyüklüğünde bir delik. O zaman, soruşturmayı yürütenler bu izleri açıklamayı başaramamışlardı ama yaraların yunusların ölüm sebebi olduğuna şüphe yoktu. Olay, ilk Körfez Savaşı sırasında, Amerikan savaş gemileri Akdeniz'i geçerlerken olmuştu. Earth Island makalesi o sıralarda ABD Donanması tarafından yürütüldüğü söylenen gizli deney programlan ile bir ilişki olduğunu öne sürüyordu. Söylentilere göre deneyler başarısız olmuştu ve katılanlar programın varlığını inkâr etmek zorunda bırakılmışlardı. "Bir şeyler korkunç derecede yanlış gitti." demişti muhabire bir uzman.

Anavvak makalenin çıktısını aldı ve daha fazla ipucu bulabilmek umuduyla derginin arşivini taradı. Yaptığı işe öylesine dalmıştı ki, istasyonun kapısının açıldığını duymadı bile. Ekranın üzerine bir gölge düşünce kafasını kaldırıp baktı.

"Benimle konuşmak istediğini duydum." dedi Greyvvolf.

Süet takımı her zamanki gibi yağlı ve buruşuktu ama saçı uzun, parlak bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Dişleri ve gözleri parlıyordu. Anavvak onunla son konuştuğundan beri birkaç gün geçmişti ama aniden Greyvvolf a başka bir gözle baktı. Güç, karizma ve doğal cazibesini gördü. Delavvare'in ona tutulmasına şaşmamak gerekirdi. "Ucluelef tesin sanmıştım." dedi.

"Öyleydi." Greyvvolf bir sandalye çekti. Otururken sandalye ağırlığı altında çıtırdadı. "Licia bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

"ihtiyacım mı var?" Anavvak gülümsedi. "Seni görmenin iyi olacağını söylemiştim."

"Fark etmez. işte buradayım."

"işler nasıl?"

"Bir içkiyle daha iyi olur."

Anavvak buzdolabına gidip bir bira ve kola çıkanp, onları tezgahın

koydu. Greyvvolf, Heineken'in yansını tek bir yudumda içti.

"Önemli bir işini mi böldüm?"

"Bahse değer bir şey değil. Beverly Hills'ten gelen birkaç balık avlıyordum. Sizin balina gözleminizden kaçan tüm apt^|l^birim

başıma üşüştü. Anlaşılan kimse bir alabalık saldırısından korkmuyor

bu yüzden oltayla avlama turlarına döndüm. Adamızın gölleri ve

n^ir^^^ne balık turları düzenliyorum."

"Balina gözlemine olan tavrın değişmemiş bakıyorum."

"Neden değişsin ki? Gerçi sana sorun çıkaracak değilim."

"Hey, teşekkür ederim." dedi Anavvak alayla. "Ama şimdi bir önemi yok. Demek istediğim, doğanın intikamını alma görevine

devam etmen çok işe yarayacak. Bana donanmada ne yaptığını bir

daha anlatsana."

Greywoif ona boş boş baktı. "Ne yaptığımı biliyorsun."

"Yine de anlat."

"Bir yunus terbiyecisiydim. Yunusları askeri amaçlar için eğitiyorduk."

"San Diego'da mı?"

"Evet ve diğer yerlerde."

"Ve bir kalp sorunu ya da öyle bir şey yüzünden emekli edildin. Şerefinle terhis oldun."

"Aynen öyle." dedi Greyvvolf.

"Bu doğru değil Jack. Sen terhis olmadın, ayrıldın."

Greyvvolf elindeki teneke kutuyu dikkatle tezgaha bıraktı. "Bu saçmalığı da nereden duydun?"

"San Diego Uzay ve Deniz Savaş Sistemleri Merkezi'ndeki dosyalar bana yeteri kadar açık göründü." dedi Anavvak. "Bildiğimi anla diye söyleyeyim, SSC San Diego, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Kontrol ve Okyanus Sistemleri Merkezfmn görevini devralmıştı ve aynı şekilde Point Loma, San Diego'daydı. Finansman, şu anda ABD Donanması Deniz Memelileri Programı'nı destekleyen bir organizasyondan geldi. Biraz önce saydığım kurumların her birinin adı deniz memelileri eğitimi ile ilgili bütün başlıklarda geçiyor ve resmi olarak gerçeklikleri reddedilen karanlık deneylerle her zaman bir ilgileri olduğu söyleniyor." Anavvak Greyvvolf un blöfünü görmeye karar

vermişti. "Deneyler Point Loma'da yapılıyordu, senin görevli olduğun yerde."

Greyvvolf odada volta atarken yorgun bir ifadeyle onu izledi.

"Bana neden bu saçmalıkları anlatıyorsun ki?"

"San Diego'daki şu anki araştırma yunusların beslenme

alışkanlıkları, avlanma, iletişim ve eğitilebilirlik potansiyelleri, yunusları tekrar doğal yaşama göndermenin yollan ve bunun gibi

şeyleri inceliyor. Ama orduyu asıl ilgilendiren şey beyinleri. Yunus beyni altmışlardan beri orduyu büyülüyordu ama ilk Körfez Savaşı

zamanından beri bu ilgi arttı. Sen, orduya bundan birka yıl önce

katılmıştın. Aynldığında, toplam dört yunus bölüğünden ikisi, ve MK-

7'den sonımlu teğmendin."

^

Greyvvolf kaşlarım çattı. "Ne olmuş? Komitende uğraşacak b^şka

islerin

yok mu? Mesela Avrupa gibi."

"Bir rütbe daha atlasan tüm yunus programından sorumlu

olacaktın. Ama istifa ettin."

^

"istifa etmedim. Terhis edildim."

^^

Anavvak başını salladı. "Jack son zamanlarda bazı ayrıcalıklarım oldu ve

c

o

birkaç

426

bunlardan biri de yüzde yüz güvenilir kaynaklara erişebilmek. Sen

kendi isteğinle ayrıldın ve ben neden olduğunu bilmek istiyorum."

Earth Island makalesini kaldırdı ve Greyvvolf a verdiğinde adam

şöyle bir bakıp masaya geri koydu.

Bir sessizlik oldu.

"Jack." dedi Anavvak yumuşakça. "Haklıydın. Seni görmekten mutluyum, ama yardımına ihtiyacım var."

Greyvvolf cevap vermedi.

"Bana o zamanlar ne olduğunu anlat. Neden bıraktın?"

Greyvvolf arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında

kavuşturdu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü böylece balinalarımıza neler olup bittiğini öğrenme

şansımız olabilir."

"Onlar sizin balinalarınız değil Leon, sizin yunuslarınız da değiller.

Onların sahibi değilsiniz. Neler olduğunu gerçekten bilmek istiyor

musun? Karşı koyuyorlar, savaşıyorlar. Ödeşme vakti geldi. Onlara oyuncaklarımızmış gibi davrandık, canlarını yaktık,.istismar ettik, aval aval seyrettik ve artık bizden bıktılar."

"Bunu gerçekten kendi iradeleriyle yaptıklarına inanmıyorsun, öyle değil mi?"

Greyvvolf başını salladı. "Neden bir şeyler yaptıkları ile ilgilenmiyorum. Daha ilk başta bu kadar rahatsız etmemeliydik. Ben onları anlamak istemiyorum Leon. Sadece huzur içinde bırakılmalarını istiyorum."

"Jack," dedi Anavvak yumuşakça, "böyle davranmaya zorlanıyorlar."

"Bu saçmalık. Kim bunu — "

"Zorlanıyorlar! Kanıtım var. Bu kadarını bile söylememem gerek ama yardımına ihtiyacım var. Acı çekmelerini durdurmak istiyorsan yardım et bana. Ne kadar acı içinde olduklarını hayal bile edeme—"

"Edemem ha?" Greyvvolf ayağa kalkmıştı. "Sen acı çekmeyi nereden bilirsin ki? Hiç bir bok bildiğin yok."

"O zaman anlat bana."

"Ben — " Kendi içinde bir savaş verir gibiydi. Sonra sakinleştik

"B/fffmle gel," dedi, "yürüyüşe çıkıyoruz."

c

o

Bir süre sessizce dolandılar. Greyvvolf ormanın içindeki denize inen bir patika seçti. Kırık dökük bir iskele kıyıdan koyun sade güzelliğine uzanıyordu. Greyvvolf yıpranmış kalasların üzerinden geçip

ayaklarını aşağı sallandırarak oturdu. Anavvak da onu izledi.

Tofıno'dan görülebilen tek şey bumun arkasında sağa doğru destek

payandalarının üzerindeki birkaç ev ve rıhtımdaki istasyondu. Akşam

güneşinde göz alan dağlara baktılar.

"Kaynaklarının sana söylemediğini birkaç şey var." dedi Greyvvolf sonunda. "Resmi olarak dört deniz memelisi bölüğü vardı: MK-4'ten MK-7'ye kadar. Ama MKo olarak bilinen bir beşincisi var. Bu arada

donanma onları sistem olarak adlandırır, filo değil. Her sistem

operasyonların belli bir parçasını yüklenmekle görevlidir. Sistemlerin merkezi San Diego'dur, doğru, ama ben zamanımın çoğunu

hayvanların eğitildiği Coronado, Kaliforniya'da geçirdim. Orada

doğal ortamlarında bakılırlar ve epey iyi bir yaşamları vardır: iyi

beslenir ve mükemmel tıbbi bakım alırlar ki, bunu pek çok insan için söyleyemezsin."

"Yani beşinci sistemden sorumluydun."

"Hayır, öyle değildi. MKo farklıdır. Sıradan bir sistem, belirli bir amacı olan dörtten sekize kadar memeliden oluşur. Örneğin MK-4

deniz yatağındaki mayınları bulmak ve konumlarını işaretlemekle

görevliydi. Bu sadece yunuslardan oluşan bir sistemdi ve yunuslar

aynı zamanda sabotajcılar varsa bakıcılarını uyarmak için de eğitiliyorlardı. MK-5 bir denizaslanı sistemidir. MK-6 ve MK-7 de mayın bulmak için kullanılırdı ama asıl amaçları donanma tesislerini düşman dalgıçlardan korumaktı."

"Saldırarak mı?"

"iteleyerek. Dalgıcın kıyafetine, davetsiz misafiri bir şamandıraya bağlayan bir kangal ip raröınıyorlardı. Şamandıra bir elektronik flaşa bağlıydı, böylelikle dalgıcın konumunu belirlemek kolay oluyordu ve bizim adamlarımız gerisini hallediyordu. Mayın tarama da aynı şekilde ilerliyordu. Yunus mayını bulur bulmaz bakıcısını uyarıyordu. Bazı dunımlarda bir ip ve mıknatısla, mıknatıs mayında kalıyor ve ipin ucunda tekneye çıkarılıyordu. Mayının çok sıkı dibe batmadığı durumlarda işi bitirmek için ipi yukarı çekmek yetiyordu. Biliyorsun, katil balinalar ve beyaz balinalar bir kilometrelik derinlikten torpido bile getirebilirler. Gerçekten etkileyicidir. Anlaman gereken şey şu ki, mayın bulma işi insanlar içm tehlikelidir. ilk önce yüzüne patlatma tehlikesi vardır ama daha beteri, deniz yatağını çatışmanın tam göbeğinde, kıyının hemen yanında araman gerekir, böylece her zaman vunılursun."

"Ama mayınlar yunusları öldürmüyor mu?"

"Deniz Kuvvetlerine bakarsan hayır, hiçbir yunus mayın yüzünden ölmedi. Aslında birkaç tanesi öldü ama ölüm vakaları çok nadirdir.

Her halükarda, be başladığımda MKo hakkında hiçbir bilgim yoktu

ve söylentileri dedikodu deyip geçmiştim. Anlıyorsun ya, MKo tek bir sistem değildir; değişik yerlerde, sürekli bir hayvan akışıyla yapılan bir dizi program ve deneyin kod adıdır. Sıradan sistemlere ait

memeliler bazen MKo'ya alınsa da, MKo memelileri asla diğer

sistemlerle temas etmez. MKo'ya kabul ediliş, onlardan alınan son

haber olur." Greyvvolf durakladı. "Ben iyi bir bakıcıydım. MK-6

benim ilk sistemirndi. Her büyük manevrada yer alırdık. •1990'da

MK-7'nin de sorumluluğunu aldım. Bir süre sonra, bana biraz daha

fazla şey anlatılması gerektiğine karar verildi."

np

az daha f

c

o

"MKo hakkında."

"Doğal olarak donanmanın ilk yunus basan öyküsünü biliyordum

yetmişlerin başmda, Vietnam'da. Yunuslar Cam-Ranh Koyu'ndaki

limanlan korumak ve herhangi bir Vietkong su altı sabotajını

engellemekle görevlendirilmişlerdi. Bu MMS'te sana ilk anlattıklan

hikâyedir ve bununla gerçekten gurur duyarlar. Ama anlatmadıkları

şey, detaylardır. Yüzücü Etkisizleştirme Programı gibi şeyler mesela

—bunu hiçbir yerde duyamayacağına emin olabilirsin. Bu sıradan bir

yunus operasyonu değildi. Bu hayvanlar dalgıçlann maskelerine ve

paletlerine saldınrdı ve hava teçhizatıyla bağlantılarını kesmek için eğitilirdi. Ha, daha sertleşmek gerektiğinde kullanmalan için

burunlarında ve yüzgeçlerinde mızrak benzeri bıçaklar vardı. Hatta

bazılarının sırtlarına takılmış zıpkınlan vardı. Artık yunus değillerdi, birer ölüm makinasıydılar. Ama sonrasında olacaklarla kıyaslanınca

bu bile zararsız sayılırdı. Donanma yunuslann bunınlanna

hidrotermik iğneler bağladı ve dalgıçlara toslamalannı emretti.

Şırıngaların içinde 207 bara kadar sıkıştırılmış karbondioksit vardı, bu da dalgıcın bedeninde dolaşarak genleşiyordu. Kurbanlar

patlıyordu. Hayvanlanmız kırkın üzerinde Vietkong ve yanlışlıkla iki tane de kendi adamımızı öldürdüler."

Anavvak midesinin kasıldığını hissedebiliyordu.

"Aynı şey seksenlerin sonunda Bahreyn'de de oldu." diye devam etti Greyvvolf. "Bu benim ilk ön cephe görevimdi. Sistemim tam

olarak kendinden bekleneni yaptı ve ben hâlâ MKo hakkında hiçbir

şey bilmiyordum. Yunuslan düşman bölgelerine paraşütle

indirdiklerinden hiç haberim yoktu. Bazıları denizden üç kilometre

yukarda bırakılıyordu ve hepsi de bu yükseklikten sağ çıkamıyordu.

Bazılarıysa yirmi metreden, helikopterden paraşütsüz atılıyordu.

Yunuslar düşman savaş gemilerine ve denizaltılara mayın takmak için

kullanılıyordu. Bazı zamanlar, yunuslar patlamanın etki menziline

girdikleri anda, fünyeler patlatılıyor ve hayvanlar da hedefleri ile birlikte havaya uçuyordu. Bana bunları anlattıklarında istifa

etmeliydim ama donanma benim evimdi. Orada mutluydum. Senden

anlamanı beklemiyorum ama doğrusu bu."

Anavvak sessizdi. Fazlasıyla iyi anlıyordu.

"Yani iyi adamlardan biri olduğum fikriyle rahattım. Ama üstümd yeteneklerimin MKo'da daha faydalı olacağına karar vermişlerdi. ı

adamlara göre, ben hayvanları idare etmekte harbiden iyiydim,"

Grs^vvo'lf tükürdü, "ve orospu çocukları haklıydı. işimde iyiydim.

Ama aptaldım. MKo Tarım münasip bir yerlerine sokmalarını

söylemek yerine yardım edeceğimi söyledim. Savaş böyle, dedim kendi

kendime. Çatışmada insanlar hep ölüyor, o zaman niye birkaç

yunusun ölmesipi dert edelim ki? Beni orkalara nükleer silah taşıtma deneyleri yaptıkları San Diego'ya gönderdiler

"Ne taşıttıklan?"

"Bunlara şaşırmaktan uzun süre önce vazgeçmiştim. Balinaların

nükleer başlıklar taşımalarını istiyorlardı. Silahlar yedi ton

ağırlığındaydı ama yetişkin bir orkanın onları kilometreler boyunca, dosdoğru düşman sularına sürüklemesini sağlayabilirsin. Bir nükleer

orkayı durdurmak neredeyse imkânsızdır. Şimdi hangi aşamada olduklarını bilmiyorum ama sanırım işi çözmüşlerdir —o zamanlar hâlâ denemeler yapıyorlardı. Ve böylece başka türden bir deneye de şahit oldum. Donanma muhabirlere yunus videoları göstermekten hoşlanırdı: yunus bir mayınla yüzüp gider ama mayım Rusların tepesinde patlatıp onları paramparça etmek yerine gülümseyerek geri getirirdi, mayın hâlâ dişlerinin arasındadır. Bu gibi kayıtlar, katil yunusların varlığı ile ilgili söylentileri bitirmek için tasarlanmıştır.

Evet, bazen yunuslar görevlerini bitirmeden patlamaya hazır mayınlarla geri dönerdi ama bu duyulmamış bir şeydi. Üstelik böyle bir şey olursa, bu orduya sadece bir gemi ve üç-beş adama mal olurdu ve bu alabilecekleri bir riskti. Deneylere devam ettiler." Greyvvolf durdu. "Sorun nükleer bir balinayı kaybettiğinde ortaya çıkar. Eğer o bebeklerden biri, patlamak üzere bombalardan biri ağzında senin üssüne geri dönerse işte o zaman başın derttedir. Donanma istediği kadar orka kullanabilir ama bunların insanların emirleri dışına çıkmayacaklarından emin olmak zorundadır. Ve bunu becermenin en iyi yolu, düşünmelerini tamamen engellemektir."

"John Lilly." diye mırıldandı Anavvak.

"Ne?"

"Bir bilim adamı. AÜmışlı yıllarda yunusların beyinleri üzerinde deneyler yaptı."

"Evet bundan bahsettiklerini hatırladım." dedi Greyvvolf. "Her neyse, yunusların kafataslarını açtıklarını gördüğümde San

Diego'daydım. Bu 1989'daydı. Kafalarının üzerinde bir delik açmak

için çekiç ve keski kullanıyorlardı. Bu sırada hayvanların bilinci

yerindeydi bu yüzden onları sabit tutmak için güçlü heriflerden bir

ekip gerekiyordu. Masadan kaçmaya çalışıp duruyorlardı. Bana, acı

yüzünden değil, yunuslar sadece kulaklarında yankılanan çekiç sesini sevmiyorlar, diyorlardı. Onlara göre, prosedür göründüğünden daha

az travmatikti. Ama aslında, beyni yönlendirmek amacıyla akım

göndermek için deliklerden içeri elektrotlar sokuyorlardı.

"Bu tam da Lilly'nin yaptığı şey," diye lafını kesti Anavvak heyecanla, "beynin bir haritasını çıkarmaya çalışıyordu."

"Donanmada o haritalardan epey var, inan bana." dedi Greyvvolf acı acı. "Beni hasta ediyordu ama çenemi tutuyordum. Sonra bana bir yunus gösterdiler. Bir tankın içinde, boynunda koşum takımına

benzer bir şeyle yüzüyordu. Mekanizmada etinin içine giren

elektrotlar vard vasıtasıyla yunusu yönlendirmenin bir yolunu

bulmuşlard

,

430

ulmuşlar

. Elektrik sinyalleri ı. Yani, haklarını

c

o

yememeliyim, epey etkileyiciydi. Sağa sola yüzmesini sağlıyor sonra da yüzeye çıkarıyorlardı. Saldırganlığını tetikleyebiliyor ve saldırmasını sağlayabiliyorlardı. Hatta kaçış mekanizmasını bile tetikleyebiliyor veya sakinleştirebiliyorlardı bile. Hayvanın bunları yapmayı isteyip istememesi önemli değildi. iradesi elinden alınmıştı. Rahatlıkla uzaktan kumandalı bir araba veya makaralı oyuncak da olabilirdi. Eh, elbette çok heyecanlanmışlardı. En sonunda çığır açacak bir gelişme yakalamış gibi görünüyorlardı. Böylece San Diego'daki araştırma ekibi nükleer balinalar üzerinde çalışmaya devam ederken, biz de iki düzine tıkır tıkır iş gören yunusla birlikte 1991 'de Körfez Savaşı'na gittik. Kendimi akıntıya bırakmıştım. Doğuştan pek sessiz bir tip değilimdir ama bir kez olsun çenemi tuttum. Bu benim üzerime vazife değildi, kendime böyle söyleyip duruyordum. Bu arada benim yunuslarım mayın arıyor, yiyecek ve ilgiyle ödüllendiriliyorlardı. Sonra bana MKo'da aktif olarak görev almam için baskı yapmaya başladılar. Bir şekilde düşünme zamanı kazandım — donanmada pek tutulan bir şey değildir, çünkü düşünmemen gerekir. Bu sırada Cebelitarık Boğazı'ndaydık ve teknolojiyi denizde denemeye başladık. Önce her şey yolunda gitti

ama sonra sorunlar çıktı. Kontrol koşumu laboratuvarda ve tanklarda kusursuz çalışıyordu ama açık denizde yunuslar her türden uyarıcı ile karşı karşıya geliyorlardı. isabetlerden çok ıskalamaya başlamıştık. Programın doğal koşullarda işe yaramadığı açıktı, yani en azından bekledikleri şekilde. Artık o durumda yunuslar bizim güvenliğimizi tehdit etmeye başlamıştı ve onlan ABD'ye geri götürmek için çok geçti. Öte yandan hiç kimse onların Körfez'de başıboş yüzmeleri fikrinden hoşlanmıyordu, böylece sonunda Fransa'da durduk. Amacımız MKo üzerine çalışan uzmanlann olduğu bir Fransız enstitüsünden danışmanlık almaktı. Genelde Fransızlarla çok yakınlaşmayız ama okyanuslar hakkında çok şey bilirler ve bu yüzden bir ittifak kuruldu. Bize yardım edebileceklerini düşündük. Rene Guy Busnel adında bir adam, saygın Laboratorie d'Acoustique Animale'in yöneticisi olarak bizimle tanıştırıldı. Sorunla ilgileneceğine söz verdi ve bizi muhteşem tesislerinde bir tura çıkardı. ilk durağımız bir mengeneye kıstırılmış, sakat bırakılmış ve vücudu tahrip olmuş yunustu. Vücuduna saplanmış ve sırtından çıkan kolum kadar bir bıçak vardı. Bunu neden yaptıklannı hiç sormadım isimlerini yunus kanıyla imzaladıkları kartvizitleri gülerek oradaydım."

Greyvvolf içini çekti.

"Busnel sinir sistemi araştırmasıyla ilgili bir sürü laf

kal^al^ı^^'Sptı ve prosedürün hatalı olduğu sonucuna vardı. Belli ki fark edilmeyen ya da yanlış değerlendirilen kritik bir faktör vardı.

Gemiye çıktığımızda kurul topladık ve çıkan karar hayvanlardan kurtulmak yönündeydi. Onları denize bıraktık. Sonra gemiden birkaç yüz metre uzaklaştıklarında birileri düğmeye bastı. Boyunlarındaki koşum, teknolojinin yanlış ellere düşmesini engellemek için patlayıcılar taşıyordu. Patlama küçüktü ama ekipmanı parçalamaya yetiyordu. Hayvanlar öldü. Yolumuza devam ettik."

Greyvvolf dudağını çiğnedi. Sonra Anavvak'a baktı. "işte öğrendin: Earth Island yunusların bunlar. Fransa'da kıyıya vuran hayvanlar."

"Ve sonrasında sen... "

"Daha fazla dayanamayacağımı söyledim. Beni vazgeçirmeye çatıştılar ama kararımı vermiştim. Elbette en iyi bakıcılarından birinin gizli sebeplerle istifa etmesi fikrinden hoşlanmadılar, böyle şeyler basının ilgisini çekerdi. Böylece konuştuk ve sonunda bir anlaşma sağladık. Ben biraz nakit aldım ve onlar da beni hastalık sebebiyle terhis ettiler. Bir çatışma dalgıcıydım ve gördüğün gibi bunu kalp hastalığıyla yapamazdım. Eğer sende bir sorun olduğunu düşünürlerse kimse garip sorular sormazdı. Böylece gitmeme izin verildi."

Anavvak koya bakıyordu.

"Ben senin gibi bir bilim adamı değilim," dedi Greyvvolf yumuşak sesle, "yunusları ve onları nasıl idare etmek gerektiğini biraz bilirim ama nöroloji benim için bir anlam ifade etmez. Birilerinin balinalar veya yunuslarla fâzla ilgilenmesine dayanamıyorum. Sadece fotoğraf

çekmelerini görmek bile beni çıldırtıyor. Elimde değil."

"Shoemaker hâlâ bize kızgın olduğunu düşünüyor."

Greyvvolf başını salladı. "Bir süreliğine balina gözleminin sorun olmadığını düşündüm ama başa çıkamadım. Kendimi işten attırdım,

işin zor kısmını benim yerime sizin yapmanızı sağladım."

Anavvak çenesini ellerine dayadı. Her şey o kadar güzel

görünüyordu ki — koy, dağlar, ada... "Jack," dedi, "fikirlerini değiştirmek zorunda kalacaksın. Anlattıkların yeniden oluyor. Bu

balinalar intikam almıyorlar. Birilerinin kontrolündeler. Birileri

kendi MKo'sunu yaratmakla meşgul. Bununla karşılaştırılınca senin

donanma hikâyen solda sıfır kalır."

Sonunda iskeleden kalkıp Tofino'ya doğru yürüdüler. Greyvvolf,

Davie'nin Balina istasyonu'nun önünde durdu. "istifa etmeden hemen önce nükleer balina programının aşama kaydettiğini duymuştum. Bir

isimden bahsediyorlardı. Nöroloji ve nöral şebekeli bilgisayarlarla

ilgili bir şeydi. Hayvanlar üzerinde tam kontrol sağlamak istiyorsan, Profesör Kurzvveil'ı tanıman gerektiğini söylüyorlardı. Belki bir şey çıkmaz ama yine de sana söyleyeyim

Château

Whıstler, Kanada

â'

m-.dedim."

VVeaver, Johanson'un kapısını çaldığında akşır koluna uzandı ama

oda kilitliydi.

rken saatleriydi. Kapı

c

o

.

Nanaimo'dan döndüğünü biliyordu. Bu yüzden asansörle lobiye

indi ve lohanson'u barda, Geomar bilim adamı Stanley FrostTa

birlikte bazı diyagramların üzerine eğilmiş vaziyette buldu.

"Merhaba." VVeaver onlara doğru yürüdü. "Gelişme var mı?"

"Tıkandık." dedi Bohrmann. "Hâlâ çok fazla bilinmeyen var."

"Hey, eninde sonunda bulacağız." diye gürledi Frost. "Tanrı zar atmaz."

"Bu Einstein'm lafıydı." diye itiraz etti Johanson. "Ve hatalıydı."

"Sana söylüyorum, Tanrı zar atmaz!"

VVeaver Johanson'un omzunu sıvazladı. "Böldüğüm için özür

dilerim ama kısa bir şey konuşabilir miyiz?"

Johanson tereddüt etti. "Şimdi mi? Daha Stan'in senaryosunu

bitirmedik. Bpey sağlam bir iddia."

"Üzgünüm."

"Neden bize katılmıyorsun?"

"Çok az zamanını alacağım. Sensiz bir saniye bile duramazlar mı?"

Diğerlerine gülümsedi. "Sonra size katılacağım, söz. Bana istediğiniz kadar simülasyon gösterebilirsiniz ve ben de yorumlarımla sizi sinir ederim."

"Kulağa hoş geliyor," diye sırıttı Frost.

"Şimdi nereye?" diye sordu Johanson masadan uzaklaşırlarken.

"Lobi?"

"Önemli mi?"

"'Önemli' yetersiz kalır."

"Peki."

Dışarı çıktılar. Güneş alçalmıştı ve ışıkları batarken Château'yla

Rocky Dağları'nm karlı tepelerini kırmızının değişik tonları ile

yıkıyordu. Bir helikopter dev bir sivrisinek gibi ön bahçeye konmuştu.

VVhistler kasabasına doğru yürüdüler. Aniden VVeaver utandı.

Diğerleri muhtemelen Johanson'la herkesten gizli bir sırlan olduğunu düşünmüştü ama aslında sadece onun fikrine ihtiyacı vardı. Johanson, teorisini komiteyle ne zaman paylaşacağına kendi karar verecekti

ama bu kararı vermek için VVeaver'm vereceği haberleri duyması

gerekiyordu.

"Nanaimo'da işler nasıl gitti?"

"Epey korkutucu."

"Katil yengeçlerin Long Island'ı işgal ettiğini duydum."

"Katil alglerle doldurulmuş yengeçler." dedi Johanson.

"Avrupa'daki gibi ama daha zehirli. Oliviera, Fenvvick ve Rubin zehri analiz

başladılar."

boğazını temizledi. "Sabırsız olmak istemem ama bana söyleyeceğin bir şey vardı galiba.

"Bütün gün uydu verileri üzerine çalıştım, r ^^jmaları ile çok

spektral

görüntüleri kıyasladım. Bauer'in sürüklenir-t şılarından daha çok

veri

görmek isterdim ama yayını kestiler. Yine de şüphem yok. Sanırım

okyanus döngülerini ve deniz yüzeyinin bir döngünün etki alanında

yükseldiğini biliyorsun?"

"Biraz."

"Gulf Stream de böyle bir alandır. Bauer bu bölgede bir değişimin olduğundan şüpheleniyordu. Suyun normalde dibe battığı Kuzey

Atlantik bacalarını bulamıyordu. Akıntıların akışının bir şey

tarafından engellendiğini düşünüyordu ama ne olduğunu

bilmiyordu."

"Ve?"

VVeaver ona döndü. "Tüm hesaplamaları yaptım, verileri karşılaştırdım, kontrol ettim, yeniden hesapladım, yeniden karşılaştırdım, yeniden kontrol ettim ve sü baştan yine yaptım. Gulf Stream döngüsü kayboldu."

Johanson kaşlarını çattı. "Demek istediğin... "

"Döngü artık durdu. Çok spektrumlu görüntülere bakarsan sıcaklığın düştüğünü açıkça görebilirsin. Hiç şüphe yok, Sigur. Önümüzde yeni bir buzul çağı var. Gulf Stream durdu. Bir şey onu durdurdu."

Güvenlik

Konseyi

"Bu, kahrolası bir rezalet! Ve birileri bunun bedelini ödeyecek!"

Başkanın gözünü kan bürümüştü. Offutt Hava Üssü'ne gelir gelmez yaptığı ük şey, güvenli bir video bağlantısıyla Ulusal Güvenlik Konseyi'ni toplanmaya çağırmak olmuştu. Telekonferans, Washington, Offutt ve Château'yu birbirine bağlıyordu. Başkan Yardımcısı, Savunma Bakanı, Savunma Bakanı Yardımcısı, Dışişleri Bakanı, Başkan'ın Güvenlik Danışmanı, FBI Müdürü ve Genelkurmay Başkanı ile birlikte Beyaz Saray toplantı odasındaydılar. Potomac Nehri'nin karşısında CIA Karargahındaki

Terörle Mücadele Merkezi'nin penceresiz bir salonunda Merkezi

Haber Alma Müdürü, Operasyonlar Müdür Yardımcısı,

CTC"Müdürü ve Özel Harekat Birlikleri Komutanı da ekrandaydı.

ABD Merkez Komutanlığı Kumandanı Judith Li ve CIA Müdür

Yardımcısı Jack Vanderbilt konseyi tamamlıyorlardı. Château

Vv'histler'ın geçici savaş odasında oturmuş, diğer konsey üyelerini

sıra sıra dizilmiş monitörle' seyrediyorlardı. Bazıları şaşkın ve çaresiz görünürken, pek çoğunun yü acı bir kararlılık ifadesi vardı.

O akşamüzeri Başkan üdürü'nün bir acil yd^um kabinesi venlik

Konseyi'nin tüm t

Başkan öfkesini gizlemeye gerek görmüyordu. Yardımcısı, Beyaz

Saray Personel M toplamasını önermişti ama Başkan Güvenlik

Konsey bizzat yönetmeye kararlıydı. Dizginleri bırakmaya hiç

Bu, tam Li'nin istediği gibiydi.

aya hiç niye

oplantılarını iyeti yoktu.

ı I ei ı pozisyon, Başkan'ın ana askeri danışmanı Genelkurmay

Başkanı'na aitti. \ ulmdan onun yardımcısı geliyordu. Her bir aptalın yardımcısı vardı. Yinede I ı Başkan'ın onun öğütlerini takdir ettiğini biliyordu ve bu onu son derece gururlandırıyordu. Geleceği ile ilgili hırsları aklındaki ilk şeydi. Şimdi, Odaklanmış bir halde ekranlara

bakarken bile hayalini unutmuyordu. O an için HUIece Başkomutandı ama çok yakında Genelkurmay Başkanı olacaktı. Şu anki başkan emekliliğinin kıyısına gelmişti ve yardımcısının da işe yaramaz herifin teki olduğu bir sır değildi. Li, oradan politikaya atlayabilir, Pentagon'da veya ı lışişleri Bakanı olarak görev alabilirdi. Ve ardından da başkanlık seçimlerinde iday olabilirdi. Eğer işleri doğru yürütürse —ki bu da yüzde yüz ABD'nin Çlkarı için çalışmak anlamına geliyordu— seçilmesi çantada keklik sayılırdı. I »uııya cehennemin kapılarına dayanmıştı ama Li yolunda ilerliyordu.

"Düşmanımızın bir yüzü yok," diyordu Başkan, "bazılarınız yüzümüzü ılımyanın tehdit oluşturabilecek bölgelerine çevirmemiz gerektiğini düşünüyor. Itiliyorum ki diğerleri de bu işin doğal afetlerin üst üste gelmesinden ibaret olduğunu düşünüyor. Bana gelince, nutuk dinlemek istemiyorum. Bizi hareket geçirecek bir konsensüs oluşturulmasını istiyorum. Planları görmek istiyorum. Kaça patlayacağını ve ne kadar süreceğini bilmek istiyorum."

Gözlerini kıstı. I [er zamanki gibi, daralan göz kapakları ötke ve kararlılığını dile getiriyordu. "Kişisel olarak doğanın zıvanadan çıktığı safsatasına inanmıyorum. Bu bu lavaş. Amerika savaşta. Ne yapacağız?"

Genelkurmay Başkanı savaşların savunmayla kazanılmayacağını ve

saldırı /umanının geldiğini söyledi. Sesi kararlıydı. Savunma Bakanı kaşlarını çattı. "Kime saldıracağız?" diye sordu kadın.

"Tek söylediğim saldırmamız gerektiği." dedi Genelkurmay

Başkanı üst perdeden. "Suçluları bulup saldıralım."

Başkan Yardımcısı, böylesine büyük bir saldırı organizasyonunu

üstlenecek kaynaklara sahip bir terörist grup olmadığına inandığını

açıkça belirtti. "Eğer birileri bize saldırıyorsa," dedi, "bu bir devlet olmalı. Veya bir devletler ittifakı. Hır siyasi blok gibi. Şüphelerini dile ilk getiren Jack Vanderbilt'ti ve haklı olabilir. Bunun gibi bir saldırıyı düzenleyebilecek kapasitede olan devletlere veya bölgelere

bakmalıyız."

"Bu kapasitedeki devletlerin sayısı bayağı fazla." dedi C1A Dij Başkan başıyla onayladı. CIA Direktörü, başkanlığının arifesinde

ona CIA'in iyi, kötü ve çirkinler listesi üzerine ders

verdiğinden»pir^af^, dünyanın ARD'nin çöküşü için çalışan inançsız

suçlularla dolu olduğuna inanıyordu. Tamamen haksız değildi. "Ama bilindik düşmanlaı ınnzdan biri olduğuna emin miyiz?" diye sordu yine de. "Sonuçta sadece Ami^^^^dğij, tüm özgür dünya saldın

altında."

c

o

"Özgür dünya?" Savunma Bakanı burnundan soludu. "Özgür dünya biziz-Avrupa, Amerikan özgür dünyasının bir parçası.

Japonya'nın özgürlüğü ABD'nin özgürlüğüdür. Aynı şey Kanada ve

Avustralya için de geçerli. ABD'nin özgürlüğüne yapılan her saldın küresel olarak özgürlüğe yapılmış sayılır." Önünde bir kağıt parçası vardı ve elini tam üzerine vurdu. Kağıtta o gün almış olduğu notlan vardı. Hiçbir şeyin, bir sayfada özetlenemeyecek kadar karmaşık olmadığına inanırdı. "Size hatırlatırım," diye ekledi, "bizim biyolojik silahlara erişim imkânımız var, bir de israil'in. Biz iyileriz. Bir de Güney Afrika, Çin, Rusya ve Hindistan var —onlar çirkin. Son olarak Kuzey Kore, iran, Irak, Suriye, Libya, Pakistan, Kazakistan ve Sudan kötüler. Ve bu bir biyolojik saldırı. Bu, kötü."

"Kimyasal bileşenlerin de olduğunu sanıyordum." dedi yardımcısı.

"Öyle değil mi?"

"Burada biraz yavaşlayalım." CIA Direktörü sessizlik için işaret etti. "Öncelikle bunun gibi bir harekatın sınırsız nakit para ve ciddi bir emek gerektireceğini varsayalım. Kimyasal silahlar ucuzdur ve yapması kolaydır ama tüm bu biyolojik ıvır zıvır çok fazla kaynak emer. Ve hatırlayın, biz kör değiliz. Pakistan ve Hindistan bizimle birlikte çalışıyor-Gizli operasyonlar için yüzün üzerinde Pakistan ajanını eğittik. Afganistan ve Hindistan'da düzinelerce ajan CIA için çalışıyor ve bazılannın mükemmel bağlantılın var. Yani bu bölgeyi listeden çıkarabiliriz. Sudan'da muhalefetle birlikte çalışan paramiliter gruplarımız var. Güney Afrika'daki dostlarımızın bir kısmı hükümet bakanlığı görevindeler. Aslına bakılırsa büyük bir hazırlığın yolda olduğuna dair hiç işaret yoktu. Önceliğimiz paranın nerede el değiştirdiğini ve şüpheli hareketlerin nerelerde tespit

edildiğini bulmak. Dünyadaki tüm kötülerin tek tek listesine ihtiyacımız yok, sahayı daraltmalıyız."

"Parayla ilgili olarak," dedi FBI Direktörü, "para falan yok."

"Nasıl yani?"

"Terörist hareketleri izlemedeki yeni yöntemler şüpheli hesap hareketlerine iyice bir bakabilmemizi sağlıyor. Büyük miktarlarda para el değiştirdiğinde Hazine'nin haberi olacağına bahse girebilirsiniz. Şimdiye kadar duymuş olurduk."

"Peki duydunuz mu?" diye sordu Vanderbilt.

"Hiç. Afrika, Asya ve Ortadoğu'dan tık yok. Herhangi bir devle kanştığını gösterecek en ufak bir iz yok."

Vanderbilt gırtlağını temizledi. "Bize bunu söylemelerideğil zaten," dedi. 'Washington Post manşetlerine çıkacak değil

"Dediğim gibi hiç — "

"Hayallerinizi yıkacağım için özür dilerim," diye lafı b'oldü Vanderbilt, "ama Norveç'teki cümbüşü başlatan ya da Nevv^orl^u zehirlemeyi becerebilen

inlilerinin bizı ciŞdın cüzdanını açıp göstırıcığini Şüşünmüyorsunuzdur h.ılıalŞı?"

Başkan'ın göz kapakları iyicı kısılmıştı. "Dünya Şığişiyor," ŞıŞi, "vı bu da in i kısin cıbindı nı olduğunu görıbilmımiz gırıktiği anlamına geliyor. Ya bu piç kurulan çok akıllılar ya da biz aptalız. Ama

istıŞiklıri kadar akıllı olsunlar, in/un işimiz Şaha akıllı olmak. Hımın, şimdi." Karşı-tırör biriminin Şirıktörünı döndü. "Pıkâlâ öylıysı, nı kadar akıllıyız?"

Direktör omuz silkti. "Son uyan HinŞistan'Şan gıldi. Bıyaz Saray'ı patlatmaya çalışan Pakistanlı cihatçılarla ilgiliydi. Tıröristlıri

biliyorduk vı herhangi bir tehlike yoktu. Hintliler bize söylemeden de o işin peşindeydik /atın, tüm fınansal işlımlıri izlıdik. Kürısıl Tıpki Mırkızi hır gün terörist lylımlırlı ilgili kucak dolusu bilgi topluyor. Bu gırçık Sayın Başkan, duyumunu almaŞığımız hiçbir şıy olmuyor."

"Ve bu şu anda her şey .sessiz mi?"

"Hiçbir zaman tam sıssiz olmaz ama ciaai bir planlama vıya

fınansal aktivitı yoktu. Vı sanınm bu ikna ıŞiciŞir."

Başkan'ın gözlıri OpırasyonlarTn Müdür Muavini'nı kaydı.

"Ekibinin çabalarını artırmasını bekliyorum." ŞıŞi anidın.

"Ajanlarının nırıyı gönaırilaiği ya da hangi kara Şıliktı çalıştıkları umurumda dığil, oturup birileri ödıvini yapmadı Şiyı ABD

vatanŞaşlannın öldürülmısini sıyrıdıcık Şığilim."

"Elbıttı ıfındim."

^"Vı ığır unuttuysanız hatırlatayım, saldın altındayız. Savaştayız!

Kiminlı savaştığımızı bilmık istiyorum."

"Eh o zaman Orta Doğu'ya bir bakın." ŞıŞi Vandırbilt sabırsızca.

"Bunu yapıyoruz zatın." ŞıŞi Li.

Şişman adam iç çıkti. Dönüp bakmaya zahmıt ıtmıdi, Li'nin onun

tıorisini inanmaŞığını biliyordu.

"Dayak yımiş gibi görünmek için kındi nı zaman istırsın kındini yumruklayabilirsin." ŞıŞi Li. "Ama gırçıkçi olalım. Düşman ülkılırin çıkarlarını korumak için ABD'yı karşı saldınya geçtiğini iaaia ıtmık pık iyi Şı, nıŞın kındilırini Şı zarar vırsinlır? Tabii ki aslınŞa bizim pışimizdılır vı başka bir yırlırdı sorun çıkarak dikkatimizi dağıtmak anlamlı olabilir ama ölçekte değil."

"Biz bunu öylı görmüyoruz." ŞıŞi C1A Direktörü.

"Biliyorum. Ama bın bu duruma şöylı bakıyorum: ana

hıŞ^^fzi^^ğiMz.

Olan biten çok fazla şey var ve hepsi de çok uç noktalarda. Sadece

tüm bunlar

için harcanması gırıkın çabayı bir düşünün: binlırcı hayvanı

ığitmık,

milyonlarca yıni organizma yıtiştirmık, Avrupa'da bir tsunami

tıtiklıraık,

balık stoklannı sabotı ıtmık, Avustralya vı Güniy Amırika'Şa bir

Şınizanası

r

istilası başlatmak vı tankırlıri çarpıştırmak... Bundan ekonomik ya

da politik

c

o

1 V • 1

bu

bir çıkar elde edecek kimse yok. Ama bunların olduğunu inkâr etmenin de bir anlamı yok ve Jack'in hoşuna gitsin gitmesin, Orta Doğu'da bunlardan muaf tutulmuyor. Bunlar gerçekler ve ben de kervana katılıp suçu Araplar'a yükleyecek değilim."

"Pekâlâ, Orta Doğu'da küçük gemi kazaları olduysa ne olmuş?" diye homurdandı Jack.

"Pek de küçük sayılmazlar Jack."

"Belki de bir megalomanla uğraşıyoruzdur," dedi Dışişleri Bakanı, "bir suçlunun zihniyle."

"Bu daha makul." dedi Li. "Bir birey etrafta büyük miktar paralar saçabilir ve sözde saygıdeğer amaçlar uğruna teknoloji ile uğraşabilir. Gerçi bana sorarsanız bu olaya şöyle bakmalıyız: birileri solucan sürüleri gönderiyor biz de onları yok etmek için bir şeyler icat ediyoruz ve bu iş böyle sürüp gidiyor."

"Şimdiye kadar ne tür önlemler almdı?" diye sordu Dışişleri Bakanı.

"Biz — " diye başladı Savunma Bakanı.

"New York'u tecrit ettik." diye onun sözünü kesti Li. Kendi yaptığı işin övgüsünü başkalarının toplamasından hiç hoşlanmazdı. "Ve yeni aldığım haberlere göre Washington'daki yengeç istilası haberleri

doğrulandı. Keşif için gönderilen insansız uçaklar tarafından tespit edildiler. Bu şehri de aynı şekilde tecrit etmek durumunda kalacağız.

Beyaz Saray personeli, Başkan'ı takip ederek kriz süresince şehirden ayrılmalı. Önemli kıyı şehirlerinde görevlendirilmek üzere alev

püskürtücülerle donanmış birliklerin hazırlanması emrettim. Bu

arada bir antitoksin geliştiriyoruz."

"Denizaltılan veya dalış robotlarını kullanmak için yapılan planlar var mı?" diye sordu CIA Müdürü.

"Hayır. Kaybolmasını göze almadan derinliklere herhangi bir şey gönderemeyiz. Örneğin ROVlar sadece kablolarla bağlantılılar ve şu

anda bilim insanları onları denize her indirdiklerinde, geriye birkaç parçalanmış kablo çekiyorlar. ROVlar mavi bir parlama tespit

ediyorlar ve ardından kablolar kesiliyor. AUVlar'a neler olduğunu

söylemek ise imkânsız. Geçen hafta dört Rus bilim insanı MIR

denizaltılan üe yola çıktılar. Hepsine de bir şeyler çarptı ve binlerce metre aşağı batarak boğuldular."

"O zaman sahadan geri mi çekileceğiz?"

"Hâlâ solucanları itlaf etmeye çalışıyoruz. Şu anda dip tarama ağla deniz yatağını süpürüyoruz. Ayrıca deniz canlılarını uzak tutmak için stratejik kıyı bölgelerinin çevrelerine ağlar geriyoruz. Bu istila karşıtı önlemlerimizden bir diğeri." AlV

"Biraz ilkel, değil mi?"

"Ama saldın yöntemleri de öyle. Her halükarda, balinaları alt

etmek için sonar kullanır .i üzereyiz. Surtass LFA ile onlSrı sağır

.^Cıceğiz. Birileri bu

n ile

438

ı j^Cıc

c

o

bir çıkar elde edecek kimse yok. Ama bunların olduğunu inkâr

etmenin de bir anlamı yok ve Jack'in hoşuna gitsin gitmesin, Orta

Doğıı'da bunlardan muaf tutulmuyor. Bunlar gerçekler ve ben de

kervana katılıp suçu Araplar'a yükleyecek değilim."

"Pekâlâ, Orta Doğu'da küçük gemi kazaları olduysa ne olmuş?"

diye homurdandı Jack.

"Pek de küçük sayılmazlar Jack."

"Belki de bir megalomanla uğraşıyoruzdnr," dedi Dışişleri Bakam,

"bir suçlunun zihniyle."

"Bu daha makul." dedi Li. "Bir birey etrafta büyük miktar paralar
saçabilir ve sözde saygıdeğer amaçlar uğrana teknoloji ile uğraşabilir.

Gerçi bana sorarsanız bu olaya şöyle bakmalıyız: birileri solucan

sürüleri gönderiyor biz de onları yok etmek için bir şeyler icat

ediyoruz ve bu iş böyle sürüp gidiyor."

"Şimdiye kadar ne tür önlemler alındı?" diye sordu Dışişleri Bakanı.

"Biz — " diye başladı Savunma Bakanı.

"Nevv York'u tecrit ettik." diye onun sözünü kesti Li. Kendi yaptığı işin övgüsünü başkalarının toplamasından hiç hoşlanmazdı. "Ve yeni aldığım haberlere göre Washington'daki yengeç istilası haberleri

doğrulandı. Keşif için gönderilen insansız uçaklar tarafından tespit edildiler. 13u şehri de aynı şekilde tecrit etmek durumunda kalacağız.

Beyaz Saray personeli, Başkan'ı takip ederek kriz süresince şehirden ayrılmalı. Önemli kıyı şehirlerinde görevlendirilmek üzere alev

püskürtücülerle donanmış birliklerin hazırlanması emrettim. Bu

arada bir antitoksin geliştiriyoruz."

"Denizaltıları veya dalış robotlarını kullanmak için yapılan planlar var mı?" diye sordu CIA Müdürü.

"Hayır. Kaybolmasını göze almadan derinliklere herhangi bir şey gönderemeyiz. Örneğin ROVlar sadece kablolarla bağlantılılar ve şu

anda bilim insanları onları denize her indirdiklerinde, geriye birkaç parçalanmış kablo çekiyorlar. ROVTar mavi bir parlama tespit

ediyorlar ve ardından kablolar kesiliyor. AUVlar'a neler olduğunu

söylemek ise imkânsız. Geçen hafta dört Rus bilim insanı MIR

denizaltıları üe yola çıktılar. Hepsine de bir şeyler çarptı ve binlerce metre aşağı batarak boğuldular."

"O zaman sahadan geri mi çekileceğiz?"

"Hâlâ solucanları itlaf etmeye çalışıyoruz. Şu anda dip tar deniz yatağını süpürüyoruz. Ayrıca deniz canlılarını uzak tutma kıyı

bölgelerinin çevrelerine ağlar geriyoruz. Bu istila karşıtı önl bir

diğeri."

^

"Biraz ilkel, değil mi?"

"Ama sald'H yöntemleri de öyle. Her halükarda, balinaları alt

etmek için sonar kullanır <c üzereyiz. Surtass LFA ile onları sağır edeceğiz. Birileri bu

S/

arıt ejiilk

tejik mizden

438

X) ¦

O

yaratıkların kontrolünü ele geçirmiş ve gerçek bir karşılık

vermenin zamanı geldi de geçiyor bile. Kulak zarları patlayana dek

sesi açacağız. Sonra kimin patron olduğunu görecekler."

"Bu çok zalimce, Li."

"Daha iyi bir fikriniz varsa memnuniyetle dinlerim."

Kimse konuşmadı.

^"Ya uydu gözetlemesi? Bir yardımı oluyor mu?" diye sordu

Başkan.

"Bir yere kadar." Operasyonlar Müdür Yardımcısı başını salladı.

"Ordu, ormanın içinde kamufle olmuş tankları aramak için hazırlıklı durumdadır ama bir yengeç boyutlarındaki nesneleri tespit

edebilecek çok fazla sistem bulunmuyor. Yani, elimizde KH-12 ve yeni nesil Keyhole uydularımız var. Ayrıca AvrupalılarTa Topex/Poseidon

ve SAR-Lupe üzerinden işbirliği yapıyoruz ama onlar da Lacrosse

gibi radar kullanıyorlar. Her şey basit bir soruna dayanıyor: küçük

nesneleri görebilmek için zum yapmak zorundayız ve bu da sahilin

sınırlı bir alanına odaklandığımız anlamına geliyor. Bir sonraki

saldırının nerede olduğunu bilmediğimiz sürece gafil avlanacağımız

kesin. General Li kıyı şeridinde devriye gezmeleri için insansız

uçakları kullanmayı önerdi ve bu mantıklı, ancak onlar bile her şeyi göremez. NRO ve NASA bilgi bulabilmek için ellerinden geleni

yapıyorlar. Belki ele geçirdiğimiz iletilerden bazdan, bize biraz daha ipucu verebilir. SIGINT'in her imkânını kullanıyoruz."

"Belki de sonınumuz budur." dedi Başkan yavaşça. "Belki biraz daha HlJMINT'e odaklanmamız gerekir."

Li gülümsemesini bastırdı. HU M I NT Başkan'ın takıntılarından

biriydi. Güvenlik jargonunda SIGINT sinyal istihbaratı anlamına

geliyordu ve ele geçirilen haberleşmelerden toplanan tüm istihbaratı kapsıyordu. HUMINT ise casusluk vasıtasıyla ele geçirilen

istihbarattı: insan istihbaratı. Teknolojiden derinlemesine anlamayan ve açık sözlü bir adam olan Başkan bir insanın gözlerinin içine

bakmayı severdi. Dünyadaki en gelişmiş teknolojiye sahip ordusuna

komuta etse de, uydularla değil, yer altında kaynayan bir casus

ordusu tarafından korunduğunu düşündüğünde kendini daha

güvende hissediyordu.

"Adamlarınızı işe koşun," dedi. "Bazıları, bilgisayar programları ve servis değişim noktalarının işi onların yerine yapması konusunda

çok teslimiyetçi. Daha az programlama ve daha çok düşünme

istiyorum."

CIA direktörü parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ," dedi,

"Belki Orta Doğu teorisine artık o kadar fazla mesai harcamamalıyız.

Li, dümdüz ileri bakan Vanderbilt'e göz attı. "Umarım fç T aceleci davranmamışsındır Jack." diye fısıldadı. •

' Boş ver, Li."

. i öne eğildi. "Belki de daha olumlu bir şeylerden debiliriz?

Başkan gülümsedi. "iyi fikir. Haydi söyle Jud

%

de

c

o

"Efendim kriz sonsuza dek sürmeyecek. Sonrasında ne olacağını düşünmek bizim işimiz. Ve sonunda tek önemli olan şey kimin üstte kalacağı. Bu bittiğinde dünya farklı bir şekilde düşünecek. Bir çok yönetim istikrarsızlaşacak ve bazılarının düşmesine çok üzülmeyeceğiz. Evet Dünya korkunç bir tehlike ile yüz yüze ama bir kriz aynı zamanda fırsattır. Eğer belirli bir yönetimden memnun değilsek ve bir şeyler onu alaşağı ederse belki de işleri biraz hızlandırıp doğru, bir halefin göreve geleceğinden emin olabiliriz."

"Hımmm." Başkan düşünüyordu.

Bir an düşündükten sonra Dışişleri Bakanı söz aldı. "Yani asıl mesele bu savaşı kimin başlattığı değil, galibinin kim olacağı."

"Beni yanlış anlamayın. Medeni dünya, göriuımez düşmanımıza karşı el birliği ile savaşmak." dedi Li. "Eğer bu durum devam ederse müttefiklerimiz gitgide artan bir şekilde onlara rehber olması için yüzlerini Birleşmiş Milletler'e dönecektir. Bu şimdilik iyi. Kendimizi öne atalım demiyorum ama kenarda, yardımımızı sunmaya hazır olarak beklemeliyiz. Bıçak kemiğe dayandığında, kazanan biz olmak

zorundayız. Ve bizi tehdit eden ya da ;bize karşı çıkan herkes

mağlupların arasında yer almalı. Bu durumun sonuçlarını

etkileyebildiğimiz ölçüde kazanalar ve kaybedenler arasındaki sınırı netleştireceğiz."

"Bu güzel ve sıkı bir bakış açısı." dedi Başkan.

Onaylayan birkaç baş sallamanın içinde rahatsızlık belirtisi de

vardı. Li arkasına yaslandı. Yeteri kadar konuşmuştu. Aslında

konseydeki pozisyonunun izin verdiğinden fazlasını söylemişti ama

sözleri bir etki uyandırmıştı. işi bu tür fikirler bulmak olan bir kaç adamı uzaklaştırmıştı ama ne olmuş yani? Offuff ta iyi karşılanmıştı.

"Tamam." dedi Başkan. "Bu öneriyi aklımızda tutmalı ama diğer seçenekleri de göz ardı etmemeliyiz. En son istediğimiz şey, dünyanın geri kalanının bizim idareyi ele aldığımızı düşünmesi. Bilim insanların nasıl ilerliyor Jude?"

"Bence efendim, en önemli değer onlar."

"Ne zaman sonuç almaya başlayabiliriz?"

"Yarın toplanacağız. Binbaşı Peak de burada olacak. Nevv

York'tan gelmesini emrettim, krizi buradan idare edebilir."

"Ulusa seslenişin vaktidir," dedi Başkan yardımcısı.

"Kesinlikle." Başkan yumruğunu masaya vurdu. "iletişim takımız ın yazarlarını toparlasın. Dürüst bir şeyler istiyorum, her şey yfluna pı^cekL göreceksiniz gibi değil ama onlara umut verecek bir şeyler."

"Muhtemel saldırgandan bahsedilecek mi?"

"Hayır. Bunun bir doğal afet gibi ele alınmasını istiyoru^^^^^zWbile henüz nerede olduğumuzdan emin değiliz, üstelik kamuoyu yeteri kadar gergin. Onları, gücümüz yettiğince koruduğumuza inandırmâlıyı». Ve onlar da.bu gücümüzün olduğuna inanmalılar. Hazır ve nazır olduğumuza. Her şeyle başa çıkabileceğimize. ABD sadece bir özgürlük diyarı değil, bir güvenlik vahası. Okyanustan ne gelirse gelsin ABD güvenlidir. Buna inanmaları gerekiyor. Ve son bir şey: Hepinizin dua etmesini istiyorum. Burası Tann'nın ülkesi ve O bizim yanımızda olacaktır. Bize bundan zaferle çıkma gücü bahşedecektir."

New York, ABD

Bununla başa çıkamayız- Helikoptere tırmanan Peak'in aklındaki tek şey buydu. Bunun için hazırlıklı değiliz. Dehşeti önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Helikopter, VVall Street helikopter pistinden kalktı ve gecenin içinde Soho, Greemvich kasabası ve Chelsea üzerinde ilerledi. Şehir ışıklan parlıyordu ama tek bakışta bir şeylerin yanlış gittiği anlaşılabiliyordu. Bazı caddeler projektörlerin sert ışığı altındaydı ve trafik akışı durmuştu. New York, OEM ve ordunun ellerindeydi. Helikopterler tüm şehir boyunca inip kalkıyordu ve liman kapatılmıştı. Doğu Nehri'nde sadece ordu araçları vardı.

Kimseye yardım edemiyorlardı. Ölü sayısı giderek artıyordu ve bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. OEM arka arkaya düzenlemeler ve öneriler yayınlamıştı ama durmak bilmeyen uyarı ve talimat akışı işe yaramamıştı. Her ev ahalisinin acil durumlar için bir damacana su bulundurması gerekiyordu ama kimse hazırlıklı değildi. Her halükarda, güvenli bir içme suyu ikmali bile insanlan boralardan çıkan, küvetlerden fışkıran ve bulaşık makinalanna sızan toksinlerden koruyamazdı. Peak'in tek yapabildiği, sağlığı hâlâ yerinde olanlan yönlendirerek tehlike hattından çıkarmak ve büyük kamplarda toplamaktı. Nevv York'un okullan, kiliseleri ve diğer kamu binalan artık hastane olarak hizmet veriyordu ve şehrin etrafını saran toprak artık büyük bir hapishaneydi.

Sağa baktı. Yangın hâlâ tünelde alev alev devam ediyordu. Askeri tankeri sürücüsü güvenlik protokolünü ihmal edip gaz maskesini takmamış v^ direksiyon başında bilincini kaybetmişti. Bir konvoyun parçasıydı. Kaza bir zincirleme reaksiyona sebep olmuş, düzinelerce araç alev almıştı. Şimdi oradaki sıcaklık bir volkanın içindekine eşti. Peak kazaya engel olamadığı için kendini suçluyordu. Bir tü^UO^c^^ulaşma tehlikesinin, zehirlerin dağılacağı sokaklardakinden kat kat fazla olacağı belliydi. Ama nasıl her yere yetişebilirdi ki?

Peak'in nefret ettiği bir şey varsa, o da kend^^i ''a

Ve şimdi sıra Washington'daydı.

"Bununla başa çıkamayız." demişti Li'ye tel^jonŞa.

hissetmekti.

c

o

ne

"Mücadele etmeye mecburuz,"

Hudson Nehri'ni geçtiler ve Peak'i Vancouver's götürecek askeri bir

helikopterin beklediği Hacketısack Havaalanı'na ilerlediler.

ManhattanTn ışıklarım arkalarında bırakmışlardı. Peak, yarın

bilimcilerle yapacakları toplantıyı düşündü. Bir ilerleme kaydetmişler miydi? En azından Nevv York'taki dehşete bir son verecek bir ilaç

bulmuş olmalarını diliyordu; ama içinden bir ses fazla

ümitlenmemesini söylemekteydi.

Peak arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Château

Whistiet;

Kanada

Li halinden memnundu. Mahşer gününün eşiğinde ıstırap ve

şaşkınlık daha uygun düşerdi ama gün kusursuz bir başarı olmuştu.

Vanderbilt savunmaya çekilmek zorunda kalmış ve Başkan onun öğüdünü dinlemişti. Sayısız telefon görüşmesinin ardından kıyametle ilgili tüm son gelişmeleri biliyordu ve Savunma Bakanı ile konuşmak için sabırsızlanıyordu. Sonar saldırısı ertesi gün başlayacaktı ve gemilerin yerleştirilmesi hakkında konuşmak istiyordu. Savunma Bakanı bir toplantıdaydı ve birkaç dakika daha konuşamayacaklardı."

Biraz Schıubert çalmak için piyanonun başına geçtiğinde saat sabahın ikisine geliyordu. Telefon çaldı. Açmak için fırladı. Pentagon'u bekliyordu bu yüzden telefondaki ses onu şaşırttı. "Dr. Johanson! Sizin için ne yapabilirim?"

"Vaktiniz var mı?"

"Şimdi mi?"

"Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor."

"Korkarım meşgulüm. Bir saat sonra olur mu? Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

"Hiç merak etmiyor musunuz?"

"Merak mı?"

"Benim bir teorim olduğunu düşündüğünüzü söylemiştiniz."

"Benim süitime gelin."

Bir gülümsemeyle ahizeyi yerine koydu. Tam beklediği gibiydi.

Johanson son dakikacı bir tip değildi ve sözünden dönmeyecek kadar

görgülüydü. Ona ne zaman anlatacağına kendi karar vermek istemişti

ve gecenin bir yarısını seçmişti.

Pentagon santralini aradı. "Savunma Bakanı ile olan

telekonferansımı yarım saat erteleyin." Sonra fikrini değiştirdi. "Bir saat olsun,"

Johanson'un anlatması gereken çok şey olmalıy

%

ıydı. ıydı.

c

o

Vancouver

Adası

Anavvak'ın Greyvvolf un itiraflarından sonra iştahı kaçmıştı ama

Shoemaker kendini aşmıştı. Birkaç biftek kızartmış ve mükemmel bir

salata hazırlayarak üzerine gevrek ve fındık serpiştirmişti. Delavvare yeni tomurcuklanan arkadaşlığından bahsetmemeye dikkat ediyordu

ve harika bir sofra arkadaşıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir espri

dağarcığı vardı ve en sivri olanlarını bile kusursuz bir zamanlamayla yapıyordu.

Akşam, gazap denizinin ortasında bir vaha gibi gelmişti.

Karanlık çağlarda Kara ölüm çevrelerinde esip gürlerken

Avrupa'da insanlar sokaklara çıkıp dans edip şarkı söylemişlerdi.

Shoemaker'ın evinde dans veya şarkı yoktu ama birkaç saat boyunca

tsunamilerden, balinalardan ve katil alglerden hiç bahsetmeden

sohbet ettiler. Shoemaker istasyonun ilk günlerinden anılarını arılattı ve sıcacık geçen gecenin tadını çıkardılar. Verandada rahatlayıp

koyun karanlık sularını seyrettiler.

Anavvak sabahın ikisinde kalktı ama Delavvare kaldı. O ve

Shoemaker eski filmler hakkında koyu bir muhabbete dalmış ve yeni

bir şişe şarap açmışlardı. Çakırkeyif olmuşlardı ve Anavvak gecenin

içinden istasyona doğru yürüdü. Bilgisayarı açıp internete bağlandı.

Profesör Kıırzvveil ile ilgili araştırması birkaç dakika içinde meyve verdi.

Şafak sökerken zihninde bir resim oluşmaya başlamıştı.

• ^

443

c

o

12 Mayıs

Château

Whistler,

Kanada

Belki de, diye düşündü Johanson, bu bir dönüm noktası olur. Ya da belki de aptal ve yaşlı delinin teki olduğumu düşünürler.

Ekranın solundaki küçük platformun üzerinde duruyordu. Projeksiyon kapalıydı. Geceyi Tofino'da geçiren AnavvakT bekledikleri için birkaç dakikalık bir gecikme yaşanmıştı ama artık delegeler toplanmışlardı. Ön sırada Li, Vanderbilt ve Peak vardı. Peak gece Nevv York'tan dönmüştü ve sanki enerjisinin büyük bölümünü orada bırakmış gibi görünüyordu.

Bir topluluğa seslenmek Johanson'un ikincil yeteneğiydi. Öğrencilere ders vermeye ve konferanslarda konuşmaya alışıktı, ara sıra standart gerçeklere kendi görüş ve teorilerini eklerdi. Ama ders vermek işin en kolay kısmıydı, sadece başkalarının araştırmalarının meyvelerini toplar ve soruları cevaplardın.

Ama bu sabah, hiç alışkın olmadığı bir şekilde kendinden şüphe ediyordu. Tanrı aşkına, dinleyicileri yüzüne gülmeden teorisini nasıl açıklayacaktı? Li haklı olabileceğini kabul etmişti, böylece bütün gece uyumadan konuşmasını tekrar tekrar yazıp durmuştu. Bunu yapmak için tek şansı vardı: ya onları sürpriz bir saldırıyla kazanacaktı ya da onu dinleyenler Johanson'un keçileri kaçırdığına karar vereceklerdi.

Elindeki kağıtların en üst sayfasına baktı. Detaylı bir giriş yazmıştı.

Şimdi, üç saatlik uykudan sonra ona inanılmayacak kadar

karmaşıkmış gibi geliyordu. Sabahın erken saatlerinde,

düşünemeyecek kadar yorgunken bu girişten memnundu ama şimdi...

Notlarını bir kenara bıraktı ve kendini bir yükten kurtulmuş gibi

hisset Kendine güveni, savaşa hazır bir süvari gibi geri geldi,

bayraklar rüzgârda uçuşuyor ve trompetler çalıyordu.

Bir adım öne geldi, bir kez kalabalığın dikkatini topladığından emin olduğunda "Aslında çok basit, gerçekten." dedi. "Sonuçlarla boğuşmak aldatıcı

olacaktır ve en temel prensip sade ve akla yakın olmaktır. Bar doğal felaket

• ^

ti.

I I I

r. Bar

c

o

yaşamıyoruz. Bir terörist örgüt ya da saldırgan bir devletle savaşta değdi/ Evrimin çıldırdığı bir durumla da karşı karşıya değiliz."

Durakladı. "Hayır. Çok başka bir şey gerçekleşiyor. Bugünlerde, şimdiye kadar birçok yerde kurgusunu okuduğumuz veya

seyrettiğimiz bir dünyalar savaşına tanık oluyoruz. Yan yana

oldukları için birbirinden ayrı olduklarını göremediğimiz, iki farklı dünya arasındaki savaş. Tüm bu zaman boyunca uzaylı türlerin

geleceği beklentisiyle gözümüzü yukarı dikip durduk, oysa zeki

yabancı yaşam formları en başından beri bizimle birlikteydiler;

gezegenimizin şimdiye dek asla detaylı araştırma gereği

duymadığımız bir bölümünde yaşıyorlardı. Dünyada birbirinden

temelden farklı iki zeki yaşam sistemi bulunuyor ve şimdiye kadar

barışçı bir paylaşım söz konusuydu. Bunlardan bir tanesi diğerinin

gelişimini düşünülemeyecek bîr zamandır izlerken, diğerinin ise sualtı dünyasının karmaşıklığı hakkında hiçbir fikri yoktu —ya da

isterseniz şöyle diyebilirsiniz: bizim küremizi paylaşan uzaylılar

hakkında. Bilinemez uzay aslında burada, Dünya'da. Uzaylılarımızı

bulduk ve uzak galaksilerden gelmiyorlar. Deniz dibinde

evrimleştiler. Sudaki yaşam, karadaki yaşamdan çok ama çok daha

eskidir ve bu yabancı tür muhtemelen insanlıktan çok daha yaşlı. Size bu yaratıkların neye benzediğini, ne düşündüğünü, nasıl yaşadığını ve iletişim kurduğunu söyleyemem. Ama bu gezegendeki tek zeki

canlılar olmadığımız fikrine alışmak zorundayız. On yıllardan beri,

bir başka zeki canlı türünün yaşam alanını yok ediyoruz ve artık

şimdi bayanlar baylar, bu yaratıklar çok haklı bir öfkeye kapılmışlar gibi görünüyor."

Kimse konuşmadı.

Vanderbilt'in devasa gıdısı sanki gülecekmiş gibi kıpırdandı,

ardından tüm bedeni titredi. Etli dudakları aralandı ve ağzını açtı.

"Düşünceniz akla yatkın görünüyor." dedi Li.

CIA Müdür Yardımcısı sanki sırtından bıçaklanmış gibi göründü.

Ağzını kapadı. Sonra, "Ciddi olamazsın." diye fısıldadı.

"Ah, evet, olabilirim." dedi Li sakince. "Dr. Johanson'un haklı olduğunu söylemedim ama en azından onu bir dinlemelisin.

iddialarını destekleyecek bazı kanıtları olmalı."

"Teşekkür ederim, General." Johanson başıyla selam verdi. "Evet, kan var."

"O zaman, lütfen devam edin. Açıklamalarınızı mümkün oldu ve öz tutarsanız, arkasından tartışmaya hemen başlayabiliriz."

Johanson gözlerini odanın içinde gezdirdi. Hiç kimse Johanson'un

açılış cümlesini baştan reddetmiş görünmüyordu; önündeki yüzlerin

çoğu şaşkınlıkla donakalmıştı, bazıları etkilenmiş, diğerleri

inanmamış, pek azı ise ifadesiz kalmıştı. Şimdi ikinci adımı atması

gerekiyordu. Onlan teorisini özümsemeye ikna etmesi gerekiyordu ki,

üzerine kendi fikirler^r^^^^tirsinler.

"Geçmiş birkaç gün ve hafta içindeki asıl sorunumuz," dedi, "çeşitli fenomenleri birbirine bağlamaya çalışmaktı. Sonuçta, jöle benzeri

madde ortalıkta belirmeye başlayana kadar görünürde hiç bir bağ

yoktu. Bazen küçük, bazen de büyük miktarlarda bulundu, ama her

zaman aynı ayırt edici özelliğe sahipti; havayla temas eder etmez çözülüyordu. Birbirinden daha fazla farklı olamayacak üç organizma türünde, kabuklularda, balinalarda ve midyelerde keşfedilmiş olması ise gizemini daha da artırdı. Elbette bir çeşit mantar, kuduza benzer bir etki yapan bir madde ya da deli dana veya domuz vebası gibi bulaşıcı bir hastalık da olabilirdi. Ama bu ne gemilerin kayboluşunu ne de yengeçlerin katil alglere taşıyıcılık yapmalarını açıklar. Kıta yamacını istila eden solucanlarda jöleden eser yoktu. Onların daha farklı bir yükü vardı, hidratları çözen vc metan gazının serbest kalmasına sebep olan bakteriler. Deniz altı heyelanına ve tsunamiye sebep oldular. Peki ya dünyanın dört bir yanında ortaya çıkan mutasyona uğramış türler? Balıklar bile bir garip davranıyor. Bunların hiçbiri tutarlı bir resim çizmiyor Bu açıdan bakacak olursak, Jack Vanderbilt kaosun arkasında bilinçli bir zekâ aramakta haklıydı. Ama bizlerin yeteneklerini gözünde büyüttü —hiçbir bilim insanı, deniz ekolojisi hakkında onu bu boyutlarda etkileyebilecek kadar bilgiye sahip değil. Uzay hakkında, okyanuslar hakkında olduğundan daha çok şey bildiğimizi söylemek, insanların hoşuna gidiyor. Bu kesinlikle doğru ama nedeni çok basit: uzayda, suda olduğundan daha iyi görebiliyor ve hareket: edebiliyoruz, Hubble teleskopu hiç zorlanmadan farklı galaksileri gözlemleyebilir ama dünyanın en güçlü projektörleri ancak bir düzine metrekare deniz

tabanını aydınlatabilir. Uzay giysileri içindeki bir astronot neredeyse tam bir özgürlük içinde hareket edebilir ama en sofistike dalış

kıyafetiyle bile belli bir derinlikten sonra ölümüne ezilirsiniz. ROV ve AUVlar ancak uygun koşullarda çalışabiliyorlar. Bırakın milyarlarca

solucanı su altı hidratlarının üzerine yerleştirecek teknolojiyi, tam anlamadığımız bir yaşam ortamı için onları özel olarak üretmenin

gerektireceği bilgiye de sahip değiliz. Üstelik bir de diğer fenomenler var: derin deniz kabloları, su altı yerkaymasının dışında başka güçler tarafından imha ediliyor; abisal düzlüklerden denizanast ve midye

sürüleri yükseliyor. En basit açıklama, bütün bu olayları bir planın parçası olarak görmektir. Ancak bizim karayı bildiğimiz kadar,

okyanusları bilen bir tür böylesi bir planı yapıp uygulayabilir.

Derinliklerde yaşayan ve o evrenin hakimi olan bir tür."

"Sizi doğru mu anladım?" diye sordu Rubin heyecanla. "Bu bir zeki canlı türüyle paylaştığımızı mı söylüyorsunuz?" "Evet."

zegen zegen

"Eğer öyleyse," dedi Peak, "neden onları .daha (duymadık?"

"Çünkü yoklar." diye mırıldandı Vanderbilt al

daha aksice.

u gezeg

ni, başka

nce

görmedik veya

c

o

"Yanlış." dedi Johanson kuvvetlice, "Onlarla karşılaşmış olmamız için en az üç iyi neden gösterebilirim. Birincisi görünmez balık

kanunu."

"Ne?"

"Birçok derin deniz yaratığı bizden daha iyi göremez ama diğer

duyuları gelişmiştir. Bedenleri basınçtaki en küçük değişime bile tepki verir. Yüzlerce hatta binlerce kilometre öteden gelen ses dalgalarını fark ederler. Dikkatlerini çekmeden, hiçbir denizaltı onları

görebilecek kadar yaklaşamaz. Teorik olarak milyonlarca balık belirli bir bölgede yaşıyor olabilir ama eğer gölgelere gizlenirlerse, onları asla bulamayız. Eğer bu sıradan balıklar için bile böyleyse, zeki

varlıkları nasıl tespit edeceğiz? Onları görmemizi istemiyorlarsa,

buna izin vermezler! —ikincisi, bu yaratıkların neye benzeyebileceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Şimdiye kadar birkaç tuhaf fenomeni

kayda alabildik— mavi bir bulut, yıldırıma az çok benzer ışık

çakmaları ve Norveç kıta yamacında garip bir şey. Bunlar yabancı bir zekânın işaretleri mi? Peki yajöleye ne demeli? Ya da Murray

Shankar'm tanımlayamadığı sesler? Ve son olarak da üçüncü sebep.

Uzun bir süre, denizlerdeki yaşamın sadece ışığın erişebildiği üst

bölgelerde mümkün olabileceğine inandık. Oysa artık okyanusların

her yerinin, hatta on bir bin metre derinliklerin bile yaşamla

kaynadığını biliyoruz. Derinlerdeki birçok organizma sığ suları

aramaya ihtiyaç duymuyor. Aslına bakılırsa, birçoğu o değişikliği

kaldıramaz, derinliklere uyum sağlamış vücutları için su sıcaklığı çok yüksek, basınç çok düşük olacaktır ve alıştıkları besinleri

bulamayacaklardır. Öte yandan bizler suyun yüzeyine ne kadar aşina

olsak da, ancak çok az sayıda robot ve hantal denizaltılar içindeki

birkaç bilim insanı derinlikleri ziyaret etti. Bir uzaylı gemisinin

kameralarını Dünya'ya çevirdiğini farz edin. Her kare sadece birkaç

metrekarelik alanı yakalayabiliyor. ilk çekimde Kalahari Çölü'ne zum yapılsın. ikincisinde Moğol bozkırlarına. Üçüncüsünde ise

Antarktika'ya, dördüncü kareyi ise bir şehrin üzerinden geçerken

çeksinler ve o karede birkaç metrekarelik çim alanda bir ağaca işeyen bir köpeği yakalasınlar. Uzaylılar nasıl bir izlenim edinirdi? Bu

gezegende zekâ sahibi bir yaşam formu yok ama ilkel yaşam biçimleri

dağınık olarak mevcut.

"Teknolojileri hakkında ne düşünüyorsunuz? Tüm bunları

başarmak bir çeşit teknolojilerinin olması gerekir," dedi Oliviera.

"Bunu ben de düşündüm." diye cevapladı Johanson. "Bizimki gibıjbir teknolojinin alternatifinin olabileceğini düşünüyorum. Evler, araçlar, radyolar, giysiler vesaire gibi donanım ve aletlerimizi

yaratmak için çeşitli ölü malzemeler kullanıyoruz. Ama deniz suyu

havadan çok daha yıpratıcıdır. Derinliklerde tek bir şeyin önemi var, o da ideal uyumu sağlama. Canlı organizmalar, genelde bulundukları

ortama büyüleyici bir şekilde uyum sağlarlar, bu yüzden tümüyle

biyoloji üzerine kurulmuş bir teknoloji hayal edebiliriz. Eğer bu ırkın fazlasıyla zeki olduğunu farz edersek, aynı zamanda

yaratıcı olduklarını ve deniz canlılarının biyolojisi üzerine çok şey bildiklerini düşünmek son derece mantıklı. Demek istediğim, eğer bir düşünürseniz, bunu biz de yapıyoruz. Binlerce yıldır diğer yaşam

biçimlerini icatlarımızın bir parçası olarak kullanıyoruz. Atlar, canlı motosiklet gibilerdir. Hannibal, Alpleri bir biyolojik kamyon

sürüsüyle geçti. Tarihin başlangıcından beri hayvanları eğitiyoruz

ama artık bir de onları genetik olarak değiştirebiliyoruz. Çoktan,

birçok hayvan kopyalandı. Bu fikri bir adım öteye taşısak, ne olur?

Ya tüm kültürünü ve teknolojisini tamamen biyoloji üzerine kurmuş

bir ırk hayal edersek? Neye ihtiyaçları varsa onu yetiştireceklerdir, ister günlük yaşam ihtiyaçları, ister taşımacılık, isterse de savaş için."

"Tanrım, sen yardım et." diye homurdandı Vanderbilt.

"Elbette insanlar da canlı organizmaları savaşlarda kullanıyorlar."

diye devam etti Johanson duymamış gibi. "Bilim insanları Ebola ve diğer virüs soylarını üretiyor ve çiçek hastalığı ile deneyler yapıyorlar.

Şimdilik geleneksel yöntem onları savaş başlıklarına tıkıştırmak ama işleri yapmanın en doğrudan yolu bu değil ve uydu ile yönlendirilen

roketler bile hedeflerini şaşırabilir. Bir grup hastalıklı köpeği ortalığa salmak belki daha etkili bir yöntemdir. Ya da bir kuş sürüsünü

kullanabilirsiniz. Veya böcekler de olabilirl Kendinizi virüs taşıyan bir sinek istilasına veya zehirli bir karınca ordusuna karşı koymaya çalışırken hayal edin... Ya da katil algler taşıyan milyonlarca

yengece." Durakladı. "Kıta yamaçlarındaki solucanlar genetik teknolojisi ile üretildiler. Onları daha önce hiç görmemiş olmamız

şaşırtıcı değil. Doğada daha önce yoklardı. Tek amaçları bakteriyi

hidratlara, buzun içine ulaştırmaktı. isterseniz onlara güdümlü

Polychaete füzeleri diyebilirsiniz —tüm kültürleri organik yaşamı

işlemek üzerine olan bir ırk tarafından yaratıldılar. Bu bize tüm

farklı mutasyonları anlatacak bir cevap veriyor. Bazı durumlarda

organizmalar sadece hafifçe değiştirilmişti, diğerlerinde ise yeniden yaratılmıştı. Jölemsi dokuyu ele alın. Çok yönlü ve oldukça işe yarar bir biyolojik ürün ama sıradan evrim j ^ sayesinde ortaya çıkmadığı

çok açık. Solucanlar gibi onun da var olmak için bir amacı var —

diğer canlıların bedenlerini işgal edip sinir sistemlerini ele

*****

geçirerek onların üzerinde kontrol sağlamak. Jöle, bir şekilde canlı balinaların kontrolünü ele geçiriyor. Yengeçler ve ıstakozlar ise

bambaşka bir hikâye. Jölı ^ hareketlerini yönlendiriyor ama aslında

canlı değiller. Kısmi eksik sinir sistemleri ile boş birer kabuklar —

karaya yolculuk için organik birer uzay giysisi gibiler."

"Bu jöleyi," dedi Rubin, "bir bilim adamı geliştirmiş olamaz mı?"

"Pek muhtemel değil." Anavvak tartışmaya katıldı. "Dr.

Johanson'un açıklaması daha akla yakın görünüyor. Eğer bu bir

insa_n projesi olsaydı, derinliklerden saldırmanın ne gereği var ki?

Bu kulağım tersten göstermek olur."

c

o

"Çünkü katil algler denizde yaşıyor."

"Neden katil algleri kullanmak zorunda? Pftesteria'dan daha zehirli bir alg soyu üretme kabiliyetinde olan biri, elbette suda yaşamayan bir patojen türü de bulabilirdi. Neden karıncalar, kuşlar veya sıçanlar aynı işi görebilecekken yengeçleri kullansın ki?"

"Sıçanlar bir tsunamiyi tetikleyemez."

"O jöle bir laboratuvarda yapıldı." diye ısrar etti Vanderbilt.

"Yapay bir madde, ve — "

"Ben buna inanmıyorum." diye sözünü kesti Anavvak. "Deniz Kuvvetleri bile bunu başaramaz, üstelik duyduklarıma bakılırsa, hayvanların zihinleriyle oynama konusunda epey başanhlarmış."

Vanderbilt başını öyle şiddetle sallıyordu ki, bir nöbet geçiriyormuş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kod adı MKo olan bir deney programından bahsediyorum."

"Hiç duymadım."

"Pekâlâ, donanma yıllardan beri yunuslar ve diğer deniz memelileri üzerinde deneyler yapıyor ve davranışlarını beyinlerine elektrotlar

sokarak—"

"Saçmalık."

"Gerçi işe yaramadı, en azından düşündükleri gibi olmadı, bu

yüzden şimdi Ray Kurzvveü'm fikirlerini kullanarak—"

"Kurzvveil mı?"

"Yapay zekâ konusunda önde gelen bir otorite." diye açıkladı Fenvvick. Aniden canlanmıştı. "Şu anki nöral bilişim

araştırmalarının sınırlarını zorlayan bir gelecek vizyonu yarattı. Eğer beynin nasıl çalıştığına dair neler bildiğimizi anlamak istiyorsan...

aslında daha iyisi, diğer zeki ırkların beyin hakkında neler bildiğini anlamak istiyorsan mutlaka onun çalışmalarına bakman gerekir."

Fenvvick heyecanla kızardı. "işte bu! Kurzvveil'ın nöron bilgisayarı!

Bir ipucu bulmuş olabilirsin."

"Üzgünüm." dedi Vanderbilt. "Ama neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi?" diyen Li sırıttı. "CIA'in beyin yıkamayla uzman olarak ilgilendiğini zannediyordum."

Vanderbilt burnundan soludu. "Neden bahsettiklerini anlatac^

S^'i^^ mı? Eğer biliyorsam, kahrolayım. Birileri bunu açıklayacak

mı?"

"Nöron bilgisayarı bir beynin kusursuz bir kopyasını ol^^t^Tmak için kullanacağın modeldir." dedi Oliviera. "Beyinlerimiz milyarlarca sinir hücresinden, başka deyişle nörondan oluşur. Her nöron diğer

sayısız nörona bağlıdır. Elektrik atımlarını kullanarak birbirleri iis iletişim kurarlar ve beyinlerimizin sürekli güncellenmesini, y* duı...

Acmonmesini ve bildiklerimizi a şıvleyip, hissetmemizi ve öğ^nmimizi

«»friariar Yaşadığımız

c

o

her saniyede, uykuda bile beynimiz yeniden şekillendirilir. Bugünkü

teknoloji, bize beynin bir milimetrelik detaylarda bile doğru bir

resmini sağlayabiliyor. Beynin nasd düşündüğünü ve hissettiğini veya hangi nöronların ne zaman aktif olduğunu seyredebiliriz; örneğin

öpüştüğümüzde, canımız acıdığında veya geçmiş bir olayı

hatırladığımızda."

"Taramalar beynin hangi bölümünün hangi işi yaptığını gösteriyor, yani donanma belli bir tepki alabilmek için nerelere elektrik sinyali vermesi gerektiğini biliyor." diyen Anavvak sözü devraldı. "Ama bunlar yeteri kadar detaylı değil. Sadece elli kilometrekare detaylı haritalar gibi yetersiz. Kurzvveil çok yakında bütün beyni, her bir

sinapsı, her sinir bağlantısını, her kimyasalın konsantrasyonunu

tarayabileceğimizi öngörüyor. Her bir hücrenin en son detayına

kadar!"

"Vay canına!" dedi Vanderbilt.

^"Ve bir kez tüm bu bilgiyi toparladığınızda," dedi Oliviera, "tüm beyni ve fonksiyonlarını bir bilgisayara yüklemek mümkün olacak,

bilgisayar da bir insanın düşünce sürecini, anılarını ve yeteneklerini yeniden oluşturacak.Bir çeşit klonunuz olacak."

Li elini kaldırdı. "MKo'nun bu safhaya erişmediği konusunda sizi temin ederim." dedi. "Şu an için Kurzweil'ın nöron bilgisayarı hâlâ bir olasılık olarak duruyor."

"Jude!" diye fısıldadı Vanderbilt dehşet içinde. "Aklından ne geçiyor? Bu işler gizlidir —onları ilgilendirmez!"

"MKo tamamen askeri bir ihtiyaçtır." dedi Li sakince. "Eğer var olmasaydı yerine insan hayatı kurban etmemiz gerekecekti. Eminim

fark etmişsinizdir, her zaman savaşlarımızı seçemiyoruz. Program şu

an için beklemede ama bunun geçici bir duraksama olduğuna eminim.

Yapay zekâ yaratma yolunda epey ilerdeyiz. Tıpta organları

mikroçiplerle değiştirmemiz çok zaman almayacak. îrnplantlar daha

şimdiden körlerin görme duyularını kısmi de olsa geri getiriyor.

Tamamen yeni zekâ biçimleri ortaya çıkacak." Anavvak'ın gözlerinin içine baktı. "Gelmek istediğiniz nokta buydu, değil mi? Tüm kanıtlar Orta Doğu teorisini destekler gibi görünecekti, tabii eğer insanlık

Kurzvveü'ın öngördüğü kadar ilerlemiş olsaydı. Ama öyle değil. Bu

jöle, bir nöron bilgisayarı ile aynı işi görüyor ve yaşayan hiçbir bilim insanı böyle bir şeyi icat edebilecek kapasitede değil."

"Pratikte nöron bilgisayarı tüm düşünme süreçlerini kontrol

edebilecekti." dedi Anavvak. "Jölenin de işlevinin böyle olduğunu var sayarsak, o zaman bir canlıyı sadece yönlendirmiyor, o canlı oluyor.

Yabancı maddenin hücreleri normal beyin hücrelerinin görevini

üstleniyor. ' _Ya beynin kapasitesini artırıyorlar—"

"Ya da beynin yerine geçiyorlar." diye söze

450

yor. Ya

karıştı O karıştı O

ıştı Oliviera. "Leon haklı. ıştı Oliviera. "Leon haklı.

c

o

Böylesine bir organizma bir insan laboratuvannda yaratılamaz." •

Johanson onlan dinlerken kalbi hızla çarpıyordu. Teorisini

kavnyorlardı. Üzerine akıl yürütüyor ve yeni bakış açıları

ekliyorlardı. Tartışma devam ederken beyindeki her nöronu

kopyalayabilen bir biyolojik bilgisayan hayal itti.

Roche ayağa fırladı. "Belki bir şeyi açıklayabilirsiniz, Dr. Johanson.

Bu su altı yaşam formunun bizimle ilgili bu kadar çok şeyi nasıl

öğrendiğini düşünüyorsunuz? Teorinizin etkileyici olduğunu

söylemeliyims ama yine de, okyanus derinliklerinin bir sakini bu

kadar bilgiyi nereden edinebildi?" .

Johanson, Vanderbilt ve Rubin'in başlarını salladıklannı gördü.

"Bu oldukça açık," dedi, "ne zaman bir balığı parçalanna ayırsak, bunu kendi dünyamızda yapıyoruz, suyun içinde değil. Neden bu

canlılar kendi dünyalarında bizimle ilgili bir şeyler bulamasmlar?

Boğulma vakalan her zaman olur ve bu yaratıklar, eğer ihtiyaçlan

olursa, daha fazla insan yakalayabilecek kapasitedeler. Bunu

söyledikten sonra, sorunuzun geçerli bir noktayı işaret ettiğini

eklemeliyim. Bizim hakkımızda gerçekten ne kadar bilgileri var?

Organize bir saldın fikrini, ilk kez Avrupa'da kıta yamacı çöktükten hemen sonra düşünmeye başladım. Belki garip ama sorumlunun

insanlar olabileceği hiç aklıma gelmedi. Kullanılan strateji çok

yabancı görünüyordu. Kuzey Avrupa'da geniş bir alandaki altyapıyı

çökertmek dahice bir hareketti ve elbette insanlık için çok ciddi

sonuçlar doğuruyordu ama bana balinaları küçük gemileri batırmak

için kullanmak da bir o kadar safça görünüyor. Zehirli denizanaları

hiçbir zaman insanların denizde balık aramalarını engellemeyecektir.

Gemi kazalan büyük hasarlara yol açıyor ama mutasyon geçirmiş

organizma sürülerinin uluslararası ticareti durdurabileceğinden

cidden şüpheliyim. Ama bir şey çok açık: gemiler hakkında çok şey

biliyorlar. Kendi doğal yaşamlın ile temasa geçmiş her şeyi biliyorlar ama hâlâ kara ortamı hakkında çok bilgileri yok. Yengeçler

ordusunun içinde katil alglerin dağıtımını yapmak mükemmel bir

askeri planlamaydı ama Breton ıstakozları ile yaptıklan ilk saldın o kadar da etkili olamadı. Açıkça, aradaki basınç farkını dikkate

almamışlardı. Jöle, ıstakozların içine denizin derinliklerinde

yerleştirilmişti ve bu da yüksek basınç koşullannda demek. Haliyle, su yüzüne çıktığında genleşti ve bazı ıstakozlar insanlarla temasa

geçemeden patladılar."

"Saldın için yengeçleri ileri sürdüklerinde, bu hatalanndan dlrs almış gibi görünüyorlardı." dedi Oliviera. "Yengeçler dayanıklıydı."

"Ne demek dayanıklı?" Rubin dudaklarını büzdü. "Ne^^eyse karaya ulaştıkları anda öldüler."

"Önemli değil." diye cevapladı Johanson. Görevleri çoktan bitmişti.

Bu yaratıklar erken ölmeye ayarlanmışlardı. O dar dünyamra işgal

em çalışmıyorlar. Bu tümüyle bir sald"", başka i *y değil. Nasıl bakarsanız

c

o

bakın, insanlar asla buna bınzır bir savaş yapmazlar. Niyı dınizdın

saldırılsın? Kimin baca yengeçleri gibi, denizin onlarca kilometre

derinliğinde yaşayan organizmaların genleriyle oynamak için bir

nedeni olacak? Orada çalışacak bir tık insan bulamazsın. Tüm bunlar

bizim zayıfnoktalarımızı öğrınmık içindi. Dınıy yapıyorlar — vı

dahası dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar."

"Dikkatimizi dağıtmak mı?" diyı tıkrarladı Pıak.

"Evıt. Düşman tüm cıphilırdın birdin saldırıyor. Bazı saldırılar kâbus senaryolara sebep oldu, diğerleri ise can sıkıntısından öteye

gitmedi ama asıl mesele, hepsinin bir şekilde bizi meşgul etmesi. Bizi dürtüyorlar ki aslında nılır olup bittiğini fark ıtmıyılim. Hasan ın aza indirgımık için uğraşırkın, asıl tıhdidi gözdın kaçırıyoruz. Sirk

palyaçoları gibiyiz, sınkların üzırindıki bir dizi tabağı dengede

tutuyoruz. Sürekli bir sırıktan diğerine atlıyor, tabaklan döndürüp

yırı çarpmamalarını sağlamaya çalışıyoruz. Son tabağı çevirir

çıvirmız hızla ilkini dönmemiz giriliyor. Ama tabakların sayısı bizim hokkabazlık becerilerimizi aşıyor. Bir süre sonra saldırılann hacmiyle başa çıkamayacağız. Tek tek bakılırsa balina saldırıları veya balık

stoklarının kaybolması çok endişelenmeyi gerektirmez. Ama hepsi üst

üste gelince amaçlarını gerçekleştiriyor ve bizi paralize edip

boğuyorlar. Eğer olaylar yayılmaya devam ederse, hükümetler

kontrolü yitirecek, diğer devletler bu durumdan yararlanacak vı

bölgısıl, hatta uluslararası çatışmalar olacak. işlır çığınndan çıkacak vı kimsi durduramayacak. Uluslararası yardım kuruluşları çökıcık vı

tıbbi yardım şıbıkıliri aşın yüklınıcıklır. Hır yöndın yapılan doğrudan saldınlar, derinliklerde gizlice geliştirilen bir şeyi gizlemek için ve çok yakında onu engellemek için teknolojimiz, enerjimiz, bilgimiz ve hatta zamanımız bili olmayacak."

"Nıyi ıngillımık?" diyı sordu sıkılmış bir sisli Vandırbilt.

"insanlığın yok ıdilmısi."

"Özür dilerim, nı?"

"Bu çok açık değil mi? Bizimle, bizim zararlı haşerelerle başa

çıktığımız gibi savaşmaya karar verdiler. Kökümüzü kurutmak

istiyorlar... "

"Bu saçmalığı yıtıri kadar dinlıdim."

"...biz dınizdıki tüm yaşamı kurutmadan öncı."

CIA şifi ayağa fırladı vı titrıyın parmağını Johanson'a doğrulttu.

-'Bu şimdiyi kadar duyduğum ın büyük zırva. Sini buraya bir krizli

başa çıkısın diyı çağırdık. Şimdi bizi, ıı, Abyss filmindıki iyi huylu E, F.lirin, bu sıfır yaramazlık ettik diye bize parmak sallayıp tehdit

ettiklerini mı söylüyorsun?"

"Abyss?" Johanson düşündü. "Ah, doğru. Hayır, o filmdıkilır gırçıktın uzaydan geliyordu. Film onları insanların daha iyi bir

versiyonu olarak göstıriyordu. Bir ahlaki mısajları vardı. Asıl fark şu ki,ilo uzaylılar bizi

Dünya'daki evrimin zirvısindıki tahtımızdan

emiyorlardı, ve bu

c

o

tam Şa, burada, bizim gezegenimizde, bizimle paralel olarak

gelişmiş herhangi bir zeki canlı türünün yapmak isteyeceği şeydir."

"Dr. Johanson!'' Vanderbilt bir mendil çıkarıp alnındaki terleri sildi. "Siz benim gibi profesyonel bir hafiye değilsiniz. Benim

deneyimlerimin ayrıcalığından yoksunsunuz. Son on beş dakikadır bizi eğlendirmek için harika bir iş çıkardınız ama böyle bir karmaşanın temeline inmek istiyorsanız kendinize bu işten kimin çıkarı olduğunu sormalısınız. Kimin çıkarı var? Suçlunun kokusu böyle alınır. Ortalıkta dolanıp — "

"Kimsenin çıkarı yok." dedi bir ses.

Vanderbilt döndü.

"Aynen öyle, Vanderbilt." diye devam eden Bohrmann ayağa kalktı. "Kiel'dekiler, eğer başka kıta yamaçları da çökerse neler olabileceğinin senaryolarını modellemeyi dün gece bitirdi."

"Biliyorum." dedi Vanderbilt kaba bir tavırla. "Tsunamiler ve metan. Küçük bir iklim problemimiz olacak—"

"Hayır," dedi Bohrmann, "küçük bir problem değil. Bu bir idam cezası. Hepimiz elli beş milyon yıl önce, büyük miktarlarda metan atmosfere son kez sahndığmda neler olduğunu biliyoruz — "

"Elli beş milyon yıl önce ne olduğunu nereden, nasıl bilebilirsiniz?"

"Neler olduğunu hesapladık ve yeniden canlandırdık ve şimdi aynı şeyin bir kez daha gerçekleşeceğini öngörüyoruz. Tsunamiler sahil şeritlerini vurup kıyı bölgelerindeki nüfusu yok edecekler. Sonra dünyanın yüzeyi yavaşça ısınacak, dayanamayacağımız kadar ısınacak ve hepimiz öleceğiz. Orta Doğu da ölecek, Bay Vanderbilt,

tüm teröristleriniz de dahil. Sadece Batı Pasifik ve Amerika'nın doğu sahilindeki metanın serbest kalması bütün insanlığın kaderini

mühürlemeye yetecektir."

Bir anda sessizlik çöktü.

"Ve buna karşı," dedi Johanson yumuşakça, Vanderbilt'e bakarak,

"kesinlikle hiçbir şey yapamazsınız, Jack. Çünkü nereden

başlayacağınızı bile bilmiyorsunuz. Ve tüm bu balinalar,

köpekbalıkları, midyeler, denizanaları, yengeçler, katil algler ve kablo yiyen görünmez canavarlarla zate boğuştuğunuz için düşünecek veya

plan yapacak imkânınız olmayacak. Aslında tüm dalgıçlarınız,

robotlarınız ve diğer gereçleriniz yok edildiği için suya bir göz atma şansınız bile olamayacak."

"Atmosferin insanlığa bir tehlike oluşturacak kadar ısınma

sürecek?" diye sordu Li.

Bohrmann kaşlarını çattı. "Birkaç yüz yıl sanırım." I

"Zamanımız var." diye homurdandı Vanderbilt. * C

"Tam aksine," dedi Johanson, "eğer bu yaratiklarr^iz^oğal ortamlarını tehdit ettiğimiz için bu cihada başladılarsa, bizden daha çabuk kurtulmaları

na

ne

kadar

O

gerek. Dünya'nınAbütün tarihi içinde birkaç yüzyıl hiçbir şey

değildir ama insanlık bundan çok daha kısa zamanda gezegene

inanılmayacak kadar büyük zarar verdi. Böylece, onlar, sessizce bir

adım daha atmaya karar verdiler. Gulf Stream'i durdurdular."

Bohrmann ona bakakaldı. "Ne yaptılar?"

"Çoktan durdu." diyerek söz aldı VVeaver. "Peki, belki hâlâ zayıf bir akıntı vardır ama pratikte artık yok. Dünya kendini yeni bir buzul çağına hazırlasa iyi olur. Önümüzdeki yüzyılda hava çok soğuyacak.

Daha erken de olabilir — kırk, kırk beş yıl içinde ve hatta belki daha da çabuk."

"Durun bir saniye." dedi Peak. "Metan gezegeni ısıtacak. Bunu biliyoruz. iklim değişebilir. Ama bu durumda Gulf Stream nasıl buzul çağına sebep olacak? Ondan sonra ne olacak? iki felaket birbirini mi dengeleyecek?"

VVeaver ona döndü. "Bence her şeyi daha da kötüye götürecekler."

Önceleri teoriyi şiddetle reddeden bir tek Vanderbilt varmış gibi

görünüyordu ama sonraki saatte durum değişti. Topluluk, sert bir

mücadele içinde kilitlenmiş iki kampa bölünmüştü. Olup biten her şey ele alınıp, yeniden gözden geçirildi. ilk anomaliler. Saldıran balinalar.

Solucanların keşfine sebep olan olaylar. Bir ragbi maçını seyretmek

gibiydi, fikirler öne atılıp çarpışıyor ve geri çekiliyor, sonra da retorik dirsekler tarafından oyun dışına atılıyor, bir tarafın öne fırlamasına izin veriliyor, itirazlarla cepheden karşılanıyor ve sonra da usta

numaralarla engelleniyorlardı. Ama tüm bu manevraların ardında, Anavvak'a tanıdık gelen bir dürtü vardı: Bazı insanlar, insanlığın üstünlüğüne meydan okuyan paralel bir zekânın varhğı düşüncesine katlanamıyorlardı. Öfkelerini dile getirmiyorlardı ama hayvan zekâsı ile ilgili tartışmalarda tecrübeli olan Anavvak onlan fark edebiliyordu. Tartışmaya alttan alta bir saldırganlık girmişti. Johanson'un teorisi ile oluşan aynlık aslında tam olarak bilimsel değildi, her şeyden önce insan olan uzmanlann arasında bir çatlak oluşturmuştu. Vanderbilt'in tarafında Rubin, Roche, Frost, Shankar ve tereddütlü Peak varken, Johanson'u Li, Oliviera, Fenvvick, Ford, Bohrmann ve Anavvak destekliyordu. istihbarat ajanlın ve diplomatlar önceleri sessiz kalmışlardı ama onlar da teker teker çarpışmaya katılmışlardı.

Hayret vericiydi.

Johanson bunu asla beklemezdi ama profesyonel ajanlar, koyu muhafazak savunma danışmanları ve terörle mücadele uzmanlannm neredeyse tümü onun tarafındaydılar. Bir tanesi, "Ben makul bir adamım. Akla yakın ^J^j-J^ şeyler duyarsam, üzerinde bir düşünmek isterim. Eğer alternatif açıklama deneyimlerinize uymak için bir kalıba sokulmak zorundaysa, bence doğru olma ihtimali pek yoktur." diye yorum yapmıştı.

Peak, Vanderbilt'in ekibinden ayrılan ilk kişi oldu. Frost, Shankar

ve Roche onu takip ettiler.

ldu. Fro

c

o

Sonunda bitap düşen Vanderbilt ara vermeyi önerdi.

Odadan çıkarak, taze meyve suları, kahve ve keklerin onlan

beklediği büfeye yöneldiler. VVeaver Anavvak'a yanaştı. "Fazla ikna edilmen gerekmedi." dedi. "Neden?"

Anavvak ona bakıp gülümsedi. "Kahve?"

"Evet lütfen. Ve süt."

Kahveyi koyup kupayı ona uzattı. VVeaver ondan çok az daha

kısaydı. Aniden kadını Château'nun ön bahçesinde ilk gördüğü andan

itibaren ondan hoşlandığım fark etti.

"Sanırım gerekmedi." dedi. "iyi düşünülmüş bir teori."

"Bu kadar mı? Yoksa hayvan zekâsına inanmanla bir ilgisi var

mı?"

"Hayır. Sadece genel olarak zekâya inanıyorum. Hayvanlar

hayvandır ve insanlar da insan. Eğer yunusların bizim gibi bir zekâya sahip olduklarını kanıtlarsan, o zaman mantıken artık hayvan

olmaktan çıkarlar."

"Peki, öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ve onlan insan kriterleri ile yargılarsak hiçbir zaman

bilemeyiz. insanların zeki olduğuna inanıyor musun?"

VVeaver güldü. "Eğer tek bir insandan bahsediyorsan, evet... ama birkaç tanesi bir araya gelince boğucu bir güruh oluyorlar."

Bu tam da onun vereceği türden bir cevaptı. "Kesinlikle! Ve aynı şekilde—"

"Dr. Anavvak?" istihbarat ajanlanndan biri aceleyle ona doğru geliyordu. "Dr. Anavvak sizsiniz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Telefondan sizi istiyorlar."

Anavvak kaşlarım çattı. Château'da onlara doğrudan

ulaşılamıyordu ama akraba ve tanıdıkların acil durumlarda

arayabilmesi için bir numara vardı. Li delegelerden bu numarayı

verirken dikkatli olmalannı rica etmişti. Numara Shoemaker'da

vardı. Birinde daha mı vardı?

"Lobide." dedi adam. "Yoksa aramanın odanıza aktarılmasını mı isterdiniz?"

"Gerek yok. Hemen geliyorum."

"Sonra görüşürüz." dedi VVeaver ardından.

Anavvak adamı lobiye kadar izledi. Eğreti telefon kabinlerinden tir

sıra y; koridorlardan birine dizilmişti.

"Şuradakini alm." dedi adam. "Çağrının size aktarılmasını siğl^y^ca^ım; Telefon çalacak. Cevap verdiğinizde, Tofıno'ya

bağlanmış olacaksınız."

Tofıno? O zaman, Shoemaker'dı.

Anavvak bekledi. Telefon çaldı. Açtı. "Leon," dedi Shoemaker,

"rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yapacak önemli işlerin olduğunu biliyorum ama — "

"Sorun değil. Geçen akşamki yemek için teşekkür ederim.

Harikaydı."

yan

c

o

"Ha evet... doğru... Neyse, korkarım bu da önemli. Şey..."

Shoemaker içini çekti. "Leon kötü haberlerim var. Cape Dorset'ten bir telefon geldi.

Sanki biri ayaklarının altındaki halıyı çekivermişti. Ne duyacağmı

biliyordu.

"Leon, baban ölmüş."

Telefon kabininde donup kaldı.

"Leon."

"Tamam, ben iyiyim... "

Ben iyiyim. Her zamanki gibi. Ben iyiyim. Ben iyiyim.

Ne yapacaktı?

Hiçbir şey iyi değildi!.

Li

"Uzaylılar mı?" Başkan şaşırtıcı derecede kendine hakim

görünüyordu. ' "Tam olarak değil." dedi Li. Şimdiye kadar bunu sayısız kez konuşmuşlardı. "Uzaylı değiller, bizim gezegenimizin canlıları. isterseniz, rakip bir tür diyebilirsiniz."

Château, uydu kanalıyla Offutt Hava Üssü'ne bağlanmıştı.

Offutt'taki toplantıda Başkan'ın yanı sıra Savunma Bakanı, Başkan'ın Güvenlik Danışmanı, Yurtiçi Güvenlik Bakanı, Dışişleri Bakanı ve CIA Müdürü vardı. Artık VVashington'un da Nevv YorkTa aynı kaderi paylaşacağına şüphe yoktu. Şehir tahliye edilmiş ve kabinenin tümü Nebraska'da kamp kurmuştu. Karanın içlerine yapılan geri çekilme genelde plana uygun olarak işlemişti, bu kez hazırlıklıydılar.

Li, Vanderbilt ve Peak brifinge Château'dan katılıyordu. Li, Offutt'takilerin hava üssünde sıkışıp kalmaktan hiç memnun olmadığını görebiliyordu. CIA Müdürü, Potomac Nehri kıyısındaki ana merkezin altıncı katındaki ofisine dönebilmek için can atıyordu. Personelini tahliye etmeyi sertçe reddeden Terörle Mücadele

Müdürü'ne gizliden özeniyordu.

"Elemanlarını güvenli bir yere gönder." diye emretmişti ona.

"Bu doğal bir afet değil, planlanmış bir saldırı." diye gelmişti cevap. "Bf terörist saldırı. Bu insanların Küresel Tepki Merkezi'ndeki bilgisayarlarının başında gece gündüz çalışmasına ihtiyacımız var.

Rolleri hayati önemde. Onlar bizim terörizme açılan penceremiz ve

hiçbir yere gitmeyecekler."

"Nevv York biyolojik katillerin kuşatması altında." diye cevap vermişti Müdürü. "Orada neler olup bittiğini bilmiyor musun?

Was^i^gt^n da olmayacak."

CIA farklı

"Küresel Tepki Merkezi kritik biranda kapılarını k "Elbette ama o insanlar ölebilir."

456

ılarını ka

lasın diye kurulmadı."

c

o

nr

"O zaman ölürler."

Savunma Bakanı da Pentagon'daki ferah ofisine dönmeyi istiyordu

ve Başkan da doğası gereği bir uçağa atlayıp Beyaz Saray'a dönmeyi

emretmesin diye dizginlenmesi gereken bir adamdı. Herkes ne derse desin, korkak biri değildi. Hatta o kadar gözü karaydı ki, onu eleştirenlerden bazıları korku hissedemeyecek kadar aptal olduğundan şüpheleniyorlardı.

Offutt Hava Üssü hükümete ev sahipliği yapmak için gereken her tür hizmeti sağlayabiliyordu ama oraya kaçmak zorunda kalmışlardı.

Ve bu da, diye düşündü Li, zeki okyanus yaratıkları fikrinin nasıl bu kadar çabuk kabul görebildiğini açıklıyor. insan rakiplerden bu şekilde kaçmak zorunda kalmak, yönetimin katlanamayacağı kadar büyük bir aşağılanma olurdu. Johanson'un teorisi işleri farklı bir açıdan göstermişti. Geriye dönük olarak istihbarat birimlerini, Savunma Bakanhğı'nı ve Başkan'ı aklıyordu.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Başkan konseye. "Bu mümkün mü yoksa değil mi?"

"Benim kişisel olarak inandıklarımın şu anda bir önemi yok." dedi Savunma Bakanı kısaca. "Asıl uzmanlar Château'daki bilim insanları. Eğer açıklamanın bu olduğunu düşünüyorlarsa, bunu ciddiye almalı ve bir sonraki adımımızın ne olacağını düşünmeliyiz."

"Ciddiye mi alalım?" diye karşılık verdi Vanderbilt inanamayarak.

"Uzaylılar? Küçük yeşil adamlar?"

"Uzaylı değiller." dedi Li sabırla.

"Sanırım bu bizi yepyeni bir ik'temle karşı karşıya bırakıyor." dedi Dışişleri Bakanı. "Teorinin doğru olduğunu var sayalım. Kamuoyuna ne kadarını açıklayacağız?"

"Kamuoyu mu?" diye sordu CIA Müdürü. "Hiç. Tüm dünya kaosa sürüklenir."

"Zaten kaosta. "

"Mesele bu değil. Medya kanımızı kurutur. Delirdiğimizi"

söyleyecekler. Bize asla inanmayacaklar. Bize inanmak

istemeyecekler. Başka bir zeki türün varlığı, insan olmanın üzerine

kurulduğu temelleri sarsar."

"Bu dini bir mesele." diyen Savunma Bakanı umursamaz bir el hare yaptı. "Politik açıdan önemsiz."

"Asıl politikanın kendisi önemsiz." dedi Peak. "Dışarıda azap ve korku dışında hiçbir şey yok. Manhattan'; bir yolculuk yaparsanız,

kendiniz de görürsünüz. Asla kiliseye ayak basmamış olanlar bile diz çökmüş dua ediyorlar."

Başkan düşünceli bir .tavırla tavana bakıyordu. "Bu olayda,

Tann'nın planlannın," dedi, "ne olabileceğini kendimize sormalıyız.

~

"Hatırlatmama izin verirseniz, efendim, O bu^^.nsly^ bir üyesi

değil." dedi Vanderbilt. "Bizim tarafımızı bile tutmuyor.

¦ fO^"

"Bu kötü bir bakış açısı, Jack." Başkan kaşlarını çattı.

"îyi, kötü, ne fark eder ki? Ben, bir fikri mantık çerçevesinde yargılarım. Görünen o ki buradaki herkes, bu teoride bir doğruluk payı olabileceğini düşünüyor. Bu durumda, ben de acaba kafam mı güzel diye — "

"Jack!" diye uyardı CIA Müdürü.

"Hele bir kanıt görelim, yanılanın ben olduğumu söylemekten mutlu olurum. Denizdeki küçük piç kuruları ile yüz yüze konuşmadığım sürece, onların varlığına inanmayacağım. Ama o zamana kadar, siz de geniş ölçekli bir terörist saldırısı ihtimalini yok saymadan önce iyice düşünmelisiniz. Gardımızı düşürme lüksümüz yok."

Li adamın koluna dokundu. "Jack, teröristler bize neden bu şekilde saldırsınlar ki?"

"Sizin gibi insanları E.T tarafından sindinldiğimize inandırmak için. Ve işe yanyor —lanet olsun ki işe yarıyor."

"Aptal olmadığımızı biliyorsun," dedi Güvenlik Danışmanı huzursuzca, "kimsenin gardım düşüreceği yok. Dürüst olmam gerekirse Vanderbilt, senin bu terörist saplantın bizi bir yere götürmüyor. istediğimiz kadar deli mollalan ve zengin süper canileri arayıp durabiliriz ama bu arada kıta yamacı çökecek, kentlerimiz korkunç sel baskınlarına uğrayacak ve masum Amerikalılar ölecek. Pekâlâ, sen ne yapmamızı önerirdin?"

Vanderbilt kollarını kavuşturdu. için için yanarak kudurmuş bir

Buda'ya benziyordu.

"Biliyor musun, Jack." dedi Li yavaşça. "Bence bir öneride bulundun."

"Ne gibi?"

"Küçük piçlerle konuşmak. irtibat kurmak."

Başkan ellerini kavuşturdu. Sesi kontrollüydü. "Bu tüm insanlık için bir sınav. Belki de Tanrı bu gezegeni iki güçlü ırkın paylaşmasını istemiştir, belki de Kutsal Kitap denizlerden yükselecek canavar

hakkında doğruyu söylüyordur. 'Dünyayı yeniden doldur ve boyun

eğdir.' Bunlar Tanrı'nın emirleri ve O bunları denizdeki herhangi bir canlıya söylemedi."

"Tabii ki," diye homurdandı Vanderbilt. "doğrudan Amerika'ya vaaz e

"Bu kötülükle yapılacağı söylenen son büyük savaş olabilir." Baş

koltuğunda doğnıldu. "Ve biz Tanrı'nın adına savaşmak ve kazanmak için O'nun tarafından seçildik."

"Belki de," dedi Li fikri tartarak, "bu savaşı kazanan dünyayL

yönetecektir."

Peak ona yan yan baktı ama bir şey demedi.

"Bence diğer NATO ve AB ülkeleriyle açıkça konuşmalıyız,"^dedi Dışişleri Bakanı, "ve bundan sonra da Birleşmiş Milletleri de müdahil etmemiz gerekecek."

Li hemen lafa katıldı. "Elbette, BM bu türden

asyonu

yönetebilecek

c

o

kapasiteye sahip değil ve bizim bunu açıkça ortaya koymamız

gerekecek. Tabu uzmanlık sahibi ve fikirleri olan adamları olacaktır ve bu beyinleri kullanmamamız için bir sebep yok. Afrikalı ve Asyalı müttefiklerimizin de yardımını ekleyelim —bu doğru bir mesaj

verecektir. Ama bu kendimizi uluslararası camianın en tepesine

konumlayabilmek için bizim şansımız. Bir asteroit çarpması gibi

insanlığı biranda yok edecek bir tehlike değil. Ama, evet, yüz yüze

kaldığımız korkunç bir tehdit, yine de eğer doğru hareket edersek,

kazanan biz olacağız."

"Karşı önlemleriniz başarılı oldu mu?" diye sordu Güvenlik Danışmanı.

"Toksinlere karşı korunmamızı sağlayacak bir antiserum

geliştirmek üzere uluslararası bir işbirliği yürütüyoruz. Yengeçlerin ilerlemesini durdurmak, balina saldırılarına bir son vermek ve

solucanları yok etmek için bir şeyler yapmaya çalışıyoruz ve

beklediğimizden daha çok zorlanıyoruz. Riskleri sınırlamak için

yapabileceğimiz tüm önlemleri aldık ama geleneksel yöntemler yeterli olmayacaktır. Gulf Stream için yapabileceğimiz bir şey yok ve metan

krizi kontrolümüzün dışında. Okyanustan milyonlarca solucanı temizlemeye devam edebiliriz ama nereden geldiklerini bilmediğimiz sürece yenileri istilaya devam edecektir. Aşağı dalgıçlar, robotlar ve denizaltılar gönderemediğimiz sürece kör gibiyiz. Aşağıda her tür şey dönüyor olabilir. Bu öğleden sonra Georges Bank civarında iki büyük sualtı tarama ağımızın kaybolduğu haberini aldım. Buna ek olarak Laurentian Çukuru'nda deniz tabanını süpürmeleri için görevlendirdiğimiz üç trol teknesinden de haber yok. Keşif uçakları onları arıyor ama hava koşulları berbat. O bölgenin doğusunda Grand Banks var ve sis asla açılmıyor. Üstelik son iki gündür ortalığı kasıp kavuran bir fırtına var." Durakladı. "Size verebileceğim bunun gibi binlerce örnek var. Gelen tüm raporlar başarısızlığımıza kanıt oluyor. Evet, insansız uçakların keşif uçuşları iyi gidiyor ve alev püskürtücüleri ile donanmış birlikler yengeçleri geriletiyor ama bunlar geçici. Kaybolup, başka bir yerde tekrar karaya çıkıyorlar. Gerçek şu ki, okyanuslar hakkında son sözü biz söyleyemiyoruz. Hiçbir zaman söyleyememiştik ama şimdi... "

"Ya sonar saldırılarından ne haber?"

"Hâlâ devam ediyoruz ama önemli bir başarı elde ettiğimiz söylen Sadece balinaları öldürmeye çalıştığımızda bir işe yarıyorlar. Sağlı içgüdülere sahip her hayvan böylesine bir gürültüden kaçardı ama balinalar kaçmıyor. Korkunç bir acı çektiklerini tahinin ediyorum ama başka seçenekleri yok —kontrol onlarda değil. Hâlâ suları

terörize ediyorlar."

"Kontrolden bahsetmişken — " dedi Savunma Bakanı, "düşmanın stratejisini belirlediniz mi?"

"Beş aşamalı bir planları var diyebilirim. ilk adımları, tüm sulan, hem yüzeyde hem derinliklerde insan varlığından ^^ındırmak.

ikincisi kıyı

ez. ağlıklı

C

O

bölgelerinde yaşayan nüfusu, Kuzey Avrupa'da olduğu gibi, sürmek veya yok etmek. Üçüncü adım alt yapımızı yok etmek —yine Kuzey Avrupa'da açık deniz endüstrisinin yıkılması buna örnek. Balıkçılık endüstrisinin kesintiye uğratılmasını da bunun içinde sayabilirsiniz — bu bizim besin kaynaklarımızın ciddi şekilde azalmasına sebep olacaktır, özellikle de üçüncü dünya ülkelerinde. Dördüncü adım büyük şehirler, medeniyetimizin dayanakları— kentli nüfus karanın içlerine çekilmeye zorlandı. Ve nihayet en sonuncu, beşinci adım olarak da iklim değişiklikleri ve böylece dünya bizim türümüz için yaşanmaz hale gelecek: Ya donacak ya da sular altında kalacak, ya ısınacak ya da soğuyacak veya hepsi birden olacak —detayları bilmiyoruz."

"Ama bu durum dünyayı tüm hayvanlar alemi için yaşanmaz kılmaz mı?" diye sordu Güvenlik Danışmanı.

"Karada evet. Flora ve faunanın birçok türünün yok olacağını söylemek yanlış olmaz. Aynı felaketin elli beş milyon yıl önce de olduğu bana anlatıldı, sonucunda büyük sayılarda hayvan ve bitki türünün soyları tükendi ve diğer türlerin gelişimine yer açtılar. Böyle bir krizi hazırlamadan önce kendi kurtuluşları üzerine epey kafa yormuş olsalar gerek."

"Böylesine bir yıkım. Bu..." Yurtiçi Güvenlik Bakanı kelime aradı. "O kadar aşırı ki... insanlık dışı.".

"Eh, onlar insan değil." diye hatırlattı Li.

"Onları durdurmak için umut var mı?"

"Kim olduklarını bulmamız gerekiyor." dedi Vanderbilt.

Li ona döndü. "Sonunda yola mı geliyorsun?"

"Ah, fikrimi değiştirmedim," dedi Vanderbilt sakince, "ama bir hareketin amacını tanımlarsan, faili ortaya çıkarabilirsin. Bu özel durumumuzda kabul etmeliyim ki beş aşamalı strateji şimdiye kadar duyduğum en inandırıcı açıklama. Şimdi daha fazlasını öğrenmeliyiz. Tam olarak kim bunlar? Neredeler? Zihinlerinden ne geçtiğini nasıl anlayabiliriz?"

"Ve onları nasıl durduracağız?" diye ekledi Savunma Bakanı.

"Kötülük." diye mırıldandı Başkan, gözleri kısılıyordu. "Kötülüğün hakkından en iyi nasıl geliriz?"

"Onlarla konuşarak." dedi Li.

"Temas mı kuracağız?"

"ŞeytanTa bile pazarlık edilebilir. Başka bir seçenek Johanson, düşünecek zamanımız kalmasın ve çözüm 1 ul ı m ly iT^^NCİi" bizi oyaladıkları tezini ileri sürüyor. Bu kadar çok zamanı onlara

kaybedemeyiz. Hâlâ pazarlık edebilecek durumdayız, öyleyse onları

bulup temasa geçelim. Sonra saldırırız."

"Derin deniz varlıklarına karşı bir saldırı t mı flCüzenlemek

istiyorsun? Yurtiçi Güvenlik Bakanı başını salladı. "Aziz T^rı

"Durun. Bu teoriyi ciddiye almamız gerektiği konusunda hem fikir miyiz?" diye sordu CIA Müdürü. "Bundan sanki hiç şüphemiz

kalmamış, gerçekmiş gibi bahsediyoruz. Gerçekten gezegeni başka bir

zeki türle paylaştığımızı kabullenmeye hazır mıyız?"

"Sadece tek bir tür Tann'nın suretinde yaratıldı," dedi Başkan sertçe, "ve bu da insandır. Bu yaratıklar zeki olabilirler ama ne kadar zeki olduklannı daha göreceğiz. Ve bu gezegeni bizim gibi

sahiplenmeye hakları olduğuna şüpheliyim. Kutsal yazılarda onlarla

ilgili tek kelime bile yok. Yaradılış öyküsünde onlardan

bahsedilmiyor. Dünya insanlara aittir, insanlar için yaratılmıştır ve Tann'nın planı bizim planımızdır. —Ama bu kaosun suçlusunun

yabancı bir. yaşam formu olduğu fikri bana mantıklı geliyor."

"Soruma geri dönersek," dedi Savunma Bakam, "dünyaya ne söyleyeceğiz?"

"Henüz çok erken."

"insanlar soru soracaktır."

"O zaman yanıt uydurun. Sen politikacısın, öyle değil mi? Eğer

çıkıp denizin dibinde başka bir zeki türün olduğunu doğrudan

söylersek, insanlan şoktan öldürürüz."

"Bu arada," dedi CIA Müdürü Li'ye dönerek, "bu deniz

şeytanlarına ne demeliyiz?"

Li gülümsedi. "Johanson'un bir önerisi var. Yrr. "

"Yrr mı?"

"Y ve iki tane r. Kazara bulmuş. Klavyede bilinçsiz parmak

hareketlerinin sonucu. Herhangi bir isim kadar iyi diyor ve ben de

katılıyorum."

"Peki, Jude." Başkan başını salladı. "Bu teorinin nasıl şekilleneceğini göreceğiz. Tüm olasılıklın hesap etmek zorundayız,

tüm seçenekleri. Ve eğer adı yrr ya da her ne diyorsanız o olan bu

yabancılara karşı bir savaş verdiğimiz ortaya çıkarsa onlarla

savaşacak ve kazanacağız. Yrr'a. savaş ilan edeceğiz." Diğerlerine baktı. "Bu bizim için bir fırsat. Büyük bir fırsat. Bunu kullanmanızı istiyorum."

"Tann'nın yardımıyla." dedi Li:

"Amin." diye mırıldandı Vanderbilt.

IVea:ver

Château'daki askeri işgalin içinde yaşamanın faydalanndan biri

h'fp hiçbir zaman kapanmamasıydı. Yemek servisinin alışıldık

kura^Brı geçerli değildi. Li herkesin, özellikle de bilim insanlarının gece gündüz çalışacağını açıkça söylemişti ve sabaha karşı dörtte

büyük bir biftek tam da ihtiyaçları olan şey olabilirdi.

461

Son otuz dakikadadır VVeaver havuzda bir aşağı bir yukarı gidip

geliyordu. Saat sabaha karşı biri geçmişti. Şimdiyse bornozuna

sarınmış, çıplak ayak ve ıslak saçlarla lobiden geçip asansörlere

gidiyordu. Göz ucuyla Leon Anavvak'ın otelin barında oturduğunu

gördü ve bir an oranın adamı bulmak için garip bir yer olduğunu

düşündü. Mahzun bir halde bir tabureye tünemiş, el sürmediği bir

bardak kolasına gözlerini dikerek bir kase fıstığı eşeliyor, bir fıstık alıp sonra tekrar kaseye atıyordu.

O sabahki konuşmalarından beri onu hiç görmemişti. Belki de

rahatsız edilmek istemiyordu. Lobiyi ve çevre odaları bir hareket

sarmıştı ama bar neredeyse bomboştu. Koyu renk takım elbiseler

içindeki iki adam bir köşeye çekilmiş aceleyle bir şeyler konuşuyor, askeri pantolon giymiş bir kadın önündeki ekrana bakıyordu. Arkada

çalan batı yakası müzikleri ortama hiç ilgisi olmayan bir sıradanlık havası veriyordu.

Anavvak mutsuz görünüyordu.

VVeaver tam da gidip giyinmenin daha iyi olacağını düşünürken adama doğru yürümekte olduğunu fark etti. Islak ayakları parkede iz bırakıyordu. "Merhaba."

Anavvak boş gözlerle ona döndü.

VVeaver durdu. Birinin özel alanına dalmak ve- davetsiz misafir olarak ün yapmak dünyanın en kolay şeyiydi. Bara yaslandı ve bornozunu çekiştirdi. Aralarında iki tabure vardı.

"Merhaba." dedi Anavvak. Gözleri kaydı. Sonunda onu görmüştü.

VVeaver gülümsedi. "Ne...eee... ne yapıyorsun?" Aptal soru. "Bu sabah ortadan kayboluverdin."

"Evet, kusura bakma."

"Ah, hayır, özür dileme," dedi, "seni rahatsız etmek istemedim. Sadece burada oturduğunu gördüm ve düşündüm ki — "

Ters giden bir şeyler vardı. Adamı kendi halinde bırakmak daha akıllıca olacaktı.

Anavvak uğradığı felçten sıyrıldı. Bardağına uzanıp aldı ve tekrar bara bıraktı. Gözleri yanındaki tabureye kaydı. "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

"Seni rahatsız etmediğime emin misin?"

"Yok, gerçekten sorun değil." Tereddüt etti. "Adım Leon, Leon Anavvak."

"Ben de Karen. Buzlu Bailey's lütfen."

Anavvak barmeni çağırdı ve içki siparişini verdi. Karen y»ir*adım

daha yanaştı ama oturmadı. Soğuk su damlaları boynundan aşağı,

göğüslerinin arasına süzülüyordu. içkiyi içip kalk, diye düşündü.

"Eee, işler nasıl?" diye sordu ve bir yudum aldı.

Anavvak'ın kaşları çatıldı. "Emin değilim.

ğilim."

C

O

e

"Emin değil misin?"

"Pek değil. Babam öldü."

Siktir. "Nesi vardı?" diye sordu dikkatle.

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani doktorlar bilmiyor muydu?"

"Henüz ben bilmiyorum." Başını salladı. "Bilmek istediğime bile emin değilim."

Bir süre sessizleşti. Sonra, "Bu akşamüstü koruda yürüyordum."

dedi. "Saatlerce orada... bir şeyler hissetmeyi denedim. Böyle bir durumda bir duygu olur sanırdım. Ama sadece kendime üzüldüm."

Gözlerinin içine baktı. "Sana da hiç olur mu, hani nerede olursan ol başka bir yerde olmak istersin? Ve sonra aniden kaçmak isteyenin sen olmadığını anlarsın —bulunduğun yer seni dışarı atıyordur, sana

oraya ait olmadığını söylüyordur. Ama nereye ait olduğunu da

söylemez bu yüzden hep kaçmaya devam edersin."

VVeaver parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Galiba

babanla pek iyi bir ilişkin yoktu."

Anavvak omuz silkti. ^"Ya sen?" diye sordu. "Senin ailen ne durumda?"

"Öldüler."

"Ah... özür dilerim."

"Dert değil. Bilemezdin ki. Ben on yaşımdayken öldüler. Avustralya kıyılarındaki bir dalış kazasında. Olay olduğunda ben oteldeydim. Bir anafora yakalanmışlar. Deneyimli dalgıçlardı ama... eh denizde ne

olacağını hiç bilemezsin."

"Onlan bulabildiler mi?"

"Hayır."

"Nasıl başa çıktın?"

"Bir süre epey zorluk çektim.Harika bir çocukluğum olmuştu. ikisi de öğretmendi ve denizi çok severlerdi. Maldivler'e yelken yapmaya,

Kızıldeniz'e dalışa, Yucatân'a mağara dalışına gitmiştik. Hatta

iskoçya ve izlanda'da bile dalış yaptık. Tabii ben onlarla birlikteyken asla çok derine inmezlerdi ama benim için görecek çok şey vardı. Beni sadece dalış tehlikeli olabileceği zamanlar geride bırakırlardı —ve

sonra bir gün bir daha dönmediler^' \ Gülümsedi. "Ama hey, sonuçta iyi haldeyim." m ^^

"Öyle." O da gülümsedi.

Va ^^ '

Sonra taburesinden kaydı. "Sanınm artık biraz uyusam iyi

ol^ik^'Y^n cenazeye gideceğim." Durakladı. "iyi geceler... ve teşekkürler

%

Yansını içtiği Bailey'sine bakarak orada oturdu; ailesini onu nasıl

bulduğunu hatırladı. Müdür cesur olmas Bardağındaki içkiyi salladı.

Anavvak ne kadar

ve otel

."

personelinin

rektiğini söylemişti. olduğunu bilmiyordu.

c

o

Büyükannesinin, acısı öfkeye dönen küçük, korku dolu, huzursuz

kıza nasıl baktığını bilmiyordu. Okulda notlan gibi davranışları da

dibe vurmuştu. Bir de okulu kınp sokaklarda dolanması, ilk esrarını

içmesi, serserilerle takılıp kendini kaybedene dek içmesi ve isteyen herkesle yatıp kalkması vardı, ki bu tipler hep orada oluyorlardı.

Sonunda enselenip okuldan atılmış, bir sokak arasında kürtaj olmuş,

sert uyuşturucular kullanmış, ıslahevine girmişti. Problemli çocuklar için olan bir evde altı ay yaşamıştı. Zihni ve bedeni bir savaş alanı olmuştu.

Ama kaza onun denize olan sevgisini azaltmamıştı. Su karanlık bir

büyüyle ona sesleniyor ve onu derinlere çağınyordu. Onu o kadar

güçle çağınyordu ki bir gece Brighton'a kadar otostop çekmiş ve

kıyıdan açığa yüzmüştü. Sonra, şehrin ışıklan ayın aydınlattığı gece karası sular tarafından yutulduğunda yüzeyin altına batmıştı.

Boğulmak kolay değildi.

ManşTn karanlık sularında sürüklenmiş, kalp atışları kulaklannda

gümbürdeyene dek nefesini tutmuştu. Ama deniz yaşamını

bedeninden çekip almak yerine ona kalbinin ne kadar güçlü olduğunu

gösteriyordu.

On yaşındayken başlayan kâbusunun içinden çıkarak yüzeye

fırlamıştı. Yakınlarında bir filika vardı ve onu kurtarmıştı. Ağır

hipotermi ile hastaneye kaldırılmıştı. Orada geleceği ile ilgili plan yapmaya başladı. Taburcu edildikten sonra bir saat boyunca

bedenine bakacak ve bir daha asla böyle görünmek istemediğine

karar verecekti. Piercinglenni çıkarmış, kafasını kazıtmayı bırakmış, on sınav çekmeyi deneyip becerememişti. Bir hafta sonra yirmi sınav

çekebiliyordu.

Kaybettiklerini geri kazanmak için var gücüyle çalışmıştı. Bir

terapiste gitmesi şartıyla okula dönmesine izin vermişlerdi. Kabul

etmişti. Onlara disipline girdiğini ve öğrenmeye hevesli olduğunu

göstermişti, özellikle de çevre ve okyanuslarla ilgili bulduğu her şeyi okumuştu. Koşmuş, yüzmüş, boks yapmış ve tırmanmıştı, kayıp

zamanın son izlerini de, bir zamanlar olduğu cılız, boş gözlü kızdan eser kalmayana dek silmeye çalışmıştı. On dokuz yaşında okulu

bitirmişti; yaşıtlanndan bir yıl sonra ama kusursuz notlar ve eski

Yunan atletlerininkine benzer heykel gibi bir vücutla. Biyoloji ve spor üzerin üniversiteye başlamıştı.

Karen VVeaver yepyeni bir insan olmuştu.

Geçmişten kalan bir özlemle birlikte.

Dünyanın işleyişini daha iyi anlamak için bir bilgisayar kursu

almıştı. Karmaşık değişimleri modellemek için bilgisayarı

programlamak fikri merakını uyandınyordu; okyanus ve atmosfer

değişimlerini modellemeyi öğrenene kadar işin peşini bırakmadı. ilk

büyük projesi okyanus akıntıları üzerine karşılaştırmalı bir rapordu.

Var olan araştırmalara yeni bir şey eklemiyordu ama akıllıca bir işti ve sevip de kaybettiği iki ins^aj^ şı ig^ gösterisiydi/Kendi

iki insana bir sa 4 \J

medya şirketi deepbluesea'yi kurmuş ve Science ile National

Geographic dergilerine yazılar yazmıştı. Popüler bilim dergilerinde

yazdığı düzenli sütunları olmuştu ve yazılan fikirlerini duyurmaya

çalışan bilim insanlarının bağlı olduğu araştırma enstitülerinin

dikkatini çekmişti. Keşif gezilerine davet edilmişti. MIR ile Tıtanic'e dalmış; Alvin'le Atlantik derinliklerindeki hidrotermal bacalara inmiş

ve Polarstern ile kışı Antarktika'da geçirenleri görmeye gitmişti. Her yeri gezmiş, her fırsatı değerlendirmişti çünkü Manş'taki o geceden

beri hiç korku duymamıştı. Hiç kimseden veya hiçbir şeyden

korkmuyordu.

Yalnız kalmak dışında. Bazen.

Şimdi barın duvanndaki aynada kendine bakıyordu, bornozuna

sannmış ve biraz dalgın gibiydi.

Bailey's'in kalanını bir defada içti ve yatmaya gitti.

c

o

14 Mayıs

Anawak

Yola çıkma kararım vermek kolay olmamıştı ve kararını verdikten

sonra bile Li'nin, gitmesine izin vereceği kesin değildi. Ama tersine Li onu gitmesi için zorlamıştı. "Eğer burada kalırsan kendini asla affetmeyeceksin. Aile hayatta her şeyden önce gelir. Güvenebileceğin tek şeydir. Tek istediğim sana gerektiğinde ulaşabilmemiz."

Şimdi uçakta oturmuş Li'nin neden aile bağlan hakkında vaaz

vermeye o kadar istekli olduğunu merak ediyordu. Kadının

coşkusunu paylaşamıyordu.

Yanında oturan, Massachusetts'ten bir klimatolog horlamaya

başladı. Anavvak koltuğunu geriye yasladı ve pencereden dışan baktı.

Saatlerce kendi düşünceleri ile başbaşa kaldı. Vancouver'dan Kanada

Havayolları'na ait bir Boeing ile dizili uçakların kalkış sırası beklediği Toronto Pearson Havaalanı'na uçmuştu. Şiddetli bir fırtına Toronto

üzerine çökmüş, hava trafiğini aksatmıştı. Bu, Anavvak'a bir işaret

gibi göründü. Huzursuzca yolcu salonunda beklerken, uçakların birer

birer akordiyona benzer koridorlara bağlanmasını izledi. Sonunda,

iki saatlik bir rötarla uçağı Montreal'e doğru yola çıktı.

O noktadan sonra her şey sorunsuz ilerledi. Dorval Havaalanı'nın

yakınlanndaki Holiday Inn'de bir gece konakladıktan sonra sabah ilk

iş yine yolcu salonuna döndü. En azından farklı bir dünyaya geldiğine dair işaretler vardı. Dumanı tüten kahve fincanlarıyla bir grup adam aynalı camın önünd duruyorlardı, iş tulumlarına bir petrol şirketinin amblemi işlenmişti. ikisinin yüzü Anavvak'ınki gibiydi: geniş elmacık kemikleri, koyu ten rengi ve hafifçe çekik gözleri. Pistin dışında, dev gibi paletler Kanada Kuzey Havayolları'na ait Boeing 7 37'ye tel

kafesler dolduruyorlardı. Uçağa binme çağnsı yapıldığında, kaldırma

rampası hâlâ kafesleri uçağa sokuyordu. Pisti yürüyerek geçtiler ve

kuyruğa yanaştırılmış merdivenlerden tırmandılar. Oturma alanı

uçağın öndeki üçte birlik alanı ile sınırlıydı, geri kalan alan depolama için ayrılmıştı.

Anavvak artık iki saatten fazladır yoldaydı Uçak ara sıra

sallanıyordu.

466

ı. Uçak

c

o

er ne

Iı iılıp,ım büyük kısmında aşağıdaki kalın bulut kümılırını

bakmıştı ama I i l lıdson Boğazıma yaklaşırlarken gri buhar kütlesi ayrılarak aşağıdaki imimin koyu kahvıringi manzarasını açığa

çıkardı, dağlık vı çıkıntılı ik ılı karla kaplı alanlar vı göllırin üzırindı yüzın buz kütlılıri vardı. Sonra p'ıııılüye girdi. Hudson Boğazı

altlarından kaydı ve Anavvak deniz sınırını iıl inini anladı. Bir duygu baskın çıkarak uyuşukluğunu alıp götürdü. Hır ı' udu gıri dönülmız

bir nokta vardı. Açıkça söylımık gırıkirsı bu nokta t Minardi ama

sembolik olarak Hudson Boğazı'ydı. Suyun ardında asla

I ıııırycceğine yemin etmiş olduğu bir dünya vardı. Aıııvvak

doğduğu diyara dönüş yolundaydı, Kuzey kutup dairesinin ı undaki

memleketine, Nunavut'a.

IVneereden dışarı baktı, kendini düşünmemeye zorluyordu. Otuz

dakika hum su karaya yol virdi vı sonra parlak, donmuş bir açıklık,

Baffın Adası'nın lı rıne doğru giren Frobisher Körfezi göründü. Uçak, hızla alçalarak sağa ılnıulil. Pıncırıdı bodur kulısiylı parlak sarı bir bina göründü. Yabancı bir diyarda tek kişilik bir ileri karakol gibi görünüyordu ama aslında havaalanıydı, Hiı .ıvut'un başkınti, 'pik çok balığın yıri' Iqaluit'i gidin yoldu. I Içak yere dokundu ve

yavaşlayarak durdu.

Anavvak'ın bagajı geldiğinde, ineli çok zaman geçmemişti. Ağır sırt

uii. ısım omuzladı vı inuit sanatını tımsil ıdın sabuntaşı hıykıllırin vı duvar (•«imlırinin arasından gıçırık tırminalin çıkışma yönıldi.

Binanın tam

II ısında geleneksel kıyafetler içinde, ayağında çizmeleriyle sağlam yapılı bir

• ı. I figürü, bir ılindıki düz davulu kafasının üzırini kaldırmıştı, diğır ilindi I ıv ıl tokmağı vardı. Coşku ve kendine güven duygusu

yayıyordu. Anavvak

il ı imdıki yazıyı okumak için durdu. "Kutup boyunca insanlar bir araya | Idiğindı dans ıdır vı içtin şarkılarını söylırlır." First Air bankolarına gitti | çantasını Capı Dorsıt'ı olan uçuş için bagaja tıslim itti. Gişıdıki kadın ...usunun bir saat rötarlı olacağını bildirdi. "Bılki kasabada yapacak birkaç işiniz kalmıştır." diyı ıklıdi bir

gülümsımıylı.

Anavvak durakladı. "Eıı, aslında yok. Buraları bilmiyorum."

Kadın şaşırmış gibiydi. Görüntüsü tam bir inuk olan birinin nasıl

olup da , Itıışkınti bilmediğini düşünüyordu bılli ki. "Görıcık çok şıy var." diyı önırdi^ W ı Kasabada bir tur atmalısınız. Nunatta-Sunaqutangit Müzısi örnıği tf^l

• |ı lınıksıl vı çağdaş sanat ısırlırindın oluşmuş muhtışım bir

koJ^ks^yonlarT^ vardır."

"Ah... tabii."

"Ya da Unikkaarvik Ziyaretçi Merkezi'ne gidebilirsiniz. Ve

Anglikan k llisısi di uğramaya dığır. Dünyada iglu görünümündı tık

kilisıdir."

Kadın, siyah kâküllıri vı at kuyruğu ili bir inuk'tu. Yüzünı bir

gülümsımı lyüırkın gözlıri parladı. "Iqaluit'tin olduğunuza bahsi girebilirdim." dıdi.

O

"Değilim." Bir anlığına Cape Dorset'ten geldiğini söylemek istedi.

"Aslında Vancouver'dan geliyorum."

"Ah, Vancouver'ı severim!" diye ünledi kız.

Anavvak etrafına bakındı, arkasında bir sıra beklediğinden

endişelenmiş! ı ama anlaşılan o gün uçuşu olan bir tek o vardı. "Hiç gittiniz mi?"

"Hayır ama internette fotoğraflarını gördüm. Çok güzel bir şehir."

Güldü "Iqaluit'ten biraz daha büyük sanırım."

Anavvak da ona gülümsedi. "Galiba öyle."

"Ama Iqaluit de eskisinden daha büyük artık. Altı bin sakini var ve sürekli büyümeye devam ediyoruz. Çok yakında biz de Vancouver

kadar olacağız, yanı hemen hemen. izninizle."

Anavvak'ın arkasında bir adamla kadın belirmişti. Tek başına

uçmayacaktı iyi günler diledi ve kız ona bizzat şehri gezdirmeye karar verebilir diye dışarı çıkıp, gözden kayboldu.

Iqaluit.

Çok uzun zaman önceydi. Bazı şeyler tanıdık görünüyordu ama

gördüklerinin çoğunu hatırlamıyordu. Bulutlar Montreal'in ardında

kalmış gibiydi ve artık güneş çelik mavisi gökte parlıyor, havayı

keyifli bir biçimde ısıtıyordu. En az on derece olmalı, diye düşündü Anavvak ve fazla kalın giyindiğini hissetti. Ceketini çıkarıp beline doladı ve tozlu yollarda yürümeye başladı. Etrafta şaşırtıcı bir trafik vardı. Buralarda bu kadar çok 4x4 veya ATV olduğunu

hatırlamıyordu ve çok akslı iki kişilik arabalar motosikletler gibi

ortalıkta dolanıyorlardı. Caddenin iki yanma karakteristik Kutup stili ile inşa edilmiş, onları yerden yüksekte tutan payandalanyla kagir

evler dizilmişti. Doğrudan tundra toprağının üzerine kurulan evler

donmuş toprağı eritir ve batardı.

Anavvak kasabaya doğru ilerlerken Tann'nın lqaluit'e el attığını

düşünmeden edemiyordu, bir avuç binayı çalkalayıp rasgele

savuruvermişti. Zeytin yeşili ve pas kırmızısı barakaların arasından penceresiz parlak beyaz panellerden yapılmış devasa binalar, kubist

soyut yapılar gibi yükseliyorlardı. Okul, kızıl kahve bir UFO gibi

görünüyordu. Evlerden bazdan petrol yeşili turkuvazın koyu tonlannı

yansıtıyordu. Kasabanın merkezine doğru belediye binasına rast

geldi, sıcak bir kır evi ile astronotlar için yapılan uzay üssünün bir karışımıydı. Tarafsız kalmaya çalışıyordu ama uçak kazasından beri

umursamazlık pelerinin altına saklanma yeteneğini kaybetmişti.

Çılgın mimari karmaşa, kendini alıkoyamadığı bir lakaytlık hatta

cümbüş havası yayıyordu.

Yetmişlerin depresif îqaluit'i kaybolmuştu. insanlar arkadaş

canlısıydılar ve onu inuktitut dilinde selamlıyorlardı. Kısaca

yanıtlıyordu. Bir saat boyunca durmaksızın sokaklarda yürüdü ve

davul çalgıcısının daha da büyük bir heykelini sergileyen Unikkaarvik Ziyaretçi Merkezi'nde şöyle bir durdu.

Çocukken epey davul dansı görmüştü. Ama bu çok uzun zaman

önce, her

m yolunda gittiği bir dönemdi... tabii eğer gerçekten öyle bir dönem lılmuşsa..

Carlayan günışığımn bunaltıcı derecede sıcak olduğu sokağa çıktı.

Anglikan kilisesinin sağından geçti — kulesi olan tas ilinde gazeteyle bir banka oturdu. Daha önceki çiftin dışında uçuşu bekleyen kimse

yoktu. Kendini dünyadan soyutlamak için gazeteyi kaldırdı, makalelerin içeriklerini özümseyerek okudu ve sonra da gazeteyi bir kenara bıraktı.

En sonunda bilet gişesindeki genç kadın onları almak için geldi. Bir yan kıpıdan geçip küçük, çift motorlu pervaneli bir uçağın, bir Piper'ın beklediği m.ınevra alanına yürüdüler. Anawak ve yol arkadaşları dar uçağa inmek için iki merdiven çıktılar. Sadece altı koltuk vardı. Tüm bagajlar uçağın arkasındaki ||tn altına yerleştirilmişti. Kokpit hiçbir bölme olmadan doğrudan kabine nvilıyordu. Kalkış pistine ilerleyerek bir diğer Piper'ın kalkmasını bekledikten •kana kısa, hızlı bir kalkışla sallanarak havalandılar.

Terminal ufalıp gözden kayboldu, uzakta Frobisher Koyu panldıyordu. Buzullarla oyulmuş; buz mrlaları ve kar alanları ile benek benek dağların üzerinden batıya uçtular. Sol itiraflarında gün ışıkları Hudson Boğazı'nın üzerinde parlıyor, bu arada sağ taraflarında da Anawak'ın ismini birden hatırladığı bir gölün, Amadjuak'ın üzerini ışıldatıyorlardı.

Bir zamanlar, ara sıra oraya giderlerdi.

Baş döndüren bir hızla hatırlıyordu. Anılar gözlerinin önünde kar lirtınasındaki birer gölge gibi belirip onu hiç de gitmek istemediği geçmişe çekiyordu.

Arazi alçalarak suya yol verdi. Uçuş, kokpit penceresinden haşin

topraklar görünene dek denizin üzerinden yirmi dakika daha devam

etti. Tellik Koyu'nun yedi adası göründü. Adalardan birinin içlerine doğru ince bir çizgi ilerliyordu. Cape Dorset pisti.

Yere indiler.

Anawak kalbinin çılgın gibi attığını hissediyordu. Yuvaya

dönmüştü. Piper yavaşça terminale yanaşırken dışarı çıkmak için

sabırsızlanıyordu.

înuit sanatının başkenti, yarı şaka yan imrenmeyle kuzeyin New

York'u (denen Cape Dorset'te 1200 kişi yaşıyordu.

Bu, modern Cape Dorset'ti.

Geçmişte işler farklıydı.

Cape Dorset: Kinngait ya da inuit dilindeki anlamıyla "yüks

"denizde asla buzun oluşmadığı yerde", Sikusiilaq bölgesındeydi ve burası böyle adlandırılmıştı çünkü kışın en sert zamanlannda bile

çevredeki sıcak akıntılar, Baffın Adası'nın güney batı ucundaki Foxe Yanmadası çevresinde suyun donmasını engelliyordu. Cape Dorset

yakmlanndaki küçük ada

469 N ^

Mallikjuaq harikalarla dolu bir doğal alandı; on dokuzuncu

yüzyıldan kalma tilki kapanları, eski Thule kültürünün harabeleri,

sayısız efsanenin kaynağı olmuş gömü alanları ve kamp yaptıkları

romantik bir göl. Anavvak taştan kayık direklerini hatırlıyordu.

Orayı çok severdi. Sonra ailesini düşündü ve Nunavut hâlâ Kuzeybatı

Eyaleti'nin bir parçası iken ve kendine ait bir adı yokken oradan niye kaçtığını hatırladı.

Sırt çantasını alıp uçaktan indi.

Bir adam koşarak çifti karşılamaya geldi. Tekrar birleşmeleri coşku

doluydu ama bu zaten hep böyle olurdu: inuit dilinde "hoş geldiniz"

demek için birçok kelime vardı ama "hoşça kal" için neredeyse hiç yoktu. On dokuz yıl önce ayrılırken kimse Anavvak'a güle güle

dememişti, üç arkadaş gürültüyle uzaklaşırken havaalanında tek

başına kalan yaşlı babası bile. Bir an için Anavvak onu tanıyamamıştı.

Ijitsiaq Akesuk cidden yaşlanmıştı ve bir zamanlar tıraşlı olan

yüzünde artık gri bir bıyık vardı. Ama yine de oydu. Aceleyle

Anavvak'a geldi ve kollarını boynuna doladı. Dudaklarından

inuktikuk kelimeleri yağmur gibi boşaldı. Sonra ingilizce'ye döndü.

"Leon, çocuğum. Ne kadar da yakışıklı bir genç bilimci olmuşsun."

Anavvak adamın sarılmayı bitirmesini bekledi ve sonra yarı

gönülsüzce Akesuk'un sırtını sıvazladı. "Iji Amca. Nasılsın?"

"Eh bu durumda olabileceği kadar iyiyim. Yolculuk iyi geçti mi?

Günlerdir yolda olmalısın, sırf buraya gelmek için o kadar çok yol

gelmen gerekir ki... "

"Birkaç kez uçak değiştirmem gerekti."

"Toronto? Montreal?" Akesuk onu bıraktı ve gülümsedi. Pek çok inuit gibi onun da ön dişlerinde eksikler vardı. "Montreal. Çok yer gezdin değil mi? Ne güzel. Bana hepsini anlatmalısın. Bizimle

kalacaksın değil mi? Senin için her şeyi hazırladık. Tüm bagajın bu

kadar mı?"

"Eli, Iji Amca...Bir otelde yer ayırttım."

Akesuk bir adım geri çekildi. "Hangisi?"

"Polar Lodge."

Yaşlı adamın yüzünde belirgin bir hayal kırıklığı vardı ama so

gülümsedi. "iptal edebiliriz. Müdürünü tanıyorum. Hiç dert değil."

"Sizi zahmete sokmak istemem." dedi Anavvak. Sadece babamı buza gömmeye geldim, diye düşündü, ve sonra da buradan cehennem

olup gitmek.

"Hiç zahmet olmaz." dedi Akesuk. "Sen benim yeğenimsin. Ne kadar kalacaksın?"

"iki gece. Bu kadarı yeter sandım, değil mi?" •

Akesuk kaşlarını çattı. Anavvak'ın kolunu yakaladı v

c

o

nra

onu havaalanına

doğru sürükledi. "Çok."

"Mükemmel. Mary-Ann geyik güveci ve

Bunu sonra konuşuruz. Aç mısı^^"

\l

iyeli fok çorbası yaptı. Tam

mısın?"

liyifet. En son ne zaman fok çorbası içtin bakayım?"

Anavvak sürüklenmeye razı geldi. Havaalanının dışına bir dizi araç

park • ıınışii, Akesuk bir kamyona ilerledi.

"Çantayı arkaya at. Mary-Ann'i hatırlıyor musun? Tabii ki imiıı lamıyorsundur... Salhıit'ten buraya geldiğinde sen gitmiştin bile.

Evlendik ' 'lıuz olmaktan nefret ediyordum. Benden genç ve bu iyi bir şey değil sanırım. Sen evlendin mi? O kadar yıldan sonra

konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki!"

Anavvak yolcu koltuğuna tırmandı. Akesuk onu esir etmeye kararlı

pnınıüyordu. Yaşlı adamın hep böyle konuşkan olup olmadığını

hatırlamaya ı, ilişti. Sonra birden amcasının da en az onun kadar

gergin olabileceğini anladı. Ilın sessizliğe gömülürken diğeri

konuşuyordu.

Ana caddede tıngırdayarak ilerlediler. Tepeler dümdüz Cape

Dorset'in içinden geçiyor, onu küçük küçük köylere bölüyordu. Ana

kasaba olan kırıngait'e ek olarak kuzey doğuda Itjurittuq, batıda

Kuugalaaq ve güneyde Muliujaq vardı. Onların evi Kuugalaaq'tı.

Annesinin kardeşi Akesuk Kirmgait'te yaşıyordu.

Anavvak hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Kasabanın tümünü dolaşıyor gibiydiler ve amcası neredeyse tek tek her bina hakkında yorum yapıyordu. Anavvak aniden Akesuk'un onu gezdirmekte olduğunu fark etti. "Iji Amca ben buraları biliyorum." diye itiraz etti.

"Saçma! On dokuz yıldır yoksun. Her şey değişti. Şu süpermarketi hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Gördün mü? Eskiden yoktu. Yeni. Hatta daha büyük bir tane bile açıldı. I .skiden hep Polar Supply Store's giderdik, tabii bunu unutmamışsındır. Şu da yeni okulumuz. Yani aslında bir süredir var ama senin için yenidir. Şu sağdakini görüyor musun? Tiktaliktaq belediye binası. Gırtlaktan şarkımızı dinlemek ve davul dansını seyretmek için buraya o kadar önemli insanlar geldi ki inanamazsın. Bili Clinton, Jaques Chirac, Helmut Kohl. Kohl dev gibiydi, hepimiz yanında cüce kaldık. Hımm bu ne zaman olmuştu? Dur bir hatırlayayım... "

Böyle sürüp gitti. Anglikan Kilisesi'ni ve babasının gömüleceği

mezarlT geçtiler. Anavvak evinin önünde bir heykel üzerinde çalışan bir inuk kadını gördü. Dev taştan kuş ona Nootka sanatını hatırlattı. Fütüristik bir lobisi olan iki katlı mavi gri bir bina kasaba merkezi olmuştu. Nunavut'un merkezî olmayan yönetimi makul ölçüdeki her topluluğun kendine ait bir konsey ofisi olduğu anlamına geliyordu. Anavvak kaderine boyun eğdi, çocukluğunun Cape Dorset'i gerçekten çok değişmişti.

Aniden kendi kendini "Haydi limana gidelim Ijfl A^ra." derken buldu. Akesuk direksiyonu sertçe kırdı. Denize doğru giden bir tali yolda hızla ilerlediler. Her renkte ve büyüklükteki kagir evler koyu kahverengi manzaranın arasından belirli bir düzene uymaksızın belirip kay bölüyorlardı. Şurada burada, seyrek kar birıkmtileriyle birlikte tundranın dayanıklı parçalan göze çarpıyordu. Cape Dorset Limanı bir depo ve yılda bir veya iki kez bir kargo gemisinin yaşamsal önemdeki mallan getirip boşalttığı yükleme vinçlerinden ibaretti. Oradan çok da uzakta olmayan Tellik Koyu'nun gelgit havzasına yürüyebilir ve cezir zamanı komşu ada Mallikjuaq'a, bölgenin gömü alanlannın bulunduğu ve kayıklann çekeğe alındığı göl kınan ile doğal parkına geçebilirdiniz.

Durdular. Anavvak kamyondan indi ve iskele boyunca yürüyüp masmavi kutup sularına baktı. Akesuk kısa bir süre arkasından geldi

ama sonra onu yalnız bıraktı.

iskelenin görüntüsü Anavvak'ın Cape Dorset'ten ayrılmadan önce gördüğü son şeydi, uçaktan değil de ikmal gemisinden görmüştü. On iki yaşındaydı. Gemi onu ülkeyi umutla ve önlerindeki yeni dünyanın heyecanıyla terk ederken uzun zaman önce kaybolan buzdaki cennete, yas tutan yeni ailesiyle birlikte alıp götürmüştü.

Beş dakika sonra yavaşça kamyona geri geldi ve tek söz etmeden yolcu koltuğuna tırmandı.

"Evet, eski liman," dedi Akesuk yumuşak bir ses tonuyla. "Bizim limanımız. Hiçbir zaman unutmayacağım. Gittiğin zaman Leon, kalbimiz kırıldı..:"

Anavvak sertçe ona baktı. "Kimin kalbi?" diye sordu.

"Şey... "

"Babamın mı? Senin mi? Sokaktaki insanların mı?"

Akesuk motoru çalıştırdı. "Haydi." dedi. "Eve gidelim."

Akesuk hâlâ köydeki eski evde yaşıyordu. Açık mavi duvarlan ve koyu mavi çatısıyla otantik ve bakımlı bir evdi. Ardında tepeler yükseliyor ve kayaları kar damarları ile çatlak çatlak "yüksek dağ" Kinngait'te bir zirveye ulaşana dek birkaç kilometre boyunca uzanıyorlardı. Yüksek bir dağdan çok mermer bir heykel gibi görünürdü. Anavvak'ın hatıralarında Kinngait göğe doğru yüks ama

kayalık sorgucu, yürüyüşçüleri oraya çağırırdı.

Akesuk kamyonun arkasına gidip çantayı indirdi. Narin yapılı

görünümün rağmen ağırlığı fark etmemiş gibiydi. Tek eliyle kaldınp

diğeri ile kapıyı açtı. "Mary-Ann!" diye seslendi. "Geldi!"

^

Bir köpek yavrusu tökezleyerek kapıya geldi. Akesu atlayarak evin

içinde kayboldu ve saniyeler sonra dost canlısı gıdının üzerine yayılan tombul bir kadınla geri geldi. Anavvak'ı kucaklayıp inuktitut dilinde selaml

adı.

üzerinden üzü gösterişli bir

"Mary-Ann ingilizce bilmiyor." dedi Akesuk özür dilercesine.

"Umarını sen anadilini unutmamışsındır."

"Benim anadilim ingilizce." dedi Anavvak.

"Tabii, tabii şimdi öyle."

"Hâlâ biraz anlayabiliyorum gerçi, ne söylediğini çıkaracak

kadarını."

Mary-Ann aç olup olmadığını soruyordu.

Ona inuktitut dilinde cevap verdi ve kadın gülümseyip Anavvak'ın

çizmelerini koklamakta olan köpeği alıp onu takip etmesi için işaret etti. Holde ayakkabıların dizildiği bir yer vardı. Anavvak hiç

düşünmeden ayakkabılarını çıkarmak için eğildi.

"Hâlâ görgü kurallarını hatırladığını görüyorum." diye şakalaştı amcası. "Seni bir qallunaaq" yapamamışlar."

Anavvak kendine şöyle bir baktı ve mutfağa doğru Mary-Ann'i

takip etti. Modem elektrikli ocağı ve Vancouver'da her iyi döşenmiş

evde bulaşabilecek araç gereci gördü. Ailesinin eski yoksul evinden

dünyalar kadar farklıydı. Pencerenin yanında yuvarlak bir yemek

masası, sonra da balkona açılan bir kapı vardı. Akesuk karısıyla bir iki çift laf etti ve soma Anavvak'ı sıcak bir şekilde döşenmiş salona götürdü. Bir televizyon seti, video kayıt cihazı, radyo ve telsiz vericisin de olduğu bir dizi ekipmanın etrafına ağır koltuklar gruplaşmıştı. Bir servis penceresinden mutfak görülebiliyordu. Akesuk banyoyu,

çamaşırhaneyi, arkadaki kileri ve yatak odasını gösterdi; tek kişilik bir yatağı olan misafir odasında komodinin üzerinde bir vazo dolusu

taze çiçek vardı, kutup gelincileri, taşkıran çiçekleri ve fundalar.

"Bunları Mary-Ann topladı." dedi Akesuk. Sesi Anavvak'a kendini evinde hissetmesini söyler gibiydi.

"Teşekkür ederim ama... yine de otelde kalsam daha iyi olur

sanırım:"

Amcasının alınacağını bekliyordu ama Akesuk düşünceli bakışlarla

karşıladı. "Bir içki içmek ister misin?" diye sordu.

"Ben içki içmiyorum."

"Ben de öyle. Genelde yemekte meyve suyu içeriz. Bu sana uyar

mı?"

"Evet, lütfen."

Akesuk iki bardak doldurdu ve balkona çıktılar. Amcası bir sigara

yaktı. Mary-Ann yemeğin daha en az on beş dakika hazır

olmayacağını söylemişti.

"Evin içinde içmeme izin yok." dedi Akesuk. "işte evlendiğin rıpan böyle olur. Tüm hayatım boyunca evde sigara içtim. Ama galiba

bövl^i'daha iyi. Sigara iyi değil ama vazgeçmek de zor... " Gülüp bariz*bi^h^zla dumanı ciğerlerine çekti. "Dur talimin edeyim. Sigara içmiyorsu

"içmiyorum."

^"Ve içki içmiyorsun. Bu iyi."

Bir süre dağın yamaçlarına ve kar yığınlarına baktılar

.

orsun rına bakt

di^ TO i

Yukarıda epey

C

O

yüksekte bulut sıralan vardı, gümüş rengi martılar gökyüzüne

fırlayıp aşağı iniyorlardı.

"Nasıl öldü?" diye sordu Anavvak.

"Öylece düşüp öldü." dedi Akesuk. "Karadaydık. Bir dalga görüp onu kovalamaya başladı ve birden çöktü."

"Onu sen mi geri getirdin?"

"Cesedini."

"Ölene kadar içti mi?" Anavvak bile sesindeki acılığa şaşırmıştı.

Akesuk onun ötesine, dağlara baktı ve kendini dumana boğdu.

"Bir kalp krizi geçirdi. Iqaluit'teki doktor öyle dedi. Yeteri kadar spor yapmıyordu ve çok fazla sigara içiyordu. On yıldır tek damla alkol almamıştı."

Geyik güveci lezizdi. Tadı çocukluğunu hatırlatmıştı. Öte yandan fok çorbasını hiçbir zaman sevmemişti ama bolca aldı. Mary-Ann mutlulukla seyrediyordu. Anavvak Inuktitut bilgisini canlandırmak için elinden geleni yaptı ama sonuç utanç vericiydi: kelimeleri unutup duruyordu, bu yüzden temelde ingilizce konuştular ve geçen birkaç haftanın olaylannı tartıştılar; saldırgan balinalar, Avrupa'daki afet ve Nunavut'a kadar gelen tüm diğer haberler gibi. Akesuk çevirmen rolünü üstlendi. Konuşmayı Anavvak'ın babasına getirmeye çalıştı ama Anavvak reddetti. Cenaze öğleden sonra Anglikan Kilisesi'nin mezarlığında olacaktı. Ölüler yılın bu zamanında hızla gömülürlerdi ama kışın, toprak kazıtabilecek kadar yumuşayana dek mezarlığın yanındaki kulübede bekletilirdi. Cesetler kutbun doğal soğukluğunda

hayret verici derecede uzun süre dayanırdı ama kulübeyi silahlı bir adamın koruması gerekiyordu. Nunavut toprakları vahşiydi, kurtlar ve kutup ayıları ölü ya da diri insan yemeyi dert etmezdi, hele de açlarsa.

Yemekten sonra Anavvak Polar Lodge'a döndü. Akesuk onu kalmak için ikna etmeye çalışmadı. Küçük odadaki çiçekleri alıp masaya koydu: "istediğin zaman fikir değiştirebilirsin." dedi.

Cenazeye iki saat kalmıştı. Anavvak odasından çıkmamış, sadece öylece yatıp uyumaya çalışmıştı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Tabii ki yapacak çok şey vardı. Onu Mallikjuaq'a götürecek birilerini bulabilir veya oraya kendi yürüyebilirdi; Tellik Koyu halen donmuş vaziyetteydi ve onun ağırlığım taşırdı. Ya da bunu Akesuk'tan rica edebilirdi. Onu, gördüğü herkesle tanıştırmak için Cape Dorset'i boydan boya dolaştırmaya itirazı olmayacağı kesindi. inuit yerleşimlerinde, ister kan bağıyla ister evlilik yoluyla olsun herkes bir aileydi ve inuit sanatının kalbi Cape Dorset'te yapılacak bir tur muazzam bir sergi gezintisi gibiydi. Ama Akesuk tarafından etrafta gezdirilmek hovarda oğulun eve dönmesi gibi bir şey olurdu ve kimsenin eve döndüğünü düşünmesini

O

istemiyordu. Kendini belli bir mesafede tutmaya kararlıydı. Bu

dünyanın ona yaklaşmasına izin vermek eski yaralan deşerdi. Bu yüzden, kıpırdamadan yatıp sonunda sızana kadar tavandaki deliklere baktı.

Saatin alarmı onu uyandırdı.

Polar Lodge'dan çıktığında güneş ufukta alçalıyordu ama hava hâlâ aydınlıktı. Donmuş halicin ötesinde, bir taş atımı uzaklıkta Mallikjuaq'ı görebiliyordu. Lodge, Cape Dorset'in kuzey doğu uçundaydı ve mezarlık kasabanın tam aksi yönündeydi. Lodge'un yan tarafında, denize doğnı inen caddenin üzerinde Polar Supply Store bulunuyordu. Daha yakından bakınca Anavvak dükkanın eve servis, araç kiralama ve araba tamiri de yaptığını gördü. Bina tanıdık geliyordu ama tabela yeniydi ve Anavvak içeri girdiğinde tezgahın arkasında duran adamları tanımadı. Oralı değillerdi. Dükkanın sıcak bir havası vardı ve kurutulmuş geyik domuzundan kürklü çizmelere kadar neredeyse her şeyi satıyordu. Arkada bir dolu baskı resim ve heykel vardı. Bu, onun dünyası değildi.

Dükkandan çıktı ve kasabaya doğru sokaklarda dolanıp durdu.

Yaşlı bir adam tahta direkler üzerindeki evinin önünde oturmuş bir dalgıç kuşu heykeli yapıyordu. Biraz daha aşağıda bir kadın beyaz mermerden bir kartal oyuyordu. Onu selamladılar ve Anavvak

yoluna devam etti, ikisinin gözünün üzerinde olduğunu hissediyordu.

Gelişinin haberi yangın gibi yayılmış olmalıydı. Kimsenin onu

tanıştırmasına gerek yoktu, hepsi de Manumee Anavvak'ın oğlunun,

babasını gömmek için Cape Dorset'e geldiğini biliyordu. Hiç şüphesiz amcasının evinde kalmak yerine Lodge'da kalarak dile düşmüştü.

Akesuk onu bekliyordu. Anglikan Kilisesi'ne sadece birkaç yüz

metre vardı ama kamyonla gittiler. Dışarıda bir kalabalık toplanmıştı.

Anavvak bu insanların babası için gelip gelmediklerini sordu.

Akesuk şaşırmıştı. "Tabii ki. Yoksa neden burada olsunlar?"

"Bu kadar... bu kadar arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Bunlar onunla birlikte yaşayan insanlar. Arkadaşı olup

olmadıktan ne fark eder? Bir adam öldüğünde, son yolculuğuna

mutlaka eşlik ederler."

herkesin lar onu

Cenaze kısa sürmüştü ve duygusal olmamıştı. Anavvak törenden

önce herke elini sıkmak zorunda kalmıştı. Daha önce hiç görmediği

insani kucaklamıştı. Rahip incil'den pasajlar okumuş ve bir dua

etmişti, sonra da ceset anca tabutun üstünü kaplayacak kadar sığ bir çukura indirilmişti. Üzerine mavi bir plastik örtülmüş ve adamlar

mezara taş dökmüşlerdi. Haç sert toprakta eğri duruyordu, tıpkı

diğerleri gibi. Akesuk, cam kapaklı küçük bir tahta kutuyu

Anavvak'ın eline tutuştunnuştu. içinde bazıları solmuş yapay çiçekler, bir paket sigara ve bir ayının, ucu metalle kaplanmış dişi vardı.

Amcası ona küçük bir kürek verdi ve Anavvak boyun eğerek mezara

gidip kutuyu haçın yanına gömdü.

c

o

n

Akesuk babasını son bir kez görmeyi isteyip istemediğini sordu ama

Anavvakistemedi. Rahip hâlâ konuşurken tabutun içindeki adamı

hayal etmeye çalıştı. Orada herhangi birinin bile olduğuna inanmak

güçtü. Aniden ölü adamın bir daha yanlış bir şey yapamayacağını

fark etti, babası sonsuza dek gitmişti. Suç ve masumiyet artık önemli değildi. Hayatı boyunca yaptığı ve yapmayı beceremediği her şey,

sade tabutu soğuk yeryüzü ile sarmalanırken artık anlamını

yitirmişti. Anawak'a bakılırsa çoktan önemini yitirmişti. Yaşlı adam onun için o kadar uzun yıllardır ölüydü ki cenaze geç kalmış bir

formalite gibi geliyordu.

Kendini bir şeyler hissetmek için zorlamayı bıraktı. Tek istediği

gitmekti. Eve. gitmek. Ama ev neredeydi?

Cemaat şarkı söylemeye başladığında kendini dışlanmış hissetti.

Titriyordu ama soğuktan değil. Evi düşündüğünde Vancouver veya

Tofino'yu kastetmişti ama artık bunun doğru olmadığını anlayabiliyordu.

Anavvak kara bir deliğe bakıyordu. Görüşü daraldı ve dünya dönmeye başladı. Karanlık onu kuşattı, bir dalga kadar güçlü ve kaçınılmazdı. Kapana kısılmış bir hayvan gibiydi, karanlık ona doğru aktıkça seyretmeye zorlanıyordu.

"Leon."

Panik içinde yükselmeye başladı.

"Leon!"

Akesuk kolunu tuttu. Anavvak kırışıklarla dolu yüze ve gri bıyıklara kafası karışmış gibi baktı.

"iyi misin oğlum?"

"iyiyim." diye mırıldandı.

"Güzel Tanrım, zar zor ayakta duruyorsun." dedi Akesuk, sesi merhametle doluydu. Yas tutanlar ona doğru döndü.

"iyiyim, teşekkürler Iji."

Diğerlerinin neler düşündüğünü biliyordu —ve daha fazla yanılamazlardı. Bunun matem töreninin bir parçası olduğunu düşünüyorlardı. Sevilen birinin mezarı başında bayılmanın alışılmadık bir tarafı yoktu —hiçbir şeyin iradeni kıramayacağı bir inuk bile olsan.

Belki bir tek alkol ve uyuşturucu dışında.

Anavvak'ın midesi bulandı.

Döndü ve mezarlık boyunca ilerledi. Kiliseye gelip de caddeyi altında hissettiğinde kaçmak için bir dürtü hissetti ama bunu yapmadı. Kalbi çarparak yukarı aşağı volta attı. Nereye kaçacağını bilmiyordu. Hiçbir yol onun için işaretlenmemişti.

Polar Lodge'da erken bir akşam yemeği yedi.

c

o

ayaklarının

Ann onlara yemek

hazırlamıştı ama Anavvak amcasına yalnız kalmak istediğini söyledi. Yaşlı adam kısaca başını sallayıp onu oteline bıraktı. Gözlerinde, Anavvak'ın onda yaratmaya çalıştığı, babasıyla sessizce bir paylaşım içinde olduğu düşüncesiyle ilgisi olmayan bir hüzün vardı.

Saatler geçti ve Anavvak televizyona bakarak odasındaki ikiz yatakta öylece yattı. Anılar onu boğmadan Cape Dorset'te nasıl bir gün daha geçirecekti? Otele iki günlük rezervasyon yaptırmıştı çünkü bir vasiyetname ve uğraşması gereken evrak işleri olacağını düşünmüştü ama Akesuk çoktan bunların icabına bakmıştı.

ikinci geceyi iptal etmeye karar verdi. Iqaluit'e kadar giden bir uçak bulması gerekiyordu ve azıcık şansla Montreal uçuşunda boş yer olurdu. Orada aktarma için ne kadar bekleyeceği umurunda değildi. Montreal'de görülecek çok yer vardı ve cehennemin dibindeki bu çukurdan yeteri kadar uzaktı.

Anavvak rüya görüyordu. Uçakta Vancouver üzerinde daireler çiziyor, iniş izni verilmesini bekliyordu ama kule bir türlü izin vermiyordu. Pilot ona döndü.

"inmemize izin vermeyecekler. Vancouver ve Tofino söz konusu bile değil."

"Neden?" diye cıyakladı Anavvak.

"Soruşturma yaptık. Sen buralarda yaşamıyorsun. Leon Anavvak adında bir kaydımız yok. Yer kontrol seni evine götürmem gerektiğini söylüyor. Nereye gidelim?"

"Bilmem."

"Evinin nerede olduğunu biliyorsundur."

"Aşağıda."

"Pekâlâ."

Uçak dalışa geçip sonra yeniden döndü. Şehir ışıkları görüldü ama sadece birkaç serpintiydi, Vancouver için çok azdı. Burası Vancouver değildi. Karanlık suda sürüklenen buz kütleleri vardı ve kasabanın

ötesinde mermerden bir dağ yükseliyordu.

Cape Dorset'e iniyorlardı.

Bir anda çocukluğundaki evdeydi ve bir kutlama vardı —doğum

günüyd^' Yerli çocuklardan bazıları davet edilmişti ve babası karda

yarışmayı ö^^di Anavvak'a bağlanmış dev gibi bir paket verdi. Tek

hediyesiydi ve babasının dediğine göre çok değerliydi. "O paketin
içinde tüm hayatın boyunca ihtiyacın olacak her şeyi bulacaksın."

diye açıkladı. "Ama koşarken onu taşımalısın."

Anavvak dev gibi paketi başının üzerinde dengelemeye çalıştı, iki

eliyle destek oluyordu. Dışarı çıktılar ve beyaz karlar karanlıkta

parlarken bir ses ona yansı kazanmak zorunda olduğunu yoksa

diğerlerinin onu öldüreceğini söyledi.

Geceleri kurtlar dolaşırdı ve onu parçalardı. ulaşması gerekiyordu.

477

nlar onu yakalamadan suya

c

o

Anasvak ağlamaya başladı. Doğum gününe lanet etti çünkü çok

yakında büyüyeceğini ve büyümek istemediğini ve parçalanacağını

biliyordu. Parmaklarını pakete geçirerek koşmaya başladı. Kar

derindi.ve battı. Kar kalçalarına kadar geldi ve zar zor hareket eder oldu. Arkasına baktı ama kimse onunla birlikte koşmuyordu. Tek

başınaydı. Sadece ailesinin evi görünüyordu, kapılar kapalı, ışıklar yanmıyordu. Donuk görünümlü ay yukarıda parlıyordu ve aniden her

şey ölümcül bir hareketsizliğe büründü.

Anavvak eve dönüp dönmemeyi düşündü ama herkes gitmişti. Ev

garip ve düşmanca görünüyordu. Donuk ay ışığında görünürde kimse

yoktu, tek bir ses dahi çıkmıyordu. Kurtları anımsadı ve onu canlı

canlı yemelerini bekledi. Evdiler miydi? Parti bir kan banyosuyla mı bitmişti? Mümkün değildi. Gizemli bir şekilde Cape Dorset ve ev

doğanın koşullarını altüst eder gibiydi. Burası onun doğum günü için toplandıkları yerdi ama artık uzak bir gelecek ve hatta daha da uzak bir geçmişti. Belki de zaman durmuştu ve Anavvak yaşama düşman

donmuş bir evrene bakıyordu.

Korku galip geldi. Eve arkasını döndü ve suya koşturdu. Gerçek

Cape Dorset'in iskelesi kaybolmuştu ve buz doğrudan suyun içinde

bitiyordu. Elindeki paket gittikçe küçülüyordu, o kadar küçüktü ki

tek eliyle taşıyabiliyordu ve birkaç adım sonra kıyıya varmıştı.

Ay ışığı karanlık dalgaların ve sürüklenen buzların üzerinde

parlıyordu. Gökyüzüne yıldızlar serpilmişti. Birileri onun adını

çağırıyordu. Belli belirsiz ses bir kar yığınından geliyordu ve Anavvak görebilecek kadar yaklaşana kadar ilerledi. Karla kaplanmış iki vücut yan yana yatıyordu. Ailesi. Boş gözlerle gökyüzüne bakıyorlardı.

Ben artık yetişkinim, diye düşündü/Paketi açmanın zamanı geldi.

Avucundakini inceledi.

Küçüktü. Paketi açmaya başladı ama içinde hiçbir şey yoktu, sadece kağıtlar vardı. Buruşuk kağıtları bir yana attı ve paketle birlikte ailesinin cesetleri de onu, ardındaki kara dalgalarla buzun üzerinde bir başına bırakarak yok oluncaya dek her bir katmanı tek tek açtı.

Koca bir kambur balina suyu yardı ve yeniden battı.

Anavvak yavaşça başını çevirdi. Küçük, pejmürde bir kulübenin önündeyd ev ondüle demirden yapılmış bir mezbelelikti. Kapı açıktı.

Evi.

Hayır, diye düşündü. Hayır! Gözleri doldu. Bu doğru değild^.® yaşamı olamazdı. Ait olduğu yer burası değildi. Böyle bitemezdi.

Karda çömelip kulübeye baktı, isimsiz bir azap içİBd^, ^kontrolsüzce ağlıyordu. Hıçkırıkları§neredeyse göğsünü yırtıp havada ^ad^^nıyor, ondan başka kimsenin bulunmadığı bir dünyayı matemle dolduruyordu.

Hayır. Hayır!

le dold

Sonra ışık.

Anavvak yatakta doğruldu. Saat sabah 2.30'du. Dili damağına yapışmıştı bu yüzden kalkıp mini bara gitti. Bir kola alıp açtı ve içti.

Sonra teneke kutuyu tutarak pencereye gidip perdeleri açtı ve dışarı baktı.

Otel Kinngait'e ve komşu köylerin bazılarına bakan bir tepenin

üzerine kurulmuştu. Gece açık ve bulutsuzdu ve gecenin hafif

aydınlığı, evleri, tundrayı, kar tarlalarını ve denizi tarifi imkânsız bir kırmızımsı altın rengiyle yalıyordu. Yılın bu zamanı asla tam karanlık olmazdı, sadece şekiller biraz yumuşar ve renkler solardı.

Birden güzelliğini gördü. Düşünceli bir halde gökyüzüne baktı,

sonra gözleri dağlarda ye koyda gezindi. Tellik Koyu'nun donmuş

denizi gümüş damarlar gibi parlıyor, Mallikjuaq Adası sudan

uyuklayan bir balina gibi yükseliyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Shoemaker ve Delavvare ile birlikteyken istasyonda kendini nasıl

hissettiğini, Davie'ye, Tofino'ya ve çevresindeki her şeye

yabancılaşmasını hatırladı. Kendini dünyanın kalanından korumak

için içinde olması gereken bir şeyin yokluğunu hissetmişti. Ufukta çok önemli bir şey vardı, bundan emindi. Sanki sıra dışı bir değişim ona gelecekmiş gibi heyecan ve korkuyla dolu beklemişti.

Bunun yerine babası ölmüştü.

O zaman bu muydu? Her şeyi değiştirecek olan o olay bu muydu?

Babasını gömmek için kutba dönmesi miydi?

Uğraşması gereken çok daha büyük sorunlar vardı. Tam şu anda

dünyanın şimdiye dek gördüğü en büyük sorunla yüz yüzeydi. Sadece

o ve bir avuç dolusu insan daha. Ama yine de bunun onun hayatıyla

bir ilgisi yoktu. Hayatı bambaşka bir meseleydi; tsunamilerin, iklim değişimlerinin ve salgınların yeri olmayan bir şey. Babasının ölümü

kendi yaşamını öne çıkarmıştı ve Anavvak Nunavuf ta ona yeniden

sahip çıkabilme şansı olduğunu hissediyordu.

Bir süre sonra giyüıdi, kürk şeritli bir şapka taktı ve ay ışığında

yürüdü. Caddeler bir tek ona kalmıştı. Bir yorgunluk dalgası onu

sarana dek kasabada dolandı, sonra otel odasının sıcaklığına döndü

ve başını yastığa koyduğu anda uyudu.

Ertesi gün Akesuk'u aradı. "Kahvaltıya ne dersin?" diye sordu.

Amcası şaşırmış gibiydi. "Şimdi masaya oturduk. Meşgul olul^S

"Tamam, dert değil."

jambon var." "Harika."

479

ırpılmış

sun sandı sun sandı

"Bekle, daha yeni başladık. Neden sen gelmiyorsun? Çı

ış yumurta ve ¦ış yumurta ve

c

o

Mary-Ann'in ona sunduğu ağzına kadar dolu tabak o kadar kocamandı ki Anavvak daha başlamadan doydu ama yine de yemeğe daldı. Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi ve Anavvak, Akesuk'un ona ne dediğini merak etti, Dün akşam Anavvak'ın yemeği reddetmesine iyi bir bahane bulmuş olmalıydı. Kadın hiç de alınmış görünmüyordu.

Akesuk ve karısının ona uzattıkları eli tutmak bir garipti. Onu yeniden ailenin içine çekiyordu. Anavvak bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etti. Ay ışığının büyüsü artık kaybolmuştu ve Nunavut'la uzlaşmaktan çok uzaktı.

Kahvaltıdan sonra Mary-Ann masayı kaldırdı ve alışverişe çıktı.

Akesuk transistorlu radyosunun düğmeleriyle oynadı ve bir süre dinledikten sonra "1BC önümüzdeki birkaç gün havanın iyi olacağını söylüyor." dedi. "Elbette tamamen buna güvenemezsin ama yarısı doğru olsa bile bizim araziye çıkmamıza yeter."

"Bir gezi mi planlamıştınız?"

"Yarın yola çıkıyoruz. ikimiz bugün bir şeyler yapabiliriz ama, tabii istersen. Hâlâ planladığın gibi mi gideceksin yoksa daha erken mi ayrılmayı düşünüyorsun?"

Yaşlı tilki tahmin etmişti.

Anavvak kahvesini yudumladı. "Dün gece gitmeyi düşünüyordum."

"O kadarını tahmin ettim." dedi Akesuk kuru kuru. "Ya şimdi?"

"Bilmiyorum. Belki Mallikjuaq'a bir giderim ya da Inuksuk

Burnu'na. Cape Dorset'te kendimi rahat hissetmiyorum. Seni kırmak

istemem Iji ama iyi anılarım yok şeyle... eee... "

"Babanla." dedi amcası. Bıyığını çekiştirdi. "Beni asıl şaşırtan gelmiş olman. içimizden birileri en son senden haber alalı on dokuz yıl oldu ve artık bir ben kaldım. Seninle irtibata geçtim çünkü bilmen

gerektiğini düşündüm ama buraya bir daha geleceğini asla

düşünmemiştim. Neden geldin?"

"Kim bilir? Bir şeylerin beni çağırdığı falan yoktu. Belki de

Vancouver bir süre benden kurtulmak istedi."

"Saçma."

"Eh babamla bir ilgisi yoktu eğer böyle düşünüyorsan. Onun

ardından ' ağlayacak değilim." Kulağa kalpsizce geldiğini biliyordu ama o kadar kötüydü ki. "Bunu yapamam Iji."

a ^^

"Ona çok yükleniyorsun."

"Kötü bir hayat sürdü."

/V

ok da

Akesuk ona uzun uzun baktı. "Evet öyle ama o zamanlar çok da

seçeneği yoktu." Kahvesinin telvesini süzdü. Sonra gülümsedi. "Bir önerim var. Gezimize bugünden başlanz. Mary-Ann ile birlikte

değişiklik olsun diye bir yerlere gitmeyi planlıyorduk —Pond Koyu'nun kuzii'^tı^na. Sen de bizimle gelebilirsin."

c

o

Anavvak ona baktı. "Söz konusu bile olamaz. Haftalarca orada kalacaksınız. isteseydim bile o kadar uzun kalabilmem mümkün değil."

"Bizimle kal demiyorum. Birlikte yola çıkarız ve birkaç gün sonra sen dönersin. Yetişkin bir adamsın, elini tutmama gerek yok. Kendi kendine uçağa binebilirsin değil mi?"

"Ama çok zahmet olur Iji, ben — "

"Zahmet lafını duymaktan sıkıldım. Gelmek sana neden zahmet olsun ki? Pond Koyu'nda bir grupla buluşacağız. Tüm ayarlamalar yapıldı ve eminim senin medeni kıçına da kalacak bir yer bulunur."

Göz kırptı. "Ama kolay bir yol olacağını sanma. Hepimiz gibi kendine düşen işi yapacaksın."

Anavvak amcasının davetini evirip çevirdi. Onu hazırlıksız yakalamıştı. Kendini bir gün daha kalmak için hazırlamıştı, iki üç değil.

Ama Li ihtiyacı olduğu kadar kalması gerektiğini açıkça söylemişti.

Pond Koyu. Üç gün daha.

"Neden gelmemi bu kadar istiyorsun?" diye sordu.

Akesuk güldü.

"Neden sanıyorsun?" dedi. "Seni yuvana götüreceğim."

Araziye çıkmak. Bu iki kelime inuit yaşam felsefesini özetliyordu.

Araziye çıkmak köylerden kaçmak ve yazı kumsallardaki çadırlarda veya bankizlerin kıyısında kamp yaparak geçirmek, inuitlcr'in kendi tüketimleri için avlamalarına izin olan balık, balina, fok veya narval avlamak anlamına geliyordu. Medeniyetten uzakta, yaşamak için ihtiyaçları olan her şeyi alacaklardı; elbiseler, araç gereç ve avlanma ekipmanlarım ATVlere, kızaklara veya teknelere yükleyeceklerdi.

Gidecekleri arazi el değmemişti, insanların binlerce yıldır yol aldığı uçsuz bucaksız bir yerdi.

Arazide zamanın önemi yoktu, kentlerin rutin düzeni yok oluyordu.

Mesafeler kilometre veya millerle değil günlerle ölçülürdü. Şuraya iki günlük yol veya şunu yapmak için yarım gün gibi. Eğer yol buz kütlesi veya buzul yanklarıyîa doluysa, hedefinize elli kilometre kaldığını bilmek bir şey ifade etmezdi. Doğa insanların planlarım umursamazdı. Ertesi an bilinmez endişelerle doluydu, bu yüzden insanlar anı yaşardı. Toprağın kendi ritmi vardı ve inuıtler ona uyardı. Göçebeler onun hakimiyetini kâbulleneli binlerce yıl olmuştu. Yirminci yüz yılın ük yarısı boyunca arazide özgürceî'dolanmaya devam etmişlerdi ve on yıllarca somasında bile göçebe yaşam tarzı

onlara tek bir yerdeki eve bağlı olmaktan daha uygun geliyordu.

Yine de, Anavvak'ın da gittikçe fark ettiği gibi bazı şeyler

değişmişti. Dünyanın onlardan sıradan işlere girmelerini ve

endüstriyel toplumun bir parçası olmalarını istediğini fark etmişlerdi ve bunun karşılığında, Anavvak bir çocukken esirgenen kabullenilme,

onlara bağışlanmıştı. Dünya aldıklarının bir

c

o

481 N '

.-(Vjl"

kısmını geri veriyor ve onlara kadim geleneklerin batılı yaşam

tarzının yanında yerini aldığı yeni bir görünüm kazandırıyordu.

Anavvak'ın ardında bıraktığı yer bir değeri ve kimliği olmayan

coğrafi bir bölgeydi, insanlarının enerjisi gitmişti ve kimse tarafından saygı görmüyorlardı. Sadece babası bu eski resmi değiştirebilirdi ama bunu körüklemek için en çok şeyi yapan da o olmuştu. Cape Dorset'e

gömülen adam daha geniş bir boyun eğmenin sembolü olmuştu:

ailesini koruyamayan, kendine acıyan, öfkeli, yaşlı, sefil bir alkolik.

Cape Dorset'iıı gözden kaybolduğu o gün Anavvak güvertede durmuş

ve sislere bağırmıştı: "Haydi gidip kendinizi öldürün! O zaman

böylesine bir utanç kaynağı olmazsınız." Bir anlığına onlara bir ömek oluşturup, güverteden atlamayı düşünmüştü.

Ama bunun yerine batı yakalı bir Kanadalı oluvermişti. Onu evlat edinen ailesi Vancouver'da yaşıyordu ve öğrenimini desteklemek için ellerinden gelen her şeyi yapan iyi insanlardı. Birbirlerine çok bağlı olmamışlardı gerçi. Sadece koşulların bir araya getirdiği bir aileydi. Leon yirmi dört yaşındayken Alaska'daki Anchorage'a taşınmışlardı. Ona yılda bir kez tebrik kartı gönderirlerdi ve Anavvak da sıcak bir cevap yazardı. Onlan hiç ziyaret etmezdi ve onlar da bunu bekliyor görünmezdi.—bu fikir muhtemelen onları şaşırtırdı.

Akesuk'un arazide bir keşif lafı yeni bir anılar silsilesini uyandırdı-ateş başında geçirilen uzun gecelerde insanlar hikâyeler anlatır ve tüm dünya canlanmış gibi görünürdü. Küçükken Karlar Kraliçesi'nin ve Ayı Tann'nın gerçek olduğuna inanırdı. iglularda doğmuş erkek ve kadınların öykülerini dinler ve bir gün buza yolculuk yapacağını, avlanarak kendiyle ve Kutup mitiyle uyum içinde yaşayacağım hayal ederdi: yorulduğunda uyuyacak, hava uygun olduğunda çalışıp avlanacak ve açken yiyecekti. Arazide bazen biraz temiz hava için çadırı bırakır ve bir gün bir gece boyunca avlamrlardı. Bazen de gitmeye hazır olurlardı ve av olmazdı. Bariz organizasyon yokluğu qallunaaqlar'a hep şüpheli görünürdü: nasıl olur da bir insan zaman planları ve rakamlar olmadan yaşardı? Qallıınaaq her zaman var olanın yerine yeni dünyalar kurardı. Doğanın yöntemleri tali yollar

açardı ve eğer işler bekledikl gibi değilse ya bunu yok sayar ya da yok ederlerdi.

Anavvak Château'yu ve ekibin yüz yüze olduğu zorluklan düşündü.

Geç ayların olaylarının bir insan eylemi olduğuna inanmayı sürdüren

Jac Vanderbilt'i düşündü. inuitler'in yöntemini anlamak isteyen

herhangi biri batı dünyasının temel direği olan kontrol deliliğinden vazgeçmek zorundaydı.

Ama en azından hepsi aynı türdü. Ama denizdeki yaratıklarla

aralannda hiçbir benzerlik yoktu. Anavvak Johanson'un haklı

olduğuna inanmıştı. insanlık bu savaşı kaybetmenin eşiğindeydi ve

Vanderbilt gibileri kendininkinden başka

bir fikri göremiyordı. Belki de CIA müdürü başar^ı^ıklarının

farkındaydı ama değişmeyecekti.

Anavvak aniden doğru ekibi kurmadan bu krizi çözemeyeceklerini

fark el' Eksik biri vardı ve bunun kim olduğunu biliyordu.

Akesuk yola çıkmak için hazırlanırken Anavvak otelde oturdu ve

Château'yu aramaya çalıştı. Birkaç dakika sonra güvenli bir hatta

aktarılmıştı ve birkaç kez yönlendirildi. Li VVhistler'da değil, Seattle yakınlarındaki bir savaş gemisindeydi.

Bir on beş dakika sonra Li'ye bağlandı ve üç dört gün daha kalmayı

istedi. Kadın kabul ettiğinde biraz vicdan azabı duydu ama kendi

kendine dünyanın kaderinin çok da ona bağlı olmadığını söyledi. Üstelik çalışacaktı: Kutup dairesinde olabilirdi ama zihni hâlâ çalışıyordu.

Li balinalara karşı bir sonar saldırısı başlattığından bahsetmişti.

"Bundan memnun olacağını sanmam." dedi.

"işe yarıyor mu?"

"Vazgeçmek üzereyiz. istenen sonuçları elde edemedik. Her şeyi denemek zorundayız, en azından balinaları bir süre uzak tutabiliyoruz ve böylece aşağıya daha fazla robot ve dalgıç gönderebiliyoruz."

"Ekibi genişletmeniz gerekiyor."

"Aklında kim var?"

"Üç kişi." Derin bir nefes aldı. "Onları işe almanı rica ediyorum. Davranışsal ve bilişsel alanda daha fazla girdiye ihtiyacımız var. Ve birinin bana yardım etmesine ihtiyacım var. Güvenebileceğim birinin. Alicia Delavvare'i kadroya katmanızı istiyorum. Genelde yazlarını Tofino'da geçiriyor. Hayvan zekâsı üzerine okuyan bir öğrenci."

"Peki." dedi Li. Anavvak kadının bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordu. "Ya ikincisi?"

"Ucluelet'ten bir adam. MK dosyalarına bir bakarsanız Jack O'Bannon isminde bulursunuz. Deniz memelileri bakımında iyidir.

Bize yardım edecek bir iki şey bilir."

"Bilim insanı mı?"

"Hayır. ABD donanmasının eski yunus bakıcılarından biri. Deniz

Memelileri Programı."

"Anladım." dedi Li. "Bir bakacağım. Bizim fazlasıyla

uzm^ım^^^a^J Neden onu alalım?"

"Benim istediğim o."

^"Ya üçüncüsü?" •

"Hepsinden daha önemli. Bir anlamda uzaylılarla ilgileS^ipı

raca

oruz b

u yüzden

zamanını insan olmayan yaşam biçimleriyle nasıl iletişim

kuracağımıza adayan

kişi. Dr.

binlerine ihtiyacımız var. Arecibo'daki SETE nin b Crovve."

Samantha

c

o

Li güldü. "Sen zeki bir adamsın Leon. SETl'den birilerine almaya karar vermiştik bile. Dr. Crovve'u tanıyor musun?" "Evet, iyidir."

"Ne yapabileceğime bir bakarım. Buraya sağ salim gel."

Kuzeye doğrudan bir rota tutturmak yerine Havvker Siddeley

pervaneli uçağı doğuya yöneldi. Akesuk pilotu küçük bir tur atmaya

ikna etmişti, böylece Anavvak, dünyanın en büyük kaz kolonisine ev

sahipliği yapan kusursuz yuvarlak golleriyle bir doğal yaşamı korama alanı olan Büyük Koukdjuak Düzlüğü'nü takdir edebilirdi. Cape

Dorset ve Iqaluit'ten gelen yolcular vahşi doğaya keşif yolculuğunun başlayacağı Pond Koyu yolundaydılar. Çoğu için manzara tanıdıktı ve

çoktan uyumuşlardı. Ama Anavvak büyülenmişti.

Bir süre kıyı hattını takip ettiler ve Kutup dairesini geçtiler.

Önlerinde Foxe Havzası'nm gümüş manzarası vardı, donmuş yüzeyi

çatlaklarla, patikalarla ve su havuzlanyla yarık yarıktı. Bir süre sonra dik yamaçları ve keskin kayalıklarıyla dağlık arazi tekrar göründü.

Kar, derin, gölgeli kayalık geçitlerin altında parlıyordu. Nehirlerin kaynayan sulan donmuş göllere dökülüyordu. Batan güneşin ışığında

manzara her zamankinden daha muhteşemdi. Engebeli kahverengi

dağ sıralan karlı vadilerle kesiliyor, dik yamaçlar göğe uzanıyordu, kayalar kar kümelerinin altında gizlenmişti. Sonra, neredeyse hiç

uyarmadan uçak mavi lekeli bir kıyı hattını geçti ve sınırsız bir buz kütlesine bakar oldular: Eclipse Boğazı.

Anavvak çevresindeki her şeyi unuttu ve kutbun yükseltilerinin

güzelliğine daldı. Devasa kar beyazı kristaller, buzdağları, geçidin bembeyaz yüzeyinden yükseliyorlardı. Altlarında iki kutup ayısının

küçük figürleri, sanki pırpırın gölgesi onları kovalıyormuşçasına

buzda koşturuyorlardı. Havada parlayan tanecikler uçuşuyordu;

fildişi renginde martılardı bunlar. Daha uzakta buzullar ve Bylot

Adası'nın sarp tepeleri manzaraya ekleniyordu. Sonra uçak alçaldı ve önlerinde beliren mermer gibi kıyıya doğru ilerledi. Evlerden oluşan bir yerleşimle, bir iniş pisti vardı —Pond Koyu ya da inuk dilinde

Mittımatali yani Mittima'nın yattığı yer. _ w

Önlerinde, kuzey batıda güneş parlıyordu. Yılın bu zamanında

t^^^m^ batmazdı, daha çok sabaha karşı ikide ufuk çizgisinde birkaç

dakikaI^^f^ dinlenirdi. indiklerinde saat gece dokuzdu ama Anavvak

tüm "zaman algısını yitirmişti. Çocukluğunun manzarasına baktı ve göğsünden bir ağırlığın kalktığını hissetti.

Akesuk, Anavvak'ın yirmi dört yıl önce mümkün olam bir şey

yapmaya karar vermişti. Onu yuvaya getirmişti.

ay

ğını düşündüğü

c

o

Pond Koyu Cape Dorset kadardı ama diğer her açıdan güneydeki

kasabalardan çok farklıydı. Bölgedeki yerleşim dört bin yıldan

eskiydi ama kimse Anavvak'ın Iqaluit'te gördüğüne benzer, yıllara

meydan okuyacak mimari yapılar dikmeye uğraşmamıştı. Akesuk, Nunavut'un bu bölgesinde geleneklerin diğer her yerden daha fazla rol oynadığını açıkladı. Hatta bazıları şamanizme inanıyor dedi dikkatle ve ardından aceleyle bunların iyi Hıristiyanlar olduklarını da ekledi.

Geceyi otelde geçirdiler. Akesuk onu erkenden uyandırdı ve hep birlikte kıyıya indiler. Yaşlı adam havayı kokladı ve yumuşak havanın devam edebileceğini ilan etti. Ava çıkılabilirdi.

"Bu yıl bahar bizi bekletmedi." dedi tatminle. "Otelde buzulun kıyısına yarım günlük yol olduğunu duydum. Belki de bir gün, değişir."

"Neye göre değişir?"

Akesuk omuz silkti. "Her tür şey olabilir. Değişir. Bir sürü hayvan göreceksin —balinalar, foklar, kutup ayıları. Bu sene buz her zamankinden daha çabuk kırılıyor."

işte bu hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündü Anavvak, neler olup bittiğini göz önüne alınca.

Grup on iki kişiden oluşuyordu. Anavvak bazılarını uçaktan tanıdı, diğerleri ile Pond Koyu'nda buluşulmuştu. Akesuk yolculuk malzemelerini toparlayan iki rehberle konuştu. Gereksiz her şey otelin deposunda bırakılacaktı. Dört qamutik"bekliyordu.

Anavvak'ın hatıralarında kızaklar köpekler tarafından çekiliyordu

ama artık kar araçlarına bağlanmışlardı. Qamutikler değişmemişti

gerçi; yatay kızakları sıkıca bağlanmıştı. Hiçbir vida veya çivi yoktu, kızaklar ip ve bağlarla bir arada tutuluyordu ki bu da tamirat işlerini epey kolaylaştırıyordu. Üç qamutik'in üzerinde yolcuları en kötü hava koşullarında koruyacak olan üstü açık tahta bölmeler vardı,

dördüncüsü yük kızağı olacaktı.

"Hiç sıcak olmayacak." diye onu uyardı Akesuk, Anavvak'ın

montuna bakarak.

"Sıcaklığa baktım, altı derece."

"Kızaktayken hissedeceğin rüzgârın soğuğunu unutuyorsun. Ve

umarım i çift çorap giymişsindir. Burası Vancouver değil biliyorsun."

Unutttığu o kadar çok şey vardı ki. Orada soğukta olmanın neye

ienza^ği daha» yeni yeni hatırlıyordu. Neredeyse kendinden utandı.

Asıl ^ücaaele ayaklarını sıcak tutmaktı, hep öyle olmuştu. ikinci bir çift çorapll^if^ladan bir kazak çıkardı. Keçe kıyafetleri ve kar

gözlükleriyle hepsi de kutup astronotlarına benziyorlardı.

Akesuk ve rehberler son bir kez ekipmanı kontrol ettf^ ı. ^lUyku

tulumları, geyik postları... "

Yaşlı adamın gözlerinde bir parıltı vardı. ince gri bıyığı zevkle

titriyor

gibiydi. Anavvak o kızakların arasında aceleyle gidip gelirken

izledi. Ijitsiaq Akesuk, Anavvak'ın babasına hiç benzemiyordu.

Aklı denizdeki bilinmeyen güce gitti.

Keşif başladığında kararlan Doğa verecekti. Arazide hayatta

kalmak için neredeyse dünyayla bir olacak bir hale uyum sağlanmalı.

Sen yalnızca kendini hayvanlar, bitkiler, buz ve bazen de insanlar

olarak ortaya koyan doğanın bir parçasısmdır.

Ve yır olarak, diye düşündü, her kimseler, neye benziyorlarsa ve

nasıl yaşıyorlarsa.

Kar aracı kalktığında bir sarsıntı oldu ve onları karla kaplı denizin üzerinde taşıdı. Anavvak, Akesuk ve Mary-Ann bir kızağı

paylaşıyorlardı. Ara sıra yüzeyde, buzun eridiği yerlerde su

birikintileri görüyorlardı. Artık arkalarında kalan buzların arasından çıkan Baffin Adası'ndan uzaklaşarak kıyı tepelerindeki yerleşimlerin bulunduğu yerden döndüler. Geçit boyunca Bylot Adası'nın yüce

tepeleri göğe yükseliyor ve buzdağları ile çevreleniyorlardı. Devasa bir buzul dağlardan aşağı, kıyıya iniyordu. Anavvak kendi kendine

altlarındaki yüzeyin okyanusun donmuş bir parçası olduğunu

hatırlattı. Aşağıda balıklar yüzüyordu. Arada bir qamutikin

kayakları sanki sert yüzeye çarpmışlar gibi havalanıyordu ama kızak

darbeyi yumuşatıyordu.

Bir süre sonra, ilk kızaktaki iki inuit rotayı değiştirdi ve diğerleri onları takip etti. Bir anlığına Anavvak'ın kafası karıştı ama sonra

buzdaki büyük bir deliğin etrafından dolandıklarını gördü, kızakla

geçilemeyecek kadar genişti. Amansız karanlık sular mavimsi buz uçurumun içinde belirdi.

"Bu zaman alabilir." dedi Akesuk.

^"Ya, biraz zaman kaybedeceğiz." Anavvak bunun kızağı gediklerin çevresinden dolandırmak anlamına geldiğini biliyordu.

Akesuk burnunu kırıştırdı. "Ben öyle demezdim. Biz doğuya giderken veya daha kuzeye ilerlerken zaman aynı kalıyor. Oraya ne zaman varacağının önemi yok. Hatırlamıyor musun? Daha uzun bir yol seçtin diye hayatın açılmayı durdurmaz. Zaman boşa gitmez."

Anavvak sessizdi.

"Biliyorsun," diye ekledi amcası gülümseyerek, "belki de son yüz yı yaşadığımız en büyük sorun qallunaaq'm bize zaman kavramını getirmesi o Onlar bekleyerek geçirilen zamanın harcandığına inanıyor —boşa geçen hayat olduğuna. Sen bir çocukken hepimiz öyle düşünürdük. Baban da ö bu yüzden yapacak işe yarar bir şey bulamayınca hayatının değersi zaman olduğuna karar verdi. Yaşamaya değmeyecek bir hayat."

Anavvak ona döndü. "Ona acıma. Anneme acı."

yoılldduır. oldu.

üşünürdü, oşa gitmiş

"Eh, annen şey söyledi.

ona acıyordu." diye karşılık verdi Ak^

486

^

k ve Mary-Ann'e bir

c

o

r

Yarığın geçebilecekleri kadar inceldiği bir yere gelene kadar birkaç kilometre yol aldılar. inuit sürücülerden biri kar aracını çözdü

gediğin üzerinden hızla aşırdı. Sonra karşı taraftaki qamutiklere ipler attı ve onları tek tek güvenliğe çekti. Yolculuk devam etti. Anavvak'ın amcası ağzına yağlı bir şeyler tıktı. Sonra teneke kutuyu Anavvak'a

tuttu.

Narval derişiydi. Anavvak çocukken bunlardan buzulun

kenarındaki yolculuklarına hep götürürlerdi. Mükemmel bir C vitamini kaynağı, diye hatırladı Anavvak, portakal ve limondan çok daha iyi. Çiğnediğinde ağzına fıstık tadı doldu. Tat içinde bir dizi görüntü ve duygu uyandırdı. Sesler duydu ama bu geziye ait değillerdi; yirmi yıl önce yolculuk ettiği insanlardan geliyordu. Annesinin, onun saçlarını okşarkenki gösterdiği şefkati hissetti.

"Buzda yarıklar, atmosferik basınç altında sırtlar... " Amcası güldü. "Eh bu kesinlikle tatil değil. Haydi dürüst ol, bunu özlememiş misin?"

Anavvak başım salladı. "Hayır." der demez utandı.

Anavvak hayatının çoğunu Vancouver Adası 'nda geçirmişti ve kendini deniz biyolojisine adamıştı, yani doğaya herhangi bir insan yapımı şeye olduğundan daha fazla bağlı olması gerekirdi. Yine de Clayoquot Koyu'nda balina seyri, uçsuz bucaksız bir beyazlığın içinde kızakla gitmekten, geçitten sağlarında kahverengi tundra, sollarında Bylot Adası'nın karla kaplı tepeleri, okyanusun üzerinde geçmekten çok farklıydı. Batı Kanada'nin iklimi insanlar düşünülerek, tasarlanmış gibiyken kutup cehennem gibiydi; büyüleyici güzellikte ama kendine özgü ve insanların onu fethedebileceğim düşünecek kadar aptal olanları için ölümcül bir yerdi. Yerleşimler, boyun eğmeyi reddeden arazide hak iddia etmekte inat eden birer girişim gibi görünüyorlardı. Buzulun kenarına yapılan qamutik yolculuğu

bilinmeyene bir yolculuk gibiydi.

ikinci bir güneşli gecenin ardından Anavvak'ın zaman algısı uçup gitmişti. Dünyanın en temel kaynaklarından birine yolculuk ediyorlardı. Her şeye bilimsel bir açıklama bulabilecek Anavvak kadar mantıklı biri bile buzun üzerinde yas tutarak dolaşan kutup ayısını anlatan eski inuit öyküsündeki mantığı anlayabiliyoıdu. Bir inuk kadınına olan aşkı aklını gölgelemişti. Ayı, kadını gayri meşru buluşmalarını kocasına anlatmaması için uyarmıştı ama avc haftalar boyunca sefalet içinde iz sürmekten döndüğünde kadın ona acımış v aşığının nerede bulunabileceğini söylemişti. Ayı onun ihanetini duymuş onu aramaya çıktığında onu öldürmek için igluya dalmıştı. Pençesini kaldırmış ama acısına yenilmişti. Kadının ölümü bile ihaneti unutturamazdı. Bu yüzden kaçmıştı.

Anavvak'ın tüyleri soğuktan diken diken oldu.

Doğa ne zaman insanın yaklaşmasına izin verse güvenin' ^anet edilmişti. O zamandan beri diye devam ediyordu efsane, kutup ayıları insanlara saldırıyordu. Burası ayıların krallığıydı. insanlardan daha güçlülerdi ama sonunda insanlar onları yenmişti ve böylece bizzat kendilerine yenilmişlerdi. Yine de Anavvak, yirmili yaşlarının en güzel zamanlarında yuvasına arkasını dönmüştü, fazlasıyla toksik

KOK'lar veya DDT'ler gibi endüstriyel kimyasalların rüzgârlar ve

Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'dan gelen akıntılarla Kutup

Denizi'ne taşındığını biliyordu. Kutup ayıları ve insanlar tarafından yenen morsların, balinaların ve fokların yağlı dokularında

birikiyorlardı ve onlar da hastalanıyorlardı. inuit kadınlarının sütleri, Dünya Sağlık Örgütü'nün zararlı olarak belirlediği seviyeden dört kat daha fazla PCB barındırıyordu. inuit çocukları nörolojik sorunlardan mustaripti ve K vitamini seviyeleri düşüyordu. Vahşi alanlar

zehirleniyordu çünkü qallunaaq hâlâ dünyanın nasıl işlediğini

anlayamıyor ya da anlamıyordu: er ya da geç, rüzgâr veya suyla her

şey her yere dağılıyordu.

Okyanusun dibindeki bir şeylerin bunu durdurmaya karar vermesi

şaşırtıcı mıydı?

iki saat buz üzerinde kızakla ilerledikten sonra Baffin Adası'nın

kıyılarına doğru, sağa döndüler. O kadar uzun süre otunnaktan her

yeri tutulmuş halde ve kendilerini engebeli araziye karşı koruyarak

yosunlarla kaplı kayalıkları geçtiler ve karsız tundraya ilerlediler.

Suya doymuş çamurlu toprağın orasında burasında tek tük çiçekler

açmıştı, kızıl taşkıran ve kurtpençelerinin renkleri bulanık toprakta parlıyordu. Grup buraya gelmek için yılın doğru zamanını seçmişti.

Yazın etraf sinek kaynıyor olurdu.

Yer yavaşça yükseldi. Rehberlerden biri onları okyanusu ve karla

kaplı dağları gören bir platoya çıkardı. Antik Thule yerleşimlerinden birinin kalıntılarını ve Alman balina avcılârının mezarlarını gösterdi.

Bazı siksikler, yani kutup yer sincapları, düzlüklerde birbirini

kovalıyor, yeraltındaki deliklerinde kayboluyor!ardı. Mary-Ann

birkaç taş aldı ve onları hünerli bir şekilde havada çevirdi. Bu bir inuit sporuydu, tepeler kadar eskiydi. Anavvak onu taklit etmeye

çalıştı ama çabalan toplu bir kahkahaya yol açtı. En küçük şey bile, ayağı kayan biri gibi, inuitler'i hep güldürürdü.

Sandviç ve kahveyle yapılan hızlı bir öğle yemeğinden sonra buzun

içi doğru daha da geniş bir yola girdiler ve Byiot Adası'na yöneldiler.

araçlarının plastik kızaklanmn altındaki erimiş sular her tarafa

sıçnyo^^.^Buz kütleleri garip şekillerde yığılmışlardı ve yollarını

tıkayıp rotalarını değiştirmelerini zonmlu kılıyordu ama Byiot

Adası'nın tepelerinin ^.^ında ilerlemeleri çok sünuedi. Cıvıldayan

kuşların sesleri havayı doldurdu. Küçük martıların binlercesi

kayalıkların üzerindeydi. Büyük sürüler tepelerin üzerinde daireler

çiziyordu. Konvoy durdu.

"Yürüme zamanı,." diye seslendi Akesuk.

"Daha yeni yürüyüş yaptık." dedi Anavvak.

S-,

c

o

e

"O üç saat önceydi, evlat."

Baffin Adası'nm yumuşak eğimli tundrasının aksine Bylot Adası

kıyısı aniden sudan yükseliyordu. Yürüyüş bir tırmanışa döndü.

Akesuk, başlarının üzerinde, beyaz kuş dışkılarının kayadaki

yarıktan aşağı aktığı bir patikayı gösterdi. "Akdoğanlar." dedi.

"Güzel yaratıklar." Garip ıslık sesleri çıkardı ama doğanların ilgisini çekmedi. "Karanın daha da içlerinde olsaydık onları görmek için iyi bir fırsatımız olurdu. Birkaç tilki, kar kazı, baykuş, doğan ve şahinler de görürdük." Akesuk imalı bir biçimde gülümsedi. "Öte yandan görmeyebilirdik de. işte sana Kutup. Hiçbir şeye güvenemezsin.

Güvenilmez bir yer, bu hayvanlar da öyle, tıpkı inuitler gibi, değil mi Leon?"

"Ben bir qallunaaq değilim, eğer kastettiğin buysa." diye itiraz etti Anavvak.

"iyi." Amcası havayı kokladı. "Daha fazla ileri gitmeyelim. Sen artık bir qallunaaq olmadığına göre dönmen gerekiyor. Şimdi buzul

kıyısına gidelim, bu havayı elimizden geldiğince değerlendirmeliyiz."

O andan itibaren zaman yok oldu.

Bylot Adası'nı geride bırakıp doğuya doğru ilerledikçe buz gittikçe

sertleşti ve kızaklar daha da çok darbe aldı. Soğuk rüzgâr su

birikintilerinin üzerinde ince buz tabakaları oluşturuyordu ve bunlar altlarında kırılan camlar gibi ses çıkarıyordu. Anavvak dar bir çatlak

görerek sürücüye seslendi ama adam çoktan görmüştü —kar aracı buzun üzerinde hızla ilerlerken döndü ve arkasındaki qamutiki çekerek sırıttı.

"Demek her şeyi unutmamışsın." diye güldü Akesuk.

Anavvak tereddüt etti. Sonra o da güldü. Buzdaki çatlağı fark ettiği için komik bir şekilde kendiyle gurur duyuyordu.

Akşamüzeri ışığı gökyüzünde "güneş köpekleri" oluşturuyordu. Bu, inuitier'in güneşin iki yanında oluşan belli belirsiz görüntülere,

güneşin ışınlarının havadaki donmuş kristallere vurduğunda yarattığı renkli ve parlak beneklere verdiği isimdi. Buz kütleleri uzakta

yükseliyor; dik, pürüzlü engeller oluşturuyorlardı. Sonra sağ

taraflarında dalgasız, açık deniz belirdi. Bir fok yükselerek onlara baktı ve yeniden daldı. Bir süre sonra onları merak incelemek üzere

tekrar başını çıkardı. Suyu arkalarında bırakarak, Anav sonsuza dek uzanıyormuş gibi gelen daha geniş bir gölete doğru ilerle iler,

lun

Anavvak sonradan bunun bir gölet değil okyanus olduğunu fark et kıyısına ulaşmışlardı.

Çok geçmeden uzakta bir çadır kümesi gördüler. ilerleyiş durdu.

Her yerde selamlaşmalar duyuluyordu, aralarından bazıları birbirlerini tanıyorlardı. Kamptaki grup Pond Koyu ve Igloolik'ten geliyordu. Daha önce, Anavvak'ın gezisinin ilerleyeceği tarafta bir

narval yakalamışlardı. Balinanın derisinden

parçalar elden ele geçirildi ve konuşma avlanma

öndü. iki adam onlara

c

o

katıldı, kar kızaklarıyla buzul kıyısındaki avdan dönen avcılardı.

Qamutikleri av kayaklarıyla ve o gün vurdukları iki fokla doluydu.

Adamlardan biri fokların geri çekilen buzulu takip ettiklerini;

beslenme ve üreme sahalarına normalden daha önce geldiklerini

söyledi. Konuşurken ve onlara dikkatli olmalarını öğütlerken

VVncfıester 5.6'smı oraya buraya sallayıp duruyordu. Şapkasının

üzerinde slogan şöyle diyordu: "Çalışmak sadece avlanmasını

bilmeyenler içindir." Anavvak adama balinalarla ilgili garip bir şeyler fark edip etmediğini sordu, acaba saldırgan davrandıklarını

görmüşler miydi ya da onlara saldırılmış mıydı? Belli ki

görmemişlerdi. Aniden tüm kamp dinlemeye başladı. Herkes

raporlardan haberdardı ve dünyayı dehşete düşüren fenomenle ilgili

her şeyi biliyorlardı. Anavvak'ın bildiği kadarıyla Kutup bölgesi

esirgenmişti.

Gece çökerken kampı terk ettiler.

iki avcı Pond Koyu'na dönüyorlardı, Anavvak'ın grubuysa buzul

kıyısına doğru devam etti. Bir süre sonra ölü balinadan kalanları gördüler. Devam ederek cesetle aralarına mümkün olduğu kadar çok mesafe koymaya çalıştılar ama sonunda durduklarında hâlâ onu görebiliyorlardı. Rehberler kampı buzul kıyısından otuz metre kadar uzakta kurdular. Kutular kızaklardan indirildi ve dış dünya ile irtibatlarını kuracak olan telsiz direği dikildi. Rehberler göz açıp kapayıncaya kadar dördü yolcular için ve bir de mutfak çadırı olmak üzere beş tane çadır kurdular, tüm çadırların tahta tabanları ve kamp matları vardı. Beyaza boyalı üç kontrplak tuvalet görevi görüyordu ve içinde çizik çizik olmuş emaye ile kaplı bir oturağı olan, kenarlarına mavi plastik geçirilmiş bir kova vardı.

"Zamanı gelmişti." diye gürledi Akesuk.

Diğerleri kampı kurmayı bitirirken, inuitler'ın taktığı adla bal kasesine giden ilk o oldu. Rehberler kar araçlarım kızaklardan ayırdılar ve bir yarış teklif ettiler. Anavvak'a nasıl manevra yapacağı gösterildi ve bir an sonra hep birlikte parlayan buzun üzerinde kayıyorlardı. Anavvak'ın sıkıntısı hafifledi. Burada olmaya bayılıyordu.

Yarışlar, Igloolik'ten bir adam tüm zamanların şampiyonu ilan edilene kadar sürdü ve hepsinin aklı yemeğe gitti. Mary-Ann onları mutfak çadırından kışkışladığmda dışarıda kızaklara yaslanarak ve soğuktan korunmak için birbirlerine yaklaşarak oturdular. Genç bir

kadın, her anlatıldığında değişen inuit öyküsü anlatmaya başladı.

Anavvak bu hikâyelerin günler sürebilecej hatırladı.

Mary-Ann akşam yemeği servisini yaptığında gece yarısı olmuştu,

Ikutba özgü ızgara kavurma, geyik pirzolası ve pilav, közlenmiş

Eskimo patatesleri ve hepsinin ötesinde litrelerce çay. Mutfak

çadırının herkesi alması gerekiyordu ama çok küçüktü; Akesuk

öfkeden deliye dönmüş çadırı^iraladılar! adama lanet okuyordu, bu

yüzden tabaklarını alıp dışarı çıktıl^ar yediler.

490

^

ve kıza

zakların üzerinde

Yolcular birer birer yatmaya çekildi. Sonra, sabahın bir buçuğunda

Akesuk çantasının diplerine uzandı ve bir şişe şampanya çıkardı.

Kurnazca Anavvak'a göz kırptı. Mary-Ann burun kıvırdı ve iyi

geceler diledi, böylece bir buz kümesinin orada ayağının dibinde bir tüfekle ayı nöbeti tutan adam dışında Anavvak ve amcası yalnız

kaldılar,

"Bu durumda bunu bir başımıza içmemiz gerekecek." dedi Akesuk.

"Ben içmem."

"Elbette." Akesuk hüzünle şişeye baktı. "Emin misin? Özellikle aldım. Doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Ve zaman... Yani eve

döndün bu yüzden düşündüm ki... "

"Kontrolü kaybetmek istemiyorum Iji."

"Neyin kontrolü? Şu anki hayatının mı?" Şişeyi kaldırdı. "Dert değil. Başka zamanlar olacaktır. Belki büyük bir şey yakalanz. Kim

bilir? Bir beyaz balina ya da mors yakalayabiliriz. Çadıra girmeden

bir yürüyüşe ne dersin?" . "iyi fikir,"

Buzulun kıyısına indiler. Anavvak amcasının yolu göstermesini için

yol verdi. Yaşlı adam buzun nerede dayanıklı nerede kırılgan

olduğunu ondan daha iyi hissedebiliyordu. inuitier'in her tür kar ve buz için yüzlerce kelimesi vardı ama biri bile genel olarak buzu ya da kan belirtmezdi. Şu an esnek buzda yürüyorlardı. Tuz, su donarken

ayrışıyordu bu yüzden buzdağlan tamamen tatlı sudan oluşurdu.

Buzlalar ve yüzer buzlar biraz tuz içerirdi —su ne kadar hızla

donarsa tuzluluk oranı o kadar artardı. Bu da esnekliklerini artırırdı; bu kış için iyi bir şeydi çünkü çabuk kırılmalarını önlerdi ama

ballarda durum tersine döner ve çözülmelerini hızlandınrdı, Soğuk

suyun içine düşmenin şoku başlı başına bir insanı öldürmeye yeterdi

ama asıl tehlike buzun altına sürüklenmekti.

Buzulun kıyısında bir yer bulup bir su kümesine yaslandılar.

Gümüşi deniz önlerinde uzanıyordu. Anavvak yüzeyin hemen altında

yüzen çelik mavimsi gölge balıklarım gördü. Bir süre dakikaların, öylece geçmesine izin verdiler ve sonra aniden, sanki Doğa onları bekledikleri için ödüllendirmeye karar vermiş gibi iki spiral uçlu azıdişi bir çift çapraz kılıç gibi sudan yükseldi. Bir çift erke narval buzul kıyısının hemen ucunda gölündüler. Yuvarlak basık kafaları göründükten hemen sonra koyu gri bedenleri suya daldı. On beş dakikadan kısa bir süre sonra geri döneceklerdi. Ritimleri buydu. 0 Anavvak büyülenmişçesine izledi. Narvallar Vancouver Adası kıyılarında nadiren görünürdü. Yıllar boyunca soylannın tükenme tehlikesi ile karşı karşıya kalmışlardı. Azı dişleri, aslında modifiye diş denebilirdi, saf fildişindendi ve onları yüzyıllar boyu süren kıyıma mahkum etmişti. Hâlâ soyu tehlikede türler arasmdaydılar ama Nunavut ve Grönland'daki narval 'Süfuısu yeniden on bine çıkmıştı.

Su yükselip alçalırken buzdan hafifçe

kırılma sesleri

c

o

ikş rkı

duyuluyordu. Kuşlar hâlâ ölü narvalın üzerinde dolanıyorlardı. Yumuşak bir ışık Byiot Adası'nın dağlarıyla buzulları üzerinde parlıyor, donmuş denizin üzerine gölgeler düşürüyordu. Güneş, buz

gibi ve soluk ufku kucaklıyordu.

"Bunu özleyip özlemediğimi sormuştun." dedi Anavvak.

Akesuk konuşmadı.

"Bundan nefret ettim Iji. Nefret ettim ve küçümsedim. Bir cevap istiyordun. işte cevabın."

Amcasını iç çekti, "Sen babanı küçümsedin." dedi.

"Belki. Ama gel de bunu babası ve halkı benzer şekilde enkaz haline gelmiş, on iki yaşındaki bir çocuğa anlat. Babam zayıf bir adamdı ve durmadan içerdi. Tüm işi gücü şarap ve annem buna bir son verene

kadar onu dibe çekmekti, kadıncağız başka bir seçenek görememişti.

O zamanlar herkes intihar ediyordu. Bana kendi yaşamına son veren

birileri için yasta olmayan tek bir ailenin ismini ver. Şu gururlu inuit, kendine yeten inuit ile ilgili tüm masallar, eh o zaman bunun pek bir kanıtı yoktu." Akesuk'a döndü. "Senin ebeveynlerin beş yıl içinde birer enkaz haline gelse, uyuşturucu bağımlısı olsalar, yaşam

sevinçlerini kaybetseler sen ne hissederdin? Annen kendini astığında ve babanın tek yapabildiği içmek olduğunda sen ne yapardın? Ona

durmasını söyledim. Bîr iş bulabileceğimi, eğer içmeyi bırakırsa her şeyi yapacağımı söyledim ama sadece bana bakıp yoluna aynen devam

etti."

"Biliyorum. Artık kendinde değildi."

"Beni evlatlık verdi." dedi Anavvak. Yıllar boyunca içinde biriken acı artık taşıyordu. "Onunla kalmak istedim ama o beni evlatlık verdi."

"Seni korumak istedi."

"Hadi canım, gerçekten mi? Benim nasıl uyum sağlayacağımı hiç düşündü mü? Bok düşündü. Annem depresyondan öldü, o gitti kendini liköre boğdu. ikisi de beni hayatlarından fırlatıp attılar. Kimse durup da bana yardım etmeyi düşündü mü? Hayır. Kara bakıp inuitler'in kaderine hayıflanmakla meşgullerdi. Ah evet, bu da bana senin hep güzel masallar anlattığını ama hiçbir şeyi değiştirmediğini hatırlatıyor, Iji Amca. Senin tek düşündüğün buydu — inuitler'in özgür ruhunu anlatan peri masalları. Soylu halk. Gururlu halk."

"Bu doğru." dedi Akesuk. "Biz gururlu bir halktık."

"Ve bu ne zamandı?"

Akesuk'un sinirlenmesini bekledi ama yaşlı adam yalnızca ^bıy^m çekiştirdi. "Sen doğmadan önce." dedi. "Benim kuşağımdaki insanlar h^keşin onları nasıl kuracağını bildiği bir zamanda iglularda doğdu. O zamanlar ateş yakmak için kibrit yerine çakmak taşları kutlanırdık. Geyikler vurulmaz ok ve yayla avlanırdı. Qamutiklerimize kar araçları değil haskiler bağlardık. Kulağa romantik geliyor öyle değil mi? Sanki çok çok uzak bf^ geçmiş gibi...

" Akesuk eğlenmişti. "En fazla elli yıl öncesiydi. E^^fın^ b^^ak oğlum. Yaşam biçimimize bak. Demek istediğim iyi şeyler de var. Yeryüzünde çok

u kifl dünyada neler olup bittiğini bizim kadar bilir. Bizimki dahil her iki evden birinde modemiyle birlikte bir bilgisayar var. Artık kendi ülkemize de sahibi/ " Kıkırdadı. "Geçen gün nunavut.com'a

gönderilen bir soru vardı. Aslında zararsız görünüyordu. Şu eski iki dolarlık Kanada banknotlarını hatırlıyor musun? Ön yüzünde,

arkasında bir grup inuit üe Kraliçe Elizabeth vardı. Adamlardan biri bir kızağın yanında elinde mızrakla görünüyordu. Manzara cennet

gibiydi. Soru şöyleydi: 'Bu sahne gerçekte neyi gösteriyor?' Sence

cevap ne?"

"Bilmem."

"Eh, ben biliyorum. Bu kovulmanın fotoğrafı. Ottavva'daki

hükümetin bunun için çok daha fiyakalı bir terimi var. Buna 'yeniden yerleştirme' diyorlar. Bir soğuk savaş fenomeni. Ottavva'daki

politikacılar yerleşim olmayan Kanada Kutbu'nda ABD veya

Sovyetler Birliği'nin hak iddia etmeyi kafalarına koyacağından

korkuyorlardı; bu yüzden göçebe inuitler'i kutbun güneyindeki

geleneksel bölgelerinden kuzey kutup dairesindeki Resolute ve Grıse

fiyortlarına kaydırdılar. Oradaki avlanma sahalarının daha iyi

olduğunu iddia ettiler ama bunun tam tersi geçerliydi. inuitler sanki hayvanmış gibi üzerlerinde rakamlar yazan köpek tasmaları takmak

zorunda kaldılar. Bunu biliyor muydun?"

"Hatırlayamadım."

"Senin kuşağının ve bugün büyüyen çocukların ailelerin neler

yaşadığı ile ilgili en ufak bir fikri bile yok. Ve bu çok önceleri, 1920'lerde beyaz avcılar ellerinde silahlarla buraya geldiklerinde başladı. Fok ve geyik nüfusunu kırıp geçirdiler ve bunların tek sebebi qalhınaaq da değil, inuitler de onları öldürdü. Yayını tüfekle takas edersen olacağı budur. Her neyse, inuit halkı yoksulluğa mahkum oldu. Hiçbir zaman hastalıklar başlarına çok bela olmamıştı ama artık çocuk felci, tüberküloz, kızamık ve difteri salgınları patlak veriyordu. Bu yüzden araziyi bırakıp köylere yerleştiler. 1950'lerin sonunda insanlarımız açlıktan ve bulaşıcı hastalıklardan ölüyordu ve hükümet bunun için kılını dahi kıpırdatmadı. Sonra askeriye Kuzeybatı Eyaleti ile ilgilenmeye başladı ve geleneksek inuit av sahalarında gizli radar istasyonları kuruldu. inuit halkı yollarına çıkmıştı bu yüzden Kanada hükümetinin teşvikiyle uçaklara tıkı çadırları, kar kızakları, kanoları ve kayakları olmadan yüzlerce kilome kuzeye fırlatıldılar. Ben de genç bir adamken yeniden yerleştirildim. Senin ailen de. O zamanlar yetkililer bunu yoksul inuit halkının askeri üsler yakınlarındaki bölgelerdense kuzeydeki arazide hayatta kalmasının daha kolay olacağını söyleyerek savundular. Ama yeni yerleşkeler geyik izlerinin yl^a^az beslenme alanlarının yakınından bile geçmiyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Arada sırada iki narval ol^lya 'Çıkıyordu. Anavvak çapraz kılıçları seyrederek amcasının hikâyesine devam etmesini bekledi.

c

o

ıeltırpe, etre

rtaya çı am

493

"Yeniden yerleştirilmemizden sonra avlanma sahalarımızın

üzerinden buldozerlerle geçtiler. Geri dönmemizi engellemek için bize eski güzel hayatımızı hatırlatacak her şey yerle bir edildi. Ve tabii ki geyikler bize uysun diye alışkanlıklarını değiştirmediler. Ne

yiyeceğimiz ne de giyeceğimiz vardı. Bir iki siksik, yabani tavşan ya da balık avlayamadıktan sonra cesaretin ne anlamı var ki? insanlar

istediği kadar kararlı ya da güçlü olsun, kardeşlerinin ölümünü

engellemek için ellerinden gelen hiçbir şey yoktu. Detaylara

girmeyeceğim. Birkaç on yıl içinde sadakaya muhtaç kaldık. Eski

yaşam biçimimiz yok edilmişti ve başka türlüsünü de bilmiyorduk.

Sen doğduğun sıralarda Kanada hükümeti yine bizim için üzülmeye

başladı bu yüzden bizim için evler —daha doğrusu kutular— inşa

ettiler. Bu tam bir qallunaaq'ın yapacağı şeydi. Onlar kumlarda

yaşar. Eğer bir geziye çıkmak isterlerse altı tekerlekli kutularla

giderler. Kamu kutularında yemek yerler, köpekleri kutularda yaşar

ve içinde uyudukları kutuların çevresinde pencere ve parmaklık

dedikleri başka başka kutular vardır. Bu onların yaşam biçimiydi, bizim değil ama artık biz de kutularda yaşıyoruz. Kimliğimizi kaybetmemizin bir bedeli oldu. Alkol, uyuşturucu bağımlılığı ve intihar."

"Babam halkı için hiç mücadele etti mi?" diye yumuşak bir sesle sordu Anavvak.

"Hepimiz ettik. Biz sürüldüğümüzde ben hâlâ genç bir adamdım. Tazminat için hareket başlattım. Otuz yıl boyunca haklarımız için mücadele ettik ve mahkemelerde süründük. Baban da bizimle birlikte çalıştı ama bu onun ruhunu parçaladı. 1999'dan beri kendi devletimiz, Nunavut var, 'kendi toprağımız'. Artık kimse bize ne yapmamız gerektiğini söyleyemez ve kimse bizi zorla göç ettiremez. Ama bizim yaşam biçimimiz, gerçekten bizim olan tek yaşam biçimi artık sonsuza dek yitirildi."

"Kendinize yeni bir tane bulmanız gerek."

"Sanırım haklısın. Kendine acımanın yardımı dokunduğu görülmüş değil. Bizler göçerdik, istediğimiz gibi gelip gitmekte özgürdük ama artık toprağımızın sınırlanması fikriyle uzlaşıyoruz. Birkaç on yıl önce tek sosyal yapımız aileydi. Şeflerimiz ya da liderlerimiz yoktu ve artık înuitler, medeni bi devlette oiduğu gibi înuitler tarafından yönetiliyor. Mülkiyet fikri bize yabancıydı ama artık her endüstriyel toplumun gittiği yolu izliyoruz. Geleneklerimizi canlandırmaya

başladık —insanlar yeniden köpek kızakları kullanıyor, gençlere nasıl iglu kurulacağı ve çakmaktaşı ile nasıl ateş yakacakları öğretiliyor—

ki bu iyi bir şey ama zamanı durdurmayacaktır. Biliyor musun

oğlum, memnuniyetsiz değilim. Dünya dönüyor. Bugünlerde bizler

internetin göçebeleriyiz, veri otobanlarında dolanıyor bilgi toplayıp biriktiriyoruz. Tüm dünyayı dolaşabiliriz. Gençler değişik ülkelerden gençlerle sohbet ediyor ve onlara Nunavut'u anlatıyor. 'Ama hâlâ

insanlarımızın çok

c

o

l

er

fazlası intihar ediyor. Derin bir travmayla uzlaşıyoruz. Zamana

ihtiyacımız var Yaşayanların umutlan ölenlere kurban edilmemeli."

Anavvak ufuktaki güneşi seyretti. "Haklısın." dedi.

Sonra ani bir dürtüyle Akesuk'a Château'da öğrendiklerini, ne

üzerine çalıştıklarını ve denizde zeki canlılann olduğundan

şüphelendiklerini anlattı. Li'nin talimatlarına itaatsizlik ettiğini biliyordu ama umurunda değildi. Bütün yaşamı boyunca suskun

kalmıştı. Akesuk ailesinden geriye kalan tek kişiydi.

Amcası dinledi. "Bir şamanın öğüdünü dinlemek ister misin?" diye sordu sonunda.

"Samanlara inanmam."

"Kim inanır? Ama bu bilimle çözebileceğin bir sorun değil. Bir şaman sana ruhlarla boğuştuğunu söyleyecektir, bir zamanlar yaşayanların şu anda yeryüzünün canlılarının bedenlerini ele geçirdiğini. Qallunaaq yaşamı mahvetmeye başladı. Ruhları, denizin ruhu Sedna'yı öfkelendirdiler. Bu yaratıkların kim olduğunun önemi yok, onlarla savaşmaya çalışırsanız elinize hiçbir şey geçmeyecek."

"O zaman ne yapmamız gerekiyor?"

"Onları kendinizin bir parçası gibi görün. Bize söylediklerine göre dünya o kadar küçük bir yer ki, ama işin gerçeği hâlâ birbirimize yabancıyız. Onlarla irtibata geçin, tıpkı inuitier'in yabancı diyarıyla yaptığınız gibi! Ayrılık yaraları iyileştirilse iyi olmaz mı?"

"Onlar insan değil Iji."

"Mesele bu değil. Onlar bu dünyanın bir parçası tıpkı ellerinin ve ayaklarının vücudunun bir parçası olduğu gibi. Kimse efendilik savaşını kazanamaz. Savaşlar sadece ölümle son bulur. Gezegende kaç tane zeki yaratık olduğu ve hangisinin daha üstün olduğunu kim takar? Onlarla savaşmak yerine onları anlamayı öğrenin."

"Bana epey Hıristiyan vaazı gibi geldi. Öbür yanağını dön falan... "

"Ah hayır." diye kıkırdadı Akesuk. "Bu bir şamanın tavsiyesi. Etrafta hâlâ epey şaman var biliyorsun. Sadece bunu büyük bir

mesele yapmıyoruz."

"Hangi şaman..." Anavvak kaşlarını kaldırdı. "Sen değil..."

Akesuk sırıttı. "Eh bazılarının ruhani danışmanlık yapması gerek."

Durd "Bak!"

Çok da uzak olmayan bir mesafede bir kutup ayısı narval leşine

dalmn havaya kalkıp saygılı bir mesafeye çekilmiş olan kuşlan

korkutup kaçınnıştı Bir yelkovan kuşu hava saldırısı başlattı ama ayı fark etmedi bile. Gözcünün alamı vermesini gerektirecek kadar

kampa yakın değildi »ama adam silahını eline aldı, gözleri olay

yerindeydi,

"Nanıq." dedi Akesuk, "Kutup ayısı biz dahil her ş^^yin kokusunu alıyor."

Anavvak ayıyı seyretti. Korkmamıştı. Bir süre

a koca yaratık ilgisini

kaybetti ve görkemle oradan ayrılŞı. Kampa dönerek meraklı bir

bakış attı ama sonra bir buz kütlesinin arŞınŞa kayboldu.

"Ne kadar ağır hareket ettiğine bak." diye fısılŞaŞı amcası. "Ama o ayı koşabilir oğlum. Bahse girebilirsin ki koşabilir " KıkırŞaŞı, sonra anorağının içine uzandı ve küçük bir heykelcik çıkararak Anavvak'ın

kucağına bıraktı. "Sana bunu vermek için bekliyordum. Her

hediyenin uygun bir anı vardır ve belki Şe bunu alman için şu an

doğru zamanŞır."

Anavvak oyma heykelciği aldı. Bir kuşun bıŞınine bir insan kafası yerleştirilmişti, saç yerine kuştüyleri vardı. "Bir kuş ruhu mu?"

"Evet." Akesuk başıyla onaylaŞı. "KomşularımızŞan biri Toonoo Sharky yaptı. Artık ünlü oldu. Modern Sanatlar Müzesi onun işlerini aldı. Al. ÖnünŞı engeller var. Buna ihtiyacın olacak. Zamanı gelŞiğinŞı Şüşüncelerini doğru yere yönlendirecektir."

"Neyin zamanı gelŞiğinŞı?"

"Bilincin yükselecek." Akesuk'un elleri birer kanat oldu. "Ama çok uzun bir süre uzak kalŞın. Pratiğin eksik. Belki Şe sana kuş ruhunun gördüklerini söyleyecek birine ihtiyacın vardır."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Bu bir şamanın ayrıcalığıŞır."

ÜstlerinŞın bir kuş uçtu.

"Bir Ross martısı." ŞıŞi Akesuk. "Şimdi gerçekten şanslısın Leon. Her yıl buraya binlerce kuş gözlemcisinin sırf böyle bir martı görebilmek için gelŞiğini biliyor musun? O kadar naŞirler. Eh artık enaişelenecek bir şeyin yok. Ruh sana bir işaret gönaerai."

Daha sonra uyku tulumundayken Anavvak bir süre uyanık yattı.

Öğleden sonra güneşi çaŞırın üzerinŞı parlıyordu. Gözcünün "Nanuq, nanuq!" diye bağırŞığını Şuydu. Kutup Denizi'ni Şüşündü ve altındaki bilinmeyen dünyayı hayal etti. Zihni, akıntıyla Byiot Adası'na gelip orada ŞonmaŞan önce GrönlanŞ'Şaki bir buzuldan

kopup gelen bir buzdağının tepesine varıncaya Şek sürüklenŞi.

Sonunda rüzgârlar ve Şalgalar onu buzdan koparmış ve Şaha güneye

sürüklemişlerŞi. Anavvak rüyasında buzdağının tepesine giden kar

kaplı Şar bir patikadan çıktı. Orada eriyen sulardan zümrüt yeşili bir
Baktığı her yerde sakin, mavi denizi görüyordu. Zamanla buzdağı

eriye bir bulmacanın çözüleceği sakin suların dibine, tüm yaşamı^

kabağına götürecekti.

Belki Şe orada, kenŞisine yardım ıŞıbilecek bir şaman olabil

>

r göl oluşmuştu. lağı eriyerek onu^^ ^ kabağı

rdi.

c

o

24 Mayıs

Frost

Dr, Stanley Frost aynı fikirde değildi.

Enerji endüstrisinin araştırmalarına göre Pasifik'teki ana deniz altı
metan hidrat yatakları, Japonya yakınlarında ve Kuzey Amerika'nın

batı kıyılarındaydı; ayrıca Okhotsk Denizi, Bering Denizi ile daha

kuzeydeki Beaufort Denizi'nde de başka rezervler bulunmuştu.

Atlantik'teki büyük yataklar hemen Amerika'nın dibindeydi. Daha

büyük rezervlerin Karayipler ve Venezüella sahili açıklarında olduğu biliniyordu, Güney Amerika ve Antarktika arasında uzanan Drake

Geçidi civarındaki deniz tabanı da hidratlar açısından zengindi.

Yamacın çökmesinden önce Norveç açıklarındaki hidrat yatakları

haritalandırılmıştı, tıpkı doğu Akdeniz ve Karadeniz'dekiler gibi.

Ama Afrika'nın kuzeybatı kıyılarında, özellikle Kanarya Adaları

civarında, metan rezervleri zayıf görünüyordu.

Ve Frost'a göre bu çok anlamsızdı.

Çünkü o bölgede soğuk, besin açısından zengin su, derinliklerden

yükselir, planktonlara besin sağlayarak çoğalmalarını sağlar ve bu da muhteşem Kanarya Adaları balık sürülerinin artmasını teşvik ederdi.

Bu açıdan adaları çevreleyen deniz tabanının hidratlarla kaplı olması gerekiyordu çünkü organik yaşamın deniz: doldurduğu suların

derinliklerinde metan birikirdi.

Kanarya Adaları'udaki fark çürüyen malzemenin çökebileceği alan

olmamasıydı. Adalar, milyonlarca yıl önce volkanik patlamalarla

oluşmuşlardı ve deniz tabanından kule gibi dimdik yükseliyorlardı.

Tenerife, Gran Canaria, La Palma, Gomera, El Hierro —okyanus

tabanından, 3000-3500 metre derinlikten yükselen volkanik kayaların

tepe noktalarıydı. Çökelti ve organik maddeler dik yamaçlarına

tutunamadan dibe kayıyorlardı. Bu yüzden konvansiyonel haritalar

Kanarya Adaları 'ndaki metan yataklarını göstermiyordu ve bu —

Frost'un tahminlerine göre— yapılan hesaplardaki ük yanlıştı.

497

O

Kanarya Adaları'nın görünen tepelerini oluşturduğu deniz volkanlarının genelde düşünüldüğü kadar dik olmadıklarından şüpheleniyordu. Dik olduklarını inkâr etmenin anlamı yoktu ama yüzeyleri hiçbir şekilde dümdüz ve dimdik değildi. Frost, en sarp stratovolkanlarda bile bayır ve teraslar bulunduğunu bilecek kadar uzun zamandır volkanlar üzerinde çalışıyordu. Kanarya Adaları'nda büyük metan yatakları olduğuna ve insanların doğru yerleri araştırmadıklarından dolayı, daha bulunmamış olduklarına kesinlikle inanıyordu. Böyle bir durumda hidratlar deniz yatağında öbekler halinde yatmak yerine kayaların içinden ince damarlar şeklinde akacaklardı. Ve Frost'un çökeltinin yerleştiği teraslarda da, hidrat bulunacağına kuşkusu yoktu.

Frost bir hidrat uzmanı değil de volkanolog olduğu için Bohrmann'ı yardıma çağırdı. Potansiyel risk taşıyan adaların bir listesini çıkarmıştı: La Palma, Havvaii ve Cape Verdi, ardından daha güneydeki Tristan da Cünha ve Hint Okyanusu'ndaki Reunion. Hepsi de birer potansiyel saatli bombaydı ama La Palma en büyük riski

taşıyordu. Frost'un fikri doğru çıkarsa, La Palma'daki Cumbre Vieja

dağ sırası, milyonlarca insanın yaşamında iki bin metre yükseklikten sallanan bir Demokles'in Kılıcı idi.

Bohrmann'ın çabaları sayesinde Frost ve ekibi ünlü Polarstem'i

bölgeye yapılacak keşif için ödünç alabilmişlerdi. Araştırma

gemisinde, Sonne'dc olduğu gibi bir Victor 6000 vardı. Polarstern

balinala. saldırıdan uzak tutmaya yetecek kadar büyüktü ve midye

sürüleri, denizanası veya başka türden istilacı organizmaların

zamanında tespit edilebilmesi için deniz altı kameralarıyla

donatılmıştı. Victor suya indirilirken Frost'un onu bir daha görüp

göremeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bütün alet ve ekipmanlar

derinliklerde kayboluyordu.

Deneyip en iyisini umut etmekten başka çareleri yoktu. Bu önerisine

kimse karşı çıkmadı.

Victor, La Palma'nm batı sahili açıklarında Polarstern'den

indirildi. Kıyı görüş mesafesindeydi. Robot aşağı daldı, sistematik

olarak volkanın dik yüzeyini inceliyordu. Sonra, dört yüz metre

derinlikte birbirinin üstüne binen bir dizi teras göründü, kayalardan bir sıra balkon gibi çıkmışlardı. Üstleri çökelti kaplıydı.

Victor Frost'un öngördüğü hidrat rezervlerini bulmuştu.

Pembe vücutlardan bir kütle üzerlerinde kıvranıyordu: çeneleriyle

kıllı solucanlar.

8 Haziran

La Pal ma, Kanarya Adatan, Kuzey Batı Afrika Kıyısı

"Peki solucanlar Japonya'da veya Amerika'da çok daha fazla zarar verebilecekken, bir tatil beldesindeki bu hareketliliğin sebebi ne?"

diye sordu Frost. "Kuzey Denizi nüfusun yoğun olduğu bir bölgeydi. Amerika sahili insan kaynıyor, Honshıı da aynen öyle, ama bu bölgelerdeki solucan kolonileri bir dalga yaratmaya bile yetmeyecek büyüklükte. Ve şimdi de burada, Afrika'nın kuzeybatı kıyısı açıklarında solucanlar bulduk. O zaman kendimize neden sorusunu sormalıyız."

Her zamanki gibi beyzbol şapkasını takmış ve petrol işçisi takımlarını giymiş olan Frost, ada boyunca uzanan volkanik dağ sırasının batı yüzünde duruyordu. Devasa erozyon krateri ünlü Caldera de Taburiente kuzeydeydi ve dik kaya duvarları ile çevrelenmişti. Ardında dağ sırası güneye devam ediyor, volkanik koniler dizisi üzerinde uzanıyordu.

Frost'un yanında Bohrmann ve De Beers Şirketler Topluluğu'ndan iki temsilci vardı; bir yönetici ve Jan van Maarten adında bir teknoloji uzmanı. Bir tepede toplanmışlardı, helikopterleri yan taraflarındaki kum piste inmişti. Oradan kraterin içindeki yemyeşil

manzaranın büyüleyici güzelliğine bakıyorlardı, Uzun bir zirveler

dizisi göğe yükseliyordu. Kara lav izleri kıyıya kadar iniyor ve narin yeşilliklerle lekeleniyordu. La Palma'daki patlamaların arasında uzun aralıklar vardı ama yine de bir sonraki patlama her an olabilirdi.

Jeolojik açıdan Kanarya Adaları hâlâ göreceli olarak gençti. 1971'de yeni bir volkan, Teneguia kendini belli etmiş ve adanın güney ucunda patlayarak karayı birkaç hektar uzatmıştı. Teknik olarak dağ sırası

birçok bacası olan tek bir volkandı, bu yüzden insanlar ne zaman

adanın volkanik durumunu konuşsal genelde ona bir bütün olarak

Cumbre Sırtı derdi.

"Sorumuz şudur," dedi Bohrmann, "daha çok hasar verebilmek bölgeleri kolonize etmeliler?"

n

"Gerçekten bu kadar detaylı planlandığını düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?" diye. sordu yönetici kadın. Aklı karışmışçasıfta kaşlarını çattı.

%

şsalar hangi

499

^<1

o

"Şu anda her şey kuramsal." dedi Frost. "Ama burada olayların arkasında bir zekânın var olduğunu farz edersek, inanılmaz stratejik hareket ediyorlar. Kuzey Denizi felaketinin sonrasında herkes bir

sonraki afetin yoğun nüfus bölgelerinden birinde olacağım düşündü. Ve hakikaten solucanlar böyle bölgelerde bulundu, ama küçük sayılarda. Bu sözde orduların tükenmesi veya yeni solucan ordularının yaratılmasının zaman alması, en bariz açıklama olabilir. Ama bence dikkatimiz özellikle yanlış yönlendirildi. Gerhard ve ben, Kuzey Amerika ve Japonya'daki güçsüz istilaların sadece bir dikkat dağıtma taktiği olduğuna eminiz."

"Ama La Palma hidratlarına saldırmanın amacı ne olabilir ki?" diye sordu kadın. "Kimse buranın yüksek aktiviteye sahip bir bölge olduğunu iddia edemez."

De Beers Şirketi, Frost ve Bohrmann metan yiyen solucanları vakumlayacak bir teknoloji aradıklarında meseleye dahil olmuştu. Namibya ve Güney Afrika sahillerinin deniz tabanı onlarca yıldır elmaslar için taranıyordu. Çok çeşitli şirketler işin içindeydi ama sektördeki en büyük oyuncu, 180 metre aşağıdaki madencilik çalışmaları için gemiler ve platformlar kullanan uluslararası elmas şirketi De Beers'ti. Birkaç yıl önce De Beers daha derinlerde madencilik yapabilmek için yeni yollar geliştirmeye başlamıştı; uzaktan kumanda edilebilen deniz altı paletli kazıcıları ile kumu ve mineralleri vakumluyor, bunları emme boruları vasıtasıyla yüzeydeki destek gemilerine iletiyorlardı. En son projeleri, yatay zemine gerek duymadan iş görebilecek daha esnek bir sistem geliştirmekti. Yeni

teknoloji, uzaktan kumandalı bir emme borusu ile dik yüzeyleri yakumlama yeteneğine sahip olacaktı. Teorik olarak sistem binlerce metre derinlikte işleyebiliyordu ama öncelikle o uzunlukta bir boru inşa etmek gerekiyordu;

Komite, De Beers tarafından bu işle görevlendirilen ekiple doğrudan temasa geçmeye karar vermişti. Kuruluşun iki temsilcisine, şimdiye kadar sadece teknolojilerinin dünya çapında bir felaketi önleyebileceği söylenmişti ve bunu başarmak için yüzlerce metre uzunluğunda bir emme borusuna acilen ihtiyaç vardı. Frost, Cumbre Vieja'ya bir ziyarette bulunmayı teklif etmişti; görevleri başarısız olduğu takdirde insanlığın başına neler geleceğini burada anlatacaktı.

"Ah, manzaranın sizi aldatmasına izin vermeyin." dedi. "Burada epey bir hareketlilik var."

Serin deniz melteminde şapkasından çıkan saç telleri uçuşuyordu. Mavi gökyüzü, güneş gözlüklerinin camına yansıyordu. Fred Çakmaktaş ile Terminatör karışımı bir şeye benziyordu ve sesi huzurlu çam ormanlarına kadar taşınıyordu.

"Eğer iki milyon önceki volkanik patlama Kanarya Adalan'nı denizden dışarıya yükseltmeseydi, şu anda burada duruyor olamazdık. Cennet gibi görünebilir ama

O

sizi aldatmasın. Aşağıda bir çiftçi köyü var, adı Tijarafe ve harika bir yer, muhteşem quesos de almendras satarlar. Her yıl sekiz Eylül'de Fiesta del Diablo kutlamalarını yaparlar. Bir şeytan köy meydanı boyunca koşarak alev kusar. Neden? Çünkü adalılar Cumbre'nin doğasını bilirler. Ateş ve patlamalar burada doğal yaşamın bir parçasıdır. Bunu bilirler ve solucanların arkasındaki güç de biliyor. Adanın nasıl yaratıldığını biliyor. Ve eğer bir şeylerin nasıl yapıldığını bilirseniz, genellikle zayıf noktalarını da bulabilirsiniz."

Frost bayırın kenarına doğru birkaç adım attı. Gevrek volkanik kayalar, adamın Doc Martın botlarının altında çıtırdadılar. Aşağıda uzakta pırıl pırıl dalgalar kıyıya vuruyordu.

"1949'da Cumbre Vieja bir patlamayla harekete geçti. Patlama kraterlerinden birinden, San Juan volkanından gelmişti. Çıplak gözle görmek zordur ama o zamandan beri kilometreler boyunca bir fay, adanın batısından durduğumuz yere kadar uzanıyor. Büyük bir olasılıkla, bu kırılma La Palma'nın derinlerine kadar iniyor. Patlama sırasında, Cumbre Vieja dağ sırasının bir bölümü dört metre kadar okyanusa kaydı. Bir sonraki patlamada, kayalarda kısılıp kalmış alışılmadık derecede yüksek miktarda zemin suyu sayesinde, adanın batısındaki bölgelerin tamamen denize çökmesi büyük olasılık. Sıcak magma volkanik bacaya doluştuğunda, su bir anda genleşecek ve buharlaşacak. Ortaya çıkacak basınç, batı kanadını rahatlıkla suya

doğru patlatabilir. Daha şimdiden dengesizleşti ve doğu ile güney kanatlan üzerine baskı yapıyor. 500 kilometreküp kadar kaya okyanusa çökecek."

"Bunu okumuştum." dedi van Maarten. "Kanarya Adaları yetkilileri bu teorinin şüpheli olduğunu söylüyorlardı."

"Şüpheli mi?" Frost, Eriha'nın trompetleri gibi gürledi.

"Asıl*şüpheli olan bir şey varsa, o da açıklamalarında sorundan bahsetmemeleri. Tek umursadıkları turistleri korkutup kaçırmamak. Ama bu sorunu ortadan kaldırmayacak. Dünya şimdiden daha küçük ölçeklerde benzer afetleri gördü.

1741'de Japonya'da Oshima-Oshima patlayarak otuz metre yüksekliğindeki dalgaları tetikledi. 1888'de Yeni Gine'deki Ritter Adası'nın çöküşüyle daha fazla dalga oluştu ama orada çöken toprak miktan buradaki olasılığın ancak yüzde biriydi. Bir GPS ağı, sürekli olarak Havvaii'deki Kilauea yanardağını gözetleyerek, herhangi bir hareketlenmeye dair bir işaret arıyor ve gerçekte hareket ediyor. Güneydoğu tarafı yılda on santimetrelik bir hızla denize doğru kayıyor ve hızlanırsa Tann yardımcımız olsun. Sonuçları hayal edilemeyecek kadar korkunç olacaktır. Volkanik adalar yıllar geçtikçe dikleşmeye meyillidir. Eninde sonunda bir bölümleri kırılır. La Palma'daki yetkililer gerçekle yüzleşmek istemiyorlar. Mesele

bunun olup olmayacağı değil, ne zaman

ımız tek şey zamanlaması.

ndeQj

oğru

olacağıdır. Yüz yıl mı? Bin yıl mı? Emin olamayacağımız Buradaki volkanlar pek uyan vermezler."

501

O

"Peki adanın yarısı denize düşerse ne olur?" diye sordu yönetici.

"Kaya kütlesi, çok büyük miktarlarda suyun yer değiştirmesine sebep olur." dedi Bohrmann. "Ve bu su gitgide yükselir. Tahminlerimize göre, dalga saatte 350 elli kilometrelik bir çarpma hızına sahip olacaktır. Dökülen enkaz, deniz yatağında altmış kilometre boyunca yayılacak ve suyun toprak kaymasının üzerinden aşmasını engelleyerek, yer kaymasının sebep olduğundan çok daha fazla suyun hareketlenmesine sebep olan dev bir hava kabarcığı yaratacak. Sonra neler olacağı üzerine tartışmalar var ama senaryolardan hiçbiri iç rahatlatacak türden değil. Toprak kayması, La Palma açıklarında muhtemel yüksekliği 600 metreden 900 metreye kadar değişecek bir mega-dalga yaratacak. Dalga, Atlantik boyunca

saatte 1000 kilometre hızla ilerleyecek. Depremlerin aksine, toprak kaymaları ve yamaç kırılmaları noktasal olaylardır, bu da dalganın enerjisinin okyanusa yayıldıkça dağılacağı anlamına gelir. Kaynağından uzaklaştıkça düzleşecektir."

"Bu da bir şey," dedi teknoloji uzmanı.

"Pek değil. Kanarya Adaları bir anda silinip süpürülecek ve bir saat sonra yüz metre yüksekliğindeki bir tsunami Afrika'nın batı Sahra kıyılarına vuracak. Şöyle düşünün, Avrupa tsunamisi fiyortlarda 40 metre yüksekliğe erişmişti ve hepimiz orada neler olduğunu biliyoruz. Patlamadan altı ile sekiz saat sonra, 50 metre yüksekliğinde bir dalga Karayipler'e vuracak ve Antiller'i harap ettikten sonra Nevv York'tan Miami'ye kadar Amerika'nın doğu sahilini sular altında bırakacak. Çok geçmeden dalga benzer şiddetle Brezilya'yı vuracak. Daha küçük dalgalar ispanya, Portekiz ve Britanya Adalan'na kadar erişecek. Bunun sonuçlan Orta Avıupa'da bile mahvedici olacak. Avrupa ekonomisi çökecektir."

De Beers temsilcileri bembeyaz kesilmişti. Frost onlara sırıttı.

"'Derin Darbe'yi görmediniz sanırım?"

"Filmden mi bahsediyorsunuz? O dalga çok daha büyüktü." dedi yönetici. "Yüzlerce metre yüksekliğindeydi."

"50 metre Nevv York'u dümdüz etmeye yeter. Dalganın darbesi

bütün ABD'nin bir yılda kullandığından daha fazla enerji açığa

çıkaracaktır. Bi' binanın ne kadar yüksek olduğu önemli değildir—

tsunaminin darbesini yiyen temelidir. Binanın geri kalanı, kaç katlı olursa olsun çökecektir. Ve hiçbirimiz herkesi kurtaracak bir Bruce

VVillis değiliz." Dağ sırasının sonunu işaret etti. "Batı kanadım çökertmek için iki yol var: Ya Cumbre Vieja patlayacak ya da bir

deniz altı heyelanı olacak. Solucanlar bir yer kayması için

uğraşıyorlar — Avrupa'da yaptıklarının minyatür bir versiyonu ama

gücü yanardağın su altındaki bölümünü koparmaya ve dibe

sürüklemeye yetecektir. Kayalar, denizin derinliklerine batacak ve bu sayede küçük bir depremi tetikleyerek Cumbre sırtını

dengesizleştirecektir. Deprem, bi^^^l^mayı bile tetikleyebilir ama her halükarda batı kanadı kopacak. Bu muhakkak gerçekleşecek ve

c

o

k. Bu m

önümüzde çok büyük bir felaket var. Norveç açıklarındaki

solucanların görevlerini bitirmeleri birkaç hafta almıştı. Burada işler daha da lıı/h ilerleyecektir."

"Ne kadar vaktimiz var?"

"Daha şimdiden çok geç kaldık sayılır. Bu solucanların hareketleri epey kurnazca ve bizim ulaşmamızın zor olacağı noktalarda

yerleşmişler. Tüm plan, açık denizde yayılacak mega-dalgaların

gücüne dayanıyor. Şimdiden Kuzey Denizi'nde bir puan aldılar ama o buna kıyasla küçük ölçekteydi. Eğer bu zararsız görünen küçük ada okyanusa çökerse, insan medeniyeti işlerin ne kadar zorlaşabileceğini görmüş olacak."

Van Maarten çenesini ovuşturdu. "Emme borusu için hazırlamış olduğumuz bir prototip var. 300 metre kadar derinde çalışabiliyor ama... "

"Boruyu uzatabiliriz." diye önerdi yönetici.

"Hızla bir çözüm bulmamız gerekiyor ve eğer üzerinde çalıştığımız diğer her şeyi bırakırsak... Beni asıl endişelendiren destek gemisi."

"Bir geminin büyüklüğü yetmez." dedi Bohrmann. "Milyarlarca solucandan oluşan bir koloni muazzam bir biyokütle demektir. Bunu pompalayacak bir yer bulmanız gerek."

"Asıl sorun bu değil —bir çeşit nakli her zaman yapabiliriz. Hayır, ben asıl borunun kc ol panelinin olacağı komuta gemisini düşünüyordum. Eğer borunun uzunluğunu 400 ya da 500 metreye kadar uzatacaksak, bunu taşıyabilecek kadar büyük bir gemiye ihtiyacımız olacak. Bu yarım kilometrelik bir boru demek! Kurşun gibi ağır ve derin deniz kablolarından daha kalın olacaktır. Onu sarıp kaldırma imkânımız yok. Üstelik boruyu yönlendirirken geminin sabit kalmasına ihtiyacımız var. Bir saldırıdan endişe etmemiz gerektiğini sanmıyorum ama hidrostatik dert olacaktır. O uzunlukta

bir boru, geminin sudaki dengesini etkilemeden öylece bir taraftan

aşağı sarkıtılamaz."

"Bir tarak gemisine ne dersin?"

"Yeteri kadar büyük değil." Adam bir an düşündü. "Bir sondaj gemisi belki. Hayır... En iyisi bir yüzer platform. Onlarla önceden

çalışmışlığımız var. Bir çeşit duba sistemine ihtiyacımız olacak, ideal olarak yarı deniz altı bir yapı, ş açık deniz endüstrisinin kullandığı türden bir şey —yalnız biz onu bir noktad demirlemek istemiyoruz.

Suda normal bir gemi gibi dolaştıracağız. Manevra kabiliyetinin

olması gerek." Diğerlerinden uzaklaştı; rezonans frekansları ve dalga değişkenleri ile ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra yanlarına geri

döndü. "Bir yan denizaltı işi görür. Sabittir, mobildir ve vinç kolu için mükemmel bir alan sağlar ki unutmayalım o da epey ağır olacak.

Namibya'da bize rahatça

ua

uyacak bir yan denizaltı var. Her birinde altı bin be iki pervanesi

var. Eğer ihtiyacımız olduğunu düş itici ekleyebiliriz."

gir gücünde bir motor olan sek ona fazladan birkaç

c

o

"Heerema mı?" diye sordu yönetici.

"Doğru."

"Ondan kurtulmak istediğimizi sanıyordum."

"Daha hurdalığa çıkmaya hazır değil. iki ana dümeni var ve

güverte altı adet büyük kolonla destekleniyor —tam ihtiyacımız olan

şey. Evet,]978'de inşa edilmiş ama işimizi görecektir. En basiı çözüm bu. Bir vinç kulesine ihtiyacımız olmaz, onun yerine iki ayrı vincimiz olur. Birini boruyu indirmek için kullanırız. Solucanları yukarı

pompalamak dert olmaz. Ve solucanları boşaltmak için gemileri

bağlama şansımız olur."

"Kulağa iyi geliyor." dedi Frost. "Ne zaman hazır olur?"

"Normal koşullarda altı ay içinde,"

"Ya bu koşullarda?"

"Hiçbir şey için söz veremem. Eğer hemen başlarsak, altı ile sekiz hafta arası." Adam ona baktı. "Onu en kısa zamanda hazır etmek için gücümüzün' yettiği her şeyi yapacağız. Bu tür şeylerCe gayet iyiyiz.

Ama bu süreCe yetiştirmeyi başarırsak, bunu yine de bir mucize

olarak kabul etmelisiniz.. "

Frost başını sallayarak onayladı. Atlantik'e doğru baktı. Masmavi,

önlennde uzanıyordu. Suyun altı yüz metrelik bir duvar halinde

yükselmesini aklında canlandırmaya çalıştı.

"Dert değil." dedi. "Bir muci^ye ih

r."

• ^

c

o

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

INDEPENDENCE

Matematik biliminin altında yatan temel prensipler olduğu gibi, en

önemlisi yaşam hakkı olan ve insan ahlakından bağımsız bir evrensel

haklar ve değerler yasası olduğuna inanıyorum. Sorun bunu nerede

bulabileceğimizde yatıyor. Bu yasayı insanlıktan uygulayabilir?

Algımızın sınırlarının dışında hakla olduğunu kabul etsek bile,

algılayabildiklerimiz ile durum, fareyi yemesinde ahlaki açıdan sorun olup kediye sormak kadar anlamsızdır

başka kim ve değerler sınırlıyız. Bu lm dığını bir

mdalık ve Bilinç"

• ^

505

c

o

12 Ağustos

Independence,

GrönlanC Denizi

Samantha Crovve notlarını bıraktı ve pencereden dışarı baktı. CH-

53 Supef Stallion model helikopter hızla alçahyorCıı. Güçlü bir esinti ağır helikopteri salladı. 30 metrelik koca araç Seniz üzerinde süzülen açık gri renkte Sev bir platforma Coğru Sikine iniyordu. Crovve, bu kaCar büyük bir aracın nasıl yüzebildiğim merak etti; bir yandan da üzerine inebilecekleri kadar büyük olup olmadığını CüşünüyorCu. izlanda'nın kuzeydoğu sahilinden 950 kilometre açıkta olan USS Independence LHD-8, Arktik Okyanusumun Serin Seniz havzası üzerinde ilerliyordu. GrönlanC Denizi'nCe yüzer bir şehir gibiydi. Görünümü tıpkı Alien filmindeki uzay gemisi gibi karanlık ve ürkütücüyCü. Amerikan Deniz Kuvvetleri, onu iki hektarlık özgürlük ve 97000 tonluk diplomasi Siye tanımlıyordu. Bundan sonraki iki hafta boyunca, Dünya nm en büyük taktik helikopter taşıyıcısı Crovve'un evi olacaktı; yeni adresi şuyCu: USS Independence LHD-8, 75 Serece kuzeyde, Seniz tabanından 3500 metre yukarda.

Görevi: temas kurmak ve bir diyalog başlatmak.

Helikopter yan yatarak CönCü. Stıper Stallion iniş noktasına yöneldi ve yavaşça zemine CokunCu. Crovve, yan camdan helikopteri ona ayrılmış park alanına yönlendiren sarı gömlekli bir aCam görCü. Mürettebattan biri uzanarak kadının emniyet kemerini açtı, sonra Ca can yeleğini, koruma gözlüklerini ve. , kulaklıklı kıskını çıkarmasına yardım etti. Uçuş türbülanslı geçmişti, ve Crovvi . bacaklarının

titrediğini hisseCiyorCu, Sendeleyerek helikopterin arkasındaki

rampadan inCi ve Süper Stallion'un kuyruğunu geçtikten sonra

etrafına baktı.

Uçuş güvertesinde sadece birkaç helikopter gözüküyorCu. Sonsuz

gibi görünen asfaltta gözlerini gezCirCi. 257,25 metre uzunluk ve 32,6

metre genişlikteydi; sabitleme direkleri ile ColuyCu. Crovve geminin tam boyutlarım biliyordu. Bir matematikçi olduğu için kesin sayıları ş^ 'erCi; yola çıkmadan

506

o

önce Independence hakkında bulabildiği her şeyi okumuştu. Ama

şu anda o istatistikler gerçeğin yanında cüce gibi kalıyordu:

Independence, teknik özelliklerden, şemalardan ve planlardan çok

daha büyüktü. Havada, biraz tuz ve ısınmış lastik ile karışmış güçlü bir gaz ve yağ kokusu vardı. Sert bir rüzgâr, bu koku karışımını

güverteden havalandırıp vücudunun etrafında dolandırdı.

Normalde ziyaret etmek isteyeceği bir yer değildi.

Koruyucu kulaklıklar takmış ve parlak renkli gömlekler giymiş

adamlar bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlardı. Bir beyaz gömlekli ona doğra yaklaştı. Crovve hatırlamaya çalıştı. Beyaz, güvenlik

personelinin rengiydi. Sarı gömlekliler helikopterlerin inişinden,

kırmızı gömlekliler ise yakıt ve cephaneden sorumluydular.

Kahverengi gömlekliler de yok muydu? Ve bir de mor renkliler.

Kahverengi gömlekliler ne iş yapıyordu?

"Beni takip edin." Adam yavaşlayan rotorun gürültüsü arasından bağırdı. Uçuş güvertesinin sancak tarafından büyük bir apartman

bloğu gibi yükselen üst yapıyı işaret ediyordu. Yapı büyük antenler ve sensörlerle donatılmıştı. Crovve'un sağ eli bilinçsizce cebine gitti ama sonra sigaralarının, üzerindeki tulumun altında kalan ceketinin

cebinde olduğunu hatırladı. Helikopterde de sigara içememişti. Güçlü rüzgârlar eşliğinde Kuzey Kutbu'nda yapılacak yolculuk gözünü

korkutmuyordu ama saatlerce nikotinsiz kalmak şakası yapılacak bir

konu değildi.

Adam bir kapıyı açtı ve Crovve üst yapının, ya da denizcilerin

verdiği isimle Ada'nm, içine girdi. Arka arkaya kapılardan geçerek iç kısma geldiklerinde, onları temiz bir hava karşıladı. Crovve'a göre

Ada daha çok bir mağaraya benziyordu. içerisi fazlasıyla sıkışıktı.

Beyaz gömlekli görevli, kadını üniformalı, uzun boylu ve siyahi bir

adama teslim etti. Adam kendini Binbaşı Salomon Peak olarak tanıttı, ve el sıkıştıklarında çok resmi davrandı; sanki sivillerle iletişim

kurmakta çok az tecrübesi varmış gibiydi. Geçen haftalar içinde

Crovve onunla birkaç kez konuşmuştu ama sadece telefonla.

Dolambaçlı bir koridordan geçtiler ve dik merdivenlerden geminin

içlerine doğru indiler. Crovve'un çantalarını taşıyan askerler, onları takip ediyordu. Duvarlardan birinde büyük harflerle '2. KAT'

yazılıydı."Herhalde yerleşip rahatlama istersiniz," dedi Peak. Geçiş

yolunun ilk yanında sıralanmış kapılardan bir açtı. Kapı beklenmedik genişlikte ve güzel dekore edilmiş bir kabine açıl bir odadan çok bir süiti andırıyordu. Crovve, helikopter taşıyıcı alanlarını minimumda

tuttuğunu ve birliklerin koğuşlarda u^urfui^^ bir yerlerde okumuştu.

Peak'e bunu sorduğunda adam kaşlarını kli^r^."Tabii ki sizi

askerlerle aynı yerde yatırmayacaktık." dedi. Dudakları^a^ir

gülümseme ibaresi oluştu. "Donanma, konuklarını ağırlamayı iyi

bilir. Burası Flaggland.

"Flaggland?"

"En üst düzey konaklama alanı. Amiraller ve personelleri için.

Gemi tam

kapasite dolu olmadığından, herkese yetecek kadar yerimiz var.

Flaggland'i kadınlara ayırdık, erkekler ise subay odalannda kalacak.

izin verir misiniz?" Kadının önünden geçti ve başka bir kapıyı açtı.

"Banyo."

"Etkilendiğimi söylemeliyim."

Askerler çantalarını getirdi.

"Televizyonun altında bir mini-bar var." dedi Peak. "Sadece alkolsüz içkiler. Tura başlamamız için yarım saat sonra geri gelsem, size uygun olur mu?"

"Tabii." •

Crovve adam kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra çılgın gibi küllük aramaya başladı. Büfenin içinde bir tane buldu, tulumunu parçalarcasına çıkardı ve ceketinin ceplerini karıştırdı. Ezilmiş paketi dışarı çıkarttı. Bir sigara yakarak derin bir nefes çektikten sonra tekrar yaşadığını hissetmeye başlamıştı.

Yatağının ucunda oturdu. Günde iki paket. Sigarayı bırakaımıyordu. iki kere denemiş ve başaramamıştı.

Belki de başarmak istemiyordu.

ikinci sigaradan sonra duş yaptı, kot pantolon, spor ayakkabı ve bir kazak giydi. Üçüncü sigarasını yaktı ve sonra bütün dolapları ve çekmeceleri açtı. Kapı vuruluncaya kadar geçen zamanda kabini o kadar dikkatli incelemişti ki, tam bir envanter listesi çıkarabilirdi.

Her şeyi en baştan bilmeyi severdi.

Koridordaki Peak değil, Leon Anavvak'tı.

"Sana tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim." diyerek sırıttı.

Crovve kahkaha attı. ^"Ve ben de balinalarını bulacağını söylemiştim. Seni görmek güzel, Leon. Duyduğuma göre burada olmamı sana borçluymuşum."

"Kim söyledi?"

"Li."

"Ah, zaten her halükarda burada olacaktın. Seni rüyamda

görmüştüm."

"Hadi canım."

"Merak etme —rüyamda iyi bir ruhtun. Uçuş nasıldı?

"Biraz sallantılı. En son gelen ben miyim?

"Evet, geri kalanımız Norfolk'ta gemiye bindik."

"Arecibo'dan yola bir türlü çıkamadım. Bir proje üzerinde çalışma bırakmanın ne kadar efor sarf ettirdiğine inanamazsın. Şu anda

kimsenin küçük yeşil adımlan arayacak parası olmadığından SETi

çalışmalarını durdurmak zorunda kaldık."

"Büyük ihtimalle istediğimizden çok daha fazla yeşil adam

bulacağız." dedi Anavvak. "Hazır mısın? Peak her an burada olabilir.

Independence'ta olan biten her şeyi göstereceğiz ve ondan sonrası

sana ait. Herkes çok h^^i^nlı. Haberin olsun, şimdiden sana bir isim taktılar."

"Bir isim mi? Bana ne diyorlar?"

"Bayan Uzaylı."

>

c

o

yı

"Ah, gerçekten mi? Jodie o filmde beni oynadıktan sonra, bir süre herkes beni Bayan Foster diye çağırmıştı." Crovve kafasını sallaŞı.

"iyi, peki, neden olmasın? Kimlik kartım yanımda mı? Evet. Hadi gidelim, Leon."

Peak, ona 2. KatTn her yerini gezairai. Tura pruva tarafınŞan

başlaŞılar ve geminin ortasına doğru ilerlıŞiler. Crovve, koşu bantları ve ağırlık makinaları ile Şolu olan spor salonunu takdir etti. içi

bomboştu. "Normal şartlarŞa içeriŞı kalabalıktan hareket

ıŞımezsiniz." ŞıŞi Peak. Independence üç bin kişilik personeli

barınŞırabilir. Şu anda saŞıce iki yüz kişi var."

Astsubay oŞalarının yanınŞan geçtiler —rahat ranzalar, yeterli

depolama alanı, katlanır bir masa ve sanŞalyelerle donatılmış dört ya Şa altı kişilik koğuşlarŞı.

"Konforlu." ŞıŞi Crovve.

"Ne açıdan baktığınıza bağlı. Yukarda işler kızıştığında,

uyuyabilmek pek mümkün olmaz. Uçuş güvertesi üzerinŞı alçalıp

yükselen helikopterlerin ve dikey kalkan jetlerin gümbürtüsü,

başınızın birkaç metre üstünŞıŞir. En büyük zorluğu yeni personel

çeker. ilk başta bütün güçleri tükenir."

"Alışmak ne kadar sürer?"

"Alışamazsınız. SaŞıce uyanŞırılmaya alışırsınız. Daha önce uçak gemilerinŞı görev yaptığımdan bilirim, genelŞı aylarca ŞenizŞe

olursunuz. Bir süre sonra her an uyanŞırılmaya hazır olarak yatağa girmek size normal gelir. Derin uykunun ne olduğunu unutursunuz. Eve aönaüğünüzae, ilk gece cehennem gibi geçer. Kulaklarınız ŞurmaŞan motor gürültülerini, inip kalkan araçların, koşturan insanların seslerini ve aralıksız yapılan çağrılan arar —ama bunların yerinde saŞıce tıklayan bir saatin sesi vardır."

Muazzam bir yemekhanenin önünŞın yürüyüp şifreli kilitle korunan su geçirmez bir kapıya ulaştılar. Büyük ve karanlık bir odaya girŞiler. Crovve, ilk kez çalışan insanlar gördü. KonsollarŞa ışıklar parlıyor, erkekler ve kadınlar duvarlar üzerinŞı sıra sıra dizilmiş büyük ekranları izliyordu.

"2. Kat, kontrol ve komuta oŞalarının çoğunun bulunduğu yerdir." diye açıklaŞı Peak. "Geçmişte Ada'nın içinŞı bulunuyorlarŞı, ama Şaha sonra bunun çok riskli olduğu Şüşünüldü. ısı güdümlü düşman füzeleri için Ada çok baj-fz^ bir hedefti. SaŞıce birkaçını isabet ettirseler, biz kafası kesilmiş bir vücu^I^ dönerŞik. Bu yüzden nerıŞıyse bütün kontrol oŞaları Çatı'nın altına yerleştirildi."

"Çatı?"

"Denizci Şili. Uçuş güvertesini kast ıŞiyordum."

"Peki sizin göreviniz nedir?"

Peak duymazlıktan geldi.

"Bu oŞa Şa CIC..."

S-

>

nın alt

c

o

"Ah. Muharebe Bilgi Merkezi."

Koyu tenli dar yüzdeki gözler rahatsızlıkla kısıldı. Crovve, bundan sonra çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

"CIC, aracın sinir sisteminin merkezidir." dedi Peak. "Gemiye gelen ve gemiden giden bütün enformasyon buradan geçer —geminin sensörlerinden ve yörüngedeki uydulardan gelen veriler, füze tespit sistemi, yüzey arama radarı, hasar kontrolü, iletişim... Tabii hepsi gerçek zamanlı olarak. Bir saldırı sırasında burası cehenneme döner.

Şu boş çalışma alanını görüyor musunuz? Tahminen, orada epey zaman geçireceksiniz, Dr Crovve."

"Samantha. Ya da Sam."

"O sistemler bizim su altındaki gözlerimiz ve kulaklarımızdır,"

Peak devam etti, kadını duymamış gibi. "Denizaltı tespit sistemi, SOSLÎS sonar ağı ve Surtass LFA, bunlardan bazıları.

Independence"a haberimiz olmadan hiçbir şey yaklaşamaz." Peak tavanın hemen altındaki devasa bir ekranı işaret etti. Ekran

diyagramlar ve haritalardan oluşan karmaşık bir görüntü gösteriyordu. "Buna Büyük Resim diyoruz. CiC'ye ulaşan bütün enformasyonu birleştirip bir genel bakış oluşturuyor. Daha küçük bir versiyonu da köprüdeki ekranlarda gösteriliyor."

Peak önden ilerleyerek yan odalardan geçti. Bütün odalarda, sadece ekranlar, monitörler ve göstergelerin ışığından kaynaklanan bir alacakaranlık aydınlığı hakimdi. CiC'den hemen sonra LFOC'j Çıkarma Kuvveti Operasyon Merkezi bulunuyordu. "Deniz piyadesi birimlerinin komuta merkezidir. Her birime ait ayrı bir konsol vardır. Bir çıkarma operasyonu sırasında, uydu görüntüleri ve-4ceşif uçakları düşman birliklerinin konumunu tespit eder." Peak'in sesindeki gururun tonunu fark etmemek imkânsızdı. "LFOC, anında birliklerimizin yerini kaydırmamızı ve yeni strateji üretebilmemizi sağlar. Merkezi bilgisayar, komutan ile birliklerini bir gemiden karaya iletişim sistemiyle bağlar."

Crovve, bazı ekranjardaki uçuş güvertesinin görüntülerini fark etti. Peak'in hoşuna gitmeyeceğini bilmesine rağmen sormaktan kendini alıkoyamadı. "Bunlar nasıl bize yardımcı olacak, Binbaşı? Düşmanımız denizin dibinde."

"Doğru." Peak sinirli bir biçimde baktı. "O zaman biz de buradan deniz operasyonumuzu yürütürüz. Bunda bir sorun göremiyorum.

"Özür dilerim. Sanırım uzayda çok fazla zaman geçirmişim.

Anavvak sırıttı. Şimdiye kadar tek kelime laf etmemişti ama y

ovve

onun varlığını güven verici buluyordu. Sırada

JlC'yani^Mü^'^'istihbarat Merkezi vardı. "Keşif sistemlerinden

gelen bütün veriler burada deşifre edilir ve yorumlanır." dedi Peak.

"Bir şey Independence"a^ço^yaklaşırsa, inceleriz ve eğer çocuklar o şeyi beğenmezse, ateş edip vururlar."

"Bu gerçekten büyük bir sorumluluk." mırıldandı Crovve.

rin

an deri

iyice

c

o

.

"Bilgisayar onların işlerinin bir kısmını üstleniyor." dedi Peak.

"Ama tabii haklısınız." Diğer odalara doğru yönlendi. "CIC ve JiC'de gerçekleşen birçok şey oldukça teknik meselelerdir ama aynı zamanda

bütün dünyadan gelen haberleri de izlemeyi ihmal etmeyiz. Ekranda

her zaman CNN, NBC ve birkaç önemli kanal açık olur. Savunma

Haritalandırma Dairesi'nin veri tabanları dahil olmak üzere

ihtiyacınız olan bütün enformasyona erişiminiz olacak. Halkın

kullanımına açık her şeyden çok daha detaylı olan Donanma

haritaları ile çalışma ayrıcalığına sahip olacaksınız."

Aşağıya doğru devam ettiler. Güvertedeki alışveriş merkezinden

sonra boş koğuşlar ve yaşam alanları, daha sonra da 600 yatağı, altı operasyon masası, dev bir yoğun bakım ünitesiyle geniş ve steni bir

alan olan 3. Kattaki hastane geliyordu. Bomboştu. Crovve sahneyi bir savaş sırasında hayal etti: insanlar çığlık atıyor, kanlar akıyor,

doktorlar ve hemşireler yataktan yatağa koşturuyor. Independencei

gezdikçe, onu gitgide daha fazla bir hayalet gemiye benzetiyordu —ya da bir hayalet şehire. Tekrar 2. Kat'a çıkmaya başladılar ve kıç tarafa doğru ilerleyip otomobillerin üzerinde sürülebileceği kadar geniş bir rampaya ulaştılar.

"Tünel geminin kamında başlıyor ve zikzaklar çizerek yükselip

Ada'ya ulaşıyor." dedi Peak. Independence'm yerleşim planı, geminin stratejik olarak önemli bütün noktalarına bir jip ile ulaşılmasına izin vermektedir. Saldırıya uğramamız halinde, askerler de bu tüneli

kullanacaklar. Şimdi, aşağı inelim."

Çelik duvarların ayak sesleri ile çınlaması, bir an için Crovve'a çok katlı bir otoparkı anımsattı ve daha sonra üstü kapalı rampa devasa

bir hangara açıldı. Crovve, hangarın gemi uzunluğunun üçte birini

kapladığını, iki güverte yüksekliğinde olduğunu okumuştu. Güçlü bir

hava akımı vardı. Her iki tarafında da çok büyük geçitler bir

platforma çıkıyordu. Soluk san ışıklandınna ile günışığmın kanşımı

geçitlerden sızarak, alanı bulanık bir ışıkla yıkıyordu. Kirişlerin

arasına cam bölmeler ve kontrol noktalan yerleştirilmişti. Yukardan

sarkan kancalar, bir tür tek raylı sisteme bağlıydı. Crovve'un gözüne arka planda duran büyük foık-liftler ve iki Hummer çarptı.

"Genelde hangar hava araçları ile doludur," dedi Peak, "ama bu operasyon için sadece Çan'da park etmiş olan altı Süper Stallion'a

ihtiyacımız olacak. Bir acil durum anında, her araç elli kişi tahliye edebiliyor. Ayrıca, eğer gerekirs/ yardımcı olabilecek iki Süper Cobra saldırı helikopterimiz var." Geçid benzeyen iki açıklığı işaret etti.

"Dış platformlar hava araçlarını Çatı'ya taşımak için kullandığımız asansörlerdir. Her güverte as tonluk kapasiteye sahiptir."

Crovve sancak tarafındaki geçide doğru yürüdü. Çelik grisf^jl

doğru uzanıyordu. Bu sulara çok az buzdağı inebilirdi. Doğu onları

kıyı boyunca, 300 kilometre öteye taşıyordu. ^Indei sonra sürüklenen yumuşak buz parçaları ile karşılaşacakt

oş

d Akıntısı bir süre

Anavvak ona katıldı. "Olası dünyalardan bir tanesi daha, öyle değil mi?"

Crovve başıyla onayladı.

"Dünyadışı bir su altı uygarlığı üzerine senaryonuz var mıydı?"

"Bütün bir repertuarımız var, Leon. Gülünç gelecek, biliyorum

ama ne zaman yabancı yaşam formları hakkında düşünsem, ilk

aklıma gelen Dünya gezegenidir—okyanuslar, Dünya'nın kabuğunun

altı, kutuplar, gökyüzü. Kendi gezegenini bilmiyorsan, diğer dünyaları nasıl anlayabilirsin'?"

"işte en büyük problemimiz bu."

Koca bir merdiven boşluğu gibi birçok katı birbirine bağlayan rampadan aşağıya doğru Peak'i takip ettiler. Tünel düzleşti ve bir geçiş yoluna dönüşerek geminin kıç tarafına yöneldi. Şu anda Independence"ın kalbindeydiler. Bir yan kapı açık kalmıştı, koridora suni ışıkla aydınlatıyordu. içeri girdiklerinde, Crovve son birkaç haftadır video bağlantısı ile konuştuğu biyologu tanıdı. Sue Oliviera, birkaç laboratuvar tezgahının arkasında durmuş, iki adamla sohbet ediyordu. Adamlar kendilerini Sigur Johanson ve Mick Rubin olarak tanıttılar.

Bütün kat bir laboratuvara dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Tezgahlar ve ekipmanlar parça parça gruplanmıştı. Crovve'un dikkatini kutu soğutucular ve sıvı dolu fıçılar çekti. Yan yana birleştirilmiş iki büyük konteynerin üzerinde biyolojik tehlike işareti vardı; görünüşe göre bir yüksek güvenlik bölümünü oluşturuyorlardı. Ortasında, küçük bir cv boyutunda olan bir yapı vardı, etrafını bir yürüme yolu çevrelemişti. Çelik merdivenler tepesine çıkıyordu. Kalın borular ve kablo demetleri duvarlarını kutu biçimli teçhizatlara bağlıyordu. Büyük oval bir pencere, genişçe aydınlatılmış iç kısmını gösteriyordu. içerisi su ile dolu gibiydi.

"Gemide bir akvaryumunuz mu var?" dedi Crovve.

"Bir derin deniz simülasyon odası." diye açıkladı Oliviera.

"Orijinali Kiel'de. Bundan daha büyük —ama bizimkinin zırhlı camdan lombozları var. içerideki basınç seni öldürür ama başka organizmaların yaşayabilmesi için uygun. Şu anda içinde VVashington'da yakalanan ve basınçlı konteynerlerde buraya taşman birkaç yüz yengeç var. Jölemsi maddeyi canlı tutmayı başardığımız ilk yer burası, en azından başardığımızı ümit ediyoruz. Daha jöleyi göremedik ama yengeçlerin içinde olduğuna ve hareketlerini kontrol ettiğine eminiz."

"Büyüleyici." dedi Crovve. "Ama bu odanın sadece yengeçler için burada olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?"

Johanson gizemli bir şekilde gülümsedi. "Ağlarımıza bun^ldin^ başka ne takılacak, kim bilebilir?"

"Yani bu bir savaş esirleri kampı."

"Savaş esirleri!" Rubin güldü. "iyi bir fikir." n 5

dışında laboratuvar hava

Crovve etrafına bakındı. içeri girdikleri kapı

O

geçinneyecek şekilde kapalıydı, "Burası normalde araç güvertesi değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Peak. "Çelik duvarın diğer tarafı geminin kıç tarafındaki yarısı ve hangar da tam üzerimizde. Gemi hakkında

bayağı okumuşsunuz, öyle değil mi?"

"Sadece araştırmacıyım." dedi Crovve alçak gönüllükle.

"Umarım bu araştırmacılığınız sonuçlara dönüşür."

"Amma huysuz." diye fısıldadı Crovve Anavvak'a laboratuvardan çıkarken.

"Ah, Sal yeterince makul bir adamdır. Sadece her şeyi bilen

sivillere alışık değil o kadar."

Koridor, uzunluğu ve yüksekliği hangarı bile aşan büyük bir

salonda bitti. Ahşap döşeme ile kaplı, leğen şekilli, geniş bir alana doğru inen suni deniz kıyısı üzerinde yürüdüler. Devasa ama boş bir

yüzme havuzuna benziyordu. Merkezinde dik köşeli ve camdan

yapılmış bir kümbet vardı, kümbet yan yana sınırlanmış iki su

geçirmez bölmeden oluşuyordu. Onun hemen yanında muazzam,

suyla doldurulmuş bir tank vardı. Dalgalanan yüzeyi yukanndan

gelen tavan ışıklarını yansıtıyordu. Crovve suyun içinde hareket eden ince, torpido biçimli vücutları fark etti. "Yunuslar!" diye haykırdı.

"Evet." Peak başıyla onayladı. "Deniz memelisi bölüğümüz."

Kadın gözlerini kaldırdı. Tek raylı sistem burada da tavanı kaplıyor ve birçok yöne dağılıyordu. Yukarıdan denizaltılar ve uçaklarla spor arabaların karışımı gibi görünen fütüristik araçlar sallanıyordu.

Havuzun iki yanında ise iskeleye benzer yürüme yolları vardı.

Ekipman ve diğer araç gereç kutuları duvarlar boyunca istiflenmişti.

Crovve dolaplarda asılı sondalar, ölçüm aletleri ve dalış kıyafetleri gördü. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş merdivenler havuza

iniyorlardı.

Dört Zodiac havuzun kenarının yakınında, tahta döşemede öylece

duruyorlardı.

"Bu tarafa lütfen." Peak cam yapıyı işaret etti. Crovve ebatlannı tahmin etmeye çalıştı, en azından sekiz metreye on metre olmalıydı.

"Bu bizim okyanusa açılan kapımız olan su geçidimiz —ikiz kilit setine sahiptir: h dibindeki cam kapaklar ve gövdedeki çelik

kapaklar. ikisinin ^ metrelik dik bir baca var. Son derece

güvenlidirler, kapaklar asla

a

açılmazlar. Bir denizaltı bacanın içine bırakılır bırakılmaz cam

kapa an kapar çelikleri açarız. Denizaltı geri döndüğünde tam tersi

yapılır. ^^anı^ tı bacaya

girer, çelik kapaklar kapanır ve camdan içeriyi gözetleye gereken

bir şeylerin bulunmadığına emin olun karşın kontrol edilir; baca,

suyu yabancı maddele tarayıcılarla doludur. Sonuçlar ik:

olmaması

tiğeri de kontrol panelindedir. Denizaltı bacada bir dakika kadar

kalır. Cam kapaklar, biz tamamen temiz mesajını alana kadar açılmazlar, sonra denizaltı havuza alınır. Aynı prosedürü yunuslar için de kullanıyoruz. Beni izleyin."

Sancak tarafındaki iskele boyunca yürüdüler. Havuzun kenarından bir konsol yükseliyordu, havuzun tam köşesine konumlandırılmış, monitörler ve diğer başka gereçlerle donatılmıştı. Delici gözleri olan palabıyıklı, cılız bir adam bir grup askeri bırakarak yanlanna geldi.

"Kumandan Luther Roscovitz." diye tanıştırdı Peak onu. "Dalış istasyonundan sorumludur."

"Siz Bayan Uzaylı'sınız, değil mi?" Roscovitz uzun sararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Yolculuğumuza hoş geldiniz. Neden bu kadar geciktiniz?"

"Uzay gemim rötar yaptı. Şık konsol."

"işi görüyor. Bunu kapakları hareket ettirmek ve denizaltılan aşağı göndermek için kullanıyoruz. Aynca havuzu doldurmak istediğimizde pompayı da kontrol ediyor."

Crowe, Independence hakkında okuduklannı hatırladı. Salonun kıç tarafını kapayan çelik perdeye doğru başını çevirdi. "Bu da bir su geçirmez bölme, öyle değil mi?"

"Çok doğru. Safra tanklarını doldurarak geminin suda daha derine batmasını sağlanz, böylece kıç kapağı açıldığında deniz suyu içeri dolar ve kendi özel girişi olan, küçük, güzel bir liman yaratır."

"Çalışmak için güzel yer. Hoşuma gitti."

"Ah, beni yanlış anlamayın. Normalde bu yer çıkarma tekneleri,

ağır iş römorkörleri ve hoverkraftlarla doludur. Burası çok büyük bir alan elbette ama göz açıp kapayana kadar tıkış tıkış olur. Bu görev

için etraftaki her şeyi değiştirmek zorunda kaldık. En başından

çıkarma araçlarına ihtiyacımız olmayacağı belliydi. Tek ihtiyacımız

olan herhangi bir deniz canavarının batıramayacağı kadar ağır bir

gemiydi; dev gibi dalgalara karşı koyabilmeli ve en son iletişim

teknolojisine sahip olmalıydı. Ah, tabii bir de hava araçları için iniş

pisti ve dalış istasyonu olması gerekiyordu. Tüm zamanların en büyük ve en güçlü amfibi saldırı gemisi olan LHD-8'in çoktan inşa aşamasına geçmiş olması acayip bir şans oldu. Neredeyse hazırdı ama bazı

değişiklikler yapma şansımız oldu. Daha ne isteyebilirdik ki?

Mississippi'deki gemi yapımları gerçekten yetenekliydiler. Havuz

güvertesi için yeni bir tasanm getirdiler, su geçidi sistemini eklediler ve pompanın çalışma sistemini geliştirdiler. Şimdi kıç kapağını

kullanmadan da havuzu doldurabiliyoruz. Aslında, ona tek

ihtiyacımız olan zaman, Zodiaclar'ı çıkarmak istediğimiz zaman

olacak."

Crovve aşağı, havuza baktı. Neopren kıyafetler içinde iki kişi, yunus havuzunun kenarında ayakta duruyordu: kızıl saçlı, ince bir kadın ve uzun siyah atkuyraklu, atletik yapılı dev gibi bir adam. ^r^^^^sr

onlara doğru yüzüp

kafasını sudan çıkarttı ve dev adamın pürüzsüz a

okşamasına izin verdi.

O

"Bu kim?" diye sordu Crovve.

"Yunus bölüğünden sorumlular," dedi Anavvak, "Alicia Delavvare ve... " tereddüt etti. "...Greyvvolf."

"Greyvvolf mu?"

"Evet, ya da istersen Jack diyebilirsin. iki isme de cevap verir."

"Yunusların görevi nedir?"

"Onlar canlı kameralarımız. Gemi dışında yüzerken bizim için

kamera çekimi yapıyorlar. Ama onlan daha çok keşif için

kullanıyoruz. Yunus sonan, diğer canlıları bizim sistemlerimizden çok daha önce tespit ediyor. Jack donanmadayken bu filodaki yunusların

bir kısmıyla çalışmış. Kelime hazneleri epey geniş. Değişik türlerde ıslıklar kullanıyorlar —orkalar için bir ıslık, gri balinalar için farklı bir tane ve kamburlar için bir üçüncüsü, vesaire vesaire. Hemen

hemen her makul büyüklükteki canlıyı tanıyorlar ve onlara ayrı

sinyaller öğretildiğinde, sürülerini bile sınıflandırabiliyorlar.

Tanımlayamadıklan herhangi bir şeyi, bilinmeyen yaşam formu

olarak haber veriyorlar."

"Etkileyici," dedi Crovve. ^"Ve şu aşağıdaki yakışıklı gerçekten onlann diiini konuşabiliyor mu?"

Anavvak başını salladı. "Bazen onlann dilini bizimkinden daha iyi konuştuğunu düşünüyorum."

Toplantı, Sancak Komuta Merkezi'nde, LFOC'un karşısında

yapıldı. Crovve şimdiden katılanların çoğunu tanıyordu, onlarla ya

yüz yüze ya da video bağlantısıyla tanışmıştı. Şimdi SOSUS'un baş

akustikçisi Murray Shankar, Karen VVeaver, ikinci kaptan Floyd

Anderson ve karışık beyaz saçlarıyla donanmada çalışmak için

doğmuş gibi görünen kaptan Craig C. BuchananTa tanışıyordu.

Hepsiyle el sıkıştı ve Crovve kahn enseli, koyu gözlü Anderson'dan ilk görüşte hoşlanmadı. Son olarak, birkaç dakika geç gelen ve ana avrat söven iri yan bir adamla tanıştınldı. Birbeyzbol şapkası ve spor

ayakkabılar giymişti. Geniş göbeğinde gerilmiş parlak sarı tişörtünde

'Öp beni, ben bir prensim' yazıyordu. "Jack Vanderbilt," diye tanıttı kendini. "Açıkçası, E.T. 'nin annesini j gözümde farklı

canlandırmıştım."

"Kızı deseydiniz, daha bir iltifat sayılırdı." dedi Crovve kuru kuru.

"Hey, benim gibi görünen birinden iltifat beklemeyin." Vanderbilt kıkırdadı. "inanılmaz, değil mi, Dr. Crovve? Onca yıl boşu boşuna

^^utlirınızı ve beklentilerinizi uzaya bağladıktan sonra, belki sonunda bir cevap alabileceksiniz."

Yerlerine geçtiler. General Judith Li oda fileri kısaca bUgıl ndire; durumu özetledi. Ne duyacaklarını bilıyo i

VB1 MireatUı

Konseyi'nde k ize karşı liderliği üstl*""»-1' i;

ge vermiş e

oyiaıua

c

o

önerinin lehinde sonuçlanmıştı. Artık insanlığın bilinmeyen düşmanına karşı yapılacak lojistik ve teknolojik savaşı Amerika koordine edecekti. Japon ve Avrupalı delegeler de Château delegeleriyle aynı sonuca varmışlardı: insanlık kendi kendine saldırmıyordu, tehdit yabancı bir zekâdan geliyordu.

"Katil alglerin toksinlerine karşı çok yakında bir ilacımızın olacağını söylemekten mutluyum. Sorunumuz yan etkilerinin epey kötü olması ve saldırgan organizmanın mutasyonlarına karşı ilacın işe yaramaması. En son dalga saldınlardaki yengeçlerde bu tip yeni değişimlere rastladık. Şu ana kadar en kötü darbeleri alan bölgelerin çoğunda altyapı işlemez hale geldi. ABD hükümeti uluslararası bir savaş gücünün liderliği görevini üstlenmekten memnuniyet duyuyor ancak kendi kıyılarımızı bile koruyamayacak duruma geldiğimizi kabul etmek zorundayız. Ayrıca devam eden bir de solucan problemimiz var. Koloniler kıta yamaçlannda toplanmaya devam

ediyor ve daha da endişe verici olanı, volkanik deniz yükseltilerinin yamaçlarına da saldırıyorlar. Bunların en tehlikelilerinden olan La

Palma'da Dr. Frost ve Dr. Bohrmann istilayı temizlemek için bir

derin deniz vakum temizleyicisi kullanıyorlar. Dünyanın diğer

bölgelerinde de balinalarla ilgili hâlâ bir gelişme kaydedemedik —

içgüdüleri yabancrbir zekâ tarafından ele geçirilmiş bu memeliler ile mücadelemizde sonar saldırılan faydasız kaldı. Ama balinalan kontrol altına aldığımızı farz etsek bile yine de Gulf Stream akıntısını yeniden başlatmamız veya metan birikimini engellememiz mümkün değil.

Belirtileri engellemek hiçbir şeyi çözmüyor ve sebebe ulaşamadık bile.

Orada, aşağıda neler olup bittiğine dair hiçbir bilgimiz yok ve bilgi alışverişini üzerlerinden yaptığımız kıtalararası su altı iletişim

kablolarımız birer birer kopanlıyor. Bu savaşla ilgili yıkıcı gerçek, tam anlamıyla kör ve sağır oluşumuzdur. Bunu daha açık ifade

etmeme müsaade edin. Savaşı kaybettik." Li durakladı. "Kime saldıracağız? La Palma okyanusa kayacak ve Amerika, Afrika ve

Avrupa mega-dalgalar tarafından boğulacak. Savaşmanın ne anlamı

var? Gerçek şu ki, kim ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilene

kadar bir ilerleme kaydedemeyeceğiz ve şimdilik hiçbir fikrimiz yok.

Dolayısıyla bu görevin amacı saldın değil müzakere başlatmak. Bu

yabancı yaratıklarla irtibat kurmak ve onları insanlığı terörize

etmeye son vermeleri için ikna etmek istiyoruz Deneyimlerime göre

karşı tarafla müzakere etmek her zaman mümkündü^v düşmanımızı

burada, Grönland Denizi'nde bulmamız büyük bir olas^ık^^^^

Gülümsedi. "Banşçı bir çözüm bulacağımızı umut etmekteyiz. [Şimdi, son olarak da ekibimizin son üyesi Dr. Samantha Crovve'a hoş

geldini^(L^^^^m."

Crovve ellerini masaya yasladı. "Bu sıcak karşılama için

minnettarım." Vanderbilt'e baktı. "Bazılarınız SETı'nin çabalannm beJir^n bir başarı yakalayamadığını biliyordur. Bilinen evren olarak tabir ettiğimiz on milyar ışıkyılından fazla genişlikteki gözlenebilir uzay düşünüldüğünde, tesadüfen

e

c

o

doğru istikamete sinyal göndermenin ve bir de o noktada o an

dinleyen birini bulmanın ni kadar zor olduğu anlaşılır. Yani SETi'nin görıvi ili karşılaştırıldığında şu anki görevimiz olumlu bir sonuç vaat ediyor. Öncelikle, diğır zıki türün varlığından iminiz. ikincisi kabaca nırıdı yaşadıklarını biliyoruz —okyanusta bir yırlırdı, muhtımılın dı bu dınizdı. Ama öbür kutupta yaşıyor olsalar bile, yine de arama

sahamızı daraltabiliriz. Denizleri terk edemezler ve Kuzey

Kutbu'ndan gönderilecek olan güçlü bir ses dalgasının Afrika'dan

duyulabileceğini biliyoruz; bu da bize umutlu olmamız için bir sıbıp veriyor. Ama çok daha bılirlıyici bir faktör var. Şimdidın irtibat

halindeyiz. On yıllardır onların yaşam alanına mesaj gönderiyoruz.

Maalesef bu mısajlar yanlarında yıkımı da götürdüğü için yrr ılçilır göndırmı viya diplomatik temas kurmaya zahmet ermedi: doğrudan

savaş ilan ettiler. Bizim bakış açımızdan bu çok sıkıntı verici ama şu an için olumsuz duygularımızı bir tarafa bırakıp bu saldırıyı bir fırsat olarak görmeliyiz."

"Bir fırsat mı?" diyı cıvapladı Pıak.

"Evıt. Bunu olduğu gibi, yabancı bir yaşam formundan gılın vı

onun nasıl düşündü ünü anlayabilıcığimiz bir mısaj olarak

görmeliyiz." Elini bir plastik dosya yığınının üzerine koydu. "Bu dosyalarda uygulayacağımız yaklaşımın temelini özetledim. Ama

bunun kolay olacağını düşünenleriniz varsa, maalesef hayallerinizi

yıkmak zorundayım. Ne tür bir yaratığın üzerimize yedi salgını birdin saldığını hiç şüphesiz düşündünüz. Sanınm Close Encounters ofthe

ThirdKind, E.T., Alien, IndependenceDay, TheAbyss vi Contact gibi

filmliri aşinasınızdır, yani karşınıza ya canavarların ya da azizlerin çıkmasını bekliyorsunuz. Close Encounters'Va sonunu ılı alalım:

uzaydan gılın bir üstün zıkâ, dığırli bulduğu kişileri daha parlak,

daha iyi bir gılıcığı götürıcık. Birçok insan için bu rahatlatıcı bir düşünce ama size bir şeyleri hatırlatmıyor mu? Aynın öylı! Bu tür

filmlırin altında güçlü bir dini boyut vardır. Aynı şıy bir dırıcıyı kadar SETi için dı söylınıbilir. Sorun, bu yaklaşımın bizi yabancı bir zekânın nı kadar farklı olabilıcığini karşı kör ıtmısi."

Crovvı onlara söylıdiklırini hazmıtmılıri için biraz zaman tanıdı.

Projıyı nasıl yaklaşacağı üzerine uzun uzun düşünmüştü ve efsaneleri yok etmeden bir ilerleme kaydedemeyeceğini biliyordu.

"Dımık istıdiğim şu, bilim kurgu hiçbir zaman insan olmayan,

mıdıniyıtlırin gırçık yabancılığını göstırmız. Bilim kurgunun

uzaylıları, insan umutlarının ve korkularının grotesk bir şekilde

abartılmış yansımalarıdır. Close Encounters'taki uzaylılar bizim

Kayıp Cennefe olan (gözlemimizi simgeler. Aslında melektirler ve

görevleri de şudur: pek az se çilm iş insan için ışığa doğru rehberlik etmek. Bu uzaylıların kültürleri bizi ilgilendirmez. En basit dini

kavramlarımıza hizmet etmektedirler. Onlarla ilgili her şey insanidir, çünkü insanlar uzaylıların öylı olmasını İstır. Görünüşleri bili —

parlayan

an

ı n N-'

o

beyaz ışığın içinden çıkan gizemli siluetler— bize uysun diye

tasarlanmıştır. Aynı şey Independence D av'deki uzaylılar için de

geçerlidir. Onlar gerçekten yabancı değillerdir, sadece bizim kötülük kavramlarımızı simgelerler. Filmlerdeki uzaylıların gerçekten farklı olmalanna izin verilmez. iyi ve kötü, insanlara ait kavramlardır ve

onlar olmadan bir şeyler yapmaya çalışan Öyküler nadiren tutar.

Bizim için, kendi değerlerimizin diğer medeniyetlerce

paylaşılmadığını düşünmek zordur ama bu sürekli olarak karşı

karşıya olduğumuz bir sorundur. Her insan kültürü kapısının

eşiğinde ya da hemen sınırlarının ötesinde kendi yabancılarını bulur.

Yabancı bir zekâ ile iletişim kurmak için bunu anlamamız şart. Hiçbir ortak değerimiz olmaması çok büyük olasılık ve eğer duyularımız uyumsuz ise geleneksel bir yöntemle iletişim kuramayabiliriz."

Crovve dosya yığınını hemen yanında oturan Johanson'a verdi ve ondan onları oda içinde dolaştırmasını rica etti.

"Eğer yabancı bir medeniyetle cidden irtibat kurmak istiyorsak karıncalar tarafından yönetilen bir devleti hayal ederek işe başlayabiliriz. Karıncalar fazlasıyla örgütlü olmalanna rağmen gerçek anlamda zeki değillerdir ama bu alıştırma niyetine öyle olduklarını farz edelim. Sonuçta kendi türünün yaralanan üyeleri ile kendine ziyafet çekmekte bir sorun görmeyen, savaş yapan ama bizim barış konseptimize sahip olmayan, bireysel üreme diye bir fikri asla kavrayamayacak ve dışkı toplamanın ve tüketiminin kutsal bir tören sayıldığı bir kolektif zekâ ile karşı karşıya olurduk. Kısacası bizimkinden tamamen farklı bir şekilde çalışan bir kolektif zekâ, farklı ama işliyor! Haydi bir adım öteye gidelim. Bir an için yolumuza çıksa bile yabancı zekâyı fark edemediğimizi düşünelim. Örneğin Leon her türlü testi yaparak yunusların zeki olup olmadıklarını bulmak istiyor ama gerçekten, kesin olarak bilebilecek mi? Tersinden bakarsak, yabancı bir zekâ bizim hakkımızda ne düşünürdü? YrToize saldırıyor ama acaba zeki olduğumuzu düşünüyor mu? Nereye

varmaya çalıştığımı anlıyor musunuz? Bizim değerler sistemimizin, evrenin tek ve biricik sistemi olduğu fikrinden uzaklaşmadığımız sürece yrr't anlamanın yanına bile yaklaşamayız. Kendimizi gerçekten olduğumuz yere indirmeliyi — sınırsız sayıdaki muhtemel türlerden sadece biriyiz, ve daha fazlasını id edebileceğimiz bir özelliğimiz de yok."

Crovve, Li'nin Johanson'un yüz ifadesini, sanki onun zihnini okumaya çalışırmış gibi dikkatle izlediğini fark etti. Güvertede enteresan gruplaşmalar var, diye düşündü. Sonra Jack O'Bannon ve Alicia Delavvare'in bakıştıklarını fark etti ve arkadaştan öte olduklannı anladı.

"Dr. Crovve," dedi Vanderbilt, dosyasının sayfaların^k^nİştırırken, "bu durumda, sizce zekâ nedir?"

> ç

Bir tuzak som gibiydi.

nı k

c

o

dyiiza

"Şans."

"Şans mı?"

"Zikâ birçok değişik faktör özıl bir şıkildı bir araya gıldiğindı oluşur. Kaç tanı tanımlama istersiniz? Bazı insanlar, zekânın bılirli bir kültürde dığırli sayılan neyse o olduğunu düşünürler. Bazılarına göre ise, zekâ temel düşünme süreçlerinin sınanmasıyla belirlenebilir, başkaları da zekâyı istatistiksel olarak ölçmeyi dınır. Bir di kaynağına ilişkin o som var tabii: zıkâ doğuştan mıdır, yoksa kazanılır mı?

Yirminci yüzyılın başında zekânın, bir kişinin bılirli görevleri yerine getirip getiremediğinin incelenmesiyle ölçülebileceğine inanılıyordu.

Bugünün uzmanları zıkâyı dığişın çıvrı koşullarına uyum

sağlayabilme yeteneği olarak tanımlamalarında bu fikri temel alırlar.

Onların bakış açısına göre zekâ kazanılır, genetik olarak belirlenmez ama başkaları da zekânın insan olmanın temel bir parçası,

düşüncelerimizi yeni oluşan koşullara uydurabilmemizi sağlayan ve

doğuştan gelen bir kabiliyet olduğunu söyler. Bu düşünceye göre zekâ, deneyimlerden öğrenme ve çevrenize uyum sağlayabilmınizdir. Vı bir

di binim kişisel favorim var: zıkâ, zekânın nı olduğunu sormaktır."

1 *1»»« « ¦

t M 9 9 4 * M

I 4 4 « « « M M

¦ 9 / 9 S» 1 «9 8 i

¦ » e»f«) « - » » »

»»»»»9 » » I lH(<»HU >

»t s

i 8 4 - 9 - - » -» » ¦ 4 1 » a « t - s - I I . M « U - M -1 I 4 4 8 i I t t d l » «

«1 l «!-- -fc - - 1 :iıi>t: V

|.> I/.-I t > S9^ - - S - «9 ' :- 9t^ t

»

K O l t t

I \ 9 >? 9 9*» a îıt>ı»ı*h<ı't'

l (,- - 1 i MS 1 1 1 9 9 -a 9 9 9 »9tt « S 9 S M »««»İli

I • « t Ş » J

f--»4 4 4 » 9 i »» % - - 9

i »1 I / I / t «» t il»! »9 1 H İ K I 1(11 « » « 9 189

f7«»*«*««*tA*

I 9 « - 9 9 » 4 t » » K 9 4 9 > 9 9-9 9 I %c/M

& « V - » » « 4

t 9 9 4 9 t) l ! l (a l t « > » « l 9 9 * 9 * « ı

l l . '), , 4 « 4 - 9 , «99 1 «.»»»»»* i 19» »- 1 i> 9 999 9!

r» .T.». ¦»' * 4* ' • ' 9 9 * -« f 9 « «9 t »99» <«««-9 9 9 9 ....

(4» » 4 - «9» < > 4 « C I 8 » » 4 l t 4 M I 8

.»c«.»aS (''A <i.-» » 9»9S - »1 S89 9 »9 9 i 9 9 »9 • » t # 9 * S » 9

--.«.»» 4 9 > •4.>».9-).«<:>><<«1<4<-9;9 4-9C9 İ9M. İ1 4S44-4<4> 19 j
4 T ^ S «19-0 9 > S 9 9 9 9 4 9 İtil 44» - «»«-<»«# e v4 »9 9 »I h

»»»!•»> U M M M I t

#9 4-9İ t --«4« I< - • H » ,9 9 9 4 9 I 1 ü « » » t » >

411 İSI9 4 « « 8 49 44 « 94 / O 9 4 11 4 4 4 M l İM ıV «*«•» l « S t-J

1n.

: tsı*f»t *ı

«İHI i

9 4> 4

< U .

3 9 f i i 4 A 9 8

' 4- 9:444-9 94444 4 4«44< 1 >o>>1 « e » • M l l l l t n t l l I M t l I I

<» I - »4 t < 1 - II « » J4.1 4I 4I 8 t - 4 C9 « (1 4 9S9MS»:»» «» •,»- - 4

ı. H 4 0 - 8:IS 4 -

.... 8 9 4 4 • * s> » D M M t M H t H I M I

.......D t t t ı l) M M « « M M l t M M M « l l l

»11-1 i t »44S » 8 8 M I l«» V I III I 4 I --r isi» M t H o l l l 1 1 « « » i m
1 l (l l 1 l l l l «-e ,a 1 » , 1,1 s - >t, 1 > » 9 « ; 4 ü V i « } 4 4 « t « 4 « 6

-« l l « I l t « » I l t

M « M » » t M « « H M ......

»4 tj t1ittnc I 4 - i 4 j - «4 8 4 -

f k(»M>>>3»< 8 9

m t (- • » * «i

I I t 9 1 « 8 l I1 j t

«4 » I 41 t 9 4 « 4 t 1

Vanderbilt yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Yani aslında

bilmiyorsunuz."

Crovvı sırıttı. "Umarım tişörtünüzü bir ömık olarak kullanmama

alınmazsınız, Bay Vanderbilt ama bir yaratığın zekâsı hakkında

görünüşüne bakarak karar veremeyiz."

Kahkahalar odayı doldurdu sonra dağıldı. Vandırbilt ona

bakıyordu vı sırıttı. "Haklısınız derim."

Buzlar bir kırı kırıldığında toplantı hız aldı. Crovvı bir sonraki

aşamaların ana hatlarını anlattı. Son birkaç haftadır Murray

Shankar, Lıon Anavvak, Judith Li vı NASA'dan bazı bilimcilırin

yardımıyla bir stratıji üzırini çalışmıştı. Geçmişte yapılan sınırlı temas kurma girişimlerine dayanıyordu.

"Bu işler uzayda daha kolay," diye açıkladı Crovve, "bir mikrodalga spıktrumunda büyük vıri pakıtlıri göndırıbiliyorsunuz.

Işığın tıspit ıdilmısi kolay ve saniyede üç yüz bin kilometre hızla

ilerliyor. Kablolara veya tellere ihtiyacınız olmuyor. Su altı İsı

bambaşka bir hikâyı. Su molıküllıri kısa dalga sinyallırin ınırjisini ımır, bir uzun dalga sinyali için İsı dıv bir antın gırıkir. Işık dalgalan su altında iletişim kurmak için kullanılabilir ama ancak kısa

mısafılırdı. Böylıcı ılimizdı sadıcı sis kalıyor. Ama sisin dı kindi dızavantajı var —yankı ıfıkti. Sis dalgaları hır yöndın yansıyabilir vı bu da karmaşa yaratır. Mısaj üst üstı binip anlaşılmaz hâli gılıbilir.

Bunu aşmak için özıl bir modımı ihtiyacımız var."

"Prınsibini diniz mimılilırindın aldık." dıdi Anavvak. "Yunuslar bunu kullanarak yankı vı sis karmaşasının üstısindın gıliyorlar. Şarkı söylüyorlar."

"Bin şarkı söylıyının balinalar olduğunu sanıyordum." dıdi Pıak.

"Balina şarkısından bahsıttiğimiz zaman kulağa şarkı söylüyormuş

gibi geldiğini söylüyoruz aslında," diye açıkladı Anavvak, "Müzik onlarda var olan bir konsıpt olmayabilir. Ama Sam'in söylediği

başka. Şarkı söylımıklı kast ettiğimiz, çıkardıkları seslerin frekansını ve tonunu sürekli değiştirmeleri. Bunun iki avantajı var. Karmaşa

sorununu aşıyorsunuz vı ilıtıcığiniz vıri miktannı artırabiliyorsunuz.

Biz dı şarkı söylıyın bir modım kullanacağız. Üç kilometrelik bir

uzaklığa otuz kilobitlik bilgi aktarmasını sağlayabiliriz. Bu ıpıy bir vıri dımık, bir ISDN hattının yan kapasitesi kadar. Yüksı

çözünürlüklü görselleri iletmeye yeter."

"Piki nı diyıcığiz?" diyı sordu Pıak.

.

"Fizik kanunları, kozmik kod, matımatiklı ifadı ıdilir," dı/Ci ^C^vv

"kozmik düzen, bilincin evrim geçirmesini sağlamış ve onu

matematiği yaratacak konuma gıtirmiştir. Matımatik, aynı fiziksıl

koşullara'^iaruz kalan her zeki yaratığın anlayacağı tek evrensel

dildir. Kullanacağımız dil odur."

"Nasıl? Onlara toplama çıkarma mı yaptıracaksınız?"

"Hayır. Düşüncılırimizi matımatiklı ifadı ıdıç_ığiiz.__1974'tı SETi Hırkül

520

deceğiz. 1 deceğiz. 1

c

o

takımyıldızının içindeki bir küresel yıldız kümesine doğru güçlü bir radyo sinyali yolladı. 1679 karakter gönderdik, hepsi de ikili sayı

sisteminden oluşuyordu, birler ve sıfırlardan, tıpkı Mors alfabesinin nokta ve çizgileri gibi. Bir matematikçi 1679 sayısı ile ne yapmasını gerektiğini bilirdi, çünkü sadece ikisi de asal sayı olan, yani ancak kendipe ve bire bölünebilen iki rakamın, 23 ve 73'ün çarpımı ile elde edilebilir. Bir başka deyişle, sayı sistemimizin temelleri mesajın

yapısında bulunuyordu. 1679 vuruş, her biri 23 karakter içeren 73

sütuna bölünüyordu. Eh, basit matematik ile çok şey anlatılabilir;

noktaları ve çizgileri siyah ve beyaz bloklara çevirdiğinizde, mucizeye bakın, bir desen oluşuvermiş."

Üzerinde bir grafik olan önündeki sayfayı havaya kaldırıp gösterdi.

Görünümü pikselleşmiş bir bilgisayar çıktısına benziyordu. Bazı

şekiller soyut görünüyordu ama diğerleri kesinlikle tanıdık formlardı.

"Üst sıralarda birden ona kadar sayılar bulunuyor ve bizim ondalık sistemimizle ilgili bilgi veriyor. Altında beş kimyasal elementin atom numaralan var: hidrojen, karbon, oksijen, nitrojen ve fosfor. Bu beş

maddeden her biri bu gezegendeki yaşam için hayati önem taşımaktadır. Mesaj, Dünya'daki hayatın biyokimyası hakkında geniş bir bilgiyle devam ediyor, şekerler ve bazların formülleri, ikili sarmalın yapısı, vesaire. Mesajın son üçte birlik kısmı bir insan formu ve onunla doğrudan bağlantılı olarak bir DNA yapısı tasvirine yer veriyor, mesajı alan uzaylı bundan Dünya'daki evrimin doğasını anlayabilir. Bizim ölçü birimlerimiz yabancı bir zekâ için bir şey ifade etmeyecektir, bu yüzden ortalama insan boyunu gönderdiğimiz radyo sinyalinin dalga boyu üzerinden tanımladık. Bundan sonra ise güneş sistemimizin bir tasviri ve en sonda da mesajın gönderildiği Arecibo teleskopunun görünümü, ebatlan ve işleyişi var."

"Gezegenimizi ziyaret edip bizi canlı canlı yemeleri için çok nazik bir davetiye." dedi Vanderbilt.

"Yetkilileri endişelendiren de tam olarak buydu. Ama buna her zaman bir cevabımız vardı: uzaylıların davete ihtiyacı yok. insanlık onlarca yıldır uzaya radyo sinyalleri gönderiyor. Tüm radyo trafiğimiz oraya gidiyor, buna istihbarat

- ^ ' 1

servislerinin sohbetleri de dahil. Bu sinyalleri gönderenin

teknolojiye sahip bir medeniyet olduğunu anlamak için illa da

«ilamını çözmeniz gerekmez." Crovve diyagramı indirdi. "Arecibo mesajının nedefine ulaşması yirmi altı bin yıl sürecek, yani bir cevap alana kadar elli iki bin yıl geçecek. Su altı mesajımızın daha hızlı gideceğini duymak sizi memnun edecektir. Birkaç aşamalı

ilerleyeceğiz. ilk irtibatımız doğrudan olacak. Onlara iki matematik problemi göndereceğiz. Eğer sportmenlerse cevap vereceklerdir «ilk

irtibat vrr'm varlığını kanıtlamak ve bir diyalog başlatma şansımızı ölçmek için tasarlandı."

521 ^ \/

c

o

r t

"Neden cevap vermeye zahmet etsinler?" diye sordu Greywolf.

"Bizim hakkımızda şimdiden yeteri kadarını biliyorlar."

"Eh, bazı şeyleri biliyor ama asıl meseleyi bilmiyor olabilirler: bizim zeki bir tür olduğumuzu."

"Pardon?" Vanderbilt başını salladı. "Tanrı aşkına gemilerimizi yok ediyorlar, o zaman onları bizim yaptığımızı bilmeleri gerek.

Neden zekâmızdan şüpheleri olsun ki?"

"Sadece karmaşık yapılar kurabiliyor olmamız bizim zeki

olduğumuzu kanıtlamaz. Termit yuvalarını bir düşünün, mimari

harikalardır."

"O farklı."

"Ah, kibrinizin bir yaran olmayacak, Bay Vanderbilt. Eğer Dr. Johanson, yrr kültürünün biyoloji üzerine kurulduğu konusunda haklıysa, o zaman bizim odaklanma yeteneğimiz ve bilinçli düşüncelerimiz olduğuna inanıp inanmadıklanna emin olamayız."

"Yani... yani bizim... " Vanderbilt suratını ekşitti, "...hayvan olduğumuzu düşünüyor olabilirler mi?"

"Hatta haşarat."

"Bir çeşit mantar enfeksiyonu." Delavvare sırıttı. "Belki de bir haşere imha ekibi tarafından hedef alındık."

"Düşmanımızın aklının nasıl çalıştığını düşünüyordum," dedi Crovve, "acaba bu yaratıkların yaşam biçimine dair elimizde bir şey var mı diye. Biliyorum, bunlann tümü spekülasyon ama çabalanmızı odaklamanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Her halükarda, onca saldın arasında hiçbir diplomasi girişiminde bulunmadıklannı fark ettim ve kendime neden böyle olduğunu sordum. Belki de diplomasiye hiç önem vermiyorlar veya akıllarına hiç bunu denemek gelmedi. Açıkçası bir grup asker kannca avlarına saldınnadan önce duntp da diplomasi yapmaya zahmet etmez ama saldırıları ince ayarlanmış içgüdüleri tarafından yönlendirilmektedir. Öte yandan yrr şimdiden planlama yeteneğinde yüksek bir ıçgörü ve güçlü bir bilinç sergiledi.

Stratejileri yaratıcı. Eğer yrr zekiyse ve bunun farkındaysa, belli kı bizim ahlak ve erdem kavramlarımızı paylaşmıyor. Belki de onların mantığında yapılacak tek şey bize acımasızca saldırmak, dolayısıyla eğer durmalannı istiyorsak onlara bunun için ikna edici bir sebep sunmamız gerekiyor."

"Açıkçası onlar derin deniz kablolarımızı keserlerken, göndereceğimiz bir mesajın ne işe yaracağını anlamıyorum." dedi Rubin. "Herhalde ihtiyaçları olan tüm bilgiyi toplayabilirlerdi."

"Bu tam olarak doğru değil," diye kıkırdadı Shankar, "StiT^'nin Arecibo mesajı uzaylılar tarafından anlaşılır çünkü bir yabancı biî %ekâya ulaşacağı düşünülerek hazırlandı. Bu birbirimizle günlük olarak iletişim kurarken önem verdiğimiz bir şey değil. Yabancı bir zekâ için tüm o kablo yığını büyük bir çöp olarak görünebilir."

V^Xlf^

c

o

"Kesinlikle." dedi Johanson. "Ama fikir üretmeye devam edelim. Sam, benim biyoloji temelli teknoloji fikrimi kullanıyor. Neden? Çünkü bu çıkarılabilecek en belirgin sonuç. Ekipman veya makinalara ihtiyaç duymuyorlar, sadece genleri kullanıyorlar. Cephaneleri organik yaşam biçimlerinden oluşuyor —amaçlı

mutasyonlar. Bence, doğaya insanların hiç olmadıkları bir biçimde bağlılar. Doğal çevrelerine bizden çok daha az yabancı olduklarını görebilirsiniz."

"Asil vahşiler —demek istediğiniz bu mu?"diye sordu Peak.

"Asil mi, değil mi, bilemem. Demek istediğim, atmosferi egzoz dumanlanyla kirletmemiz gerçek bir kötülük —ama ya diğer yaşam formlannı kendi amaçlan için yetiştirip genetik olarak değiştirmelerine ne demeli? Bu daha mı iyi yani? Her neyse, beni asıl ilgilendiren onların doğal yaşamları için oluşturduğumuz tehlikeyi nasıl algıladıklan. Hep yağmur ormanlannın yok olmasıyla ilgili konuşuruz. Bazı insanlar buna karşı savaşır, bazılanysa ağaç kesmeye devam eder. Ama ya —ve bunu mecazi olarak söylüyorum— ya yrr da yağmur ormanlan gibiyse. Bence biyoloji ile nasıl uğraştıklanna bakarsak, bunun görünür kanıtlarını fark edebiliriz ve bu da bizi bahsetmek istediğim ikinci noktaya getirir. Balinalar haricinde şimdiye dek neredeyse sadece büyük sürüler halinde bulunan organizmaları kullandılar: solucanlar, medüzler, denizanaları, midyeler, yengeçler. Bunlar sürüler halinde yaşayan hayvanlar. Milyonlarca yaratık, yrr amaçlarına ulaşabilsin diye feda ediliyor. Bireyin onlar için bir anlamı yok. insanlar böyle mi düşünürdü? Elbette biz de virüsler ve bakteriler yetiştiriyoruz ama çoğunlukla

idare edilebilir sayılardaki insan yapımı silahlan kullanıyoruz.

Kitlesel biyolojik silahlar bizim işimiz değil. Ama yrr bu işin gerçekten uzmanı gibi görünüyor. Neden? Belki de sürüler en iyi bildikleri şeydir."

"Yani demek istediğin... "

"Bence bir kolektif zekâ ile karşı karşıyıyız."

"Peki bu kolektif zekâ nasıl hisseder?" diye sordu Peak.

"Ağdaki bir balık da balıkçı için aynı soruyu sorardı, tabii balığın düşünebildiğini varsayarsak." dedi Anavvak. "Neden o ve milyonlarca arkadaşı ağlarda ölmek zorundalar? Bu bir katliam değil mi?"

"Hayır," dedi Vanderbilt, "ben ona balık kroket derim."

Crovve sessizlik için işaret etti. "Ben Dr. Johanson'a kanlıyorum," dedi haklıysak, görünüşe göre yrr bizimle savaşmak için kolektif bir karar merhamet bu kararın bir parçası değil. Biliyonım, filmlerde yavru köp en kötü uzaylının bile içinin yağlarını eritebilirsiniz ama burada işe yaramayacak. Hayır, iletişimin şiddetten daha çekici olmasını sağlamalıyız. Yrr, fizik ve matematik bilmese yapaklarının yansını bile beceremezdi, o zaman onlan bir matematik düellosuna davet edelim. Umarım bir yerde mantıklın —ya da belki bir çeşit ahlaki değer— devreye girer ve onlan davranışlarını yeniden

düşünmeye iter."

"Bizim zeki olduğumuzu bilmeleri gerek," diye ısrar etti Rubin,

"eğer bir tür üstün matematik ve fizik bilgisiyle tanımlanıyorsa, bu biz olmalıyız."

"Evet, ama zeki ve bilinçli miyiz?"

Rubin kafası karışarak baktı. "Nasıl yani?"

"Zekâmızın farkında mıyız?"

"E, tabii ki."

"Veya belki de öğrenme kapasitesiyle inşa edilmiş bilgisayarlaradır.

Elbette biz gerçeği biliyoruz ama onlar da biliyor mu? Teorik olarak bütün bir beyni elektronik benzeriyle değiştirmek mümkündür ve

böylece yapay zekâ elde edersiniz. Yapay beyin senin yapabildiğin her şeyi becerebilü. Bir uzay makinası inşa edebilir ve ışıktan hızlı

uçurabilir. Ama başarılarının farkında olur mu?

1997'de dünya satranç şampiyonu Garry Kasparov hır [BM

bilgisayarı olan Deep Blue'ya yenildi. Bu Deep Blue'nmı bilinçli

olduğu anlamına mı gelir? Yoksa niye kazandığını anlamadan mı

bunu başardı? Şehirler kurmamız ve deniz altı kablolar döşememiz

bizim -/eki veya bilinçli olduğumuzu gösterir mi? SETi, bir gün bir

makina medeniyeti ile karşılaşılabileceğini hiçbir zaman göz ardı

etmemiştir; yaratıcıları yok olduktan sonra var olmayı sürdürmüş ve

binlerce yıldır gelişmeye devam etmiş bir bilgisayar zekâsı."

"Peki ya aşağıdaki yaratıklar? Eğer söylediklerin doğruysa belki de yrr sadece yüzgeci olan karıncalardan ibarettir. Ahlakı olmayan bir

tür, ve hatta — "

"Aynen öyle. işte bu yüzden aşama aşama ilerleyeceğiz," diye gülümsedi Crovve. "Birinci aşamada aşağıda gerçekten bir şeyler olup olmadığını öğrenmek istiyorum. ikinci aşama, bir diyalog

mümkün mü anlamak olacak. Ve üçüncü aşamada ise y/r'ın

mesajımıza bilinçli olarak mı cevap verdiğini ve kendilerinin kim, ne olduklarının farkındalar mı, bunları öğreneceğiz. Daha sonra, ancak

görünür bilgi ve yeteneklerinin dışında kavramsallaştırma ve anlama

yetileri olduğunu gördüğümde, onlan zeki yaratıklar olarak

düşünmeye hazır olabilirim. Ve yine ancak o zaman yrr'm sahip

olduğu değerleri düşünmek anlamlı olur ama öyle olsa bile bu

değerlerin bizimkilere en ufak'bir benzerliği olmasını ummamak

gerekir."

Bir süre sessizlik oldu.

"Bir bilimsel tartışmaya kanşmak istemem," dedi Li sonunda,

"ama saf zekâ duygusuzdur. Bilinçle bağlantılı zekâ ise tamamen farklı bir meseledir. Bence bilinçli ve zeki bir yaratığın mutlaka

değerleri olmak zorundadır. Eğer yrr bilinçli zekâya sahipse, en

azından bir değeri tanımak durumundalar: yaşamın değeri. Ve

kendilerini korumaya çalıştıklarına göre, buna sahipler^jDemek ki,

değerleri var. Öğrenmemiz gereken nokta bu değerlerin bizi

çakışmadığı. Belki de küçücük bir örtüşme vardır. » ¦

Crovve başını salladı. "Evet," dedi, "belki de vardır.^ VI O akşamüzeri geç saatte ilk ses dalgasını hazır

dılar dılar

zimkiler zimkiler

lerle çakışıp

ve derinliklere

O

gönderdiler. Shankar, SOSUS'taki meslektaşlarının Scratch adını

verdikleri tanımlanamayan sesin spektrumu içinde bir frekans alanı

seçmişti.

Modem, sinyali modüle etmek üzere kuruldu. Ses dalgası belli bir

yansıma yaratacaktı, bu yüzden Shankar ve Crovve CiC'de oturup

bozulmalar gidene dek değişmeleri ayarladılar. Sinyal yayınlandıktan bir saat sonra, Crovve akustik sinyalleri tespit edebilen herhangi bir yaratığın onu duymakta zorlanmayacağından emindi. Yrr'm bundan

bir anlam çıkarıp çıkarmayacağım ise göreceklerdi.

Cevap vermeye tenezzül etmeyebilirlerdi.

CIC'nin loş aydınlatmasında sandalyesinin kenarına tüneyen

Crovve, o kadar uzun zamandır özlemini çektikleri şeye, irtibat kurmaya ne kadar yakın oldukları fikriyle bir coşku dalgası hissetti. Ama her şeyden öte korkuyordu. Onun ve ekibinin geri kalanının omuzlarındaki yükün ağırlığını hissedebiliyordu. Bu Arecibo veya Phoenix Projesi gibi bir macera değildi. Bir afeti önlemek ve insanlığı yok oluştan kurtarmak zorundaydılar.

Akademik düş, bir kâbusa dönüşmüştü.

Arkadaşlar

Anavvak aracın içinde ilerledi, ardından Ada'nm dar geçitlerinden geçerek uçuş güvertesinde belirdi. Yolculuk sırasmca Çatı bir çeşit gezinti yerine dönüşmüştü. Bir miktar boş vakti olan herkes derin düşüncelere dalmış ya da gruplar halinde bir konu üzerinde tartışıp yürüyüş yaparken görülebilirdi. Normalde pek çok kalkış ve inişe sahne olan dünyanın en büyük helikopter taşıma gemisinin böylesi bir düşünce ve bilimsel münazara mekânı hâline gelmiş olması, kaderin garip bir oyunuydu. Altı Süper Stallion ile iki Süper Cobra, geniş asfalt alanın üzerinde sanki terk edilmiş gibi duruyorlardı.

Greyvvolf, Independence'tu da sıra dışı hayatını sürdürmeye devam ediyordu fakat artık Delavvare bu hayatın büyük bir parçası haline gelmişti. ikisi birbirlerine gittikçe daha da yakınlaşıyorlardı.

Delavvare akıllıca davranarak ona hareket alanı bırakıyordu ve bu da Greyvvolf un onun peşinden koşmasını sağlıyordu. Topluluk içinde

ilişkilerinin arkadaşlıktan daha ö olduğunu göstermemelerine karşın

Anavvak, aralarındaki bağın güçlenmekt olduğunu anlayabiliyordu.

Belirtiler apaçık ortadaydı. Delavvare artık nadiren kendisiyle

birlikte çalışıyordu: zamanının tamamını Greyvvolf la birlikte

yunuslarla ilgilenerek geçiriyordu.

Anavvak, Greyvvolf u geminin burnunda bağdaş kurmuş halde

okyanusa bakarken buldu. Oturmak üzereydi ki Greyvvolf un bir

Jıhta parçasını yontmakta olduğunu fark etti.

"Nedir o?" diye sordu.

%

ettnee

en

lf un bi

c

o

Greyvvolf elindekini ona uzattı. Bu, sedir ağacından maharetle

oyulmuş büyük bir nesneydi. Neredeyse tamamlanmış gibiydi. Bir

tarafı sapını oluştururken nesnenin büyük kısmı iç içe geçmiş birkaç figürü sergiliyordu. Anavvak bunlann arasından bir kuşu, güçlü

çenelere sahip iki hayvanı ve kendini onların merhametine teslim etmiş bir adamı ayırt edebiliyordu. Parmaklarını yontunun yüzeyinde gezdirdi. "Çok güzel."dedi.

"Bir kopya." Greyvvolf sırıttı. "Yalnızca kopyalayabiliyorum. Orijinal bir şey ortaya çıkarma yeteneğim yok."

"Arılıyorum."dedi Anavvak gülümseyerek. "Yeteri kadar Kızılderili değilsin."

"Her zamanki gibi hiçbir şeyi anladığın yok."

"Tamam, sakin ol. Peki, nedirbu?"

"Bir tören sopası. Tla-o-qui-ahtlar'a ait. Orijinali balina kemiğinden yapılmış. On dokuzuncu yüzyılın sonlarından özel bir koleksiyona ait. Üzerindeki figürler, atalar zamanından kalma bir hikâyeyi anlatıyor. Günün birinde bir adam, içinde her türden yaratığın bulunduğu gizemli bir kafesle karşılaşmış. Bunu köyüne götürmüş. Kısa bir süre sonra hastalanmış, onu kimse iyileştirememiş. Hastalığının nedenine bir açıklama getirilemiyormuş fakat bu sorunun cevabı hasta adama rüyasında görünmüş. Suç, kafesteki yaratıklardaymış. Onlar sadece hayvan değil, şekil değiştiricilermiş ve uykusunda adama saldırıyorlarmış." Greyvvolf, bodur bir yaratığı işaret etti. "Bu bir kurt-katil balina. Rüyasında adama saldırmış ve kafasını çenesine kıstırmış. Ardından gök gürültüsü kuşu onu kurtarmaya çalışmış. Pençelerini kurt-katil balinanın böğrüne nasıl

geçirmiş olduğunu görebilirsin. Dövüştükleri sırada onlara bir ayı-

katil balina katılıp adamı ayaklarından yakalamış. Adam uyanıp

oğluna rüyasını anlatmış ve ölmüş. Bunun üzerine oğlu işte bu sopayı oymuş ve onunla altı bin şekil değiştiriciyi öldürerek babasının

intikamını almış."

"Peki, hikâyenin gizli manası nedir?"

"Her şeyin gizli bir manası mı olmalı?"

"Böylesi bir hikâyenin gizli bir anlamı olmalı. Sonsuz mücadele, değil mi? iyi ile kötü arasındaki savaş."

"Hayır." Greyvvolf gözüne giren saçını düzeltti. "Hikâye hayat ve ölü hakkında. En sonunda muhakkak ölürsün ama o ana dek hayatın

belirsizlikler içindedir. iyi ya da kötü bir hayat yaşayabilirsin fakat kendi kaderini belirleyemezsin —bu daha büyük güçlerin

tasarrufiındadır. Eğer Doğa'yla uyum içinde yaşarsan, seni iyileştirir; onunla mücadele edersen, seni yok eder. Ama esas önemli nokta şu:

Doğa'yı kontrol edemezsin —o seni kontrol eder."

"Sanırım adamın oğlu bunu kavrayamamış,"dedi Anavvak, "yoksa neden babasının intikamının peşine düşsün ki?"

emr

526

O

"Hikâye yaptığının doğru olduğunu söylemiyor."

Anavvak sopayı Greyvvolf a uzattı, elini anorağının içine soktu ve

kuş totemini çıkarttı. "Bana bunun hakkında bilgi verebilir misin?"

Greyvvolf totemi elinde çevirdi. "Batı sahilinden değil."dedi.

"Hayır."

"Mermer. Senin yurdundan mı geliyor?"

"Cape Dorset'ten." dedi Anavvak ve tereddütle ekledi, "Bana bunu bir şaman verdi."

"Sen, bir şamandan hediye mi kabul ettin?"

"Benim amcam."

"Peki o sana bunun hakkında ne söyledi?"

"Çok değil. Zamanı geldiğinde kuş toteminin düşüncelerime rehberlik edeceğini söyledi. Ve bunun için bir aracıya ihtiyacım olacağını."

Greyvvolfbir süreliğine sessiz kaldı. Ardından, "Hemen hemen her kültürde kuş totemine rastlanır. Gök gürültüsü kuşu Kızılderili mitolojisinde kadim bir figürdür. Yaradılışın bir parçası, Doğa ruhlarından biridir, yüksek bir varlıktır. Ama kuş ruhlarının başka anlamları da vardır." dedi.

"Hemen her zaman kafalar üe bağlantılı olarak ortaya çıkıyorlar, değil mi?"

"Eski Mısır tasvirlerinde sıklıkla kuşa benzer süslü başlıklar görülür. Eski Mısırlılar için kuş, bilinci temsil ediyordu. Kafanın

içinde, tıpkı bir kafes gibi kısılı kalmıştı. Eğer kafan açılırsa kuş uçar giderdi ama gene de onu geri dönmeye ikna edebilirdin. Böylece bilincin de geri dönerdi."

"Yani ben uykudayken bilincim gökyüzünde süzülüyor."

"Rüyalar bir hikâyeden çok daha fazlasıdır: başka zamanlar sana kapalı olan yüksek diyarlarda bilincinin gördüklerini sana aktarırlar. Bir Kızılderili reisinin tüylü başlığını hiç gördün mü?"

"Yalnızca kovboy filmlerinde."

"işte, bu tüylü başlık reisin görünmez ruhunun kafasının içinde hikâyeler yazmakta olduğunu belirtir. Tüylerin nedeni budur. Başka türlü söylemek gerekirse, kafası iyi fikirlerle doludur ve reis olmasının nedeni de budur."

"Kanatlanmış, uçan düşünceler."

"Tüylerin yardımıyla. Çoğu kabilelerde tek bir tüy yeterlidir ve an aynıdır. Kuş totemi bilinci temsil eder. işte bu nedenle bir Kızılderili'nin başına gelebilecek en kötü şey kafa derisini, ya da başlığim kaybetmektir. Bu, bilinçlerinden —muhtemelen geri dönüşü olmamak üzere— ayrıldıkları anlamına gelir." Greyvvolf kaşlarım çattı. "Eğer bu heykelcik sana bir şaman tarafından verildiyse, üstü kapalı bir biçimde senin bilincini, fikirlerinin gücünü ima etmiş olmalı. Zihnini kullanmalısın ama önce onu açman gerek. Ruhun bir yolculuğa çıkmalı ve bu da bilinçdışınla birleşmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Sen neden saçlarına tüy takmıyorsun?"

52

27

c

o

nlamı

Greyvvolf yüzünü buruşturdu. "Çünkü, senin belirtmiş olduğun

gibi ben gerçek bir Kızılderili değilim."

Anavvak sessizleşti.

"Nunavut'ta bir rüya gördüm..." dedi en sonunda.

Greyvvolf buzdağı hikâyesini dikkatle dinledi. "En sonunda denize batacağımı biliyordum,"diye hikâyesini bağladı Anavvak, "ama boğulma düşüncesi beni hiç korkutmadı."

"Orada, dipte ne bulmayı umuyordun?"

"Hayatı."diye yanıtladı Anavvak.

Greyvvolf, kocaman elinin içinde durmakta olan yeşil mermerden

figüre baktı. "Bana doğruyu söyle Leon, Licia ve beni neden gemiye çağırdılar?"diye sordu aniden.

Anavvak gözlerini okyanusa dikti. "Çünkü size burada ihtiyacımız var."

"Hayır, gerçekte yok. Yunuslar konusunda oldukça iyiyim ama

Amerikan Donanması'nda yunus bakıcısı kıtlığı yok Aynca Licia'ya

belirli bir görev verilmedi."

"O mükemmel bir asistan."

"Ondan sana yardım etmesini istedin mi? Ona ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Anavvak gökyüzüne baktı. "Burada olmanızın nedeni sizi istemiş olmam."

"Ama neden?"

"Sizler benim arkadaşlanmsınız."

Bir süre boyunca bir kez daha sessizlik hakim oldu.

"Sanırım öyleyiz."dedi Greyvvolf başıyla onaylayarak.

Anavvak gülümsedi. "Her zaman herkesle iyi geçindim ama tam anlamıyla bir arkadaşa sahip olduğumu hatırlamıyorum. Ve şundan emin olabilirsin; eleştiri meraklısı ukala bir öğrenci ya da gerçek anlamda yumruk yumruğa gelmiş olduğum, kafası delice fikirlerle dolu, cüssesi iki katım kadar biriyle arkadaş olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"O eleştiri meraklısı öğrenci tam da bir arkadaşın yapacağını yaptı."

"Nedir o?"

"Hayatınla ilgilendi. Ama sen ve ben aslında hep arkadaştık. Bana soracak olursan..." Greyvvolfheykelciği havaya kaldırdı ve sırıttı. için kafalanmız kapalı haldeydi."

"Tüm o şeyleri rüyamda görmeme neden olan sence ne?.-A^^ma.

gelip duruyor ve kimse de çıkıp mistik inanışlarım olduğunu

söyleyemez. Ama Nunavut'ta bana bir şey oldu Ve bunu

açıklayamıyorum. ^a^,*buz arazinin üzerindeyken bu rüyayı

gördüğümde, bir şey değişti." f

"Sence ne anlama geliyor?"

"Sonuçta denizin derinliklerindeki yaratıkla öyle değil mi? Belki de yapmam gereken oray^ini^—"

yalnızca bir süre

Aklı

ar tarafından ar tarafından

tehdit ediliyoruz,

c

o

oray^ ini

"Dünya'yı kurtarmak," "Tamam, dediklerimi unut." "Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?" Anavvak, evet anlamında

başını salladı.

"Bence daha yanlış düşünüyor olamazsın. Yıllar boyunca hep içine kapanıp tüm yükünü kendi başına taşıdın. Üzerinde bulunduğun

buzdağı —o sendin. Buz gibi, yanma yaklaşılamaz bir kütle. Ama

orada bu kütle erimeye başladı. Batmakta olduğun okyanus, Yrr Krallığı değil. Bizim dünyamız. Ait olduğun yer orası. Seni bekleyen macera işte bu. Dostluk, sevgi, düşmanlık, nefret ve öfke. Senin görevin kahraman rolünü üstlenmek değil. Bu roller uzun süre önce dağıtıldı ve ölü insanlara aitlerdi. Sen, yaşayanların dünyasına aitsin."

Gece

Her biri farklı şekillerde dinleniyordu. Crovve'un minyon, narin vücudu battaniyeyle sarmalanmıştı ve yalnızca gümüşi gri saçları açıktaydı. VVeaver örtünün üzerine yüzüstü yatmıştı, bir tarafa düşmüş başı yastık olarak kullandığı önkolunun üzerine yaslanmıştı. Kestane rengi saçları yalnızca aralanmış dudaklarını açıkta bırakacak biçimde yüzünü örtüyordu. ShankarTn uykusu huzursuzdu; durmaksızın yatak örtüsünü çekiştiriyor, homurdanıp aralıklarla boğuk bir şekilde horulduyordu.

Rubin çoğunlukla uyanıktı.

Aynı şekilde Greyvvolf ve Delavvare de fazla uyumamışlardı ama onların uyuyamamasının nedeni farklı bir şeylerle meşgul olmalarıydı. îki kabin kadar ötede üzerinde bir t-shirtle yatmış olan Anavvak uyuyordu. Oliviera'nın uyku düzeni konusunda ise ilgi çekici bir durum yoktu.

Johanson, kollan iki tarafa açılmış bir halde sırtüstü uzanmıştı.

Böylesi yayılmacı bir pozisyona yalnızca subaylara ayrılmış kabinler izin verebilirdi. Bu Norveçli'ye öylesine uygun bir pozisyondu ki bir keresinde, eski sevgililerinden biri, onun sanki bir malikanenin

efendisiymişçesine uyuduğun söylemek için uyandırmıştı. Her gece o

şekilde uyuyordu —gözleri kapalıyken dahi hayatı kucaklamak ister

görünen biri gibi.

Uyuyan ve uyumayan kişiler, aydınlatılmış bir dizi ekranı

dolduruyordu./ Her bir monitör kabinlerden birini gösteriyordu. Li

ve Vanderbilt arka tarafta dururken üniformalı iki adam onları

izliyordu.

"Melek gibiler, değil mi?"dedi Vanderbilt.

Delavvare ve Greyvvolf u izlemekte olan Li'nin yüz ifad i değişmedi.

Ses kısılmıştı fakat seviştikleri sırada çıkan belli belirsiz sesler, kontrol odasının serin havasını dolduruyordu.

nu

c

o

"Şu minik güzelle şansımı denemek isterdim," dedi Vanderbilt, VVeaver'ı işaret ederek, "kıçı güzel."

"Vuruldun ona, değil mi?"

Vanderbilt sırıttı. "Of, yapma."

"Cazibeni kullansana."dedi Li. "En az iki yüz kiloluk cazibeye sahipsin."

CIA ajanı alnındaki teri sildi. Bir süre daha monitörleri izlemeye devam ettiler. Li, ekrandakilerin horuldamaları ya da yatakta dönüp dunnalarıyla ilgilenmiyordu. isterlerse tavana asılı uyusunlar, umurunda bile değildi.

Onun için önemli olan nerede olduklarını, ne yaptıklarını ve ne konuştuklarını bilmekti.

"Devam edin unutmayı

dedi. Dışarı çıkarken ekledi, "Kabinlerin hepsini izlemeyi

c

o

13 Ağustos

Ziyaretçiler

Mesajı hiç aralıksız derinliklere gönderiyorlardı —ama bir karşılık yoktu. Saat yedide alarm sesiyle yataklarından kalkıyorlardı ama kimse tam anlamıyla dinlenemiyordu. Dev geminin sallantısı çoğu geceler onları uyutuyordu. Herhangi bir uçuş görevi olmadığı için, Çatı'dan gelen bir gürültü de yoktu. Sıcaklığı daima sabit tutan havalandırmanın vızıltısı zor duyuluyordu ve yataklar oldukça rahattı. Eğer yaşadıkları gerilim olmasaydı, derin bir uyku

çekebilirlerdi. Onun yerine sıkıntılı bir şekilde sızıp, sık sık uyanıyorlardı. Kâbuslar onu ele geçirene kadar, Johanson yatağında mesajlarının Grönland Denizi'nin derinliklerinde nasıl bir olaylar zinciri başlattığını hayal etti.

Binlerce kilometre güneyde olmak yerine Grönland Denizi'nde olmalarını, Bohrmann ve VveaverTn da desteklediği Johanson'a borçluydular. Eğer Rubin, Anavvak ve diğerlerine kalsaydı, temas kurma denemesi Orta Atlantik Dağ Sırası'ndaki volkanların üzerinde yapılacaktı. Rubin'in bunu önermesinin sebebi, bu bölgede yaşayan yengeçlerle Nevv York ve Washington's saldıranlar arasındaki benzerlikti. Ayrıca, sofistike yaşam formlarının gelişmesi için derin denizde doğru koşullara sahip yegane alanlardan biriydi. Hidrotermal bacaların çevresindeki habitat, bunun için idealdi. Beraberinde volkanların kalbinden gelen birçok mineralleri ve yaşam için önemli maddeleri taşıyan sıcak su, görkemli kaya bacalardan yükseliyordu. Solucanlar, midyeler, balıklar ve yengeçler yabancı bir gezegenin koşullarına benzer bir çevre olan bu bacaların etrafında yaşıyorlardı.

Yrr da burada yaşıyor olamaz mıydı?

Johanson onların çoğu argümanının doğruluğunu kabul etmişti ama faktör aynı sonuca varmasını engelliyordu. Birincisi, hidrotermal bacaların derin denizdeki en zengin yaşam alanlarından biri

olmasının yanı sıra en öldürücüsü de olmasıydı. Okyanus plakaları hareket ettikçe, volkanlardan sürekli erimiş kaya püskürüyordu. Böyle bir patlama sırasında bir derin deniz yaşam alanı tamamen yok olabilirdi; gerçi yeni yaşamın tekrar ortaya çıkması

iki

531

O

uzun sürmezdi. Her halükarda, karmaşık ve zeki bir uygarlığın yerleşmek için seçeceği çevre değildi.

ikincisi, yrr ile temas kurmak için şansları ancak onlara yaklaşınca artacaktı. Bu bölgenin neresi olması gerektiği tartışmaya açıktı.

Bütün teoriler, ihtimalle bir noktaya kadar doğruydu. Okyanusların tabanındaki bentik bölgede" yaşadıklarına inandıracak sebepler vardı. Son zamanlardaki anomalilerin çoğu derin deniz çukurlarının yakınlarında gerçekleşmişti. Ama aynı zamanda, evlerinin geniş abisal düzlükler olduğuna dair de kanıt vardı. Ve Atlantik'in ortasındaki yaşam vahalarında var olduklanna ilişkin Rubin'in önerisi de reddedilemezdi. En sonunda, Johanson yrr'm nerede yaşadıklarına değil, şu anda nerede bulunduklarına odaklanmaları gerektiğini önermişti.

Grönland Denizi'nin soğuk suyu dibe batmayı bırakmış ve bunun

sonucunda da Gulf Stream durmuştu. Bu fenomen için ancak iki sebep olabilirdi: ya su ısınmıştı, ya da Kuzey Kutbu'ndaki buzların erimesiyle güneye akan soğuk tatlı sü, Kuzey Atlantik Akıntısının tuzluluk oranını düşürerek suyu hafifletmiş ve böylece batmasını engellemişti. iki açıklama da bölgede çok şiddetli bir hareketlilik olduğunu göstermekteydi. Arktik Okyanusu'nun bir yerlerinde yrr, denizdeki radikal değişiklikleri yaratmakla meşguldü.

Gemiden uzak olmayan bir yerde.

Son olarak, güvenlik meselesi vardı. Her şeyin en kötüsünü bekleme alışkanlığı olan Bohrmann bile, Grönland havzasında bir metan patlamasının gerçekleşme riskinin çok küçük olduğunu kabul ediyordu. Bauer'in gemisinin başına gelen acı olay, kıta yamacını muazzam hidrat rezervlerinin kapladığı Svalbard yakınlarında gerçekleşmişti. Karşılaştırmak gerekirse, Independence ile deniz tabanı arasında 3500 metre yüksekliğinde su kütlesi vardı. Böyle bir derinlikte göreceli olarak çok az metan bulunurdu ve bu büyüklükte bir gemiyi batırması mümkün değildi. Ayrıca bilim insanları Arktik Okyanusu'nun üzerinde seyrederken tedbiri elden bırakmayarak düzenli sismik ölçümler yapmışlar ve hidrat bulunmayan bir pozisyon seçmişlerdi. Açık denizde konumlanmış olan Independence'a en güçlü tsunamiler bile bir şey yapamazdı —tabii, eğer La Palma denize

çökmezse.

Zaten o zaman bütün her şey sona ererdi.

Bilim insanları, geniş yemek salonunda kahvaltı ediyorlardı. An Greyvvolf onlarla değildi. Johanson, alarmın ardından La Palma'da emici boruyu mevzilendirmeye hazırlanan Bohrmann ile birkaç dakika telefonda konuşmuştu. Kanarya Adaları, Kuzey Kutbu'nun bir saat kuşağı gerisindeydi ama Bohrmann saatlerdir uyanıktı.

"500 metrelik bir elektrik süpürgesi nihayet görevin^ başlıyor." dedi gülerek.

"Aman, köşeleri de almayı unutmayın." df^e tl^iy^^tti Johanson.

ın." df^e tl^iyı^tı

c

o

532

Alman'ı özlemişti, Bohrmann iyi bir hırifti. Yinı dı Independenceın güvırtısi ıntırısan kişiliklırlı kaynıyordu. Crovvı ili sohbıt ıdırkın, USS Wasp LHD-8 armalı ufak fincanıyla birinci subay Floyd Andırson içıri girdi. Kahvı makınasına yürüyüp fincanını doldurdu.

"Ziyarıtçilırimiz var." dıdi güçlü bir sesle. Herkes döndü.

"Temas mı kurduk?" sordu Oliviera.

"Mümkün dığil. Habırim olurdu." Crovvı tostundan bir parça kisti vı ağzına attı. Üçüncü ya da dördüncü sigarası küllüktı tütüyordu.

"Shankar, CiC'dı. öylı olsa arardı."

• "Piki o zaman nı? Birisi uçuş güvırtısini mi indi?"

"Bınimlı Çatı'ya gılin," dıdi Andırson gizımli şıkildı, "o zaman görürsünüz."

Uçuş Güvertesi

Açık havada Johanson'un yüzündı soğuktan bir maskı oluştu.

Gökyüzünü bıyaz bürümüştü. Gri dalgalar köpüklü taçlanyla

yüksıliyordu. Gıcı başlayan rüzgâr, güvertenin asfalt zeminine iğne

gibi buz kristalleri yağdırıyordu. Johanson kalın giyinmiş kişilırdın oluşmuş bir grubun gıminin sancak tarafında durduğunu gördü.

Yaklaştıkça, Li, Anavvak ve Greyvvolf u seçti. Aynı anda da grubun

dikkatini çeken şeyi görmüştü.

Independencetan çok da uzakta olmayan bir yerde, kılıca benzer

kara yüzgeçler suyu yarıyordu.

"Orkalar." dedi Anavvak, Johanson onlara katıldığında.

"Nı yapıyorlar?"

Anavvak buz yağmurunun altında gözlerini kısarak ona baktı. "Son üç saattir geminin etrafında dönüyorlar. Yunuslar bizi uyardı. Bence, bizi gözlüyorlar."

Shankar Ada'dan koşarak yanlarına gıldi.

"Nı oluyor?" rt

"Sanırım birisinin dikkatini çıktik." dıdi Crovvı. "Bılki dı bir cıvap

^^ alıyoruz."

Orkalar gımidın bılirli bir uzaklığı koruyorlardı. Sayıları çok

fazlaydı — yüzlerce, diye tahmin etti Johanson. Sabit bir hızda

yüzüyorlardı ve parlak siyah sırtları ara sıra dalgaların üstüne

çıkıyordu. Devriye gezen bir keşif kolu gibi görünüyorlardı.

"Acaba yabancı organizmanın itkisi altında olabilirlır mi?"

Anavvak, gözlırindıki suyu sildi. "Olmaları mümkün?"

"Söylısını," Grıyvvolf çinisini ovuşturdu, "ığır ^u^ıl bıyinlırini kontrol

o

ediyorsa, bu durumda bizi görüyor ya da duyuyor olabilecekleri hiç

aklınıza geldi mi?"

"Haklısın," dedi Anavvak, "onların duyu organlarını kontrol altında tutuyor."

"Aynen. Bu, jölenin gözleri ve kulaklarının olduğu anlamına gelir."

Denize baktılar.

"Her halükarda," dedi Crovve, sigarasından çektiği nefesi buz gibi soğuk havaya verirken, "başladı." Duman dalgalanarak başlarının üzerinde yükseldi.

"Ne başladı?" diye sordu Li.

"Gücümüzü ölçüyorlar."

"Ölçsünler bakalım." ince bir gülümseme Li'nin dudaklarına oturdu. "Her şey için hazırız."

"Bilebildiğimiz her şeye." diye ilave etti Crovve.

Laboratuvar

Rubin ve Oliviera ile güverteden aşağı inerken, Johanson bir

psikozun ne zaman kendi gerçekliğini yarattığını merak etti. Fişeği o ateşlemişti. Elbette, teoriyi o bulmasaydı daha sonra başkası dile

getirecekti. Ama yine de, ürettikleri enformasyon bir hipotezi temel alıyordu. Bilinmeyen yaratıkların gözlerini ve kulaklarım

gördüklerini hayal etmeleri için bir orka sürüsünün Independence'm

etrafında yüzmesi yetmişti. Aslında her yerde yabancıları

görüyorlardı. Mesajı göndermelerinin en önemli sebebi buydu, ve bu

yüzden bir cevap bekliyorlardı.

Beşinci gün. Bir ilerleme kaydedemiyoruz, diye düşündü çaresizlik

içinde. Doğru istikamette ilerlediğimize, bir teorinin peşinden

körlemesine gitmediğimize dair bir göstergeye ihtiyacımız var.

Ayak sesleri yankılanarak rampadan aşağı inip, hangarı geçerek

geminin içlerine ilerlediler. Laboratuvann çelik kapısı kilitliydi.

Johanson şifreyi girdi, ve kapı hafif bir hışırtı ile açıldı. Arka arkaya masa ve tezgah aydınlatmalarını açtı ve çalışma ortamına soğuk bir

beyaz ışık yayıldı. Derin deniz simülas odası arka planda alçak bir

sesle uğulduyordu.

Yürüme yolundan tırmandılar ve tankın içini tamamen izlemelerine

olana veren büyük oval pencereden içeriye göz attılar. iç

projektörlerin ışığında, koşturan küçük beyaz kabuklan ve cılız, uzun bacakları görebiliyorlardı. Bazı yengeçler sanki yollarım kaybetmiş

gibi tereddütlü hareket ediyor, daireler çiziyor ve sanki nereye gitmek istediklerini düşünürmüş gibi ara ara duruyorlardı. Su tankın

zeminine doğru detaylın bulandırıyordu ama su altı

kameraları yakın çekim kayıt yapıyor ve görü masasının

monitörlerine gönderiyordu.

üleri tankın yanındaki kontrol

c

o

nı

"Dünden bugüne bir değişiklik yok." dedi Oliviera.

Johanson sakalını kaşıdı. "Bence birkaç tanesinin kabuğunu açıp, ne olacağına bakalım."

"Yengeçleri mi?"

"Neden olmasın? Basınç laboratuvannda onlan canlı tutabildiğimizi artık biliyoruz. Bu sonuç gün geçtikçe değişmiyor."

"Aslında onlan bitkisel hayatta tutabildiğimizi biliyoruz," diye Oliviera onu düzeltti, "bu karşımızdakine yaşam denebilir mi, bu konuda kesin bir fikrimiz yok."

"Onların içindeki şey, jöle, canlı," dedi Rubin düşünceli şekilde,

"ama yengecin geri kalanı bir otomobilden daha canlı değil."

"Katılıyorum." dedi Oliviera. "Peki bu jölenin olayı nedir? Neden bir şey yapmıyor?"

"Ne yapmasını bekliyorsun?"

"Etrafta koşturmasını." Oliviera omuz silkti. "Bize kıskaçlannı sallamasını. Ne bileyim? Belki kabuğun içinden dışarı çıkmasını. Bu

yaratıklar sahile çıkartma yapmaya, kıyamet koparmaya ve ölmeye

programlanmıştı; şu anki durum onları garip bir pozisyonda

bırakıyor. Emir verecek kimse yok. Basitçe, şu anda stand-by

durumundalar.

"Aynen öyle." dedi Johanson, sabırsızca. "Pille çalışan oyuncaklar gibiler. Mick'e katılıyorum. Yengeçlerin vücutları, şoförlerine sadece bir kontrol paneli sağlayacak kadar sinir dokusuna sahip. Onları

kabuklarından çıkartmak istiyorum. Derin deniz ortamlarında

zırhlarını bırakmak zorunda kaldıklannda neler olacak görmek

istiyorum."

"Peki,"01iviera başını salladı, "o zaman bu partiyi biraz canlandıralım."

Yürüme yolunu terk edip merdivenlerden indiler ve kontrol

masasına ilerlediler. Bilgisayar tankın içindeki çeşitli robotlan

yönetmelerini sağlıyordu. Johanson, Spherobof adında küçük, ve iki

parçalı ROV birimini seçti. Üzerinde iki kumanda kolu olan konsolun

üzerinde bir yüksek çözünürlüklü ekranlar serisi aydınlandı. Biri

tankın içini gösteriyordu. Her şey uzatılmış ve bulanık görünüyordu.

Spherobof un geniş açılı merceği tankın içinin tümünü izleyebiliyordu ama bu yüzden balık gözü görüntüsü veriyordu.

"Kaç tanesini açalım?" diye sordu Oliviera.

Johanson'un elleri klavyede gezindi ve kameranın açısı hafifçe

yukan "Eh, güzel bir Norveç ıstakozu yemeğine en azından bir düzine gere

Tankın duvarlarından biri, içinde her türlü derin deniz

ekipmanının depolandığı iki katlı bir garajı andınyordu. Su altı

robotlannın birçok çeşidi ve boyutlan, her an kontrol masasından

kullanılmaya hazır olarak orada bekliyordu. Simülasyon odasının

içindeki suni dünyaya müdahale etmek için başka bir yol yoktu.

Johanson kontrolleri çalıştırdı, robotun altındaki güçlü ışıklan açtı ve iki itici dönmeye başlaŞı. Alışveriş arabası büyüklüğünŞe ve kutu

şeklinde bir kızak garajdan Şışarı çıktı. Üst yansı makinalar ile

kaplanmıştı, alt kısmı ise etrafı tel örgülü boş bir sepetti. Yapay Şeniz tabanına doğru kaydı ve hareketsiz Şuran yengeçlerŞen oluşan küçük

bir grubun önünŞe ŞurŞu. Gözsüz kavisli kabuklar ve güçlü kıskaçlar

ıkranŞa göründü.

"Şimdi kürenin üzerindeki kamerayı çalıştınyorum." Şedi

Johanson.

Bulanık görüntü, yüksek çözünürlüklü bir yakın plana dönüştü.

Kızak, yengeçlerin üzerinŞe dururken, futbol topundan Şaha büyük

olmayan parlak bir kırmızı topu serbest bıraktı. Spherobot isminin

esin kaynağını tahmin etmek zor ŞeğilŞi. Suyun içinde süzülen topu

tek bir kablo kızağa bağlıyordu, kamerasının parlayan gözü Şosdoğru

ileriye bakmaktayŞı. Star VVars'ta Luke Skyvvalker'ın ışın kılıcı

eğitiminde kullandığı uçan savaş robotunu akla getiriyordu. Aslında, Spherobot alü itici ünitesiyle birlikte sinema perŞesinŞeki atasının detaylı bir kopyasıydı. Su içinde kısa bir mesafe ilerlıŞikten sonra, yengeçlerin tam üzerinŞe Şuruncaya kadar yavaşça dibe çöktü.

Hayvanlar, garip kırmızı topa alt kısmı açılıp içinden ince ve mafsallı iki mekanik kol çıktığında bile aldınş etmıŞiler.

Her iki kolun ucunda bir araçlar grubu dönmeye başlaŞı. Sonra sol

koldan bir robot kavrayıcı, sağ koldan ise bir testere fırladı.

Johanson'un elleri her iki kumanda kolunu kavraŞı ve Şikkatlice

hareket ettirdi, her hareketinŞe robotun kollan Şa hareket eaiyorau.

"Hasta la vista, bebek." Şedi Oliviera.

Kavrayıcı aşağı yöneldi, bir yengeci kabuğunun ortasından kavrayarak kamera merceğinin önüne kalŞırŞı. Ekranda, yaratık canavarmış gibi Şevasa görünüyordu. Çeneleri hareket etti, bacaklın suyu tekmelıŞi fakat kıskaçtan gevşekçe sallanŞı.

"Normal motor aktivitesi," Şedi Johanson, "bacaklın çalışıyor."

"Ama bir yengeç gibi davranmıyor." diye işaret etti Rubin.

"Haklısın. Kıskaçlannı savurmadı ve bir tehdit etme davranışı göstermıŞi. Bu saŞece bir otomat, yürüyen bir makini." ikinci kumanda kolunu itti ve e üstteki düğmeye bastı. Yuvarlak testere dönmeye başlaŞı ve kabuğun yanınŞa kesti. Bir an için yengecin bacaklın çılgınca sarsıldı.

Sonra kabuk kınldı.

Süte benzer bir maŞŞe Şışarı çıktı ve yengecin artıklar inde titreyerek yükseldi.

"Aman Tannm." Şedi Oliviera.

^

Daha önce gördükleri hiçbir şeye, ne bir Şenizanasma ne Şe bir mürekkep balığına benziyordu. Kesinlikle ve tamamen şekilsizŞi.

Kenarları ŞalgalanıyorŞu ve varlık kabarıp ŞüzleşiyorŞu. Bir anviçin Johanson içinde bir

536

O

nn

ışık çakması gördüğünü zannetti ama tank aydınlatmasının parlak

ışığında bir göz aldanması da olabilirdi. Bunu düşünmeye devam

ederken, yaratık yılana benzer bir şekle dönüştü ve hızla kaçarak

kayboldu.

Johanson küfretti, başka bir yengeci aldı ve keserek kabuğunu açtı.

Bu sefer her şey daha hızlı gelişti ve kabuğun jölemsi konuğu onlar

daha göremeden kaçtı.

"Vay be!" Rubin'in heyecanlandığı belliydi. "Gerçek olamaz! Ne biçim bir şey bu?"

"Bayağı kaygan bir şey." dedi Johanson, dişlerini sıkarak. "Lanet olsun. Bu piç kurusunu nasıl yakalayacağız?"

"Neyi dert ediyorsun? Kaçacak bir yeri yok ki?"

"Tankın içinde şekilsiz, renksiz ve tenis topu kadar iki objeyi aramayı sen dene o zaman!"

"Bir sonrakini kızağın sepetinin içinde açabilirsin." diye önerdi Oliviera.

"Ön tarafında tel örgü yok. Oradan kaçar."

"Hayır, kaçamaz. Sepeti kapatabilirsin. Sadece hızlı hareket etmen lazım."

"Becerebilir miyim, bilmiyorum."

"En azından bir dene."

Oliviera haklıydı. Robotun sepetinin önünde yine tel örgüden bir

kapak vardı. Johanson başka bir yengeci yakaladı, Spherobot'u 180

derece çevirdi ve mafsallı kollan sepetin içine uzanabilecek mesafeye gelene kadar kızağa doğru ilerletti. içine ulaştığında döner testereyi yengece yöneltti. Kabuk parçalara aynldı.

Hiçbir şey olmadı.

"içi boş muydu?" sordu Rubin.

Birkaç saniye beklediler, sonra Johanson küre biçimli robotu

yavaşça sepetin içinde gezdirdi.

"Kahretsin!"

Jölemsi yaratık yengeçten hızla uzaklaştı ama yanlış yöne fırladı.

Sepetin arkasına sertçe çarptı. Büzülerek titreşen bir top şekline

büründü, ve tel örgünün arkasında ileri geri sendeledi. Yaratığın

zihin karışıklığı, tabii eğer öyle bir kavrama sahipse, bir-iki saniye sürdü. Sonra gerilerek yassılaştı.

"Kaçmaya çalışıyor!"

Johanson Spherobot'u geri çevirerek sepetten uzaklaştırdı. Robot,

n

kenanna çarptı ve dışan çıktı. Bir kolu sepetin kapağını yakalayarakp^pattı.

Yaratık kağıt kadar incelecek kadar yassılaştı ve kapağa doğru fırladı, çarpmadan birkaç santimetre önce durdu ve bir kez daha biçim değiştirdi. Bu sefer suyun içinde şeffaf bir çan şeklini alana kadar kenarları her yöne doğru genişledi ve hareketsiz kalarak sepetin yansını kapladı. Vücudu eğrildi. Birkaç saniye için bir denizanasına benzemişti ama sonra toparlandı. Tekrar\iriop şeklini almıştı.

"inanılmaz." diye fısıldadı Rubin.

"Şuna bakın!" Oliviera çığlık attı. "Küçülüyor."

Kürenin boyutları yavaşça küçülüyor ve şeffaflığı kayboluyordu. Süte benzer renk bir kez daha yaratığa hakim oldu.

"Dokusu kasılıyor," dedi Rubin, "bu şey, moleküler yoğunluğunu değiştirebiliyor."

"Size bir şey hatırlatıyor mu?"

"Basit poliplerin ilkel formları." Rubin düşündü. "Kambriyen dönemi. Günümüzde hâlâ bu yeteneğe sahip organizmalar var. Çoğu mürekkep balığı dokularını büzebilir ama şekil değiştiremezler. Birkaç tane daha yakalayıp, nasıl tepki verdiklerine bakmalıyız."

Johanson arkasına yaslandı. "Aynısını tekrar yapamayacağım."

dedi. "ikinci denemede bu elimizdeki de kaçacak. Benim için çok hızlılar."

"Tamam. Zaten gözlemlemek için bir tanesi yeterli olacaktır."

"Ah, ben buna emin değilim." dedi Oliviera. "Dediğin iyi güzel de, ben bunların dokularını incelemek istiyorum, havayla temas edince

çözülen artıklarını değil. Belki bu şeyi dondurup, sonra dilimlere

ayırmalıyız."

"Kesinlikle." Rubin büyülenmiş gibi ekrandan gözünü alamıyordu.

"Ama şimdi değil. Önce biraz daha izleyelim."

"Diğer ikisi de hâlâ elimizde sayılır. Onlan görebilen var mı?"

Johanson diğer bütün ekranları açtı. Tankın içi çeşitli açılardan

gözlerinin önüne serildi.

"Kayboldular."

"içerde bir yerde olmalılar."

"Peki, hadi birkaç tanesinin daha kabuklarını açalım." dedi Johanson. "Zaten buna karar vermiştik. Tankın içinde ne kadar çok bu şeylerden yüzerse, birini görme şansımız o kadar artar. Savaş

esirimiz sepetin içinde kalsın — onunla daha sonra ilgilenebiliriz."

Bir düzine kadar yengecin kabuklarını, içlerindeki jöleye benzer

varlıkları yakalamaya çalışmadan açtılar. Yaratıklar; kabuklar

kırıldığı anda ok gib fırlayıp kaçmışlardı.

"Her halükarda, Pfıesteria'dan etkilenmedikleri açıkça görül

Oliviera.

"Tabii ki," dedi Johanson, "yrr birinin diğerine zarar vej olmuştur."

"Sence bu jöle, başka bir genetik mutasyon mu?"

"Bilmiyorum. Doğal olabilir —ya da belki ^ tasarlanmıştır."

"Belki de yrr bunlardır."

belki d

»birisi tarafından

Johanson Spherobot'u kamera sepeti gösterecek şekilde döndürdü,

Yakaladıkları varlığı izledi. Küresel şeklini koruyor ve camdan

yapılmış beyaz bir tenis topuymuş gibi kafesin zemininde yatıyordu.

"Bu şeyler mi?" diye sordu Rubin inanmayarak.

"Eee, neden olmasın?" dedi Oliviera. "Bunları balina beyinlerinde ve Barrier Queen"ûck\ midyelerin altında bulduk; mavi bulutun da içindeydiler. Her yerde onlar var."

"Evet, mavi bulut. O ne olabilir?

"Bir çeşit fonksiyonu olmalı, Yaratıklar onun içinde

saklanıyorlardı."

"Bence jöle de, solucanlar ve diğer mutasyonlar gibi. Bir biyolojik silah." Rubin kafesteki hareketsiz topu işaret etti. "Sizce ölü olabilir mi? Hareket eunivor Belki de dokuları öldüklerinde büzülüyordur."

O anda başlarının üzerindeki hoparlörlerden bir ıslık sesi geldi ve

Peak'in sesi güılecu

"Herkese günaydın Dr Crovve artık burada olduğuna ve böylece ekibimiz tamamlandığına goıc saat 10.30'da havuz güvertesinde bir toplantı yapılacak. Size denizaltıları ve diğer ekipmanları tanıtacağız, dolayısıyla katılmanız bizim için önemlidir Ayrıca, saat lÖ.OO'oa Sancak Komuta Merkezi'ndeki günlük olağan toplantımızı da hatırlaunak isteılm. Teşekkürler."

"iyi ki, hatırlattı,"dedi Rubin. "laKnatuvarda meşgulken, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

"Acaba Nanaimo'dan yeni haberler gelmiş midir7" Oliviera'nın sesinden sıkılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Neden Roche'u aramıyorsun?" diye önerdi Rubin. "Ona kaydettiğimiz ilerlemeleri anlatabilirsin. Belki onun çalışmalarından da çıkan yeni sonuçlar vardır." Johanson'u dürttü. "Hem belki Li'den önce bir şeyler öğreniriz. Böylece toplantıda hava atabiliriz."

Johanson gülümsedi. Rubin'den hoşlanmıyordu. Adam işinde iyiydi ama Johanson'un gözünde kariyerini ilerletmek için annesini bile satabilecek birine benziyordu.

Oliviera, kontrol panelinin yanındaki radyo-telefona doğru gitti ve numarayı aradı. Ada 'nin tepesindeki uydu anteni sayesinde güvertede her türlü elektronik veri iletişimi mümkündü. Geminin neresinde olursa olsun, birçok televizyon kanalını izlemek, cep v:/ televizyonu ve el radyosu kullanmak dizüstü bilgisayar ile internete bağlanmak ve güvenli bir hattan gezegenin üzerindeki her şehri

telefonla aramak mümkündü. Nanaimo ve uzaktaki Kanada'ya bile ulaşmak çok kolaydı. Ohviera, önce Fenvvick, sonra Roche ile konuştu. Dünya'mn her tarafındaki bilim insanlarından oluşan bir ekip ile çalışıyorlardı. Görünüşe göre, Pfiesteria'nın mutasyon spektrumunu sınırlandırmayı başarmışlardı ama kesin bir çözümü hâlâ bulamamışlardı. Aynı sırada yengeç sürüleri Boston'ı da işgal etmişti. Ohviera, onlara kendi bulgularını iletti ve telefonu kapattı.

539 N

V

c

o

"Ne boktan bir iş bu!" diye küfretti Rubin.

"Belki tankın içindeki dostlarımız bize yardımcı olurlar." dedi Johanson. "Bir şeyin onları alglerden koruduğu açık. Güvenlik laboratuvannda bir seans ayarlayalım. Esirimizin ne zaman bize... "

Ekrana bakakaldı.

Kafesteki varlık kaçmıştı.

Onu takip eden Oliviera ve Rubin'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu imkânsız!"

"Hangi cehenneme gitti? Nasıl dışarı çıktı?"

Ekranlarda sudan ve yengeçlerden başka hiçbir şey yoktu.

"Kayboldular."

"Bekleyin bir dakika. içerde o şeylerden en azından bir düzine olmalı. En azından bir —iki tane görebilmemiz lazım."

"Ah, tabii ki oradalar. Ama kafesteki nereye gitti?"

Johanson'un yüzü aydınlandı.

"Belki de haklısın," dedi yavaşça, "sonuç olarak, şekil değiştirme yetenekleri, var. Kafesin tel örgüsü kendini çok inceleştirebilen bir varlığı engelleyemeyecektir."

"Bu şeyler inanılmaz." diye fısıldadı Rubin.

Tankın içini aramaya başladılar. Bütün simülasyon odasını aynı anda tarayabilmek için herkes kendine farklı monitörler seçti. Zum yaptılar, mümkün olan her yeri incelediler ama jöleden eser yoktu. Sonunda, Johanson bütün robotları garajdan çıkardı ama yaratıklar orada da saklanmıyordu.

Yok olmuşlardı.

"Belki tankuı tesisatlarında bir sorun vardır." dedi Oliviera.

"Orada bir yere sıkışmış olabilirler mi?"

"Mümkün değil." diye reddetti Rubin.

"Her şekilde," diye hırladı Johanson, "toplantı saati geldi. Umalım da, yukardayken aklımıza nereye kaçtıklarına dair bir fikir gelsin."

Kafaları karışmış ve sıkılmış bir şekilde simülatörün ışıklarını

kapattılar ve kapıya doğru yürüdüler. Rubin laboratuvar ışıklarını kapattı ve diğerleri koridorda takip etmek için kapıya yöneldi.

Ama laboratuvardan dışarı çıkmadı.

Johanson, adamın kapı eşiğinde durduğunu ve karanlığa doğru baktığım gördü. Yavaşça ona doğru yürüdü, Oliviera da arkasından geliyordu.

Derin deniz simülasyon odasının oval penceresinin arkasınd a bir şey parlıyordu. Soluk ve dağınık bir ışık.

Mayi.

"Mavi bulut." diye mırıldandı Rubin.

540

Karanlıkta bir şeylere çarpma tehlikesine aldırış etmeden, laboratuvann içinden tanka doğru koştular ve hızla merdivenleri tırmandılar.

Mavi parlama suyun içinde asılı duruyordu. Uzaym karanlığındaki bir kozmik bulut gibiydi —ama burada uzay tankın kendisiydi ve içinde de su vardı. Işığın yayılımı birkaç metreküplük bir alanı kaplıyordu. içinde bir şeyler nabız gibi atiyor, kenarları ise alev gibi titriyordu.

Johanson gözlerini kısarak daha net görmeye çalıştı. Kenarlarında neler oluyordu? Sanki oralarda küçük ışık noktalan oluşuyor ve

durmadan artan bir hızla bulutun içine savruluyorlardı. Tıpkı bir kara deliğin yerçekimi alanına kapılan madde parçacıkları gibi.

'

Mavi renk gittikçe koyulaştı.

Ve bulut kendi içine çöktü.

Sanki Büyük Patlama'yı tersinden izliyorlardı. Her şey, parlaklığı artan ve yoğunlaşan merkeze doğru çöküyordu. içinde küçük ışık şimşekleri çakıyor ve karmaşık desenler oluşturuyordu. Bulut arkasında bir girdap yaratarak, artan bir hızla merkezine doğru çekiliyordu ve sonra...

"inanamıyorum." dedi Oliviera.

Camın arkasında bir futbol topu büyüklüğünde küresel bir obje gözlerinin önünde asılı duruyordu. Işık titreşimli bir jöleye benzeyen, mavi ışıldayan yoğun bir madde kütlesi.

Yaratıktan tekrar bulmuşlardı.

Ve onlar birleşip tek varlık olmuşlardı.

Sancak

Komuta

Merkezi

"Tekhücreli organizmalar!" diye haykırdı Johanson. "Onlar tekhücreli organizmalar!"

Heyecandan yerinde duramıyordu. Rubin sandalyesinin arkasına

yaslandı ve sertçe başını salladı. Johanson ileri geri koşturuyordu, böyle bir anda oturması mümkün değildi. "Şimdiye kadar jölemsi

madde ile mavi bulutun iki farklı varlık olduğunu düşünmüştük ama

aslında ikisi de aynı canlı. Bunlar tekhücreli organizmalardan oluşan bileşik bir yapı. Aslında jölemsi madde istediği gibi şekil değiştirmekle kalmıyor —tamamen çözülüp, sonra tekrar hızla bir araya

gelebiliyor."

"Bu yaratıklar kendilerini parçalara mı ayırıyorlar?" diye arkasından sordu Vanderbilt.

"Tabii ki hayır! Tekhücreli organizmalar, jölemsi maddeyi ve mavi bulutu oluşturmak için bir araya geliyorlar. Yengeçlerin kabuklarını açtığımızda, içlerinde jöle topaklarını bulmuştuk. Sadece bir tanesini yakalamayı başardık,

O

diğerleri ise kaçmayı başardılar, Sonra yakaladığımızı da kaybettik.

Hiçbir iz bırakmadan kayboldu. O anda bu gizemi çözemediğime

inanamıyorum. Tekhücreli organizmaları bir kafeste

tutamayacağımız çok açık. Ve çıplak gözle de asla göremezsiniz!

Simülasyon odası içeriden aydınlatılıyor, bu da ışıklar açıkken

biyolojik ışıldama işaretlerini göremediğimiz anlamına geliyor. Aynı sorunla Norveç'te karşılaşmıştık. Çok büyük bir şey kameralarımızın

önünde belirmişti ve o anda Victor'ım projektörlerinden gelen ışıkla solgun bir yüzey görmüştük ama gerçekte parlamaktaydı. Parlıyordu,

çünkü ışıldayan inanılmaz sayıda mikroorganizmanın birleşmesinden

oluşuyordu. Şu anda tankın içinde yüzmekte olan yaratık, yengeçlerin içinden serbest bıraktığımız jölemsi maddelerin bir araya toparlanmış

kütlesi."

"Evet," dedi Anavvak, "bu Barrier Çueen'in karinasındaki şekilsiz yaratığı ve Vancouver Adası yakınlarındaki mavi bulum açıklar...

Elbette — balinaların URA tarafından yapılan video kaydı...

Organizmaların çoğu su içinde serbestçe dolanırken, merkezde bileşip sertleştiler. Bu kütle dokunaçtan oluşturdu. Kendi kendilerini

balinalann kafalannın içine enjekte ediyorlardı, ve — "

"Bir dakika bekleyin." Li elini kaldırdı. "Jöle zaten kafalannın içindeydi."

"O zaman... " Johanson bir an için düşündü. "Bir şekilde bağlantı oluşturdular. Bahse girerim, o şekilde hayvanların beynine giriyorlar.

Belki bir değiş tokuşa tanık oluyoruz. Eski jöle dışarı çıkıyor, yeni jöle içeri giriyor. Tabii, gördüklerimizin bir tür teftiş olma ihtimali de var.

Veya belki beyinlerin içindeki madde dışarıdaki esas kütleye bir

şeyler iletiyordu."

"Bilgi." dedi Greyvvolf.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Johanson.

Delavvare burnunu kırıştırdı. "Yani, istedikleri büyüklüğe

ulaşabiliyorlar mı diyorsunuz? Ne kadar gerekirse?"

"Her şekil ve her türlü büyüklük." Oliviera onayladı. "Bir yengeci yönetaıek için hır avuç içi kadarı yeterli oluyor. Vancouver Adası'nın açıklarında, balinaların önünde gördüğümüz şey ise neredeyse bir ev

kadar büyüktü ve — "

"işte bu keşfimizin en önemli noktası." diyerek Rubin kadının sözünü kes, Ayağa fırlamıştı "Jöle, farklı görevleri gerçekleştirmek için kulla hammaŞŞe."

Oliviera sinirlenmiş görünüyordu.

"Norveç kıta sahanlığında alınan video kaydını dikkatle

'dedi

nefes almadan, "ve sanırım ne olduğunu biliyorum! *Bu maddenin

kıta yamacının çökmesine sebep olan son tetikleyici olduğuna her

türlü iddiaya girebilirim. Gerçeği keşfetmek üzereyiz." . * ^

"Yani her türlü pisliği gerçekleştirebilecek bir ma^a^uldunuz."

dedi Peak, etkilenmemiş bir sesle. "Harika. Peki yrr nerede?\ 1

542

"Yrr mı? Eee — " Rubin sustu. Kendine güveni kaybolmuş

görünüyordu Tereddütle Johanson ve Oliviera'ya baktı. "Şimdi

bizce... "

"Bu organizmaların yrr olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye

sordu Crovve.

Johanson başmı yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Odaya bir süre sessizlik hakim oldu.

Crovve dudaklarını büzdü ve paketten bir sigara çıkardı.

"Mesajımıza hâlâ bir cevap alamadık. Nasıl bir organizma bize

karşılık verebilirdi? Zeki bir varlık mı yoksa zeki varlıklardan oluşan bir bileşik yapı mı? Sen ne düşünüyorsun Sigur? Tankın içindeki

yaratıklar zeki olabilir mi?"

"Spekülasyon yapmanın anlamsız olduğunu çok iyi biliyorsun."

dedi Johanson.

Crovve gülümsedi. "Bunu senin ağzından duymak istedim."

"Zeki olup olmadıklarını nasıl anlayabiliriz? Matematikten

anlamayan, inleyerek hücresinin köşesine sinmiş, korkudan ya da

soğuktan taş kesilmiş bir avuç savaş esiri insan için uzaylı bir zekâ ne düşünürdü?"

"Oh, Tanrım!" Vanderbilt esnedi. "Şimdi kalkıp bir de Cenevre Sözleşmesi'ni ihlal ettiğimizi söyleyecek."

"Sözleşmenin uzaylılar için geçerli olduğunu bilmiyordum." Peak sırıttı.

Oliviera adama küçümseyici bir bakış fırlattı. "Tanktaki madde

üzerinde testler yapmaya başlayacağız." dedi. "Leon, rıhtımda Barrier Çueen'm alt kısmını incelerken gözüne çarpan ne vardı?"

Anavvak ona baktı. "Beni sudan çıkarmalarından önce mi? Mavi

bir parıltı."

"işte bundan bahsediyordum." dedi Oliviera, Li'ye dönerek.

"Askeriyenin her konuda yönetimi elinde tutmasında ısrar

ediyorsunuz ama adamlarınız Barrier Queen'\ haftalardır hiçbir

gelişme elde edemeden araştırdılar. Rıhtımdan aldıkları su

örneklerinin incelenmesinde can alıcı bir şeyleri kaçırmış olmalılar.

Hiç kimse bir parıltı görmedi mi? Ya da suyun içinde

mikroorganizmaların olduğunu?"

"Suyu test ettik." dedi Li.

"Ve?"

"Hiçbir şey bulamadık. Sıradan deniz suyu."

"Peki." Oliviera içini çekti. "Acaba o raporun bir kopyasını alabilir miyim? Bütün laboratuvar sonuçları ile birlikte."

"Elbette." '

"Dr Johanson." Shankar elini kaldırdı. "Nasıl bileştiklerine ya sebeple yaptıklarına dair bir teoriniz var mı?

"Buna ilave olarak," Roscovitz ük defa söz alıyordu, "süreç nasıl işliyor? Ve amacı nedir? Hücrelerden bir tanesi, hey çocuklar 'haydi partiye' mi diyor."

"Bu şart değil," dedi Vanderbilt, kurnazca, "bizim vücud^m^Caki hücreler birlikte çalışmayı pek güzel başarıyorlar ve kimse onlara ne yapmaları gerektiğini söylemiyor."

da bunu ne da bunu ne

imse onlar

c

o

"Sen CIA'in organizasyon yapısından bahsediyorsun, değil mi?"

Li'nin dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Lafına dikkat et, Suzie Wong."

"Hey!" Roscovitz ellerini kaldırdı. "Arkadaşlar, ben sadece bir denizaltı sürücüsüyüm. Ve bu konuştuklarımızı anlamak istiyorum.

Evet, insan hücreleri bir araya geliyor ama bu başka bir şey —

canımız çektiğinde parçalarımıza ayrılmıyoruz. Ayrıca bütün her şeyi kontrol eden bir merkezi sinir sistemimiz var."

"Vücutlarımızdaki hücreler kimyasal sinyallerle haberleşirler."

dedi Delavvare.

"Evet ama bunun anlamı nedir? Bu hücreleri aynı yöne yüzen

balıklardan oluşan bir sürü gibi mi tasvir etmeliyiz?"

"Balık sürüleri, aynı anda aynı yöne doğru hareket ediyor gibi

sadece görünürler," diye açıkladı Rubin, " aslında balık sürüsü davranışı basınçla ilgilidir."

"Onu biliyorum, ben sadece demek istemiştim ki — "

"Balık vücutlarının yanlarında hassas organlar vardır," diye aldırış

etmeden Rubin devam etti, "eğer bir balık pozisyonunu değiştirirse, hareketi su aracılığıyla bir basınç dalgası oluşturur. Bu dalga

etrafındaki bütün balıklar tarafından fark edilir ve onlar da otomatik olarak buna uyarak bütün sürünün aynı yöne dönmesini sağlarlar."

"Biliyorum dedim!"

"Ama tabii ki!" Delavvare'in yüzü aydınlandı. "işte bu!"

"Ne?"

"Basınç dalgalan. Bu jölemsi mac'deden büyük bir kütle basınç dalgalan ile bütün bir balık sürüsünü yönlendirebilir. Balıkların ağlardan kaçabilmelerinin nasıl bir sihirle olabileceğini kendimize soruyorduk. Eh, cevabımız bu olabilir."

"Bütün bir balık sürüsünü yönetmek mi?" diye sordu Shankar, şüpheyle.

"Licia haklı." Greyvvolf tartışmaya katıldı. "Eğer yrr milyonlarca yengeci karaya sürebiliyor ve milyarlarca solucanı kıta yamaçlanna gönderebiliyorsa, balık sürülerini de yönlendirebileceklerine bahse girebilirsiniz. Ve bunu basınç dalgalan ile başarmaları kolay olmalı. Sürünün basınca olan hassaslığı, balıklan avcılardan koruyan neredeyse tek şeydir."

"Tanktaki tekhücrelilerin basınç dalgalarına mı tepki verdiğini iddia ediyorsunuz?" •

"Hayır." dedi Anavvak. "Basınç dalgalarından daha komplike bir yöntem olmalı. Balıklar basınç dalgalan yaratabilirler fakat ya tekhücreli organizmalar?"

"Ama birleşmeyi tetikleyen bir şey olmak zofunn^"

c

o

i,

"Bekleyin," dedi Oliviera, "bakterilerde benzer iletişim biçimlen vardll Mesela Myxococcus xanthus. Toprakta yaşayan bir tür. Küçük

ve dağınık MU iiler halinde hareket ederler. Tek bir hücre yeterince beslenemezse, bir çeşit içlik sinyali verir. Koloninin geri kalanı buna ük başta pek dikkat etmez; ama ne kadar çok hücre acıkırsa, sinyal o kadar şiddetlenir ve sonunda belirli bir sınırı geçer. Bu noktada sürü gittikçe birbirine yaklaşır ve aşamalarla gövdeli vapı denilen kannaşık bir çok hücreli doku oluştururlar. Bu yapı çıplak gözle görülebilir."

"Ne tür bir sinyal?"

"Bir kimyasal madde üretirler."

"Yani koku gibi mi?"

"Evet. Bir dereceye kadar."

Tartışma duruldu. Herkes kaşlarını çatmış, parmak uçlarını

birbirine bastırarak dudaklarını büzmüştü.

"Pekâlâ," dedi Li, "etkilendiğimi söylemeliyim. Büyük bir ilerleme kaydettik. Artık zamanımızı zaten sahip olduğumuz bilgileri

paylaşarak harcamayalım, Bir sonraki adımımız nedir?"

"Benim bir önerim var." dedi VVeaver.

"Lütfen buyurun."

"VVhistler'dayken Leon'un yunus beyinleri hakkında söylediklerini hatırlıyor musunuz? Askeri deneyler ve elektronik implantlar —

sadece basit mikroçipler değil, yapay sinir hücrelerinden oluşan

ağların beynin bölümlerini mükemmel olarak taklit etmesi ve

birbirleriyle elektrik atımları vasıtasıyla iletişim kurmaları. Jölemsi maddenin gerçekten tekhücrelilerden oluşan bileşik bir yapı olduğunu ve bu organizmaların beyin hücrelerinin fonksiyonlarını üstlendiğini, hatta onların yerine geçtiğini kabul edersek —o zaman kendi

aralarında iletişim kurabilirler. Buna zorunlular. Aksi halde,

bileşemez ve şekil değiştiremezlerdi. Belki bütün kimyasal

sinyalleriyle birlikte bir yapay beyin oluşturuyorlar. Belki..."

Duraksadı. "...konak canlının duygulannı, niteliklerini, ve bilgisini de üstleniyorlar. Böylece onu kontrol etmeyi öğreniyorlar."

"Eğer öyleyse, öğrenme kabiliyetleri olmalı." dedi Oliviera. "Ama bir tekhücreli organizma nasıl öğrenebilir?"

"Leon ve ben, böyle tekhücrelilerden oluşan bir sürüyü yapay olara bilgisayarda yaratabiliriz. Onlara görevler verip, ne kadar zamanda

bir b gibi davranacaklannı inceleyebiliriz."

"Yapay bir zekâ mı?"

"Evet ama biyoloji temelli."

"Bu işe yarayabilir. Başlayın." diye karar verdi Li. "Başka önerisi olan?"

"Tarih öncesi yaşam biçimlerinde benzer organizmalann

araştırabilirim." dedi Rubin.

545

c

o

eyin

varlığım

Li onayladı. "Sende yeni bir haber var mı Sam?"

"Aslında yok." Crowe'un sesi bir duman bulutunun altından geliyordu. "Şu an için, bir cevap beklerken bir yandan da eski Scratch sinyallerini deşifre etmeye çalışıyoruz."

"Belki de yrr'a toplama çıkarmadan daha zorlu bir şey yollamalısın." dedi Peak.

Duman dağıldı ve Crovve'un yaşlı ama güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. "Biraz sabret Sal."

Havuz

Güvertesi

Roscovitz tüm hayatını Amerikan Donanması'na adamıştı ve bunu değiştirmek için bir sebep göremiyordu. insanların en iyi oldukları işi yapmaları gerektiğine inanırdı ve kendisi su altında olmayı sevdiğinden denizaltılarla ilgili bir kariyerde karar kılmış ve kumandanlığa kadar yükselmişti.

Fakat aynı zamanda merakın, bir kişinin sahip olabileceği en

önemli özelliklerden biri olduğuna inanırdı. Sadakata, bağlılığa ve vatanseverliğe saygısı çok fazlaydı ama onun doğasına ters düşen körü körüne itaati aptalca buluyordu. Bir gün, denizaltı komutanlarının içinde oldukları dünyadan habersiz yaşadıklarını fark etti ve böylece kendini bilgilendirmeye karar verdi. Elbette bir anda bir biyolog olup çıkmadı ama Roscovitz'in sorgulayıcı aklı, bir asker gibi sadık davranacak ama aynı zamanda da araştırmalarda yönetici görevi görebilecek kıvrak zekâlı insanların peşinde olan donanmanın teknoloji biriminin dikkatini çekmişti.

Independence71 Grönland Denizimde gerçekleşecek bir keşif gezisine hazırlama karan alındığında, Roscovitz gemi için son teknoloji ürünü bir dalış istasyonu kurmakla görevlendirildi, Pek çok kişi gemiyi insanlığın son umudu olarak gördüğünden hiçbir masraftan kaçınılmıyordu. Roscovitz'e bedelini düşünmeden ne gerekiyorsa alması ve ellerinde bulunmayan her şeyi ısmarlaması söylenmişti, tabii işini geminin denize açılmasından önce bitinnesi şartıyla.

Hiç kimse onun insanlı su altı araçları kullanmayı düşüneceğ beklememişti. ilk akla gelen seçenek, Norveçli solucanlann peşine düşmüş olaî Victor adlı araç gibi ROVları kullanmaktı. Öne geçen bir diğ^ .^çenek ise AUVlardı: Victor'un aksine bu araçları gemiye bağlayacaHU^bir kablo bulunmuyordu ve robotların çoğunluğu

yüksek çözünürlüklüAkB^eralar ile mafsalh bir kavrayıcı ya da hassas yapay kollarla donatılmıştı. Hâlihazırda saldınya uğramış ya da ölmüş dalgıçlar düşünüldüğünde, kimse insan hayatlarım riske atmaya yanaşmıyordu. Şu günlerde bir çocuk havuzu bile tehlikeliydi.

ini

546

c

o

i

Roscovitz onların itirazlarını dinledi ve tüm bunları unutmalarını söyledi "in son ne zaman sadece maki nal arı kullanarak bir savaş kazandıkV'diyerek karşı çıktı. "Tabii ki akıllı bombalar fırlatabilir ve düşman hatlarına insansız uçaklar gönderebiliriz ama hiçbir robot bir savaş uçağı pilotunun vereceği Kirden kararlar veremez. Bu görevin bir noktasında aşağı inip sorunu kendimizin halletmesi gerekecek."

Ona aklından geçenin ne olduğunu sordular. ROVlar, AUVlar, dedi, ve ilave olarak silahlandırılmış insanlı deniz altı araçları. Ayrıca bir de yunuslardan oluşmuş bir alay istedi ve bir bilim adamının talebiyle MK-6 ile MK-7'nin |öreve tahsis edilmiş olduğunu duymak onu memnun etti. Yunuslardan kimin sorumlu olacağını öğrendiğindeyse mutluluğu iki katma çıktı.

Roscovitz, Jack O'BannönT şahsen tanımıyordu fakat bu eski dalgıç, deniz kuvvetlerinin belli çevrelerinde oldukça iyi tanınıyordu. işinden ayrıldığında, deniz kuvvetleriyle bütün ilişkilerini kesmişti. Roscovitz, O'BannonTn bir kalp yetersizliği sorunu olmadığını gayet iyi biliyordu ve adamın tekrar bir askeri geminin güvertesinde olduğunu duyduğunda şaşırmıştı.

Üstleri onu, insanlı deniz altı araçlarına ihtiyacı olmayacağına ikna etmeye çalıştılarsa da bir türlü Roscovitz'e söz geçiremediler. En sonunda izni almıştı.

Ardından onları bir kez daha şaşırttı.

Donanma Komutanlığı, Roscovitz'in devasa helikopter gemisinin kıç tarafını Ruslar'm MiR, Japonlar'ın Shinkai ve Fransızlar'ın Nautile'i gibi önemli denizaltı modelleriyle donatmasını bekliyordu.

Bu araçlar, ve tabii eski dost Alvin, 3000 metre derinliğe inebilecek birkaç aracın arasındaydılar. Ama Roscovitz daha yenilikçi fikirlerin peşindeydi. Shinkai 6500 metre derinliğe inebiliyor olabilirdi ama dalışı ve çıkışı balast tanklarının doldurulup boşaltılmasına bağlıydı. Aynı durum MIR ve Nautile denizaltıları için de geçerliydi. Ancak Roscovitz öngördüğü, alışılagelmiş derin deniz keşiflerinden değildi: bu, bilinmeyen bir düşmana karşı girişilen bir savaştı. Sıradan deniz altı araçlarına güvenmek, bir hava savaşında sıcak hava balonları kullanmaya benzeyecekti. Derin deniz dalış araçlarının büyük

çoğunluğu, kendi amacı için fazlasıyla hantaldı. Onun istediği derin deniz jetleriydi.

Deniz altı savaş jetleri.

isteklerine uygun çerçevede çalışan bir şirket bulması fazla vaktini alm^^^S/ Kaliforniya'da, Point Richmond'da bulunan Havvkes

Okyanus Teknolojj^î^ mükemmel bir üne sahipti ve bu yalnızca

içinde bulundukları endüstri ile sınırlı değildi. Her ne zaman ileri teknolojili aletler gerekse, Hollyvvoo^b-u şirketin

m Havvkes, ayallerini

uzmanlığına başvuruyordu. Ünlü bir mühendis ve mucit olan

firmayı doksanlı yılların ortalarında kendi deniz altında

gerçekleştirebilmek için kurmuştu.

Roscovitz isteklerini listelemiş ve büyük miktarda nakitle birlikte

masaya

ood

ım ^^Ham 1 h

547

c

o

koymuştu. Bir tek koşulu vardı: firma, denizaltının inşasını

kendilerine tanınan çok kısa sürede bitirmek zorundaydı.

Teklif edilen yüklü para, anlaşmanın imzalanmasını sağlamıştı.

Bilim insanları, tepeden tırnağa onlara ısı yalıtımı sağlayan yapay

kauçuktan kıyafetlerine bürünmüş halde saat on otuzda iskelede

dizildiklerinde Roscovitz, bir kez olsun kendisi onlara bir şeyler

öğretebileceği için memnundu. Ordu ve mürettebat için atamalar

Norfolk, Virginia'da gerçekleşmişti. Pek çoğu Donanma Özel

Birlikleri üyesiydi, suya öylesine alışkınlardı ki neredeyse yüzgeçleri çıkacaktı. Ama Roscovitz bilim insanlarının da derin deniz uçuşu ve

savaşı konusunda bilgili olduklarından emin olmak istiyordu. Keşif

sırasında bir şeyin gerçekleşebileceği ve sivillerin belirleyici bir rol üstlenmeleri gerekebileceğini biliyordu.

Baş teknisyeni Kate Ann Brovvning'e, dört deniz altı aracından

birini indirmesi talimatını verdi. Deepflight 1 onlara doğru yavaşça aşağı inmeye başladı. Botun alt kısmı tekerlekleri olmayan abartılı bir Ferrari'ye benziyordu, dört uzun, ince silindirle donatılmıştı.

Havuzun lam üstünde, güvertenin dört metre yukarısındaki göz

hizasında asılı durana dek bekledi. O açıdan bakıldığında,

alışılageldik deniz altı araçlanyla pek az ortak yöne sahipti. Yassı, geniş ve neredeyse dikdörtgenimsi biçimi, kıç tarafında bulunan dört itici ve ön tarafına doğru çıkıntı yapan iki yarı saydam pilot kabiniyle daha çok bir uzay gemisini andırıyordu. Saydam kubbelerin hemen

altında ise bir çift eklemli kol, aracın baş tarafından dışarı

uzanıyordu. En çok dikkat çekeni ise aracın kısa kanatlarıydı.

"Bir uçağa benzediğini düşündüğünüzü sanıyorum,"dedi Roscovitz,

"düşünceniz doğru sayılır. Bu bir uçak ve su altında uçaklar kadar manevra kabiliyetine sahip. Kanatlar tıpkı bir uçağınkiyle aynı amaç için kullanılıyor, profili aksi yönde açılanmış. Bir uçağın kanatlarının altında oluşan basınç, üstündekinden daha yüksektir ve bu durum

aracın yükselmesini sağlar. Bir Deepflight'm kanatlan ise suyun

kaldırma kuvvetinin etkisine karşı koyan, aşağı doğru bir kuvvet

oluşturur. Dümen sistemi bile, havacılık prensipleri düşünülerek

oluşturuldu. Bir taş gibi batmıyorsunuz; altmış dereceye kadar

eğilebilen bir açıyla hareket ediyorsunuz ve böylece bir yandan öteki yana ya da aşağı ve yukarıya zarif bir biçimde hareket

edebiliyorsunuz.""Elini düz^Jbi^' biçimde tutup bu hareketleri gösterirken kendi ses efektlerini de katıyordu. Kabinleri işaret etti.

"Bir hava aracıyla belirgin farklılıklanndan biri, oturmuyor olmanız.

Yüzü koyun biçimde uzanıyorsunuz. Bu şekilde aracın yüksekliği, 3

metreye altı metrelik bir yüzey alanında 1.4 metrede kalabiliyor."

"Ne kadar derinliğe dalabilir?"diye sordu VVeaver.

^ıj

"Ne kadar isterseniz. Doksan dakikadan daha kısa bir süre içinde Mariana Çukuru'nun dibine bir uçuş gerçekleştirebilirsiniz. Bu bebek saatte on iki deniz

O

J

millik bir hıza çıkabilir. Dış gövdesi seramikten, saydam kubbeler ise akrilikten yapıldı ve titanyumla çevrili. Tüm derinliklerde güvenli. Aynı zamanda harika bir panoramik görüş de sağlıyor ki işte bu sıvışalım mı yoksa nişan mı alalım kararını vermemize yardımcı olacak." Alt kısmı işaret etti. "Deepflight'l&nmm dört torpido ile donattık. ikisi az miktarda bir patlayıcıya sahip —bir balinayı yaralayabilecek ya da belki de öldürebilecek kadar. Diğer ikisi ise daha fazla hasar verebilir. Bunları bir kayayı parçalamak ya da bir balina sürüsünden kurtulmak için kullanabilirsiniz. Ama rica ederim ateşlemeyi pilota bırakın, tabii ölmemiş ya da bilincini kaybetmemişse, ki böyle bir durumda zaten fazla bir seçeneğe sahip olmayacaksınız."

Roscovitz ellerini çırptı.

"Test uçuşu için ilk sırada olmak konusunda aranızda kavga edebilirsiniz. Ayrıca bilmeniz gereken bir şey daha var. Aracın yakıtı size sekiz saatlik bir süre tanıyacaktır. Eğer herhangi bir yerde sıkışırsanız, yaşam destek sistemi size doksan altı saat yetecek oksijen sağlayacaktır. Her halükarda da endişeye gerek yok —o zamana kadar Tanrı'nın özel ordusu, Amerikan Donanması sizi kurtarmaya gelmiş olacaktır. Şimdi... ük kim denemek istiyor?"

"Su olmadan mı?"diye sordu Shankar, havuza şüphe dolu bir bakış atarak.

Roscovitz sırıttı. "15Ü00 tonluk su yeterli olur mu?"

"Eee... şey, sanırım."

"O halde başlıyoruz. Hadi havuzu dolduralım."

Muharebe Bilgi Merkezi

Roscovitz bilim insanları grubuna eğitim verdiği sırada, Crovve ve Shankar'ın yerine bakmaları için iki telsiz operatörü görevlendirilmişti. Adamlar zaman öldürüyorlardı. Aslında yapmaları gereken şey sadece ağızlarını kapalı kulaklarını ise açık tutmaktı ama bilgisayara ve Shankar'm Birleşik Devletler'dekj SOSUS ekibine güvenebileceklerini biliyorlardı. Derinlerden gelen herhangi bir ses, sayısız elektronik sistem ve insan duyulan tarafındaj kıyıda yakalanıp fıltrelenerek, ayrıntılı bir analiz ve raporla Independent geri gönderilecekti. Crovve'un mesajı Independence'tan yollanmıştı ^ve te^t. gelecek bir karşılığı bekliyordu, fakat o pek çok dinleme istasyonunda yalnızca bir tanesiydi. YrrTn cevap vermesi durumunda, ses Atlantik Okyanusu'nda bulunan hidrofonlar sistemi tarafından yakalanac^^V^dmdan hidrofonlar arasındaki mesafe ve sinyalin sırasıyla her bir hidrofona ulaşma

oıCuSu konumu

süresi hesaplanarak bilgisayar sinyalin gönderilmiş olduğu

belirleyecekti. Ardından bu bilgi, CiC'ye iletilecekt^Jk Xir

Teknolojinin gücüne güvenmekte olari adamlar müzik konusunda

hararetli

549

amlar müz

bir tartışma içindelerdi. Beyazların yaptığı hip-hop konusunda

öylesine kendilerini kaptırmışlardı ki, ekranlara bakmak akıllarına

gelmemişti. En sonunda biri kahvesini almak için uzandığında

ekranlara göz gezdirdi ve bakakaldı.

"Tanrım! Bu da neyin nesi?"

iki ekranda da renkli dalgalar oynaşıyordu.

Diğer adam da gözlerini ekrana dikti. "Ne zamandan beri

oradalar?"

"Bilmem." Telsiz operatörü çizgilere baktı. "Kıyıdaki ekip tarafından bilgilendirilmiş olmamız gerekirdi. Neden bizi

aramıyorlar? Onlar da bu sinyalleri alıyor olmalılar."

"Crowe'un mesaj göndermek için kullandığı frekans mı bu?"

"Hiç bana sorma. Ama duyulabilir bir ses alamıyorum —sesötesi ya da sesaltı olsa gerek."

Diğer operatör bir anlığına düşündü. "Hidrofonların en yakında

bulunanı Nevvfoundland sahilinin açıklarında. Sesin ilerlemesi biraz vakit alır ama bizden başka hiç kimse bu sinyali yakalayamıyorsa... "

"Bulunduğumuz yerden geliyor."

Deepflight

Büyük balast tankları suyla dolarken hidrolik sistem gürültüyle

çalışmaya başladı. Independence'm kıç tarafı, içeri deniz duyu

dolarken yavaşça suya batmaya batıyordu.

"Suyu oluklardan da içeri a!abiliriz,"diye gürültüde sesini duyurmak için bağırdı Roscovitz, "ama bu kapaklan aynı anda

açmamız anlamına gelir ki, güvenliğimizi tehdit eder, bu nedenle

bundan kaçınıyoruz. Bu işi özel olarak tasarlanmış bir pompalama

sistemiyle hallediyoruz. Kapalı devre bir boru sistemi güverteyi suyla dolduruyor. Buraya gelinceye dek defalar filtreleniyor. Havuz, tıpkı oluklar gibi sensörlere sahip, böylece hav atlamadan evvel suyun

güvenli olduğundan emin olabilirsiniz.

"Araçları havuzda mı test edeceğiz?"diye sordu Johanson.

"Tabii ki hayır —onları dışarıda uçuracağız."

Yunus bölüğü orkaların geri çekildiğine dair raporunu vermiş

olduğundan Roscovitz birkaç dalışı göze alabilecekleri konusunda

tatmin olmuştu.

"Tanrım!" Rubin gözlerini havuzdaki köpüren suya dikmişti.

Olduğu yerde donakalmıştı. "Sanki batıyonnuşuz gibi."

Roscovitz ona sırıttı. "Batmakta olan bir savaş gemis e bulundum, inan bana, buna benzer hiçbir yanı yok."

Devasa geminin kıçı metre metre suya ^^tıy^du. Independence,

zeminin

iş olduğu

c

o

oru

eğildiğini kimsenin hissedemeyeceği kadar büyüktü. Değişim

minimal düzeydeydi —fark etmek için bir su terazisi kullanmak

gerekirdi— ama havuz güvertesi üzerindeki etkisi şaşırtıcıydı. Su

seviyesi, iskelenin kenarına değene dek yükseldi. Birkaç dakika içinde güverte dört metre derinliğinde bir havuza dönüşmüştü. Artık

yunusların bulunduğu tank su altında kalmıştı ki bu da yunusların

tüm güverte boyunca yüzmelerine izin veriyordu. Zodiaclar, bende

sıkıca bağlı halde su yüzeyindeydiler. Deepflight 1, sakince dalgaların üzerinde inip kalkıyordu.

Brovvning tepelerindeki ray sistemiyle bir başka deniz altı aracını

indirdi. Kontrol panelinin önünde, kumanda kolunu idare ediyordu.

Araçları teker teker, iskelenin yanında sıralanacak şekilde

monorayda ilerletti. Ardından pilot kabin kapaklarını açtı. Savaş

uçağı kokpitlerininki gibiydiler.

"Kabinlerin her biri birbirinden bağımsız olarak açılıp

kapanabilir."diye açıkladı kadın. "içeri girmek kolay olmasına karşın ük denememizde sırılsıklam olabilirsiniz. Su, havuza dolarken

ısıtıldığından on beş derecelik ılıklıktadır ama sakın kıyafetlerinizi çıkarmayı düşünmeyin. Okyanusa kıyafetsiz düşmüş olmanız

durumunda her şey birkaç dakika içinde sona erebilir. Grönland

sahilinin açıklarında su ısısı en fazla iki derecedir."

"Sorunuz var mı?" Roscovitz grupların ilkini organize edip bilim insanlarını pilotlarla eşleştirdi. "O halde gidelim. Gemiye yakın kalacağız. Yunus bölüğündeki dost canlısı meslektaşlarımız bize

işlerin yolunda olduğunu söylüyor ama her an her şey değişebilir.

Leon, sen benimle geliyorsun. Deepflight / 'i alacağız."

Araca atladığında bu bir yandan ötekine yalpalanmasına neden

oldu. Anavvak onu taklit etmeye çalıştı fakat dengesini yitirip suya düştü. Alelacele yüzeye çıktığında kahkahaları duydu.

"Sanırım demek istediğim buydu."dedi Brovvning kuru kuru.

Anavvak kendisini aracın gövdesine çekip, kamının üzerinde

kayarak kabine girdi. Beklentisinin aksine içerisi rahat ve ferahtı.

Tam olarak dümdüz, uzanmıyordu; kabin hafifçe yukarı meyilliydi

böylelikle vücudu, havalanmış birkayakçınınkini andıran bir

pozisyondaydı. Önünde bir kontrol paneli gördü. Roscovitz aracın güç kaynağını açtığında kabin kapakları sessizce kapandı.

"Pek Ritz'e benzemiyor ha, Leon?"

Ses hoparlörlerden patlarcasına çıkıp AnavvakVn kulaklarına

doldu. çevirdi. Bir metre ötesinde Roscovitz akrilik kabin kapağından sırıtıyordu. "Önündeki kumanda kolunu görüyor musun? Size

ara^ınVi^u^a^a benzediğini söylemiştim ya... işte, onunla uçuyor.

Yani araçıft^rMçak gibi kullanmayı öğrenmen gerekecek —irtifa

kazanıp alçalmayı, fcö^^şleri. Dört yöne hareket etmeyi

becerebilmelisin. Araç, belli bir ¦^okt^a durmasını sağlayan yeterli karşıt kuvveti oluşturabilecek dört iticiyle donatılmış durumda.

551

iticiyle do

Önce ben bir tur aracı süreceğim ve ardından kontrolü sen

devralacaksın ve ben de sana neyi yanlış yaptığını anlatacağım."

Birdenbire araç öne doğru eğildi. Akrilik kubbelerin üstü suyla

kaplandı ve yumuşak bir eğimle aşağı meyillendiler. Aracın önünde ve kanatlarında yer alan projektörler yandı. Anavvak havuzun dibindeki

kaplamanın kaydığını gördü, artık oluğun girişinin üzerinde

duruyorlardı. Geçit açılıp, tamamen aydınlatılmış, en ucunda koyu

renkli çelik bir kapak bulunan bir bacayı meydana çıkardı. Deepflight yavaşça batarak baca boyunca ilerledi ve tepelerindeki cam kapaklar

kapandı. içinin bulandığını hissetti.

"Merak etme,"dedi Roscovitz, "hızla çıkmamızı sağlayacaklardır.

Esas zaman alan oradan geri çıkmak."

Çelik kapaklar sarsıntıyla harekete geçtiler. Devasa metal paneller ayrılırken manzara ortaya çıkmaya başlamıştı: derinliğin sonsuza uzanan karanlığı. Deepflight bilinmezliğe doğru batmaya başladı. Roscovitz hız verip araçla bir kavis çizdi. Araç yana yatmıştı. Anavvak büyülenmişti. Daha evvelden okyanusun üst katmanlarında kullanılmak üzere tasarlanmış küçük geleneksel dalış araçlarını kullanmıştı ama bu farklıydı. Deepflight, suda sanki havalanmış bir uçakmışçasına hareket ediyordu. Ve hızlıydı da! Bir arabada, saatte on iki deniz miline denk gelen 14 millik bir hız yavaş görünebilirdi ama suyun altında Deepflight müthiş bir hız sergiliyordu.

Independence'm altından uzaklaşıp, suyun dalgalı yüzeyinin tepelerinde belirmesini hayranlıkla izledi. Roscovitz denizaltının burnunu dik bir açıyla indirdi. Bir kez daha yana döndü, helikopter gemisinin kıç tarafına yöneldi ve dalışa geçti. Tepelerinde, geminin devasa dümen kanadı vınlıyordu.

Ardından Roscovitz keskin bir biçimde aracı yana yatırdı. Anavvak her an için önlerinde bir orkanın yuvarlak siyah-beyaz yüzünü görmeyi bekliyordu ama bunun yerine iki yunus içeri bakmaya başladı. Başlarındaki kameralarla deniz altı aracının etrafında kaygısızca dolanıyorlardı.

"Gülümse Leon!"diyerek güldü Roscovitz. "Kameraya

yakalandın!"

Ardından bir ışık panldadı. "Şimdi sıra sende,"dedi Roscovitz,

"eğer bir şey yanımıza takılıp bizi yemeye çalışırsa, kahvaltı niyetine ona torpidolarımız sunarız. Ama bununla ben ilgilenirim. Sen dümene

odaklan." A

Anavvak bir anlığına afalladı. Kumanda kolunu tutuşu sıkılıştı.

Rosco^z) ona ne yapacağını söylememişti, o da dümdüz ilerledi.

"Hey Leon, direksiyonda uyuklamak yok. Bundan daha he

yolculuklarında bulunmuşnım."

"Ne yapmamı istiyorsun?" •

"Herhangi bir şey. Bizi Ay'a uçur!"

nlı otobüs

Bu senaryoda başlıyor.

**4 **

Ay aşağımızda olsa gerek, diye düşün 552

ü Anavvak. işte

c

o

ı

Kumanda kolunu ileri itti.

Deepflight'm bumu ani bir hareketle aşağı baktı ve derinlere inmeye başladılar. Anavvak gözlerini karanlığa dikmişti. Kumanda kolunu kendine doğru, bu kez daha nazikçe çekti. Araç düzleşti. Bir dönüş denedi fakat bu çok sert olmuştu. Bir defa daha denedi. Dümeni çok sarsarak kullandığının farkındaydı ama gerçekten de kolaydı. Pratik yapma meselesiydi.

Ötede ikinci bir Deepflight gördü. Birdenbire bu hoşuna gitmeye başlamıştı. Saatlerce devam edebilirdi.

"Fena değil, Leon. Tekniğinin herhangi birinde deniz tutmasına yol açabileceğini söyleyebilirim ama bu çözemeyeceğimiz bir sorun değil.

Şimdi aracı düzleştir. Harika. işte böyle, şimdi akıntıya bırak. Haydi şimdi mafsallı kollan çalıştırmayı deneyelim. Öğrenmesi çok kolay."

Beş dakika kadar sonra Roscovitz kontrolleri yeniden alıp aracı yavaşça bacanın içine soktu. Su geçidinin içinde acı verici bir dakika geçirdikten sonra cam kapaklar açıldı ve su yüzüne çıktılar. Anavvak geri dönmüş olduklan için üzgün değildi: orkaların sabahın erken saatlerindeki ziyaretleri sinirlerini altüst etmişti. Ve deniz, tecrübesiz bir pilotun üzerine salabileceği pek çok şeye gebeydi.

Roscovitz kabinleri açtı, kendilerini yukarı çekip iskeleye çıktılar.

Floyd Anderson onları bekliyordu. "Nasıldı?" diye sordu. Umursamaz görünüyordu.

"Eğlenceli."

"Evet arkadaşlar, parti sona erdi." Birinci subay diğer denizaltının su yüzüne çıkmasını izledi. "Kafanızı suya gömdüğünüz anda bir

şeyler oluyor. Bir sinyal aldık."

"Ne?" Crovve onlara katıldı. "Nasıl bir sinyal?"

"Biz de sizin söyleyebileceğinizi umuyorduk." Anderson gözlerini kadının arkasına dikti. "Güçlü bir sinyal, ve yakınlarda bir yerden geliyor."

Muharebe

Bilgi Merkezi

"Alçak frekansta bir sinyal," dedi Shankar. "Scrateh ile aynı düzende.

Shankar ve Crovve CIC'ye aceleyle koştular. Aynı zamanda

kıyıdaki istasyondan da teyit gelmişti. Hesaplamalarına göre, ses

IndependenceTn bulunduğu bölgeden geliyordu.

Li içeri girdi. "Ne olduğunu anlayabiliyor musunuz? "Hemen değil." Crovve başını salladı. "Bilgisayann ; ^na ihtiyacımız var.

Sinyali ayrıştırıp, içinde belli düzenler aram^)^^ lıyız, "O zaman gelecek sene görüşürüz."

"Bizi kritik mi ediyorsunuz?" diye hırladı Shankar, sinirle.

"Sadece makul bir zaman içinde nasıl deşifre edebilmeyi

düşünüyorsunuz, onu merak ediyordum. Üstelik bir de NOAA'daki

arkadaşlarınız Scratch'in içeriğini yıllardır çözememişken."

"Bunu şimdi mi sorguluyorsunuz?"

"Çocuklar, kavga etmeyin." Crowe, eşeleyerek sigaralarını aradı ve bir tane yaktı, "Size yabancı bir zekâ ile iletişim kurmanın çok farklı bir mesele olduğunu anlatıp durdum. Dün gönderdiğimiz, büyük

ihtimalle yrr'ın ilk defa deşifre etmeyi başardığı insan mesajı oldu.

Aynı formatta cevap vereceklerdir."

"Gerçekten aynı kodlamayı kullanacaklarım düşünüyor musun?"

"Eh, eğer yrr gerçekten varsa, eğer bu bir mesajsa, eğer

kodlamamızı anladılarsa, eğer bizimle konuşmaya ilgileri varsa —o

zaman, evet."

"Neden duyabileceğimiz bir frekansı değil de, sesaltı spektrumunu kullanıyorlar?"

"Neden kullanmasınlar?" diye sordu Crovve, şaşkınlıkla.

"Daha diplomatik olurdu."

"Eğer bir Rus sana kötü bir ingilizce ile hitap etse, ona Rusça mı cevap verirdin?"

Li omuzlarını silkti. "Peki, tamam. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Mesajımızı göndermeyi keseceğiz. Bu onlara cevaplarını aldığımızı gösterecek. Bizim kodumuzu kullanıp kullanmadıklarını yakında

anlarız, Deşifre edilmesinin mümkün olduğu kadar basit olmasını

sağlamışlardır. Bizim bunu başarmak için yeterince zeki olup

olmadığımız ise tabii başka bir soru."

Müşterek

istihbarat

Merkezi

aarçı

VVeaver imkânsızı başarmaya çalışıyordu. Zeki yaşamın evrimi üzerine şu ana kadar yapılmış araştırmaların varlığını dikkate almadan, onların bütün sonuçlarını kanıtlamaya çalışıyordu.

Crovve, uzaylı medeniyetler üzerine olan bütün teorilerin aslında aynı birk somya bağlı olduğunu açıklamıştı. Bunlardan biri şuydu: Zeki yaşam formlar ne kadar büyük ya da küçük olabilirler? SETi içinde odak noktası »ıldı, iletişim olmasından dolayı, insanlar gözlerini gökyüzüne OİI gezegenlerdeki yaşamları düşleyen ve temas kurmak isteyen uzaylılar üzerine varsayımlarda bulunuyordu. Böyle yaratıkların karada yaşaması gerekirdi ve bu yüzden boyutları ile ilgili açık sınırlamalar vardı.

Son zamanlarda astronomlar ve astrobiyologl ar Dünyi Kütlesinin yüzde 85'inden az, yüzde 133'ünden fazla olmayacak^bir'^^l^nin, bir ya da iki milyar yıl içinde zeki yaşamın gelişmesine olanak sağlayacak yüzey

o

sıcaklıklarını oluşturabileceğini düşünüyorlar. Bu kurgu gezegenin olası farklı boyutları, kendi yerçekimi alanı ve dolayısıyla orada

yaşayan canlıların vücut yapıları için değişik senaryoların

üretilmesine sebep olmuştu. Teoride, Dünya benzeri bir gezegende bir canlı varlığın ulaşabileceği ölçüler sonsuzdur. Pratikle ise, vücudunun kendi ağırlığını kaldırma kapasitesi üe sınırlıdır. Dinozorlar, elbette, olağanüstü büyük kemikler geliştirmişlerdi ama beyinleri küçük ve

zayıf kalmıştı. Sadece hantal hantal dolaşmak ve beslenmek için

yapılanmışlardı. Bu yüzden hareketli zeki canlılar için aşağı yukarı bir hesap ortaya çıkıyordu: on metreden daha fazla büyüyemezlerdi.

Daha ilginç olan soru ise ne kadar küçük olabilecekleriydi.

Karıncalar zekâ geliştirebilir miydi? Ya bakteriler? Veya virüsler?

SETi araştırmacıları ve astrobiyologlann bunu öğrenmeyi istemek

için iyi bir sebepleri vardı; galakside Dünya'nın bulunduğu bölgede

insan benzeri bir medeniyet olmadığı, neredeyse kesin gibiydi. Bu

yüzden bilim insanları Mars ya da Jüpiter'in uydularının birinde

başıboş dolaşan sporlar veya birkaç tekhücreli organizma bulma

umuduna tutunmuşlardı. Yaşam olarak tanımlanabilecek en küçük,

fonksiyonel birimi aramaya başladılar, bu da onları kaçınılmaz

olarak karmaşık organik moleküllere, enformasyon depolayan ve

kullanan en küçük, bağımsız birimlere yöneltti. Bir molekül zekâ

sahibi olabilir miydi?

Cevap, kesin bir hayır idi.

Ama insan beynindeki sinir hücreleri de ayrı ayrı zeki değildi.

insanların zeki olmasını sağlayan beyin-vücut oranı, yüz milyar sinir hücresi gerektiriyordu. insandan daha küçük bir canlının zekâ sahibi olabilmesi için belki daha az sayıda hücre yetebilirdi, ama sinir

hücrelerini oluşturan moleküllerin boyutlarını değiştirebilme imkânı yoktu —ve hücreler belirli bir miktarda değillerse, o zaman zekâ

kıvılcımı da pırlamıyordu, Karıncaları sınırlayan faktör işte buydu; bilinçsiz bir zekâya sahipmiş gibi görünseler de, beyinlerindeki hücre sayısı yetersizliğinden asla yüksek bir zekâya sahip olamayacaklardı.

Karıncalar akciğerlerle değil, vücut yüzeyi üzerinden nefes

aldıklarından ve oksijeni hücrelere ilettiklerinden, daha

büyüyemezler —belli bir boyutu aştıktan sonra solunum sistemleri

çalışmayacaktır— ve daha büyük beyin geliştiremezler. Karıncalar ve

diğer böcekler, evrimin aynı çıkmaz sokağında kapalı kalmıştır. Bilim insanları, zeki bir yaşam formu için mümkün olan en küçük boyutu

on santimetre olarak saptamışlardır, bu da sürünen bir Aristo ile

karşılaşmayı neredeyse imkânsız kılmıştır. Tekhücreli bir zekâ ise

düşünülmüyordu bile.

Bütün bunlar, zekâyı ve tekhücrelileri anlamlı bir şekilde bir araya getirmek için, bilgisayarı programlamaya oturan VVeaver'ın aklının

bir köşesindeydi.

Laboratuvardaki keşiften sonra, genel olarak hakim olan hava

şüphecilikti. Jölemsi madde, gerçekten zeki olabilir miydi? Tekhücreli organizmalar

O

yaratıcılık ve bireysel farkındahk geliştiremezdi. Yüksek

rakamlarda bir araya gelmiş tekhücrelilerin, teorik olarak bir beyin ya da hücrelerden meydana gelen bir vücut oluşturabileceğini kimse

tartışmıyordu. Görünüşe göre, URA tarafından Vancouver Adası

civarında füme alınan mavi bulut milyarlarca hücreden oluşuyordu

—ama bu düşünebildiği anlamına mı gelirdi? Düşünebildiği

varsayılsa, nasıl öğrenebiliyordu? Bu hücreler nasıl iletişim

kuruyordu? Bir hücre topluluğunun yüksek bir varlığa dönüşmesi

için ne gerekiyordu?

Bu süreç insanlık için nasıl işlemişti?

Jölemsi madde, ya hakikaten basit bir organik çamurdu, ya da bir

numarası vardı.

Balinaları ve yengeçleri yönetmeyi başarmıştı.

Kurzvveil Teknolojileri tarafından geliştirilen bilgisayar

programları, nöronları ve sonucunda bir beyni taklit etmek için

milyarlarca elektronik depolama birimi kullanıyorlardı. Yapay zekâ

ile Dünya'mn farklı yerlerinde çeşitli aşamalarda epey bir süredir

çalışılıyordu. Öğrenme kabiliyetine sahiptiler ve hatta, belli açılardan, kendi yaratıcılıklarını daha geliştirme potansiyelleri vardı. Yapay

zekâ araştırmacılarının hiçbiri bir bilinç yarattıklarını iddia

etmiyordu ama küçük ve özdeş birimler bileşiminin ne zaman canlı olarak tanımlanabileceğine dair bir soru bulunmaktaydı. Acaba bu şekilde yapay yaşam yaratılabilir miydi?

VVeaver, Ray Kurzvveil ile temasa geçmişti ve bu sayede, şu anda VVeaver'ın elinin altında en son nesil yapay beyinlerden biri vardı. ilk işi yapay beynin bir güvenlik kopyasını çıkarmak olmuştu. Daha sonra orijinal beyni tek tek elektronik parçalarına ayırmaya başladı, aradaki bilgi köprülerini ortadan kaldırdı ve onları küçücük birimlerden oluşan ve hiçbir yapısı olmayan bir sürüye çevirdi. Bir insan beynini de bu şekilde en küçük birimlerine ayırdığını hayal etti. Hücrelerin bir araya gelip düşünebilen bir bütünü tekrar oluşturmalarını sağlamak için ne yapmak gerekirdi? Aralarında bağlayıcı öğe kalmamış milyarlarca elektronik'nöron, minicik veri birimleri, başıboş şekilde bilgisayarının her tarafında geziniyordu. Sonra onları tekhücrelı organizmalar gibi düşünmeye çalıştı. Milyarlarca tekhücreli.

Bir sonraki adımlarını tasarlamaya çalıştı. Bilinen gerçeklere ne kadar yakın hareket ederse, o kadar iyi olacaktı. Biraz düşündükten sonra, üç boyutlu bir alan yaratıp ona suyun fiziksel özelliklerini verdi. Tekhücreli organizmalar neye benzer? Her türlü değişik

şekillerdeydiler—çubuklar, yıldızlar, üçgenler, bazen düzensiz hatlı, bazen kamçılı —ama en basitini seçmek akıllıcaydı. Küre şekline

karar verdi.

Adım adım bilgisayar bir okyanusa dönüştü. VVıave-'m sanal

organizmaları

c

o

elektronik dünyaları içinde yuvarlanarak dolanıyorlardı. Belki

ortama akıntıltl eklemeliydi, böylece sanal uzayı derin deniz

koşullarına kavuşabilırdı. 1 layıı, bu bekleyebilirdi. Önce ele alması gereken önemli somlar bulunuyordu.

Çok fazla sayıda birim vardı. Zeki bir varlığı nasıl

oluşttırabiliyorlardı7 Bu sefer maksimum boyut sınırlaması yoktu,

çünkü su altında vücut ağırlığını etkileyen koşullar farklıydı. Zeki bir su canlısı, karada yaşayandan karşılaştırılamayacak kadar büyük

olabilirdi. SETi senaryoları, su altı uygarlıklarım nadiren hesaba

katıyordu, çünkü böyle bir uygarlık radyo dalgalarının erişimi

dışında olacaktı. Ayrıca, su altında yaşayan bir türün, uzay ve diğer gezegenlere ilgi duymasının ihtimal dışı olduğu düşünülüyordu —

tabii eğer uzayda uçan bir akvaryumla gezmeyi planlamıyorlarsa.

Şimdi bir senaryoya ihtiyaçtan vardı.

Anavvak, otuz dakika sonra JiC'ye uğradığında, kaşları çatılmış,

ekranı seyrediyordu. Onu görünce neşesi yerine geldi. Adam

Nunavut'tan geri döndüğünden beri birçok kez birbirlerinin geçmişi

hakkında sohbet etmişlerdi ve Anavvak daha atak ve kendinden emin

görünüyordu. VVhistler'da tanıştığı üzgün Kızılderili, kutupta bir

yerde kaybolmuştu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Anavvak.

"Beynim düğümlendi." Kafasını salladı. "Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

"Soran nedir?"

VVeaver, o ana kadar yaptıklarını adama anlattı. "Saplanıp kalmış

olmana şaşırmadım," dedi Anavvak, "bilgisayar simülasyonlarında çok başanlısın ama biraz biyoloji bilgisine de ihtiyacın var. Beynin düşünebilmesi yapısından kaynaklanır. Nöronlar genelde

birbirlerinin aynısıdır, aralarında kumlan bağlantının türü ve şekli düşünme eylemine imkân kılar... Bak, mesela bir şehri hayal et."

"Londra."

"Pekâlâ, şehirdeki bütün evler ve sokaklar bir anda yerlerinden olmuş ve aralarında karışmışlar. Şimdi senin görevin hepsini bir

araya toplamak. Bunu çok çeşitli şekillerde gerçekleştirebilirsin ama sadece bir tanesi Londra'yı tekrar kunnanı sağlar."

"îyi, güzel ama her ev nereye ait olduğunu nasıl biliyor?" VVeaver içini çekt "Hayır, başka açıdan bakalım. Hücrelerin nasıl bağlandığını boş ver —neden parçalarının toplamından daha kabiliyetli bir şeyi

yaratmak için teslim oluyorlar?"

Anavvak düşünceli şekilde çenesini ovuşturdu. "Tekrar şehri

düşün. Sokaklardan birinde bin kişilik bir ekip tarafından yüksek bir bina inşa ediliyor. işçilerin hepsi birbirinin aynısı, diyelim ki hepsi klonlanmış. Her birinin kendine özel bir görevi ve iş sistemi var.

işçilerden hi^i'İ binanın bütün planını

ti.

c

o

bilmiyor ama yine de hep beraber inşaatı bitireceklerdir. Şimdi bir

de, işçilerin yerlerini değiştirdiğimizi düşün. On işçilik bir zincir tuğlaları elden ele gönderirken, içlerinden birinin yerine vidalan

sıkıştıran adamı koyduğumuzu düşün —büyük bir soruna yol

açarsın."

"Anladım. Sadece herkes ait olduğu yerdeyken süreç işleyebiliyor."

"Şimdi, birinin bütün işçilere ne yapmaları gerektiğini söylediği için sorun çıkmadığını düşünebilirsin ama o kişi de işçiler olmadan binayı inşa edemez. Biri diğerini tamamlıyor. Plan işçilerin müşterek

çalışmasını gerçekleştiriyor, işçilerin müşterek çalışması da planı."

"Bu durumda bir planlayın var."

"Ya da, belki işçiler planın kendisidir."

"O zaman her işçi diğerinden, az da olsa, farklı kodlanmış olmalı —

ki düşünürsek gerçekten öyle."

"Doğru. işçiler sadece görünümde benzer. Peki, tekrar başa

dönelim. Bir plan var. Bütün birimler farklı kodlanmış. Hepsini bir

şebekeye çevirmek için başka ne yapman gerekir?"

VVeaver düşündü. "Sanırım birlikte çalışmaya razı olmalılar."

"Daha basit bir cevabı var."

Birden Anavvak'ın ne demek istediğini anladı. "iletişim. Hepsinin anladığı ortak bir dil. Bir mesaj."

"Ve bu mesaj işçilere her sabah ne diyecek?"

"Kalk ve inşaat sahasına git."

"Başka?"

"Oraya vardığında nereye ait olduğunu hatırla."

"Aynen. Ama bu adamlar işçi, o yüzden karmaşık konuşmalara

uygun değiller. Ağır çalışan adamlar bunlar. Gece yatakta terliyorlar, sabah kalkarken terliyorlar, işte terliyorlar —bütün gün boyunca.

Birbirlerini nasıl tanıyacaklar?

VVeaver ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ter kokusundan mı?"

"Bingo!"

"Hayal gücün hakkında endişelenmeye başlıyorum."

Anavvak güldü. "Oliviera'nın suçu. Bakteriler hakkında

konuşuyordu ya, hani koloni kuranlar, Myxoı occus xanthus.

Hatırladın mı? Bir koku yaydıklarında, toplanıp bir araya

geliyorlar."

VVeaver başıyla onayladı. Fikir mantıklıydı. Koku bir olasılıktı.

"Bunu yüzerken düşüneceğim," dedi, "sen de gelmek ister misi^?

"Yüzmeye mi? Şimdi?"

"Yüzmeye, şimdi." diyerek adamın taklidini yaptı. bütün günü bir odanın içinde hareketsiz geçirmem^,^'

5

"Ben bilgisayar inekleri için bunun normal olduğunu sanıy

"Di^,

Bir koku

. in?"

rmal şartlarda al şartlarda

%

nıyordum."

c

o

558

"Bir inek gibi mi görünüyorum? Renksiz ve pelte gibi olduğumu

mu söylüyorsun?"

"Daha renksiz ve pelte vücutlu birini hayatımda görmedim."

Anavvak sırıttı.

VVeaver, adamın gözünde bir kıvılcım gördü. George Clooney değildi ve kısa boyluydu ama o anda uzun, kendinden emin ve yakışıklı görünmüştü.

"Aptal," dedi gülerek.

"Teşekkürler."

"Sen hayatının yarısını suda geçiriyorsun diye bilgisayarlarla çalışan herkesin masalarına zincirli olduğunu mu sanıyorsun? Bilgin olsun, ben işimin çoğunu açık havada yaparım. Zamanımın çoğu düşünmekle geçer. Dizüstü bilgisayarımı alır ve dışarı fırlarım. Bir tepeye tırmanıp orada da yazabilirim. Burada oturmak beni geriyor. Omuzlarım çelik kirişler gibi olacak."

Anavvak ayağa kalktı. Bir an için VVeaver onun gittiğini sandı. Sonra adamın ellerini omuzlarında hissetti. Parmakları ensesinde geziniyor, baş parmakları omuzlarını ovuyordu.

Kadına masaj yapıyordu.

VVeaver doğruldu.

Hoşuna gitmişti ama gerçekten istiyor muydu?

"Gergin değilsin." dedi Anavvak.

Haklıydı. Neden öyle dedim ki, diye düşündü.

Silkinerek ayağa kalktı ve adam ellerini geri çekti. VVeaver bir hata yaptığını fark etti. Tekrar sandalyesine oturmayı ve adamın

masaja devam etmesini istiyordu. Ama artık çok geçti.

"Eh, ben gideyim o zaman." dedi mahcupça.

Anawak

Kendine neyi yanlış yaptığını soruyordu. Havuzda kadına katılmış olmayı isterdi ama durum değişmişti. Omuzlarına masaj yapmadan evvel ona sorması gerekirdi. Belki de durumu yanlış değerlendirmişti.

Bu tür konularda hiç başarılı değilsin, dedi kendi kendine.

Balinalarınla uğraş sen, seni aptal Eskimo.

Johanson'u arayıp onunla tekhücrelilerin zekâsı hakkında yaptık^ tartışmayı sürdürmeyi düşündü ama bir nedenle canı istemiyordu.

Bunun yer CiC'yi ziyaret etmeye karar verdi. Greyvvolf ve Delavvare vakitl^in^n tüyü kısmını orada geçiriyor, filodan gelen ses ve görüntü verilerini değerlendiriyorlardı. Ama, geminin kameralarından gelen bulanık su görüntüsünden başka görecek bir şey yoktu. O sabah balinaların gemiyi çevrelemesinin ardından her şey sakin geçmişti ve şimdi de gitmiş görünüyorlardı. Shankar tek basma, kocaman ^ir kulaklığı takıp oturmuş,

ı

bir ku %

c

o

önünden sürekli olarak bir dizi rakam geçerken derinlerden gelen

sesleri dinliyordu. Mürettebattan birine göre Greyvvolf ve Delavvare havuz güvertesinde MK-6 Tan MK-7'lerle değiştiriyorlardı.

Anavvak hızla araç rampasına ve oradan da boş hangar güvertesine

ilerledi. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Devam etmek niyetindeydi ama

bir şey onu tuttu. Güverte asansörlerinin bulunduğu yerde bulunan

kapı yüksekliğindeki açıklıklardan günışığı görünüyor olmasına

karşın hangar bölümüne sodyum buharlı lambaların uçuk sarımsı

ışığı hakimdi. Alanın yalnızca bir kapının açılmasına, bir pencereye tırmanılmasına ya da bir kapaktan içeri girilmesine izin verecek

kadar helikopterler, Harrier jetleri, araçlar, kargo ve teçhizat ile dolu olduğunda nasıl görüneceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Jipler ve fork-lift kamyonları rampaları sarsacak ve hava aracı Çan'dayken

yüzlerce denizci işe odaklanmış şekilde silahları ve araç gereçleri hızla yerleştireceklerdi. Independence'm heybetli görünümü kolektif bir

çalışmanın içine gömülecekti.

Bu boş haliyle hangar kısmı absürd bir görünüm sergiliyordu. işe

yaramaz haldeydi. Kirişlerin aralarındaki barakalarda kimse yoktu.

Loş tavanın çelik kirişlerine yerleştirilmiş sarı lambaların

aydınlatacağı hiçbir şey yoktu. Duvarlar boyunca borular uzanıyor,

boşlukta sonlanıyordu. Her yer tehlike işaretleriyle doluydu fakat

bunları görecek kimse yoktu.

"Spor salonu fazla kalabalık olmaya başladığında, bazen koşu

bantlarından birkaçını buraya yerleştiririz,"demişti Peak, Norfolk'ta onlara gemiyi gezdirirken, "işte o zaman gerçekten de ev gibi

görünür." Sanki bir şey ararmış gibi somurtarak etrafa bakınmış ve sonra konuşmaya devam etmişti: "Çok boş. Hangarı bu şekilde

görmekten nefret ediyorum. Öyle zamanlar var ki tüm bu görevden

nefret ettiğim oluyor."

En boş oda, diye düşündü Anavvak, her zaman içimizdekidir.

Telaşsızca hangar alanını geçip dışarıya çıkarak iskele tarafındaki

asansöre bindi. Platform, dalgaların üzerinde uçsuz bucaksız bir

balkon gibi yükseliyor ve geminin yanı boyunca uzanan dikey sürgülü

raylarla yerinde tutuluyordu. Anavvak suya baktı. Rüzgâr onu

itekliyordu. Sert bir esinti onu rahatlıkla yerinden edip, platformun kenarından dışarı savurabilirdi. Platformdi"'! parmaklıklar yoktu ama gemiyi güvenlik ağlan çevreliyordu, böylelikle hiç kimsenin

rüzgâr ya da hava aracı egzozlanyla denize düşmemesi sağlanıyordu.

Ama gene de riskliydi.

On metre kadar aşağısında okyanustan dalgalar yükseliyordu.

Işık zayıftı ama buz gibi yağmur dinmişti. Barut rengi, beyaz

damarlı deniz yükselip alçılıyordu. Sudan bir çöldü. Hayatının

yarısından fazlasını Kanada'nın ılıman iklime sahip batı sahilinde

geçirmişti, şimdi ise birkaç ay içinde ikinci kez kader onu buza geri göndermiş

560 N

L »agıaıı^ u

u.

ti.

c

o

Rüzgâr saçlarını uçurdu. Yavaş yavaş teninin soğuktan uyuşmaya

başladığını hissedebiliyordu. Ellerini ağzının önünde kovuşturdu ve

içlerine sıcak nefesini üfledi.

*

Ardından hangara geri döndü.

Laboratuvar

Johanson Oliviera'ya, kriz sona erdiğinde gerçek bir ıstakoz sözü

vermişti. Tanktan bir yengeç çıkartıp, PVC kaplamalı hava geçirmez

konteynerierin hazır beklemekte olduğu garaja getirmek için

Spherobofu kullandı. Robot yengeci kutulardan birinin içine bırakıp

kapağını kapattı.

Konteyner bir su geçidinden geçirilip kuru bir alana getirildi.

Üzerine perasetik asit püskürtüldükten sonra durulandı, sodyum

hidroksit çözeltisinden geçirildi ve başka bir su geçidine yönlendirilip tanktan çıkarıldı. Artık derin deniz haznesinin içindeki suyun ne

kadar zehirli olduğu önemli değildi: konteynerin dışı temizdi.

"Kendi başına halledebileceğinden emin misin?"diye sordu

Johanson. La Palma'daki emme tüpünü indirmek üzere olan

Bohrmann'la bir telefon görüşmesi ayarlamıştı bile.

"Sorun değil." Oliviera içinde yengecin bulunduğu kutuyu kaldırdı.

"Eğer ters giden bir şey olursa çığlık atanm. Umarım beni o pislik Rubin değil de, sen duyarsın."

Johanson kıkırdadı. "Ortak bir antipati mi seziyorum?"

"Aslında adamla bir alıp veremediğim yok."dedi Oliviera. "Bir de Nobel Ödülü kazanmak için yırtınmasa."

"Demek istediğini anlıyorum. Peki ya sen? Az da olsa şan şöhretle ilgilenmiyor musun? Eğer bundan sağ kurtulursak hepimiz bir

miktar ünlü olacağız."

"Eh, peşimden koşan birkaç hayrana hayır demem. Laboratuvarda

hayat oldukça sıkıcı olabiliyor." Oliviera aniden durdu. "Sahi, nerede o?"

"Rubin mi?"

"DNA testleri sırasında burada olmak konusunda kararlıydı."

"Minnettar olmalısın."

"Ah, öyleyim. Ama gene de neyin peşinde olduğunu bilmek iste

"Araştırmayı geliştirecek bir şeydir."dedi Johanson sakinleştirici bir sesle. "Demek istediğim, o kötü biri değil. Kötü kokmuyor, baltalı b^kâtfl değil ve çekmecesinde bir sürü madalyası var. işimize yarasın yete^^ oj^n hoşlanmak zorunda değiliz."

"Peki, öyle mi? Bana şu ana kadar yapmış ol^u^u^şV

terdim." ici bir sesl

."

tirici b

ijkatı

yarar bir şey söyle."

c

o

"Sevgili bayan," Johanson kollarını açtı, "eğer bir fikir sahip olunmaya değerse, bu fikre ük kimin vardığının ne önemi var ki?"

Oliviera sırıttı. "Kendini kandırıyorsun. Peki. Bırakalım istediğini yapsın — ama işe yarar biri olduğu konusunda ikna olmuş değilim."

Sedna

Anavvak havuzun kenarına doğru yürüdü. Güverte hâlâ suyla

doluydu. Neopren kıyafetlerini giymiş olan Delavvare ve Greyvvolf,

dizlerine kadar suyun içine girmiş, yunusların koşumlarını

çıkartıyorlardı. Oda gürültülüydü. Deepflight deniz altı araçlarından biri olan Afi raydan aşağı indiriliyor, Roscovitz ile Brovvning ise bu süreci kontrol masasından denetliyorlardı. Araç yavaşça havuza

doğru alçaldı ve yavaşça indiğinde suda hafifçe sallandı. Su

geçidinden gelen ışık, küçük dalgalarla dolu yüzeyde parıldıyordu.

"Denizaltılan yine gezintiye mi çıkartıyorsun?" diye seslendi Anavvak.

"Hayır." Roscovitz, Deepflight'ı işaret etti. "Bu bebekte bir arıza oluştu — dikey hareketle ilgili bir hata."

"Ciddi bir şey mi?"

"Kontrolden geçirmemiz gerekiyor."

"Bu bizim kullandığımız, değil mi?"

"Endişelenme. Senin hatan değil." Roscovitz güldü. "Muhtemelen bir yazılım hatası. Birkaç saat içinde düzeltiriz."

Ufak bir dalga taşarak Anavvak'ın ayaklarını ıslattı.

"Leon!" dedi Delavvare gözleri pırıldayarak. "Gel, bize katıl."

"Harika bir fikir,"dedi Greyvvolf, "işe yarar bir şeyler yaptığını görmek isterim."

"Yapıyordum." diye karşı çıktı Anavvak.

^"Ya, eminim." Greyvvolf kendisini bumu ile dürtüp gıcırtılı sesler çıkartan bir yunusu okşadı.

"Sadece nasıl olduğunuzu görmek istedim."

"Çok naziksin." Greyvvolf yunusu hafifçe okşadı ve hızla uzaklaşm izledi.

"Hiç haber var mı?"

"MK-7'leri göndermek üzereyiz."dedi Delavvare. "MK-

6Ta^ujS^bi^ orkalar konusunda uyardıklarından beri olağanüstü bir

durum görmediler.

"Ve üstelik orkaları sensörlerden evvel haber verdiler."diye ekledi Greyvvolf gururla.

"Evet, sonarları — "

Anavvak bu sefer bir torpido gibi sudan fırlayıp kendisine su

sıçratan bir

yunus tarafından ıslandı. Yunus durumundan hoşnut görünüyordu.

Burnunu sudan çıkararak gıcırtılı bir ses çıkardı.

"Yerinde olsam boşuna uğraşmazdım,"dedi Delavvare yunusa,

"Leon gelmez. Kıçını dondurmaya hazır değil çünkü o gerçek bir

înuk değil. Sadece gösteriş yapıyor. Eğer gerçek bir imik olsaydı—"

"Tamam, tamam!" Anavvak teslimiyet belirten bir hareket yaptı.

"Nerde şu lanet olası kıyafet?"

Beş dakika sonra, ikinci alaya kameralar ve etiketler yerleştirirken Delavvare ve Greyvvolf a yardım ediyordu ki bir şeyi hatırladı.

"Neden bir Makah olduğumu düşündün?"

"Bir şekilde Kızılderili olduğunu biliyordum—ne de olsa sarışın, mavi gözlü değilsin. Ama şimdi gerçeği biliyorum, şey..." ona

gülümsedi "...Senin için bir şeyim var." Kemeri yunusun göğsüne bağladı. "internet'te rastladım. Hoşuna gideceğini düşündüm ve

hepsini ezberledim. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"isterim."

"Senin dünyanın tarihi." dedi abartılı bir ifadeyle.

"Vay canına."

"ilgilenmiyor musun?"

"Ah, ilgileniyor, "dedi Greyvvolf. "Leon sevgili anavatanı hakkında bir şeyler duymak için ölüyor. Yalnızca bunu kabullenmekten nefret

eotyor." Her iki yanında birer yunusla birlikte onlara doğru yüzdü.

Yalıtımlı kıyafe ' içinde bir deniz canavarı gibi görünüyordu. "Bir Makah zannedilmeyi yeğler."

"Çok konuşma!" Anavvak kaşlarını çattı.

"Çocuklar, kavga etmeyin!" Delavvare sırtüstü suyun üzerine yattı.

"Balinaların, yunusların ve fokların gerçekten nereden geldiklerini biliyor musunuz? Size söyleyeyim mi?"

"Heyecandan ölebilirim."

"Aslında her şey insanlarla hayvanlar halen birken başladı. Uzun yıllar evvel, Arviat yakınlarında bir kız yaşarmış."

işte şimdi Anavvak'ın dikkatini üzerine çekmişti.

"Arviat nerde?"diye sordu Greyvvolf.

"Nunavut'un en güneyinde yer alan bir yerleşim."diye yanıtladı Anavvak, "Kızın ismi Talilayuk muymuş?"

"Evet,"dedi Delavvare, "saçları çok güzelmiş, tüm erkekler onun peşindeymiş ama onun kalbini yalnızca bir köpek-adam kazanabilmiş.

Kısa zaman içinde Talilayuk hamile kalıp her türden çocuklar

doğurmuş, inuitler ve köpekler. Günlerden bir gün köpek-adam avlanırken, Talilayuk'un kamp alanına gösterişli bir kuş-adam, kanosuyla gelmiş. Kadını »kanosuna davet etmiş, uzun lafın kısası, birlikte kaçmışlar."

.

c

o

"Her zamanki hikâye." Greyvvolf kameralardan birinin lensini kontrol ediyordu. "Balinalar hikâyeye ne zaman giriyor?"

"Zamanı geldiğinde... Bir gün Talilayuk'un babası onları ziyarete gelmiş ama kızı ortada yokmuş ve köpek-adam kadının arkasından uluyormuş. Yaşlı adam okyanusta bir ileri bir geri kürek çekip durmuş, ta ki kuş-adamm kamp yerim buluncaya dek. Daha henüz denizdeyken kızının, çadırının önünde oturmakta olduğunu görmüş. Adam, kızının evine dönmesini söylemiş ve böylelikle kızı itaatkâr bir biçimde adamın kanosuna binmiş; beraber yola çıkmışlar. Çok zaman geçmemiş ki okyanusun kabarmaya başladığını fark etmişler. Dalgalar gittikçe yükselmiş ve korkunç bir fırtına kopuvermiş. Dalgalar kanoyu aşmaya, yaşlı adam da boğulacaklarından korkmaya başlamış. Bu kuş-adamm intikamıymış ama Talilayuk'un babasının ölmeye hiç niyeti yokmuş. Zaten kızına öfke duyduğundan uzanıp onu

yakalamış ve suya fırlatmış. Talilayuk, kanonun kenarımı tutunmuş ama babası kanoyu bırakmasını söylemiş. Kızı daha da sıkı tutunmaya başlamış. Yaşlı adam korkudan deliye dönmüş. Baltasını çıkarmış, savurup kızm parmak uçlarını kesmiş. Parmak uçları daha henüz suya düşmüşmüş ki hepsi birer narvala dönüşmüş, tırnakları ise boynuzsu dişleri oluşturmuş. Talilayuk hâlâ kanoyu bırakmayı reddettiğinden yaşlı adam bu kez de parmaklarını eklem yerlerine kadar kesmiş ve bunlar da beyaz balinalara —belugalara dönüşmüş. Kızı hâlâ kenara tutunuyormuş. Bu inatçılığının bedelini parmaklarından geri kalanıyla ödemiş ve ortaya bir fok sürüsü çıkıvermiş. Talilayuk kanoyu bırakmamakta kararlıymış. Artık ellerinde parmaklan bulunmasa da, içine su dolmakta olan kanoya tutunmaya devam etmiş. Yaşlı adam dehşet içindeymiş. Kızının yüzüne küreğiyle vurmuş ve kız sol gözünü kaybetmiş. Yavaşça ellerini bırakmış ve dalgalar onu yutmuş."

"O zamanlar acımasız âdetler vardı."

"Ama Talilayuk ölmemiş, en azından ölümü normal olmamış. O, deniz tanrıçası Sedna'ya dönüşmüş ve kendi diyarının yaratıklanna hükmetmiş. Sakat kollannı öne doğru uzatarak su içinde, tek gözüyle süzülür. Saçı her zamanki gibi güzeldir ama saçlarını tarayacak elleri yoktur. işte bu yüzden saçları birbirine dolanır, bu nedenle onun

kızgın olduğunu söyleyebilirsin. Ama onun saçını tarayıp örmeyi

başaran birine, onun krallığındaki yaratıkları avlama Ç^n^J

bahşedilir."

"Bu hikâyeyi küçükken geçirdiğim uzun kış ^ hatırlıyorum."dedi Anavvak kısık sesle. "Defalarca duydum ve hiçbiT ^^Tan hikâye aynı değildi." Delavvare'in kendisi için neden Sedna efsanesini araştırmış

olduğunu merak etti. Ona, sanki kadın tesadüfen bu hikâyeyle

gecelerinden

karşılaşmış gibi geldi. Deniz hakkında bir hikâye bu yapmıştı. Bu

bir hediye, dostluklarının bir kanıtıydı. Ana

mak için araştırma ak etkilenmişti.

564 N

c

o

"Saçmalık." Greywolf yunusların sonuncusunu bir ıslıkla çağırıp, lıidrofonları ve kamerayı yerleştirmeye başladı. "Leon bir bilim adamı (»ıı.ı böyle deniz tanrıçalarıyla ilgili hikâyeler anlatamazsın."

"Ah şu aranızdaki lanet kan davası."dedi Delavvare kafasını sallayarak.

"Ayrıca bu hikâye tamamen yanlış. Gerçekten nasıl başladığını

öğrenmek ister misin? Ortada bir kara parçası yoktu. Yalnızca suyun

altında, kulübesinde yaşayan bir reis vardı. Yerinden asla kalkmayan tembelin tekiydi —yalnızca kristallerin canlı tuttuğu ateşe sırtını

verip, deniz yatağına uzanırdı. Yalnız başına yaşardı ve adı da

Muhteşem Yaratıcı'ydı. Bir gün hizmetkârı aceleyle geldi ve ona

ruhların ve doğaüstü varlıkların yerleşebilecekleri bir kara parçası bulamadıklarını söyledi. Reisin bu konuda bir şey yapmasını ve adına layık olmasını istiyorlardı. Reis zeminden iki taşı kaldırıp

hizmetkârına vererek, onları suya fırlatmasını emretti. Hizmetkârı

kendisine söyleneni yaptı ve taşlar Kraliçe Charlotte Adaları 'yla

anakarayı oluşturdu."

"Teşekkürler." Anavvak gülümsedi. "Nihayet güçlü bir bilimsel açıklama dinledik."

"Hikâye bir dizi eski Haida mitinden geliyor: Hoyâ Kâganas,

Kuzgun'un Seyahatleri."dedi Greyvvolf. "Nootkalar da benzer hikâyeler anlatırlar. Denize ilişkin pek çok mit bulunur —ya soyun

oradan geliyordur ya da deniz seni yok ediyordur."

"Belki de onları daha fazla dikkate almamız gerekiyor,"dedi Delavvare, "eğer bilim bizi daha ileriye götüremiyorsa... "

"Ne zamandan beri efsanelerle ilgileniyorsun?" dedi Anavvak. "Sen benden bile daha fazla empiriksindir."

"Yani? En azından bu hikâyeler bize, doğayla nasıl uyum içinde

yaşayabileceğimizi anlatıyorlar. Doğru olmamaları kimin umumnda?

Bir şey alıp, bir şeyi geri veriyorsun. Bütün gerçek bu."

Greyvvolf sırıttı ve yunusu okşadı. "Böylece dünyada hiçbir sorun kalmazdı, değil mi Licia? Tabii ilave olarak biraz da vücudunu

kullanman gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kökeni Bering Denizi'ne dayanan birkaç gelenek biliyorum. Şöyle âdetleri vardı: Avcılar denize açılmadan evvel, zıpkıncı üzerine

vajinasının kokusu sinsin diye kaptanın kızıyla yatmak zorundaydı.

Bir balinayı teknelerinin yakınına çekebilmenin ve öldürebilecekleri kadar sakinleştirmenin tek yolu buydu."

"Zaten böyle bir şeyi ancak erkekler düşünür." dedi Delaware"

"Erkekler, kadınlar, balinalar..."diye güldü Greyvvolf, "Hishuk ish ts 'awalk — her şey birdir."

"Peki,"dedi Delavvare, "durum buysa sanırım okyanusun dibine dalıp Sedna'nm saçını taramalıyız."

c

o

bir ının

Her şey birdir. Anavvak, Akesuk'un kendisine söylediklerini

hatırladı.

Bu bilimle çözebileceğin bir sorun değil. Bir şaman sana ruhlarla

boğuştuğunu söyleyecektir, bir zamanlar yaşayanların şu anda

yeryüzünün canlılarının bedenlerini ele geçirdiğini. Qallunaaq yaşamı mahvetmeye başladı. Ruhları, denizin nıhıt Sedna 'yı öfkelendirdiler.

Bu yaratıkların kim olduğunun önemi yok, onlarla savaşmaya

çalışırsanız elinize hiçbir şey geçmeyecek. Onları kendinizin bir parçası gibi görün. Bize söylediklerine göre dünya o kadar küçük biryer ki, ama işin gerçeği hâlâ birbirimize yabancıyız. Onlarla irtibata geçin, tıpkı inuitler'in yabancı diy arıyla yaptığınız gibi. Ayrılık yaraları iyileştirilse iyi olmaz mı? Onlar bu dünyanın bir parçası tıpkı ellerinin ve ayaklarının vücudunun bir parçası olduğu gibi. Kimse efendilik savaşını kazanamaz. Savaşlar sadece ölümle son bulur. Gezegende kaç tane zeki yaratık olduğu ve hangisinin daha üstün olduğunu kim takar? Onlarla savaşmak yerine onları anlamayı öğrenin.

Roscovitz ve Brovvning Deepflighfı tamir ederken, üçü yunuslarla yüzüyor ve birbirlerine denizin ruhlarına dair hikâyeler anlatıyorlardı. Sığ suyun içinde, ısıtılmış olmasına ve üzerlerindeki kıyafetlere rağmen üşümüşlerdi.

Peki deniz tanrıçasının saçlarını nasıl tarayacaklardı?

Şu ana kadar insanlık, Sedna'yı toksinler ve nükleer atıklarla hırpalamıştı. Ardı arkası kesilmeyen yağ tabakaları saçlarına toplanmıştı. Sedna'nın bni olmadan, onun yaratıklarını avlayarak bazılarının neslini tüketmişlerdi.

Anavvak'ın kalbi hızla atıyor ve titriyordu. Kasvetli bir önsezi ona bu mutlu anın devam etmeyeceğini, bir şeyin sona ermekte olduğunu

söylüyordu. Bir daha asla bu şekilde birlikte olamayacaklardı.

Greyvvolf altıncı yunusun da koşumunun düzgünce takılmış

olduğunu onayladı. "Hepsi tamam."dedi. "Onları denize gönderebiliriz."

Yüksek

Güvenlik

Laboratuvarı

"Ah, Tannm, ne aptalım. Kör olmalıyım!"

Oliviera, flüoresan mikroskobundaki büyütülmüş görüntüye

bakıyordu. Nanaimo'da çeşitli jöle örneklerini analiz etmişti —ya da en azından, balinaların beyinlerinden kazıyarak çıkarttıklarından

arta kalanları. Ayrıca Anavvak'ın Barrier Çueen'âcki incelemesinden

sonra bıçağının üstünde getirdiği madde topağını da iyice

incelemişlerdi. Ama çözülen maddenin, birleşmiş tekhücreli

organizmaların dağılmasıyla oluştuğu asla aklına gelmezdi.

Ne utanç verici.

Bunu çoktan anlamış olmalıydı ama Pfîesteria paniği /y^^nden

herkesin aklında sadece katil algler vardı. Roche bile, jölemsi m sonra mikroskoptan bakılınca, ölü ya da ölmek ü

üzere ola

yüz

.^e'nin çözüldükten n tekhücreli ler olarak

c

o

halâ görünür olduğunu fark etmemişti. Bütün bileşenler en

başından ben ıstakozlar ve yengeçlerle birlikte gözlerinin önündeydi: katil algler, jölemsi madde —ve deniz suyu.

Deniz suyu!

Eğer deniz suyunun bir tek damlası bile bir evren dolusu yaşam

lıarındırmasaydı, belki Roche gizemli maddenin doğasını

anlayabilirdi. Yüzyıllardır insanlar, bütün balıklar, memeliler ve

kabuklular ile ilgilenmekten, okyanuslardaki yaşamın yüzde 99'unu

göz ardı etmişlerdi. Okyanusun gerçek efendileri aslında

köpekbalıkları, balinalar ve dev kalamarlar değil, sonsuz sayıdaki

mikroskobik organizmalardı. Sadece bir litrelik deniz yüzeyi suyunda yaklaşık olarak birkaç milyar virüs, bir milyar bakteri, beş milyon

hayvansal tekhücreli ve bir milyon alg bir arada bulunuyordu. Hatta

6000 metre derinlikten alınan su örneklerinde bile milyonlarca virüs ve bakteri bulunuyordu. Bu kargaşayı tam anlamıyla takip edebilmek

mümkün değildi. Dünyamın en minik yaşam formlarının kozmosu

hakkında bilimin anlayışı derinleştikçe, kavraması daha zor bir

görüntü ortaya çıkıyordu. Deniz suyu gerçekte nedir? Eğer ona bir llüoresan mikroskobu ile yakından bakılırsa, ince bir jelden yapılmış gibi görünecektir. iç içe geçmiş bir makromoleküller zinciri, her damlanın içinde birleşmiş asma köprüler gibi uzanmaktadır. Saydam filamentlerin arasına yayılmış ince tabakaların ve zarların üzerinde sayısız bakteri kendi ekolojik nişlerini bulmuştur. iki kilometre uzunluğunda DNA molekülü, 310 kilometrelik protein ve 5600 kilometrelik polisakkarit bulmak için bir mililitrelik deniz suyu yeterliydi. Ve bütün bu karışımın içinde bir yerlerde zeki olabilecek mikroorganizmalar vardı. Kendilerini sıradan mikroplar gibi göstererek saklanıyorlardı. Olağanüstü özelliklerine rağmen, jöle egzotik yaşam formlarından değil, sıradan derin deniz amiplerinden oluşuyordu.

Oliviera esnedi.

Ne Roche'un ne de rıhtımdaki suyu analiz edenlerin onları niçin fark etmediği açıktı. Derin deniz amiplerinin birleşip yengeçleri ve balinaları kontrol edebileceği, kimsenin aklına gelmemişti.

"imkânsız." diye karar verdi Oliviera.

Sesi cılız çıkmıştı. Taksonomik sonuçları tekrar inceledi, ama bildiklerin hiçbir değişiklik olmadı. Bulgularına göre, ellerindeki jölemsi madde bir amip türünün örneklerinden oluşuyordu. Bilimin

daha önceden tanı rığı m^ çoğunlukla

c

erinde

ve

okyanusun 3000 metre derinliğinde inanılmaz rakamlarda

va'.n^'bir tür.

"Saçmalık." diye tısladı Oliviera. "Olamaz! Benimle d*\ga g^iyorsun, öyle değil mi? Sen kendini gizliyorsun, bir amip taklidi

yapıyorsun. Sana inanmıyorum, hem de hiç inanmıyorum! Hangi

cehe^^^Cii-JS çıktın? Nesin sen?"

nnemd

c

o

DNA

Johanson CönCükten sonra, ikisi birlikte jölenin içindeki hücreleri ayrıştırmaya çalıştılar. Amiplerin hücre duvarları patlayana kadar aralıksız olarak onları ConCurup ısıttılar. Protein moleküllerini proteiniz kullanarak parçaladılar ve amino asit zincirlerine dönüşmelerini sağladılar. Daha sonra fenol eklediler, örnekleri yavaş ve uzun süren bir santrifüj leme sürecinden geçirdiler ve böylece çözeltiyi protein kırıntıları ve hücre duvarı artıklarından

ayrıştırdılar. Sonunda ellerinde gizemli organizmayı anlamanın

anahtarı olan küçük bir miktar berrak ve sulu bir sıvı kalCı.

Saf DNA.

ikinci aCım Saha çok sabır gerektiriyordu. DNA'yı deşifre etmek

için bölümlerini ayırıp kopyalarını çıkarmaları gerekiyordu. Genom

bir bütün halinde okunmak için fazlasıyla karmaşıktı, bu yüzden

belirli kısımların'Cızı analizine başladılar.

Zahmetli bir işti ve Rubin Ce hasta olCuğu için izinliydi.

"Göt herif!" Siye küfretti Oliviera. "Şu anCa bir işe yarardı. Nesi varmış?"

"Migren." CeCi Johanson.

"Hah, bak bu bana teselli olCu. Migrenler iyi can acıtır."

Oliviera örnekleri pipet içinden dizi analiz cihazına aktardı.

Makinanm hepsini analiz etmesi birkaç saat sürecekti, o yüzden

perasetik asit ile mecburi temizlenme işleınini uyguladılar ve açık

havaya çıkarak rahat bir nefes aldılar. Oliviera, analiz cihazı işini bitirene kadar hangar güvertesinde bir sigara arası vermeyi teklif etti ama Johanson'un daha iyi bir fikri vardı. Kabinine gitti ve beş Cakika sonra elinde bir BorCeaıı.x şişesi ve iki kadeh ile geri CönCü. "HaCi gidelim." CeCi.

"Nereden bulCun bunları?" CeCi Oliviera şaşkınlıkla. Rampadan yukarı

çıktılar.

"Böyle bir şarabı kazara bulmazsın." Johanson sırıttı. "Beraberind getirmen gerekir. Yasak şeyleri gizlice kaçırmakta üstüme yoktur.

"iyi bir şarap mı? HaklarınCa pek bir şey bilmem."

"Bu bir Château Clinet. Pomerol'Ca üretilmiş, 1990 mahsulü. Hem cüzdanını hem de seni hafifletir." Johanson geminin kirişleri arasında bir metal sandık seçti, ona Coğru ilerleyip üzerine oturdular.

Güverte^^kîmse yoktu. Sancak tarafındaki asansöre açılan geçit

onlara engelsiz bi^^i^İz manzarası sunuyordu. Kutup gecesinin

alacakaranlığında su sakindi, görünürde buz yoktu ve denizin

üzerinde donuk bir sis vardı. Hangarın içi soğuktu ama saatlerce

güvenlik laboratuvarmda kapalı kaldıktan sonra temiz havaya

ihtiyaçlan vardı. Johanson şişeyi açtı ve şaraplarını koyduktan sonra Oliviera ile kadeh tokuşturdu. Tiz bir çınlama sesi karanlıkta

kayboldu.

e

c

o

"Harika." dedi Oliviera.

"Özel durumlar için yanıma birkaç şişe aldım. Bu o anlardan biri."

"Sence onların izini bulabilecek miyiz?"

"Çoktan bulmuş olabiliriz."

"Laboratuvardakiler yrr olabilir mi?"

"Evet, sanırım esas soru bu. Tankın içinde esir tuttuğumuz şeyler ne? Tekhücrelilerden oluşan bir zekâyı düşleyebilir miyiz? Amipler

zekâya sahip olabilir mi?"

"insanlığa baktığımda, bizi amiplerden özellikle ayıran şeyin ne olduğunu bazen merak ediyorum."

"Biz daha karmaşığız."

"Bu avantaj mı?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Oliviera omuz silkti. "Yıllardır mikrobiyolojiden başka hiçbir şeyle uğraşmamış birinden nasıl bir cevap bekliyorsun? Ben senin gibi

öğretim görevlisi değilim, genç ve enerjik öğrencilerle uğraşmıyorum, bir gruba karşı konuşma hiç yapmıyorum, kendi kendime mesafe

koyamamaktan mustaribim. insan kılığında bir laboratuvar

faresiyim. Sanırım dünyaya kendi özel merceğimden bakıyorum ama

nereye gitsem mikroorganizmalar görüyorum. Bir bakteri çağında

yaşıyoruz. Üç milyar yıldan fazla zamandır şu anki formlarını

değişmeden korudular. insanlık geçici bir moda akımı gibidir; ama

Güneş patladıktan sonra bile bir yerde, bir şekilde bu mikroplardan

bazdan var olmayı sürdürecek. Bu gezegenin gerçek basan hikâyesi

onlardır, insanlık değil. insanların bakterilere karşı avantajı var

mıdır, yok mudur bilemem ama bir tek şey kesin: eğer bu işin

sonucunda mikropların zeki olduğunu öğrenirsek, onlardan çok daha

fazla boka battık demektir."

Johanson şarabından bir yudum aldı. "Evet, çok vahim olacaktır.

Sadece kilisenin inananlara yapmak zorunda olduğu açıklamayı

düşünsene: Tann en üstün varlığı beşinci günde yarattı, yedincide

değil."

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Tüm bunlarla başa çıkmayı nasıl başarıyorsun?"

"Elimin altında birkaç şişe yıllanmış Bordeaux şarabı olduktan

^onr: büyük bir sorun göremiyorum."

"Kızgm değil misin?"

"Kime?"

"Şu varlıklara."

"Kızgınlık bir şeyi nasıl çözer ki?"

• f

"Çözemez, Socrates."J3liviera'nın yüzünde l^ycıVıir igülümseme belirdi. "Ama ciddiyim. Demet istediğim, onlar evini elinden aldı."

"Bir parçasını."

"Trondheim'daki evini özlemiyor musun?"

Johanson şarabını kadehinin içinde döndürdü.. "Beklediğim kadar değil." dedi bir anlık duraklamanın ardından. "Çok güzel bir evdi —

ama hayatım orada değildi. Hiç kimselerin bilmediği bir yerde, göl kıyısında bir evim var. Verandada oturup göle bakarken Sibelius ya da Brahms dinleyebilir, iyi bir şarap içebilirsin. Eşi benzeri bulunmayan bir yer." Johanson şişeye uzanıp kadehleri doldurdu. "Oraya gitmiş olsaydın anlardın. Suya yansıyan geceyi izlemek — böyle bir ânı unutmak imkânsız. Tüm varlığın yıldızlarda yoğunlaşmış gibi geliyor. Aşağıdaki ve yukarıdaki evreni delip geçen ışık noktacıkları gibi. Harika bir duygu, ama bunu tecrübe etmeden anlayamazsın."

"Dalgadan sonra oraya gittin mi?"

"Yalnızca hatıralarımda."

"Ben şanslıydım,"dedi Oliviera, "henüz bir zarara uğramadım. Ailem ve arkadaşlarım iyiler. Her şey hâlen yerli yerinde." Durakladı. "Ama benim göl kenarında bir evim yok."

"Herkesin göl kenarında bir evi vardır."

Oliviera'ya sanki Johanson daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi gelmişti ama o kadehindeki şarabı döndürdü durdu. En sonunda konuştu: "Bir arkadaşımı kaybettim."

Oliviera sessiz kaldı.

"Tina karmaşık biriydi. Hayatını son hızda yaşardı." Gülümsedi.

"Çok garip ama birbirimizi özgür bırakmaya karar vermeden gerçek anlamda birbirimizi bulamadık. Sanırım hayat böyle bir şey."

"Üzgünüm."dedi Oliviera yumuşak bir ses tonuyla.

Aniden Johanson'un bakışı yön değiştirdi. Neredeyse donakalmış

görünüyordu. Oliviera baktığı yere döndü. "Kötü bir şey mi var?"

"Az evvel Rubin'i gördüm."

"Nerede?"

Johanson, geminin ortasını, hangarın sonundaki bölme perdesinin

olduğu yeri işaret etti. "Oraya girdi."

"Ama orada gidecek bir yer yok ki... "

Hangarın uzaktaki kısımları loş bir ışıkla örtülüydü. Perde, k

bi

duvarda uzanıyordu ve hangarla arkasındaki bölmeleri ayırıyordu.

"Belki de şarabın etkisiyle öyle sandın."diye önerdi Oliviera.

Johanson başını salladı. "Rubin olduğuna yemin edebilirim. Bir

saniyeliğine oradaydı ve sonra gözden kayboldu." > ç

"Bizi gördü mü?"

"Sanmam. Gölgedeyiz."

o

"O halde migreni iyileştiğinde ona soralım,"

Laboratuvara döndüklerinde yarım şişe Bordeaux bitmişti bile ama

Oliviera kendini çok etkilenmiş hissetmiyordu, yalnızca biraz

çakırkeyifti ve büyük şeyler keşfetmeye hazırdı.

Ki bu da tam olarak yaptığı şeydi.

Güvenlik laboratuvarındaki dizi analiz cihazı işini bitirmişti.

Sonuçlan ana laboratuvardaki bilgisayar terminalinde izlediler.

Ekran bir sıra baz dizilen gösteriyordu. Oliviera'nın gözleri

ekrandaki satırları takip ederken çılgın gibi bir ileri bir geri hareket ediyordu. "Bu imkânsız." dedi alçak bir sesle.

"Ne imkânsız?" Johanson kadının omzunun üstünden eğildi. Sonra kaşlarının arasında iki dik çizgi belirdi. "Bunların hepsi farklı!"

"Evet."

"Ama bu çok anlamsız. Benzer canlılar, neredeyse aynı DNA'ya

sahiptir."

"Eğer aynı türe aitlerse, evet."

"Ama bunların hepsi aynı türe ait canlılar."

"Doğal mutasyon oranı... "

"Unutun onu!" Johanson afallamıştı. "Bu gördüklerimiz doğal mutasyon oranının çok ötesinde. Bunlar farklı canlılar, hepsi birden!

DNA'lann hiçbiri diğerine benzemiyor."

"Her şekilde, sıradan amipler olmadıklan açık."

"Hayır. Onlarla ilgili hiçbir şey sıradan değil."

"O zaman ne bunlar?"

Johanson sonuçlara bakakalmıştı.

"Bilmiyorum."

"Ben de."" Oliviera gözlerini ovuşturdu. "Ama bir şey biliyorum.

O şişenin içinde biraz şarap kaldı ve benim de gerçekten bir içkiye

ihtiyacım var."

Johanson

Bir süre boyunca farklı veri tabanlannı araştırdılar ve jöle içindeki hücrelerin DNA dizi analizlerini başka yerlerde yapılmış analizler ile karşılaştırdılar. rt Oliviera, balinaların beyinlerindeki maddeyi

incelediği güne ait sonuçları hemen buldu. O sırada baz çiftleri sıralan arasında bir farklılık fark "O hücrelerden daha fazlasını

incelemeliydim." dedi öfkeyle. "Öyle olsa bile, büyük ihtimalle ayırt edemeyecektin." "Yime Ce!" •

"Tekhücreli organizmalardan oluşan bir bileşik yapı ile

uğraştığımızı nereden tahmin edecektin? Hadi, Sue, kendini yiyip

bitirmenin alemi yok. ileriyi düşünmeliyiz."

C^fcf^ll^

c

o

Oliviera içini çekti. "Evet, haklısın." Saatine göz attı. "Sigur, neden yatmaya gitmiyorsun? ikimizin de bütün gece ayakta kalmasına gerek

yok."

"Ya sen?"

"Devam edeceğim. Bu DNA kaosunun daha önceden bulunmuş olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Bırak sana yardım edeyim."

"Git de dinlen biraz. Güzellik uykuna ihtiyacın var —benim için artık geç. Kırkıma geldiğimde doğa bana yüzümde ve göz kenarlarımda kırışıklıklar verdi. Uyanık ya da yarı uyuklar vaziyette olduğum zamanlardaki farkı kimse anlayamıyor. Sen git. Şu güzelim şarabını da yanına almayı unutma —bilimsel objektifliğimden daha fazla tüketmeyi göze alamam.

Johanson, kadının problemle kendi başına mücadele etmek istediğini anladı. Kendini suçlaması için hiçbir neden yoktu ama muhtemelen onu rahat bırakmak daha iyi olacaktı.

Şişeyi aldı ve laboratuvardan ayrıldı. Dışarı çıktığında yorgun olmadığını fark etti. Kuzey Kutup Dairesi'nde zaman adeta uçup gidiyordu. Neredeyse aralıksız devam eden günışığı, günü mükemmel bir döngü haline getirinceye dek uzatıyor, bu döngü yalnızca birkaç saat süren akşam karanlığıyla kesintiye uğruyordu. Güneş gözden uzak, ufukta kayarak ilerlemekteydi. Bu, gece olarak tarif edilebilirdi ve psikolojik açıdan, yatma vaktiydi. Ama Johanson uyumak

istemiyordu. Bunun yerine rampada yürümeye devam etti.

Hangar güvertesinin büyüklüğü, gölgelerin soyut şekilleriyle

belirsiz hâle geliyordu. Alanda hâlâ kimse yoktu. Daha evvelden

oturmakta oldukları yere göz attı; metal sandık loş ışıkta tamamen

görünmezdi.

Rubin onlan görmüş olamazdı.

Ama o Rubin'i görmüştü.

Adamın arkasında kaybolduğu perdeyi incelemek istiyordu.

incelemesinin sonuç vermemesi onu hayal kırıklığına uğratmış ve

şaşırtmıştı. Defalarca bir o tarafa bir bu tarafa yürüdü durdu; bir

yandan da parmaklarını çelik plakalar ve onlan birbirine kenetleyen

cıvataların üzerinde gezdiriyordu. Boruları ve sigorta kutularını

kontrol etti. Oliviera haklıydı: haya görmüş olmalıydı. Orada bir şey
yoktu. Ne bir kapı ne de başka türlü bir geçit."

"Ama hayal görmüyordum." diye homurdandı hatifçe.

ıf'

Belki de yatmalıydı. Ama aklında sürekli bu dönüp duracaktı. Ya

da b^^e sorabilirdi —Li, Peak, Buchanan ya da Anderson's. Ama ya

yamlıyorsa? '

Sorgulayıcı bir akla sahip olduğunu iddia ediyorsun, dedi kendi

kendine, o halde sorgulamalarına devam et.

Yavaşça hangarın arka tarafına doğru yürüdü ve daha evvelden derme çatma bir bar olarak kullandıklan sandığa oturdu. Bekledi. Kötü bir yer değildi. Belki en sonunda migreni olan insanların duvarların jç^den geçemeyeceğini kabul

C

O

e .l

etmeye zorlanacakta ama burası oturup manzarayı seyretmek için güzel bu yerdi.

Şişeden bir yudum aldı. Bordeaux şarabı içini ısırmıştı. Göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Her geçen dakika ağırlıkları sanki bir gram daha artıyordu, ta ki onları açık tutamayıncaya kadar... En sonunda şişe boşaldığında sızdı...

Metalik hafif bir ses onu uyandırdı.

ilk başta nerede olduğunu bilmiyordu. Ardından sırtında, çelik kenara yaslanmış • olduğu yerdeki acıyı hissetti. Gökyüzü denizin üzerinde aydınlanıyordu. Dik oturdu ve bölme perdesine göz attı. Aralıktı.

Ayağa kalktı. Bir kapı açıktı. Arkasında yaklaşık üç metre karelik bir boş alan vardı. Karanlık metalde parıltı kendini iyice belli ediyordu.

Gözleri, metal sandığın üzerindeki boş şişeye kaydı.

Rüya görüyor olabilir miydi?

Yavaşça bu aydınlık alana doğru ilerledi ve yaklaştıkça, sade

duvarlardan oluşmuş bir koridora açıldığını gördü. Neon aydınlatma

soğuk ve sert bir parıltı meydana getiriyordu. Birkaç metre sonra

koridor bir duvara ulaştı ve bir yana kayboluverdi.

Johanson kapıdan içeri baktı ve dinledi.

Konuşmalar ve başka sesler işitiyordu. içgüdüyle geriye bir adım

attı. O anda geri dönmesinin yapılabilecek en iyi şey olup olmadığını düşündü. Ne de olsa bu bir savaş gemisiydi. içindeki odalar elbette ki bir amaca hizmet ediyor olmalıydı ve bu sivilleri ilgilendirmezdi.

Ardından Rubin'i hatırladı.

Hayır! Eğer şimdi geri adım atarsa, bunu bir daha aklından

çıkartamazdı.

Rubin'i burada görmüştü!

içeri girdi.

c

o

14 Ağustos

Heerema,

La Palma,

Kanarya Adaları

Bohrmann, güzel havanın keyfini çıkaramıyordu çünkü milyarlarca

bakteriyi taşıyan milyonlarca solucanın korkutucu bir hızla 400 metre derinlikteki ince hidrat damarları içinde ilerlediğini biliyordu.

Sıkıntıyla denize baktı.

• Heerema birkaç futbol sahası büyüklüğünde bir yüzer

platformdu. Dörtgen güvertesi, muazzam dubalardan yükselen çapraz

destekli altı sütün üzerine yerleşmişti. Şimdi dubalar kısmen

doldurulmuşlar ve deniz yüzeyinin altına batarak gözden

kaybolmuşlardı. Sadece çok küçük bir bölümü dalgaların üzerinden

görünüyordu. 21 metre derinliği ve 100.000 tonluk taşırma kapasitesi ile platformun dengesi oldukça sabitti. Yarı dalar platformlar, en sert koşullarda bile dalgalanan ve kabaran denizi alt edebiliyordu. Ama en önemlisi manevraya elverişli ve hızlıydılar. Heerema'mn iki pervanesi Namibya'dan La Palma'ya yol aldıkları geçtiğimiz haftalarda saatte

yedi deniz mili hız yapmalarını sağlamıştı.

Kıç taraftaki iki katlı binanın içinde mürettebat kabinleri, yemek

salonu, mutfak, köprü ve kontrol odası vardı. Her biri 3000 ton

kaldırabilen iki güçlü vinç, platformun önünden yükseliyordu.

Soldaki vinç entegre kameralara sahip olan aydınlatma birimini

indirirken, diğer vinç emme borusunu su altına bıraktı. Sürücü

odalarındaki dört teknisyen, ışıkları ve boruyu koordine etmek ve

yönlendirmekten sorumluydu.

"GaerraaaŞ!"

Stanley Frost vinçlerin birinden ona doğru koşuyordu. Bohrmann, adama kendisine kısaca Gerd diyebileceğini söylemişti ama Frost ısrarla ismini koyu Teksas aksanıyla söylemeye devam ediyordu. Binaya doğru yollandılar ve karanlık kontrol odasına girdiler. Frost'un ekibinin bir kısmı ve Jan van Maarten dahil olmak üzere De Beers*in ekibinin bazı elemanları da oradaydı. Teknik yönetici söz verdiği mucizeyi çok kısa zamanda gerçekleştirmişti. Dünya'nın ilk derin deniz elektrikli süpürgesi solucan temizlemek oçi^iş başındaydı.

zlemek için

c

o

"Tamam, millet." diye seslendi Frost, teknisyenlerin arkasındaki yerlerini alırlarken. "Tanrı bizimle olsun. Eğer her şey umduğumuz gibi giderse, bir sonraki durağımız Havvaii olacak. Dün robotlarımızın birini orada suyun derinliklerine gönderdik ve bütün adanın güneydoğudaki su altı yamacını istila ettiklerini saptadık. Diğer volkanik adalara da saldırı başlatmışlar ama biz onlann canlarına okuyacağız. Emme borumuzla hepsini süpüreceğiz. Bütün

dünyayı o pisliklerden temizleyeceğiz!"

"Güzel düşünce." dedi Bohrmann. "Pekâlâ, La Palma'yı temizlemenin altından kalkabiliriz ama ya bütün Amerika kıta yamacı? Herhalde bir adet emme borusunu bütün o deniz tabanında kullanmayı planlamıyorsun?"

"Tabii ki hayır." Frost bu lafa şaşırmış görünüyordu. "Motive edici bir konuşma yapmaya çalışıyordum!"

Bolumaıın monitörlere doğru döndü. Planlarının işe yaraması için ümit etti. Solucanlardan kurtulsalar ile, ne kadar bakterinin buzun içine iletildiğini bilmiyorlardı. Cumbre Vieja'nın çökmesini engellemek için çok geç kaldıklarından korkuyordu. Geceleri koca bir su duvarının hızla üzerine geldiği korkunç kâbuslar görüyordu. Ama yine de iyimser kalmak için elinden geleni yapıyordu. Bir şekilde başannak zorundaydılar. Ve belki Independence'taki diğerleri bilinmeyen düşmanı ikna etmek içîn bir yol bulabilirlerdi. Eğer yrr bütün bir kıta yamacını yok edebiliyorsa, belki başka bir tanesini onarabilirdi de.

Frost ateşli bir konuşma daha yaptı, insanlığın düşmanlannı lanetledi ve De Beers'in ekibini övdü. Daha sonra borunun ve aydınlatmanın aşağı indirilmesi emrini verdi.

Aydınlatma birimi, bir kaç katlı kocaman bir projektör iskelesiydi.

Dalgaların üzerinde vinç kolundan asılı olarak duruyordu; metal direkler ve borulardan oluşan, on metre uzunluğunda kompakt bir paket gibi olan birimin üstü kameralar ve ışıklar ile doluydu. Vinç onu suya doğm indirdi ve Heeremaya sadece bir fiberoptik kablo ile bağlı olan birim su altında gözden kayboldu. On dakika sonra Frost derinlik ölçere baktı ve "Durun." dedi.

Van Maarten emri operatöre iletti. "Artık onu açabilirsiniz." diye ekledi. "Önce yarısını. Eğer yolumuz üzerinde bir engel yoksa, o zaman tamamı açacağız."

Yüzeyin dört yüz metre altında, zarif bir metamorfoz gerçekleşiyordu. Büyük metal paket kat kat açılarak iskelelerden oluşan bir yapıya dönüştü. Bölgede herhangi bir mani gözükmeyince, kısa süre sonra biri^'^arım futbol sahası büyüklüğündeki kafese benzeyen çerçevesiyle suyun içinde asılı kalmıştı.

"Harekete hazırız." dedi operatör.

Frost kontrol paneline baktı. "Bir kaya duvarının hemi

m

! yanında olmalıyız."

c

o

"işıklan ve kameraları açın," emrini verdi van Maarten.

Birimin sıra sıra dizilmiş güçlü halojen lambaları yandı ve

kameralar harekete geçti. Loş ve kasvetli bir manzara monitörlere

yansıdı. Ekranlarda planktonlar uçuşuyordu.

"Yaklaşın." dedi van Maarten.

iki döner pervane tarafından itilen iskele öne ilerledi. Birkaç dakika sonra sarp ve çentikli bir yapı karanlıklardan yükseldi. Biraz daha

yaklaştıklarında biçimsiz katılaşmış bir siyah lav duvarı olduğunu

fark ettiler.

"Daha aşağı."

iskele dibe inmeye devam etti. Operatör birimi derinliklerde büyük

bir dikkatle yönlendirmeye devam etti, ta ki taraça biçimli bir

yükselti sonarda görünene kadar. Bir anda karşılarında üstü

kıvranan solucanlarla kaplı bir bayır belirmişti. Bohrmann sekiz adet monitörü izlerken midesine ağırlık çöktü. Norveç yamacının

çökmesinden beri kâbuslarından çıkmayan yaratıklarla yüz yüzeydi.

Eğer bütün bölge, projektörlerin karanlıktan çıkardığı kırk metrelik bu alan gibi istila altındaysa, toparlanıp geri dönebilirlerdi.

"Küçük adi piçler!" diye gürledi Frost.

Çok geç kalmışız, diye düşündü Bohrmann.

Hemen arkasından, onu esir alan korku yüzünden utanç duydu.

Solucanların bakteri kargolannı hidratlara boşalttığını ya da alanda gerçek bir zarar vermek için yeterli sayıda solucan olduğunu

söylemek için ellerinde henüz yeterli bilgi yoktu. Aynca, felaketi başlatacak son tetikleyici faktörün ne olduğunu hâlâ bilmiyorlardı. Daha çok geç değildi. Ama boşa harcayacak zamanları yoktu.

"Pekâlâ." dedi Frost. "Daha iyi görebilmek için birimi biraz yükseltip, kırk beş derecelik açıyla yana eğelim. Sonra da boruyu indirmemizin zamanı gelmiş olacak. Umarım solucan yemek için acıkmıştır."

"Açlıktan kıvranıyor." dedi van Maarten.

Tamamen açılmış haliyle emme borusu bir buçuk kilometre boyunca derinliklere uzanıyordu, üç metrelik çapı ve en sonundaki açık ağzı ile bölümlü ve kauçuk izolasyonlu bir canavardı. Ağzının etrafı projektörler, iki kamera ve döner iticilerle donatılmıştı. Borunun ucu, Heerema'dm yukarı ve aşağı, illri^J geri ye yanlara hareket ettirilebiliyordu. Operatör paneli, aydınlatma iskelesi ve borunun kameralarından gelen görüntüleri birleştirerek bütün alanın geniş kapsamlı bir toplu resmini sağlıyordu. Kumanda kollan, görüş açık olmasına rağmen hassas parmaklar ve hiçbir şeyin gözden kaçmamasını garanti edecek bir ikinci operatör gerektiriyordu.

Boru, uzun bir süre boyunca delirtmez karanlığın içinden batmaya devam etti. Işıkları kapatılmıştı. Daha sonra uzakta aydınlat^^ görüntüye girdi. ilk

başta kapkara suyun içinde soluk bir ışık noktasıydı,*gittikçe parlaklığı arttı,

O

dörtgen bir şekle dönüştü ve kayadan biçimlenmiş taraça gözler önüne serildi. iskele o kadar büyüktü ki, Bohrmann'a bir uzay istasyonunu çağrıştırıyordu.Boı ıı dibe doğru yolculuğunu sürdürdü, ekranlar solucanlarla kaplamana kadar pembe kütleye yaklaştı. Öğütücü çeneleriyle, her bir kıvranan, sürünen, kıllı vücut ekranda detaylı olarak izlenebiliyordu.

Kontrol odasında soluksuz bir sessizlik vardı.

"inanılmaz." diye fısıldadı varı Maarten.

"Bir temizlikçi karşısındaki tozu kiri hayranlıkla seyretmez." dedi Frost sertçe. "Artık elektrik süpürgeni açmanın ve onlan ortadan kaldırmanın zamanı geldi."

Daha doğnı tanımlamak gerekirse, emme borusu aslında vakum yaratarak ağzının önünden geçen her şeyi içine çeken bir emme pompası idi. Çalışmaya haşladığında görünürde herhangi bir şey olmamıştı. Pompanın ısınmaya ihtiyacı vardı —ya da en azından Bohrmann öyle umuyordu. Solucanlar aralıksız kazmaya devam ediyorlardı. Herkese bir hayal kırıklığı çöktü. Kimse tek kelime konuşmuyordu. Bohrmann gözlerini boruyu gösteren iki monitöre

dikmişti. Sorun neydi? Boru çok mu uzundu? Pompa yeterince güçlü

değil miydi?

O cevap ararken, görüntüde bir şeyler değişti. Bir şey solucanları

çekip sürüklüyordu. Vücutlarının arkası yükseldi, dikine yukarı

çekildi ve çılgınca titreşti... Ve sonra kameraya doğru fırlayıp sonra gözden kayboldular.

"Çalışıyor!" Bohrmann haykırdı ve yumruklannı havaya kaldırdı.

Sevinçten dans etmek istiyordu.

"Şükürler olsun!" Frost hızla başını sallayarak onayladı. "Ah, Tanrı'm izin ver, dünyayı kötülüklerden temizleyelim. Ve

pisliklerden!" Beyzbol şapkasını çıkardı, ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve şapkayı tekrar taktı. "işte böyle işlerini bitireceğiz!"

Solucanlar boruya öylesine bir hızla ve yoğunlukta çekiliyordu ki,

ekrandaki görüntü, taraçadan yükselen tortuyla beraber titreşen bir

ışık ve karanlık karmaşasına dönüştü.

"Sola doğru devam edelim." dedi Bohrmann. "Ta da sağa. Aslında işe yaradığı sürece fark etmez."

"Düzlük boyunca zikzak çizmeye ne dersiniz?" diye önerdi van Maarte "Aydınlatılmış alanın bir ucundan diğerine. Görüş içindeki bölgeyi bitirdikt sonra ışıklan ve boruyu hareket ettirip sıradaki kırk metrelik alanı süpürürü

"Çok iyi! Öyle yapın."

Boru taraça boyunca gezindi, solucanları içine çekerken kaldırdığı

tortu bulutlarının altında kayalar gözden kayboldu.

"Ne kadar etkili olduğumuzu görüp anlamak Jçin ^uyun tekrar

benaklaşmasını beklememiz lazım." dedi van Maarten rahatlamış bir sesle. Derince içini çekti ve haftaların gerginliğinden kurtulmuş

şekilde arkasına yaslandı. "Ama tahminimce sonuçtan çok memnun

olacağız."

Independence,

Grönland Denizi

Donnnggg!

Trondheim'da pazar sabahı çalan çanlar. Kirkegata Caddesi'ndeki

küçük kilise. Güneş ışınlarının altında çan kulesi korkusuzca

gökyüzüne ulaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyor ve beyaz

merdivenli, eğimli çatılı, toprak renkli evi gölgesi altında bırakıyordu.

Ding dong, güzel dünya. Uyan artık.

Başını yastığın altına gömdü. Sanki ne zaman yataktan kalkacağına

kilise çanları karar verecekti. Daha neler! Dün gece fakülteden

arkadaşlarıyla ya da öğrencilerle takıhp çok mu içmişti? Bu gayet

mümkündü.

Donnnggg!

"Saat sekiz."

Duyuru sisteminin hoparlörleri. Kirkegata Caddesi'nin sessizliği

kaybolmuştu, beraberinde çan kulesi ve toprak renkli ev de.

Kafasının içindeki çınlamanın sebebi Trondheim'm çanları değil,

korkunç bir baş ağnsıydı.

Johanson gözlerini açtı ve kendini yabancı bir yatağın kırışmış

çarşaflarının içinde buldu. Etrafında sıralanmış başka yataklar vardı ama hepsi boştu. Bir sürü teçhizatla dolu steril görünen penceresiz

büyük bir odadaydı Geminin revirindeydi.

Burada ne işi vardı?

Kafasını kaldırdı ve tekrar yastıklara doğru düştü. Gözleri

kendiliğinden kapandı. Başka her şeyi başını çatlatan bu çınlamaya

tercih ederdi. Midesi de bulanıyordu.

"Saatdokuz."

Johanson doğruldu. Hâlâ aynı odadaydı. Ama kendini belirgin bir

şekilde daha iyi hissediyordu. Bulantısı geçmişti ve başı artık bir

mengeneye sıkıştırılmış gibi hissetmiyordu. Acısı ise katlanılabilir bir ağrıya dönüşmüştü.

Hâlâ neden burada olduğunu bilmiyordu.

Kendisine baktı. Gömlek, pantolon, çoraplar —dün gece giydiği

kıyafetlerdi. Montu ve süveteri yanındaki yatağa seriliydi,

ayakkabıları düzgün bir biçimde yere konmuştu.

Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı.

Bir kapı açıldı ve tıbbi ekibin başındaki Sid Aıgeli içeri girdi.

Seyrelmiş saçlara ve ağzının kenarlarında derin kırışıklıklara sahip bir itBl^^^^. Hiç kimse hasta olmadığından adam, gemideki en sıkıcı

işe sahipti. Bu durum değişmiş görünüyordu. "Kendinizi nasıl

hissediyorsu " Angeli başını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Emin değilim." Johanson başının arkasına c

^ hemen elini

çekti.

"Bir süre acıyacak,"dedi Angeli, "ama endişelenmeyin —daha kötüsü olabilirdi."

"Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musunuz?"

Johanson dikkatle düşündü. "Birkaç aspirin işime yarayabilir."

"Ama ne olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Hiç fikrim yok."

Angeli yaklaştı. "Ah peki. Şey, gecenin bir yarısında sizi hangar güvertesinde buldular. Ayağınız kaymış olmalı. Tanrıya şükür ki

gemi, kameralarla gözleniyor yoksa hâlâ orada olurdunuz.

Muhtemelen kafanızı direklerden birine çarptınız."

"Hangar güvertesinde mi?"

"Evet. Hatırlamıyor musunuz?"

Tabii ya... Oliviera'yla, hangar güvertesindeydiler. Ardından ikinci bir kez de yalnız başına. Oraya geri döndüğünü hatırlayabiliyordu

ama nedeni ve ardından nelerin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gerçekten çok kötüsü olabilirdi." dedi Angeli. "Eee, içiyordunuz değil mi? Sormamın nedeni orada boş bir şişe bulmuş olmam. Sue

Oliviera ikinizin bir şişe açtığınızı söyledi." Angeli parmaklarını gerdi. "Beni yanlış anlamayın, Dottore, bu bir soran değil ama uçak gemileri tehlikeli yerlerdir. Kaygan zeminli ve karanlık. Kayıp yere ya da denize yuvarlanmak çok kolaydır. Yalnız başınıza

dolanmamanız en iyisi, özellikle de..."

"... bir iki kadeh içtikten sonra." diye doktorun sözünü tamamladı Johanson. Ayağa kalktığında kan beynine hücum etti. Angeli hemen

yanına gelip onu kolundan tuttu. "Ben iyiyim, teşekkürler." Johanson onu uzaklaştırdı. "Sahi neredeyim ben?"

"Revirde. Kalkabilecek misiniz?"

"Eğer bana şu aspirinleri verirseniz, evet."

Angeli beyaz, cilalı bir dolaba gitti ve bir paket ağrı kesici çıkardı.

"işte. Başınızı çarptınız, hepsi bu. Yakında iyi hissedersiniz."

"Tamam. Teşekkürler."

"iyi olduğunuza emin misiniz?"

"Evet."

"Ve hiçbir şey hatırlamıyorsunuz...''

"Dediğim gibi, hayır."

"Va bene." dedi Angeli geniş bir gülümsemeyle. "B

zorlamayın, Dottore, çekinmeyin."

eğer herhangi bir soran yaşarsanız

Sn.

bu

c

o

%

kendinizi a gelmekten

Sancak Komuta Merkezi

"Çok değişken bölgeler4mi? Hiçbir şey anlamadım."

Vanderbilt konuşulanlara yetişebilmek için büyük çaba sarf ediyordu. Oliviera dinleyicilerinin, ilgilerini kaybetmek üzere olduğunu fark etti. Peak de şaşkına dönmüş görünüyordu. Li'nin yüz ifadesinden her zamanki gibi hiçbir şey anlaşılamıyordu ama genetik bilimi üzerine odan bilgisinin zorlandığı muhakkaktı.

Johanson aralarında bir hayalet gibi oturuyordu. Toplantıya geç kalmıştı, tıpkı kendi kendine mırıldanarak yerini alan Rubin gibi. Ama Rubin'e göre Johanson gerçekten kötü görünüyordu. Bakışları durmadan kayıyordu. Ara sıra, sanki hayal görmediğine, nerede ve

kimlerle olduğuna emin olmak istenmiş gibi etrafına bakmıyordu.

Oliviera toplantıdan sonra onunla konuşmaya karar verdi.

"Normal insan hücreleri üzerine konuşarak başlasak sanırım daha kolay olacak." dedi. "Hücrelerimizi zarlar içinde sarmalanmış

enformasyon paketleri olarak düşünebilirsiniz. Her hücrenin içinde

bir çekirdek, ve çekirdeğin içinde de kromozomlar yani genlerimizin

bütünü vardır. Beraberce genomu ya da DNA'yı oluştururlar, yani

meşhur çift sarmalı. En basit şekliyle söylemek gerekirse, bizim yapı planımız diyebiliriz. Bir organizma ne kadar gelişmişse, bu plan da o derece karmaşıklaşır. Bir DNA testinin sonuçları ile bir katili

yakalayabilir veya kişilerin birbirleri üe akrabalık ilişkilerini

saptayabilirsiniz ama geniş anlamıyla bütün insanlar aynı planı

paylaşır: ayaklar, bacaklar, gövde, kollar, eller, vesaire. Başka bir deyişle, kişinin DNA'sı iki şey söyler: birincisi insan olduğunu ve

ikinci olarak da kim olduğunu." Dinleyenlerin yüzünde

ilgilendiklerini gördü. Basit genetik bilgileri ile başlamak iyi bir fikirdi.

"Elbette iki insan arasında, aynı türde iki tekhücreli organizma arasında olduğundan çok daha az benzerlik vardır. Benim ve bu

odadaki herhangi bir kişinin DNA Tan arasında istatistiksel olarak

bir milyon tane küçük fark vardır. 1200 baz çiftinin tamamı insanları birbirinden ayırır. Ayrıca, aynı bireyden

ik—i

mutasyonlarm sebep olduğu biyokimyasal tutarsızlıklar. Aynı

şekilde, sol-elimden bir hücreyi ve karaciğerimden de bir diğerini incelerseniz, sonuçların aynı olmadığını görürsünüz. Ama DNA o hücrelerin kesinlikle Sue Oliviera'ya ait olduğunu söyleyecektir."

Durakladı. "Tekhücreli organizm^r^se başka bir hikâyedir. Tek bir hücre bütün organizmayı oluşturur. Yani sadece bir genom vardır ve tekhücreli organizmalar aseksüel üredikleri için anne ve babanın kromozomları birbirine karışmaz. Bunun yerine organizma bölünerek çoğalır ve bütün kalıtsal bilgisini kopyalar."

c

o

farklı hücre aldığınızda, aralarında küçük değişiklikler görürsünüz

"Yani tekhücrelilerden bahsettiğimizde, bir DNA dizisini biliyorsak, bütün türü tanımlamış oluyoruz." dedi Peak, kelimelerini doğru seçmeye özen göstererek.

"Evet." Oliviera ona gülümsedi. "Doğal olan budur. Tekhücrelilerden oluşan bir popülasyon birbirleriyle büyük ölçüde aynı genomu paylaşmalıdır. Küçük bir mutasyon oranını dikkate almazsak, her bireyin DNA'sı aynı olmalıdır."

Rubin'in sandalyesinde huzursuzca kaykıldığını ve konuşmak istermiş gibi ağzını açıp kapattığını gördü. Normalde şu ana kadar

çoktan lafa karışmış ve ilgi odağı olmayı denemiş olmalıydı. Zavallı Mick, diye keyifle düşündü Oliviera. Migrenin yüzünden dün gece odana hapsolmuş olman ne şanssızlık. işte en sonunda bizim bilip de senin haberin olmayan bir şey.

"Ama sorunumuz da bu noktada başlıyor," diye devam etti, "ilk bakışta, jölemsi maddenin içindeki hücreler birbirinin aynısı olarak görünüyor. Bunlar amipler, ayrıca egzotik bir tür de değiller. Derin denizde yaşayan sıradan amipler. DNATarının tamamını deşifre etmek, bir sürü bilgisayar kullansak bile en az iki yıl süreceğinden sadece bir bölümünü analiz etmeye karar verdik. DNA'dan küçük bölümleri izole ettik ve genetik kodun parçalarını çıkardık. Teknik konuşmak gerekirse, bunlara amplikon diyoruz. Her amplikon bize bir sıra baz çifti gösteriyor ve buna genetik biliminin dili diyebiliriz. Farklı bireylere ait DNA Tann amplikonlarını karşılaştırdığımızda enteresan bir şey görüyoruz. Aynı popülasyona ait farklı teklıücrelilerin amplikonlan şuna benzer bir görüntü vermek zorunda."

Toplantı için büyüttüğü bir bilgisayar çıktısını yukarı kaldırarak gösterdi:

Al:

AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA

A2:

AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA

A3:

AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA

A4:

AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA

"Gördüğünüz gibi analiz edilmiş diziler tamamen aynı. Birbirinin aynısı dört adet tekhücreli." Kağıdı bir kenara koydu ve ikincisini kaldırdı. "Ama bizim elde ettiğimiz sonuç bu oldu."

Al: A2: A3: A4:

AATGCCA CGATGCTACCTG AAATCGA AATGCCA

ATTCCATAGGATT AAATCGA : AATGCCA GGAAATTACCCG

AAATCGA : AATGCCA TTTGGAACAAAT AAATCG

A

"Bunlar jölemsi madde organizmalarımızdan dört örneğin

amplikonlarındaki baz dizileri. DNATarı aynı görünüyor —ta ki ç^

değişken bölgelere gelene

581

çok değişken

Uv

C

O

kadar. O noktada her şey sapıtıyor. Hiçbir düzene rastlayamıyoruz.

Düzinelerce hücreyi inceledik. Bazdan çok değişken bölgelerde küçük

ayrımlar gösteriyor ama geri kalanlar ise tamamen farklı. Doğal mutasyon böylesi bir durumu açıklamak için yeterli değil. Ya da şöyle diyebilirim, bu kesinlikle bir tesadüf olamaz."

"Belki de bunlar, zannettiğimiz gibi aynı türden değillerdir." dedi Anavvak.

"Hayır, kesinlikle aynı türe aitler. Ve bir organizmanın genetik kodunu hayat süresi içinde değiştirmesi mümkün değildir. Önce yapı planı gelir. Organizmalar bir yapı planına göre biçimlenir ve sonra buna uyarak gelişirler ama planı kimse değiştiremez."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ama yine de hücreler birbirinden farklı ise," dedi Anavvak, "o zaman bölündükten sonra DNATannı değiştirmenin bir yolunu bulmuş olmalılar."

"Ama hangi amaç için?" diye sordu Delavvare.

"insanlar." dedi Vanderbilt.

"insanlar mı?"

"Hepiniz kör müsünüz? Doğada böyle şeyler olmaz, dedi Dr Oliviera, ve Dr Johanson'dan da bir itiraz geldiğini duymadım. O zaman size soruyorum, buna benzer bir planı kim düşünebilir? O hücreler bir biyolojik silah. Sadece insanlar böyle bir şeyi gerçekleştirebilir."

"Bu durumda itiraz ediyorum." dedi Johanson. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Söylediklerin çok anlamsız, Jack. Biyolojik silahların avantajı, sadece bir formülün yeterli olmasıdır. Üreyerek çoğalma gerisini halleder."

"Evet ama bir virüsün mutasyon geçirmesi şüphesiz bir avantajdır.

AiDS virüsü durmadan değişim geçiriyor. Ne zaman onu anlayıp yok

etmeye yaklaşsak, çoktan form değiştirmiş oluyor."

"O durum farklı. Burada savaştığımız bir süperorganizma, bir

virüs enfeksiyonu değil. Hücrelerin birbirinden farklı olmasının bir açıklaması olmalı. Bölündükleri sırada DNATarına bir şey oluyor.

Başka şekilde, değişik kodlanıyorlar. Bunun sonımlusunu bilmek ne

işimize yarayacak? Anlamamı gereken neden böyle olduğu."

"Neden mi? Elbette bizi öldürmek için!" dedi Vanderbilt kızgınlıkl vıcık vıcık pisliğin amacı özgür dünyayı ortadan kaldırmak.

"Peki, o zaman," diye hırladı Johanson, "neden onlara ateş e tekhücrelilerin Müslüman olup olmadığına mı bakalım? Be islâmi

köktendincidir. Sana göre çok mantıklı olurdu.

Vanderbilt gözlerini ona dikti. "Sen kimin tarafınd

"Aklın tarafındayım."

"Dün gece kafa üstü düştüğünde aklın ne

Vanderbilt küstahça

sınttı. "Belki de devirdiğin bir şişe Bordeaux y

ı onu

kaybetmişsindir...

Nasıl hissediyorsun, Dr Johanson? Başın ağrıyor mu? Belki bir

süreliğine çeneni kapatıp dinlesem daha iyi olur."

"Eğer seni dinlemek zorunda kalacaksam hiç tercih etmem."

Vanderbilt derin derin soludu. Terliyordu. Li, gözünün ucuyla ona

küçümseyici bir bakış attı ve sonra öne eğildi. "Birbirinden farklı kodlamalar bulduğunuzu söylüyorsun, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Ben bir bilim insanı değilim ama bu kodlamaların insanların

ürettiği kodlar ile aynı amaca hizmet etmesi düşünülebilir mi? Mesela savaşlarda kullanılan askeri şifreler gibi."

"Evet." dedi Oliviera. "Bu mümkün olabilir."

"Birbirlerini tanımalarına izin veren şifreler."

VVeaver önündeki kağıt parçasına bir şeyler karaladı ve Anavvak'a

doğru itti. Adam okudu, başıyla kısaca onayladı ve kağıdı bir kenara koydu.

"Neden birbirlerini tanımaya ihtiyaçları olsun?" diye sordu Rubin.

^"Ve neden bu kadar karmaşık bir yol kullanarak?"

"Bence sebebi çok açık." dedi Crovve.

Bir süre boyunca çıkan tek ses, açmaya çalıştığı sigara paketinin

hışırtısıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Li.

"Bence iletişim için kullanıyorlar," dedi Crovve, "bu hücreler birbirleriyle iletişim kuruyorlar. Aralarında bir çeşit konuşma

geçiyor."

"Yani sence bu madde... " Greyvvolf kadına bakakalmıştı.

Crovve çakmağının ateşini sigarasına tuttu, bir nefes aldı ve dumanı üfledi. "Evet. Bilgi alışverişi yapıyorlar."

Araç

Rampası

o

"Dün gece sana neler oldu?"diye sordu Oliviera beraber

laboratuvara doğru ilerlerlerken.

Johanson omuzlarını silkti. "En ufak bir fikrim dahi yok."

"Peki ya şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Biraz garip. Baş ağnsı azalıyor ama hafızamda hangar alanı

büyüklüğü bir boşluk var." • ^

"Kötü şans, ha?" Rubin arkasını dönüp onlara baktı. Gülümserken di^e^-o^^yl çıkmışü. "ikimizin de baş ağnsı çekeceğini kim

düşünürdü? Ne işe yaramaz adarnlarız. Dün gece kendimi öylesine

berbat hissediyordum ki yataktan kalkıp size sorunun ne olduğunu

bile söyleyemedim. Ne kadar özür dilesem azdır. Ama bir migrerrin o

şeküde yaklaştığını hissemğinizde... Bam! Öylece vuruyor. Baygın

hâldeydim"

Oliviera Rubin'e anlaşılmaz bir bakış attı. "Migrendi, öyle mi?"

%

üğünde

"Gelip gidiyor. Çok sık olmuyor ama bir başladı mı yapabileceğim bir şey yok. ilaçlarımı alıp ışıkları kapamak bile külfet haline

geliyor."

"Ve bu sabaha kadar kalkmadın, değil mi?"

"Evet." Rubin ona suçlulukla baktı. "Üzgünüm ama migren beni yere seriyor. Normal şartlarda en azından laboratuvara şöyle bir

uğrardım... "

"Ama yatakta kaldın, değil mi?"

Rubin kadına kırgınca gülümsedi. "Evet."

"Emin misin?"

"Şey, bunu bilmem gerekir."

Johanson'un kalasında bir şeyler yerine oüırdu. Bozuk bir

projektör gibiydi: döner mekanizma bir slaydı yerine yerleştirmeye

çalışıyor ama bir şey takılarak bu işlemi engelliyordu.

Laboratuvarın kapısının önünde durdular ve Rubin şifreyi girdi.

Kapı hızla açıldı. Rubin içeri girip ışıkları yakarken Oliviera,

Johanson'a fısıldadı, "Neyin var? Dün gece onu görmüş olduğuna

yemin eden sendin."

Johanson ona bakakaldı. "Öyle mi?"

"Biliyorsun işte,"diye mırıldandı Oliviera, "o sandığın üzerinde oturmuş, dizi analiz cihazının işlemi bitirmesini beklerken şarap

içiyorduk."

Klik. Mekanizma bir kez daha dönerek slaydı bırakmaya çalışıyor.

Klik.

Zihni bulanıktı. Bir kadeh şarap içtiğini hatırlıyordu. Ve kısa bir

süre konuşmuşlardı. Ve ardından... Bir şey mi görmüştü? Klik.

Oliviera kaşlarını kaldırdı. "Tanrım,"dedi kadın. "Kafana gerçekten sağlam bir darbe yemiş olmalısın."

Nöron

Bilgisayarı

yanında meseleyi

Müşterek istihbarat Merkezi'nde VVeaver'ın bilgisayarının

oturuyorlardı. "Peki," dedi kadın, "bu kodlama hikâyesi değiştirdi."

Anavvak başıyla onayladı. "Hücreler birbirlerine benzemiyorlar.

Nöronl gibi değiller."

"Öyleyse meselemiz sadece birbirlerine nasıl bağlandıkları değil. E

DNA Tan her birey için ayrı kodlanmış diziler içeriyorsa belki de

l^jlın^budur.' Bileşmelerinin anahtan bu olabilir."

"Hayır. Bileşmeyi başka bir şey tetikliyor olmalı. Belli bi edebilen bir şey." /V '

"Dün koku üzerinde düşünüyorduk." • ^

"Peki," dedi Anavvak, "bir dene bakalım. BiJ^m, emrini verecek bir koku maddesi salgılamaya pr

ir me

fiden etki

onlara bir araya gelme

VVeaver bir süre düşündü. Dahili telefonu alarak laboratuvan

aradı. "SigUf? Merhaba. Bir bilgisayar simülasyonu üzerine

çalışıyoruz. Hücrelerin nasıl bileştikleri konusunda yeni fikirler var mı?" Bir süre dinledi. "Anladım. Deneriz... Tamam. Bana haber verirsin."

"Ne dedi?" diye sordu Anavvak.

"Bir faz testi uygulayacaklarmış. Jöleyi ayrıştırıp tekrar

birleştirmeyi deneyecekler."

"Bu durumda onlar da hücrelerin kokuyu mu kullandığını

düşünüyor?"

"Evet." VVeaverTn alnı kırıştı. "Sorunumuz şu, hangi hücre ilk olarak kokuyu salgılıyor? Ve neden? Eğer bu bir zincirleme

reaksiyonsa, bunu başlatan birinin olması lazım."

"Belki bir genetik program var." dedi Anavvak. "Sadece belirli hücreler bileşmeyi başlatabiliyor olabilir."

"Yani beynin bir yarısı diğerinden daha çok şey yapma kapasitesine sahip... " VVeaver düşündü. "Enteresan bir fikir. Ama doğru olduğundan emin değilim."

"Bekle bir dakika —ya yanlış izi takip ediyorsak? Sonuçta

hücrelerin bir araya gelip büyük bir beyin oluşturdukları

varsayımından yola çıkıyoruz."

"Ben öyle olduğuna eminim."

"Ben de. Ama şimdi aklıma başka bir şey geldi... "

"Ne?"

Anavvak hararetle düşünüyordu. "Bütün hücrelerin birbirlerinden farklı olmasını garip bulmuyor musun? Bence kodlamanın değişken

olmasının tek sebebi olabilir —DNA Tan farklı görevleri başarmak

için ayrı ayrı programlanmış. Ama eğer gerçek buysa, her bir

hücrenin kendi basma bir beyin olması gerekir." Tekrar düşünmek için durdu. Bu inanılmaz olurdu! Ama böyle bir sistemin nasıl

işleyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Hatta, her hücre içindeki DNA bir beyin görevi görüyor demektir."

"Düşünebilen, zeki DNA?"

"Bir şekilde evet."

"Ama o zaman öğrenme kabiliyetine sahip olması lazım." Adama şüpheyle baktı. "Her şeye inanmaya hazırım ama bu biraz?... "

VVeaver haklıydı. Saçma bir fikirdi. Biyokimya biliminin baştan yazılmasını gerektirecek bir düşünceydi. Varolmayan, bilinmeyen kurallara ihtiyaç vardı. Ama ya böyle bir yapının işleyebilmesi mümkünse... "Nöron bilgisayarlarının nasıl çalıştığını bana tekrar anlatabilir misin?" dedi.

"Gittikçe karmaşıklaşan, eş zamanlı işlemlerle. Davranış al^^n^tifleri artan tecrübeyle çoğalır."

"Peki bütün bu bilgiyi nasıl kaybetmiyor?"

"Çünkü depoluyor."

^

"Yani her birim, kullanabileceği bir depolama alanıSa sahip olmalı.

Ve

isaya ternatifle

c

o

depolama alanlarının birleşmesinden oluşan ağ, yapay düşünceyi üretiyor."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Anavvak anlattı. VVeaver dinledi, kafasını sağa sola salladı ve hepsini tekrar baştan anlattırdı. "Şu anda biyoloji kanunlarını baştan yazmaya çalışmıyor musun?"

"Evet. Yine de bu şekilde işleyecek bir program yazamaz mısın?"

"Ah, Tanrım."

"Belki daha küçük bir versiyonunu?"

" istediğin kadar küçük de, çok büyük ve zor bir işten bahsediyoruz. Ne dememi istiyorsun, Leon? Delice bir fikir bu. Ama tamam. —Tamam! Yapacağım."

VVeaver gerindi. Altın rengi saçları bronzlaşmış kollarına dökülerek parıldadı. Tişörtünün altındaki kasları belirgindi. Anavvak bu geniş omuzlu, yapılı kıza bakarken, onu ne kadar beğendiğini düşündü.

Tam o anda VVeaver gözlerini ona çevirdi. "Ama bu sana pahalıya patlayacak." dedi.

"Söyle bakalım."

"Omuzlarım ve sırtım. Yorgunluğumun alınması lazım." Sırıttı.

"Ben program üzerinde çalışırken, sen de masaja başlayabilirsin."

Rubin

Öğlen yemeği vakti geldiğinde subay yemekhanesine doğru yürüyorlardı. Johanson'un kendisini daha iyi hissettiği açıkça görülüyordu ve Oliviera'yla iyi geçiniyorlardı. Rubin, migreninin iştahını kaçırdığını söylediğinde ikisi de hayal kırıklığına uğramamıştı. "Çatıda bir yürüyüş yapacağım."dedi.

"Kendine dikkat et," diyerek sırıttı Johanson, "ayağın kaysın istemezsin."

"Dikkat ederim,"diyerek güldü Rubin. Bir bilseydiniz, diyordu içinden. Eğer ne kadar dikkatli olduğumu bilseniz, çeneleriniz havuz güvertesine düşerdi. "Endişelenmeyin."dedi. "Kenarlardan uzak dururum."

"Unutma, sana ihtiyacımız var."

Oliviera'nın Johanson Ta yemekhaneye giderken homurtuyla,

"Evet, öyle. dediğini duydu.

Rubin yumruklarını sıktı. Kendisi hakkında istediklerini

söyleyebilirlerdi. En sonunda hak ettiği itibarı elde edecekti. insanlığı kurtardığı için teşekkür etmeleri gereken kişi oydu. Çalışmalarının

CIA tarafından örtbas edilmesinden bıkmıştı ama bu iş sona

erdiğinde, elde ettiklerini dünyayla paylaşması konusunda hiçbir

engel kalmayacak, gizliliğin önemi olmayacaktı. Başarılarını dört bir yana duyurup, kendisine duyulan hayranlığın tadını çıkartacaktı.

Hızla rampadan yukarı doğru ilerlerken keyfi yerine gelmeye

başladı. 3.

c

o

i. ."

Kat'a geldiğinde bir geçide döndü ve dar bir kapıya ulaştı.

Kilitliydi. Şıfic girişini yaptı. Kapı hızla açıldığında Rubin koridora girdi. Sonuna kadar ilerleyip bir başka kilitli kapıya ulaştı. Bu sefer şifreyi girdiğinde, göstergede yeşil bir ışık yandı. Bunun hemen

üstünde cam bir panelin arkasında bir kamera vardı. Rubin yaklaştı

ve camın önüne gözünü yerleştirdi. Kamera retinasını tarayıp geçiş

iznini verdi.

Onaylama işlemi tamamlandığında kapı yana doğru kayarak açıldı.

içi bilgisayar ve monitörlerle dolu kocaman, karanlık bir odaya girdi.

Görünüşü ile CiC'ye benzerliği çarpıcıydı. Siviller ve üniformalılar kontrol masalarının başındaydı. içerisi, bilgisayar seslerinden

kaynaklanan bir uğultuyla doluydu. Li, Vanderbilt ve Peak, saydam

yüzeyi aşağıdan aydınlatılmış bir çizelge masasının etrafındaydılar.

Peak başını kaldırıp baktı. "içeri gel." dedi.

Rubin yanlarına geldi. Birdenbire kendine güveni kaybolmuş

gitmişti. Geçen gece olanların ardından telefon konuşmalın yalnızca

kısa, bilgilendirme amaçlı olmuştu. Aralarındaki konuşmaların tonu

dengeliydi. Ama artık ortama soğukluk hakimdi.

Rubin bu saldırıyı bertaraf etmeye karar verdi. "iyi ilerleme

kaydediyoruz."dedi. "Halen bir adım ilerideyiz ve — "

"Otur."dedi Vanderbilt. Kabaca masanın öteki tarafındaki bir iskemleyi işaret etti.

Rubin oturdu. Diğerleri ayakta kalarak, onu rahatsız bir

pozisyonda bıraktılar. Kendini bir mahkemede sanıkmış gibi hissetti.

"Elbette, dün gece olanlar büyük talihsizlikti."

"Talihsizlik mi?" Vanderbilt yumruk halindeki ellerini masaya yaslamıştı. "Tann aşkına, seni sersem. Farklı koşullar altında olsak seni güverteden atardım"

"Ama gerçekten, ben sadece—"

"Ne halt etmeye onu bayılttın ki?"

"Peki ya ne yapmalıydım?"

"Bir defa en başta daha dikkatli olmalıydın. içeri girmesine izin vermemeliydin."

"Bu benim hatam değildi," diye karşı çıktı Rubin. "Ama sizler farkındfi \ değilken, birinin kıçını kaşıya kaşıya içeri girebileceğini hiç düşünm^miş^^m."

"Lanet olası kapağı neden açtın ki?"

^^ ^^

"Çünkü... Şey, düşündüm ki... işte, bir mesele vardıve ben

"Sen de, ne?"

"Şimdi bana bak Rubin," dedi Peak, "hangardaki o kapak yalnızcatekbir amaca hizmet ediyor: araçlın dışarı çıkartıp, içeri

almaya. Bunu bilmelisin." Sertçe baktı. "Belki de bize, kapağı açacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söylersin.

Rubin dudağını ısırdı.

de... "

ca tek bir ca tek bir

n ne ol

c

o

%

"Gemiyi yürüyerek kat etmeye tenezzül etmedin. Tamamen

tembellikten, işte bu kadar."

"Bunu nasd söyleyebilirsin?"

"Çünkü işin doğrusu bu." Li, Rubin'in yanına geldi ve masanın kenarına ilişti. Bakışları endişeli ve neredeyse dostaneydi. "Hava almaya çıkacağını söylemiştin."

Rubin iskemlesine iyice yığıldı. Elbette ki böyle söylemişti. Ve tabii ki gözetleme sistemi, bunu söylerken kendisini kaydetmişti.

"Ve ardından, ikinci kez dışarı çıktın."

"Ama orada kimse varmış gibi görünmüyordu" diye kendini

savundu Rubin. ^"Ve sizinkiler de bunun aksini söylemediler."

"Sormadığın için söylemediler —gene de o kapağı açmak için izin alman gerekiyordu. Bu arka arkaya iki kez oldu. Sana söyleme

şansları olmadı."

"Üzgünüm."diye mırıldandı Rubin.

"Seninle açık konuşacağım, Mick. Bizler de işimizi mükemmel bir biçimde yapmış değiliz. Görünen o ki kimse Johanson'un hangar

alanına dönüş saatini kaydetmemiş. Aynı zamanda, geminin tümünün gözetlenmemesinden dolayı bizler de sorumluyuz. Ayrıca özel partileri sırasında Oliviera ve Johanson'un söylediklerini dinleyememişiz. Rampa ve Çatı da duyu mesafemizin dışında. Ama bunların hiçbiri senin bir sersem gibi davranmış olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Söz veriyorum, bir daha — "

"Güvenlik açısından bir risk oluşturuyorsun, Mick. Beyinsiz götün tekisin. Jack ile her zaman aynı fikirde olmayabilirim ama eğer bir daha böyle bir şey olursa seni denize atmak konusunda yardımcı olmak için ilk ben gönüllü olacağım. Hatta birkaç köpekbalığı da bulacağım ki seni parçalara ayınp kalbini sökmelerini izleyebileyim. Anlıyor musun beni? Seni gebertirim."

Li'nin masmavi gözleri ona dostane bir biçimde bakıyordu ama Rubin, onun tehdidini gerçekleştirmek konusunda hiçbir çekincesi olmadığını görebiliyordu. Bu kadın onu korkutuyordu.

"Sanırım demek istediğimi anlıyorsun." Li, onu parmağıyla omzundan dürttü ve diğerlerinin yanma geçti. "Pekâlâ, şimdi hasan sınırlama konusuna geçelim. ilaç işe yaradı mı?"

"On miligram enjekte ettik." dedi Peak. "Bundan daha fazlası gerçekten de di düşmesine neden olabilirdi ve onun beynine

ihtiyacımız var. ilaç, beyindef bü\sügi etkisi yapmış olmalı. Ama

hafızasının geri gelmeyeceğinin bir garantisi yok;"

"Ne tür bir risk söz konusu?"

nize

"Kestinnek zor. Bir kelime, bir renk, bir koku buna neden f kez tetiklendiğinde ne olduğunu tamamiyle hatırlayabilir."

"Doğrusu bu oldukça büyük bir risk sayılır." dedi Vln^e çatarak.

"Hiçbir ilaç hafızayı bastıramaz. Hâlâ beynin nasıl i kadar

bilmiyoruz."

Beyin bir

erbilt kaşlarını işlediğini yeteri

o

"Onu gözlım altında tutmamız gırıkıcık." dıdi Li. "Sın nı düşünüyorsun Mick? Ona daha ne kadar ihtiyacımız var?"

"Tüm gayrıtimizlı ilırliyoruz,"dıdi Rubin hıvıslı. işti bu onun kaybettiği güvıni gıri kazanma fırsatıydı. ""VVıavır vı Anavvak fıromon tımılli bilışmı teorileri üzerinde çalışıyorlar. Oliviera ve Johanson bunun koku temelli olabileceğini de düşünüyor. Bu

akşamüstü bazı test aşamaları gırçıklıştiriciğiz, böylılıklı ihtiyacımız olan kanıta sahip oluruz. Eğir bileşmenin kokuyla tetiklendiği

konusunda haklıysak kısa zaman içinde planlandığı şekilde devam

edebileceğiz."

"Olsa, olmalı, olabilir."dedi Vanderbilt burnundan soluyarak.

"Lanet olası bir formül bulmak için ne kadar süre gıçıcık?"

"Bu bilimsel bir araştırma Jack." dıdi Rubin. "Kimsi Alixandir Flıming'in başının etini yiyip bir an evvel penisilini bulmasını

söylemedi."

Vandırbilt tam karşılık vırmık üzırıydi ki bir kadın ayağa kalkıp

yanlarına yaklaştı.

"CiC'dı Scratch'in kodunu çözdülır."dıdi kadın.

"Scratch mi?"

"Görünın o. Crovvı, Shankar'a anlamayı başardıklarını söylıdi."

Li, CiC'dın alman sis vı görüntülırin işlimi tâbi tutulduğu masaya

döndü. Tepede bulunan bir kamera Shankar, Crovve ve Anavvak'ın

konuşmakta olduklarını gösteriyordu. VVeaver henüz içeri girmişti.

"Bir dakikaya kadar bizi çağırırlar."dıdi Li. "iyi. Şaşırmış gibi davranmayı unutmayın."

Muharebe Bilgi Merkezi

Hırkıs Crovvı vı Shankar'm ıtrafına toplanmış, mısaja bir göz

atabihnık için uğraşıyorlardı. Gördükleri bir spektrogram değil, bir gün önce aldıkları sinyalin görsel uygulaması idi.

"Cıvap mı göndırmişlır?" diyı sordu Li.

"iyi soru." dıdi Crovvı.

"iyi di, Scratch nıdir?" diyı sordu Dılavvarı ili o sırada içıri gir Greyvvolf. "Bir lisan mı?"

"Açıkçası, Scratch belki bir lisan olabilir ama kesinlikle bu sinyalde kodlandığı şıkliylı dığil." dıdi Shankar. "Arıcibo mısajına bınziy^r^ift^m istediğim, insanlar ikili kodlama sistımi ili

konuşmazlar. Düşünıcık olursanız, aslında uzaya o mısajı biz dığil,

bilgisayarlarımız göndırdi."

"Vırıbilıcığimiz iyi habır şu," dıdi Crovvı, "Scratch'in yapısını ortaya çıkarmayı başardık. Sanki biri iğneyi plak üzerinde sağa sola çekiştiriyormuş gibi bir sis çıkardığını hatırlarsınız. Eh, bu alçak frikansta^bjl^^^llato, kısik vı kuvvetli

589

bir ses dizisi, bütün bir okyanusu aşabilecek özellikte. Alçak

frekansta dalgalar inanılmaz mesafeler kat edebilirler. Ve bu çok hızlı bir stakkato. Sesaltı ile ügili problemimiz, 100 hertzin altındaki sesleri duyabilmek için onlan birkaç kat hızlandırmamız gerekmesi. Ama bu

durumda stakkatoyu da hızlandırmak zorunda kahnz. Bu sinyali

anlamanın anahtan onu yavaşlatmakta yatıyor."

"Parçalarını ayrı ayrı tanımlayabilmek için," dedi Shankar,

"sinyali esnetmemiz gerekti. Dolayısıyla cızırtı sesini, uzunluğu ve şiddeti değişen bir titreşimler dizisine dönüşene kadar yavaşlattık."

"Yani mors alfabesi gibi."

"Evet, ona benzer bir fonksiyonu olduğunu sanıyoruz."

"Tanımlamayı nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu Li.

"Spektrogramlarla mı?"

"Evet ama yeterli değiller. Bir şeyi dinlemek istiyorsak, en iyi yöntem onu gerçekten duyabilmektir. Biz de bir akustik hilesi

kullandık. Radar resimlerine detaylan artırmak için eklenen sahte

renk uygulamasına benziyor. Her ayn sesi aldık ve duyabileceğimiz

bir frekans ile değiştirdik ama orijinalinin uzunluğunu ve şiddetini koruduk. Orijinal sinyal her frekans değişikliği yaptığında,

kendiınizinkini uygun bir şekilde dönüştürdük. Bu şekilde Scratch 'va üstesinden geldik.

Crovve klavyede bir tuşa bastı. "Aldığımız mesajın duyabileceğimiz versiyonu şöyle."

Ses, sanki su altında çalan davullar gibi gümbürdüyordu.

Birbirinden ayırt edebilmek için neredeyse çok hızlıydı ama dikkatle dinlendiğinde, şiddette ve uzunlukta değişken bir titreşimler dizisi olduğundan şüphe duyulmuyordu.

"Gerçekten bir koda benziyor," dedi Anavvak, "ama ne anlama geliyor?"

"Bilmiyoruz."

"Ne demek bilmiyoruz?" diye cevapladı Vanderbilt. "Biraz önce çözdüğünüzü söylemediniz mi?"

"Bilmediğimiz," diye sabırla açıklamaya başladı Crovve, "dillerinin normal şartlarda konuşulduğunda nasıl işlediği. Geçen yıllarda

kaydedilen Scratch sinyallerinin ne anlama geldiği hakkında en ufak

bir fikrimiz yok. Ama konumuz bu değil." Burun deliklerinden

duman boşaldı. "Elimizde daha iyisf^ var. Teması kurduk. Munay, onlara ilk bölümü göster."

Shankar bir ikona tıkladı. Ekrana sıra sıra rakamlar dizildi. Bu

kolonlardan bazdan benzer görünüyordu.

n

"Onlara ev ödevi gönderdiğimizi biliyorsunuz." dedi Shankar.

"Matematik problemleri. Bir zekâ testinde olduğu gibi. Ondalık

dizileri devam ettirmelerini, bazı logaritmalan çözmelerini, kayıp

rakamları bulmalannı falan istedik. Bunlan eğlenceli bulup bize cevap yollayacaklarını umuyorduk. Böylece bize, bizi duyduklarını,

gerçekten var olduklarını, matematikten anladıklarını ve

kullanabildiklerini söyleme imkânını bulacaklardı" Ekrandaki sayı sıralanın işaret etti. "işte cevaplan. En yüksek notu aldılar.

Bütünproblemleri doğnı çözdüler."

c

o

"Tannm," diye fısıldadı VVeaver.

"Bu bize iki şey gösteriyor, dedi Crovve. Birinci olarak, Scratch gerçekten bir tür lisan. Yüksek ihtimalle her Scratch büyük oranda

karmaşık enformasyon içeriyor. ikincisi ve esas önemli olan nokta,

Scratch'i bizim anlayabileceğimiz bir şekle uyarlayabiliyorlar. Bu çok büyük ve önemli bir basan. En az bizim kadar zeki olduklannı

gösteriyor. Sadece mesajlarımızı deşifre etmeyi değil, kendininkileri de kodlamayı beceriyorlar."

Bir süre ekrandaki sayı sütunlarını izlediler, hayranlıkları korkuyla karışmıştı.

"Ama bu tam olarak neyi kanıtlıyor?" diye sessizliği bozdu Johanson.

"Çok açık değil mi?" diye karşılık verdi Delavvare. "Aşağıda düşünebilen bir şeyin olduğunu kanıtlıyor."

"Tamam ama bir bilgisayar da aynı cevapları veremez miydi?"

"Bir bilgisayarla konuştuğumuzu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Aslında söylediğinde haklı." dedi Anavvak. "Bütün kanıtlanan, matematik sorulanınızın cevaplandınldığı. Gerçekten çok etkileyici

ama bilince sahip bir zekânın varlığını ispat etmiyor."

"Peki, o zaman cevap gönderen kim olabilir?" diye sordu

Greyvvolf. "Uskumrular mı?"

"Saçmalama, hayır. Ama bir düşün. Burada gördüklerimiz,

ustalıkla ilişkilendirilmiş bir semboller serisi. Yüksek bir zekâyı bu şekilde kanıtlayamazsın. Bir an için bukalemunları ele alalım. Her

renk değiştirdiklerinde, aslında çok karmaşık bir problemi çözüyorlar ama bunun farkında bile değiller. Bukalemunların zekâ seviyesini

bilmeyen biri, onların çok zeki olduğunu sanabilir —ne de olsa, bir

gün yaprak yığını, ertesi gün ise bir kaya yüzü renginde olmalannı

sağlayan bir program kullanıyor olabilirler. Onlar ile üstün bir

kavrama yeteneğini ilişkilendirebilirsin, çünkü sonuçta çevrelerindeki düzeni okuyabiliyorlar. Üstelik bir de yaratıcı olduklarını

düşünürsün, kendi üzerindeki desen kodunu ayarlayabildiği için."

"Öyleyse, şu anda neye bakıyoruz?" diye sordu Delavvare. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Crovve gülümsedi. "Leon haklı," dedi,' Dirinin sembolleri doğru ayarlaması, onlan anladığı manasına gelmez. Zekânın ve yaratıcılığın kesin kanıö bir canlının gerç dünyadaki bağlantılan anlama ve

üzerine fikir üretme yeteneğinde yatar. Bunun iç derin bir kavrama

gücüne ihtiyaç vardır. En güçlü bilgisayarlar bile göz karan i işlem yapamaz, mantığa karşı hareket edemez, çevresine anlam yükJ^yem

Çevresiyle ilgili deneyimlerinden tecrübe çıkaramaz. Bence yrr da

cevaplannı hazırlarken aynı kaygılara sahipti. Durumu gerçekten

kavrayabildiklerini sinyallerinde bize anlatabilecek bir şey aramış

olmalılar." Crovve ekranı işaret ^Şi. "Bunlar iki matematik probleminin çözümleri. Eğer yakından bakarsanız, ükaevabm arka

arkaya

59,VO"

on bir kez sıralandığını görürsünüz; sonra üç kez ikinci cevap, bir

kez ük cevap, sonra dokuz, kez ikinci cevap, ve bu şekilde sürüp

gidiyor. Bir noktada ikinci cevap yaklaşık otuz bin kez tekrarlanıyor.

Ama neden? Sonuçların birden fazla tekrarlanması, mesajın

aletlerimiz tarafından algdanabilecek uzunluğa ulaşmasını

sağlayacaktır, bu mantıklı. Ama neden hepsi bu karmaşa içinde

sıralanmış?"

"işte şimdi Bayan Uzaylı devreye giriyor." dedi Shankar gizemli bir gülümseme ile.

"Jodie Foster, benim gizli kimliğim!" diye başıyla onayladı Crovve.

"itiraf etmeliyim ki, cevap o filmi düşünürken aklıma geldi. Bu sıralamanın kendisi de bir kod. Eğer nasıl okumanız gerektiğini

biliyorsanız, karşınıza siyah ve beyaz piksellerden oluşan bir resim çıkıyor —tıpkı SETE de bizim üzerinde çalıştıklarımız gibi."

"Umarım Hitler'in bir resmi değildir." dedi Rubin. Bu sefer herkesi güldürmeyi başarmıştı. Artık gemideki herkes Jodie Foster'ın

oynadığı Contact adlı filmi seyretmişti. Filmde, uzaylılar Dünya'ya

mesaj olarak bir resim gönderiyorlar ve resmin pikselleri de bir uzay gemisi inşa etme kılavuzunu içeriyordu. insanlık teknolojinin gelişimi boyunca uzaya yayın yapıp durmuştu ve uzaylılar aralarından birini

rasgele seçmişti. Aksi gibi, bu Hiüer'in bir görüntüsüydü.

"Hayır," dedi Crovve, "Hitler değil."

İ V-.'. - 2J»*.

O

A

Shankar birkaç tuşa bastı. Rakam kolonları kaybolup yerini bir

resme bıraktı.

"Nedir bu?" Vanderbilt daha iyi görebilmek için öne eğildi.

"Tanımadınız mı?" diye sordu Crovve. "Fikri olan?"

"Bir gökdelene benziyor," dedi Anavvak.

"Empire State Binası olabilir mi?" diye önerdi Rubin.

"Yok artık." dedi Greyvvolf. "Empire State Binası'nın neye benzediğini nereden bilecekler? Bence bu bir füze."

"Peki bir füzenin neye benzediğini nasıl biliyorlar?" diye sordu Delavvare.

"Çünkü deniz tabanı terk edilmiş füzelerle kaynıyor! Nükleer

füzeler, kimyasal füzeler... "

"Arka plandaki şekiller nedir?" diye sordu Oliviera. "Bulutlar mı?"

"Su olabilir." dedi VVeaver. "Belki derin denizin bir görüntüsüdür.

Bir çeşit kaya oluşumu."

"Su konusunda haklısın." dedi Crovve.

Johanson sakalmı kaşıdı. "Bir anıta benziyor. Belki bir semboldür.

Dini bir şey... "

"Bu insanca oldu, çok insanca." Crovve çok eğleniyor gibi

görünüyordu. "Bu resme başka bir açıdan da bakabileceğiniz hâlâ aklınıza gelmedi mi?"

Tekrar incelemeye başladılar. Birden Li'nin yüz ifadesi değişti. "90

derece döndürebilir misiniz?"

ShankarTn parmakları klavye üzerinde dans etti ve resim yatay

oldu.

"Hâlâ ne olduğunu anlamıyorum." dedi Vanderbilt. "Bir balık mı?

Devasa bir hayvan mı?"

Li kendi kendine kıkırdadı. "Hayır, Jack. O arka plandaki şekiller dalgalar. Bu aşağıdan alınmış bir anlık görüntü. Derinlerden yüzeye

doğru bakıyoruz^

"Ne? O siyah şey ne peki?"

"Çok basit. Biziz. O bizim gemimiz."

4-

o

Heerema, La Palma, Kanarya Adaları

Belki kutlamaya bu kadar erken başlamamak lazımdı. Son on altı

saattir emici aralıksız çalışıyor, pembe yaratıkları koca lokmalarla yutuyordu. Çevrelerindeki ani değişim solucanları çok rahatsız etmişe benziyordu, çoğu sürüklenirken parçalanmıştı, geri kalanları ise

kıvranıp kasılıyor ve ölürken çeneleri seğiriyordu. Boru, ilk kıllı

solucanları altına gerilmiş koca ağlara kusmaya başladığında, Frost

güverteye koştu. Su ağların arasından akıp gittikten sonra, dev

kızaklar yığılmış bedenleri Heerema'ya yanaşmış halde bekleyen

şilebin tanklarına boşaltıyordu. Frost ellerini vıcık vıcık kütlenin içine daldırdı ve kontrol odasına döndü; elleri sümüksü bir maddeyle

kaplıydı ama avuçlarındaki birkaç ölü solucanı zaferle havada

sallıyordu.

"En iyi solucan, ölü solucandır." diye gürledi. "Duyun sesimi! Yiii-haaa!!!"

Bohrmann dahil hepsi alkışladı.

Girdap gibi savrulan tortu dağıldıktan sonra lekeli lav kayaları

ekranda belirdi. Birbirinden ayrı kabarcık zincirleri kayaların

yüzeyinden yükseliyordu. Aydınlatma iskelesindeki kameralar zum

yaptı ve Bohrmann kayalardaki lekelerin gerçekte ne olduğunu

seçebildi. "Bakteri tabakaları." dedi.

Frost ona döndü. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Söylemek zor." Bohrmann eklemleriyle çenesini ovdu. "Eğer sadece yüzeyi işgal etmişlerse, bir tehlike yok. Ama ne kadar

bakterinin çökeltinin içine sızdığım bilemiyorum. Şu kirli, gri çizgileri görüyor musun? Onlar hidratlar."

"En azından, hâlâ oradalar."

"Sadece görebildiklerimiz orada. Daha önce ne kadar hidrat

bulunduğunu ve ne kadarının ayrıştığını bilmiyoruz. Kaçan gaz henüz

kritik oranlara ulaşmadı. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekirse, .şu an için başarısız olmadığımızı söyleyebilirim."

"iki negatif, bir evet eder." dedi Frost keyifle ve ayağa kalktı.

"Gidip hepimize kahve getireyim."

Gözleri yanmaya başlayana kadar, emicinin platoyu temizlemesini

izlemeye saatler boyunca devam ettiler. Van Maarten sonunda

Frost'u yatmaya gönderdi — o ve Bohrmann üç gündür çok az

uyumuşlardı. Frost kalmak-^için direndi ama gözleri kapanıyordu,

sendeleyerek kabinine gitti.

Bohrmann, van Maarten üe kaldı. Saat 23.00 idi.

"Uyumaya gitmek için sıra sende." dedi Hollandalı.

"Gidemem." Bohrmann gözlerini ovuşturdu. "Hidratlar hakkında yeterli bilgiye sahip olan tek kişi benim."

"Bizim de yeterli bilgimiz var."

"Zaten artık daha fazla sürmez." Bohrmann tükenmişti. Operasyon ekibi

kJçin direr

O

şimdiye kadar üç kez nöbet değiştirmişti. Ervvin Suess birkaç saat

içinde helikopterle Kiel'den gelecekti. O zamana kadar dayanmalıydı.

Esnedi. Alçak bir uğultu odayı dolduruyordu. Aydınlatma iskelesi

ve emici son saat içinde yavaşça kuzeye yönlendirilmişti. Polarstern keşif gezisinden alınan ölçümler doğruysa, istila sadece bu düzlük ile sınırlıydı. Solucanları tamamen vakumlamak için en azından birkaç

gün daha geçmesi gerektiğini biliyordu ama içinde umut doğmaya

başlamıştı. Sudaki metan miktarı normalin üzerindeydi, ama endişe

etmek için gerçek bir sebep yoktu. Eğer solucanlar ve bakterileri yok etmeyi başarırlarsa, kısmen aşınmış hidratların yeniden denge

koşullarına ulaşması mümkündü.

Göz kapakları ağırlaşıp kapanırken, ekranlara bir bakış attı. Ne gördüğünü kavraması için bir süre geçmesi gerekti. Görüntü değişmişti. "Aşağıda bir şey pırıldıyor." dedi. "Boruyu oradan uzaklaştır."

Van Maarten gözlerini kıstı. "Nerede?"

"Monitörlere bak. Suyun içinde bir ışık çakması vardı. Bak, işte orada! Bir kere daha parladı."

Bir anda tamamen ayılmıştı. Yanlış olan bir şeyler vardı, aydınlatma iskelesinin kameraları da bunu onaylıyordu. Borunun ağzının etrafındaki tortu bulutu kaybolmuştu. Kabarcıklar ve karanlık topaklar onun çevresinde dönerek yükseliyordu.

Emiciyi gösteren ekranlar bir anda karardı. Boru sarsılarak yana savruldu.

"Lanet olsun, neler oluyor?"

Operatörün sesi hoparlörlerden yükseldi. "Boru büyük öbeklerhalinde bir şeyleri çekiyor. Emicinin dengesi bozuldu. Ne yapacağımızı—"

"Boruyu uzaklaştırın!" diye bağırdı Bohnnann. "Yamaçtan uzaklaştırın!"

Yine aynı şey, diye korkuyla düşündü. Sonne'de olanlar gibi.

Hidratlarda bir patlama. Aynı yerde çok uzun süre kalmışlardı ve bu noktada plato dengesini yitirmişti. Vakumun yarattığı alçak basınç çökeltiyi paramparça etmişti.

Hayır, bu bir patlama değildi. Çok daha kötüsüydü.

Boruyu kabaran tortu bulutunun içinden çıkarmaya çalıştılar.

Bulut şişerek genişlemeye devam etti ve bir anda sanki patladı. Bir basınç dalgası aydınlatma iskelesini salladı. Görüntü yukan aşağı kayıp duruyordu.

"Bu bir yer kayması!" diye bağırdı operatör.

"Pompayı durdurun!" Bohrmann ayağa fırladı. "Oradan uzaklaştım

Büyük lav kayalarının taraçanın üzerine yağıp her şeyi parçala seyretti. Tortu ve yıkıntının oluşturduğu sisin içinde boru gözden kaybolmuştu ama hâlâ hareket ediyordu.

"Pompayı kapattık." dedi van Maarten.

X

asını izl

amasını

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış şekilde yer kaymasını izlemeye devam ettiler. Yukardan kaya parçaları yağmaya devam

ediyordu. Eğer volkan konisinin neredeyse dik olan kaya duvarındaki kırıklar yayılmaya devam

C

O

ederse, çok daha büyük parçalar kopmaya başlayacaktı. Volkan taşı gözenekliydi; birkaç dakika içinde küçük bir yer kayması muazzam bir heyelana, önlemeye çalıştıkları olası senaryo ise gerçeğe dönüşebilirdi.

Kaderimize boyun eğmeliyiz, diye düşündü Bohrmann. Kaçmak için artık Çok geç.

Altı yüz metre yüksekliğindeki su duvarını gözünde canlandırmaya çalıştı.

Kayaların çatırtısı durdu.

Uzun bir sessizlik oldu. Monitörleri izlerken kimse bir şey söylemedi. Taraçanın üzerinde tortunun yarattığı bulanıklık halojen lambaların ışığını dağıtıyordu.

"Durdu." dedi van Maarten. Sesinde zor fark edilen bir titreme vardı.

"Evet," diye başıyla onayladı Bohrmann, "öyle görünüyor."

Van Maarten operatörleri aradı.

"iskele fena sarsıldı." dedi aydınlatma biriminden sorumlu adam.

"Projektörlerden birini kaybettik. Ama diğerleri yanmaya devam ediyor."

"Emici ne durumda?"

"Sıkışmışa benziyor," dedi diğer vinçten gelen ses, "sistem komutlarımızı işleme koyuyor ama tepki veremiyor."

"Sanırım borunun ağzı çöküntünün altında kaldı" dedi iskelenin operatörü.

"Sence ne kadar bir kaya kütlesi aşağıya düşmüş olabilir?"

"Kalkan bulutun dağılmasını beklememiz lazım," dedi Bohrmann,

"ama sadece bir çürük ile paçayı kurtarmış gibiyiz."

"Peki o zaman, bekleyelim." Van Maarten mikrofona eğildi.

"Boruyu kurtarmaya çalışmayın. Hepiniz bir kahve molası verebilirsiniz. Kimsenin gereksiz bir kazaya sebep olmasını istemiyorum. Biraz bekleyelim, sonra durumumuzu değerlendireceğiz."

Üç saat sonra, tortu hâlâ tam olarak dibe çökmemişti ve görüşü engelliyordu ama borunun ağzını zar zor görebiliyorlardı. Frost onlara katılmıştı, yataktan aniden fırladığı için saçları dört bir yana dağılmıştı.

"Kayaların altında sıkıştı." dedi van Maarten.

Frost kafasını kaşıdı. "Evet, ama kırılmış gibi gözükmüyor."

"iticileri çalıştıramıyoruz."

"Peki emiciyi oradan nasıl çıkaracağız?"

"Aşağıya bir robot gönderip, onunla yıkıntıyı kenar

ı

deneyebiliriz."

****

"Tanrı ve bütün melekler aşkına!" diye sızlandı Frost. "Ç azla zaman alır. Halbuki işler ne kadar güzel gidiyordu."

"Sadece acele etmemiz lazım." Bohrmann "Ramboy\\ ne kadar çabuk hazır edebiliriz?

Maarten'e döndü.

"Hımın."

"Haydi o zaman. Bunu bir deneyelim."

Rambo, ismini herhsangi bir kısaltmadan değil, gerçekten de Sylvester Stallone filmlerinden alıyordu. Vıctor 6000'in küçük bir versiyonu gibi görünen ROV, arkasında ve her iki yanında dengesini sağlayan iticiler, dört kamera, iki adet güçlü ve mafsallı kol ile donatılmıştı. Sadece 800 metreye kadar olan derinliklerde iş görebiliyordu ve açık deniz endüstrisinde çok popüler bir araçtı. On beş dakika içinde aracı kullanıma hazır hale getirmişlerdi. Kısa süre sonra volkanın sırtı boyunca taraçaya doğru iniyordu. ifeerema'daki

pilot paneline elektrooptik bir kablo ile bağlıydı. Aydınlatma iskelesi görüntüye girdi. Robot aşağı doğru yoluna devam etti, hızlandı ve manevra yaparak sıkışmış emiciye yöneldi. Gemidekiler, emiciyi Rambo'mm kameraları vasıtasıyla yakın mesafeden incelediklerinde, iticilerin ve video sistemlerinin sağlam olduğunu ama borunun dev volkanik kayalann altında tam anlamıyla tuzağa düştüğünü gördüler. Hiçbir yere kıpırdamasına imkân yoktu.

Rambo'nun mafsallı kollan kayalın oradan kaldırmaya başladı. ilk başta robot görevini başaracakmış gibi görünüyordu. Hepsini teker teker uzaklaştınyordu, ta ki taraça zeminine gömülmüş, eğimle yükselen ve emici boruyu kaya duvarına doğru bastıran sivri bir volkanik kayaca gelene kadar.

"Robot bunu beceremez." diye karar verdi Bohrmann. "Gerekli itkiyi üretemez."

"Harika!" dedi Frost, burnundan soluyarak.

"Peki, ya pilotlar boruyu geri çekerse?" diye önerdi Bohrmann.

"Serbest kalmasını sağlayacak gerilim yaratılabilir."

Van Maarten başını salladı. "Çok riskli. Boru yumabilir."

Bir süre daha şanslarını denediler ve robotu kayalara çeşitli açılardan çarptırmaya devam ettiler. Gece yansı Rambo'mın onlara yardımcı olmayacağı belli olmuştu. Aynı zamanda da temizlenmiş

bölgeler tekrar solucanlarla kaplanmıştı; karanlıklann içinden, her yönden sürüler halinde üşüşmüşlerdi.

"Bu durumu hiç beğenmiyorum. "dedi Bohrmann. "Özellikle burada, kayaların epey dengesiz olduğu bir noktada. Emicinin serbest kalmasını sağlamalıyız, yoksa sonumuz çok kötü."

Frost kaşlarım çattı. "Ben hallederim."

Bohrmann soran gözlerle ona baktı.

"Oraya dalacağım." Frost omuzlarını silkti. "Eğer RamB^İ ybu^^şi beceremiyorsa, geriye bir tek biz kalıyoruz. Ben giderim. Dört yüz metre. Basınç giysileri o derinliğe dayanır."

*

"Tek başına dibe mi ineceksin?" diye sordu Bohrmann, afallamış şekilde.

"Elbette." Frost kıtırdayana kadar kollarını esn^ti. tSo

15 Ağustos

Independence,

Grönland Denizi

Yrr'm cevabı, Crowe'u derinliklere ikinci ve çok daha karmaşık bir mesaj göndermeye teşvik etti. içinde insan türü, evrimi ve kültürü hakkında enformasyon bulunduruyordu. Vanderbilt ilk başta bu fikirden pek hoşlanmamıştı ama Crovve onu kaybedecekleri hiçbir

şey olmadığına ikna etmişti. Yrr savaşı kazanmak üzereydi.

"Tek şansımız," dedi, "onları yaşamayı hak ettiğimize ikna etmek. Ve bunu sadece onlara kendimizi anlatarak başarabilirizD Belki şu ana kadar hesaplarına katmadıkları bir şeyler vardır. Onları tekrar düşünmeye ikna edecek bir şeyler."

"Paylaşılan değerler." dedi Li.

"Ne kadar az olsa da." >

Oliviera, Johanson ve Rubin kendilerini laboratuvara kapatmışlardı. Tankın içindeki jölemsi varlığı parçalara bölmeye ya da tam anlamıyla ayrıştırmaya çalışıyorlardı. VVeaver ve Anavvak ile sürekli iletişim içindeydiler. VVeaver, bilgisayardaki sanal yrrim elektronik DNA ve feromonlarla donatmıştı. işe yarıyordu. Tekhücrelilerin bileşmesinde kokunun kullanıldığını teorik olarak göstermişlerdi ama pratikte tankın içindeki jölemsi madde işbirliğine yanaşmıyordu; varlık ya da varlıkların bileşimi, kendini yassı bir pide şekline dönüştürmüş ve tankın zeminine çökmüştü.

Delavvare ve Greyvvolf, 2. Kat'ta yunus kameralarının kayıtlarını izlemek meşguldü ama Independence'm gövdesinden başka görecek hiçbir şey yoktu, belki birkaç balık ve tabii deniz memelisi bölüğü — birbirinin filmini çeken yunuslar. ikili zamanlarını dönüşümlü olarak CiC'de ve Roscovitz ile Brovvning'in Deepflight'\ tamir etmek için hâlâ çalıştıkları havuz güvertesinde geçiriyorlardı.

Ara sıra işten uzaklaşıp başka aktiviteler ile meşgul olmazlarsa, en güçlü zihinler için bile tıkanma, tutukluk yapma tehlikesi bulunduğunu Li çok iyi biliyordu. Hava durumu için son tahminleri istedi ve güvenilirliklerini tekrar

c

o

le

tekrar kontrol etti. Bütün veriler bir sonraki güne kadar rüzgârsız bir hava ve dalgasız bir deniz olacağını söylüyordu. Su sabaha göre çok daha sakindi.

Bu bilgiye dayanarak Anavvak'ı konuşmak için yanma çağırttı ve şaşkınlıkla onun Arktik mutfağı hakkında neredeyse hiç bilgi sahibi olmadığını öğrendi. Bu sorumluluk, tüm ordu kariyeri süresince ilk kez olarak kendini ikram servisinin başında bulan Peak'e yüklendi. Peak bir dizi telefon görüşmesinde bulundu ve o akşamüstünün geç saatlerinde iki helikopter Grönland'a yollandı, Li baş aşçılarının onlan, o gece saat dokuzda başlayacak bir partiye davet ettiği duyurusunda bulundu. Helikopterler, Grönland usulü bir ziyafet için gerekli tüm malzemelerle geri döndü. Masalar, sandalyeler ve bir büfe, Ada'nin hemen yanında, uçuş güvertesine kuruldu. Dışanya bir

stereo ses sistemi taşındı ve çevreye, soğuğu kesmesi için ısıtıcılar yerleştirildi.

Mutfaktaki koşuşturma bir faaliyet girdabına dönüşüverdi. Yemek

kapları ve tavalar karibu etiyle doluydu; foktan elde edilen etsuyu

çorbaya dönüşmüştü; maktaaq yani gevrek narval derisi şeritler

haline getirilmiş ve pufla ördeği yumurtaları kaynatılmaya başlamıştı.

Independence'm fırıncısı her sene düzenlenen hamur işi

yanşmalannda inuitier'in çok başarılı olmasını sağlayan, yassı ve

lezzetli bir ekmek çeşidi olan pide yapımıyla uğraşıyordu. Kutup

alabalığı ve somon fileto halinde çeşitli bitkilerle birlikte kızartılmış; dondurulmuş mors eti carpaccio haline getirilmiş ve yığınla pirinç

suya boşaltılmıştı. Yemek yapmak konusunda hiçbir bilgisi olmayan

Peak bölge yerlilerinin tavsiyelerine güveniyordu. Yalnızca yerel tek bir yemek kabul görmemişti. Her ne kadar çiğ mors bağırsağının

üstünlüğü herkes tarafından yüceltilse de, Peak bunun vazgeçebileceği bir tecrübe olduğunda karar kılmıştı.

Kaptan köşkü, makini dairesi ve CIC'de görev yapması için bir

çekirdek mürettebat ayarladı, böylelikle saat tam dokuzda neredeyse

herkes; denizciler, bilim insanları ve ordu mensuplan güverteye

varmış, alkolsüz hoş geldiniz kokteyllerini içerken büfenin açılmasını bekliyorlardı. Kısa zaman içinde bilim insanları askerlerle, askerler denizcilerle ve denizciler de bilim insanlarıyla sohbete başlamıştı.

Li'nin düzenlemiş olduğu parti arkalarında bulunan Ada'ya ait olan

kule ve etraflarını kaplayan uçsuz bucaksız denizin görüntüsüyle

garip partiydi. Uzaklarda çekilmekte olan sisin gerçeküstü tepelerini ve ufuk çizgisinde alçak bir konumda bulunan kırmızı bir topu

andıran güneşi görebiliyorlardı. Temiz hava canlandırıcı bir biçimde soğuktu ve masmavi bir gökyüzü yükseklerde uzanıyordu. .

Aslında onları bir araya getiren koşullar dışında her şey hakkında

konuşuyorlardı —ama nazik bir konuşmaya tutunm

a konusu

ndaki ısrarlarında

sıkıntılı, neredeyse umutsuzca bir şeyler vardı. Gece yarısı yaklaşıp akşam

C

O

çelik p bir

karanlığı çökmeye başladığında birbirlerine artık ilk adlarıyla hitap ediyorlardı ve uzmanların etrafında gruplar oluşturmuş, aslında

olmayan bir avuntunun peşine düşmüşlerdi.

"Artık ciddi olalım," dedi Buchanan, saat 01.00'dan sonra, "zeki amipler fikrine gerçekten inandığınızı söylemeyin."

"Neden olmasın?" dedi Crovve.

"Ah, haydi ama. Zeki bir yaşam formundan bahsediyoruz, doğru

mu?"

"Öyle görünüyor."

"Pekâlâ... " Buchanan doğru kelimeleri bulmak için bocaladı.

"Bütün zeki varlıkların bize benzemesi gerektiğini söylemiyorum ama amiplerden daha karmaşık olmaları gerekir. Şempanzelerin zeki

olduğu söyleniyor, öyle değil mi? Balinalar ve yunuslar da öyle. Hepsi kompleks bir vücut yapısına sahip, büyük beyinli yaratıklar.

Karıncalar gerçekten zeki olmak için çok küçükler — bunu sen

söyledin— öyleyse bu düşüncenin amipler için de geçerli olması

gerekmez mi?" ,

"Kaptan, iki farklı konuyu karıştırmadığından emin misin?"

"Ne?"

"Gerçek olanı ve olmasını istediğini."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

"Söylemeye çalıştığı," dedi Peak, "eğer gezegendeki üstün varlık özelliğimizi kaybedeceksek, hiç olmazsa güçlü ve kuvvetli bir düşman arzu ettiğimiz. Büyük, düzgün görünümlü ve kaslı yaratıklar."

Buchanan açık ellerini masaya vurdu. "Buna inanmam mümkün

değil. ilkel yaratıkların gezegeni yönetmeye hakkı olamaz. Bir amipin insan kadar zeki olmasının imkânı yoktur. Asla! insanlar çok daha

gelişmiş varlıklardır, onlar — "

"Gelişmiş? Kompleks yapı?" Crowe başını salladı. "Gelişme üe neyi kastediyorsun? Evrim gelişme midir?"

Buchanan afallamış halde ona baktı.

"Peki, şimdi bir düşünelim." dedi Crovve. "Darvvin'in söylediği gibi, evrim varolma savaşıdır, en güçlüler hayatta kalır. ister diğer organizmalara üstünlük sağlamak, ister doğal felaketlerden kurtulmak olsun, özünde bir düşmana karşı zafer kazanmaktır. Doğal seçilim canlıların değişen koşullara uyum sağlaması sağlar. Ama bu organizmaların daha karmaşıklaştığı anlamına mı gelir? yüksek karmaşıklık bir gelişme midir?"

"Evrim benim uzmanlık alanım değil," dedi Peak, "ama ban\ (gDr^*^oğu canlı zamanın akışı süresince daha büyük ve daha karmaşık hâle gelmiştir. insanlar buna en mükemmel örnektir. Bence evrimde böyle^^^^|^lim olduğu çok açık."

J

aldı

"Eğilim mi? Yanlış. Bunları düşünürken temel aldığımız, karmaşıklık üzerine doğanın deney yaptığı küçücük bir zaman dilimi. Ama bizim evrimin

600

bir çıkmaz sokağı olmadığımızı kim söyleyebilir? insanlığı herhangi bir doğal eğilimin en üst seviyesi olarak görürsek kendi önemimizi aşırı derecede abartmış oluruz. Hepiniz evrim ağacını görmüşsünüzdür, türler arasındaki ilişkiyi gösteren ve her yöne

dallanan bir diyagram. Sence insanlık nerede olmalı, Sal? Ağacın bir ana dalında mı yoksa ondan çıkan küçük yan dallardan birinde mi?"

"Bir ana dalda, elbette."

"Bu cevabı bekliyordum. insana özgü bakış açısına tipik bir örnek.

Bir cinsin biri hariç diğer bütün dallarının soyu tükendiğinde, geriye kalanın ana dal olduğunu düşünüyoruz. Neden? Çünkü varlığımızı

sürdürüyoruz, en azından şimdilik. Ama ya diğerlerinden tek farkı

sadece biraz daha uzun süre dayanabilmek olan sıradan bir yan dal

isek? insanlık, bir zamanlar çok zengin olan bir evrimsel kolun ayakta kalan tek üyesidir. Diğer bütün kolları yok olmuş bir biyolojik

gelişimin geride kalanlarıyız, Homo adı verilen bir deneyden tek sağ

kalan biziz. Homo habilis: soyu tükendi. Homo erectus: soyu tükendi.

Homo sapiens neanderthalensis: soyu tükendi. Homo sapiens sapiens:

hâlâ hayatta. Bir süreliğine gezegen üzerinde hakimiyet kurduk ama

dikkat! — evrimin sonradan görmeleri olarak hakimiyetimizi, doğal

üstünlük ya da uzun süreli var olma ile karıştırmamalıyız. Bu

gezegenden zannettiğimizden çok daha kısa sürede kaybolabiliriz."

"Belki haklısın," dedi Peak, "fakat bir şeyi unutuyorsun. Bu sağ

kalan tür aynı zamanda fazlasıyla gelişmiş bir bilince sahip olan tek tür."

"Tamam. Ama bu gelişimi doğanın genel görüntüsü bağlamında

değerlendir. Burada gerçekten de bir ilerleme ya da genel bir eğilim görüyor musun? Karmaşık bir sinir sistemine sahip olmalarını sağlayacak bu sözde genel eğilim olmadan, bütün çok hücreli organizmaların yüzde sekseni evrimsel süreçte insanlıktan çok daha büyük başarı elde etmiştir. Zekâ ve bilinç ile donanmış olmamız, sadece bizim kendi kişisel bakış açımızdan bir evrimsel gelişimdir. Biz, sadece evrimin garip ve beklenmedik bir yan ürünüyüz ve bu gezegenin ekosistemine bir tek katkımız oldu: başına açtığımız bir sürü bela."

"Hâlâ bu işin arkasında insanların olduğunu düşünüyorum." diyordu Vanderbilt, yan masada. "Ama tamam, yanıldığımın ispat edilmesine açığ^.V Eğer bir insan düşman üe karşı karşıya olmadığımız ortaya çıkarsa, yrs^l^^ operasyonunu başlatacağız. Hiç korkmayın! O tekhücreli pi^î^, in^ düşündüklerini ve ne planladıklarını öğrenene kadar CIA gözlemine alacağız."

Delavvare ve Anavvak ile beraber ayakta duruyordu, çevrelerine askerler ve mürettebat toplanmıştı.

"Rüya görmeye devam et," dedi Delavvare, "söylediğini CIA bile başaramaz."

"Saçmalama, küçük kız." Vanderbilt güldü. "Yeterince sabırhysan, herkesin zihninden geçenleri öğrenebilirsin —bu bir amipin zihni bile olsa. Bu sadece bir zaman meselesidir."

"Hayır, olaylara nesnel yaklaşabilmek meselesidir." dedi Anavvak.

""Ve bu da demektir ki, nesnel bir gözlemci rolüne bürünmeye hazır olman gerekir."

"Yapılamayacak bir şey değil. Biz zeki ve uygar varlıklarız."

"Zeki olabilirsin, Jack ama doğaya nesnel bakabilme

kapasitesinden yoksunsun."

"Daha da belirginleştirmek gerekirse, herhangi bir hayvan kadar öznel ve şahsi bir bakış açısına sahipsin." dedi Delavvare.

"Hangi hayvanmış bu?" Vanderbilt kıkırdadı. "Deniz aygırı mı?"

Anavvak kısa bir kahkaha attı. "Ben ciddiyim, Jack. Doğa ile

sandığımızdan daha çok iç içeyiz."

"Açıkçası ben değilim. Ben şehir çocuğuyum. Kırı, doğayı hiçbir zaman sevmedim. Aynı babam gibi."

"Hiç fark etmez," dedi Delavvare, "sana bir örnek vereyim: yılanlar. Onlardan hem korkarız hem de hürmet ederiz. Veya

köpekbalıkları. Mitolojilerde çok sayıda köpekbalığı tanrısı vardır.

insanın diğer canlı varlıklarla olan duygusal bağı doğuştan gelir, hatta kalıtsal bile olabilir."

"Sen ilkel insanlar hakkında konuşuyorsun. Bense şehirde

yaşayanlardan bahsediyorum."

"Peki." Anavvak bir an için düşündü. "Bir fobin var mı? Fobi olarak tanımlanabilecek herhangi bir şey?"

"Eh, aslında fobi diye adlandırmam ama... " Vanderbilt durakladı.

"Tiksinti denebilir mi?

"Evet."

"Neye karşı?"

"Tanrım, o kadar enteresan bir şey değil. Gayet sıradan.

Örümcekler. Onlardan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü..." Vanderbilt omuz silkti. "Çünkü iğrençler. Sen onları iğrenç bulmuyor musun?"

"Hayır ama esas nokta bu değil. Uygar toplumlarda hâlâ varlığını sürdüre fobilerin çoğunun kökeni, geçmişte insanlara karşı tehdit

olan şeylerdedir. Üzerimize kapanan kaya duvarları, fırtınalar, seller, karanlık sular, yılanlar, köpekler, örümcekler. Neden silahlara,

elektrikli tellere, sustalı bıçaklara, otomobillere, patlayıcılara ya da prizlere karşı fobi geliştirmiyoruz? Onlar çok daha tehlikeliler.

Çünkü beynimizin içinde bir kural yazılı: yılana benzer nesnelerden

ve çok bacaklı yaratıklardan uzak dur."

"insan beyni teknolojik bir ortamda değil, d^aLçevrede

gelişmiştir." dedi

n

602

V

c

o

Delaware. Zihinlerimizin evrimi, doğa ile yakın temas hâlinde

olduğumuz iki milyon yıllık bir süre içinde gerçekleşmiştir. Hayatta kalmanın tarihöncesi kurallarının genlerimizŞe kazılı olması ihtimali yüksektir. Her halükarŞa, evrimimizin minicik bir parçası uygarlık

denen dönemŞe geçmiştir. Baban ve onun babası hayatlarını

şehirlerŞe geçirŞiği için beynindeki bütün biçimlenŞirici bilginin

sonsuza kadar yok olduğunu mu zannediyorsun? Neden otların

arasınŞa sürünen küçük hayvanlardan korkarız? Neden

örümceklerŞen nefret ediyorsun? Çünkü bir zamanlar buna benzer

korkular insanların hayatlarını kurtarıyorŞu. Çünkü korkuya Şaha

duyarlı olan bireyler tehlikıŞen uzak duruyor ve Şaha çok çocuğa

sahip oluyordu. Sebep budur işte. Haksız mıyım, Jack?"

VanŞerbilt, gözlerini Delavvare'Şen Anavvak'a çevirŞi. "Peki

bunun yrr ile ne alakası var?" diye sordu.

"Belki gözlerimize biraz örümcekler gibi görünŞükleri için alakası var." Şiye karşılık yerdi Anavvak. "Hah! Dolayısıyla bize nesnellikten bahsetme. Nasıl görünürlerse görünsünler, yrr'Şan, jöleden,

tekhücrelilerŞen ve zehirli yengeçlerŞen tiksinmeye devam ettiğimiz

sürece, onların zihinlerinin nasıl çalıştığını asla keşfedemeyiz. Bu şekilde mümkün değil. ilgimizi çekecek olan tek şey, geceleri

mağaralarımıza sürünerek girip çocuklarımızı çalmasınlar diye, bize

benzemeyen her şeyi yok etmek olacaktır.

Johanson kenŞini ana gruptan kurtardı, gölgede durmuş ve önceki

gece olanları hatırlamaya çalışıyordu, Li ona yaklaştı ve bir kadeh

uzattı. Kırmızı şarap. "Bunu, yalnızca alkolsüz içkilerin dahil olduğu bir keşif gezisi sanıyordum." ŞıŞi Johanson şaşırmış halde.

"Öyle." Onunla kadeh tokuşturdu. "Ama Şogmatikliğin anlamı yok. Hem, konuklarımın arzularına uygun servis yapmayı severim."

Johanson şarabınŞan bir yudum alŞı. "Söyle bana General," ŞıŞi,

"nasıl birisin?"

"Bana Jude Şe. 'General' yalnızca beni selamlamak zorunda

olanlar için. "Eh, seni anlayamıyorum." "O neden?"

"Sana güvenmiyorum." Li eğlenmiş bir halde güldü ve kaŞehinŞen bir yudum alŞı. "Duygularımız karşılıklı Sigur. Dün gece sana ne oldu? Bana hâlâ hatırlayamaŞığını söyleme." "Zihnim bomboş."

"Hangar alanınŞa ne yapıyordun? Gecenin bir yansıyŞ "Yalnızca rahatlıyordum."

^"Ve ondan evvel Şe Oliviera'yla birlikte rahatlıyo^j^n. "Bizim kadar meşgul olduğunŞa rahatlamak ço

ımaŞığını st

önemlidir."

"Hımmm." Li adamın ardında kalan denize baktı. "Ne hakkında konuşuyordunuz?" "iş."

"Hepsi bu mu?"

Johanson kadına baktı. "Ne istiyorsun Jude?" "Bu krizi aşmak. Ya sen?"

"Ah, aynen," dedi Johanson, "ama seninle aynı şekilde aşmak istediğimden emin değilim. Tüm bunlar sona erdiğinde geride

kalmasını umduğun şey nedir?" "Toplum değerlerimiz."

"insan toplumu mu? Yoksa Amerikan toplumu mu?"

Kadının mavi gözleri sanki panidamiş gibi göründü. "Aralarında

bir fark var mı?"

Crovve çok hiddetlenmişti ve Oliviera da onu destekliyordu.

Etraflarında bir dinleyici grubu birikmişti. Peak ve Buchanan'm

savunmaya çekilmek zorunda kaldıklarına şüphe yoktu ama Peak

sükunetini korurken, Buchanan öfkesinin esiri olmuştu.

"Biz, doğadaki üstün bir evrimsel gelişimin kaçınılmaz sonuçları değiliz." diyordu Crovve. "insanlık bir tesadüfün ürünüdür.

Varlığımızı kozmik bir kazaya borçluyuz. Dev bir meteorit Dünya'ya

çarptı ve dinozorları yok etti. Bu olay olmasaydı, belki şu anda zeki dinozor soyları gezegende uygarlık kuracaktı veya belki sadece

sıradan ama bugünden farklı hayvanlar yaşayacaktı. Herhangi bir

mantığın değil, bizim evrimimizi kayıran doğal koşulların sayesinde

varız. Kambriyenin başından beri, çok hücreli yaşamın önündeki

milyonlarca olası gelişimin, belki sadece bir tanesi insanların ortaya çıkmasına imkân verebilirdi."

"Ama insanlık gezegenin hakimidir," diye inat etti Buchanan, "bunu tartışamazsınız."

"Şu anda gezegenin hakimi olan yrr'dır. Gerçeklerle yüzleşmen lazım. Memeliler sınıfının içinde küçük bir türüz ve kendimize evrimsel başarı diyebilmemiz için daha uzun bir yol kat etmemiz gerekiyor. En başarılı memeli hayvanlar, yarasalar, sıçanlar ve antiloplardır. Dünya tarihinin ihtişamlı sonu değil, herhangi bir bölümüyüz. Doğada diğerlerinden üstün dönemler yoktu sadece seçilim vardır. Gezegendeki türlerden birinde zaman içinde anatomik ve zihinsel bir karmaşıklık gerçekleşmiş olabilir, ama genele bunun bir eğilim ya da bir gelişim olmadığım görürüz. YaşamıŞ^^JIsfişim göstermek gibi bir amacı yoktur. Doğa bize kompleks canlılar verir ama aynı zamanda bakteri gibi basit olanların üç milyar yıldır ^var^^alarını sağlar. Yaşamın, bir şeyi geliştirmeyi istemek için herhangi bir se bebi yoktur."

"Bu söylediklerini Tann'nın planı ile nasıl örtüştüreceksin?" diye sordu Buchanan, tehditkâr bir tonla.

"Pekâlâ, eğer bir Tanrı varsa ve zeki bir Tann ise, o zaman Tanrı dünyayı biraz önce anlattığım şekilde düzenlemiş olmalı. Dolayısıyla biz Tanrı'nın eti muhteşem eseri değiliz, sadece bütünün içindeki gerçek rolünü anladığında hayatta kalabilecek olan bir varyantız."

"O zaman insanın Tann'nin suretinde yaratılmış olmasına ne

diyeceksin? Buna da mı karşı çıkacaksın?"

"Esas yrr\ kendi suretinde yaratmış olabileceği şimdiye kadar

muhakkak aklından geçmiş olmalı. Yoksa bunu düşünemeyecek

kadar dar görüşlü müsün?" Buchanan'm gözleri öfkeyle panidadı

ama Crovve ona konuşma fırsatı vermedi. "Ama zaten bu tartışmanın hiç önemi yok. Tanrı, gözdesi olan türü mümkün olan en iyi tasarımla yaratmış olmalı. Eh, biz insanlar diğer türlerin çoğuna göre büyüğüz.

Büyük bir vücut daha iyi bir vücut mudur? Bazı türlerin doğal

seçilim yoluyla daha büyüdükleri doğrudur ama çoğunluk küçük

boyutlarıyla soylannı başanyla sürdürmektedir. Küçük

organizmalann kitlesel yok oluşlarda hayatta kalma şansı daha

fazladır, bu da her birkaç milyon yılda bir daha büyük canlıların

ortadan kalktığı ve evrimin küçük türlerle devam ettiği anlamına

gelir. Bazı yaratıklar gittikçe büyür ve sonra yeni bir meteorit çarpar.

Boom! işte sana Tanrı'nın planı."

"Bu kadercilik."

"Hayır, gerçekçilik," dedi Oliviera, "insanlar gibi fazlasıyla özelleşmiş türler çevre koşullarının değiştiği zamanlarda yok olurlar.

Uyum sağlama kabiliyetleri yoktur. Koalalar kompleks

organizmalardır ama sadece okaliptüs yaprakları ile beslenirler.

Okaliptüsün soyu tükense koalalara ne olur? Onlar da ölür. Oysa tekhücreli organizmaların çoğu buzul çağlarını, aktif volkanik dönemleri ve oksijen veya metan oranındaki değişimleri atlatabilir. Hatta binlerce yıl boyunca ölüme yakın bir durumda varolmaya devam edip, sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar hayata dönebilirler. Bakteriler her yerdedir —kaynayan pınarlarda, buzullarda ya da toprağın kilometrelerce altında. Biz bakteriler olmadan yaşayamayız, onların ise bize hiç ihtiyacı yoktur. Bugün, havadaki oksijen bakterilerin ürünüdür. Yaşamımızı sağlayan elementleri —oksijen, nitrojen, fosfor, sülfür, karbon— ancak mikroorganizmaların aktivitelerinden sonra tekrar kullanabiliriz. Bakteriler, mantarlar, tekhücreliler, mikroskobik yiyiciler, böcekler ve solucanlar, ölmüş bitki ve hayvanları parçalayarak onla kimyasal yapı taşlarını tekrar yaşam sisteminin döngüsüne sokarlar. Okyanuslarda da durum bundan farklı değildir. Mikroorganizmalar suyun içindeki hakim yaşam biçimidir. Tankın içindeki jölemsi madde kesinlikle bizden daha yaşlı ve belki çok daha zeki. bu hoşunuza gitse de, gitmese de."

"insanlarla mikropları karşılaştıramazsınız," diye ^hırladı Buchanan, "insanların özel bir önemi, başka bir anlamlan vardır.

Bunu anlayamıyorsan, bu ekipte ne işin var?"

c

o

nlenş

"Doğru olanı yapmak için buradayım!"

"Ama ağzından çıkan kelimelerle insanlığa ihanet ediyorsun."

"Hayır, esas insanlık belli canlılara orantısız önemler vererek gezegene ihanet ediyor. Bunu yapan tek tür biziz, farkında değil

misin? Her şeye değer biçmeye çalışıyoruz. Bizim için kötü hayvanlar var, önemli hayvanlar var, gerekli hayvanlar var. Doğayı gözlerimizin gördüğü ile yargılıyoruz ama sadece küçük bir parçasını

görebiliyoruz, ve o parçaya hak etmediği bir önemi yüklüyoruz. Odak

noktamız büyük hayvanlar, omurgalılar ve özellikle kendimiziz.

Bütün gördüklerimiz omurgalı hayvanlar. Yaşayan omurgalı

türlerinin toplam sayısı 43000'e yakındır; 6000'den çoğunu

sürüngenler, yaklaşık 10000'ini kuşlar ve ortalama 4000*ini

memeliler oluşturur. Karşılığında ise bugüne kadar bir milyon

civarında omurgasız türünü bilim tanımlamıştır; bunların sadede

290000'i kınkanatlı böceklerdir. Bütün omurgalıların toplam sayısının yedi katı!"

Peak, Buchanan'a baktı. "O haklı, Craig." dedi. "Kabul etmelisin.

ikisi de haklı."

"Başarılı bir tür değiliz," dedi Crovve, "eğer başarı neymiş görmek isterseniz, köpekbalıklarına bakın. Devoniyen döneminden beri

biçimlerini değiştirmeden varlıklarını sürdürüyorlar, 400 milyon

yıldan beri. insanlığın atalarından yüz kez daha yaşlılar ve 350 farklı türleri var. Ama ihtimalle, yrr onlardan da yaşlı. Kolektif düşünebilen tekhücreliler, bizden milyonlarca yıl ilerde olmalılar. Aradaki farkı asla kapatamayız. Yapabileceğimiz tek şey, onların hepsini öldürmek.

Ama bu riski alabilir misiniz? Bizim varoluşumuzda nasıl bir rol

oynadıklarını biliyor muyuz? Belki de bu düşman olmadan yaşamak,

onlarla aynı dünyayı paylaşmaktan daha zordur.

"Amerikan değerlerini mi korumak istiyorsun?" Johanson başını salladı. "O zaman, kaybetmeye mahkumsun demektir."

"Amerikan değerlerine karşı ne düşmanlığın var?"

"Bir düşmanlığım yok. Ama Crovve'un dediğini duydun: çok

büyük ihtimalle, başka gezegenlerdeki zeki yaşam biçimlerinin

insanlar ve memelilerle hiçbir ortak özelliği olmayacaktır. DNA

temelli bile olmayabilirle dolayısıyla değer sistemleri bizimkinden

tamamen farklı olacaktır. D

¦V.

denizde nasıl bir ahlaki ve sosyal model bulacağım zannediyorsun?

Bütü uygarlığı, hücre bölünmesi ve kolektiffedakârlık üzerine kumlu

olan bir türden bahsediyoruz. Eğer tek kaygın insanların bile

üzerinde aynı fikirde olmadığı değerleri korumak ise, onlarla

karşılıklı bir anlaşmayan^^mayı nasıl başaracaksın?"

"Anlatmaya çalıştığım şey o değildi." dedi Li. "Ahlak kavramının bizim tekelimizde olmadığını biliyorum. Sorum şu: ötekilerin nasıl

düşündüğünü

irn,

606

O

anlamak kesinlikle gerekli midir? Yoksa bütün enerjimizi

beraberce yaşamaya harcamamız daha iyi olmaz mı?"

"Yan yana barış içinde yaşamak mı?"

"Evet."

"Keşke bunu daha önce düşünebilmiş olsaydık, Jude." dedi

Johanson. "Amerika'nın, Afrika'nın ye Kuzey Kutbu'nun yerli halkı bu düşünceyi mutlulukla karşılardı diye düşünüyorum. Tabii aynı şey

soyları tükenene kadar avladığımız hayvan türleri için de geçerli.

Ama bu olay çok daha karmaşık. Onların düşünce sistemini

çözebileceğimizi pek sanmıyorum. Ama bunu denemek zorundayız

çünkü birbirimizin başına bir sürü bela açtık. Ortak yaşam alanımız

yan yana yaşamak için artık çok küçük, tek çaremiz birlikte yaşamayı öğrenmek. Ancak, eğer Tanrı'nın biricik kulları olduğumuz

düşüncesinden vazgeçmezsek, bunu asla başaramayız."

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun? Amiplerin törelerine mi

uyacağız?"

"Tabii ki, hayır. Zaten genetik olarak mümkün değil. Bizim töre ya da kültür diye tanımladığımız şeyler genlerimizde yazılıdır. Kültürel evrim tarihöncesi zamanlarda başlamıştır, zihnimizin şeması o

dönemde çizilmiştir. Evet, bugünlerde uçaklar, helikopterler ve opera salonları tasarlıyoruz ama sadece ilkel aktivitelerimizi medeni

düzeyde sürdürebilmek için. ilk taş baltayı bir et parçasına

vurduğumuzdan beri aynı şeyi yapıyoruz; savaş, sosyal toplantılar,

ticaret. Kültür bizim evrimimizin parçası. Bizi istikrarlı bir yapıda tutmayı sağlıyor—"

"Ta ki, daha istikrarlı bir tür gelip üstünlüğünü ispat edene kadar.

Vurgulamak istediğin noktayı anlıyorum, Sigur. Tarihöncesi

zamanlarda kalıtımsal özelliklerimiz kültürümüzü şekillendirdi ve

karşılığında genetik olarak gereğince değiştik. Genlerimiz bu

tartışmayı yönlendiriyor. Ne kadar düşünmek istemesek de,

konuşmamızın temellerinin oluşmasını sağlıyor. Fazlasıyla gurur

duyduğumuz bütün düşünsel mirasımız, genetik yönlendirmenin bir

ürünü sadece. Ve kültür de, hayatta kalma mücadelesiyle iç içe geçmiş

bir sosyal davranış repertuarından daha öte bir şey değil."

Johanson cevap vermedi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Li.

"Hayır, sessiz bir hayranlıkla dinliyordum. Kesinlikle haklısın.

insan evrimi, ge^e^ değişim ile kültürel dönüşüm arasındaki karşılıklı bir oyundan ibaret. Beypil^zin büyümesini yönlendiren genetik

değişimlerdi. 500000 yıl önce doğa .ı ıtiai^m| Tr yapısını değiştirdi ve serebral kortekste'konuşma merkezini oluşturdu. Bu genetik değişim

de kültürel evrirrıiınizi tetikledi. Konuşma, bize düşüncel^imizi

sergileme, geçmişimizi tanımlama, geleceğimizi taraşma, hayallenrnizi diUm^ ir^^ imkânı sağladı. Kültür, biyolojik süreçlerin bir ürünüdür ve biyolojik değişim de kültürel gelişime verilen tepkidir. Çok uzun bir zamanda gerçekleşir ama aynen böyie^i'

c

o

Li gülümsedi. "Testi geçtiğime sevindim."

"Aksini beklemiyordum." dedi Johanson zarifçe. "Ama

problemimize parmak bastın: çok övündüğümüz kültürel

çeşitliliğimiz genetik sınırlamalarımıza bağlı. Ve o sınırlar bizim

kültürümüz üe insan olmayan zeki varlıkların kültürünü birbirinden

açıkça ayırıyor. Tarih boyunca insanlık çok sayıda kültür yarattı, ve bunların hepsinin temeli kendi türümüzün varlığını korumaktı.

Biyolojisi bizimle uyumlu olmayan ve yaşam alanı ile kaynaklar

üzerine olan mücadelede doğal düşmanımız olan bir türün değerlerine

asla uyum sağlayamayız."

"Yani yürüyen arı kovanlarının barda yanma oturacağı bir

galaktik federasyona inanmıyorsun?

"Star VVırs?"

"Evet."

"Harika bir filmdir. Hayır. Öyle bir şey ancak çok uzun bir süre içgüdülerimizi bastırmayı başarırsak gerçekleşebilir. Genlerimizin

türlerarası iş birliğine yeniden programlanması gerekecektir."

"Eh, bu da beni haklı çıkarır. Yrr'ı anlamaya çalışmamalıyız.

Birbirimizden uzak durmanın barışçıl bir yolunu bulmalıyız."

"Hayır, haklı çıkarmaz. Çünkü bizi rahat bırakmayacaklar."

"O zaman kaybettik."

"Nıdın?"

"insanların ve insan olmayanların, asla ortak bir noktada buluşup anlaşamayacakları üzerine aynı fikirde değil miydik?"

"Aynı şey Hıristiyanlar ve Müslümanlar için de söylenebilir. Beni dinle, Jude: >7 ? T anlayamayız ve anlamak zorunda da değiliz. Ama anlamadığımız şeylere yer açmak zorundayız. Bu onların değerlerinin

egemenliğine izin vermek manasına gelmez —ya da bizim

değerlerimizin. Çözüm geri çekilmekte yatıyor. Ve şu anda bizim geri çekilmemiz isteniyor. Bu yöntem işe yarayabilir. Birbirimizi duygusal olarak anlamamız manasını taşımıyor —zaten olanaksız. Sadece

meselelere daha geniş ve farklı açıdan bakmak anlamına geliyor ve

bunu bir adım geri çekilip kendi türümüze de aynı şekilde bakarak

gerçekleştirmeliyiz. Aksi halde,yrr'm bize şu anda olduğundan farklı bir gö bakmasını sağlamamız mümkün olmayacak."

"Ama zaten geri çekiliyoruz. Temas kurmaya çalışıyoruz —ye

il

mi?"

"Peki, kurulacak temastan ne elde etmeyi umuyorsun?"

Li hiçbir şey söylemedi.

"Jude, cevabını merak ettiğim bir soru var. Seni bu kadar çok

takdir ederken, aynı zamanda sana neden bu kadar az güveniyorum?

^ » *

Masalardaki sohbetlerin gürültüsü güverteyi yalayan dalgalar gibi

yayılıyor

ve yine üzerlerinde dağılıyordu. Tartışma sesleri gittikçe yükseldi ve önce bağırışlara sonra çığlıklara dönüştü. O anda hoparlörlerden bir uyarı sesi yükseldi: "Yunus alarmı! —Dikkat! — Yunus alarmı!"

Li, göz düellosundan ilk çekilen oldu. Başını çevirdi ve karanlık

denize doğru baktı.

"Oh, Tanrım!" diye fısıldadı.

Deniz artık karanlık değildi.

Parlamaya başlamıştı.

Mavi

Bulut

Etraflarında dalgalar, ışıldayan bir maviyle renklenmişti. Su yüzeyinde pırıltılı eflatun renge sahip birikintiler vardı, sanki gökyüzü okyanusa boşalıyormuşçasına yayılıyor ve birleşiyorlardı. Independence ışığın içinde süzülüyordu.

"O mesajında ne söylediysen, kesinlikle bir etki bırakmışsın." dedi etrafına bakman Greyvvolf, Crovve'a.

"O kadar güzel ki." dedi Delavvare alçak sesle.

"Bakın!" diye bağırdı Rubin.

Işık perdesi hareketlenmeye başlamıştı. Parıltı nabız gibi atıyordu. Devasa girdaplar oluştu, ilk başta yavaşça, ardından hızlanarak dönmeye başladılar, ta ki içine mavi akıntıları çeken sarmal galaksiler gibi kendi etrafında dönmeye başlayıncaya dek. Girdapların merkezindeki ışıltılar yoğunlaştı. Binlerce yıldız ışıldadı ve ardından yavaşça söndü.

Ani bir parıltı meydana geldi.

Güverteden bir çığlık yükseldi.

Bir anda manzara değişmişti. Deniz boyunca yıldırım zikzaklar çizip, anaforların arasında dallanarak ilerledi. Deniz yüzeyinin altında sessiz bir fırtına patlamıştı. Ardından, mavi bulut ufka doğru hızla ilerleyip, nefes kesici bir hızla gözden kaybolurken, büyük girdap küçülüp geminin gövdesind geriye çekildi.

Greyvvolf Ada'ya doğru koştu.

"Jack bekle!" Delavvare arkasından fırladı. Diğerleri de onlar^

Adam hızla gemi boyunca koşturdu, merdivenlerden inip komuta

merkezinden uzun adımlarla geçerek hızla CiC'ye girdi; Peak ve Li

hemen arkasmdaydı. Geminin gövdesindeki kameralar koyu yeşil

renkteki sç göstermiyordu. iki yunus yüzerek görüntüye girdi.

"Neler oluyor?" Peak monitörlerin başındaki adamla ne

görünüyor?"

lara

dışında hiçbir şey seslendi. "Sonarda

"Orada büyük bir şey var, ıfenŞim. Bir şey, "Bilgiye ihtiyacımız var, aptal herifi

Adamlardan biri ona döndü. eee... şey gibi — "

"Ne gibi?" Li onu omzundan tuttu. Neler oluyor?"

Adamın beti benzi attı. "Şey —bu —ilk başta ıkranŞa hiçbir şey

yoktu, arŞınŞan, bir saniye kadar sonra bu şeyden tabakalar

oluşmaya başlaŞı. Nereden gelŞiler bilmiyorum. Deniz aniden

katılıştı. KenŞilerini duvar gibi bir şeye dönüştürŞüler, onlar —her yeraeyailer."

"CobralarT gönŞerin. Bölgeyi araştırmaları için onlara şimdi

ihtiyacım var."

"Yunusların raporu ne?" diye sordu Greyvvolf.

"Bilinmeyen yaşam formu." ŞıŞi askerlerŞen biri. "Onu ilk yunuslar tespit etti."

"Lokal mi?"

"Hayır, her yerŞe. Ama geri çekiliyor gibi —mesafe bir kilometre ve hareket etmeye devam ıŞiyor. Sonar, geminin her tarafını saran

geniş maŞŞe kuşaklan gösteriyor."

"Yunuslar şu an nerde?"

"AşağımızŞalar. Girişin önünŞe toplanıyorlar. Sanırım korktular ve içeri girmek istiyorlar."

insanlar hâlâ akın akın CiC'ye giriyordu.

"Uydu görüntülerini ekrana getir!" diye emretti Peak.

Odanın başına yerleştirilmiş Şevasa monitör, KH-12 tarafınŞan

görüntülenen Independence \ gösteriyorŞu. Karanlık-bir alanın

Uzerinaeyai. Herhangi bir mavi ışıktan eser yoktu.

"Biraz önce tüm ekran ışıklar içinŞeyŞi." ŞıŞi uydu verilerini takip etmekle görevli olan adam.

"Bakabileceğimiz başka uydular var mı?"

"Mevcutta hiç yok, ıfenŞim."

"O halde KH-12'aen görüntü uzaklaştırması yap."

Adam emri kontrol merkezine iletti. Birkaç saniye sonra

Independence küçülmüştü ve ekranı boydan boya GrönlanŞ Denizi

kaplıyordu. Yunuslar halen aşağıdaki bilinmeyen varlık konusunda onları uyarŞıklarınŞan, hoparlörlerŞe ıslık ve klik sesleri Şuyuluyordu.

"Devam et."

KH-12 görüntüyü Şaha Şa uzaklaştırŞı. Görüntü artık yüz kilometrekar^k bir alanı kaplıyordu. Normalde 250 metre uzunluğunda olan Independence artık yalnızca suda sürüklenen bir Şal gibi görUnUyorau. Nefeslerini J^^^ monitöre bakıyorlarŞı.

Ve arŞınŞan onu gördüler.

ince mavi bir parıltı geminin ıtrafınŞa geni^bir Işık parılŞamalanyla titreşiyorŞu.

ni tutm

.af

r ç/mb/r nalin

610

Şe yayılmıştı.

"Büyüklüğü ne?" diye sordu Peak fısıltıyla.

"Dört kilometre çapında," dedi ekranın önündeki kadın. "Hayır, daha da büyük. Bir çeşit huni gibi. Gördüğümüz, sadece ağız kısmı.

Bütünü, derinliklere uzanıyor. Ve biz de, ah... tam ağzının üstünde duruyoruz."

"Neden oluşmuş?"

Johanson, Peak'in hemen yanında odada beliriverdi. "Jölemsi

madde olmalı."

"Tebrikler." dedi Vanderbilt hırıltılı bir sesle. "Lanet olsun, onlara ne gönderdiniz?" diye Crovve'a homurdandı.

"Kendilerini göstermelerini istedik."

"Bu akıllıca mıydı?"

Shankar kızgınca ona döndü. "Temas kurmamız gerekiyor, öyle

değil mi'? Senin sorunun ne? Yoksa at sırtında gelecek haberciler mi bekliyor—"

"Bir sinyal aldık!"

Hep birlikte sesin geldiği yöne döndüler —ses akustik gözetleme ile

görevli olan adama aitti. Shankar anında yanına gitmişti. Ekrana

doğru eğildi.

"Nedir?" diye seslendi Crovve.

"Spektrograma bakarak bunun bir Scratbh sinyali olduğunu

söyleyebilirim."

"Bir cevap mı?"

"Öyle olup olmadığını bil — "

"Çember! Bakın, daralıyor."

Kafalarını hızla ana ekrana çevirdiler. Işık çemberi adeta

sürünürcesine, yavaşça gemiye doğru yaklaşıyordu. Aynı sırada gemiden iki noktacık uzaklaştı. Cobralar keşiflerine başlamıştı.

Hoparlörlerden gelen ıslık ve gıcırtı sesleri yükseldi.

Birdenbire her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı.

"Sessiz olun!" diye gürledi Li. Yunusları dinlerken alnı kırıştı.

"Sinyallerini değiştirdiler."

"Evet." Delavvare konsantre, olmak için gözlerini kapattı.

"Bilinmeyen yaratıklar ve... "

"Orkalar!" diye bağırdı Greyvvolf, Delavvare henüz sözünü bitirmeden.

"Aşağıdan yaklaşan bir grup büyük hayvan tespit ettik," dedi sonar ekibini bir üyesi, "etrafımızı saran yapının içindeler."

Greyvvolf, Li'ye döndü. "Bundan hoşlanmadım. Yunusları içeri almalıyı

"Neden şimdi?"

"Hayatlarını riske atmaya hazır değilim. Hem zaten kameralarındaki görüntülere ihtiyacımız var."

Li bir anlığına tereddütte kaldı. Ardından kararını verdi. "Peki. Onları içeri alın. Ben Roscovitz'e haber veririm. Peak, onunla git. Yanına dört adamını al.

"Leon?" dedi Greyvvolf. "Licia?"

git. Yanı

Hızla dışarı çıktılar. Rubin onların ayrılışını izledi. Li'ye doğru

eğildi ve alçak sesle ona bir şeyler söyledi. Li onu dinledi, başıyla onayladı ve ardından tekrar ekranlara döndü. "Beni bekleyin!" diye seslendi Rubin. "Ben de geliyorum "

Havuz

Güvertesi

Roscovitz, Brovvning ve teknisyenlerinden biri havuz güvertesine

bilim insanlarından daha önce ulaştılar. Hasarlı Deepflight'ı görünce yüksek sesle bir küfür savurdu. Tamiri hâlâ bitmemişti. Giriş

kapaklan açık bir halde su yüzeyinde süzülüyordu, tavana uzanan tek

bir zincirle bağlıydı. "Sana şu işi bitir demiştim!" diye bağırdı Brovvning'e.

"Tahmin ettiğimizden daha komplike çıktı." diye kendini savundu başteknisyen, rıhtım boyunca yürürlerken. "Dümen sistemi—"

"Ah, lanet olsun." Roscovitz denizaltrna göz gezdirdi. Suyun dört metre altındaki hatlan zor seçilen su geçidinin ortasına

yerleştirilmişti. "Orada öylece durmasına sinir oluyorum, Brovvning.

Özellikle de yunuslar içeri veya dışan alınırken."

"Saygısızlık etmek istemem ama efendim, herhangi bir engel teşkil etmiyor. Ayrıca tamiri bittiğinde yine raydaki yerine çekeceğiz."

Roscovitz anlaşılmayan bir şeyler homurdandı ve kontrol

panelindeki yerine geçti. Tekne hemen önünde duruyordu. Bu bakış açısından su geçidini görmesini engelliyordu. Ekranlardaki görüntülere güvenmek zorundaydı. Bu sefer daha ağır ifadeler kullanarak tekrar küfretti. Independence aceleyle donatılmıştı ama üstüne bir de işler baştan savma yapılmıştı! Neden çalışmayan cihazlann sorunu muhakkak kullanım sırasında ortaya çıkardı? Eğer sonrasında bağlanmış hasarlı bir denizaltı aralannda kalarak su geçidini görmesini engelleyecekse, bütün her şeyi defalarca sanal ortamda test eünenin ne manası vardı?

Hangar güvertesinde ayak sesleri yankılandı. Greyvvolf, Delavvare, Anavvak ve Rubuı hızla rampadan indiler, arkalarından Peak ve adamları geliyorlardı. Askerler iskelenin her iki tarafına dizildiler. Diğerleri neopren kıyafetlerini giyip maskelerini takarken Rubin ve Peak Roscovitz'e doğru ilerlediler.

"Hazınz." dedi Greyvvolf. işaret parmağı üe baş parmağını daire oluşturacak şekilde birleştirip dalgıçların tamam anlamına gelen işaretini yaptı. "Onları içeri alalım."

Roscovitz yunusları çağıracak ses kaydını açtı. Bilim insanlarının havuza atlamasını ve vücutlarının su altı projektörleriyle aydınlanmasını izledi. Su

geçidine doğru yüzdüler. Birer birer cam kapağ Roscovitz gövde

kapaklarını açtı.

doğru daldılar.

c

o

k

Delavvare bölme duvarındaki gösterge paneline doğru başüstü indi.

Büyük çelik levhalar harekete geçtiğinde hâlâ dalmaya devam ediyordu, cam girişin üç metre altındaydı. Açılırlarken, altındaki deniz gözler önüne serildi. iki yunus geçide girdi. Tedirgin görünüyorlar ve burunlarıyla cama vuruyorlardı.

Greyvvolfbeklemelerini işaret etti. Üçüncü bir yunus içeri girdi.

Artık çelik kapaklar bütünüyle açılmıştı. Cam kümbetin altında ağzım açmış bekleyen bir karanlık vardı. Ne mavi bir parıltı, ne bir ışık çakması, ne de orkalar görünüyordu, diğer üç yunus da ortada yoktu. Delavvare, daha aşağıya, elleri cam yüzeye dokununcaya kadar güverte zemininin altına indi; yunus bölüğünün geri kalanlarını gözleriyle aradı. Birden dördüncü bir yunus göründü, hızla döndü ve geçidin içine girdi. Greyvvolf başıyla onayladı ve Delavvare Roscovitz'e tamam işareti yaptı. Çelik levhalar yavaşça birbirine doğru kaydılar ve donuk bir sesle kapandılar. Geçidin içinde tarayıcılar devreye girdi; suyu kirlenmeye ve toksinlere karşı test etti.

Birkaç saniye sonra yeşil ışık yandı ve tehlike yok işareti Roscovitz'in kontrol panelinde belirdi. Cam kapaklar kayarak sessizce açıldı.

Açıklık yeterince genişlediğinde yunuslar hızla Greyvvolf ve

Anavvak'ın onları beklediği havuza yüzdüler.

Peak, Roscovitz'in cam kapakları kapatmasını izledi. Adamın

gözleri monitöre kilitlenmişti. Rubin havuzun kenarındaydı ve geçidin içine bakıyordu.

"Geriye iki tane kaldı." dedi Roscovitz kendi kendine.

Hoparlörlerden dışarıda kalan yunusların ıslık ve klik sesleri geldi.

Gitgide daha da tedirginleşiyorlardı. Greyvvolf un başı su yüzeyine

çıktı, arkasından Anavvak ve Delavvare göründü.

"Ne diyorlar?" diye sordu Peak.

"Daha önceki gibi." diye karşılık verdi Greyvvolf. "Bilinmeyen yaşam formları ve Orkalar. Monitörlerde yeni bir şey var mı?"

"Hayır."

"Tehlike geçti manasına gelmez. Geriye kalan son ikisini de içeri alalım."

Peak bakakaldı. Ekranların kenarlarında mavi bir parıltı

görünmeye başlamıştı.

"Acele etseniz iyi olur," dedi, "o şey yaklaşıyor."

Bilim adamları tekrar geçide daldılar. Peak CTC'yi aradı. "Orad görebiliyorsunuz?"

"Etrafımızdaki halka daralmaya devam ediyor." Li'nin

hoparlörlerinden tiz bir şekilde yükseldi. "Helikopterler suyun altında kaybolduğunu rapor ediyorlar ama onu uydu görüntülerinde

rahatlıkla izleyebiliyoruz. Geminin altına inmeye çalışıyor gibi. Sizin orası her an daha aydınlanabilir."

r

"Işığı zaten görüyoruz. Aftımızdaki bu şey ne? Mavi bulut mu?"

n neler radan neler

sesi konsolun

o

"Sal?" Bu Johanson'un sesiydi. "Hayır, artık bulut formunda olduğunu sanmıyorum. Hücreler bir araya gelerek bileşti. Bu jölemsi

maddeden oluşan yoğun, sıkı ve çok büyük bir hortum ve daralmaya

devam ediyor. Aşağımızda neler oluyor bilmiyorum ama oradaki

işinizi bir an önce bitirmelisiniz."

"Bitirmek üzereyiz. Rosco?"

"Tamamdır." dedi Roscovitz. "Kapakları açıyorum."

Anawak, cama büyülenmiş gibi yapışmıştı. Çelik kapaklar tekrar

açıldığında gördüğü manzara bu kez farklıydı. ilk seferde koyu yeşil bir loşluğa bakmışlardı ama bu sefer derinlikler açık mavi bir renkle parıldıyordu, ilk başta ışık soluktu ama gittikçe güçleniyordu.

Bu o buluta benzemiyor, diye düşündü. Mavi alevlerden bir çember

etrafJarını kuşatmış gibiydi. CiC'de gördüklerini, Independence'm

uydu fotoğraflarını gözünün önüne getirdi; gemi huni biçimli devasa

bir tünelin ağzının içinde yüzüyor gibiydi.

Bir anda, o tünelin içine baktığını fark etti. Hortum benzeri yapının enginliğini düşünmek bile midesini altüst etmeye yetti. Panik bütün

benliğini sardı. Beşinci yunus da birden belirip geçidin içine kendini attığında, Anavvak bölmeden uzaklaştı, içindeki kaçma arzusunu

zorlukla bastırıyordu. Kendini sakinleşmeye zorladı. Bir saniye sonra altıncı yunus geçide girdi. Çelik kapaklar kapandı. Tarayıcılar su

kalitesini test etti, verdikleri onayı Roscovitz'e gönderdiler ve cam bölme açıldı.

Brovvning öne sıçrayarak Deepflight'm üzerine çıktı.

"Hey! Ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu Roscovitz.

"Hayvanları içeri almadık mı? işimin başına dönüyorum."

"Bu şekilde demek istememiştim."

"Tabii, istemedin." Brovvning, kıç tarafında bir kapağı açmak için çömeldi. "Bu lanet olası şeyin tamirini bitireceğim."

"Şimdi zamanı değil." dedi Peak aksice. "Yapacak daha önemli işler var. Gözlerini ekranlardan alamıyordu. Işık giderek

güçleniyordu.

"Sal, oradaki işiniz bitti mi?"

"Evet. Neler oluyor?"

"Huni şeklin ucu geminin altına doğru ilerliyor."

"Bu şey bize zarar verebilir mi?"

"Sanmıyorum. Independence'ı sadece titretmeye bile hiçbir

organizmanın, bu yaratıkların da, gücü yetmez. Jölemsi madde, kaslı

bir ^^İkt^m^aşka bir şey değil."

"Ve onlar tam altımızdalar." dedi Rubin, havuz parlıyordu.

"Geçidi tekrar aç, Luther. Hemen ş^^C^^^

A

organizm organizm

»ucundan. Gözleri

c

o

"

"Ne?" Roscovitz gözleri fil taşı gibi açıldı. "Çıldırdın mı sen?"

Rubin birkaç adım atarak konsolun başındaki adamın yanına geldi.

"General?" dedi, mikrofona eğilerek.

Hoparlör cızırdadı. "Ne istiyorsun, Mick?"

"Jöleden büyük miktarlarda örnek almak için elimizde muhteşem

bir fırsat var. Geçidin açılmasını öneriyorum ama Peak ve Roscovitz...

"

"Jude, bu çok riskli," dedi Peak, "içeri herhangi bir şey girebilir,
durumu kontrol edemeyebiliriz."

"Tek yapmamız gereken karinadaki bölme kapaklarını açmak ve beklemek." dedi Rubin. "Belki organizma merakla içeri girebilir. Birkaç büyük öbek jöle topladıktan sonra geçidi kapatırız. Deney yapmak için harika örnekler elde edebiliriz. Ne diyorsunuz?"

^"Ya toksik maddeler yüklüyse?"

"Ah, Tanrım, ne şüpheci adamsın!'Eğer içinde toksik maddeler varsa, bunu sensörler saptayacaktır. Güvenli olduğunu saptadıktan sonra cam kapakları açarız."

Peak başını salladı. "Ben bu öneriye karşıyım."

Rubin gözlerini devirdi. "General, böyle bir şansımız bir daha asla olmayacak!"

"Pekâlâ." dedi Li. "Ama çok dikkatli olun."

Rubin coşkulu bir kahkaha attı, havuzun kenarına yürüdü ve kollarım salladı.

"Hey, haydi bitirin artık işinizi!" diye bağırdı hayvanların koşumlarını çözen Greyvvolf, Delavvare ve Anavvak'a. "Biraz acele edin ve—" Onlar suyun altında olduğu için adamı duymuyorlardı.

"Aman boş ver. Luther bölmeyi aç. Cam kapaklar kapalıyken endişe edecek bir şey yok."

"Onlar çıkana kadar beklememiz — "

"Zamanımız yok!" diye tersledi Rubin. "Li'nin ne söylediğini duydun. Eğer beklersek jöle çekip gidecek. Bütün yapman gereken

azıcık bir miktarını geçidin içine almak ve sonra kapakları kapatmak.

Bir metreküp kadarı yeterli olacaktır."

Roscovitz, Rubin'i tutup suya fırlatmak istedi ama Li piç kurusuna

istediğ: izni vermişti.

General emir vermişti.

Roscovitz kapakları kontrol eden düğmeye bastı.

Delavvare kolay heyecanlanan bir yunusla uğraşıyordu. Huzursuz

ve ssibırsızdı; üzerindeki kamerayı çıkarmaya çalışırken yunus uzağa fırlamıştı. Koşum takımı ardından onu izler halde hızla su geçidine

doğru ilerledi. Delavvare yunusun kapağın etrafında dönmekte

olduğunu |i;^ör^ğü_nde uzun ve güçlü kulaçlarla arkasından yüzdü.

iskeledeki tartışmayı duymamıştı.

Hadi, diye yunusa sessizce emretti. Buraya gel. Sorun nedir?

Korkacak bir şey yok.

Ardından yanlış giden şeyin ne olduğunu gördü.

Çelik kapaklar ardına kadar açıktı.

Bir saniye kadar öylesine hayrete düşmüştü ki yüzmeyi bıraktı ve

ayak parmakları cama değene dek suda battı. Kapaklar hâlâ hareket

ediyordu. Altında deniz canlı bir mavi renkte panldıyordu. Suda

şimşekler çakıyordu.

Roscovitz ne tür bir oyun oynuyordu?

Yunus, kapağın etrafında ileri geri hızla yüzmeye başladı. Kadına doğru yüzüp yönünü değiştirmesi için burnuyla dürttü. Delavvare bir karşılık vermeyince döndü ve hızla uzaklaştı.

Delavvare ışık saçan derinliklere bakıyordu.

Bir şeylerin hatlarını, ileri geri hızla ilerleyen gölgeleri görebiliyordu, ardından karanlık bir leke yaklaşmaya, boyum büyümeye başladı.

Çok büyük bir hızla yaklaşıyordu.

Leke bir şekle dönüştü, hatları belirginleşti.

Birdenbire onun ne olduğunu anlamıştı. Siyah bir burun ve beyaz bir alt çeneye sahipti, eşit sayıda sıralanmış dişleri yan açık ağzmın arasından görünen bu şeyi tanımıştı. Türünün şimdiye kadar gördüğü en büyük örneğiydi. Durmak niyetinde olmaksızın derinliklerden dikey bir biçimde, her geçen an biraz daha hızlanarak yükseliyordu.

Zihninde düşünceler uçuşmaya başladı. Saniyenin kısa bir bölümü içersinde birçok bilgi parçacığı bir araya geldi. Cam kapaklar kalın ve çok sağlamdılar ama canlı bir füzeyle çarpışmaya dayanamazlardı.

Yaratığın uzunluğu en azından on iki metreydi. En yüksek hızında kendini sudan saatte elli altı kilometreyle fırlatabilirdi.

Çok ama çok hızlı hareket ediyordu.

Su geçidinden uzaklaşmak için umutsuzca çabaladı.

Orka, tıpkı bir torpido gibi cam kapağa çarptı. Meydana gelen dalga Delavvare'in hızla etrafında dönmesine neden oldu. Girdap halinde dönen yıkıntının arasından kırık camlan ve kapağın metal çerçevesinin parçalannı v sonra da kapaktan içeri giren ve çarpışmadan pek de etkilenmemiş balinanın beyaz karnını gördü.

Omuzlarının arasında acıyla bir saplandığını hissetti. Bir çığlık attı ve su ciğerlerine doldu.

Roscovitz'in durumu algılamak için çok az vakti olmuştu. Orka kapağı parçalayıp içeri girerken ayaklarının altında iskele homurdandı. Bir dalga Deepjlight\ havalandırdı. Brovvning'in dengesini kaybettiğini ve kollannı sağa sola salladığını gördü. Orka sertçe düşerek suya çarptı ve hızla hareket etti. "Su geçidi!" diye bağırdı Rubin. "Kapakları k^^atım^'

616

Orkanın kafası denizaltına hızla bir darbe indirerek onun dönerek havalanmasına neden oldu. Zincir yerinden kurtulduğunda ani bir şaklama sesi duyuldu. Brovvning yukarı doğru fırladı ve kontrol panelinin üstüne sertçe düştü. Kadının çizmelerinden biri Roscovitz'in göğsüne çarptı ve beraberinde Peak'i de alarak gerisingeri çelik perdeye doğru sendelemesine neden oldu.

"Denizaltı!" diye bağırdı Rubin. "Denizaltı!"

Brovvning'in vücudu yeniden havuza doğru sarktı, başından kan

boşalıyordu. Deepflight'm kıç kısmı dikey bir biçimde havaya fırlayıp ardından suyla dolarak battı. Roscovitz bocalayarak ayağa kalktı ve

kontrollere ulaşmaya çalıştı. Bir şey vınlayarak ona doğru geldi.

Başını kaldırıp baktığında zincirin bir kamçı gibi kendisine doğru

savrulmakta olduğunu gördü. Çömelmeye çalıştı fakat zincir şakağına

çarpıp boynuna dolandı.

Zincir onu öne doğru çekti ve kenardan aşağı düştü.

Greyvvolf ortaya çıkan kaosun nedenini anlayamayacak kadar

uzaktaydı ve suda olduğu için çarpışmayı da hissetmemişti. Ama

deniz altı aracının zincirinden koptuğunu ve Brovvning ile Roscovitz'e olanları görmüştü. Rubin kontrol panelinin başında bağırıyor ve

ellerini sallıyordu. Arkasında Peak'in başı göründü. Askerler,

silahları nişan pozisyonunda felaket bölgesine koşturuyorlardı.

Telaşla suyu araştırdı. Anavvak hemen yanındaydı ama

Delavvare'den bir iz yoktu.

"Licia?" Cevap yoktu. "Licia!"

içini korku kapladı. Güçlü bir ayak çırpışıyla daldı ve geçide doğru yüzdü.

Delavvare yanlış tarafa yönelmişti. Sırtında yakıcı bir acı vardı ve sanki boğuluyormuş gibi hissediyordu. Birden kendini yeniden geçitte buldu. Kapak parçalanarak ikiye ayrılmıştı ama çelik kapaklar

kapanıyordu. Aşağılarında ise mavi bir ışıkla parıldayan deniz

görünüyordu. Sırtüstü döndü. Hayır!

Deepflight kabin kapakları açık ve pruva kısmı önde ona doğru d^ı

Taş gibi batıyordu. Tüm gücüyle ayaklarını çırptı. Denizaltı ona

çarpacaktı. Yukarı baktığı sırada aracın katlanmış mafsallı kollan

üstüne doğru geliyordu. Suyun içinde uzun ve ince bir su samuru gibi hızlanmaya çalıştı ama çabası yeterli değildi. Denizaltı gövdesine

çarptığında kaburgalarının kırıldığını hissetti. Ağzı acıyla açıldı ve daha fazla su yuttu. Araç kadını geçidin içine itti

ve dışarıya, açık sulara çıkardı. Soğuk, vücuduna bıçak gibi

saplanmıştı. Bilinci bulanıklaşırken çelik kapakların tok bir sesle

deniz altı aracına çarptığını gördü. Deepflighfm batışı durdu.

Sıkışmıştı ama Delavvare düşmeye devam ediyordu. Araca

tutunabilmek için kollarını gererek uzattı ama gücü azalıyordu ve

ciğerleri tıkanmıştı.

Lütfen, diye geçirdi içinden, geri dönmek istiyorum. Ölmek

istemiyorum.

Bloke olmuş kapakla sıkışmış denizaltı arasında belli belirsiz bir

şekilde Greyvvolf un yüzünü gördü.

Çeneleri açılmış, koni biçimli dişlerini sergileyen kocaman bir

karanlık şekil yandan ona yaklaştı.

Orka kadını ısırıp göğsünü parçaladı.

Kadın yanından hızla geçip giden, gemiye doğru yükselen parlak

kütleyi görmedi. Kütle geçide ulaştığında, Delavvare ölmüştü.

Peak kontrol paneline bir yumruk indirdi. Su geçidini kapama

çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Deepflight çelik plakaların

arasına sıkışmıştı. Ya kapakları ardına kadar açıp deniz altı aracını kaybedecekti ya da her şeyi olduğu gibi bırakıp, dışarıdaki ne olduğu belirsiz şeylerin gemiye girmesine imkân tanıyacaktı.

Brovvning gözden kaybolmuş, Roscovitz ise zincire asılı kalmıştı,

bacakları suyun içinde sarkmış, elleri boğazını kavramıştı.

Nerdeydi şu lanet olası orka?

"Sal." diye inledi Rubin.

Havuzu dolduran su fokurdayıp köpürdü. Askerler, belli bir

amaçları olmaksızın havuzun etrafına toplanıyorlardı. Greyvvolf suya dalmıştı. Anavvak hiçbir yerde görünmüyordu. Hem ayrıca

Delavvare de nereye gitmişti?

Birisi kaburgalarından onu dürttü.

"Tanrı aşkına, Sal!" Rubin onu kontrollerden uzaklaştırdı. Ellen dans edercesine klavyenin üzerinde hareket etmeye, parmakları

tuşlara basmaya başladı. "Lanet olası geçidi neden kapatmadın?"

"Seni geri zekâlı piç!" Peak yumruk halindeki elini geri çekip Rubin'in yüzünün tam ortasına indirdi. Biyolog sendeledi ve

gerisingeri havuza düşerek suyu havaya sıçrattı. Püsküren suyun

içinden Peak, ona doğru hızla gelmekte olan bir orkanın suyu bıçak gibi kesen sırt yüzgecini gördü.

Rubin'in başı dalgaların üzerinde göründü. Yüzgec^ ^ Vık^o da görebiliyordu. Anlaşılmaz sözleri bir çığlığa dönüştü.

Peak çelik kapaklan açıp, Deepflight'ı serbest bıraka Göstergenin ışığının yanmasını bekliyordu. Hiçbir şey olmadı.

meye bastı.

c

o

Greyvvolf aklını kaybetmekte olduğunu düşündü. Bir orka sürüsü, Independence'm altında devriye geziyordu. Birkaç saniye kadar evvel bir tanesi çenelerinin arasına Delavvare'i kıstırıp onu gözden uzak bir yerlere sürüklemişti. Greyvvolf hiç düşünmeden iki çelik kapağın arasına daldığı anda aşağıdan kendisine doğru son sürat gelmekte olan şeyi gördü. Gözlerinde ışıklar ve kıvılcımlar çaktı; dev bir yumruğu andıran darbe ona çarparak arkaya doğru savrulmasına neden oldu. Her şey tepetaklak olmuştu. Tekrar gözden kaybolmadan önce, bir anlığına Anavvak'ı solunda gördü. ilerde suyun içinde çırpman bacaklar vardı. Bir vücut ona doğru devrildi. Beyaz bir karın —içeri giren orkaya aitti— üzerinden hızla geçti. Ve sonra yine önünde kapakların arasına sıkışmış olan Deepflight i buldu.

Bir şeyin yarı açık kapaktan yol bularak geminin içine girmesini izledi.

Sanki devasa bir polipin dokunaçlarından biriymiş gibiydi. Ama tabii ki Dünya üzerinde bu boyutta dokunaçlara sahip bir polip yoktu. Dokunaç üç metre çapındaydı, yaşayan herhangi bir polip için çok büyüktü. Şekilsiz bir madde havuz güvertesine doğru akarcasına ilerledi, sonu gelmez bir kol halinde hızla okyanustan çıkıyordu. Su geçidinden ayrılırken bu jelimsi tek kas, yüzeyi ışıltı motifleriyle parıldayan ince filizlere dönüştü.

Rubin hayatı pahasına yüzüyordu.

Balina peşi sıra onu takip ediyordu. Öksürüp, yuttuğu suları tükürerek iskeleye ulaştı ve korkudan çılgına dönmüş bir halde kendini havuzdan yukarı çekmeye çalıştı. Dirsekleri güçten kesiliverdi. Silah sesleri duydu ve tekrar suya battığında inanılmaz bir görüntüyle karşı karşıya geldi. Dileği yerine gelmişti. Yabancı organizma gemiye girmişti —ama onun öngördüğü koşullarda değil. Ağaç kütüğü gibi kalın, panldayan dokunaçlar, suyun içinde bükülerek ilerliyorlardı.

Ve aralarında sivri dişlerini sergileyerek hızla ilerleyen orka.

Rubin yeniden yükseldi. Yüzünden birkaç santimetre ötede iki bacak suyun yüzeyini dövüyordu. Roscovitz ona doğru şişmiş

gözleriyle baktı. Sanki bir darağacına asılıymış gibi görünüyordu.

Elleri boğazının etrafındaki zincir çözmeye çalışıyordu.

Dudaklarından dehşet içinde çağıltılı bir ses çıktı.

Ah, Tanrım, diye düşündü Rubin. Aziz Tannm. Balinanın yüzgec

tam önündeydi, ona ulaşmak üzereydi...

Orka, ağzı ardına kadar açılmış halde bir su püskürtüsüyle

yükseldi. Roscovitz'in bacakları orkanın çeneleri arasında kayboldu.

Ağzı sıkıca kenetlenen hayvan bir an için suyun üzerinde hareketsizce asılı kaldı ve ardından suya düştü.

hareketsi

W-

Roscovitz'in asılı gövdesinden kan boşalıyordu ve Rubin bu

görüntüden gözlerini alamıyordu. Uzun, dehşet dolu bir çığlık sesi

duydu ve yavaşça çığlığı atanın aslında kendisi olduğunu fark etti.

Çığlıklarının ardı arkası kesilmiyordu. Sırt yüzgeci yeniden göründü.

Muharebe Bilgi Merkezi

Li gözlerine inanamıyordu. Birkaç saniye gibi kısa bir sürede,

havuz güvertesinde bir kaos oluşmuştu. Peak'in iskele boyunca hızla

koşturmasını izledi. Askerler suyun içine gelişigüzel ateş ediyor,

Roscovitz'in paramparça vücudu tepede sallanıyordu. "Sesi açın!"

diye emretti.

Hemen ardından silah sesleri ve çığlıklar odanın içinde yankılandı.

Havuz güvertesindeki kaos CiC'de ses bulurken herkes bir anda konuşmaya başladı. Li telaşlı bir halde ne yapılması gerektiğini düşündü. Elbette destek kuvvetleri göndermeliydi; patlayıcı mermiler kullanan kuvvetler. Bu geri zekâlılar neden standart mermiler kullanıyorlardı ki?

Kontrolü tekrar ele geçirmek için mücadele etmeleri gerekiyordu.

Oraya bizzat kendisi gidecekti.

Kadın, tek kelime dahi etmeden yandaki odaya girdi. Amfibik operasyonların komuta merkezi LFOC'ydi. Havuz güvertesindeki kontrollerin çalışmaması durumunda buradan balast tankları doldurulabilir, su dışarı pompalanabilir ve geminin kıç tarafındaki kapı açılabilirdi. LFOC'den bir tek çelik kapaklar kontrol edilemiyordu —bu da başka bir aptalca gafletti.

"Tamam." dedi Li ekranların başında şoka girmiş mürettebat üyelerine. "Kıç taraftaki balast tanklarının tamamen boşaltılmasını istiyorum." Bir anlığına düşündü. Havuz güvertesindeki su geçidi açık mıydı yoksa kapalı mı? Su dışan çıkabilecek miydi? Monitörlerdeki karmaşadan bunun cevabını vermek imkânsızdı. Genelde yapay limanın açık su geçidi ya da kıç taraftaki kapısı vasıtasıyla, geminin su geçidini yükselterek suyu tamamen boşaltılması mümkündü. Her ikisinin de tıkalı olması durumunda devreye girebilecek bir acil

pompalama sistemi vardı. işle gerçekleştirmesi biraz daha uzun sürse de, sonuçta aynı işe yarıyordu.

Li, pompanın çalıştırılması için emir verdi ve hızla CiC'ye dömdü.

Havuz

Güvertesi

Çelik kapaklar kontrollere cevap vermiyordu. Bunun nedenini

düşünecek zamanı yoktu. Peak, nefes nefese cephaneliğin bulunduğu

dolaplardan birine koştu ve patlayıcı yüklü bir zıpkın tüfeği aldı.

Devasa bir ahtapota benzeyen

620

yaratık, havuzun yüzeyi altında kıvrılarak ilerleyip kendini açık su geçidinden içeri sokmaya çabalarken askerler dr suyun içine rasgele

ateş ediyorlardı.

Peak göz ucuyla Rubin'in kendini sudan çıkartısını izledi. Aynı

anda hem tiksinti hem de rahatlama hissetti. Biyologdan nefret

ediyordu ama içindeki onu suya geri itme dürtüsüne yenik düşemezdi.

Rubin'in hayatı korunmalıydı. Adamın hâlâ yapması gereken bir iş

vardı.

Balina iskeleden uzaklaştı. Anavvak ve Greyvvolf biraz uzakta,

havuzun öteki tarafına doğru yüzüyorlardı. Parıldayan dokunaçlar

onları izliyor gibiydi ama aslında jölemsi madde her yerdeydi ve her yöne uzanıyordu. Fakat orka kesinlikle onların izindeydi.

Daha başka kimseyi öldürmeden bu canavarı ortadan kaldırmak

zorundaydı.

Peak kendini birdenbire sakinleşmiş buldu. Diğer her şey

bekleyebilirdi. Öncelikle yapılması gereken, et ve dişten oluşan

ölümcül kütlenin işini bitirmekti. Zıpkın tüfeğini kaldırdı ve nişan aldı.

Anavvak, orkanın yaklaşmakta olduğunu gördü. Havuzun içindeki

su köpürdü ve dalgalandı —sanki canlanmış gibiydi; kabaran ve

parıldayan mavi kütlenin içinden orka hızla ona ve Greyvvolf a doğru yaklaşıyordu. Suyla karışık havayı püskürtmek için yükseldiğinde

siyah kafası görünüverdi. Artık aralarında yalnızca metreler vardı.

Asla iskeleye ulaşamayacaklardı; bu apaçık ortadaydı. Ama bir şeyler yapmalıydılar. Orkalar, Clayoquot Koyu'nda saldırıya geçtiklerinde,

Greyvvolf tam zamanında oraya vanp, onları kurtarmıştı. Şu anda

tek şansları onu taktiksel üstünlük sağlayarak alt etmekti.

Orka daldı.

"Bırak geçsin!" diye bağırdı Greyvvolf a.

Çok açık bir talimat sayılmaz, diye düşündü. Jack'in anlayıp

anlayamayacağını Tanrı bilir. Ama açıklamalar için çok geç.

Anavvak derin bir nefes alıp suya battı.

Peak bir küfür savurdu. Balina gitmişti ve ne Greyvvolf ne de Anavvak'tan ortada eser yoktu. O devasa gövdeyi aramak için iskele boyunca koşturdu ama havuz, görüşünü engelleyen ışık çakmaları, bulanık şekiller ve püsküren sularla tam bir gerçeküstü cehenneme dönüşmüştü. ileride askerlerden biri havuzun içindeki yılankavi yaratığa ateş ediyordu ama bunun bir etki sağlamadığı açıkça ortadaydı.

"Kes şunu!" Peak adamı konsolun bulunduğu yöne ittirdi. "Alarm ver. Kapaklan aç ve Deepflight 'tan kurtul." Gözlerini suda gezdirdi.

"Ardından şu kahrolası su geçidini kapat."

üa

Asker hızla oradan aynldı. Peak iskelenin kenanna doğru yürüdü ve elinde dikkatle baktı.

621

zıpkın tü

fiği, havuzun içine

c

o

Anavvak suyun altına girer girmez güvertenin kulak tırmalayıcı sesleri, alçak sesli tıslamalara ve gurultulara dönüştü. Greyvvolf hemen yanında, dik biçimde duruyor, ağzından baloncuklar

çıkıyordu. Anavvak onun kolunu, suyun altına çektiğinden beri bırakmamıştı. Fikrinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu.

Bir şey süratle onlara doğru geliyordu. Kocaman, başı olmayan bir yılan gibiydi. Yarı saydam mavi dokunun üzerindeki ışık çizgileri nabız gibi atıyordu. Gövdesinden çıkan yüzlerce ince, kamçıya benzer uzantı havuzun yüzeyini süpürüyordu. Anavvak birden yaratığın etrafını taramakta olduğunu anladı. Kırbaçlar, havuzun her bir ayrıntısını seziyordu. Korku ve hayranlıkla izlerken, gövdeden yeni bir dizi dokunaç uzayıp, onlara doğru kıvrılmaya başladı.

Orkanın açık ağzı aralarında beliriverdi.

Anavvak kendinde bir değişim hissetti. içinde bir parça kendini kapatmış, sakince sorular soruyordu. Bu saldırganın ne kadarı balina, ne kadarı jölemsi maddeydi? Bir balina kendi içgüdülerinin değil de yabancı bir bilincin kontrolündeyken nasıl davranırdı? Hayvanı bu parıldayan jölenin bir parçası olarak düşünmeliydi, normal orka reflekslerine,sahip bir orka gibi değil. Belki avantaj sağlayabilecekleri nokta buydu. Belki onun aklını karıştırabilirlerdi.

Orka hızla onlara doğru atıldı.

Anavvak bir yana kaçarken Greyvvolf u da aksi yöne doğru itti.

Greyvvolf un yüzerek uzaklaşmakta olduğunu gördü —bu iyiydi, planını anlamıştı. Balina hızla aralarına girdi, avının bir anda

bölünmüş olması onu şaşırtmıştı.

Birkaç saniye kazanmışlardı.

Anavvak, orkanın nerede olduğuna bakmadan doğruca dokunaç

ormanının içine yüzdü.

Rubin, iskele boyunca emekleyerek ilerlerken güçlükle nefes

alıyordu. Asker üzerinden sıçrayarak hızla kontrol masasına koştu.

Gösterge paneline baktı, kendini toparladı ve çelik kapakları açan

düğmeye bastı.

Sistem çökmüştü.

Takımın tüm diğer üyeleri gibi bu asker de geminin kontrol

sistemlerinin işleyişi konusunda eğitim almıştı ve nasıl çalıştıklarını tam olarak biliyordu. Brovvning'in bedeninin panelin üzerine serilmiş

görüntüsü aklına kazınmıştı. Eğildi ve düğmeye dikkatle baktı. Bir

tarafa bastırılmış halde t akılmış^ .V J Düzeltmek zor olmayacaktı.

Silahıyla düğmeyi dürttü.

Sıkışıklığı gidermişti."

Anavvak, yabancı bir dünyanın içinde süzülüyordu.

ince dokunaçlardan oluşan bir perde etrafını sarmıştı» B^

;anl^ormanın içine dalmanın iyi bir fikir olup olmadığına emin digildi a^^artık bu konuda

takılmıştı.

c

o

endişelenmenin bir anlamı kalmamıştı. Jölemsi madde saldırgan bir tepki verebilir ya da vermeyebilirdi. Büyük ihtimalle bu şey zaten zehirliydi. Ve eğer durum öyleyse, zaten çoktan ölmüşlerdi.

Parıldayan uzuvlar ona doğru kıvrıldı. Sanki bütün havuz hareket halindeydi. Anavvak bir yandan ötekine savruldu. Ağ daraldı ve Anavvak kamçılardan birinin yüzüne dokunduğunu hissetti. Onu iterek uzaklaştırdı. Ona doğru daha fazlası bükülüp yaklaşarak başına ve vücuduna dokunmaya başladı. Nabız gibi atan, vızıldamayı andıran sesler kulaklarını doldurdu ve ciğerleri acımaya başladı. Eğer en kısa zamanda yüzeye çıkmazsa, kendini bu varlığa teslim etmiş olacaktı.

iki eliyle etrafındaki kütleyi kavradı ve onlan yırtarak parçaladı. Organizma güçlü ve oldukça esnek bir kasa benziyordu ve asla durmuyor, aralıksız hareket ediyor ve şekil değiştiriyordu.

Anavvak'ın etrafına sanlmış olan kollar uzaklaştı, geri çekilerek hızla yeni filizler meydana getirmekte olan ana gövdeyle birleşti.

Buradan uzaklaşmalıydı.

ince ve narin bir gövde ileri fırladı.Gülümseyen bir yüz gördü.

Bölükteki yunuslardan bin. Anavvak, tereddüt etmeden onun sırt

yüzgecine tutundu. Yunus, dokunaç kütlesinin içinden sıynhp onu da beraberinde çekerek son hızla yoluna devam etti. Birdenbire görüş açılmıştı. Yunusa sımsıkı tutundu ve bu sırada yan taraftan gelen balinayı gördü. Balinanın devasa ağzı arkalarında sertçe kapanırken yunus hızla yukan fırlayarak kıl payı kurtuldu. Su yüzeyinin dışına fırlayarak yapay sahile çıktılar.

Asker düğmeye bastı.

Tamir işi kabaca yapılmış olsa da işe yaramıştı. Çelik kapaklar ardına kadar açılıp, denizaltını serbest bıraktı. Su geçidinden akm etmekte olan jöleyi gerisinde bırakarak aşağıya doğru batmaya devam etti. Sessizce geminin dışına çıkarak okyanusun derinliklerinde kayboldu.

Çok kısa bir süre boyunca asker, kapakların açık kalmasının daha iyi olup olmayacağını düşündü ama kapatması talimatını almıştı ve bu emre uydu. Artık engel oluşturacak bir deniz altı aracı yoktu. Güçlü bir motorla çalışan kapak, organizmanın muazzam gövdesini yardı.

a sanki

Peak telaşla silahını kaldırdı. Biraz önce Anavvak'ı görmüştü. Bir anlığına sank orka onu kapmış gibiydi fakat ardından Anavvak suyun yüzeyinde tekrardan belirdiğinde balina havuzun tam aksi noktasında yüzüyordu.

onun

siyah sırtına ateş ettiler ve hayvan su yüzeyinin altına battı Onu

vurmuşlar mıydı?

Kontrollerin başındaki asker, "Geçit kapanıyoft^' ^aıîy^blBğırdı.

inde te

tı. Askerl

tı.

r!" diye bağı

c

o

Peak duyduğunu belli etmek için elini kaldırdı ve ardından iskele

boyunca yürümeye başladı. Gözleri havuzun uzaktaki tarafını

tanyordu. Mermiler ahtapotumsu şeye zarar vermiyordu,

patlayıcılarla ona saldırmak ise fazlasıyla riskliydi. Havuzun içinde hâlâ insanlar vardı.

Greyvvolf, AnawakT taklit ederek dokunaçların içine yüzdü. Tüm

gücünü toplayıp havuzun diğer yanına doğru hızla yüzerken güçlü

kollarıyla suda hızla ilerliyordu. Birkaç metre ötede jölenin ana

gövdesi yoluna çıktı ve geri dönmek zorunda kaldı, yön duygusunu

tamamen kaybetmişti.

Dokunaçlar onu sarıp omuzlarından kavradı. Greyvvolf müthiş

tiksinmişti. Artık düşünemiyordu. Delavvare'in ölümüne ait görüntüler gözlerinin önünden, tekrar tekrar oynayan bir film şeridi gibi geçiyordu. Dokunaçları vücudundan söküp uzaklaştırarak kaçmaya çalıştı.

Aniden kendini su geçidinde buluverdi. Denizaltı gözden kaybolmuştu. Kapakların kapanırken yaratığın gövdesine saplanmasını ve gövdesi boyunca onu biçmesini izledi. Organizmanın tepkisi konusunda yanılmak mümkün değildi: hoşnut kalmamıştı. Orka, havuzdan hızla önüne çıktığında dağ gibi bir su duvarı Peak'e doğru yükseldi. Korkamayacak kadar şaşkına dönmüş olan Peak onun çenesine bakakaldı. Geriye sendeledi, bu sırada tüm havuz güvertesi de darmadağın oluyordu. Organizma suyun içinde öfkeyle hareket ediyordu. Jöleden devasa yılanlar sarmal bir biçimde tavana yükseliyor, duvarlara çarpıp iskeleyi süpürüyorlardı. Peak askerlerin çığlıklarını ve silahlarının seslerini duydu ve havada uçuşup havuza vuran bedenleri gördü. Ardından bacaklan altından kaydı ve sertçe sırtüstü düştü. Orkanın gövdesi ona doğru atıldı. Peak inledi, zıpkın tüfeğine sıkıca tutundu ve sertçe suyun içine çekildi.

Baloncuklardan oluşmuş bir girdabın içine battı. Parıltılı mavi bir kütle bacağına yapıştı. Silahıyla ona vurduğunda mengenemsi kavrayış gevşedi. Tepesinde, orka suyu yararak tekrar havuza daldı.

Şiddetli bir basınç dalgası Peak'in suyun içinde dönerek savrulmasına neden oldu. Bir metre kada ötesinde balinanın ağzınm ardına kadar

açıldığını görebiliyordu. Zıpkın silaha yaratığın ağzının içine dayadı ve ateşledi.

Bir anlığına sanki her şey durmuştu.

Orkanın kafasının içinden boğuk bir paüama sesi duyuldu. Çok y

sayılmazdı ama dünyayı krpkınmzı görmesine yermişti. Peak, bir et

ve kan yığınıyla kaplı halde gerisingeri uçtu. Suyun içinde tepetaklak oldu, havuzun kenarına çarptı ve seri bir hareketle kendini iskeleye çekti. Hınitıh seslerle, karın üstü halde kenardan sürünerek

uzaklaşmaya başladı. Her yer kan içindeydi; bu kırmızı çamur, yağ

dokusu ve kemik kıymıklanyla kanşmıştı. Peak ayağa kalkmaya

çalıştı ama kayarak yere

ar nı

yüksek bir ses yüksek bir ses

O

düştü. Acı tüm vücudunu kapladı. Sol ayağı ters bir açıyla

bükülmüştü ama neredeyse bunun farkına dahi varmamıştı.

Gözlerine inanamaz halde etrafında oluşmakta olan manzaraya

bakakaldı.

Organizma çılgına dönmüş gibiydi. Ortada havayı döven

dokunaçlardan oluşan bir kaos vardı. Raflı dolaplar yıkılıyor, araç

gereçler havada uçuşuyordu. Yalnızca tek bir asker görünüyordu ve o da iskelede koşuşturuyor; suyun içine ateş ediyordu. Ardından dev bir kol askeri havuzun içine çekti. Peak, yarı saydam bir şey başının üstünde savrulurken çömeldi. Bu tıe bir yılan ne bir dokunaçtı — daha evvelden karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Gövdenin ucu yan yolda biçim değiştirdi, önce bir balık formu aldı, ardından ise havada sarmal bir şekilde ilerleyen ipliksi duyargalara dönüştü. Havuz, çeşitli hayvanlarla dolu görünüyordu. Suyun dışına sırt yüzgeçleri yükseliyor ardından çöküyorlardı. Deforme olmuş kafalar güründüler, hatlarını kaybedip şekilsiz bir kütleye dönüşerek suya düştüler.

Peak gözlerini ovuşturdu. Hayal mi görüyordu yoksa suyun seviyesi mi alçılıyordu? Bir makini homurtusu duyuyordu. Ardından anladı: havuz güvertesindeki suyu dışan pompalıyorlardı. Balast tanklan boşalıyordu. Independence in kıç tarafı, yapay limanın içindeki su denize boşaltılırken belli belirsiz bir biçimde yükseldi. Öfkeli dokunaçlar geri çekildi. Birdenbire organizmanın tamamı suyun altında kayboldu. Peak duvardan güç alarak kalkmaya çalışırken sol ayağı onu yan yolda bıraktı. Tam güverteye düşecekken iki el onu arkasından kavradı. "Bana yaslan." dedi Greywolf.

Peak devin kollarına tutundu. Kendisi de ufak tefek sayılmazdı ama

Greyvvolf un yanında kendini cılız ve güçsüz hissediyordu. Greyvvolf onu bir hamlede kaldırdı ve iskeleden yük indirme bölümüne doğru koşmaya başladı.

"Dur,"dedi Peak güçlükle nefes alarak, "artık beni indirebilirsin."

Greyvvolf nazikçe onu indirdi. Laboratuvara geçiş sağlayan tünelin ağzında duruyorlardı. Bulundukları yerden güvertenin tümüne baktılar. Peak, suyun seviyesi alçalırken belirmeye başlayan yunus tankının kenarlarını gördü. Pompa halen arka planda uğuldamaya devam ediyordu. Muhtemelen ölmüş olanları düşündü; askerler, Delavvare, Brovvning...

Anavvak.

Suyu taradı. Anavvak neredeydi?

Anavvak öksürerek yükleme bölümüne yakın bir yerde belirdi. Greyvvolf aceleyle yanma giderek onun kenara gelmesini sağladı. Suyun devam eden alçalışmı izlediler. Devasa bir organizma görünür hale gelmişti, yüzeyi belli belirsiz biçimde mavi renkte pırıldıyordu. Şeklen zayıf bir balinayı ya da şişman bir deniz yılanım andınyordu. Görünen o ki dışarı çıkmanın bir yolunu anyordu. Havuzun etrafını hızla dolandı, her köşeye giriyor, duvarlar boyunca sürünüyor, seri ve sistemli bir biçimde v?r olmayan bir çıkış anyordu.

"Orospu çocuğu!" dedi Peak tükürükler saçarak. "Seni asıp kurutacağız."

"Hayır! Onu kurtarmamız gerek!"

Bu Rubin'di. Peak onu titreyerek, kollarını göğsünde kavuşturmuş

halde tünelden çıkarken gördü.

"Kurtarmak mı?" dedi Anavvak.

Rubin tereddütle birkaç adım yaklaştı. Dikkati, yaratığın

hareketlerinin gittikçe daha da çılgına dönmüş bir hal aldığı havuzun üzerindeydi. Su en fazla iki metre derinlikteydi. Varlık, açıkça

kendini suyun altında tutabilmek için yüzey alanını genişletiyordu.

"Başka bir şans daha yakalayamayacağız." dedi. "Anlamıyor musunuz? Tankı boşaltmalı, yengeçlerden kurtulup suyu değiştirmeli

ve bu şeyi içine tıkmalıyız. Böylelikle—"

Tek bir adımda Greyvvolf adamın tepesine binmişti, elleriyle

boğazını sıkıyordu. Biyologun gözleri ve ağzı ardına kadar açılmış,

dili sarkmıştı.

"Jack!" Anavvak, Greyvvolf un ellerini adamdan ayırmaya

çalışıyordu. "Dur, Jack!"

Peak güçlükle ayağa kalktı. "Jack, bunun bir faydası yok!" diye seslendi. "Bırak onu."

Greyvvolf, Rubin'i havaya kaldırdı. Adamın yüzü maviye çalıyordu.

"Bu kadar yeter, O'Bannon!"

Li, etrafında bir grup askerle birlikte, uzun adımlar atarak tünelden çıktı.

"Onu öldüreceğim." dedi Greyvvolf sakince.

Kumandan bir adım ilerledi ve Greyvvolf u sağ bileğinden kavradı.

"Hayır yapmayacaksın. Rubin'e karşı düşmanlığının ne olduğu umurumda değil. Yaptığı iş çok önemli."

"Artık değil."

"O'Bannon! Beni sana zarar vermek zorunda bırakacak, pişman olacağım bir pozisyona sokma!"

Greyvvolfun gözleri Li'nin üzerinde sabidendi. Kadının sözlerinin gerçekliğinin farkındaydı çünkü Rubin'i aşağı indirmişti. Biyolog dizlerinin üzerine çöktü, öksürüyor ve tükürüyordu.

"Licia onun yüzünden öldü." dedi Greyvvolf donuk bir halde.

Li başıyla onayladı. Birdenbire kadının ifadesi değişiverdi. "Jac neredeyse nazik bir sesle, "üzgünüm. Sana söz veriyorum, ölümü boş olmayacak."

"insanlar yalnızca boşuna ölür." dedi adam yorgun bir sesle.

Arkasını dönerek uzaklaştı. "Yunuslarım nerede?"

" dedi oşuna

V

Li adamlarıyla birlikte hızlı adımlarla iskeleyi geçti. Peak neden

takımını en başından patlayıcı mermilerle silahlandırmamıştı? Hiç kimse olacakları

C

O

önceden kestirememiş olduğundan mı? Saçmalık. Bu tam da kendisinin öngördüğü şeydi —bela. Ne biçimde karşılarına çıkacağını bilememişti ama yaklaşmakta olduğunu görmüştü. Bunun farkına daha bilim insanları (lıâteau'ya gelmeden önce varmıştı ve kendini buna uygun biçimde hazırlamıştı.

Havuzun içinde artık yalnızca birkaç su birikintisi vardı. Ortama tam bir yıkım manzarası hakimdi. Havuzun dibinde ve iskelenin dört metre altında, orkanın cesedi ve yakınlara dağılmış bazı askerlerin hareketsiz bedenleri u/anıyordu. Yunusların üçü kaybolmuştu. Muhtemelen, henüz daha su geçidi açıkken gemiyi terk etmişlerdi.

"Bu lanet olası bir rezalet!" dedi kadın.

Havuzun dibindeki biçimsiz kütle belli belirsiz hareket ediyordu. Artık rengi beyazdı. Son birkaç damla suyun biriktiği kenarlarında, havuzda sürünerek ilerleyen kısa dokunaçlar oluşuyordu. Varlık ölüyordu. Şekil değiştirmek ve havaya uzuvlarını fırlatmak gibi tüm rahatsız edici özelliklerine rağmen artık yapabileceği bir şey yoktu.

Yığının yüzeyi daha şimdiden çözülme belirtileri sergiliyordu. Li, bu karaya oturmuş devin tek bir organizma değil, milyarlarca amipten oluşan bir bileşik yapı olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı. Rubin haklıydı; ellerinden geldiği kadarını kurtarmaları gerekiyordu. Ne kadar hızlı davranırlarsa, o kadar fazlası hayatta kalacaktı.

Tek bir kelime söylemeden Anavvak ona katıldı. Li havuzun içindeki enkazı incelemeye devam ediyordu. Göz ucuyla, havuzun dibinde bir hareketin farkına vardı. iskelenin ucuna doğru yürüdü ve bir merdivenden aşağı indi. Kadının dikkatini çeken her ne idiyse artık Anavvak'ın görüş alanında değildi. Roscovitz'in sallanan bedeninin, daha doğrusu ondan arta kalanların yanından geçip ilerledi. Anavvak onun bağırdığını duydu. Kadın jöle yığınının etrafından hızla dolandı. Anavvak koşarak geldi, neredeyse Brovvning'e takılıp düşüyordu. Teknisyen, ayrışmakta olan kütlenin altından onlara bakıyordu.

"Bana yardım et." dedi Anavvak.

Birlikte kadının vücudunu yaratığın altından çektiler. Jölemsi organizma, inatçı bir biçimde bacaklarına tutunmuştu ve onları bırakmamakta ısrarlıydı. Li birdenbire Brovvning'in cesedinin olmaması gerektiği kadar ağır, ölü kadının yüzünün ise neredeyse

cilalanmış gibi parlak olduğunu fark etti. Da^ yakından bakabilmek

için eğildi.

Brovvning doğruldu.

"Siktir!"

Li geriye sıçradı ve Brovvning'in yüzünde başlayan seğirmeyi

gördü. Cesedin ağzı çarpıldı ve yüz hatları buruştu. Teknisyen

kollarını kaldırıp sırtüstü düştü. Parmakları yeri tırmalıyordu.

Bacakl^^h^syı tekmeliyor, sırtı bir kavis oluşturmuşken, kadının başı bir o tarafa bir bu tarafa vuruyordu.

.îı

c

o

imkânsız! Kesinlikle imkânsız!

Li güçlü bir kişiliğe sahip olmasına karşın dehşet içindeydi. O canlı cesede bakmaya devam ederken, Anavvak görünür bir zorlamayla

Brovvning'in bedeninin yanına çömeldi.

"Jude." dedi alçak bir sesle. "Bunu görmelisin."

Hissettiği tiksintiyle mücadele eden kadın bir adım öne geldi.

"Bak." dedi Anavvak.

Li daha yakından inceledi. Brovvning'in yüzündeki parlak cila

akmaya başlamıştı ve bir anda bunun ne olduğunu anladı.

Çözülmekte olan jöle teknisyenin omuzlarında ve ensesinde hızla ilerleyerek kulaklarının içinde kayboluyordu.

"Bu şey onun içinde." diye fısıldadı Li.

"Varlık onu kontrol etmeye çalışıyor." Anavvak başıyla onayladı.

Yüzü kül gibiydi —bu bir inuk için dramatik bir değişim sayılırdı.

"Muhtemelen vücuduna dağılıp, yapısını tanımaya çalışıyor. Ama Brovvning bir balina değil. Sanırım beyninde arta kalan elektrik kalıntısı, yaratığın kontrolü ele geçirme denemesine tepki veriyor."

Durakladı. "Kısa sürede sona erecek."

Li hiçbir şey söylemedi.

"Beynindeki her fonksiyonu deniyor," dedi Anavvak, "ama insanların nasıl işlediğini bilmiyor." Ayağa kalktı. "Brovvning öldü, General. Şu anda gön.ıekte olduğunuz şey, yanlış giden bir deneyin son evresi."

Heerema, La Palma,

Kanarya Adaları

Bohrmann dalış istasyonundaki basınç giysilerine şüpheli gözlerle bakıyordu — camlı başlıklar, bölümlü kolları ve bacaklın, ve el yerine ayarlı kavrayıcılarıyla iki gümüşi vücut muhafazası. Açık bir çelik konteyner içinde cansız kuklalar gibi asılıydılar, ikisi de hiçliğe bakar gibiydi.

"Ay'a yolculuğa çıkacağımızı bilmiyordum."

"Gaerraaad!" Frost güldü. "Deniz yüzeyinin dört yüz metre aşağısı, yüzeyi koşullarına az çok benzer. Ayrıca beraber gelmek için ısrar

eden sen o yüzden yakınmaya hiç başlama."

Aslında Frost ona katılması için ilk van Maarten'i davet etmişti ama Bohrmann'ın da işaret ettiği gibi, Hollandalı Heerema'yı en iyi

tanıyan kişiydi ve gemide ona ihtiyaç olabilirdi, dolayısıyla güvertede kalması gerekiyordu. Dalış esnasında bir şeylerin ters gidebileceğinin sessiz itirafıydı bu.

"Ayrıca," diye eklemişti Bohrmann, "ben burada Atul^Ren, siz ikinizin aşağıda başımıza bir sürü bela açtığınızı monitörlerde

seyretmek istemiyorum. Mükemmel dalgıçlar olabilirsiniz ama

hidratlat^^B^e benim."

c

o

dAiny,

"işte bu yüzden bize gemide lazımsın." diye karşı çıkmıştı Frost.

'Elimizdeki tek hidrat uzman sensin. Başına bir şey gelirse,

operasyona devam • demeyiz."

"Yanılıyorsun. Ervvin de burada. O da benim kadar bu konuda

bilgili. Belki 'e daha fazla."

Suess Kiel'den daha yeni gelmişti.

"Dalış yapmak gezintiye çıkmak değildir." dedi van Maarten.

"Daha önce iç daldın mı?"

"Defalarca."

"Demek istediğim, gerçekten derine daldın mı?"

Bohrmann tereddüt etti. "Bir keresinde 50 metreye dalmıştım. Sıradan bir .llplü dalıştı. Ama sağlığım gayet yerinde. Ve aptal da değilim."

Frost bir an düşündü. "iki güçlü kuvvetli adam bu iş için yeterli." dedi. "Yanımıza küçük patlayıcılar alırız ve—"

"Patlayıcılar mı?" Bohrmann çığlık attı. "Korktuğum şey buydu işte!"

"Tamam, tamam!" Frost teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

"Yardımına ihtiyacım var, kabul ediyorum. Benimle geliyorsun. Ama canın yandığında sakın ağlayarak yanıma gelme."

Şimdi sancak tarafındaki dubanın içinde toplanmışlardı, deniz yüzeyinin on sekiz metre altındaydılar. Dubalara su pompalanmıştı ama van Maarten ana platformdan merdivenlerle ulaşılan ve robotu suya indirmek için kullanılan küçük bir bölmeyi ayrı tutmuştu. Operasyon başlamadan önce birkaç yüz metre aşağıya dalgıçlar indirmek gerekebileceğini öngörmüş ve bunu düşünerek geleneksel dalış teçhizatından vazgeçmişti. Donanımı dalış teknolojisinde öncü olarak tanınan bir firmadan, Vancouver'daki Nuytco Araştırma'dan sipariş etmişti.

"Ağır görünüyorlar." dedi Bohrmann.

"Her biri 90 kilogram. Çoğunlukla titanyumdan yapılmışlar." Frost elini dalış başlığının üzerinde sevgiyle gezdirdi. "Evet, bu giysiler kaya gibi ağırdır ama su altında elbette farkına varmazsın. istediğin gibi yukarı aşağı hareket edebilirsin. Kendine ait oksijen rezervin var ve giysi seni bir koza gibi tamamen sarıyor. Böylece kanında nitrojen baloncuklarının oluşma riskini ortadan kaldırıyor ve sıkıcı

dekompresyon duraklamalarına gerek kalmıyor."

"Paletleri bile var."

"Fena değil, ha? Taş gibi dibe çökmektense, bir balıkajC^m^gİbi yüzebiliyorsun." Frost çok sayıdaki eklem noktalarını işaret etti.

"Dört yüz metrede bile tam anlamıyla bir hareket özgürlüğü

sağlamak için tasarlandı. Ellerin yarımküre şeklindeki koruyucuların içinde güvende olacak, maalesef eldiven kullanma şansımız yok.

Parmaklarımız o derinlik için fazla narin. Ama „ Koi„r sor„rda

b,ig.saia, ,ara,ırdar anda ş,ş.|mı.r. ,a,"

Sensörler içerdeki ellerin için sanal bir dokunma duyusu

sağlıyorlar. inanılmaz duyarlılar; eğer istersen denizin dibinde onlarla vasiyetini imzalayabilirsin."

"Aşağıda ne kadar kalabiliyoruz?"

"48 saat," diye cevapladı van Maarten. Bohrmann'ın yüzündeki endişeli ifadeyi görünce sırıttı. "Korkma, o kadar uzun bir süreye ihtiyacın olmayacak." Torpido biçimli, yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaki iki robotu gösterdi. iticiler üe donatılmışlardı ve

uçlarında camla kaplanmış bir bölüm vardı. Her iki robot da metrelerce uzunlukta kablo ile üzerinde kumanda kolları, tuşlar ve ekranlar olan bir konsola bağlıydı. "Bunlar sizin trackhoundl&nmz. Arama köpekleri, otonom su altı araçları. Aydınlatma iskelesini bulmaya programlandılar, o yüzden kendi yolunuzu bulmaya çalışmayın, onların sizi çekerek götürmesine izin verin. Saatte dört deniz mili hız yapıyorlar, yani üç dakika içinde orada olacaksınız."

"Programlamaları ne kadar güvenilir?"

"Oldukça. Trackhoundlar su içinde kendi pozisyonlarını ve derinliklerini saptayacak her türlü sensöre sahipler. Kaybolmanıza imkân yok, ayrıca önünüze bir engel çıkarsa trackhound ondan kaçınarak yoluna devam edecektir. Bağlantı kablosunun öbür ucundaki konsol tarafından programlaması etkinleştiriliyor. iniş, çıkış —çok kolay. iticiyi '0' işaretli tuş herhangi bir program aktif hale gelmeden çalıştırıyor, böylece trackhoundu bir kumanda kolu ile de idare edebiliyorsunuz. Küçük köpekçiğiniz canınızın istediği yöne gidebiliyor. Sorunuz var mı?"

Bohrmann başını salladı.

"Gidelim, o zaman."

Van Maarten giysilere girmelerine yardım etti. Giriş oksijen tüplerinin monte edildiği sırt kısmındaki bir kapaktan yapılıyordu.

Bohrmann kendini Ay'ı fethetmek için yola çıkan zırh kuşanmış bir

şövalye gibi hissetmişti. Giysi kapatıldıktan sonra, etraf bir anlığına sessizliğe büründü ama sonra tekrar duymaya başladı. Başlığının

büyük Ve bükümlü camından kendi giysisinin içindeki Frost'un ona

bir şeyler söylediğini görebiliyordu ve bir anda volkanologun sesi

kulaklarında patladı. Dışarıdaki gürültüyü bile duyabiliyordu.

"Telsiz iletişim," diye açıkladı Frost, "el işaretleri ile uğraşmaktan çok daha iyi. Kavrayıcıları kullanabiliyor musun?"

Bohrmann giysinin içinde parmaklarını oynattı. Kavrayıcı

bu^areketlerini taklit etti. "Öyle sanıyorum."

"Van Maarten sana konsolu uzatacak, onu tutmaya çalış."

ilk seferde başarmıştı. Bohrmann rahatlayarak derin bir nefis

verdi. Eğer her şey kavrayıcıları kullanmak kadar kolay olacaksa,

demekti.

ir sorun çıkmayacak

c

o

"Bir şey daha. Eğer giysinin aşağısına bakarsan bel hizasında çıkık, dörtgen bir alan göreceksin, Cüz bir şalter gibi. O bir POD."

"Bir ne?"

"Şu anCa kafana takmana gerek olan bir şey Ceğil. SaCece bir güvenlik önlemi. ihtiyacımız olursa, sana ne olduğunu anlatınm. Açmak için üzerine güçlüce bastırman yeterli. Tamam mıyız?"

"POD neCir?"

"Dalarken yanınCa olması iyi olan bir şey."

"Ne olduğunu bilmek isterdim — "

"Daha sonra. Hazır mısın?"

"Hazırım."

Van Maarten geçit tünelinin kapağını açtı. AyCınlatılmış, açık mavi sular ayaklarına vurdu.

"KenCinizi sakince içine bırakın." CeCi. Trackhoundlan arkanızdan ' atacağım. Onlan çalıştırmak için geçitten çıkana kadar bekleyin. Stan, bence sen kendininkini önce çalıştır."

Bohnnann paletlerini girişin kenanna kadar sürüdü. En ufak bir hareket bile inanılmaz bir güç gerektiriyorCu. Derin bir nefes alCı ve kenCini öne Coğnı devirerek aşağıya bıraktı. Su çevresinde yükseldi, tünelin yapay ışıklarının yanından geçmesini seyretti ve tekrar kendini dik pozisyonda buldu. Tünel boyunca yavaşça batmaya devam etti ve denize ulaştı, bir balık sürüsünün tam ortasına düşmüştü. Panldayan binlerce balık her tarafa yüzüyor, canlı bir

spirale dönüşüyor ve sonra tekrar bir araya geliyorlardı. Sürü birkaç kez şekil CeğiştirCi, yayıldı ve tekrar kaçıştı. Bohrmann

trackhound'un yanınCa olduğunu gördü ve daha derine indi. Tünelin

ışığı, dubanın karanlık hatlarının arasından etrafı ayCınlatıyorCu.

Paletlerini çırptı ve bu şekilde olCuğu yerCe CurabilCiğini fark etti.

Dalış giysisi şimdi giyilebilir bir denizaltı gibi oldukça rahattı.

Frost, bir baloncuk sütunun arasından onu takip etti ve Bohrmann

ile göz göze gelinceye kadar aşağı indi. Bohrmann, Amerikah'nın

şapkasını hâlâ taktığını fark etti.

"Nasıl hisseCiyorsun." Siye sordu Frost.

"R2-D2'nun ağabeyi gibi."

Frost kahkaha attı. Onun fradc/ıoMntfnndaki itici Sönmeye

başladı. Bir an robot burnunu aşağı yöneltti ve volkanologu peşinden derinlere çekti. Bohrmann kenCininkini çalıştırdı ve ani bir

sarsıntıdan sonra Cibe Coğru yöneldi. Kısa süreCe etraf karannaya

başlamıştı. Van Maarten haklıydı, iniş kısa sürecekti. Çevresine zifiri karanlık hakim olmuştu, trackhound'dan çıkan ışık huzmesi dışında

bir şey seçebilmek mümkün CeğilCi.

Karanlıktan rahatsızlık hissetmesi onun için sürpriz olmuştu.

Robotların abisal düzlüklere ve hatta bentik bölgeye dalışlarını

monitörlerden defalarca

seyretmişti, efsanevi denizaltı Alvin ile 4000 metre derinliğe inmişti. Ama hiçbir şey onu bir giysi içine kapatılarak elektronik bir köpek tarafından bilinmeyene doğru çekiştirilmeye hazırlayamazdı.

Tutunduğu robotun doğru dürüst programlanmış olmasını umut etti, aksi halde nereye gittiğini anlamasına imkân yoktu.

Projektörlerin ışığında bir plankton yağmuru belirdi.

Trackhoundlaım elektronik vızıltısı Bohrmann'ın başlığının içinde yankılanırken dikine iniş sürüyordu. Gece gibi karanlığın içinde zarif atımlarla dalgalanan narin bir yaratık önünde beliriverdi; derinlerde yaşayan bir denizanasıydı, sanki bir uzay gemisi gibi halka biçimli ışık sinyalleri gönderiyordu. Bohrmann bunların daha büyük bir avcıdan kaçarken çıkardığı panik sinyalleri olmamasını diledi. Sonra denizanası kayboldu. Uzakta başka denizanaları ışıldıyordu ve parlak bir bulut gözlerini kamaştırarak önünden geçti. Korkudan geri çekildi ama rengi beyazdı, mavi değil. Bulutun kaynağı, kendi yarattığı bulanıklığın içinde kaybolmadan kısa bir an panldadı ve Bohrmann onun ne olduğunu anladı. Bir mastigoteuthis idi, genelde 1000 metre civarı derinliklerde rastlanan bir derin deniz kalamarı. Tehlikeye karşı beyaz mürekkep püskürtmesi akla yatkındı, karanlık dipte siyah renk hiçbir işe yaramazdı.

Köpek, kayışını çekmeye devam etti.

Bohrmann aydınlatma iskelesinden bir ışık görebilmek için suyu

taradı, ama önünde ilerleyen Frost'un soluk ışığı dışında çevresi

kapkaraydı. En azından ilerlediğini tahmin ediyordu, sabit duruyor

da olabilirlerdi; yıldızsız bir evrende iki sabit ışık noktası gibiydiler, Frost ve kendisi.

"Stanley?"

"Ne oldu?"

"Artık bir şeyler görmemiz gerekmiyor mu?"

"Sabırlı olmalısın, dostum. Göstergelere bak. Daha iki yüz metre derinlikteyiz."

"Ah. Tamam. Sorun yok o zaman."

Bohrmann, Frost'a trackhound'ların doğru programlandığına emin

olup olmadığını sormaya çekindi, dolayısıyla sustu ve gitgide artan

tedirginliğini kontrol etmeye çalıştı. Görünürde hiçbir şey yoktu ve Bohrmann denizanalannın tekrar ortaya çıkmalarını dilemek

üzereydi. Robot yoğun bir şekilde vızıldıyordu. Aniden Bohrmann bir

yön değişikliği hissetti.

Önlerinde bir şey vardı. Gözlerini kısarak baktı ve uzak bir

par^tılgordü. ilk başta donuk bir leke gibiydi ama sonra bulanık bir dörtgene dönüştü. içindeki coşkulu rahatlama duygusuyla, aferin

sana, demek istedi. Aferin sana, akıllı köpek.

Aydınlatma iskelesi ne kadar da küçük görünüyordu.

Bunu düşünmeye devam ettiği süre boyunca mesafe azalmaya

devam etti ve

O

ışığın parlaklığı arttı. Artık iskelenin çerçevesi boyunca tek tek

projektörleri seçebiliyordu. Birime doğru ilerlemeye devam ettiler ve bütün haşmetiyle ışıklar saçan iskele sanki bir anda üzerlerinde

beliriverdi. Tabii aslında onlar iskelenin üzeredeydiler, baş aşağı

yolculukları her şeyi tepetaklak etmişti. Arkasından taraça" gözüktü, o da gökyüzünde yüzüyor gibiydi. Bir anlığına Frost'un formu

görünür oldu; parlak ışıklarla bezenmiş bir futbol sahasına doğru

tasmalı bir torpidonun kayışına tutunarak uçan bir gölgeydi. Artık

bütün manzara gözlerinin önüne serilmişti. Yamaçtaki düzlük,

karanlıktan yılan gibi gövdesiyle yükselen emme borusu ve onun ağız

kısmının üzerine yığılmış koca kayalar.

Ve solucanlardan oluşan, kıvranan, sürünen kütle.

"Işıklara çarpmadan trackhound'unu kapat," dedi Frost, "son birkaç metreyi yüzebiliriz."

Bohrmann serbest elinin parmaklarını oynattı ve kavrayıcıyla

doğru tuşa basmaya çalıştı. îlk denemesi başarısız oldu ve artık

yavaşlamış olan Frost'a hızla yaklaştı.

"Hey, Gaerraaad! Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Tekrar denedi. Kavrayıcı kaydı ama sonunda başardı. Paletlerini

çırpıp kendini dik pozisyona getirdi. Çok yakınında olan aydınlatma iskelesi her yöne doğru sonsuza kadar uzuyormuş gibiydi. Birkaç saniye sonra BohrmannTn yukarı ve aşağı hissi geri döndü; iskele ve taraça altında yatıyordu.

Dengeli hareketlerle sıkışmış emiciye doğru yüzdü ve onun seviyesine indi. Şimdi iskele on beş metre üzerinde duruyordu. Solucanlar anında paletlerinin üzerine üşüşmüştü. Onlara aldırış etmemek için kendini zorladı. Solucanların dalış giysisi karşısında hiçbir şanslan yoktu. Tiksindiriciydiler belki ama adama karşı bir tehlike teşkil etmiyorlardı. Solucanlar, onun cüssesinde bir canlıya zarar veremezlerdi.

Yoksa verebilirler miydi? Sonuçta, bu solucanların aslında var olmaması gerekiyordu.

Trackhound onunla beraber düzlüğün üzerine inmişti. Bohrmann onu bir kaya çıkıntısının üzerine yerleştirdi ve emme borusunu inceledi. insan büyüklüğünde siyah lav kayaları iticilerini sıkıştırmışü ama üstesinden gelemeyecekleri bir durum değildi. Daha endişe verici olan boruyu yamaç duvarına doğru ezen katılaşmış lav sütunuydu. En az dört metre yüksekliğindeydi. Lav kayaları gözeneklidir ve hafiftir; ayrıca su altında cisimlerin ağırlıkları azalır ama yine de Frost ile beraber onu itebileceklerinden şüpheliydi.

Frost yanma geldi. "iğrençler," dedi, "Lucifer'in çocukları her

^k^l^eler''

"Ne her yerde?"

"Solucanlar, tabii ki! Neyse, kayaları kaldırmaya küçük

parçalardan başlayalım derim. Bakalım ne kadar devam

edebileceğiz? Van Maarten?" diye gemiyi aradı.

O

"Buradayım." Adamın sesi teneke gibi geliyordu. Bohrmann

onunla Şa iletişim kurabileceklerini unutmuştu.

"Burayı biraz temizleyip Şüzenleyeceğiz. Önce iticilerin etrafını açalım. Eğer şansımız varsa, belki sonra emici kenŞini kurtarabilir."

"Tamam. Sen iyi misin, Bohrmann?"

"Hiç olmadığım kadar."

Frost, iticilerŞen birinin döner mafsalını engelleyen ve nerıŞeyse

küre şeklinŞe olan bir kayayı işaret etti. "Sununla başlayalım."

işe koyuldular, uzun bir itip kakmadan sonra kaya serbest kaldı ve

Şüşerek birkaç yüz solucanı ezdi.

"Yiihaa!" diye haykırdı Frost.

iki iri kayayı Şaha yerinden oynattılar, ama bir sonraki Şaha

büyüktü. Birlikte bir çabayla onu Şa bir yana Şevirmeyi başarŞılar.

"Bak, ne kadar güçlüyüz." ŞıŞi Frost coşkuyla. "Tamam, Jan,"

ŞıŞi, "sadece geriye bir itici kaldı. ikisi Şe zarar görmüşe benzemiyor. Onları ŞönŞürebilir misin? Güç verme, sadece ŞönŞür."

Birkaç saniye sonra mırıltıya benzer bir ses Şuyuldu. TürbinlerŞen biri mafsalı ıtrafınŞa aönUyorau. Hemen sonra Şiğerleri Şe Şönmeye başlıŞı.

"Harika!" diye bağırdı Frost. "Şimdi onları çalıştırmayı Şene."

Güvenlik için borudan birkaç metre geriye çekilŞiler ve iticilerin çalışmaya başlamasını izlıŞiler.

Boru sarsıldı. Başka bir şey olmıŞı.

"Hata verŞi." ŞıŞi van Maarten.

"Görebiliyorum." Frost kaşlarını çattı. "Denemeye devam et. Onları aksi yöne döndür."

O Şenime Şe bir işe yaramıŞı, zeminden havalanan balçık suyu iyice bulanıklaştırmıştı.

"Durun!" Bohrmann kollarını sallıyordu. "YukarıŞakiler, biraz Şunun! Gözlerimize çamur kaçırmaktan başka hiçbir işe yaramıyor."

iticiler yavaşlayarak ŞurŞu. Balçık bulutu çözUlaU ve süzülen çamur parçacıkları bırakarak dibe çöktü. Borunun ağzı zorlukla seçiliyorŞu.

"Pekâlâ." Frost dalış giysisinin yanındaki düz bir kutuyu açarak içinŞ kalem boyunda iki adet obje çıkardı. "Sorunumuz şu koca kütle.

Gaenaa biliyorum, hoşuna gitmeyecek ama o lanet olası şeyi havaya uçurmamız lazım."

Bohrmann'ın gözleri solucanlara kaydı. Düzlüğün yeni temizlenmiş kısımlarına hızla salŞırıyorlarŞı. "Bu çok büyük bir risk." ŞıŞi.

"Küçük bir miktar kullanırız. Kayanın tam altına, ucunun^^ine battığı yere yerleştiririz. Ayaklannı patlatmış

uuyup^ uıı ısp^. ucuı.

ının tam altına, ucunun^l^in gibi oluruz." /V ^

Bohrmann ayaklarıyla kenŞini yukarı itti ve bir kayaya doğru yönelŞi. Yaklaştıkça suda yüzen Içamu

634

çamu

tre kadar yükselerek ^ıyorŞu. Başlığının

c

o

ışığını açarak tortu bulutunun içine daldı. Yavaşça alçaldı, dizlerinin üzerine çökerek başını kayanın toprağa battığı yere mümkün olduğu kadar uzattı. iki kavrayıcısıyla solucanları süpürdü. Bazıları ona saldırarak kol ve bacaklarını ısırmaya çalıştılar. Bohrmann onlan savurarak çökeltiyi inceledi. ince ve kirli beyaz

hidrat damarlannı buldu. Onlan kavrayıcıları ile dürttüğünde

etrafındaki taşlar çatırdadı ve küçük baloncuklar ona doğru fırladı.

"Hayır." dedi. "iyi bir fikir değil."

"Sende daha iyisi var mı?"

"Evet. Kayanın ortasının biraz altındaki çatlak ya da kırıklann içine biraz daha fazla patlayıcıyı yerleştirip ateşleyebiliriz. işler yolunda giderse üst kısmı kopacaktır ve biz de zemini zorlamamış

olacağız."

"Tamam."

Frost çamur bulutunun arasından ona doğru yüzdü. Bulanıklık

biraz dağılmış ve görüş netleşmişti. Sistemli çalışarak kayanın

üzerinde uygun noktalar aradılar. En sonunda Frost yüzeyde derin

bir yarık bularak içini oyun hamuruna benzer bir şeyle doldurdu.

içine kalem inceliğinde bir silindir sokuşturdu.

"Bu kadarı yeterli olacaktır." dedi. "Etrafa saçılan parçalar olacaktır. Güvenli bir uzaklığa çekilelim."

Tracl choundlanm çalıştırdılar ve onların peşinden aydınlatılmış

alanın sonuna kadar gittiler. Birkaç metre ötede bayır karanlığa

kanşıyordu. Havada uçuşan parçacıklar burada daha azdı ve ışık

dalgalan algler ile diğer süzülen maddelerden az çok yansıyordu ama

yine de karanlığa geçiş sertti. işık, suyun içinde farklı dalgaboylarının belirlediği bir sıra üe kaybolurdu —önce kırmızı, iki ya da üç metre

sonra turuncu, sonra san. On metre sonra geriye sadece yeşil ve mavi kalırdı, ta ki soğurma ve dağılım yüzünden onlar da kaybolana kadar.

O noktadan sonra dünyanın varlığı sona eriyordu.

Bohrmann aydınlık bölgenin rahatlığından karanlığın

huzursuzluğuna doğru ilerlemekte isteksizdi. Frost'un daha fazla

uzaklaşmalarını gerekli görmediğini fark edince sakinleşti. Loşluğun sonunda, mavinin mürekkep karasına dönüştüğü yerde bir oyuk

gördü. Bir mağara olabilirdi. Kayaların kızgın lav akıntılarıyla

sürüklenerek yavaşça soğumalarını ve' garip şekillerde sertleşmelerini gözünde canlandırdı. Aniden, bu derinliklerde bir yaş geçinnenin

düşüncesiyle giysinin içinde ürperdi.

Yukarıya, aydınlatma iskelesine baktı. Beyaz projektörlerin dışında

görecek bir şey yoktu.

"Haydi," dedi Frost, "bitirelim artık bu işi." Fitili ateşledi.

Taş parçacıkları ve tozla karışık bir baloncuk sağanağı kayadan

püskürdü. Bir gümbürdeme sesi BohrmannTn başlığını doldurdu.

Yıkıntı her yöne dağılırken, daha çok baloncuğun takip ettiği karanlık bir halka dışa yayıldı.

anlık b

Nefesini tuttu.

Yavaşça, çok yavaşça, kayanın üst yarısı kopmaya başlıŞı.

"Evet!" Şiye çığlık attı Frost. "Tanrı şahidim olsun!"

Kaya gitgide Şaha hızlı şekilde yana yatıyordu, kendi ağırlığıyla ŞevriliyorŞu. Ortasından ikiye ayrıldı ve borunun yanma Şüşerek zeminden yükselen yeni ve Şaha büyük bir çökelti bulum kalŞırŞı. ÜzerinŞeki ağır dalış giysisine rağmen, Frost zıplayıp sevinçle kol sallamayı becerŞi. Ay yüzeyinŞe Amerika için büyük bir adım atan Amıstrong'a benziyorŞu.

"Şükürler olsun! Hey, van Maarten! Lanet olası şeyi ŞevirŞik. Boruyu hareket ettirmeyi tekrar dene!"

Bohrmann patlamanın yeni heyelanlar yaratmamasını bütün kalbiyle ŞiliyorŞu. Girdap gibi dönen tortunun içinŞen iticilerin çalışmaya başlıŞığını Şuydu ve boru birden hareket etti. Yukarı doğru bUkUlaU ve ağız kısmı Şevasa bir solucanın başı gibi tortu bulutunun içinŞen yükselŞi. Sanki çevresini gözlemlermiş gibi önce onlara doğru, sonra aksi yöne ŞönŞü.

"Çalışıyor!" diye bağırdı Frost.

"Harikasınız." ŞıŞi van Maarten kuru kuru.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." diye karşılık verdi Frost. "Şimdi bizi yutmadan önce onu ŞurŞur. Alanı bir kez Şaha tetkik ettikten sonra yukarı geliyoruz."

Boru biraz Şaha yükselŞikten sonra yuvarlak ağzı alçaldı ve ışığın içinde cansızca sallanŞı. Frost yüzmeye başladı ve Bohrmann Şa onu

takip etti. Gözleri önce iskeleye sonra geriye doğru kaydı. Ne

olduğunu bilmediği bir şey onu huzursuz eaiyorau.

"Ne acayip." ŞıŞi Frost ve donuk, kasvetli bulutu başıyla işaret etti.

"Şuna bir baksana GaerraaaŞ. O karmaşıŞa benden Şaha çok şey

görebilirsin."

Bohrmann trackhouna"\m projektörünü açtı. Sonra bunu bir Şaha

ŞüşünŞü ve ışığı kapattı.

Orada ne var? Hayal mi görüyorum?

Tekrar iskeleye baktı. Bu sefer gözleri ona takılı kaldı. Projektörler eskisinden Şaha parlak görünüyorlarŞı ama bu imkânsızdı.

Operasyonun başından beri aynı güçte çalışıyorlarŞı.

Ama parlaklık projektörlerŞen değil ıtrafınŞaki mavi haleden

geliyordu. gitgide büyüyorŞu.

"Şunu görüyor musun?" Bohrmann koluyla iskeleyi işaret et

gözleri onu takip etti.

"Hayır, görmü —Aman Tanrım."* /^^V^

"Işık!" ŞıŞi Bohrmann. "Mavi ışık."

^ \J

"Melekler aşkma."aiye fısılŞıŞı Frost. "Haklımın. Çevreye yayılıyor." iskelenin ıtrafınŞa koyu mavi renkte büyük

bür^^şık^ülutu oluşmuştu. Su

altında mesafeleri kestirmek güçtü, özellikle ışığın kırılma endeksi her şeyi dörtte bir yakın ve üçte bir daha büyük gösterirken. Ama

mavi parıltının kaynağının aydınlatma iskelesinden çok daha uzakta

olduğu açıktı. Halojen lambalar gözlerini kamaştırmasına rağmen,

Bohrmann ışık. çakmaları gördüğüne emindi. Sonra mavi ışık bir

anda yoğunluğunu kaybetti, soldu ve ortadan kayboldu.

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi." dedi Bohrmann. "Hemen geri dönmeliyiz." •

Frost cevap vermedi. Gözleri hâlâ iskelenin üzerindeydi.

"Stan? Beni dinliyor musun? Geri dönmeli—"

"Ani bir hareket yapma." dedi Frost yavaşça. "Misafirlerimiz var."

iskelenin tepesini işaret etti. iki uzun gölge aydınlatma biriminin

etrafında devriye gezer gibiydi. Karınları ışıkta mavi parlıyordu ve sonra birden yok oldular.

"Bu da neydi?"

"Sakin ol, dostum. POD'u'çalıştır."

Bohrmann giysisinin önündeki dörtgen sensöre bastı.

"Seni korkutmak istemedim." dedi Frost. "Düşündüm ki, eğer ne işe yaradıklarını söyleseydim, durmadan etrafa bakıp — "

iki torpido şekilli beden iskelenin altından ileri fırladı. Bohrmann bir çift garip biçimli kafa gördü. Yaratıklar inanılmaz bir hızla

doğrudan üzerlerine geliyordu, sivri dişli çeneleri ardına kadar

açılmıştı. Korku kalbini sardı. Bohrmann kendini geriye attı ve

başlığını kollarıyla kapadı. Yaptığı hareketlerin hiçbir mantığı yoktu ama şu anda uygar, bilimsel zihni ilkel içgüdülerine teslim olmuştu.

Bir çığlık attı.

"Sana zarar veremezler." dedi Frost kendinden emin bir şekilde.

Yaratıklar tam adamların üzerindeyken keskin bir dönüş yaptılar.

Bohrmann panikle mücadele ederken derin nefesler almaya

çalışıyordu. Frost yüzerek yanına geldi. "POD'lartn denemesini

önceden yapmıştık" dedi, "kesinlikle işe yarıyorlar."

"Ne halta yarıyor bu POD dediğin şey?"

"Bir Koruyucu Okyanus Cihazı. Elimizdeki en iyi köpekbalığı

kovucu. POD, seni koruyucu bir duvar gibi saran bir elektrik alanı

yaratıyor ve bunu hisseden köpekbalıklarını beş metreden fazla yaklaştırmıyor."

Bohrmann yaşadığı şoktan çıkmaya çalışıyordu. Yaratıklar geniş bir kavis çizerek tekrar iskelenin çevresine dönmüşlerdi. "Beş metreden fazla yaklaşmışlardı." dedi.

"Artık derslerini aldılar. Köpekbalıklarının elektrik alanların hassas duyu organları vardır. Elektrik alanı duyularını aşırı yükleyip sinir sistemlerinin işleyişini bozuyor. Dayanılmaz kas spazmlarına sebep oluyor. Denemelerimiz sırasında büyük beyaz ve kaplan köpekbalıklarını yemle üzerimize çekip POD'u çalıştırdık. Alanın içinden geçemediler."

"Dr Bohrmann? Stanley?" Van Maarten'in misiniz?"

c

o

''iyiyiz. Sorun yok." dedi Frost.

"ister POD ile, ister POD olmadan, artık geri dönmenizin zamanı geldi."

BohrmannTn gözleri iskeleyi taradı. Frost'un söylediklerinin çoğunu biliyordu. Her köpekbahğının kafasının ön kısmı, aınpullae lorenzini adı verilen ve diğer canlılar tarafından üretilen en zayıf elektriksel değişimleri saptayabilen küçük kanallarla donanmıştır.

Sadece POD denen şeyin, bu elektrik duyusunu rahatsız edebileceğini bilmiyordu.

"Onlar çekiçbaşiı köpekbalıklarıydı," dedi.

"Büyük çekiçbaşiı, evet. Sanırım dört metre kadardılar." "Siktir."

"POD'lar onların üzerinde özellikle etkili. Kafalarının dörtgen şekline bak, hiçbir köpekbalığmda olmadığı kadar ampullae lorenzini

'ye sahipler."

"Şimdi ne yapacağız?"

Bir hareket gördü. Yapı iskelesinin hemen ardında, karanlıkta iki köpekbalığı bir kez daha belirdi. Bohrmann kıpırdamadan olduğu yerde durarak köpekbalıklarının yeniden saldırıya geçmelerini izledi. Normalde bir kokuyu izlediklerinde yaptıkları gibi başlarını çevirmeksizin, belli bir amaca sahiplermişçesine suyun içinde hızla ilerleyip, aniden sanki bir duvara çarpmış gibi durdular. Akılları karışmış bir halde geri dönüp yüzerek uzaklaştılar, ardından dönüp aralarına bir mesafe koyarak dalgıçları çevrelediler.

işe yaramıştı.

Biçimleri diğer köpekbalıklarınınki gibiydi. Bu türe adını sıra dışı kafa yapıları veriyordu. Başlan iki aksi yöne doğru düz birer kanat

gibi uzanıyordu ve gözleriyle burun delikleri iki uç noktadaydı.

Çekicin ön kenarı bir bıçak gibi pürüzsüz ve düzdü.

Bohrmann yavaşça kendini toparladı. Bu yaratıklar, üzerlerindeki kıyafetlerle kendilerine en ufak bir zarar dahi veremezlerdi. Ama gene de buradan uzaklaşmak için istekliydi.

"Geri dönmemiz ne kadar sürer?" diye sordu.

"Aşağı inmemiz için geçen süre kadar. Yapı iskelesini geçip trackhoundlm çalıştıracağız ve sürüş için sıkı sıkı tutunacağız."

"Tamam."

"Oraya vanncaya dek hiçbir şeyi çalıştırma. Seni bir kez daha projektörle çarpışma rotasında görmek istemiyorum."

"Kovucunun etkisi ne kadar sürecek?"

"POD'lar en azından altı saatlik bataryaya sahip." Frost, paletler biçimde çırpıp trackhound'ua konsolunu sağ elindeki

kıskaçlaf^utarak suda yükseldi. Bohrmann onu takip etti.

"Neyse, elveda çocuklar." dedi Frost. "Ayrılmak zor üzgünüm."

rle

rini düzenli

unda olduğumuz için

c

o

Köpekbalıkları takip etmeye yeltendiler ama ağızları seğirmeye, vücutları kıvranmaya başladı. Frost gülerek aydınlatma ünitesine

doğru ayak çırpmaya devam etti. Büyük parıldayan iskelenin ardında silueti ufacık görünüyor ve maviye çalıyordu, etrafmda ise bir hale yayılıyordu.

Bohrmann uzakta gözlerine çarpan mavi bulutu düşündü.

Tabii ki!

Yaşadıkları anın şokuyla, bulutun köpekbalıklarının varışından evvel belirmiş olduğunu unutmuştu. Aynı fenomen balinalardaki değişime ve muhtemelen öteki bir dizi anomali ve felakete neden olmuştu. Bu, sıradan köpekbalıklarıyla karşı karşıya olmadıkları anlamına geliyordu.

Bir defa, köpekbalıkları neden oraya gelmişlerdi? Mükemmel bir duyma yeteneğine sahiplerdi. Belki de onları çeken patlamanın gürültüsüydü. Ama neden saldırıya geçmişlerdi? Ne Frost. ne de kendisi koku bırakmıyorlardı. Hiçbir biçimde ava benzemiyorlardı. Her halükârda, köpekbalıkları genelde derinlerde insanlara saldırmazlardı.

iskelenin en üst kısmına doğru yaklaşıyorlardı.

"Stan? Köpekbalıklarıyla ilgili bir terslik var."

"Sana zarar veremezler."

"Dinle beni, normal değiller."

Köpekbalıklarından biri yassı ve geniş kafasını çevirip yana doğru

yüzdü.

"Haklı olabilirsin." dedi Frost düşünceli bir halde. "Benim kafamı kurcalayan derinlik. Büyük çekiçbaşlılann 80 metreden daha derine

indikleri hiç görülmemiştir. Düşündürücü, acaba buradane —"

Köpekbalığı döndü. Bir an için durdu, başı hafifçe kalkmış sırtı

kavis almış halde klasik tehdit etme pozisyonuna geçti. Kuyruğunu

güçlü bir biçimde sallamasıyla Frost'a doğru hızla harekete geçti.

Volkan uzmanı öylesine şaşırmıştı ki onun hareketini savuşturmaya

çalışmadı. Köpekbalığı kısa bir süre için hızla geriledi ve ardından elektrik alanına girerek yan tarafıyla Frost'a bindirdi. Frost kolları ve bacakları açılmış halde, bir topaç gibi dönüyordu.

"Hey!" Konsol, eklemli kıskacından kaymıştı. "Tanrı aşkına neler olu — "

iskelenüı üzerinden birdenbire üçüncü bir gövde ortaya çıkmıştı.

Korkutucu | bir zarafetle projektör dizisine doğru hızla yüzüyordu.

Uzun ve koyu renklf^ sırt yüzgecine ve çekiç biçiminde bir kafaya

sahipti.

"Stan!" diye bağırdı Bohrmann.

Son gelen diğer ikisinden çok daha büyük, devasaydı. Ağzını açıp

Frost'un sağ kolunu yakalayarak çekiştirirken çekiç başı yukan

**kalkmış^. **

"Kahretsin!" diye bağırdı. "Seni lanet piç, bırak beni, seni — "

Çekiçbaşlı kocaman dikdörtgenimsi kafasını bir yandan ötekine

savurdu, sabit durmak için kuyruğunu kullanıyordu. Altı ya da yedi

metre uzunluğunda

ıp Frost'u

kli bir

639

O

olmalıydı. Frost, bir yaprak gibi sarsılıyordu. Kıyafet içindeki kolu omzuna kadar köpekbahğınm boğazında kaybolmuştu. "Defol git!"

diye bağırdı.

"Tanrı aşkına Stan," diye bağırdı van Maarten, "solungaçlarının olduğu yere yumruk at. Gözlerine vurmaya çalış."

Elbette, diye düşündü Bohrmann. Bizi izliyorlar. Onlar her şeyi

görebiliyor.

Bohrmann bazı zamanlar bir köpekbalığıyla karşılaşmanın, onun

tarafından saldırıya uğramanın ya da saldırıya uğrayan birini

izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ederdi. Ne tam olarak cesur

ne de korkak sayılırdı. Bazı kişiler onu bir maceracı olarak dahi

tanımlayabilirlerdi. Kendini risk almaktan korkmayan, ama risklerin

peşinden koşma meraklısı da olmayan biri olarak nitelendirebilirdi.

Şimdi ise, bu kocaman avcıyla karşı karşıya gelmiş halde onun ya da bir başkasının kendini nasıl yargılayacağının bir önemi yoktu.

Bohrmann köpekbalığından kaçmadı. Ona doğru yüzmeye başladı.

Daha küçük olan yaratıklardan biri yan taraftan ona yaklaştı.

Gözleri seğirdi ve ağzı hızla açıldı. Elektrik alanının içine yüzebilmek için büyük efor sarf ettiği kesindi. Hızlandı ve sertçe Bohrmann'a çarptı.

Adam bir tarafa savruldu ve aşağıya, iskeleye battı. Tek düşünebildiği konsolu bırakmamaktı. Ne olursa olsun ona tutıınmahydı. Onun hedefbulma programı olmazsa, oksijeni bitene dek karanlıkta, ne yöne gittiğini bilmeden yüzerdi.

Tabii o kadar uzun süre hayatta kalabilirse.

Ani bir basınç onu yakaladı ve aşağıya doğru itti. Büyük köpekbahğınm kuyruğu, başının üstünde suyu kamçılamıştı.

Bohrmann hareket kontrolünü yeniden sağlamaya çalıştı ve daha küçük olan iki köpekbahğınm çenelerini açıp kapatarak birlikte üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü. iskeleye o kadar yakınlardı ki doğal renkleri mavi tonlarında parlıyordu. Beyaz karınlarının üstünde bronz renkli sırtlan uzanıyordu. Dişetleri ve gırtlakları, yeni fileto edilmiş bir somonunki gibi turuncu üe pembe arası bir renkteydi. Üst çenelerinde karakteristik üçgen biçimli kesiciler,

altında da sivri dişler vardı —birbirinin arkasına sıralanmış keskin ve çelik gibi sert beş dizi halindeydiler ve önlerine çıkacak herhangi bir şeyi parçalamaya hazırlardı.

"G-a-e-r-r-a-a-a-d!" diye çığlık attı Frost.

~ VJ

Halojen ışıklandırmaya gözlerini kısarak bakan Bohrmann,

Frost'un serbist kolunu kaldırıp köpekbalığının kafasına seri darbeler indirmekte olduğunu gördü. Ardından başını sertçe sallayan

köpekbalığı tek bir hareketle koruyucu kıyafetin kolunu söküp bir

kenara savurdu. Yırtılma sonucu kocaman oksijen baloncukları dışarı

kaçmıştı. Çeneler açıldı ve Frost'un korumasız kolunu kıstırıp, omuz ekleminden kopardı.

Kan ve baloncuklardan oluşmuş bir bulut kabararak suyu kararttı.

Kan o kadar fazlaydı ki. Köpekbalığının süpürürcesine hareket

ettirdiği kuyruğu bunu

O

dağıtıverdi. Frost'un çığlıkları arasından duyulabilecek bir kelime

yoktu, yalnızca anlaşılmaz, çok tiz sesler duyuluyordu; derken deniz suyu kıyafetine doluştuğunda ses bir gurultuya dönüştü. Çığlıklar

kesildi. Daha ufak olan köpekbalıkları BohrmannTa ilgilenmeyi

bırakmışlardı. Zihinlerini kontrol eden her ne idiyse, doğal

içgüdülerinin kısa bir süre için ön planda olmasını engelleyemiyordu.

Çalkantılı suya doğru hızla ilerlediler ve volkanologun cansız bedenini sağa sola çekiştirerek koruyucu giysiyi parçalamaya çalıştılar.

Parazitin arasından van Maarten de çığlık atıyordu.

Bohrmann şoktan hareket edemez hale gelmişti fakat aynı zamanda

beyni de çok büyük netlikle çalışıyor ve ona hayvanların doğal

içgüdülerine güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Güçleri ve

beslenme güdüleri yönlendiriliyordu. Konu açlıklarını gidermek

değildi. Geçici bir an için içgüdüleri onlan teslim almıştı ama

kafalarının içindeki madde yalnızca tek bir şeyle ilgileniyordu: denizi işgal eden insanlın öldürmek.

Kaya duvarına geri dönmeliydi.

Sol kolundaki kavrayıcı konsolun üzerindeki tuş takımına uzandı.

Eğer yanlış bir şaltere basarsa, onu Heerema'ya. fırlatacak programı çalıştıracaktı. O zaman kesinlikle ölecekti, çünkü POD'un elektrik

alanı köpekbalıklarını engelleyemiyordu. Bir şekilde doğru düğmeye

bastı. itici vınlamaya başladı, o da trackhoundu iskeleden uzaklaştırıp yamaca doğru yönlendirecek şekilde kumanda kolunu hareket ettirdi.

Hızlanışı hissedebiliyordu. Aşağı iniş sırasında robot hızlı ve güçlü görünüyordu oysa şimdiki ağır çekişi bitmek bilmeyecek gibiydi.

Bohrmann paletlerini çırptı ve taraçaya doğru süzülerek ilerledi.

Böylesi bir durumda yapabileceği çok fazla bir şey yoktu ama

dalgıçların kurallarından biri kayaların koruma sağladığını söylerdi.

Bohrmann kara lav duvarına doğru ilerledi. Oraya ulaştığında geriye

dönüp iskeleye doğru baktı. Sırt yüzgeçleri ve kuyruklar, oradaki kan bulutunu dağttıp, baloncuklardan bir girdap oluşturuyorlardı.

Frost'un kıyafetinin parçaları suda aşağı çöküyordu. Bu, asap bozucu bir görüntüydü ama onu asıl dehşete düşüren bu kan banyosu değil,

köpekbalıklarının yalnızca ikisinin bu işle meşgul olmasıydı.

Büyük köpekbalığı ortalarda gözükmüyordu.

Hissizleştiren bir korku onu ele geçinnişti. iticiyi kapatıp etrafına bakındı. Vl

Büyük köpekbalığı, tortu bulutunun içinden ağzı ardına kadar

açılmı^^^* biçimde "fırladı. Nefes kesici bir hızla ona doğru

geliyordu. Bu k|z Bohrmann'ın zihni kapamvermişti. Kamayı andıran

kafa ona çarpıp duvara doğru gerisingeri fırlattığında hâlâ

trackhoundu çalıştırması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Kaya

duvarına çarptığında boğuk bir çatırtı duyuldu. Köpekbalığı onu

ardında bırakıp yüzdü ama ardından yanş arabası gibi bir hızla geri

döndü. Bohrmann çığlık attı. Yaratığın açık ağzı omzundan

c

o

kalçasına tüm sol tarafım kaptığında artık zihninde yalnızca çeneler ve dişlerden oluşan bir cehennem vardı.

Eh, demek buraya kadarmış, diye düşündü.

Köpekbalığı düzlüğün üzerinden hızla ilerleyerek Bohrmann'ın vücudunu suyun içinde itmeye başladı. Kulaklıklarında hışırtı ve vızıltılar duyuluyordu. Köpekbalığının dişleri titanyum kabuğu gıcırdatıyordu. Kafasını öne arkaya savurup BohrrnannTn başlığını lav duvarına çarptırıp sürttürdü. Etrafındaki her şey dönüp duruyordu. Titanyum alaşımı bir süre daha darbelere dayanacak kadar sertti ama kıyafetin içinde Bohrmann'ın kafası bir yandan ötekine acımasızca çarpıp duruyordu. Ne görebiliyor ne de işitebiliyordu. Kaderi mühürlenmişti. Parçalara ayrılıp yutulacaktı. Hayatı, artık bir kez daha nefes almayı deneyecek kadar değerli değildi.

Onu öfkelendiren bu çaresizliği oldu

Hâlâ nefes alıyordu, değil mi?

Demek ki hâlâ savaşabilirdi!

Çekiçbaşlının düz kenarı tepesinde uzanıyordu. Kafanın genişliği köpekbalığının toplam uzunluğunun dörtte birine denkti ki bu da gözlerini ya da burun deliklerini değil, yalnızca çekicin kenarını görebileceği anlamına geliyordu. Konsolla oraya vurmaya başladı. Köpekbalığı yüzmeye devam etti ve Bohrmann'ın FrostTa birlikte patlayıcının infilakını bekledikleri yere, aydınlığın uç noktasına

yöneldi. Suyun zifiri karanlık kısmına ulaştıklarında artık hayvanı

görme imkânı kalmayacaktı.

Işıkta kalmaları gerekiyordu.

Bohrmann'ın içinde bir öfke patlaması oldu. Köpekbalığının

çeneleri arasında sıkışmış halde olan sol kolu aniden yukarı kalktı ve onun damağına bir darbe indirdi. Köpekbalığının yalnızca bir kol ya

da bacağı değil de yan tarafını kapmış olması bir şanstı —aksi

takdirde FrostTa aynı kaderi paylaşırdı. Gövdesini koruyan metal

kabukta eklem yerleri gibi zayıf noktalar bulunmuyordu. Zırhı,

böylesi bir avcının dişleri için bile çok büyük ve sertti. Köpekbalığı da bunu anlamış gözüküyordu. Kafasını daha büyük bir gayretle

sallamaya başladı, ta ki Bohrmann kendinden geçme noktasına

gelinceye kadar. Muhtemelen hâlihazırda kaburgasında pek çok

kemik kırılmıştı ama köpekbalığı onu salladıkça, daha da

öfkeleniyordu. Sağ kolunu büktü,^^zanıp çekice konsoluyla vurdu—

Birdenbire serbest kalmıştı.

Köpekbalığı onu tükürmüştü. Görünen o ki göz ya da ^ur^^ beliği

gibi hassas bir noktaya vurabilmişti. Devasa yaratık hızla yu karı

Coğru fırladı, yakınından geçip onu bir kez daha kayanın olduğu yere savurdu. Bir an için köpekbalığı sanki kaçıyormuş gibi göründü.

Bohrmann büyük bir çabayla bu

T

durumu avantajına kullanmanın bir yolunu düşünüyordu.

Heerema'ya. ulaşmayı

O

denemesi durumunda olabilecekler konusunda herhangi bir yanılgı

içinde değildi. Geçici bir süre için köpekbalığından kurtulmuştu ama yalnızca birkaç saniyesi daha vardı. Telaşla trackhoundu kendine

çekip kollarını robotun ince uzun gövdesine doladı.

Şartlar ne olursa olsun onu bırakmayacaktı.

Köpekbalığı karanlıkta kaybolup biraz uzakta yeniden belirdi,

suyun içinde mavi bir gölgeydi.

Bohrmann çılgına dönmüş halde kaya duvarına baktı.

Duvardaki yarık tam karşısındaydı!

Biraz ötesinde çekiçbaşlı köpekbalığının güçlü gövdesi açık suda

dolanıyordu. Bohrmann kendini yanğa doğru çekti. Diğer iki

köpekbalığının iskelenin alt kısmında Frost'tan geride kalanlar için dövüştüklerini görebiliyordu. Aşağıya, aydınlatılmış bölgenin dışına iniyorlardı. Bohrmann parçalara ayrılmış vücutla işlerinin ne zaman

biteceğini ve ne zaman kendisine döneceklerini merak etti. Ama sonra hemen soru sormayı bıraktı. Okyanusun alacakaranlığında büyük

köpekbalığı alçalmış, inanılmaz bir hızla ona doğru geliyordu.

Bohnnann kendini açıklıktan içeri itti.

Boşluk fazla büyük değildi. Koruyucu kıyafeti ve sırtındaki oksijen

tankları hareketini zorlaştırıyordu; kendini içeri itmek için mücadele ediyordu. Kollarını yanlarına yapıştırıp kendini yarığın derinliklerine itmeye çalıştı ama köpekbalığı tepesindeydi.

Çekicin kıkırdak kısmı kayaya çarptı ve dev balık geriye savruldu.

Kafası, içeri girmesini engelleyecek kadar büyüktü. Vücudu öylesine

bükülmüştü ki sanki kendi kuyruğunu takip ediyor gibi görünüyordu.

Bir kez daha denedi.

Açıklığın etrafındaki kayalardan kopan parçalar bir tortu bulutu

halinde dağıldı. Bohrmann kollarını vücuduna iyice yapıştırmıştı.

Yangın daha ne kadar ileri uzandığı hakkında bir fikri yoktu. içeride karanlık onu sarmış, iskelenin mavi ışığı neredeyse gözden

kaybolmuştu.

"Dr Bohrmann?"

Van Maarten. Sesi zayıf geliyordu.

"Bohrmann, Tanrı aşkına! Bir şeyler söyle!"

"Buradayım."

Van Maarten, iç çekmeye benzer derin bir ses çıkardı. Bohrmann

onu köpekbalığının çıkardığı patırtının içinde zor duyuyordu. Suyun

içinde gürültü kulağa çok farklı şekilde, sanki boşlukta üst üste gelen titreşimlerden oluşan boğuk bir ses curcunası gibi geliyordu. Saldırı bir anda kesildi. Yarığın içinde kapana kısılmıştı ve uçuşan siyah

çamur görüşünü yok etmişti, itelenin nerede olduğunu ancak tahmin

edebilirdi.

"Kayaların arasında bir yanktayım," dedi.

k etmişti, iskı

c

o

%

"Sana yardım etmeleri için aşağıya birkaç robot yolluyoruz," dedi van Maarten, "ve iki adam. Elimizde iki dalış giysisi daha var."

"Unut o fikri. POD'lar işe yaramıyor."

"Biliyorum. Frost'a ne olduğunu — " van Maarten cümleye devam edemedi. "Onlan yine de aşağı gönderiyoruz. Yanlarında patlayıcı mermili zıpkınları olacak ve — "

"Patlayıcı mermi mi? Ne dahiyane bir fikir!" dedi Bohrmann iğneleyici bir sesle.

"Frost onlara ihtiyacınız olmadığına emindi."

"Hayır. Tabii ihtiyacımız yoktu."

"POD her zaman çok etkili olmuştu..."

Bir şey Bohrmann'ın göğsüne sertçe tosladı ve onu yangın

derinliklerine savurdu. O kadar şaşırmıştı ki, çığlık atmayı

unutmuştu. Loş ışıkta çekiçbaşlıyı gördü. Hayvan ona dikine

vurmuştu. Yan yatarak açıklıktan içeri girmeye çalışıyordu.

Seni akıllı piç kurusu, diye düşündü öfkeyle. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Sana bunu ödeteceğim.

Hayvanın kafasına darbeler indirirken, bir yandan da trackhoundu elinden kaçırmamaya çalışıyordu. Çenelerin açılıp kapanışını zar zor görebiliyordu. Çekiçbaşiı aşağı yukarı girişi zorluyor ama Bohnnann'a erişemiyordu. Yukarda kalan gözü çılgın gibi dönüp dunıyordu. Bohrmann kavrayıcılarından birini kaldırdı ve tam o gözün üzerine vurdu.

Çekiçbaşiı geri çekildi.

Tek başına buradan çıkamayacak, diye düşündü Bohrmann. Bütün gücüyle trackhoundu hayvanın kafasına bastırarak onu dışan itmeye çalıştı. Yarıkta sıkışacak kadar içeri girememiş olmalıydı. Jölemsi maddenin kontrolü ne kadar güçlü olabilirdi? Hareketlerini yönettiği belliydi ama hayvanın geri geri yüzmesini sağlayabilir miydi?

Görünüşe göre, evet. Çekiçbaşiı yarıktan dışarı çıkmıştı.

Bu o büyük hayvandı.

Bohrmann bekledi.

Bulutun içinden bir şey ona doğru firladı. Bir çekiçbaşiı ona doğru yatay olara h:2ia geMyordu. Küçük olanlarından bir tanesiydi.

Hayvanın kafası başlığınıı bükümlü camına vurdu. Çeneleri açıldı.

Sıra sıra dişler pleksiglası kazıyarak gıcırtılı sesler çıkardı.

Köpekbalığının vücudu açıklıktan gelen ışığı engelliyor ve Bohrmann

neredeyse hiçbjr şey seçemiyordu ama görebildiği kadan ona yetti.

Daha arkaya çekilmeye çalıştı ama birden yangın duvarlan yıkıldı.

Sırtüstü geri düştü.

Zifiri karanlık.

Trackfiound'un

n

Sol kavrayıcısı hantalca konsolun üzerinde

rünü açan d Nerede bu düğme?

dolandı.

projektörünü açan düğme konsolun üst kısmmda Biraz önce

görmüştü...

c

o

işte burada!

Projektör yandı. Işığı çevresinde gezdirince yarığın geniş bir

mağaraya açıldığını fark etti ve daha sonra onu açıklığa doğru

çevirdi. Köpekbalığının kafası oradaydı, ileri geri zorluyor ama daha fazla ileri gidemiyordu.

Sıkışmıştı.

Bohrmann kollarını kaldırdı ve dörtgen kafaya darbeler yağdırdı.

Köpekbalığı vücudunun yansına kadar içeri girmiş olmalıydı. Birden hayvanı kanatacak kadar yaralamanın çok iyi bir fikir olmadığını fark etti. Onun yerine bütün ağırlığını kullanarak onu itmeyi denedi ama suyun içinde yeterli olmuyordu. Sallanan kafaya kendini savurdu; köpekbalığı geri çekilinceye kadar ona göğsüyle, omuzlarıyla, kollarıyla tosladı. Trackhound'un ışığı durmadan hareket ediyor, hayvanın pembe gırtlağını ve açılıp kapanan solungaçlarını aydınlatıyordu.

Buradan nasıl çıkacağın senin sorunun, diye düşündü Bohrmann. Ama artık dışarı çıkmanı istiyorum. Burası benim mağaram. Defol git!

"Defol git!"

"Dr Bohrmann?"

Köpekbalığı kayboldu.

Bohrmann geri adım attı. Kollan titriyordu. O kadar gerilmişti ki, daha nasıl devam edebileceğini bilmiyordu. Yorgunluğa dayanamayarak dizlerinin üzerine düştü.

"Dr Bohrmann?"

"Kulağımda vızıldayıp durmayı bırak, van Maarten." Öksürdü.

"Beni buradan çıkaracak bir şeyler yap."

"Robotları ve adamları şimdi gönderiyoruz."

"Niye robotlar?"

"Köpekbalıklannın dikkatini çekebilecek her şeyi oraya

indiriyoruz."

"Bunlar köpekbalığı değil. Sadece öyle görünüyorlar. Robotları

tanıyacaklardır —ve ne yapmaya çalıştığımızı hemen anlayacaklar."

"Köpekbalıklan mı anlayacak?"

Anlaşılan Frost van Maarten'e her şeyi anlatmamıştı.

"Aynen öyle. Balinaların balina olmadığı gibi, bunlar da

köpekbalığı değil. Bir şey onları kontrol ediyor. Adamların dikkatli olmalı." Tekrar öksürdü, bu sefer daha güçlü olarak. "Bu lanet olası mağarada hiçbir şey göremiyorum. Dışarıda neler oluyor?"

Bir süre için van Maarten'in sesi çıkmadı.

"Aman Tanrım..." dedi.

"Hey! Konuş benimle!"

"Başka hayvanlar da geldi. Düzinelerce. iskelesindeki projektörleri parçalıyorlar. Hepsini!"

^

. Yüzlerce!

Aydınlatma

c

o

Elbette parçalayacaklar, diye düşündü Bohrmann. Esas amaçları

bu. Solucanları süpürmemizi engellemek. Önemli olan tek şey bu.

"O zaman vazgeçin."

"Anlamadım?"

"Kurtarma operasyonunuzdan vazgeçin diyorum, van Maarten."

Başlığın içinde o kadar çok gürültü vardı ki, van Maarten'in

cevabını ikinci kez tekrarlattı. "Ama başlamaya hazırız."

"Adamlarına onları aşağıda zeki canlıların beklediğini söyle. Bu köpekbalıkları zeki. Kafalarının içindeki varlık zeki. iki dalgıç ve birkaç hile ile hiçbir şey elde edemezsiniz. Başka bir şey düşünün.

Senin de söylediğin gibi, iki günlük oksijenim var."

Van Maarten tereddüt etti.

"Pekâlâ. Durumu gözleyip araştırmaya devam edeceğiz. Belki

köpekbalıkları birkaç saat içinde dağılır. Şu anda güvende misin?"

"Nereden bileyim? Sıradan köpekbalıklarına karşı güvendeyim

ama buradaki dostlarım çok becerikli."

"Seni oradan çıkaracağız, Gerhard! Oksijenin bitmeden seni

oradan kurtaracağız."

"Bütün kalbimle bunu diliyorum."

Yarığın içine aydınlık yavaşça geri döndü ama eğer van Maarten'in

söyledikleri doğruysa, ışık kaybolmak üzereydi.

Okyanusun karanlığında yalnız kalacaktı; birisi yüzlerce çekiçbaşıı köpekbalığına kafa tutmaya cesaret edene kadar.

Doğal içgüdüleri ile hareket eden hiçbir köpekbalığı güçlü bir elektrik alanının içine yüzmezdi. Bir çekiçbaşıı, zırh gibi dalış giysileri giymiş iki insana asla saldırmazdı. Denese bile, ilgisini hemen yitirirdi.

Çekiçbaşlıların çileden çıkaracak kadar meraklı ve insanlar için tehlikeli oldukları biliniyordu ama genelde şüpheli görünen her şeyden uzak dururlardı.

Normalde kaya duvarındaki yarıkların içine yüzmezlerdi.

Geriye kalan 20 saatlik oksijeni ve çalışmayan köpekbalığı kovucusuyla Bohrmann mağarasının içine çömeldi. Van Maarten'in adamları geldiğinde bir kan banyosu olmamasını umdu. Eğer gelebilirlerse.

Pilinden tasarruf etmek için trackhpund'un projektörünü kapattı.

Anında mürekkep gibi bir karanlık onu sardı. Sadece yarığın açıklığından güçsüz bir ışık geliyordu.

Gittikçe zayıflayan bir ışık.

da

ırlo ^

Independence,

Grönland Denizi

Johanson rahatlayamamıştı. Li'nin adamlarının, Rubin'in

"gözetiminde jölemsi

646

o

maddeyi derin deniz odasına nakletmeye hazırlandıkları havuz

güvertesindeydı. Tank boşaltılmış ve kimyasallardan arındırılmış,

Pfîesteria bulaşmış yengeçler ise sıvı nitrojen içine yerleştirilerek dondumlmuştu. işlemin tamamı çok sıkı güvenlik önlemleri altında

yürütülüyordu. Johanson ve Oliviera faz testlerine jöle tanka

yerleştirilir yerleştirilmez başlamak istiyorlardı. Aralarında fikir alışverişi yapıp işlemlere başladıkları sırada, Crovve ve Shankar

ikinci Scratch mesajını çözme çalışmalarına başlamıştı.

"Hâlâ şoktayız." dedi Li doğaçlama konuşmasında. "Her birimiz olanlardan dolayı derinden etkilendik. Düşmanımız moralimizi bozup

bizi yok etmek istiyor —ama teslim olmamalıyız. Eminim hepiniz bu

geminin güvenli olup olmadığını soruyordur kendine. Sizi temin

ederim ki, öyle. Düşmanımıza, gemiye çıkması için bir fırsat daha

vermediğimiz sürece, Independence üzerindeyken korkmamızı

gerektiren bir durum yok. t ynı şekilde, acele etmemiz çok önemli. Bir diyalog kurmak için uğraşmaktan vazgeçmemeliyiz. Şimdi bundan

vazgeçemeyiz! Onları, insan ırkına karşı yürüttükleri bu terör

eylemlerini durdurmaya ikna etmeliyiz!"

Johanson, mutfak görevlilerinin sona eren partiden geri kalanları temizlemekte olduğu uçuş güvertesine çıktı. Güneş bir kez daha yükselmişti ve deniz her zamankinden farklı görünmüyordu: ne mavi bir parıltı, ne çakan ışıklar, ne de kâbus alameti ışıldayan bir görüntü vardı.

Li'nin kendisine bir kadeh şarap sunup, gece kaçamağı hakkında ondan bilgi sağmaya çalışmasından önce durduğu yere yürüdü. iki şeyin çok iyi farkındaydı: ilki, Li ona ne olduğunu biliyordu; ve ikincisi, adamın olanların ne kadarını hatırladığı ve ona doğruyu söyleyip söylemediği konusunda Li emin değildi —bu da kadını endişelendiriyordu.

Kadın yalan söylemişti. Johanson kazara düşmemişti.

Eğer Oliviera, Rubin'i hangar güvertesindeki bir kapıdan geçerken gördüğünden bahsetmemiş olsa, hafızasında hiçbir şey canlanmayacak ve Dr. Angeli ile diğerlerinin açıklamalarını da bal gibi yutacaktı. Ama Oliviera'nın sözleri zihninde bir şeyi tetiklemişti. Beyni kendini yeniden programlıyordu. Gizemli görüntüler belirip kayboluyordu. Birbirinin benzeri dalgaların olduğu deniz manzarasını izlerken bakışları kendi içine döndü. Birden kendini

elinde kadehi, sandığın üzerine oturmuş, Oliviera'yla sohbet ederken buldu. Hangar^ güvertesinin duvarındaki bir kapıdan Rubin'in geçtiğini gördü. Bir kapı... ileride görünüyordu ama zihnindeki bir başka resimde ise kapı tamÇ^ö^ndeydi — bu Johanson için gizemli geçidin var olduğuna dair bir kanıttı.

Peki sonra ne olmuştu?

Aşağıya, laboratuvara inmişlerdi. Ardından yalnız güvertesine geri dönmüştü. Neden? Bu, kapıyla mı ilgilf^

Yoksa hepsini hayal mi ediyordu?

hangar

• <

S

c

o

Farkına varmadan yaşlanıp deliriyor olabilirsin, dedi içinden. Bu çok utanç verici olurdu.

Kafası hâlâ bu konuyla meşgulken kader ona acıyıp, "YYıaver'ı yanma gönderdi. Johanson, onun güvertede yürümekte olduğunu gördüğü için memnundu. Son zamanlarda birlikte fazla vakit geçirememişlerdi. ilk başlarda kadını sırdaşı olarak görüyordu fakat kısa zamanda onun Lund'un yerine geçecek biri olmadığını görmüştü.

iyi geçiniyorlardı ama ilişkileri bundan öteye gitmemişti, ne Château'da ne de gemide. Belki de, VVeaver ile birlikte çalışarak, kadının dostluğuyla, Lund'un başına gelenlere bir anlam vermeye çalışıyordu. Bu sırada bazı şeyler değişmişti. Artık Johanson herhangi bir şeyi telafi etmesi gerekip gerekmediğinden hiçbir şekilde emin değildi; ayrıca LundTa paylaşmış olduğu yakınlığı VVeaverTa da paylaşabileceği konusunda daha da az emindi. Kadınla Anavvak arasında bir şeyler olabileceği fikrine varmıştı ve onlar birbirlerine daha fazla yakışıyordu...

Ama ortada güven vardı. Eğer ona güveniyorsa kesinlikle bunun karşılığını alacaktı. VVeaver, açıklanamaz vakaları romantikleştirmek istemeyecek kadar ayağı yere basan biriydi. Kendisini dinleyecek ve ona inandığını ya da bir deli olduğunu söyleyecekti.

Johanson kadına, akıl erdiremediği ya da kendinden şüphe duymasını sağlayan şeyler ve Li onu sorgularken neler hissettiği de dahil olmak üzere, hatırlayabildiği her şeyi kısa ve öz biçimde anlattı.

Weaver biraz düşündü ve sonra sordu: "Aşağı inip baktın mı?"

"imkânım olmadı."

"Bakmak için çok şansın vardı. Bence orada bir şey olmayabileceği düşüncesinden korkuyorsun."

"Muhtemelen haklısın."

Kadın başıyla onayladı. "Haydi beraber bakalım."

Weaver durumu doğru tahmin etmişti. Kendine karşı güvensiz

hissediyor ve korkuyordu —hatta bu duygular onları hangar

güvertesine yaklaştıran her adımla birlikte daha da artıyordu. Ya

orada bir şey yoksa? Artık neredeyse orada bir kapı

bulamayacaklarından ve kuruntulu biri olabileceği fikrin alışması

gerekeceğinden emin hale gelmişti. Elli altı yaşındaydı, görünümlüydü ve görünüşe göre insanlar onu zeki, çekici buluyorlardı. Kadınlardan yana hiçbir sıkıntısı yoktu.

Tam korktuğu gibiydi. Çelik perde boyunca dolanıp durmuşf bir

kapıyı andıran hiçbir şey yoktu.

VVeaver ona baktı.

"Biliyorum, biliyorum." diye homurdandı. • C *

"Endişelenme." dedi Weaver. Ardından, onu şS^ırta^k J^ilde,

"Duvari birbirlerine perçinlenmiş olduğunu görebilirsin. Tüm bu borulara

arın

ve ek

yerlerine bak. Bu duvara kimsenin fark edemeyeceği bir kapı

yapmanın binlerce yolu olmalı. Tam o^larak gördüğün yeri

hatırlaman gerekiyor." dedi.

"Bana inanıyor musun?"

"Seni oldukça iyi tanıyorum, Sigur. Sen deh değilsin. Komaya girecek şekilde içmiyorsun, uyuşturucu da kullanmıyorsun. Hayatın güzel yanlarının değerini bilen birisin —ki bu da diğer insanların gözlerinden kaçan detayları gördüğün anlamına gelir. Ben daha çok atıştırmalık şeyler peşinde bir kızım. Muhtemelen önümde açılsa dahi, gizli bir kapıyı fark edemezdim, çünkü böyle bir şeyin var olabileceği aklıma gelmezdi. Ne gördüğünü bilmiyorum ama, evet... sana inanıyorum."

Johanson ani bir istekle eğilip onu yanağından öptü ve neredeyse neşeyle laboratuvara inen rampaya yöneldi.

Laboratuvar

Rubin hâlâ solgun görünüyordu ve konuştuğu zaman sesi cıyaklayan bir papağan gibi çıkıyordu. Hayatta olduğu için şanslıydı. Greyvvolf onu az daha öldürecekti. Biyolog bu durumu anlayışla karşılamıştı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve Johanson'a Guguk Kuşu adlı filmdeki Hemşire Ratchct karakterini anımsatıyordu, tabii Jack Nicholson tarafından boğazı sıkıldıktan sonraki halini. Sağa ya da sola bakması gerektiği zaman bütün gövdesini o yöne döndürüyordu. Acınacak haldeki durumunu

kimseden saklamıyor ve Greyvvolf a hiçbir kızgınlığı olmadığını ifade ediyordu.

"ikisi birlikteydiler, değil mi?" dedi kulak tırmalayan bir sesle.

"Çok acı çekiyor olmalı. Geçidin açılması için ısrar eden bendim.

Bana saldırması yanlıştı ama onu anlayabiliyorum."

Oliviera ve Johanson göz göze geldiler ama bir yorum yapmadılar.

Büyük jölemsi madde topakları tankm içinde süzülüyordu. Tekrar

ışık saçmaya başlamışlardı. Ama üç biyologun esas ilgisini çeken şey jöle değil bulutun kendisiydi. Li'nin adamları topladıkları iki buçuk tonluk ayrışmış maddeyi simülasyon tankının içme boşaltmışlardı.

Madde öbekleri ile serbest yüzen mıkrooimuizmalıuı arasında vıkiok duyarlılık iarayıcılarıyla bir geziniyor ve suyun kimyasal analizim

yaparak verilen paneldeki van juıyordı; Robotun dış kenarı tüplerle

doluydu, bir düğmeye basar doğru uzatılabiliyor, açılıyor, kapanıyor ve tekrar yerine döndürülüy

mane

gövdesi ile Spheroböt'tm yüksekti.

çok fazla büyük değildi ama

Johanson konsolun basında bir uzay gemisi kaptanı gib

kumanda kollarını kavramıştı. Laboratuvann ışıklan, olanları

görebilmeleri

uruyordu, elleri

için mümkün olduğu kadar kısılmıştı. Gözlerinin önünde jölemsi madde iyileşiyor, kendini toparlıyordu. Madde öbekleri şimdiden güçlü ışık saçmaya başlamışlardı, mavi bir ışıkla yanıp sönüyorlardı.

"işte bu," diye fısıldadı Oliviera, "kendini yeniden biçimlendiriyor."

Johanson robotu kütlelerden birinin altına yöneltti, bir test tüpünü açtı ve maddenin içine soktu. Tüpün ucu jilet gibi keskindi, jöleyi keserek içine girdi, bir örnek topladı, otomatik olarak kendini kapattı ve yerine geri döndü. Kütle tepki vermedi ve mavi bir sisin içinde hafifçe şekil değiştirdi. Johanson birkaç saniye bekledikten sonra süreci başka bir noktada tekrarladı.

Jöle kütlesinin içinde küçücük ışıklar çaktı. Yaklaşık olarak yetişkin bir yunus boyutlanndaydı. Evet, diye düşündü Johanson test tüplerini örneklerle doldururken, bu çok doğruydu. Tam olarak bir yunus boyutlanndaydı. Ve aslında, sadece büyüklüğü değil, şekli de bir yunusunkiydi.

"inanılmaz. Bir yunus formunu aldı." dedi Oliviera o anda.

Johanson robotu kumanda ettiğini neredeyse unutmuştu. Büyülenmiş şekilde izlerken diğer jöle öbekleri de form değiştirdi. Bazıları köpekbalıklarına, bazıları kalamarlara benziyordu.

"Nasıl yapıyorlar?" diye sordu Rubin.

"Programlanmış olmalılar." dedi Johanson. "Başka bir açıklaması olamaz."

"Ama nasıl yapacaklannı nereden biliyorlar?"

"Biliyorlar işte. Öğrenmişler."

"Ama nasıl?"

"Düşünün," dedi Oliviera, "eğer farklı şekil ve hareketleri taklit edebiliyorlarsa, kamuflaj konuşunda usta olmalılar."

"Sanmıyorum." dedi Johanson şüpheci bir sesle. "Bu

gördüklerimizin taklitçilik olduğuna emin değilim. Bana sanki... bir şeyleri hatırlıyorlar gibi geliyor."

"Hatırlamak?"

"Düşündüğümüz sırada beynimizde neler olur, bilirsiniz. Belli

nöronlar aktifleşerek gnıplar ve bağlantılar oluştururlar. Ortaya bir düzen çıkar. Beyinlerimiz şekil değiştiremez ama sinirsel ağlar

değiştirir. Onları okuyabilirsin, bir kişinin düşüncelerini bilebilirsin."

"Yani bu şey bir yuhusu mu düşünüyor?"

"Bir yunusa benzemiyor." diye karşı çıktı Rubin.

' "Bilakis o — " Johanson sustu. Rubin haklıydı. Yunus biçimi kaybolmuşt Şimdi kanata benzer yüzgeçlerini yavaşça çırparak suda

yükselen bir vatozu andırıyordu. Kanatlann uçlan büyüyerek ince

dokunaçlar oluştunkı.

"Şuna bir bakın!"

Vatoz şekli yılana benzer bir forma dönüştü. Kütle kasıldı. Birden

senkronize hareket eden binlerce küçük balık içinden fırladı, tekrar birleşti; kütle gittikçe artan bir hızla dış görünümünü değiştirmeye başladı, sanki bir programı

işliyordu. Saniyeden kısa sürelerde tanıdık şekillerin yerini yabancı, bilinmeyen biçimler aldı. Diğer jöle öbekleri de aynı çılgınlığa

katılmışlardı. Birbirlerine doğru yaklaştılar. Daha soma tanıdık ışık çakmaları belirdi, kısa ve ürpertici bir anda Johanson değişen şekiller içinde bir insan formu gördüğünü sandı.

Jöle öbekleri ve bulut demetleri iç içe geçti.

"Birleşiyorlar!" diye cızırtıyla haykırdı Rubin, üzerinde veriler akan ekrandaki göstergelere bakarken gözleri parlıyordu. "Suda yeni bir madde var. Bir kimyasal bileşim!"

Johanson, içine çökmekte olan jöle evreni içinde robotu hızla

gezdirdi; aralıksız örnek topluyordu. Zamana karşı bir yarış gibiydi.

Ne kadar toplaması lazımdı? Ne zaman geri çekilmeliydi? Kütle

gerçek gücüne tekrar ulaşmış gibiydi. içinde bir merkez oluştu ve her şey ona doğru çöktü. Daha önce bu fenomene küçük boyutta şahit

olmuşlardı ama şimdi çok daha büyük ölçekte izliyorlardı.

Tekhücrelilerin birleşmesinden bir varlık oluşuyordu. Görünürde

gözleri, kulakları ve başka duyu organları; bir kalbi, beyni ve iç

organları olmayan ama karmaşık işlemler yapabilen bir organizma.

Dev bir form ortaya çıktı. Havuz güvertesindeki jölenin en azından

yansı denize geri atılmıştı ama kalanı küçük bir karavan kadardı.

Tankın oval penceresinden, jölemsi maddenin bir araya toplanmasını ve katılaşmasını izlediler. Johanson robotu mavi akımların merkeze yöneldiği aktivitenin uç noktasına sürdü. Üç test tüpü hâlâ boştu. Onları yerlerinden çıkardı ve kütleye bir kez daha daldırmaya çalıştı. Varlık yıldırım hızıyla tepki verdi, düzinelerce dokunaç salarak işgalciyi yakaladı. Johanson robotun kontrolünü kaybetti. Tankın dibine batıp üzerinde durabileceği bir ayak oluşturan yaratığın uzantılarının içinde tutsak kalmıştı. Varlık, bir anda, lastik kolları olan devasa bir mantara benzemişti.

"Kahretsin," diye fısıldadı Oliviera, "ona göre çok yavaş kaldın."

Rubin'in parmakları klavyesinde gezindi. "Birçok veri geliyor." dedi. "Bir moleküler karışım. Jöle bir feromon kullanıyor! Ben haklıydım!"

. "Anavvak haklıydı," diye düzeltti Oliviera. "Ve VVeaver."

"Tabii. Demek istediğim — "

"Hepimiz haklıydık."

"Aynen öyle."

"Daha önce gördüğümüz bir şey mi, Mick?" diye sordu Johanso ekrandan kaldırmadan.

Rubin başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Bileşenler tanıdık ama tarife incelemem lazım. O örneklere ihtiyacımız var."

•

Johanson, varlığın üst kısmından yumağa benzer bir

yıpı^n^zamasını ve sonra ucunda çalıya benzer ince dokunaçlar

oluşmasını izled . Uzantılar, robota doğru aşağı eğildi ve dokunaçlar makinanın ve test tüplerinin üzerinde gezindi.

zlerini

yi

651

L fc

c

o

Bilinçli, planlı bir araştırmaya benziyordu.

"Benim gördüklerimi siz de görüyor musunuz?" Oliviera ekrana

•kilitlenmişti. "Test tüplerini mi açmaya çalışıyor?"

"O kadar kolay değil." Johanson robotun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı. Robotun etrafındaki dokunaçlar daha da

sıkılaşarak tepki verdi.

"Sanırım robota aşık oldu." diyerek içini çekti.

Dokunaçlar incelemelerine devam ediyordu.

"Sizce onu görebiliyor mu?"

"Neyle?" Oliviera başını salladı. "Şeklini değiştirebiliyor ama yoktan bir göz yaratamaz."

"Belki ihtiyacı yoktur." dedi Johanson. "Belki dünyasını dokunarak ve kavrayarak anlıyordur."

"Çocuklar da öyle yapar." Rubin ona kuşkuyla bakıyordu. "Ama onların bilgiyi depolayabilecekleri beyinleri var. Bu şey kavradığı

nesnelere nasıl anlam veriyor?"

Yaratık robotu birden serbest bıraktı. Uzantıları ve dokunaçları

geri çekildi ve ana gövdenin içinde kayboldu. Organizma kendini

düzleştirdi ve tankın zeminine ince bir jöle tabakası olarak çökene

dek yayıldı.

"Yüzen halı," diye espri yaptı Oliviera, "demek bunu da yapabiliyor."

"Arrivederci." dedi Johanson ve robotu garaja çekti.

Muharebe Bilgi Merkezi

"Ne demek istiyorsun?" Crovve çenesini eline dayadı. Her zamanki gibi parmakları arasında bir sigara vardı ama bu kez içilmemişti bile.

Bir nefes almaya dahi vakti olmamıştı. O ve Shankar yrr' dan gelen

mesajdan bir anlam çıkarmaya çalışıyorlardı.

Vahşi bir saldırının eşlik ettiği mesajdan.

Birinciyi çözdükten sonra bilgisayarın, ikinci mesajın ana hatların

çıkarması çok vakit almamıştı. Önceki mesaj gibi, yrr ikili kodlama

ile cej vermişti. Verinin bir resim oluşturup oluşturmayacağını

göreceklerdi. Şimdiye kadar sadece bir sekans anlamlı gelmişti.

Komik denecek kadar basit bir bilgi parçasıydı, hele ki yabancı bir

düşünce sisteminden geldiği göz önünde bulundurulursa.

Bir molekülün tarifiydi. Kimyasal bir formül.'H20. «

"Çok orijinal." dedi Shankar ekşi ekşi. "Sanki (aşadıklarını bilmiyoruz."

Ama formüle başka bilgiler eklenmişti. Bilgisayar veriyi işlerken

Crovve mesajın ne anlama gelebileceğini fark etti. "Belki de bir haritadır." dedi.

c

o

pı

"Nasıl yani? Deniz tabanının haritası mı?"

"Hayır. Bu deniz tabanında yaşadıklarını ima ederdi.

Laboratuvardaki zorba misafirimizin yabancı zekânın bir parçası

olduğunu farz edersek yrr açık suda yaşıyor. Derin deniz, içinde

serbestçe yüzdükleri bir evren —homojen ve her yönde aynı."

Shankar bir an düşündü. "Tabii eğer deniz suyunu büyüteç altına alıp özel bileşimine bakmazsan. Mineraller, asitler, bazlar, vesaire... "

"Ve böylece hepsi farklı görünecektir." dedi Crovve başını sallayarak. "ilk seferde, bize iki matematik çözümün olduğu bir resim

göndermişlerdi. Bu seferki daha karmaşık görünüyor. Ama eğer haklıysak, varyasyonun sınırları olacaktır. Üzerine yemin edecek kadar emin olamam ama sanırım bize başka bir resim gönderdiler."

Müşterek

istihbarat

Merkezi

VVeaver Anavvak'ı bilgisayar başında buldu. Sanal amipler ekranda dönüp duruyor ama adam onlara pek bakmıyordu.

"Arkadaşına olanlara çok üzüldüm." dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Komik olan ne biliyor musun?" Anavvak'ın sesi boğuktu. "Ölümü beni gerçekten de etkiledi. En son annemin cenazesinde ağlamıştım.

Babam öldü ama tek hissettiğim üzülemediğim için hissettiğim dehşetti. Ama Licia? Tanrım, onun peşinden koşuyor falan değildim. Ondan hoşlanmayı öğrenene kadar sinirlerimi bozan bir öğrenciden fazlası değildi."

VVeaver çekinerek adamın omuzlarını tuttu. Anavvak elini kaldırıp ona dokundu. "Bu arada programın çalışıyor," dedi, "yani artık sadece laboratuvardakilerin gerçek biyolojiyi buna benzer işletmesi gerekiyor."

"Evet, sorun bu. O zamana kadar sadece bir hipotez."

Sanal amiplere öğrenme yeteneği olan ve sürekli olarak mutasyon

geçiren DNA yüklemişlerdi. Her bir hücre aslında devamlı kendini

programlayan otonom bir bilgisayardı. Her yeni bilgi kırıntısı

genomun yapısını değiştiriyordu. Eğer belirli sayıda hücre belli bir deneyim yaşıyorsa, deneyim genetik yapılarını değiştiriyordu. Eğer

mutasyon geçiren hücrele diğerleri ile bir araya gelirse bilgiyi

aktarıyor ve diğer hücrelerin de DNA'sı değişiyordu. Bu da hücrelerin sadece sürekli olarak öğrendikleri değil, her toplandıklarında da

birbirlerini bilgisel olarak güncelledikleri anlamına geliyordu. Tek bir amip tarafından elde edilen her bilgi kolektif yapının toplam

tecrübesini zenginleştiriyordu.

Bu çığır açan bir fikirdi. Bilginin kalıtsal olabileceği anlamına

geliyordu. Bunu Johanson, Oliviera ve Rubin ile tartışmışlardı ama

sonuç hiç olmadığı

a, bu creler

c

o

kadar şaşırtıcıydı. iyi haber teorinin heyecanla kabul edilmesiydi.

Kötü haberse, işin içinde müthiş bir bit yeniği olmasıydı.

Kumanda

Odası

"Anlamanız gereken şu ki," diye açıkladı Rubin, "DNA mutasyona uğradığında genetik bilgisi değişir ve bu yaşayan her canlı için bela

demektir."

Diğerleri hâlâ örnekleri analiz etmekle uğraşırken Rubin

migreninin tuttuğu bahanesiyle laboratuvardan sıvışmıştı. Aslında Li, Peak ve Vanderbilt ile buluşmak için gizli kumanda odasına gitmişti.

Ses gözlem protokollerini inceliyorlardı. VVeaver ve Anavvak'ın

üzerine çalıştıkları bilgisayar programı ve teorileri hakkındaki her şeyi çoktan öğrenmişlerdi ama bunların ne anlama geldiğini bir tek

Rubin anlayabiliyordu.

"Organizmalar bozulmadan kalabilmek için DNATarına

muhtaçtır." dedi Rubin. "Yoksa hastalanır veya sakat soylar üretirler. Radyasyona maruz kalmak örneğin, DNA'da tamir

edilemez hasara yol açar ve kansere ya da sakat doğumlara sebep

olur."

"Ama ya evrimsel gelişim?" diye sordu Vanderbilt. "Eğer insanlarla maymunlar aynı atadan geldilerse, bu süreçte DNA'mız

değişmiş olmalı."

"Elbette ama evrim uzun bir süreç içinde gerçekleşir ve doğal

mutasyon oranı çevre koşullarına en iyi uyum sağlayan organizmaları

seçer. Evrimin başansızlıklarındaa pek bahsedilmez ama doğa her

zaman bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulur. Ama temel genetik

değişim ile ayıklanma arasında tamir unsuru bulunur. Örneğin

bronzlaşmayı ele alalım. Güneş ışığı derinin üst katmanlarındaki

hücrelerin değişimine sebep oluyor ve DNA'da mutasyona yol açıyor. Cildimiz bronzlaşmaya başlıyor ve eğer dikkat etmezsek kızarıp yanıyoruz. Bu noktada vücudumuz tahrip olmuş hücreleri döküyor. Hayatta kalmamızı sağlayan şey bunun gibi tamiratlardır. Onlar olmadan DNA'mızın sürekli bir değişime uğraması üe kalmaz, yaralarımızı iyileştiremez ve hastalıktan kurtulamazdık."

"Peki," dedi Li, "ya tekhücreli organizmalar?"

"Aynı şey onlar için de geçerli." dedi Rubin. "Eğer DNATarı mutasyona uğrarsa tamir edilmesi gerekir. Ve hatırlayın, bunun gibi organizmalar hücre bölünmesi ile çoğalır. Bir türün istikrarlı kalabilmesi için DNA'sının tamir edilebilmesi gerek. Hangi tür hücrelerden bahsettiğimizin bir önemi yok, doğa her zaman mutasyon oranını başa çıkılabiîir sınırlar dahilinde tutar. işte bu Anavvak'ın teorisindeki bit yeniği. Genom bütün olarak tamir edilir, tüm uzunluğu boyunca. Tamir enzimlerini tüm D^^ J^^upca devriye gezen ve

hataları arayan polis memurları gibi düşünebili

Bozulmuş bir bölge

c

o

buldukları arıda iyileştirmeye başlarlar. DNA'nın orijinal dizisine

denk gelen bilginin kaybolmadığından emin olmak için bu enzimler genomda kayıtlı enformasyonun gardiyanı gibi davranırlar. Diziyi kontrol ederler ve anında hangi konfigürasyonların orijinaline sadık olduğunu ve hangilerinin bozulduğunu belirleyebilirler. Sanki bir çocuğa konuşmayı öğretmeye çalışıp, başarısız olmaya benziyor. Çocuk, zar zor yeni bir kelime öğreniyor ve anında tamir enzimleri gelip onu yeniden ilk haline programlıyorlar: bilgisizliğe. Dolayısıyla bir şey öğrenmesi imkânsızdır."

"O zaman Anavvak'ın teorisi bir saçmalık," dedi Li, "sadece amipler DNATarındaki değişimi sabit tutabilseler anlamlı olurdu."

"Evet, bir açıdan bu doğru. Her tür yeni bilgi tamir enzimleri tarafından bozulma olarak görülecek ve genom hızla orijinal konfıgürasyonuna döndürülecek, sil baştan başlangıç noktasına."

"Sanırım," diye sırıttı Vanderbilt, "bu işin ama kısmını duymak üzereyiz."

Rubin tereddütle başını salladı. "Bir ama var... " dedi.

"Neymiş?"

"Bilmiyorum."

"Dur bir dakika." dedi Peak. Sandalyeden kalktı ve acıyla irkildi. Ayağı sargılıydı. "Sanmıştım ki—"

"Biliyorum! Ama teori dahiyane," diye bağırdı Rubin, "her şeyi açıklayabilirdi. Ve böylece tanktaki maddenin düşmanımız olduğuna

emin olabilirdik, frr'la yüz yüze gelirdik —bizi bu kahrolası duruma düşüren yaratıklarla. Ve düşmanımızın onlar olduğuna eminim! Bu

sabah laboratuvarda epey garip bir olaya şahit olduk. Jöle kütlesi

robotumuzu inceledi ve bunun hayvani güdüler veya merakla hiç

ilgisi yoktu. Kesinlikle saf, bilişsel zekâydı! Anavvak'ın teorisi doğru olmalı. Vveaver'm bilgisayar modeli işliyor."

"Peki bundan nasıl bir anlam çıkarmamız gerek?" Vanderbilt içine çekti ve alnını ovuşturdu.

"Olasılık bir anomalide yatıyor." dedi Rubin zayıf bir el

hareketiyle. "Tamir enzimleri bile bazen hata yapar. Çok sık değil, belki on bin tamirden birinde yanlış yapabilirler. Orijinal şekline

getirilmesi gereken bir baz çiftini atlarlar. Pek bir şey değil gibi görünüyor ama bir bebeğin hemofili ve hatta kanser hastası olarak

doğmasına yeter. Biz bu tür anomalileri kusur olarak görürü ama

bunlar tamir mekanizmasının her zaman çalışmadığının kanıtıdır."

Li ayağa kalktı ve yavaşça odada volta atmaya başladı. "Yani

amiple vrr'ın bir ve tek şey olduğuna inanıyorsun. Rakibimizi

bulduğumu

"iki şartla," diye ekledi Rubin, "birincisi DNA muammasın^

çözmemiz gerek. ikincisi ise bir çeşit kraliçe yrr gibi bir şeyin

varolması lazım. Kolektifin fazlasıyla zeki olduğuna şüphe yok ama

aşağıda tuttuğumuz maddenin bütünün sadece emirleri yerine getiren

bir parçası olduğunu düşünüyorum."

y)-

"Bir kraliçe yrr mı? Nasıl?"

"Eh, aynı ama değişik. Karıncaları düşünün. Kraliçe karınca bir kanncadır ama özeldir. Her şeyin merkezindedir. Yrr, sürü

organizmaları, yani amiplerde oluşan bir kolektif. Eğer Anawak

haklıysa, zeki yaşam evrimi için ikinci bir yolu temsil ediyorlar ama bir şeyin onlara rehberlik etmesi gerek."

"Yani eğer bu kraliçeyi bulabilseydik... " diye başladı Peak.

"Hayır." Rubin başını salladı. "Kendimizi aldatmayalım. Birden çok kraliçe olabilir, belki milyonlarca. Ve eğer akılhlarsa bize

yaklaşmazlar." Durakladı. "Ama kraliçe olabilmeleri için yrr ile aynı temel prensipleri paylaşmaları gerekir. Bileşme ve genetik hafıza.

Amiplerin bileşme sinyali olarak kullandıkları bir koku maddesini

ayrıştırmak üzereyiz. Oliviera ve Johanson bunun formülünü

çıkarmaya çok yakınlar. Ve bu feromonun, bu kokunun kraliçelerin

de bileşmesini sağladığına kalıbımı basarım. Koku yrr iletişiminin

anahtarı." Rubin kendinden memnun bir halde gülümsedi. ^"Ve bizim de tüm sorunlarımızın cevabı bu olabilir."

"Teşekkürler Mick." diyen Vanderbilt minnettar bir ifadeyle başını eğdi. "Yine bizim gözümüze girdin —en azından şimdilik. Havuz

güvertesinde işi bok etmiş olsan bile."

"Benim suçum değildi." Rubin alınmış gibiydi.

"CIA'desin Mick. Benim takımımda. Benim suçum değildi diye bir şey yoktur. Seni işe aldığımızda bunu söylemedik mi?"

"Söylediniz:"

Vanderbilt sakar bir hareketle mendilini pantolon cebine tıkıştırdı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Jude Başkan'ı aramak üzere, ona senin ne cesur bir çocuk olduğunu söyleyecektir. Uğradığın için teşekkürler. Şimdi işine geri dön bakalım."

"r

Peak.

Sancak Komuta Merkezi j

Crovve'la Shankar, ilk sinyali çözdükleri zamanki kadar kendilerinden emin görünmüyorlardı. Ekibin morali, havuz güvertesindeki olaylardan sonra düşmüştü Kimsenin yrr' ın stratejisini anlamadığı gittikçe daha çok belli oluyordu.

"Neden bize mesaj gönderdikten sonra saldırdılar?" diye_ sor

"insanlar böyle yapmaz."

"Bu şekilde düşünmeyi bırakmalısın," dedi Shankar, "onlar ^t^as

"Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Asla anlayamayacaksın, tabii fikirlerini insan mantı^^ 'îli lurarsan." dedi Crowe. "Belki ilk mesajları bir uyarıydı. Nerede olduğunuzu biliyoruz. Cevaplarında en azından bunu belirtmişlerdi."

o

in iün.

"Belki de bir yanıltma taktiğiydi." diye önerdi Oliviera.

"Ama amacı neydi?" diye sordu Anavvak.

"Dikkatimizi dağıtmak mı?"

"Neden? Dışarıda yılbaşı ağacı gibi parladıklarını görmeyelim diye mi?"

"Sanıldığı kadar delice değil." dedi Johanson. "Kesinlikle başardıktan bir şey var. Diyalog kurmakla ilgilendiklerini zannettik.

Sal haklı; insanlar böyle yapmaz ama belki yrr bunu biliyordu. Bu

yüzden bize hayali bir güven duygusu verdiler, butun haşmetleriyle

kendilerini gösterdiler ve biz kör gözlerle kozmik bir vahiy beklerken kıçımıza tekmeyi bastılar."

"Belki de onlara bir çift aptal matematik sorusu göndermek o

kadar da iyi bir fikir değildi." dedi Vanderbilt Crovve'a.

Crovve kontrolünü kaybetti. Gözleri parladı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Öneri getirmek benim işim değil." dedi Vanderbilt kavgaya çanak tutarak. "Bu senin işin. Temas kunnak senin sorumluluğun."

"Kiminle temas kurmak? Hâlâ bir takım mollanın bu işin

arkasında olduğuna inanıyorsun!"

"Eğer boktan mesajlannızla tek yaptığınız yerimizi açığa

çıkarmaksa, bu senin yarattığın ve düzeltmek zonında olduğun bir

sorun. Düşmana insan ırkı ile ilgili detaylı bilgi gönderdin. Saldırı için davet göndersen yeriydi!"

"Biriyle konuşabilmek için önce tanışman gerekir!" diye karşılık verdi Crovve, zehirli bir sesle. "Bunu anlamanın artık zamanı geldi, seni moron. Kim olduklannı bilmem gerek ve bu yüzden onlara

kendimizden bahsediyorum."

"Mesajlarınız çıkmaz sokaktan ibaret... "

"Tanrı aşkına, daha yeni başladık!"

"...tıpkı kıçı kalkmış SETi balonunuzun çıkmaz sokak olduğu gibi.

Yeni mi başladınız? Ah, tebrikler —gerçekten işe koyulmanız için

daha kaç kişinin ölmesi gerekli?"

"Jack." diye araya girdi Li.

"Bu temas kurma saçmalığı... "

"Bu kadarı yeter! Tartışma değil sonuç istiyorum. Rapor verecek bir şeyleri olanlan dinlemek istiyonım."

**"Bizde bir şeyler var," dedi Crovve bezgince, "ikinci mesaj bir formüle **

dayanıyor, suyun kimyasal formülü. H2O. Geri kalanının ne demefc

old^^u^tL

çalışarak öğreneceğiz, tabii eğer huzur içinde çalışmamıza izin

verilirse."

"Biz de biraz ilerleme kaydettik." diye ekledi VVeaver.

"Biz de öyle!" dedi Rubin hızla. "Büyük bir adim attık, eee, Sigur ve Sue'nun yardımı sayesinde." Öksürdü. "Belki sen açıklamak istersin, Sue?"

"Çok naziksin." diye mırıldandı Oliviera, sonra diğerlerine döndü.

"Hücrelerin bileşmesini sağlayan maddeyi ayrıştırmayı başardık. Bir feromon ve nasıl işlediğini biliyoruz. Bunun için övgüleri Sigur hak ediyor, yaratık

657 % 1 •

c

o

şekilden sekile girerken evre örnekleri toplamak için canavarla

savaşa girmeyi o göze aldı."

Masaya şeffaf ve kilitli bir kap koydu. Yarı yarıya suya benzer bir

sıvıyla doluydu.

"Yrr kokusu bunun içinde. Analiz ettik ve sentezlemeyi başardık.

Formül şaşırtıcı derecede basit. Hâlâ iletişim olarak bunu nasıl

kullandıklarından veya bir araya gelmelerini neyin tetiklediğinden

yüzde yüz emin değiliz. Ama bir şeyin bileşmeyi tetiklediğini

varsayarsak —ve bunun kraliçe olduğunu farz edersek —nasıl olup

da milyonlarca, milyarlarca serbest gezen, gözü kulağı olmayan amipi bir araya getirdiği sorusu ortaya çıkıyor. işte feromon bu işe yarıyor.

Koku su altı iletişimi için uygun değildir —moleküller çok çabuk

dağılır. Ama kısa mesafelerde feromon sinyalleri mükemmel

çalışabilir. Ve anlayabildiğimiz kadarıyla amiplerin feromon iletişimi bu tek koku maddesiyle sınırlı. Bir kelime dağarcıkları yok, sadece

tekbir sözcük: toplan! Bileşmeden sonra hücrelerin aralarındaki

iletişimi nasıl sürdürdüklerinden emin değiliz. Tek söyleyebileceğimiz bir çeşit bilgi alışverişi olduğu. Bir nöron bilgisayanndan veya insan beyninden çok da farklı değil. Bağımsız birimler aralarında işleyecek habercilere ihtiyaç duyuyor. Biyolojide bu haberci maddelere ligand

diyoruz. Bir hücre diğerine bilgi aktarmak istiyorsa öylece oraya

gidip bunu söyleyemeyeceğine göre, bir mesaj gönderir ve bunu diğer

hücreye ligandlar taşır. Ve ligandlar hücreye ulaştığında, bu herhangi bir modem evi ziyaret etmeye benzer: zili olan bir kapıya varırlar —

bilimsel olarak söylemek gerekirse bir reseptör. Ligandlar zili çalar ve mesaj sinyalleri bir çağlayan gibi hücrenin merkezine akar ve genoma yeni bilgiyi ulaştırır."

Durakladı.

"Tanktaki amipler de ligandları ve reseptörleri kullanarak

haberleşiyor gibi görünüyor. Elbette hücreleri zili olan kapılara ve ligandları yardımsever ulaklara benzetmek biraz yanıltıcı. Her hücre koku moleküllerinden oluşan bir bulut salgılar ve hücrelerin bir değil, 200 000 civarında reseptörleri vardır. Bu da komşu hücrelerle iletişim kurmalarına yarayan 200 000 zil demek! Epey etkileyici. Bileşme

süreci bayrak yansı gibi ilerliyor —bir hücre kolektiften gelen

feromonları yakalıyor ve kendini komşu hücrelere bağlıyor, bu sırada çevresindeki suda yüzen diğer hücrelere ulaşmak için kendisi yeni

feromonlar gönderiyor ve bu böyle sürüp gidiyor. içten dışa doğru

yayılıyor. Basitleştirmek için birkaç basamak ileri gidelim ve

incelediğimiz hücrelerin gerçekten de büyük düşmanımız yrr

olduğunu düşünelim."

^

Ellerini kavuşturdu.

"Bizi şaşırtan ilk şey, hücrelerin sadece reseptörlere değil, reseptör çiftlerine sahip olmalanydı. Neden böyle olduğunu çözene kadar

beyinlerimizi zorladık ve sonunda anladık: mesele kolektifin sağlıklı kalmasını garantiye almak.

c

o

Reseptörleri işlevlerine göre etiketledik. Genel reseptör, 'Ben

yrr'ım' diyor. Özel reseptör ise, ben işlevini tamamen yerine

getirebilen, DNA'sı bozulmamış, sağlıklı bir yrr amipiyim, kolektifin bir parçası olmaya layığım ve toplantıda yerimi almaya hazırım.'

diyor."

"Ama bunu tek reseptörle de yapamazlar mı?" diye sordu Shankar kaşlarını çatarak.

"Hayır, muhtemelen yapamazlar." dedi Oliviera. "Aslına bakarsanız bu dahiyane bir sistem. Modellememize göre, bir yrr

hücresi daha çok duvarlarla çevrilmiş bir askeri kampa benziyor.

Dışarıdan yaklaşan herhangi bir asker genel bir işaret ile,

üniformasıyla tanınıyor. Üniforma, kampın içindeki diğer askerlere

ben sizden biriyim mesajını veriyor. Ama aranızda Michael Caine

savaş filmlerini seyredenler varsa, üniformaların bazen bir aldatmaca olduğunu bilirler. Bir kez kampın içine dışarıdan biri sızdığında

hayatınız tehlikede demektir. Yani Michael Caine'in tanınabilmek

için özel bir işarete de ihtiyacı var. Parolayı bilmesi gerekir.

Benzetmelerim askeri açıdan doğru mu, Sal?"

Peak başını salladı. "Tamamıyla."

"Harika. iki yrr bir araya geldiğinde işler şöyle gelişiyor: kolektifle önceden bileşmiş olan yrr bir koku molekülü, yani bir feromon

üretiyor. Bu feromon üzerinden hücreler genel reseptörleriyle irtibat kuruyor ve temel bağlantı oluşuyor: 'Ben yrr'ım.' ikinci aşama özel

reseptörlerin mesajı almasını gerektiriyor: 'Ben sağlıklı bir yrr'ım.'

Pekâlâ, bu pek güzel ama bazı yrr hücreleri tamamen işlevsel veya

sağlıklı değil. Bir başka deyişle DNATarı hatalı ya da bozulmuş.

Rakibimiz milyarlık sürüler halinde yaşıyor ve sürekli olarak geliştiği için daha fazla gelişme kabiliyetinden yoksun yrr hücrelerini

ayıklaması gerek. Görünen o ki asıl numara şu: her amip bir genel

reseptöre sahipken, sadece gelişme kabiliyeti olan sağlıklı hücrelerin özel reseptör oluşturması mümkün. Hastalıklı hücrelerde ise bunlar

yok. Ve şimdi asıl şaşırtıcı bölüme geçiyoruz, bizi korkutması gereken bölüme. Hastalıklı yrr parolayı bilmiyor. Dolayısıyla diğerleriyle

bileşmesine izin verilmiyor ve kovuluyor. Ama bu yeterli değil. Yrr, tekhücreli organizmalar ve tüm tekhücreliler gibi hücre bölünmesi ile ürüyorlar. Sürekli öğrenen ve gelişen bir tür elbette ki ikinci,

hastalıklı bir nüfusun ortaya çıkmasına izin veremez, b yüzden hızlı davranıp hastalıklı hücrelerin çoğalmasını engellemeleri gerekir. işte o zaman feromonun ikinci amacı açığa çıkıyor. Hastalıklı bir

hücrenitm reddedilmesi durumunda feromon amipin genel

reseptörüne bağlanıyor ve hızla etki eden bir toksine dönüşerek

programlanmış hücre ölümünü tetikliyor. Tekhücreli canlılarda daha

önce görülmemiş bir fenomen bu^^^^rlu hücre anında ölüyor."

^

X ¡

"Öldüğünü nasıl anlıyorsun?" diye sordu Peak.

"Çok basit. Metabolizması duruyor. Üstelik ölü yrrT kolaylıkla

ayırt

r.

659 .

ik ölü yrrT

C

O

edebiliyorsun çünkü artık pırlamıyor. Yrr için ışıldamak biyokimyasal bir gereklilik. Deniz canlılarındaki ışıldamanın en bilinen örneği muhtemelen Aequorea'dır, bir Pasifik denizanası. Işıldamak için feromon üretir. Burada da benzer bir süreç işliyor. Feromon yrr tarafından salınıyor ve onların ışıldamasına neden oluyor. Işık çakmaları, hücre bağlarındaki özellikle yoğun biyokimyasal reaksiyonlardan kaynaklanıyor. Yrr parladığında, iletişim kuruyor ve düşünüyorlar. Öldüklerinde ışık sönüyor."

Oliviera diğerlerine baktı. "işte bu yüzden korkmamız gerekiyor. Yrr karmaşık bir ayıklama sistemini yürütmek için çok basit yöntemler kullanıyor. Eğer bir yrr sağlıklıysa ve tamamen işlevsel bir reseptör çifti varsa, feromon bileşmeyi başlatıyor. Ama eğer hücrenin özel reseptörü yoksa, o zaman feromon ölümcül bir işlev görüyor. Bu şekilde işleyen bir tür, ölüme insandan çok başka bir gözle bakar. Yrr toplumunda ölüm bir gereklilik. Hastalıklı bir hücreyi korumak akıllarının ucuna bile gelmez. Onlara göre bu absürd, hatta aptalcadır. Kendi evrimlerine karşı olan her tehdidi yok etmek onlar için bir zorunluluk. Kolektif tehdit edildiğinde yrr ölümün mantığı ile hareket eder. Merhamet dilemek veya şefkat göstermek diye kavramlar yoktur. istisnalar olmaz ve öldürme mantıklarının gaddarlıkla alakası yok. Bu tür fikirler yrr'a çok yabancı ve bu nedenle asla bizi neden öldürmemeleri gerektiğini

anlayamayacaklardır, hele ki onlar için çok ciddi bir tehdit

oluşturduğumuz düşünülürse."

"Çünkü biyokimyaları buna karşı çıkacak bir ahlaka izin

vermiyor." dedi Li. "Ne kadar zeki olsalar da."

"Ah, harika!" diye araya girdi Vanderbilt. "Chanel no.5

kullandıkları sırlarını öğrendik de ne oldu? Demek istediğim bunu

bilmek ne işimize yarayacak? Hep birlikte gidip onlarla bileşebilir

miyiz yani? Pekâlâ, o zaman gidip bir grup yrr ile parti yapayım."

Crovve ona aşağılayan bir bakış attı. "Sanki seni aralarına

alacaklar da."

"Siktir git, Crovve."

"istediğiniz kadar kavga edin." dedi Anavvak. "Ama Karen ve benim, tekhücrelilerin nasıl düşünebildiklerine dair bir fikrimiz var.

Sigur, Mick ve Sue bu yüzden saçlarını başlarını yoldular. Biyolojik olarak saçmalık ama birçok soruyu da cevaplayabilir."

VVeaver söz aldı. "Sanal amiplerimizi yapay DNA i!e programladık ve sürekli mutasyon geçirecek şekilde kurguladık. Bir başka deyişle

DNA öğreniyor. Birden kendimizi başladığımız noktada buluverdik,

yani bir nöron bilgisayarı ile. Böyle bir elektronik beyni işlevsel en küçük birimlerine kadar ayırıp onları tekrar düşünen bir bütün

olarak yeniden bir araya getirmeye çalışmamızı hatırlarsınız. işe

yaramamıştı, yan^ t|k ¦^^hücrelerin öğrenme

kabiliyeti olmadan. Ama biyolojik bir hücrenin öğrenebilmesinin

tek yolu

O

DNA'smdaki mutasyonlar vasıtasıyladır ve bu esasen mümkün

değildir. Yine de sanal hücrelerimize bu yeteneği verdik. Sue'nun

tanımladığı gibi bir koku kullandık."

"Sadece bütün işlevleriyle birlikte nöron bilgisayarımızı geri

kazanmakla kalmadık," diye devam etti Anavvak, "doğal

ortamlarında işleyen gerçek ve canlı yrr elde ettik. Küçük eserimizin fazladan birkaç özelliği daha vardı — hücrelerimiz üç boyutlu uzayda hareket ediyordu. Bu sanal uzaya, derin deniz koşullarını işledik,

basınç, akıntılar, sürtünme vesaire. ilk olarak, bir kolektifin

üyelerinin birbirini nasıl tanıyabileceği sorusuna yanıt bulmamız

gerekiyordu. Feromon hikâyenin sadece yarısı. Diğer yarısı ise,

kolektifin büyüklüğünü sınırlamayı içeriyor. işte bu noktada Sigur ve Sue'nun buluşu devreye giriyor. Yrr amplikonlarının küçük ve çok

değişken bölgelerde farklılıklar gösterdiğini keşfettiler. Böyle bir bilginin hangi sonuca varacağını biliyorsunuz: hücreler varolmaya

başladıktan sonra DNA'larmı değiştirmiş olmalılar. Biz olanın tam da bu olduğunu, çok değişken bölgelerin birbirlerini tanımaları ve

kolektifin büyüklüğünü sınırlandırmak için bir kod işlevi gördüğünü

düşünüyoruz."

"Aynı kodlamaya sahip olan yrr hücreleri birbirini tanıyor ve küçük kolektifler daha büyük olanları ile bileşebiliyor." dedi Li.

"Bu doğru." Vveaver başını salladı. "Biz de aynı şekilde sanal hücrelerimizi kodladık. Her hücre yaşam alanları ile ilgili bir çeşit temel bilgiye zaten sahipti. Şimdi ise bazı hücreler diğerlerinin sahip olmadığı başka bilgilere kavuştu. Ve tahmin edebileceğiniz gibi bileşerek bir kolektif oluşturmaya başlayan ilk hücreler aynı kodlamayı paylaşanlar oldu. Sonra farklı bir taktik denedik ve birbirine uyumlu olmayan iki kolektifi birleştirmeye çalıştık. işe yaradı ve sonra akla gelmeyecek bir şey oldu: birbirinden farklı olan kodlamalannı değiş tokuş etmeyi becerdiler ve birbirlerini güncellediler. Kendilerini aynı ve yeni bir türdeş kodu paylaşacak şekilde programladılar, hepsinin paylaştığı daha yüksek bir bilgi seviyesine ulaştılar. F.n sonunda iki kolektif birleşti sonra onlara bir üçüncüsü katıldı. Böylece daha önce varolmayan, yeni bir şey ortaya çıktı."

"Sonra öğrenme stratejilerini incelemek istedik." dedi Anavvak.

"Bir kez daha iki kolektif yarattık, her ikisi de farklı kodlamalara sahipti. Birine belirgin bir deneyimle ilgili bilgi yükledik —bir düşman saldırısı. Biliyorum, çokrt orijinal değil, ama bir köpekbalığını kullanmaya karar verdik. Köpekbalığını kolektiften koca bir parça ısırmak üzere programladık ve sonra kolektife ondan

nasıl kaçabileceğini gösterdik. Saldırı anında küre formunu bırak ve bir pisibalığı gibi kendini yassılaştır, emrini verdik. ikinci kolektif ^

^[um^ayı bilmiyordu ve ısırıldı. Sonra iki kolektifin bileşmesine izin verdik ve ortaya çıkan yapının üzerine köpekbalığını saldık. Yani

kolektif köpekbalığından kurtulmayı başardı. Bütün kütle yapılması

gerekeşi öğri^m^ti. Sonunda iki

661

eni öğrenmişt

c

o

kolektifi daha küçük gruplara böldük ve hepsi de bir

köpekbalığından nasıl kaçabileceklerini biliyorlardı."

"Yani çok değişken bölgeler öğrenmelerine olanak sağlıyor?" diye sordu Crovve.

"Evet ve hayır," dedi VVeaver notlarına bakarak, "teorik olarak mümkün ama bilgisayarda bu çok uzun sürüyor. Havuz, güvertesinde

bize saldıran jöle kütlesi tepki vermekte inanılmaz derecede hızlıydı ve muhtemelen aynı hızda düşünebiliyordu. Bu süper iletken bir

organizma, devasa ve değişken bir beyin. Kendimizi küçük bölümlerle

sınırlamanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden tüm DNA'yı öğrenme

kapasitesine sahip olarak programladık ve bu da düşünme hızını

muazzam artırdı."

"Ve bu ne anlama geliyor?" diye sordu Li.

"Vardığımız sonuçlan, sadece toplantıdan önce yaptığımız birkaç denemeye dayandırabiliriz ama şu çıkarıma yetecek kadar şey gördük: bir yrr kolektifi, büyüklüğü ne olursa olsun, en son teknoloji paralel işlemciler kadar hızlı düşünebiliyorlar. Tek tek hücreler tarafından alman bilgi birleştiriliyor ve bilinmeyen araştırılıyor. Başlarda bazı kolektifler yeni koşullara uyum sağlayamadı ama bileşip bilgi alışverişi yaptıklarında öğrendiler. Belirli bir noktaya kadar öğrenme süreçleri çizgisel ilerledi ama bir süreden sonra kolektifin davranışı tahmin edilemez — "

"Bekle bir dakika." diye sözünü kesti Shankar. "Yani programın kendine ait bağımsız bir yaşam sürmeye başladığını mı söylüyorsun?"

"Onları tamamen yeni koşullara maruz bıraktık. Problem karmaşıklaştıkça amipler daha sık bir araya gelmeye başladılar. Programlanmamış stratejiler geliştinneleri çok sünnedi. Yaratıcı bir biçimde çalışmaya başladılar. Meraklı oldular. Giderek artan bir hızla öğrendiler. Sadece birkaç test yapacak zamanımız oldu ve bu sadece bir bilgisayar programı ama sanal yrr verilen her türlü şekle girmeyi öğrendi —başka canlıların biçimlerini taklit etmeyi ve çeşitlendirmeyi. Hassaslık karşılaştırmasında bizim parmaklarımızın odun gibi kalacağı dokunaçlar geliştirmeyi öğrendiler, objeleri nano ölçekte incelediler ve deneyimlerinin her biri tüm hücrelerle paylaşıldı. Bizi aptallaştıracak problemleri çözdüler."

Haberler odanın ortasına çökerken ağır bir sessizlik oldu.

Suratlanna bakınca güvertedeki olaylın hatırladıklan anlaşılıyordu.

Sonunda Li konuştu. "Bana bir problem örneği ver."

Anavvak başıyla onayladı. "Diyelim ki ben bir yrr kolektifiyim.

Daha önceden yetiştirdiğim, bakteri yüklediğim ve deniz yatağına

taşıdığım solucanlarla koca bir kıta yamacını istila etmeyi becerdim.

Yamaç boyunca uzanan hidratları yok etmelerini istiyorum ama

küçük bir sorun var: yardım almadan toprak kaymasını

başlatamam."

a küçük bir s

c

o

"Bu doğru." dedi Johanson. "Bunu nasıl yaptıklarını hâlâ anlayamadık. Solucanlar ve bakteriler işin temelini hallettiler ama

afetin gerçekleşmesi için gereken küçük bir şey hâlâ eksik."

"Mesela su seviyesindeki az bir düşüş gibi bir şey mi? Hidratların üzerindeki basıncı azaltacaktır. Ya da kıta yamacındaki suyun

sıcaklığında biraz yükselme?"

"Aynen öyle."

"Mesela, bir derece?"

"Muhtemelen işe yarar ama emin olamam."

"Pekâlâ. Biz dersimize çalıştık. Hakon-Mosby çamur volkanı, Norveç kıta yamacından çok uzakta değildir ve 1250 metre derinlikte bulunmaktadır. Çamur volkanları lav püskürtmez, onun yerine yeryüzünün içlerinden gaz, su ve çökeltiyi deniz tabanına çıkarır. Bir çamur volkanının çevresindeki su sıcak değildir ama daha ılıktır. O zaman ne yapacağım? Devasa bir yrr kolektifi olana dek bileşeceğim. Sonra kendimi bir hortum haline getireceğim ve epey uzun bir hortum olmam gerektiği için duvarlarımın genişliğini birkaç hücre kadar tutacağım. Benden çok büyük rakamlarda bulunması gerekiyor, milyarlarca hücre, ama böylece birkaç kilometre boyunca uzayabiliyorum. Hortumumun ağzının çevresi 500 metre kadar, yani volkanın ana kraterine denk geliyor. Volkanın içinden gelen sıcak suyu dev bir su tesisatı gibi solucanlarla bakterilerin yıkıcı kazılarını yaptıkları alana taşıyorum. Ve sonunda, işte yamaç çöküyor. Aynı yöntemle Grönland yakınlarındaki suyu ısıtabilir ve kutup buzullarını eritebilirim ve böylece Gulf Stream'i durdurabilirim."

"Peki ama bunları yapabilen senin bilgisayarındaki yrr ise," dedi Peak kuşkulu bir ifadeyle, "gerçek yrr neler yapabilir?"

VVeaver dudaklarını büzdü. "Tahminimce çok daha fazlasını."

Yüzmek

VveaverTn bedeni de zihni kadar gerilmişti. Operasyon odasını terk ettiklerinde Anavvak'a havuza girmek isteyip istemediğini sordu.

Omuzlan ağrı içindeydi, ^^ üstelik dayanıklılık gerektiren her türlü sporu yaptığından bedeninin sınırlanm zorlamaya alışkın olsa bile.

Belki de soran budur, dedi kendi kendine. Belki de dayanıklılık

gerektirmeyen bir spor dalı seçmeliydin.

Anavvak onunla geldi. ikisi de kabinlerinde mayolarını giydiler ve

sonra bornozlarına sarınmış bir halde tekrar buluştular. Havuza

giden yolda yürürlerken VVeaver Anavvak'ın elini tutmak istedi—

aslında tam olarak istediği bu değildi ama insanlann nasıl olup da

böyle şeyleri kendilerini utandırmadan

başlatabildiklerini bilmiyordu. Hayatındaki radikal dönüşümden

önce yoluna

o

çıkan herkesle birlikte olmuştu ama aşk hiç söz konusu olmamıştı.

Şimdi kendini utangaç, çekingen hissediyordu. Nasıl flört edileceğini bile bilmiyordu. Daha bir gece önce insanlar ölmüşken ve tüm dünya

bir felaketin eşiğinde salınırken nasıl olup da sonunda yatağa

gireceklerdi?

Neden bunu bu kadar büyütüyordu kî?

Independence'm yüzme havuzu bir savaş gemisi için şaşırtıcı

derecede davetkâr görünüyordu. Bornozu omuzlarından kayarken

Anavvak'ın bakışlarını ensesinde hissetti. Aniden adamın onu ilk kez böyle gördüğünü fark etti. Mayosunun kesimi derindi ve arkası epey açıktı, tabii dövmesi de görünüyordu.

Bilinçli olarak kenara yürüdü, zarifçe yaylandı ve atladı. Kolları öne uzanmış suya girdi, yüzeyin tam altındaydı. Ardından Anavvak'ın yüzdüğünü duydu. Belki burada olur, diye düşündü. Onu yakalayacağını yan ümit ederek ve bundan yarı korkarak bacaklarını çırptı ve hızlandı.

Ödlek. Git ve yap işte! *

Derine dal ve seviş. Suyun altında.

Birleşmek...

Fikir bir anda aklına geldi.

Komik denecek kadar basitti ve maalesef epey saygısızcaydı, ama işe yararsa dahice olacaktı. Böylece yrr geri çekilmeye barışçıl bir yolla ikna edilebilirdi veya en azından yeniden düşünmelerini sağlanırdı.

Parmaklarını havuzun kenarındaki karolarda gezdirdi. Ayağa kalkıp gözlerindeki suyu sildi. Fikir neredeyse şok ediciydi ve Anavvak'ın ona yaklaştığı her metrede kendine olan güvenini kaybediyordu.

Bu fikri bir düşünmesi gerekiyordu.

Anavvak birden çok yakınma gelmişti.

Havuzun kenarına tutundu, sanki yıllar öncesinde Manş Denizi'nin

soğuk sulanndaymış gibi göğsü sıkışıyor ve kalbi çarpıyordu. Şimdi...

Şimdi... Şimdi...

Anavvak'ın ellerini belinde hissetti. Dudakları aralandı.

içi korkuyla ürperdi.

Bir şey söyle, dedi kendi kendine. Söyleyebileceğin bir şey olmalı.

Herhangi bir şey.

"Sigur kendini daha iyi hissediyor."

Kelimeler ağzından kurbağalar gibi sıçramıştı ve adamın

gözlerindeki hayal kınklığını görebiliyordu. Adam ondan uzaklaştı ve gülümseyerek ıslak saçlarını geriye itti. "Evet, o komik kazası."

Nasıl bu kadar ahmak olabilmişti?

"Ama onu rahatsız eden başka bir şey var. Bir sorun." Dirseklerine havuzun kenarına dayadı ve kendini yukarı çekti. "Sana

söylediklerimi ona söyleme ama. Herkese söylediğimi düşünmesini

istemem. Sadece senin fikrini duymak istiyorum." Sigur'un bir

sorunu mu var? Asıl sorun sende\ Aptal! Aptal!

saçla

klerini havu klerini havu

i ona söyl

c

o

"Nasıl bir sorun?" diye sordu Anavvak.

"Garip bir şey görmüş. Ya da en azından gördüğünü sanıyor.

Dediklerine bakınca ben de ona inanıyorum. Ama sonra insan merak ediyor... Tamam, anlatıyorum... "

Kumanda

Odası

Li, Weaver Anavvak'a Johanson'un ikilemini anlatırken dinledi.

Monitörlerde kusursuz bir biçimde sabit oturuyordu. Ne kadar sevimli bir çift, diye düşündü.

Ama sohbetlerinin konusundan pek memnun değildi. Rubin tüm görevi tehlikeye atmıştı. Sadece beyninden sonsuza kadar silinmiş olması gereken anılarını, Johanson'un daha fazla hatırlayamayacağını umabilirdi. Ama Weaver ve Anavvak bunun dedikodusunu yapıyorlardı.

Haydi ama çocuklar, diye düşündü, neden vaktinizi böyle saçmalıklarla harcıyorsunuz kî? Sadece Sigur Amcanız'ın anlattığı bir korku öyküsü işte. istediğiniz an birlikte yatağa atiayabilirsiniz.

Bunu istediğinizi görmemek için kör olmak gerek. Ama siz sevişmek

için çok acemisiniz. Li içini çekti. Donanmada kadınlar da erkekler gibi görev almaya başladığından beri, epey sakar samimiyet girişimlerine şahit olmak zorunda kalmıştı. Her zaman çok belli olurdu. Can sıkıcı ve ilkeldi. Eninde sonunda herkes birbiriyle yatağa girmek isterdi. Herhalde Johanson'un zihnini okumaya çalışmaktansa yapacak daha iyi şeyler bulabilirlerdi?

"Rubin'in kimliğinin açığa çıktığı fikrine alışmaya başlasak iyi olur." dedi Vanderbilt.

CIA ajanı tam arkasında duruyordu, elinde bir fincan kahve vardı. ikisi odada yalnızdı. Peak havuz güvertesinde temizlik operasyonunu hızlandırmaya çalışıyor ve dalış ekipmanlarının durumunu tespit ediyordu.

"Sonra ne olacak?"

"Almak zorunda olduğumuz karar çok açık."

"Böyle bir şey yapmaya hazır değiliz. Rubin hâlâ meşgul. Üstelik bunu yapmamak daha iyi olur."

"Sorun ne Jack? Vicdan azabı mı duymaya başladın?

"Sakin ol tatlım. Bu senin lanet planın ama onun işe yaramasını sa benim görevim. Vicdan azabı yoluma çıkmaz. Buna bahse girebilirsin.

Hıçkırdı. "Her şeyden öte düşünmem gereken bir itibarım var."

Li ona döndü. "Var mı?"

*****

Vanderbilt gürültüyle kahvesini höpürdetti. "Hoşuma g^en tarafın ne biliyor musun Jude? Feci kötüsün. Kendimi iyi bir adam gibi

hissetmeme sebep oluyorsun ve bu sana bir şeyler ifade ediyor olmal

sağlamak sağlamak

c

o

Muharebe

Bilgi

Merkezi

değil mi?"

Crovve ve Shankar bir anlam çıkaramıyorlardı. Bilgisayar ekranı

labirent gibi görüntülerle dolmuştu. Paralel çizgiler birbirinden

uzaklaşıyor, dışarıya doğru ilerliyor, kıvrılıyor ve sonra

birleşiyorlardı. Aralarında değişik ebatlarda boşluklar uzanıyordu.

Benzer bir görüntü dizisi j'cratch sinyalini oluşturmuştu, sanki büyük bir resimde birbirlerini tamamlayacaklarmış gibi görünmüşlerdi ama

bir şekilde olmamıştı. Çizgiler birbirini tutmuyordu. Ve şu anda

çizgilerin ne mana ifade ettiği konusunda Crovve'un hiçbir fikri yoktu

"Su temel bilgi," diye mırıldandı Shankar, "ve her su molekülü ikincil bir veri ile eşleştirilmiş. Ama neyi tarif ediyorlar? Suyla ilgili bir özellik mi?"

"Mesela?" "Sıcaklık?"

"Evet, ya da tuzluluk oranı."

"Kimyasal veya fiziksel özelliklerle hiç ilgili olmayabilir. Belki dikeri y/?-T tarif ediyor. Çizgiler nüfus yoğunluğu olabilir." '

"Yani bize nerede yaşadıklarını mı söylüyorlar?

Shankar çenesini ovdu. "Pek mümkün görünmüyor, öy

"Bilmiyorum Murray. Biz onlara şehirlerimizin yerini söyler

miydik?"

"Hayır ama yrr bizim gibi düşünmüyor."

"Hatırlattığın için teşekkürler." Crovve sigarasından bir nefes aldı.

"Pekâlâ baştan başlayalım. Su. Mesajın bu kısmı yeterince açık. Su bizim dünyamızdır."

"Bu durumda bizim gönderdiğimiz mesaja aynı cevabı vermiş

oluyorlar."

"Doğru. Biz onlara karada ve açık havada yaşadığımızı söyledik. Ve daha sonra DNA'mızı ve vücut şeklimizi tarif ettik."

"Eğer geri kalanına da aynen karşılık verdilerse, bu çizgiler onların formlarını tarif ediyor olabilir mi?"

Crovve budaklarını büzdü. "Ama bir şekilleri yok. Demek

istediğim, tekhücrelilerin tabii ki bir biçimleri var ama kendilerini öyle tanımlamaktansa bir kolektif olarak tarif etmeyi tercih

edeceklerdir. Jölemsi maddenin hem binlerce formu var hem de

hiçbir şekli yok."

"O zaman form konu dışı. Başka ne gibi bir bilgi ilgi çeker?

büyüklüğü mü?"

"Murray! O sayının ardında o kadar çok sıfır olmalı ki tüp kaplasın bile yeterli olmaz. Üstelik sürekli olarak bölünüyor veya öl^orlar...

Kendilerinin bile sayılarını bilmediğine kalıbımı basarım." Crovve sigarasını çiğnedi. "Bireysel amiplerin bir önemi yok. Tamamen

önemsiz. Asıl önemli

Yrr genomu."

sadece

olan bütün. istersen buna yrr ideası de, ya da yüce yrr kimliği.

Shankar gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Biz onlara

biyokimyamızın DNA üzerinde temellendiğini söyledik. Buna

karşılık onların 'Bizimki de. demesini beklersin. H!bette kendi

genomlarının dizi analizini bize vermezlerdi, öyle değil mi?"

"Belki de yapmışlardır."

"Ama niye?"

"Çünkü kendilerini ifade edebilecekleri çok az şeyden biri de

ondan. Genomları ve bileşmeleri varoluşlarının temeli. Onlarla ilgili diğer her şey bunun etrafında dönüyor."

"Tamam ama durmadan değişime uğrayan bir DNA'yı nasıl

tanımlarsın?"

Crovve yeniden umutsuzca ekrana bakmaya başladı. "Belki de gerçekten bir haritadır?

"Neyin haritası?"

"Kim bilir?" içini çekti. "Tekrar baştan başlayalım. H2O. Suda yaşıyoruz..."

Kapalı

Kapılar Ardında

Li koşu bandını maksimum hıza ayarlamıştı. Nonnal şartlarda takım ruhu adına kendi payına düşeni yapar ve jimnastik salonunda idman yapardı. Ama şu anda rahatsız edilmek istemiyordu. Offutt Hava Üssü ile günlük uydu görüşmesini yapıyordu.

"Moraller nasıl Jude?"

"Mükemmel efendim. Saldın ağır bir darbe oldu ama durumu kontrol altına aldık."

"Ve herkes hâlâ istekli mi?"

"Daha öncekinden de fazla."

"Ben endişeliyim." Başkan savaş odasında tek başına oturuyordu.

"Boston tamamen tahliye edildi. Nevv York ve Washington'dan artık umudumuzu kestik. Ve Philadelphia üe Norfolk'tan yeni korkunç haberler alıyoruz."

"Biliyorum."

"Bu ülke cehenneme döndü, Jude. Dünyada suyun altındaki

yaratıkları bilmeyen kalmadı. Birileri çenesini tutamadı ve bunun

kim olduğunu öğrenme istiyorum."

"Ne önemi var ki, efendim?"

"Ne önemi mi var?" Başkan yumruğunu masaya vurdu.

"At^^ıil^»bu operasyonu yürütmeyi kabul etti ve Birleşmiş

Milletler'den bir piçin kendi başına hareket etnıçşiae göz yummam!

Acınası küçük ülkelerini öne çıkartmak

k

için çok uğraşıyorlar. Burada neler olup bittiğini gördün çıkmaya

başladı."

"Neler olup bittiğini biliyorum."

667

gördün^mü?

[lü? işler çığırından

c

o

"Konuşan sizinkilerden biri olabilir."

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama başka insanların da kendi kendilerine yrr varsayımını düşünememeleri için bir sebep yok.

Üstelik duyduklarıma bakılırsa spekülasyonların çoğunluğu hâlâ

doğal afetler ve uluslararası terörizm üzerine. Daha bu sabah Pyongyang'dan bir bilim insanı dedi ki — "

"Ne dediğini biliyorum." diye araya girdi Başkan. "Kötü adamların biz olduğumuzu söyledi. Suçu komünistlerin üzerine yıkabilmek için kendi şehirlerimize gizli denizaltılar ile saldınyormuşuz. Geri zekâlılar." Öne eğildi. "Ne isterlerse onu söylesinler. Popüler olmak umurumda bile değil. Sadece bu meselenin çözüldüğünü görmek istiyorum. Seçeneklere ihtiyacım var, Jude. Başkasına yardım etmeye gücü kalan bir tek ülke bile yok. Amerika Birleşik Devletleri bile yardım istemek zorunda kaldı! işgal ediliyor ve zehirleniyoruz. insanlar kıtanın içlerine kaçıyorlar. Tanrının cezası bir köstebek gibi bu aptal sığınağa kapanmak zorunda kalıyorum. Sokaklarda anarşi ve yağma kol geziyor, askeriye ve güvenlik güçleri adam yetiştiremiyor ve yurttaşlarımıza tek verebildiğimiz, zehirlenmiş yiyecek stoklan ile işe yaramayan ilaçlar."

"Efendim... "

"Tanrı hâlâ koruyucu elini Batı'nm üzerinde tutuyor ama herkes biliyor ki, ayağım suya soktuğun anda pannaklannı kaybediyorsun. Amerika ve Asya açıklanndaki solucan kolonileri büyümeye devam ediyor ve La Palma çökmek üzere. Yönetimler sallanıyor. Onlann cephaneliklerini kim devralacak ancak Tann bilir. Bizim müdahale

edecek halimiz yok."

"Son konuşmanızda efendim — "

"Başlatma şimdi. Uyanık kaldığım tüm vaktimi tutkulu konuşmalar yazmaya harcıyorum. Peki konuşma yazarlan onlan kullanıyor mu sanıyorsun? Bu ülkeye ve dünyanın geri kalanına ne demeye çalıştığımı bile anladıklarından şüpheliyim. Onlara insanların kendilerini güvende hissetmelerini sağlayın diyorum. Amerikan halkının liderlerinin kararlılığını görmeye, onun bu savaşı bitirmek için, şeytan hangi yüzünü dönerse dönsün ne gerekirse yapacağını bilmeye ihtiyacı var. Onlara boş ümitler vaat edelim demiyorum —en kötüsün| hazırlıklı olmalıyız— ama insanlar bunu aşacağımızı bilmeliler. Bunu konuşma yazarlarına söylüyorum ama onlar güven vermeye çalışırken abartılı ve samimiyetsiz oluyorlar. Korkulan yazdıklannın içine kanşıyor. Kendi kendime soruyorum, beni dinleyen var mı?"

"insanlar dinliyor." Dedi Li açıkça. "Dünyanın dinlediği çok^z kişiden birisiniz. Sadece siz ve Almanlar."

"Evet, Almanlar... " Başkan gözlerini kıstı. "Duyduklarım doğru mu? Almanlar kendi ekiplerini mi kuruyorlar?"

Li neredeyse koşu bandından düşecekti. Bu saçmalıktı. "Elbette hayır.

c

o

ne

Sorumluluk bizde. Birleşmiş Milletler idareyi bize verdi. Almanlar Avrupa kuvvetlerini koordine ediyorlar ama birlikte çalışıyoruz. La Palma gibi "

"O zaman CIA ne demeye bana bunları anlatıyor?"

"Çünkü Vanderbilt yalan saçıyor."

"Haydi ama Jude."

"O bir entrikacı, hep öyleydi."

"Sevgili Jude, hakkın olan pozisyonu alma zamanın geldiğinde, Vanderbilt gözünün önünde olmayacak."

Li yavaşça nefesini verdi ve duygusallaştı. Bir an için kalkanı düştü ve çok fazla şeyi ele verdi. Bu iyi değildi. Gelecekte kendini tutması gerekiyordu.

"Yine de," dedi bir gülümsemeyle, "Jack'i bir sorun olarak değil, beraber çalıştığım bir ortak olarak görüyorum."

Başkan başıyla onayladı. "Ruslar bize bir ekip gönderdiler. Karadeniz sahilindeki durum ile ilgili CIA'e kapsamlı bilgi veriyorlar. Çinlilerle yakın temas halindeyiz ve şu Almanlar meselesi de muhtemelen bir şey değildir. Bana tek başlarına bir şey yapacaklarmış gibi gelmiyor ve böyle zamanlarda medyada ne tür

söylentilerin çıktığını bilirsin. Gerçekten minnettar olmamız gerekir. Bu kadar farklı ulustan insanın, Şeytan denizden yükseldiğinde Tanrı'nın etrafında toplandığını görmek muhteşem." Gözlerini ovuşturdu. "Peki, gerçekten nasıl gidiyoruz, Jude? Sana diğerlerinin önünde sormak istemedim çünkü bazı şeylerden bahsetmek istemeyebilirdin. Seni zor duruma sokmak istemedim. Şimdi bana dürüst ol. Daha ne kadar sürecek?"

"Çok değil. Önemli bir keşfin eşiğindeyiz."

"Çok değil dediğin süre ne kadar?"

"Rubin, eğer her şey planlandığı gibi giderse bir iki gün içinde hazır olabileceğini söylüyor. Laboratuvarda şansımız yaver gitti. Yrr birbiriyle iletişim kurmak için feromon kullanıyor. Maddeyi yapay olarak üretmeyi başardık ve — "

"Detayları geç. Rubin bu işi halledebileceğini düşünüyor mu?"

"Bundan emin, efendim." dedi Li. "Ben de öyle."

Başkan dudaklarını büzdü. "Sana güveniyorum, Jude. Bilim insanlarıyla ilgili bir sorun var mı?"

"Hayır." diye yalan söyledi. "Daha iyi olamazlardı."

Sakin ol, dedi kendi kendine. Sadece soru soruyor. Hikâyele Vanderbilt'in çıkarına değildi. Şişko piçin zehirli bir dili vardı ama duruma düşürecek bir şeyi asla söylemezdi. "Sizi temin ederim dedi,

"iyi bir ilerleme kaydettik. Bu sorunu tamamen sizin çıkarınıza uygun olarak çözeceğime söz veriyorum. Dünya'yı kurtaracağız. Amerika

Birleşik Devletleri Dünya'yı kurtaracak. Siz Dünya'yı

kurtâ^acaksını^" "Tıpkı filmlerdeki gibi, öyle mi?"

X^V^

669

y)-

"Daha bile iyisi."

Başkan kederli bir şekilde başını salladı. Sonra Li'ye gülümsedi.

Eski geniş sırıtması değildi belki ama hâlâ boyun eğmez ruhundan

izler vardı ve kadın bunun için ona hayrandı. "Tanrı seninle olsun, Jude."

Telefonu kapattı. Li koşu bandında devam etti. Aniden bu işten

sıyrılabileceğinden şüphe etmişti.

Muharebe

Bilgi Merkezi

Mesajın denizdeki yaratıklar hakkında söylediği her ne olursa

olsun, Shankar'ın midesi yemeğe olan ihtiyacını öylesine gürültülerle belli etmişti ki, Crovve gurultuyu dinlemeye daha fazla tahammül

edemeyerek onu yemek yemeye gönderdi.

"Ama ben iyiyim." diye ısrar etti adam.

"Bana bir iyilik yapmış olacaksın." dedi Crovve.

"Yemek yemek için vaktimiz yok."

"Biliyorum. Ama açlıktan iskelete döndüğümüzde hiçbir işe yaramayacağız. En azından beni besleyen Lucky StrikelarTm var. Haydi Murray. Mideni doldurup geri gel ve iyi bir fikir çıkartıp dertlerimizden kurtar bizi."

Shankar gitti ve Crovve yalnız kaldı.

ihtiyacı olan buydu. Shankar Ta ügüi bir durum değildi —o parlak bir bilim adamıydı ve müthiş bir yardımcıydı— ama uzmanlığı akustikti. insan dışı düşünce biçimlerini okumak onun için zordu ve üstelik Crovve en iyi fikirlerini hep sigara dumanı altında tek basınayken bulmuştu.

Bir sigara yaktı ve problemin üzerinden bir daha geçti.

H 2 O . Suyun içinde yaşıyoruz.

Mesaj bir duvar kağıdı deseni gibiydi. Tekrarlayan H2 O motifleri. Tekrar tekrar aynı motifvardı ama herbir.AO bir ikincil veriye bağlanmıştı. Birbiri ardına milyonlarca veri çifti. Grafiğe çevrildiklerinde çizgi gibi görünüyorlardı. En bariz çıkarım, ikincil verinin suyun bir özelliği veya suda yaşayan bir şey ile ilgili olduğuydu.

Ama belki bu düşünce yanlıştı.

Yrr kendisi hakkında ne anlatmak isteyebilirdi?

Su. Başka?

Crovve soruyu zihninde evirip çevirdi. Aniden bir analojiyi dü?

^^Cü. iki ifade. Birincisi, bu bir kovadır. ikincisi, bu sudur. ikisini birleştirince, bu su dolu bir kovadır. Su molekülleri birbirinin

aynısıdır ama bu kova için geçerli değildir. Kovayı tarif eden veriler, onun biçimine, desenine ve dış yüzünün yapısına göre farklılık

gösterecektir. Kova için farklı tanımlamalardan bir tek

670 ^ ^

veri kaydı çıkarmak farklılaştıncı bir meseleydi. Ama kovayı su

dolu olarak tanımlamak kolaydı. Sadece her esas kova tarifine ikinci bir ifade, 'su', eklemek yeterliydi.

Ya da tam tersi, H2O suyla hiç ilgisi olmayan bir şeyi anlatan

veriler ile eşleştirilebilirdi, mesela kova.

Suyun içinde yaşıyoruz.

Ama bu su nerede? Sabit bir şekli olmayan bir yeri nasıl tarif

edersin?

Onu sınırlayan şeyle.

Kıyılar ve deniz tabanı ile.

Boş alanlar kıyıların çevrelediği kıtalar, kenarları ise kıyılardı

Crovve neredeyse sigarasını yere düşürüyordu. Klavye ile komutlar

girmeye başladı. Aniden çizgilerin neden bir resim ortaya çıkarmadığını anlamıştı. Çünkü iki boyutlu değil üç boyutlu uzayı tasvir ediyorlardı. Birbirlerine oturmaları için bükmek gerekiyordu. Üç boyutlu bir şeye dönüşene kadar bükmek.

Bir küre.

Dünya gezegeni.

Laboratuvar

Johanson hâlâ yrr'dan aldıkları doku örnekleri üzerinde çalışıyordu. On iki saatlik yoğun çalışmadan sonra Oliviera pes etmişti, bırak mikroskoba bakmayı gözlerini dahi açık tutamıyordu. Son birkaç gecedir sadece bir kaç saatlik uyku uyumuştu. Yavaş yavaş çalışmalarının karşılığını alıyorlardı. Yaptıkları iş iki adım ileri bir adım geri ilerliyordu ama üzerlerindeki baskıyı artarak hissediyorlardı. Herkesin tepkisi farklıydı. Greyvvolf havuz güvertesine çekilmiş, kalan üç yunusla ilgileniyor, monitörlerden gelen verilere bakıyor ve kimseyle konuşmuyordu. Ekibin bir kısım açıkça hırçındı ama diğerleri daha soğukkanlıydı. Rubin'in üzerinde ise stres kendini migren ağrıları ile gösteriyor gibiydi ve bu da Oliviera'nın fazlasıyla hak ettiği uykusuna çekildiği anda Johanson'un laboratuvann loş ışığında bir başına kalması anlamına geliyordu.

Ana ışıklan kapatmıştı ye odayı sadece masa lambalan ile monitörlerin ışığı aydınlatıyordu. Derin deniz odasından alçak bir mırıltı ile zar zor fark edilen mavi bir parıltı geliyordu. Jöle tabakası hareketsiz biçimde dipte yatıyordu. Organizma ölü gibi görünüyor ama Johanson gerçeği biliyordu.

Eğer jölemsi madde parlıyorsa, yrr hayatta demekti.

Rampadan ayak sesleri geldi. Anavvak başını kapıdan içeri uza^t^Johanson yaptığı işten kafasını kaldırdı. "Leon, seni gördüğüme sevindim."

Anavvak bir iskemle çekip tersine oturdu. Kollarını iskemlenin sırtına dayamıştı. "Saat sabahın üçü," dedi, "ne işler ç^^i^^^un?"

671 V

c

o

"Çalışıyorum. Ya sen?"

"1 lyuyamadım."

"Belki bira/. Bordeaux yudumlamalıyız. Ne dersin?"

Tee. şey... " Anavvak utanmış görünüyordu. "Teklif için teşekkürler ama ben alkol içmem."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Komik." Johanson kaşlarını çattı. "Genelde böyle şeyleri fark ederim. Sanırım bu ara hepimizin dikkati dağınık."

"Öyle diyebilirsin." Anavvak durakladı. "işler nasıl gidiyor?"

"iyi. Sorununu çözdüm." Sıradan bir şey söyler gibiydi.

"Sorun?"

"KarenTe birlikte üzerinde çalıştığınız sorun. Mutasyon geçiren DNA yoluyla hafıza. Haklıydınız. Gayet mümkün ve nasıl

işleyebileceğini buldum."

Anavvak inanmazlıkla ona baktı. "Hoplayıp zıplamadığına

inanamıyorum."

"Eğer yeterince enerjim olsaydı birkaç takla atardım. Ama

haklısın. Kutlamamız gerekir."

"Eee, bana nasıl işlediğini anlatmayacak mısın?"

"O gizemli çok değişken bölgeleri hatırlıyor musun? Onlar küme.

Genomun üzerinde, her tarafında, değişik protein ailelerini kodlayan kümeler bulursun. Bunlar... Anlattıklarım sana bir şey ifade ediyor

mu?"

"Bana biraz yardım etmen gerek."

"Kümeler genlerin bir alt sınıfı. Belli bir işlev gören genler, mesela reseptör oluşturmak veya herhangi bir madde üretmek gibi. Eğer

DNA'nın bir bölümünde aynı işlevi gören genler toplanmış olarak bir

arada bulunuyorsa, buna bir küme diyoruz. Yrr genomunda

bunlardan sürüyle var. Ve iş burada ilginçleşiyor: yrr hücreleri kendilerini tamir ediyorlar ama tamir tüm genom boyunca olmuyor. Enzimler DNA'yı tepeden tırnağa hata için taramıyorlar, belli bazı sinyallere tepki veriyorlar. Biraz trenlere benzediklerini söyleyebilirim. Eğer sinyal onlara başla diyorsa tamire başlıyorlar. Ama eğer sinyal dur derse daha ileri gitmiyorlar çünkü o noktada—"

"Kümeler var."

"Evet. Ve böylece kümeler korunuyor."

"Onlar genomlarının bir kısmını tamirattan koruyabiliyorlar mu?"

"Aynen. Tamir repressörleri var, istersen bunlara biyolojik fedailer de ve bunlar kümelerin tamir enzimlerine karşı koruma sağlıyorlar.

Yani DNA'nın geri kalanı tamir enzimleri tarafından kontrol altında tutulurken, bu bölgeler engellenmeden sürekli mutasyona uğrayabiliyorlar. Böylece türün çekirdek

enformasyonu korunuyor. Etkileyici öyle değil gelişebilen bir beyin aslında."

Her bir yrr, sınırsızca

"Ama nasıl iletişim laıruyorlar?"

"Sue'nun dediği gibi hücreden hücreye. Ligandlar ve reseptörler vasıtasıyla. Ligand —diğer hücrelerden gönderilen sinyal —bir

reseptör tarafından yakalanıyor ve hücre çekirdeğine bir sinyal akımı başlatıyor. Sonra genom mutasyona uğruyor ve sinyali bir sonraki

hücreye iletiyor. Her şey neredeyse bir anda oluyor. Tanktaki jöle

yığını bir süper iletken hızıyla düşünüyor."

Anavvak hafifbir ıslık koyuverdi. "Yani bu yepyeni bir

biyokimyasal yapı."

"Ya da çok eski. Bizim için yeni olabilir ama muhtemelen

milyonlarca yıldır vardı. Belki de hayatın kendisi kadar eskidir.

Evrimin bizimkine paralel olarak ilerlemiş farklı bir yolu." Johanson kısa bir kahkaha attı. "Ve epey etkili."

• Anavvak çenesini ellerine dayadı. "Peki şimdi ne olacak?"

"iyi soru. Hayatımda hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim. Tüm bu bilgi elimde ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdilik

sadece korkularımızı doğruluyor —yrr ile neredeyse hiçbir ortak

noktamız yok." Gerinip esnedi. "Bakalım Crovve'un iletişim çabalan ne sonuç verecek? Görünen o ki mutlu mesut bizim felaketimizi

hazırlarlarken bizle sohbet etmekten de epey memnunlar. Belki de

bunu bir çelişki olarak görmüyorlardır. Her halükarda, bu benim

sohbet kavramıma uymuyor."

"Başka çaremiz yok. Kendimizi anlatabilmenin bir yolunu

bulmamız gerek." Anavvak yüzünü ekşitti. ^"Ve konu açılmışken —

hepimizin el birliği ettiğini düşünüyor musun?"

Johanson kasıldı. "Neden sordun?"

"Şey... " Anavvak kaşlannı çattı. "Pekâlâ lütfen ona kızma ama Karen bana gizemli kazanın olduğu gece senin ne gördüğünü ya da

gördüğünü sandığını söyledi."

Johanson sertçe ona baktı. "Peki ne düşünüyor?"

"Rubin'i gördüğünü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Anavvak omuz silkti. "Sen Norveçlisin. Siz trollere de inanıyorsunuz."

Johanson içini çekti. "Eğer Sue olmasaydı bunların hiçbirini

hatırlayamayacaktım. O gece hangar güvertesinde otururken Rubi

gördüğümü sandım ama güya kötü bir migren ağrısı yüzünden

yatakta olmas gerekirdi. Tıpkı şu anda migreni olduğu gibi. Güya! O

zamandan beri parça parça bir şeyler hatırlıyorum ve bunların rüya

olması mümkün değil Bazen tam her şeyi hatırlayacakmış gibi

oluyorum, ama sonra... Açık bir kapının önünde dikiliyorum, ışığa

bakıyorum. içeri giriyorum ve her şey karanlığa gömülüyor."

"Peki hayal görmediğini nereden biliyorsun?"

"Sue sayesinde."

"Ama o bir şey görmedi ki."

-Ve Li." "Neden Li?"

"Partide sohbet ediyorduk ve hafızamla ilgili biraz fazla endişelenmiş gibi görünüyordu. Sanki ne kadar bildiğimi anlamaya çalışıyor gibi hissettim." Johanson Anavvak'a baktı. "Fikrimi sordun. Ben hepimizin aynı amaç için çalıştığını düşünmüyorum. Hiçbir zaman da düşünmedim, UTıisr/er'dayken bile Li ile ilgili garip bir şeyler hep vardı, şimdi bir de Rubin ve migreni çıktı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir şeyler birbirini mtmuyor."

"Erkek sezgisi... " Anavvak huzursuzca sırıttı. "Peki sence Li bizden ne istiyor?" Johanson tavana baktı. "Ona sorman gerek."

Kumanda

Odası

Johanson, o anda bilmese de gizli kameralardan birinin içinden dosdoğru Vanderbilt'in gözlerinin içine bakıyordu. CIA ajanı masada Li'nin yerini Johanson'un "Oha sorman gerek." dediğini duydu.

" diye mırıldandı. Li kamarasındaydı. Güvenli bir hattan onu aradı.

göründü.

bir risk olduğunu söylemiştim," dedi Vanderbilt, "Johanson'un hufızası yerine geliyor." "Ne olmuş?"

"Endişelenmiyor musun?"

Li belirsizce gülümsedi. "Rubin epey sıkı çalışıyor. Daha şimdi buradaydı." "Ve?"

"Dahice!" Gözlerinde bir parıltı vardı. "Bu hıyardan tam olarak memnun olmadığımızı biliyorum ama bu sefer kendini aştığını

söylemeliyim." "Herhangi bir test yaptı mı?"

"Küçük ölçekte. Ama ölçeği önemli değil: işe yarıyor. Birkaç saat içinde Başkan ı arayacağım. Sonra RubinTe beraber dalışa

gideceğiz." "Kendin mi gideceksin?" dedi Vanderbilt şaşırarak.

Havuz

Güvertesi

(

. A

Elektrik sistemleri Independence'm boş hangarları üe güvertelerini

ve garip bir vızıltı çıkararak çelik perdeleri titretiyordu. Vızıltı revirden ve terk

edilmiş gibi görünen subay gazinosundan duyulabiliyord

odasındaki dolaplara parmak uçlarını bastıran herhan hissedebilirdi.

674

^

ve erlerin soyunma

gi biri zayıf titremeyi

Greyvvolf un bendin kenarında yatıp tavandaki çelik rayları

seyrettiği geminin iç kısımlarına kadar bile ulaşıyordu.

Neden her şeyi kaybediyorum?

Suçluluk duygusu ve acı ile boğuşuyordu. Licia'yı kurtarmayı dahi becerememişti. Onu korumaya çalışmış ve başarısız olmuştu.

Kendiyle gerçekten gurur duyduğu tek sefer o çocuğu kurtardığı andı. Lady Wexhamda iyi iş çıkarmıştı. Bir dolu insana yardım etmişti ve Leon'un arkadaşlığını geri kazanmıştı. Bir fotoğrafçının çektiği fotoğraf ile ertesi gün gazete o anı ölümsüzleştirmişti.

Ama balinalar hâlâ saldırıyor, yunuslar acı çekiyordu, doğa acı içindeydi —ve Licia ölmüştü.

Greyvvolf kendini bomboş ve işe yaramaz hissediyordu. Kimseyle bunları konuşmayacaktı ve kâbus bitene kadar sadece işini yapacaktı.

Ve sonra...

Gözlerinden yaşlar boşaldı.

Büyük

Resim

"Şu küreyi görüyor musunuz?" dedi Crovve "Bu Dünya gezegeni."

Bazı çıktılar almış ve onları yan yana duvara iğnelemişti. Birinden diğerine yavaşça yürüdü. "Bu işaretler önce bizi şaşkına çevirdi ama artık bunların dünyanın manyetik alanı olduğunu düşünüyoruz. Boş bölümler ise kesinlikle kıtalar. Bir kez bunu anlayınca mesajı çözmeyi başardık."

Li kaşlarını çattı. "Emin misiniz? Bu sözde kıtalar pek benim bildiklerime benzemiyorlar."

Crovve gülümsedi. "Zaten benzememeleri gerek. Gördüğümüz kıtaların 180 milyon yıl önceki görünümü. Muazzam, tek bir kara kütlesi —Pangaea, süperkıta. Çizgiler muhtemelen o dönemki manyetik alana tekabül ediyor."

"Bunu kontrol ettiniz mi?"

"Manyetik alanın düzenini yeniden yapılandırmak güç ama kıtaların o zamanki dağılımı zaten biliniyor. Önceleri bize ne gönderdiklerini bilmiyorduk ama bir kez bunun bir Dünya modeli olduğunu fark ettiğimizde her şey yerli yerine oturdu. Aslına bakılırsa epey kolay. Suyu mesaj için temel enformasyon olarak kullandılar ve ona coğrafi veriler eşleştirdiler."

• '

"Ama 180 milyon yıl önce dünyanın nasıl göründüğünü ne

• ^

diye sordu Vanderbilt.

"Hatırlıyorlar." dedi Johanson. "Hatırlamak mı? Nasıl? O halde onlar... " Vanderbil "Aynen öyle," dedi Johanson, "180 milyon rbilt'in se rbilt'in se

0 mil

(Vjj

C

O

%

eden biliyorlar?"

sesi kısıldı. yıl önce Dünya

denizlerindeydiler. Dün gece bulmacanın son parçası yerine oturdu.

YrrDNA'sı hipermutasyon özelliğine sahip. Diyelim ki Jura

Dönemi'nin başlangıcında, yaklaşık 200 milyon yıl önce, bilinç

geliştirdiler. O zamandan beri öğreniyor ve bilgi biriktiriyorlar. Bilim kurgunun klasik repliklerini bilir misiniz? Ne olduğunu bilmiyorum

ama bir şey bize doğru geliyor veya Bana Başkan i bağlayın.

Bunlardan bir başkası da şöyledir: Bizden çok daha üstünler, ama

kitabın ya da filmin sonunda çoğunlukla kendinizi aldatılmış

hissedersiniz. Ama bu sefer öyle olmayacak. Yrr bizden üstün."

"DNATan bilgi saklayabildiği için mi?"

"Doğru. Bu hayati bir fark. insanlarda genetik hafıza yoktur.

Kültürümüzün ayakta kalabilmesi için kelimelere, yazdı kayıtlara ve

resimlere ihtiyacımız var. Biz doğrudan deneyim aktaramayız.

Bedenimiz öldüğünde zihnimiz de onunla birlikte gider. Geçmişin

öğrettiği dersleri unutmamaktan bahsederiz ama kendimizi

kandırırız. Bir şeyi unutabilmek için hatırlamak gerekir. Hiçbirimiz daha önceki kuşakların deneyimlerini hatırlayanlayız. Başka

insanların anılarını kaydedebilir ve onlara atıfta bulunabiliriz ama bu bizim orada olmadığımız gerçeğini değiştirmez. Her yeni doğan en

baştan başlamak zorundadır. Her birimizin, sıcak olduğunu

öğrenmek için firma dokunmaya ihtiyacı vardır. Ama yrr için durum

farklı. Bir hücre bilgiyi öğreniyor ve sonra ikiye bölünüyor —

içindeki tüm bilgiyle birlikte genomunu kopyalıyor. Bu, sanki

beynimizi ve tüm anılarımızı kopyalamamıza benzer. Yeni hücreler

bilginin özetini almıyorlar —sanki onu yaşayan kendileriymiş gibi

deneyimin kendisini alıyorlar. Varlıklarının başlangıcından beri

kolektif hafızaları var." Johanson Li'ye döndü. "Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyor musun?"

Li yavaşça başım salladı. 'Yrr'ı bilgisinden ayırabilmemizin tek

yolu tüm kolektifleri ortadan kaldırmak."

"Tüm kolektifler muhtemelen yeterli olmayacaktır: köklerini

kurutman gerekir," dedi Johanson, "ve bunu neden yapamayacağına dair epey sebep var. Öncelikle şebekelerinin ne kadar yoğun olduğunu bilmiyoruz. Hücre zincirleri yüzlerce kilometre boyunca uzanıyor

olabilir. Sayıları çok daha fazla. Ve insanlar gibi değiller —sadece şimdiki zamanda yaşamıyorlar. istatistiklere, ortalamalara veya

sembollere ihtiyaçları yok. Bir bileşik yapı içinde kın kendilerinin istatistiği, tüm değerlerinin toplamı, kendilerinin Binlerce yıla uzanan

gelişmeleri kendileri yaşamış gibi değerlendir biz kendi çocuklarımız veya torunlarımız için bile doğru şeyleri yapmaktan aciziz. Biz

anılarımızı karıştırır, unuturuz. Yrr ise karşılaştırır, analiz eder, teşhis eder, öngörür ve ebedi bir hafızanın gücü ile hareket eder.

Hiçbir yaratıcı basan kaybolmaz, her şey yeni stratejileri ve

konseptleri besler! Kusursuz çözüm için sonsuz bir seçme ve ayıklama süreci. Tekrar karşılaştım, geliştirir, hatalarından öğrenir, uyum

sağlar, öngörülerini yapar ve ha^ke^ geçerler."

tarihi onlar. irebilirlerken,

rekete ge

c

o

"Küçük, soğuk, iğrenç canavarlar." dedi Vanderbilt.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Li başını salladı. "Ben onlara özeniyorum. Dakikalar içinde bizi yıllarca oyalayacak stratejiler

geliştirebilirler. Sadece tam olarak neyin işe yaramayacağını kesin

olarak bilmeleri bile yeterli. Çünkü aynı hatayı daha önce yaptılar, bu hafızalarında var, o sırada orada bulunmasalar bile... "

"Ve muhtemelen bu yüzden yrr kendi yaşam alanlarına bizim

kendimizinkine olduğumuzdan çok daha iyi uyum sağlıyor." dedi

Johanson. "Yrr için düşünce süreci kolektifve genlerine eklenmiş bir süreç. Her zamanı aynı anda yaşıyorlar. insanların ise geçmişe dönük

net bir fikirleri yoktur ve geleceğe önem vermezler. Bizim tüm varoluşumuz birey üzerine kuruludur, şimdi ve burada. Daha yüksek bir anlayış ve içgörü için endişe edemeyecek kadar kendi amaçlarımızla meşgulüzdür. Ölümden sonra var olamayacağımızı biliriz bu yüzden mirasımızı manifestolar, kitaplar ve müzik olarak bırakırız. isimlerimizin unutulmadığına emin olmak isteriz. Kuşaktan kuşağa geçecek tarihe adımızı yazdırmak isteriz ve geride bıraktığımız fikirlerimiz ve düşüncelerimiz anlatılır, yanlış anlaşılır, çarpıtılır, ideolojik kavgalara malzeme olur, ölümümüzden çok sonraları bile. Ölümsüz olmaya o kadar takıntılıyadır ki, kişisel amaçlarımız tüm insanlık için iyi olanla çok nadiren uyuşur. Zihinlerimiz estetiği, bireyi, entelektüel olanı ve kuramları üstün tutar. Hayvan olmamaya kararlıyızdır. Bir yandan bedenimiz tapınağımızdır ama bir yandan da onu sadece fonksiyonunu yerine getiren bir araç olarak görürüz. Zihnimizi bedenimizden üstün tutmaya alıştık. Hayatta kalmamızla ilgili gerçek sınırlamalara tiksinti ve nefretle bakarız."

"Ama yrr için bu ayrım yok." diye ekledi Li. Bir sebepten bu fikir onu memnun etmişti. "Beden zihindir ve zihin de beden. Hiçbir yrr kolektifin çıkarlarına aykırı bir şey yapmayı düşünmez. Bireyin değil türün hayatta kalması önemlidir ve eylemleri her zaman hepsinirt ortak kararının sonucu. Büyüleyici! Hiçbir yrr bulduğu iyi bir fıkır için ödül almaz. Yürütmenin bir parçası olmak bir yrrTn

isteyebileceği en büyük mutluluk. Som şu ki, her bir hücrenin bireysel bir bilinci var mı?"

"Bizim bildiğimiz şekilde değil." dedi Anavvak. "Tek tek hücrelerle ilgili bir ben-bilincindenbahsedilebileceğine emin değilim. Ama her

hücre kesinli bireysel anlamda yaratıcı. Onlar, bir deneyimi

yaratıcılığa çeviren ve daha kolektife aktaran sensörler. Bir fikir

muhtemelen sadece eğer arkası^aki Oü yeterince kuvvetliyse göz

önünde bulunduruluyordu" yani yeterli V^ıda r bu fikri kolektife vermeye çalışıyorsa. Diğer fikirlerle karşılaştırılacak ve sonra güçlü olan fikir ayakta kalacaktır."

"Tıpkı evrim gibi." diyerek başını salladı VVeaver. "Doğal seçilim ile düşünme."

677

"Doğal

"Ne düşman ama!" Li hayranlıkla dolmuş gibiydi. "Sıfır bilgi kaybı ve gereksiz kibir yok. Biz asla bütünün bir parçasından ötesini

göremeyiz ama onlar uzay ve zamandaki her şeye hakimler."

"işte bu yüzden biz gezegenimizi yok ediyoruz." dedi Crovve.

"Çünkü neyi yok ettiğimizi anlamıyoruz. Bunun farkında olmaları gerek ve dolayısıyla genetik hafızamız olmadığını da biliyorlar."

"Doğru. Her şey yerine oturuyor. Neden müzakere istemedikleri

belli. Benimle ya da seninle bir anlaşma yapabilirler ama ya yarın

öbür gün biz ölünce ne olacak? O zaman kiminle konuşacaklar?

Genetik hafızaya sahip olmak bizi kendi aptallığımızdan kurtarırdı

ama yapımız öyle değil. insanlarla anlaşmaya çalışmak boşuna bir

hayal. Yrr bunu öğrendi. Bu onların kolektif bilgisinin bir parçası ve bize karşı harekete geçmeye karar vermelerinin temeli."

^"Ve hiçbir düşman bu bilgiyi yok edemeyecek." dedi Oliviera.

"Bir yrr kolektifinde herkes her şeyi bilir. Ortadan kaldırabileceğimiz düşünce üreticiler, bilimciler, generaller veya liderler yok. istediğimiz kadar yır öldürebiliriz ama birkaç tanesi hayatta kaldığı sürece

kolektifbilgisi de yaşamaya devam edecektir."

"Bir dakika." diyen Li ona döndü. "Bir çeşit kraliçe yrr olması gerektiğini söylememiş miydin?"

"Evet. Onun gibi bir şey. Kolektif bilgi her yrrTn bir parçası

olabilir ama kolektif hareketler merkezi olarak başlatılıyor olabilir.

Kraliçelerin var olduğunu tahmin ediyorum."

"Yine tekhücreli olarak mı?"

"Eh, jölemsi madde üe aynı biyokimyayı paylaşmaları gerektiğine göre, tekhücreli olduklarını düşünebiliriz. Çok daha organize bir

bileşik yapı. Ona ulaşmanın tek yolu iletişim kurmak."

"Ama bize tek gönderdikleri şifreli mesajlar!" diye patladı Vanderbilt. "Bize tarih öncesi dünyanın bir resmini gönderdiler.

Neden? Ne demeye çalışıyorlar?"

"Her şeyi." dedi Crovve.

"Biraz daha açık konuşabilir misin?"

"Bu gezegenin onlara ait olduğunu söylüyorlar—180 milyon yıldır, belki de daha fazla bir süre boyunca ona hükmettiklerini. Bize genetik hafızaları olduğunu gezegenin manyetik alanına göre hareket

ettiklerini ve suyun olduğu her yerde bulunduklarım anlahyorlar.

Diyorlar kî, siz şimdi buradasınız. Biz ebediyiz ve her yerdeyiz.

Bunlar gerçekler. Hepsi de mesajın içinde ve bence çok şey söylüyor.

Vanderbilt göbeğini kaşıdı. "Peki biz onlara ne diyeceğiz?

^^İmiyetinizi alın bir tarafınıza sokun mu?"

"Öyle bir tarafları yok, Jack."

»"i

"O zaman ne?"

"Bizi yok etmek istediklerine karar verdiler. Bu manüğı hayatta kalmak istediğimizi söyleyerek yenemeyiz. Tek şansımız onlann

üstünlüğünü kabul ettiğünizi göstermek... "

Hakimiy

c

o

ae,

"Amiplerin üstünlüğünü mü?"

"... ve onlan artık bir tehdit oluşturmadığımıza ikna etmek."

"Ama tehdit oluşturuyoruz." dedi VVeaver.

"Haklı," dedi Johanson, "boş vaatler bir işe yaramaz. Onlara dünyalanndan çekildiğimize dair bir mesaj vermeliyiz. Denizleri

kimyasal atıklarla ve gürültüyle kirletmeyi durdurmalı ve bunu hızla yapmalıyız. Öyle hızlı olmalıyız ki, belki bizimle birlikte

yaşayabileceklerini düşünürler."

"Artık top sende, Jude." dedi Crovve. "Biz ancak tavsiye verebiliriz. Ama bu tavsiyeyi iletmek ya da gereken emirleri vermek

sana kalmış."

Tüm gözler Li'ye döndü.

Kadın başını salladı. "Sanırım haklısınız," dedi, "ama acele etmemeliyiz. Eğer denizlerden çekilmeyi düşünüyorsak, onlara bunu

çok açık ifade edecek bir mesaj göndennemiz gerek." Diğerlerine baktı. "Bu işte hep birlikte çalışmanızı istiyorum. Ve kimsenin acele etmesini veya paniğe kapılmasını istemiyorum. Aceleci

davranmamalıyız. Birkaç gün bize bir şey kaybettinnez. Asıl önemli

olan derdimizi doğru anlatmak. Yrr hayal edebileceğim her şeyin

ötesinde bir yabancı tür. Barışçıl bir çözüm için en ufak bir şansımız varsa, bunu kullanmalıyız. Bu yüzden elinizden gelenin en iyisini

yapm."

"Jude," Crovve gülümsedi, "Amerikan ordusundan gelen bu bilge sözlerle şaşırttın beni."

"Rubin şu maddeden yeteri

iki ya da üç saat

Li arkasında Vanderbilt ve Peak ile odadan çıktı. kadar

sentezleyebildi mi?" diye mırıldandı.

"Evet." diye cevapladı Vanderbilt.

"iyi. Decpflighthaû&n birini hazır etmesini istiyorum. içinde bu işi başlatabiliriz."

"Neden acele ediyoruz?" diye sordu Peak.

"Johanson. Her şeyi anlayacakmış gibi görünüyor. Şu anda tartışma havamda değilim, hepsi bu. Yarın sabah istediği kadar gürültü çıkarabilir."

"Gerçekten bu planı uygulamaya hazır mıyız?"

Lı ona baktı. "Sal, Birleşik Devletler Başkanıma hazır olduğumuzu söyledim. Dolayısıyla hazır olmak zorundayız."

Havuz

Güvertesi

"Hey, Jack."

Anavvak yunus tankına ilerledi. Greyvvolf kafasını kaldınp baktı ve sonra söktüğü minyatür video kameraya döndü. Ziyaretçi yaklaştıkça iki yunus başlannı sudan çıkanp onu ıslıklar ve çığlıklarla karşıladılar. Hak ettikleri ilgiyi

arşıladıl

c

o

alabilmek için kenara doğru yüzdüler. "Rahatsız etmiyorumdur umarım" dedi Anavvak yunusları severken.

"Ih-ıh."

Saldırıdan beri Anavvak ilk kez havuz güvertesine geliyordu. Greyvvolf la ne zaman konuşmaya çalışsa başarısız olmuştu. Arkadaşı içine kapanmış görünüyordu. Hiçbir toplantıya katılmamıştı ve yunusların kamera çekimlerini el yazısıyla yazdığı kısa notlarla özetlemişti. Zaten fotoğraflarda da pek bir şey görünmüyordu. Gemiye yaklaşan jölenin görüntüleri hayal kırıklığı yaratmıştı: derinliklere doğru solan mavi bir parıltı ve arkasından orkaların gölgeleri. Sonrasmda yunuslar geri kaçmış ve geminin altına doğru hızla kaçarken çelik gövdeyi görüntülemişlerdi. Greyvvolf bölüğün geri kalanının erken uyan görevi yapması gerektiğini ve geminin etrafında devriye gezmelerini tavsiye etmişti. Anavvak, artık yunusların yardımı olacağını düşünmüyordu ama şüphelerini dillendirmemeye dikkat ediyordu. içinden, Greyvvolfun hiçbir şey olmamış' gibi davranmak istediğini düşünüyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Bir grup asker ve teknisyen, havuzun dibindeki kınk cam parçalarını toplama işini bitirip dışan

çıktı. Teknisyenlerden biri iskeledeki kontrol masasına gitti.

Pompalar işe koyuldu.

"Gitme vakti." dedi Greyvvolf.

Bente doğru ilerlediler. Anavvak havuz suyla dolarken seyretti.

"Yeniden dolduruyorlar." dedi.

"Evet, havuz doluyken yunuslan göndermek daha kolay."

"Onları dışarı mı salacaksın?"

Greyvvolf başını salladı.

"Yardım ederim," dedi Anavvak, "tabii, istersen."

"Elbette." Greyvvolfkameranın arkasını açtı ve minik bir tornavida soktu.

"Hımın mi?"

"Önce şunu çalıştırmam gerek."

"Neden bir mola vermiyorsun? Bir şeyler içebiliriz. Hepimizin

zaman zaman dinlenmeye ihtiyacı var."

"Fazla meşgul değilim ki, Leon. Tek yaptığım ekipmanlarla

uğraşmak ve yunusların iyi olduğuna emin olmak. Zaten şu anda bir

moladayım."

"O zaman toplantılara gelmelisin."

Greyvvolf sessizlik içinde çalışmaya devam etti.

"Jack," dedi Anavvak, "sonsuza dek saklanamazsın."

"Kim sonsuza kadar dedi ki?"

"Peki o zaman, bu yaptığın nedir?"

"Sadece işimle ilgileniyorum." Greyvvolf omuzlarını silkti.'

"Yunusların raporlarını dinliyorum, video kayıtlannı seyrediyorum ve eğer birilerinin bana ihtiyacı olursa, zaten buradayım."

W'

O

"Hayır, aslında değilsin. Son yirmi dört saatte neler olduğunu

bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Sue birkaç kez beni ziyarete geldi. Hatta Peak bile biraz önce nasıl gittiğini kontrol etmek için aşağı indi. Hepsi de, sormasam bile bana neler olduğunu anlatıyorlar."

Anavvak dümdüz ileri baktı. Aniden öfkelenmişti. "Eh, o zaman

bana ihtiyacın yok sanırım." diye terslendi.

Greyvvolf cevap vermedi.

"Burada tek basma çürümeye karar verdin."

"Hayvanların arkadaşlığını tercih ediyorum."

Licia onlardan biri tarafından öldürüldü, demek istedi Anavvak.

Ama son anda kendini tuttu.

"Ben de Licia'yı kaybettim, biliyorsun." dedi sonunda.

Greyvvolf bir anda dondu. Sonra tornavidasını kameraya

sokuşturmaya devam etti. "Mesele bu değil."

"O zaman ne?"

"Benden ne istiyorsun Leon?"

"Biliyor musun, Jack, emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, ben de merak ediyorum."

Greyvvolf un kısık sesle mınld|ndığmı duyduğunda neredeyse tünele

varmıştı:

"Bekle, Leon."

Hatıralar

Johanson gözlerini açık tutamıy^du. Bir önceki gecenin acısı

çıkıyordu. Ekranlarla donatılmış konsolun önünde oturmuştu,

Oliviera ise steril laboratuvarda konsantre yrr feromonundan yeni

örnekler üretiyordu. Bir kısmını tanka boşaltmayı planlamışlardı.

Ana kütle zar zor seçiliyordu ama dolanan amip sürüleri suyu

»ulandırıyordu. Jölemsi madde ayrışmış gibiydi ve , parıltı

kaybolmuştu. Sentezlenmiş feromonu ekleyerek toplanmayı tetikleme

ve daha çok test yapabilmeyi umuyorlardı.

Belki de, diye düşündü Johanson, kolektifin nasıl cevap vereceği k

için Crovve'un mesajlarından birini tankın içine göndermeliyiz.

Başı ağrıyordu ve buna neyin sebep olduğunu biliyordu. Çok fazla

çalışmaktan veya uykusuzluktan değildi. Başı, beynine kısılıp kalan

hatıralar yüzünden ağrıyordu.

O sabahki toplantıdan beri ağrı kötüleşmişt

mınld^^^ğmı

c

o

681

ti. Beyninin

in içindeki slayt

gösterici yeniden çalışmaya başlamış ve Li'nin söylediği bir

cümleyle hareketlenmişti. Kısacık cümle genişleyerek zihnini

kaplamıştı ve bu işine odaklanmasını engelliyordu. Johanson kısa

süreli bir uykuya dalarken başı geri düştü ve Li'nin sözleri zihninde arka arkaya yankılandı.

Acele etmemeliyiz. Acele etmemeliyiz. Acele...

Sesleri duydu ve aniden uyanıp laboratuvarın ışıkları altında

gözlerini kırpıştırdı sonra gözlerini yeniden kapadı.

Acele etmemeliyiz.

Karanlık.

Hangar güvertesi.

Gıcırdayan metal sesi.

Sarsılarak uyanıyor. Johanson, bir an için nerede olduğunu hatırlayamıyor. Sonra sırtında çelik duvarı hissediyor. Gökyüzü denizin üzerinde aydınlanmak üzere. Oturuyor ve çelik perdeye bakıyor.

Bir kapı ardına kadar açılmış, loş bir aydınlık görünüyor ve hangara ışık saçıyor. Johanson ayağa kalkıyor. Orada saatlerce oturuyor olmalı ya da en azından ağrıyan eklemleri öyle diyor.

Yavaşça ışık dörtgenine bakıyor. Artık onun çıplak duvarları olan ve üzerinde neon ışıklar bulunan bir geçit olduğunu görebiliyor. Geçit birkaç metre ilerliyor ve sağa dönüyor.

Johanson kapıdan içeriyi gözetliyor ve dinliyor.

Sesler ve gürültüler. Bir adım geri gidiyor.

Kararsızlık.

Acele etmemeliyiz. Acele etmemeliyiz.

Tereddüt ediyor.

içeri giriyor. Çıplak duvarlardan başka bir şey yok, sonra dönüyor.

Sağa doğru geçidi takip ediyor. Yeniden dönüyor, bu kez sola. Burası geniş, bir arabanın geçebileceği kadar. Sesler ve gürültüler geri geliyor, bu defa daha yüksekler. Yakın olmalılar, ikinci dönüşün hemen arkasında. Yaklaşıyor, sonra keskin bir sola dönüş ve...

Laboratuvar.

Hayır o laboratuvar değil. Başka bir laboratuvar. Daha küçük,

tavanı daha alçak. Ama derin deniz odasının bulunduğu

dönüştürülmüş araç güvertesinin üzerinde. Bu laboratuvarda da bir

simülasyon tankı var, çok daha küçük bir kopyası. Ve içinde mavi bir parıltı var, dokunaçları olan mavi bir şey.

inanamayarak etrafına bakmıyor.

Tüm oda altındakinin küçük ama mükemmel bir kopyası. Yan yana

laboratuvar tezgahlan, ekipman rafları, sıvı nitrojen tanklan. Ekranlı bir konsol. Bir elektron mikroskobu. Odanın bir ucunda, zırhlı ^ım

kapının üzerinde

biyolojik tehlike işaretleri. Ve daha arkada açık

682

bir kapı ve

dar bir geçit.

c

o

Ve orada insanlar var.

Derin deniz odasının yanında üç kişi var. Davetsiz misafiri fark

etmeden sohbetlerine devam ediyorlar. iki adamın arkası dönük ama

kadın yandan görünüyor ve bir deftere bir şeyler karalıyor. Kadının

bakışları iki adam arasında gidip geliyor, sonra odaya göz gezdiriyor ve Johanson'u görüyor.

Ağzı açık kalıyor ve adamlar dönüyorlar. Vanderbilt'in ekibinden

birini tanıyor. Kimse adamın ne yaptığını bilmiyor —bildiğin CIA

işte.

ikincisi Rubin.

Johanson o kadar şaşırıyor ki gözlerini o üç kişiden alamıyor

Rubin'in gözlerindeki korkuyu ve durumu kurtaracak bir şeyler

aradığını görebiliyor. Ve o bakış Johanson'u uğradığı felçten

uyandırıyor ve tüm çalışmalarının bir oyun, bir aldatmaca olduğunu

anlıyor. Kullanılmıştı. O, Oliviera, Anavvak, VVeaver, Crovve...

Tabii eğer rol yapan bir tek Rubin ise.

Neden?

Rubin yavaşça yaklaşıyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sigur! Tanrım, sen de mi uyuyamadın?"

Johanson gözleriyle odayı tarayıp diğer suratlara bakıyor.

Gözlerdeki bakışlarda burada bulunmaması gerektiğini anlıyor.

"Bunlar ne demek, Mick?"

"Ah, hiç. Sadece... "

"Burası nedir? Neler dönüyor?"

Rubin başını geri atıyor. "Her şeyi açıklayabilirim, Sigur. Anlarsın ya, ilave laboratuvarı kullanmayı planlamıyorduk. Sadece herhangi

bir şey olursa diye, yani acil durumlar için var... Yani eğer ana

laboratuvara bir şey olursa. Sadece sistemlerin çalışıp çalışmadığını deniyorduk—"

Johanson derin deniz odasındaki organizmayı işaret ediyor.

"Tankınızda o varlıklardan bir tane daha var!"

"Ah, jöleyi kastediyorsun." Rubin dönüp bakıyor. "Eee, şey, bu, yani kontrol etmemiz gerekiyordu. Sadece emin olmak için. Size

haber vermedik, çünkü gerek yoktu. Yani... "

Her kelime bir yalandı.

Johanson tamamen ayık sayılmazdı ama bu Rubin'in bir çukur

debelendiğini fark etmesini engellemiyordu.

Geri dönüp çıkışa ilerliyor.

"Sigur! Dr. Johanson!" Arkasından ayak sesleri geliyor. Ru geliyor.

Johanson'un kolunu tutuyor. "Yavaşla, Sigur."

"Burada — neler — oluyor?"

"Düşündüğün gibi değil. Ben — "

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Sadece bir önlem."

rda

>

ubin yanına

O

"Ne?"

"Önlem. Laboratuvar sadece bir önlem."

Johanson kolunu kurtarıyor. "Belki de Li ile konuşmalıyım."

"Hayır, ben — "

^"Ya da Oliviera'ya söylemeliyim. Aslında belki de tüm ekibe

anlatmalıyım. Ne düşünüyorsun, Mick? Bu bir oyun mu?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman belki bana ne halt karıştırdığını söylersin!"

Rubin'in gözlerinden panik okunuyor. "Sigur, bunun akıllıca

olduğunu sanmam. Acele etmemelisin. Beni duyuyor musun Sigur?

Acele etmemelisin!"

Johanson homurdanarak hızla uzaklaşıyor. Rubin'in arkasından

geldiğini duyabiliyor. Adamın korkusunu ensesinde hissedebiliyor.

Acele etmemelisin.

Beyaz ışık.

Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyor ve acı zihnini ele geçit, her şey kararıyor. Yerin kaydığını görüyor.

Duvarlar,

Laboratuvarın tavanına bakıyor.

Her şey yerli yerine oturuyor.

Johanson ayağa fırladı. Oliviera hâlâ steril bölümde çalışıyordu.

Derin bir nefes alıp konsola, tezgâhlara, derin deniz odasına baktı.

Sonra da tavana.

Üzerlerinde ikinci bir laboratuvar vardı. Ve kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Rubin onu bayıltmış olmalıydı ve unutması için de ilaç vermişlerdi.

Ama neden?

Johanson yumruklarını sıktı. Çaresiz bir öfke hissediyordu. Hızla dışan çıktı ve rampadan yukarı koşmaya başladı.

Havuz

Güvertesi

"Size ne yardımı

"Toplantılarda bana ihtiyacınız yok." dedi Greyvvolf. olacak?"

Anavvak'ın öfkesi uçup gitti. Geri döndü. Havuz hâlâ suyla dol doğru değil Jack."

"Hayır, doğru." Bunu doğal, umursamaz bir tonla söylemişti. "Don yunuslara işkence etmesini engelleyemedim. Balinalan korumaya çalıştım ama artık kimse onlan kurtaramaz. Zihnimde hayvanların insanlardan daha iyi olduklarına karar vermiştim. Aptalca biliyorum

ama bu uyum sağlamanın bir yöntemiydi. Ve şimdi Licia'yı bir orka yüzünden kaybettim. Kimseye yardım edemiyorum."

"Kendine işkence etmeyi bırak Jack."

"Bunlar gerçekler."

Anavvak onun yanma oturdu. "Donanmayı bırakmak doğru karardı ve bu kararı uyguladım." dedi. "Sahip oldukları en iyi bakıcıydın ve ayrılmaya sen karar verdin, onlar değil. Gitmen gerekmiyordu ama gittin."

"Evet ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi."

"Senin için değiştirdi. inandığın şeyi savundun."

"Peki, tam olarak ne kazandım?"

Amavvak sessizCi.

"Biliyorsun," dedi Greyvvolf, "en kötüsü bir yere ait olamadığını hissetmektir. Bir insanı sever ve kaybedersin. Hayvanları seviyorsun ve o insanı onlar öldürüyor. Orkalardan nefret etmeye başlıyorum.

Ne dediğimi anlıyor musun? Balinalardan nefret etmeye başladım!"

"Hepimizde aynı sorun var ve biz— "

"Licia bir orkanın çeneleri arasında öldü. Bunu gözlerimle izledim ve elimden hiçbir şey gelmedi. Bu benim sorunum! Eğer şimdi yere yığılıp ölsem, bunun dünyamızın yok oluşunda bir anlamı olmayacak. Kim umursayacak? Bu gezegendeki varlığımın değerli olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yapamadım."

"Ben umursardım." dedi Anavvak. Sert bir cevap bekliyordu ama yumuşak bir ses duydu, Greyvvolf un gırtlağından boğuk bir hıçkırık

koptu.

"Ve eğer unuttuysan," dedi Anavvak, "Licia da umursardı."

Johanson

O kadar öfkeliydi ki Rubin'i tuttuğu gibi uçuş güvertesine çıkarıp

aşağı atabilirdi. Eğer biyolog yoluna çıksaydı yapardı da. Ama Rubin ortalıkta yoktu. Onun yerine aksi yöne yürüyen Weaver'a çarptı.

Bir an için ne diyeceğini bilemedi, sonra kendini topladı. "Karen!"

Gülümsedi. "Laboratuvarda bize katılmaya mı geliyordum?"

"Aslında havuz güvertesine gidiyordum. Leon ve Jack'e bakacağım.

"Ah, tamam. Jack..." Johanson sakin olmak için kendini zorladı. '

durumda değil mi?"

"Kabul etmek istemese de, o* ve Licia birbirlerine çok f

fade

ediyorlardı."

"Leon iyi bir arkadaş. idare edecektir."

^

VVeaver başıyla onayladı ve merakla ona baktı. Bunun bir sohbet

olmadığını fark etmişti. "Sen iyi misin?" diye sordu.

^ ^

"iyiyim." Johanson onu kolundan tuttuf^ "Sade^i^ yeni mesajda ne söyleyeceğimize dair muhteşem bir fikir buldum. ^atX'da bir

geziye ne dersin?"

c

o

Kötü

"Şey, aslında — "

"Sadece on dakika sürer. Ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

Sanki günlerdir içerideymişim gibi geliyor. Açık havaya ihtiyacım

var."

"Üşümeyeceğine emin misin?"

Johanson vücuduna baktı. Bir kazak ve pantolon giymişti. Kalın

paltosu laboratuvardaydı. "Kendimi güçlendirmeye çalışıyorum."

dedi.

"Özel bir sebebi var mı?"

"Nezle olmanı engeller. Genç tutar. Aptalca sorularla uğraşmanı engeller." Sesini yükseltiyordu. Sakin ol, dedi kendi kendine. "Dinle, birileri ile konuşmam gerek. Senin bilgisayar programın sayesinde

aklıma geldi ama bunu rampada tartışmak olmaz. Neden dışın

çıkmıyoruz?"

"Evet, tabii."

Rampadan çıkıp Ada nm içine ilerlediler. Johanson, gözleriyle gizli kamera ve mikrofonları arıyormuş gibi gözükmemek için epey çaba sarf etti. Zaten onları fark edemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine, "Jude haklı tabii." dedi. "Acele etmemeliyiz. Sanırım işi çözmek için birkaç günümüz var ama düşünüyordum ki... "

Ve böyle konuşmaya devam etti. Zekice gibi görünen saçmalıklar uydurup durdu ve bu arada da VVeaverT zarifçe Ada'dan açık havaya çıkardı. El hareketleriyle konuşuyordu ve sancak tarafındaki helikopter pistlerinden birine gelene dek kadının önünde ilerledi.

Hava her zamankinden daha soğuk ve rüzgârlıydı. Okyanusa bir sis perdesi inmiş, akıntı hızlanmıştı. Dalgalar aşağıda ilkel hayvanlar gibi yuvarlanıyordu, gri ve uyuşuk, havaya tuzlu su kokusu yayıyorlardı.

Johanson üşümüştü ama öfkesi içten içe onu ısıtıyor gibiydi.

"Sigur, ne demek istediğini anlamıyorum." dedi VVeaver.

Johanson yüzünü rüzgâra döndü. "Eh, zaten saçmalıyordum. Bak, bizi burada duyabileceklerini sanmıyorum —uçuş güvertesindeki konuşmaları dinleyebilmek için çok fazla uğraşmalan gerekir."

VVeaver kafası karışmış bir halde ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hafızam geri geldi, Karen. Önceki gece neler olduğunu hatırlıyorum."

"Kapıyı buldun mu?"

"Hayır. Ama orada olduğunu biliyorum."

Kısa cümlelerle bütün hikâyeyi anlattı. VVeaver, yüz ifadesi hiç

değişmeden dikkatle dinledi. "Yani demek istediğin, güvertede gizli bir örgüt v

"Evet."

"Peki ama neden?"

"Jude'un ne dediğini hatırlıyor musun? Acele etmemeliy^z^^İ^

düşün! Sen ve Leon, Sam ve Murray, Sue ve ben, tabii bir de Mick,

hepim iz onlara yrr'ın bir tarifini verebilmek için deliler gibi çalıştık.

Evet belki kendimizi kandırıyoruz, belki her şeyi yanlış anladık ama hiç de öyle görünmüyor.

en

.z^d

c

o

Aslında tüm kanıtlar nasıl bir zekâ ile karşı karşıya olduğumuzu ve

bunun nasıl işlediği konusunda yaptığımız tüm varsayımların doğru

olduğunu gösteriyor. O zaman neden gece gündüz çalıştıktan sonra

yavaşlamamız isteniyor?"

"Çünkü artık bize ihtiyaçları yok," dedi Weaver ifadesiz bir tonla,

"çünkü Mick zaten başka bir laboratuvarda, başka bir ekiple

çalışıyor."

"Biz burada sadece bilgi sağlamak için varız." diye başını salladı Johanson. "işimizi yaptık ve görevimiz bitti."

"Ama anlamıyorum. Mick, bizimki ile alakasız nasıl bir projede

çalışıyor olabilir ki? Demek istediğim, ortada çok fazla seçeneğimiz yok, öyle değil mi? Tek seçeneğimiz yrr ile barış yapmak. Başka ne

hedeflenebilir ki?"

"Anlaşılan bize rakip başka bir görev var ve Mick ikili oynuyor.

Ama bahse girerim, bütün bunlar onun fikri değil."

"O zaman kimin?"

"Jude."

"Ondan en başından beri şüpheleniyordun, değil mi?"

"Duyulan güvensizlik karşılıklıydı. Bence,' ikimiz de birbirimizi yönlendiremeyeceğimizi fark ettik. Onunla ilgili eğreti duran bir

şeyler hep vardı —ama söylediklerine inanmamak için tek bir

mantıklı sebep düşünemedim."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu VVeaver.

"Artık zihnimi toparladım ve sakin bir kafayla düşünebildim." dedi Johanson, ısınmak için kollarını kendine sararken. "Jude burada durduğumuzu görecektir. Beni göz önünde tutmak zorunda. Ne

hakkında konuştuğumuzdan emin olamayacak ama hafızamın geri

gelmesi ihtimalini düşünecektir. Zamanı tükeniyor. Bu sabahki

konuşması bizi sırtından atmak içindi. Eğer kendi hareket planı

varsa, şimdi saldırmak zorunda."

"Başka bir deyişle, mümkün olduğu kadar çabuk şekilde neyin

peşinde olduklarını bulmak zorundayız." Weaver bir an düşündü.

"Neden diğerlerini uyarmıyoruz?"

"Çok riskli. Hemen fark eder. Tüm gemi dinleme aletleriyle dolu olsa gerek. Bizi bir yerlere kapatırlar ve anahtarı da fırlatıp atarlar."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Rubin'i bul ve konuştur, bu arada ben Jude ile ilgileneceğim.

"Mick'in nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen kendi gizli laboratuvarındadır. En azından artık

^eired' olduğunu biliyorum ama içeri nasıl girildiğini sorma. Gemide başka bir yerlerde dolandığı!., umalım." Johanson içini çekti. "Tüm bunlar sanki kötü bir filmden çıkma gibi, öyle değil mi? Aslında belki de ben deliriyorum. Eğer paranoyak olduğum ortaya çıkarsa, ettiğim

lafları yemek için epey v^ ktim olacaktır. Şimdi burada neler

döndüğünü bilmek istiyorum!"

"Paranoyak değilsin Sigur."

Johanson minnettar bir halde gülümsedi. "Haydi içeri dönelim."

Ada'nın içinden geçtiler ve rampadan inerken mesajların

çözümlemesi ve barışçıl çözüm hakkında düzenli olarak zırvaladılar.

"Eh, ben Leon'u görmeye gidiyorum." dedi VVeaver. "Onun ne diyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Öğle yemeğinden sonra şu

programı başlatırız. Kim bilir? Belki akşamüzeri işler hâle

getirebiliriz."

"Mükemmel," dedi Johanson, "sonra görüşürüz." VVeaverTn gözden kaybolmasını seyretti, sonra bir ara geçitten 2. Kat'a inip

CiC'ye girdi. Crovve ve Shankar bilgisayarlarının başında

oturuyorlardı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Düşünüyoruz." dedi Crovve her zamanki duman bulutunun

içinden. "Feromonla ilgili bir gelişme var mı?"

"Sue yeni bir örnek grubu sentezliyor. Şimdiye dek iki düzine

ampul doldurmuştur."

"O zaman bizden daha iyi durumdasınız. Biz matematiğe olan

inancımızı yitirmek üzereyiz. Belki de kurtuluşun yolu buradan

geçmiyordun" Shankar cılızca gülümsedi. "Üstelik onların aritmetiği bizimkinden iyi."

"Başka bir fikir var mı?"

"Duygular." Crovve sigaranın dumanını burnundan çıkardı.

"Garip değil mi? Onların hakkında tüm bildiklerimize rağmen y/r'ın duygularına hitap etmeye çalışıyoruz. Ama eğer yrr duyguları

biyokimyaya dayalıysa... "

"Tıpkı insan duygulan gibi." diye araya girdi Shankar.

"O zaman feromonun bize yardımı dokunabilir. Teşekkürler, Murray. Ama aşkın sadece biyokimya olduğunu duymaya ihtiyacım yok."

"Son zamanlarda birine hiç kimyasal çekim hissetin mi, Sigur?" diye sordu Shankar şakayla.

"Hayır, bu aralar kendimle etkileşimdeyim. Jude'u görmediniz değil mi?"

"Biraz önce LFOC'deydi." dedi Crovve.

"Teşekkürler."

"Ah, bu arada Mick seni anyordu."

"Mick mi?"

söyledi. Daha birkaç dakika önce çıktı.

"Ah, iyi," dedi Johanson, "feromonu sentezlememize aar^^m^debilir, tabii zavallı adamın migreni tutmazsa."*

5

"Sigara içmeye başlasın," dedi Crovve, "baş ^^rısı^ iyi geliyor."

Johanson sırıttı ve LFOC'ye yürüdü. Elektro^nikjverilerin çoğu, ClC'de Crovve Ta Shankar'm dikkatini dağıtmamalarL i^fn oraya naklediliyordu. Alçak

mırıltılar, sonra ara sıra gelen çıtırtı ve hoparlörlerden gelen ıslık sesleri. Ekrandan bir yunusun gölgesi geçti. Greyvvolf sonunda bölüğü salmıştı.

Li, Peak veya Vanderbilt'ten eser yoktu. Johanson JiC'yi kontrol etti. Tıpkı diğer kumanda odaları gibi o da boştu. Subay gazinosuna bakmayı düşündü ama orada muhtemelen ya birkaç asker ya da Vanderbilt'in adamlarını bulacaktı. Li kamarasında veya jimnastik salonunda olabilirdi. Bütün gemiyi arayacak vakti yoktu.

Eğer Rubin laboratuvara gidiyorsa, VVeaver onu yakalardı. Kendisinin ise önce Li ile konuşması gerekiyordu.

Pekâlâ, diye düşündü. Eğer ben seni bulamıyorsam, sen beni bulmak zorundasın. Acele etmeden kamarasına gitti ve odanın tam ortasında durdu.

"Merhaba Jude." dedi.

Kameralarla mikrofonların nereye saklandığını merak etti.

"Az önce neleri hatırladığıma inanamazsın. Ana laboratuvann üzerinde başka bir tane daha var. Rubin, migren ağrıları tuttuğunda oraya gitmeyi seviyor. Belki sen bana onun orada ne yaptığını anlatırsın. Tabii iş arkadaşlanna arkadan vurmak dışında."

Gözleri mobilyalarda, lambalarda, televizyon sehpasında gezindi...

"Sanırım sen gönüllü olarak bilgi vermeyeceksin, değil mi, Jude?

Sen bana engel olamadan, ekibin geri kalanına her şeyi

anlatabilirim." Biraz abartıyordu ama kadının dikkatini çekmek

istiyordu. "istediğin bu mu, Jude? Ya sana ne demeli Sal? Ah, özür dilerim, Jack, senin orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Sen ne

düşünüyorsun?"

Odanın içinde ileri geri yürümeye başladı.

"Benim zamanım var, biliyorsunuz. Ya sizin? Hiç zannetmiyorum."

Omuz silkti. "Elbette tüm bu şeyi sessizce halledebiliriz. Belki amaçlarınız takdir edilesidir ve bu yüzden Rubin'i gizli bir

laboratuvarda çahştırmışsınızdır. Tüm bunların uluslararası güvenlik adına yapıldığını bilmekten mutluluk duyanm. Ama bayıltılmaktan

da çok hoşlanmam. Bunu anlayabilirsin, değil mi, Jude?"

Ya Li'nin hiç umumnda değilse? Dinlemiyor bile olabilirdi.

Ah, pekâlâ onu dinliyordu. Johanson kadının dinlediğini biliyordu.

"Jude, Mick'e kendine ait bir derin deniz odası verdin. -sAn

laboratuvardakinden küçük olduğunu biliyorum ama orada bizimle

beraber yapamadığı neyi yapıyor, çok merak ediyorum. Umanm

bizim arkamızdan yrr üe işbirliği yapmamışsınızdır. Üzgünüm ama

bana bunu anlamam yardım etmek zorundasın, çünkü eğer doğruyu

söylersen, ben — " A

"Dr. Johanson."

Arkasına döndü. Peak'in uzun gövdesi açık kapıyı doldurmuştu.

"Ah, bu ne sürpriz." dedi Johanson yumuş bir ses^^^^ski dostum, Sal. Sana bir fincan çay ikram edebilir miyim?"

^

Ana

%

c

o

Ajl'

"Jude seninle konuşmak istiyor."

"Ah, gerçekten mi?" Johanson'un dudakları kıvrıldı. "Acaba ne istiyor?"

Weaver

VVeaver içeri girdiğinde Oliviera elinde metal bir kapla yüksek

güvenlik ünitesinden çıkıyordu.

"Mick'i gördün mü?"

"Hayır, gözlerim sadece feromonları görüyor." Oliviera görmesi için elindeki kabı kaldırdı. Her iki yanı açık olan bir mahfazaydı.

içleri renksiz sıvı ile dolu sıra sıra cam tüpler vardı. "Biraz önce aradı ve buraya geleceğini söyledi. Sanırım her an kapıda belirebilir."

"Yrr kokusu mu?" diye sordu VVeaver test tüplerini işaret ederek.

"Evet. Bu akşamüzeri tanka birkaç damla damlatacağız. Kim bilir?

Belki de hücreleri bileşmeye ikna ederiz. Eğer başarırsak, teorimiz

kanıtlanmış olacak." Oliviera laboratuvara bakındı. "Karşı soru: Sigur'u gördün mü?"

"Biraz önce onunla uçuş güvertesinde sohbet ediyorduk. Bir

sonraki mesajla ilgili bazı ilginç fikirleri var. Bu Sam'in hayatını kolaylaştırabilir. Her neyse, sonra gelirim."

"Olur."

VVeaver düşündü. Hangar güvertesine bakabilirdi ama eğer

Johanson şüphelerinde haklıysa sadece dikkatleri üzerine çekmiş

olurdu. Üstelik yasak bölgenin yakınlarında dolanırken o kapının

açılacağı pek şüpheliydi.

Havuz güvertesine doğru tünelden ilerledi.

Havuz neredeyse tamamen dolmuştu, Roscovitz'in ekibinden kalan

teknisyenler işlemi kontrol ediyorlardı. Greyvvolf ile Anavvak'ın suda olduklarını gördü.

"Yunusları çıkardınız mı?" diye sordu.

Anavvak sudan çıktı. "Evet." Ona doğru yürüdü. "Sen neler y

"Pek bir şey yapmadım. Galiba hepimiz kafamızı toplamaya

"istersen bunu beraber yapabiliriz." dedi Anavvak yumuşak bi Adamın gözlerinin içine baktı ve kollarını boynuna dolamaya fark

etti. Tüm bu korkunç meseleleri unutmak ve çok uzun zıp gereken

şeyi gerçekleştirmek için.

Ama hiçbiri bu durumdan kaçamazdı. Greyvvolf oradaydı.

Yüzünde hızla solan bir gülümseme belirdi.

icia'yı kaybeden

3. KAT

Peak ve Johanson geminin içinŞen yukarı doğru tırmanarak

hastanenin yanından geçtiler ve aşağı inen bir koridora girŞiler.

Köşeyi ŞönŞüklerinae karşılarına bir kapı çıktı.

"Bu yere ne diyorsunuz?" diye sordu Johanson Peak'in parmaklan klavyede Şolanırken. Bir elektronik bip sesi çıktı ve kapı ardına kadar açıldı. Kapının ötesinŞe koridor devam eaiyorŞu.

"Üstümüzae CIC var." ŞeŞi Peak.

Johanson nereŞe olduğunu anlamaya çalıştı. Geminin şemasını

hayal etmek güçtü. Eğer CIC üstlerinŞeyse gizli laboratuvar

muhtemelen aşağılarınŞa kalmıştı.

ikinci bir kapının önünŞe ŞurŞular. Bu sefer içeri girebilmeleri için Peak'in retina taramasından geçmesi gerekti. Johanson, elektronik

vızıltısına kadar nereŞeyse CiC'nin ikizi olan bir odaya adım attı.

insanların konuşmalarınŞan oluşan alçak bir mırıltı odaya hakimŞi.

En az bir düzine insan iş başınŞayŞı. DuvarlarŞa dizili sıra sıra

monitörler, uydu ve gizli kamera görüntülerini gösteriyorŞu; araç

rampasınŞan bölümler, köprüŞeki Buchanan ve Anderson, uçuş ve

hangar güverteleri ekranŞayŞı. Johanson ayrıca CiC'Şeki CrovveTa

Shankar'ı, Anavvak ve Greyvvolfla konuşan VVeaver'ı ve

laboratuvarda çalışan Oliviera'yı gördü. Fazladan monitörler ise,

kenŞisininki Şahil tüm kamaraların içini gösteriyorŞu, anlaşılan oda kapılannın üstüne kamera yerleştirilmişti. Kamaranın tam ortasında

monolog yaparken onlara harika bir gösteri sunmuş olmalıydı.

Li ve VanŞerbilt alttan ayŞınlatmalı bir masaya oturmuşlarŞı.

Merkez Komutanlığı Kumandanı ayağa kalktı.

"Merhaba, JuŞe." ŞeŞi Johanson neşeyle. "Burası ne güzelmiş."

"Sigur." Kadın gülümseŞi. "Sana bir özür borçluyuz."

"Ah, sözünü bile etme." Johanson hayranlıkla çevresine baktı.

"EtkilenŞiğimi söylemeliyim. Sanırım her güzel şeyin bir eşi var."

"ilgileniyorsan, sana şemaları gösterebilirim.

"Bir açıklama benim için yeterli olacaktır."

"Ve bir açıklama alacaksın." Li mahcup görünmek için elinŞen geleni yaptı. "Ama önce lütfen izin ver, durumu bu şekilde öğrenmiş

olmanŞan ne kadar üzüntü duyduğumu söyleyeyim. Rubin asla sana

vurmamalıy^^^^

"Onun ne yapmış olduğu ile ilgilenmiyonım. Simdi ^^^yapıy or? O

laboratuvarŞa neyin peşinŞe?"

-i ^

"Bir toksin arıyor." ŞeŞi VanŞerbilt.

"Bir... " Johanson yutkundu. "Bir toksin mi?"

"Haydi, Sigur," Li ellerini kavuşturdu, "bunu barışçıl bir şekilde çözeceğimize güvenemeyiz. Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini

biliyorum —sanki arkandan iş çeviriyormuş ve güvenine ihanet

ediyormuşuz gibi ama... eh, seni yanlış yönlendirmek istemedik. Yrr

hakkında daha çok şey öğrenmek için senin barışçıl bir çözüm

üzerinde çalışman zorunluydu. Hepiniz çok iyi çalıştınız. Ama size bir silah geliştirdiğimizi söyleseydik, asla araştırmalarınızda bu kadar ileri gidemezdiniz."

"Ne silahı?"

"Savaş ve barış birbirinden tamamen farklı iki oyundur. Barış için çalışıyorsan savaş hakkında düşünmemen gerekir. Mick bansın

alternatifini araştınyor —tabii sizin araştırmalannızın yardımıyla."

"Onları öldürmek için bir toksin mi geliştiriyor?"

"Bunu yapmak için seni mi görevlendinnemizi tercih ederdin?"

dedi Vanderbilt. "O zaman ne olurdu?"

"Bekle bir dakika!" Johanson ellerini kaldırdı. "Bize verilen görev temas kurmaktı. Onları saldınlannı durdurmaya ikna etmek, onlan

yok etmek değil."

"Sen bir hayalperestsin." dedi Vanderbilt aşağılamayla.

"Ama bu hâlâ yapılabilir, Jack! Tann aşkına biz... " Johanson dehşet içindeydi. Söylenenleri aklı almıyordu.

"Yapabilirsin, ha? Nasıl?"

"Bu kadar kısa sürede o kadar çok şey öğrendik ki. Bir yolu

olmalı."

"Peki ya bir yolu yoksa?"

"Neden bize bilgi vermediniz? Bu konu üzerine tartışabilirdik. Aynı ekipte değil miyiz?"

"Sigur." Li ciddi görünüyordu. "Burada yaptığımız şey Birleşmiş Milletler'in verdiği görev ile pek uyuşmuyor. Temas kurmamız gerektiğini ben de biliyorum ve bunu zaten deniyoruz. Ama diğer taraftan, eğer düşmanın kökünü kurutursak kimselerin buna üzüleceğini sanmıyorum. Sence her iki yöntemi de dikkate almamız gerekmez mi?"

Johanson dik dik ona baktı. "Evet, ama bu maskaralıklara ne gerek vardi?"

"Çünkü yüksek komuta kademesi size güvenmiyor," dedi Li, "çünkü banşçıl çabalannızm aslında bir saldınyı sakladığını öğrendiğinizde, ortalığı velveleye verebilirsiniz. Hatta tıpkı filmlerdeki bilim davranacağınızdan korkuyorlar; kötü niyetli olsalar bile yabam yerine korumak ve incelemek isteyebilirsiniz."

"Filmler? Hani şu ordunun anlamadığı her şeyin üzeri gidip yok ettiği filmler mi?"

"Hah, bu cümlen haklı olduğumuzu gösteril ovuşturarak.

"Lütfen mantıklı ol, Sigur . . "

anları gibi yok etmek

tün silahlarıyla

i Vanderbilt göbeğini

c

o

"

"Bir filmin karakterleri gibi davranacağımızı düşündüğünüz için mi bu kadar zahmete katlandığınızı söylüyorsun?"

"Hayır." dedi Li kısaca. "Elbette hayır. Mesele sizinyrr'ı bulmaya ve onlarla irtibat kurmaya odaklanmanızı sağlamaktı."

Johanson, oda boyunca sıra sıra dizilmiş monitörleri işaret etti.

"O zaman bizi niye gözetliyorsunuz?"

"Rubin o gece bir hata yaptı." dedi Li ısrarla. "Sana vurmaya hakkı yoktu. Gözetleme sistemlerimiz sizin güvenliğiniz için. işin

askeri kısmını gizli tuttuk çünkü ekibin geri kalanını huzursuz etmek ve sizin dikkatinizi dağıtmak istemiyorduk."

"Peki çalışmalarımızın tam olarak amacı ne?" Johanson neredeyse Li'ye dokunacak mesafedeydi, dimdik gözlerinin içine bakıyordu.

"Barış yapmak mı yoksa bizi kandırarak başından beri planladığınız askeri saldırı için bilgi toplamak mı?"

"Her seçeneği düşünmemiz gerekiyordu."

"Mick, askeri seçenekte ne kadar ilerledi?"

"Umut vaat eden birkaç fikri var gibi ama sağlam bir şey yok." Li derin bir nefes aldı. "Senden uluslararası güvenlik için duyduklarını diğerlerine söylemememeni istemek zorundayım. Milyarlarca insanın

yaşamı bize bağlıyken, yaptıkları işi tehlikeye atamayız. Çok yakında her iki seçenek üzerinde de bir ekip olarak çalışabileceğiz. Sen

imkânsız gibi görüneni basardın, düşmanımıza bir yüz verdin. Mesaj

hazır olur olmaz gizliliğe gerek kalmayacak Ve hep birlikte bir silah üzerinde çalışmaya başladığımızda, umut ediyorum ki bir daha asla

— "

"Biliyor musun, Jude." diye hırladı Johanson. Artık kadına o

"kadar yaklaşmıştı ki yüzlerinin arasında neredeyse hiç mesafe

kalmamıştı. "Sana inanmıyorum. Bir kez lanet silahlarınıza

kavuşunca onları kullanacaksınız. Neler olacağını göremiyor musun?

Onlar amip Jude! Milyarlarca milyarlarca tekhücreli organizma!

Zamanın başlangıcından beri buradalar. Ekosistemimizde hangi rolü

oynadıkları konusunda hiçbir fikrimiz yok. Onları zehirlersek,

okyanuslara ne olacağını asla bilemeyiz. Onları öldürürsen, bize ne

olacağını bilmenin imkânı yok. Bunu göremeyecek kadar mı gözünüz

karardı? Yrr olmadan Gulf Stream', nasıl yeniden harekete geçirm

düşünüyorsun? Yrr olmadan solucanlardan nasıl kurtulacağız?"

"K/r'la işimiz bitince," dedi Li, "solucanları ve bakterileri halledeceğiz.

"Anlamadım? Bakterilerle savaşa mı girmek istiyorsun? Bu

gezegenin tamamı bakterilerden oluşuyorl Mikroorganizmaların soyunu mu kurutmayı düşünüyorsun? Bu kadar mı aklını kaybettin? Eğer mikroorganizmaları yok etmeyi başarırsan, bu gezegeni ölüme mahkum edersin. Dünya'yı öldüren siz olursunuz yrr değil. Birçok hayvan türünün soyu ^^k^^T^e sonra da — "

"Sonra da ne?" diye patladı Vanderbilt. "Geber erse gebersinier! Seni zavallı, kibirli, aptal, her boku bilen bilim adamı. Birkaç balığın ölmesi kimin umurunda, esas kurtulması gereken biziz — "

"Ama kurtulamayız!" Johanson artık bağırıyordu. "Anlamıyor musunuz? Bütün yaşam formları birbirine bağlıdır. Ve yrr ile savaşımıyız —onlar bizden üstün. Mikroorganizmalarla savaşmak boşuna, sıradan viral enfeksiyonlar bile bizi alt eder ama asıl mesele bu değil. insanlar bu gezegende yaşayabiliyorlar, çünkü bu gezegene mikroplar hükmediyorlar."

"Sigur... " dedi Li yalvarır bir sesle.

Johanson döndü. "Kapıyı aç," dedi, "bana kalırsa bu konuşma burada bitmiştir."

"Pekâlâ." Li dudakları sımsıkı gerilmiş bir şekilde başını salladı. "Sal, Dr. Johanson'a yolu göster."

Peak tereddüt etti.

"Kulaklarında bir sorun mu var, Sal? Dr. Johanson gitmek

istediğini belirtti."

"Fikrini değiştiremeyeceğimize emin inisin?" dedi Peak, sesi gergin ve umutsuzdu. "Belki daha sonra bunun doğru karar olduğunu

görebilirsin."

"Sadece kapıyı aç, Sal." dedi Johanson.

Peak isteksizce bir adım öne attı ve duvardaki bir düğmeye bastı.

Kapı kayarak açıldı.

"Ve diğer kapı eğer zahmet olmazsa."

"Tabii."

Johanson dışın çıktı.

"Sigur!"

Durdu. "Şimdi ne var, Jude?"

"Beni yapaklarımın sonuçlarini öngörememekle suçladın. Kim

bilir? Belki de haklısın. Ama sen de kendi harekederinin sonuçlarına katlanabileceğine emin olmalısın. Eğer diğerlerine söylersen, onların irtibat kurma çabalarını tehlikeye atarsın. Bunu biliyorsun. Belki

daha ilk baştan size yalan söylemeye hakkımız yoktu; ama sen de bizi açığa çıkarmaya hakkın olup olmadığını düşünmelisin." v

Johanson yavaşça döndü. Li kontrol odasının kapısında ayakta

duruyordu.

"Elbette çok dikkatle düşüneceğim." dedi.

"O zaman bir anlaşma yapalım. Ben bir çözüm bulana dek bana biraz zaman ver. Durumumuzu bu akşam detaylıca konuşabiliriz. Ve bu arada ikimiz de diğerine sorun çıkaracak bir şeyler yapmaz. Bu teklifle işbirliği yapabilir miyiz?"» ^^

Johanson dişlerini gıcırdattı. Gerçekleri diğerlerine a^^la^B ne olurdu? Ya Li'yi burada ve şimdi reddederse ona ne olurdu? ,

"Anlaştık," dedi,

Li gülümsedi. "Teşekkürler Sigur."

u?

c

o

Weaver

Aslında havuz güvertesinde kalmak istiyordu. Anavvak hâlâ Greyvvolf un moralini yükseltmeye çalışıyordu. Adamlardan biri için duyduğu hisler onun yanınCa kalmayı istemesine sebep olurken, Ciğerinin acısı Ca kaCını yanından ayrılmaya gönülsüz kılıyordu. O güçlü, Cevasa adamı bu kadar kederli görmekten nefret eCiyorCu. Ama Johanson'un anlattıklarını çok kaygı verici bulmuştu. ÜzerinCe CüşünCükçe, Independence'm güvertesinCe olup bitenler Saha uğursuz geliyorCu. içten içe ölümcül bir tehlike altınCa olCuklarını hissediyordu.

Rubin o ana kadar çoktan laboratuvara dönmüş olmalıydı.

"Sonra görüşürüz," CeCi, "yapacağım işler var."

Kelimeler ağzından çıktığı anda kulağına hatalı geldi. Çok sıradandı.

Anavvak kaşlarını çattı. "işler mi?"

"Ah, anlarsın ya şunlar bunlar."

Bu tür şeyleri beceremezdi. Aceleyle rampadan çıkıp koridora geçti.

Laboratuvann kapısı açıktı. içeri girCiğinCe Rubin'in Oliviera'yla konuşmakta olduğunu gördü. Tezgâhlardan birinin yanında duruyorlardı. Rubin ona döndü. "Selam. Bana bir şey mi soracaktın?"

VVeaver duvardaki bir düğmeye bastı ve kapı arkasından kapandı.

"Bana bir şeyi açıklayıp açıklayamayacağını merak eCiyorCum."

"Doğru adamı bulCun." Rubin sınttı.

"Bunu bilmek güzel." Onlara katılCı. Gözleriyle tezgâhın üstünü taraCı. Tezgâha yayılmış her türlü ekipman vardı. Bir muhafaza biriminin içinde çeşitli boyutlarda neşterler duruyordu.

"Sanırım bana niye yukanCa gizli bir laboratuvar olduğunu, orada ne halt ettiğini ve neCen Şigur'u bayılttığını rahatlıkla anlatırsın?"

Hangar

Johanson öfkeden kuduruyordu. O kadar kızgındı ki De yapacağını

bilemiyordu, bu yüzden koşarak hangar güvertesine gitti ve duvarı

inceledi. Hafızası kapının tam olarak nerede olduğunu biliyordu ama

gizli bir geçitten Aramak boşunayCı. Li, zaten laboratuvann varlığını kabul etmiş Johanson işin ucunu bırakmaya hazır CeğilCi.

Aniden çelik perdenin boyasında uzun pas izleri gördü. Ya da

orada

olduklarını fark etmişti ama soyulan boya ve paslanma gemilerde

sıradan bir şey olduğu için daha önce ilgisini çekmemişti. Yepyeni bir savaş gemisinde pasın ne işi vardı?

695

Birkaç adım geri gitti. Soldaki borular çelik perde boyunca

yükseliyor ve uzun bir pas izi yapıyordu. Onların üzerinde bir sigorta kutusu vardı, etrafı soyulan boyayla kaplıydı.

Kapıyı bulmuştu.

inanılmayacak kadar iyi gizlenmişti. O kadar kararlı bir şekilde

aramasaydı, asla bulamazdı. "VVeaverTa birlikte daha önce

aradıklarında bile, sanat eseri sayılabilecek bu aldatmacaya

kanmışlardı. Hâlâ hatlarını bulamıyordu, sadece kapıyı gizleyen,

görünüşte gelişigüzel detayları seçebiliyordu.

VVeaver!

RubinTe konuşmuş muydu? Li'ye verdiği söze uygun olarak onu

geri mi çağırsaydı?

Nefes nefese boş güvertede volta attı, ne yapması gerektiğinden

emin değildi. Birden gemi gözüne bir hapishane gibi göründü. San

ışıklarıyla loş hangar bile sanki üzerine üzerine geliyordu.

Düşünmesi lazımdı.

Uzun adımlarla aracın sancak kısmına yürüdü ve asansöre bindi.

Ani rüzgâr giysilerini ve saçlarını havalandırdı. Denizin çalkantısı giderek artıyordu. Saniyeler içinde yüzü sıçrayan sularla kaplanmıştı.

Platformun kenarına giderek aşağıya, Grönland Denizi'nin ay

ışığmdaki huysuz manzarasına baktı.

Ne yapacaktı?

Kumanda

Odası

Li monitörlerin önünde dikiliyordu. Johanson çelik perdeyi inceler

ve öfkeyle güvertede volta atarken onu izledi.

"Anlaşmayla ilgili o saçmalık da neydi?" diye homurdandı

Vanderbilt. "Gerçekten akşama kadar çenesini kapalı tutacağına

inanmıyorsun, değil mi?" "Tutarsa hiç şaşmam." dedi Li. "Peki ya tutmazsa?"

Johanson hangar güvertesinden asansöre giderek gözden kayboldu.

döndü. "Ne gereksiz bir soru, Jack. Sorunu çözeceksin. Hemen."

"Bir dakika durun," diye itiraz etti Peak, "anlaştığımız şey bu değ^

"Çözmek derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Vanderbilt _ ^

"Çok iyi biliyorsun." dedi Li. "Demek istediğim bizi sorun^^^^^n kurtar. Fırtına yaklaşıyor. insanlann bu havada dışında dolanmanın

^^I^lllf olduğunu bildiklerini zannedersin. Ama ani bir rüzgârla... "

"Hayır," dedi Peak başını sallayarak, "böyle bir karar vermedik...

" "Kapa çeneni, Sal."

"Jude, onu birkaç saaüiğine bir yere küiüeyebiliriz. ^^ ihtiyacımız olan o kadar."

Li onu duymuş gibi davranmaya dahi zahmet etmedi. "işini yap

Jack." dedi Vanderbilt'e. "'Ve onu bizzat yap." Vanderbilt sırıttı.

"Zevkle bebek."

Laboratuvar

Oliviera'nın uzun suratı daha da uzamıştı. Önce Weaver'a, sonra

Rubin'e baktı.

"Eee?" dedi Weaver.

Rubin'in yüzü soldu."Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Mick, beni dinle." Weaver onunla masa arasına girdi ve neredeyse dost canlısı bir tavırla omzuna elini koydu. "Ben konuşmayı pek beceremem. Kısa, kesin sohbetleri severim. Şimdi neden baştan

başlamıyoruz? Bu sefer beni mazeretlerle sıkma. Tam üzerimizde bir

laboratuvar var. Oraya hangardan çıkabiliyorsun. Elbette kapı gayet

iyi gizlenmiş ama Sigur seni girip çıkarken gördü. Ve sen de ona arkadan saldırdın. Öyle değil mi?"

"Tahmin etmeliydim." Oliviera, hor gören bir tavırla Rubin'e baktı.

Biyolog VVeaverTn sıkıca tutan elinden loırtulmaya çalıştı ama beceremedi. "Hiç böyle bir saçmalık duymadım —ben asla... Hayır!"

Weaver, boşta kalan eliyle bir neşteri kavramıştı. Ucunu adamın atardamarına bastırdı. Rubin geri kaçmaya çalıştı. Weaver bıçağı adamın derisine biraz daha batırdı ve kaslarını gerdi. Biyolog kıskacı içinde hapsolmuştu. "Aklını mı kaçırdın?" diye inledi. "Ne yaptığını zannedi — "

"Mick, ben senin gibi hanım evladı değilim. Ve düşündüğünden daha güçlüyüm. Küçük bir kızdım, bir kediyi okşarken yanlışlıkla ezerek öldürmüştüm... Çok korkunç, değil mi?Yani bana ne söylediğine dikkat etsen iyi olur... Seni okşamayı hiç istemem."

Vanderbilt

Vanderbilt, Johanson'u öldürmek için bir arzu duymuyordu ama onu canlı tutmak için özel bir sebebi de yoktu. Komik bir şekilde adamdan hoşlanıyordu ama bunun konuyla ilgisi yoktu: görevini almıştı ve emirleri açıktı. Johanson, bundan böyle bir güvenlik riski oluşturmayacaktı.

Yanında Floyd Anderson vardı. Independence 'taki pek çok kişi gibi

birinci subayın da ikili bir görevi vardı. Eğitimini donanmada almış olsa da, CIA'e sadıktı. Buchanan ve mürettebattan birkaçı dışında, güvertedeki hemen hemen herkes gibi CIA'in kara kaplı defterine kayıtlıydı. Anderson daha önce Pakistan ve Körfez Savaşı'nda gizli operasyonlarda bulunmuştu. iyi bir ajandı.

c

o

Ve bir katil.

Vanderbilt olaylann gidişatını düşündü. Son ana kadar karşılarında teröristlerin olduğu fikrine inanmıştı ama artık Johanson'un başından beri haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onu öldürmek yazık olacaktı, özellikle de bu Li'nin fikri olduğu için. Vanderbilt, mavi gözlü cadıya tahammül edemiyordu. Li paranoyaktı, üçkağıtçıydı ve düzenbazdı. Ondan nefret ediyordu ama yine de kadının sinsi acımasızlığında bir mantık hatası bulamıyordu. Çılgın olabilirdi ama haklıydı. Ve bu konuda da haklıydı.

Birden Johanson'u Li hakkında Nanaimo'da uyardığını hatırladı.

Kadın deli. Capisce?

Belli ki Johanson anlamamıştı.

Kimse ilk bakışta anlamazdı. Li'nin kusurunu görmek zordu:

kadının her yerde komplolar görmesi ve takıntılı hırsı onu aşırı t epki vermeye zorluyordu. Yalan söylüyor, aldatıyordu ve hedefine

ulaşmak için herkesi, her şeyi kurban etmeye hazırdı. Başkan'ın

gözdesiydi ve Başkan bite kadının gerçek yüzünü göremiyordu.

Dünyanın en güçlü adamı kiminle dans ettiğini bilmiyordu.

Hepimiz dikkat ermeliyiz, diye düşündü Vanderbilt. Ta ki zamanı

geldiğinde birisi silahı kapıp sorunu çözene dek.

Koridorlarda aceleyle ilerlediler. Dış platformda dolanan Johanson

onlara bir kıyak çekiyordu. Deli kan ne demişti. Âni bir rüzgârla...

Kumanda

Odası

Li konsollardan birine çağrıldığında, Vanderbilt odadan daha yeni

çıkmıştı. Masadaki adam monitörü işaret etti. "Laboratuvarda

eğlence var anlaşılan." dedi.

Li olayı ekranda seyretti. VVeaver, Oliviera ve Rubin bir araya

toplanmış, ayakta duruyorlardı. VVeaver bir kolunu Rubin'in

omzuna atmıştı ve onu göğsüne bastırıyordu. Bu ikisi ne zamandan

beri bu kadar yakın arkadaş olmuşlardı ki?

"Sesi aç." dedi Li.

VVeaverTn konuştuğunu duydular. Sesi alçaktı ama netti. Gizli

laboratuv ilgili Rubin'i sorguluyordu. Daha yakından bakınca

Rubin'in gözlerinin korku dolu olduğu ve VVeaverTn ışıkta parlayan

bir şeyi elinde tuttuğu görülüyordu. Her ne ise, rahatsız edecek kadar Rubin'in boğazına yakındı.

Li yeteri kadar görüp duymuştu. "Sal, yanına makinah tüfeği olan üç adam al, hemen şimdi. içeri giriyoruz."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Peak. r

"Düzeni sağlamayı." Ekrandan uzaklaşarak kapıya ilerledi.

"Sorduğun soru,

c

o

uvarla uvarla

bize iki saniyeye mal oldu. Biraz daha vakit kaybedersen, Sal, seni

kendim vururum. Adamlarını topla. Bir dakikan var. Sonra

VVeaver'a haddini bildireceğiz. Bilim insanlarının av yasağı bitti

artık."

Laboratuvar

"Seni aşağılık piç-4curusu," dedi Oliviera, "Sigur'u bayılttın.

Aklından ne cehennem geçiyordu?"

Rubin'in gözlerinde kör bir panik vardı. Gözleriyle tavanı taradı.

"Bu doğru değil, ben — "

"Kameraları arıyorsan zahmet etme, Mick," dedi Weaver yumuşak bir tonda. "Birileri buraya gelene kadar ölürsün."

Rubin titremeye başladı.

"Sana bir kez daha soracağım Mick, yukarıda neler oluyor!"

"Bir toksin geliştirdik." diye kekeledi.

"Toksin mi?" diye tekrarladı Oliviera.

"Senin çalışmandan yararlandık, Sue. Demek istediğim, senin ve

Sigur'un tabii ki. Siz bir kez feromonun formülünü çıkarınca,

istediğimiz kadannı üretmemizin önünde bir engel kalmadı ve... Ee...

Onu radyoaktif bir izotopla birleştirdik."

"Ne yaptınız?"

"Feromonu zehirledik —yrr hücreleri, aradaki farkı anlayamıyor.

Bazı denemeler yaptık ve—"

"Yani orada bir tane daha mı derin deniz odası var?"

"Sadece küçük bir tane... Karen, lütfen. Bıçağı kaldır. Bu gereksiz.

Her şeyi görebiliyor ve duyabiliyorlar."

"Konudan sapma," dedi Weaver, "sonra ne oldu?"

"Şey, feromon kusurlu yrr hücrelerini öldürüyor. Belli bir türdeki özel reseptörleri olmadığı için ölüyorlar, tıpkı Sue'nun söylediği gibi.

Programlı hücre ölümünün yrr biyokimyasının bir parçası olduğunu

anladığımızda, sağlıklı ırr'larda da bunu tetiklemenin bir yolunu

bulmamız gerekiyordu."

"Feromon vasıtasıyla mı?"

"Tek yolu bu. DNA'yla doğrudan oynayamıyöruz çünkü henüz

genomu olarak çözemedik ve bunu yapmak yıllar sürecektir.

Dolayısıyla koku madd ile yrr'm fark edemeyeceği bir radyoaktif

izotopu birbirine bağliC

"Peki bu izotop ne işe yarıyor?"

"Özel reseptörün koruyucu etkisini devre dışı bırakıyor. .Yi^i

ölümcül. Sağlıklı hücreleri de öldürebiliyor." * /^PV^

irimiz bu

laddl^îSi^

addesi

"Neden bize söylemediniz?" diye sordu Oliviera.

sevmiyoruz. Belki birlikte bir çözüm üretebilirdi

"Hiçb

yaratıkları

c

o

"Li'nin kendi planlan var." diyebildi Rubin.

"Ama işe yaramayacak."

"Yaradı. Denedik bile."

"Bu delilik Mick! Ortalığa ne saldığınızı bilmiyorsunuz. Ya yrr'm soyunu tüketirseniz? Gezegenin yüzde yetmişini onlar kontrol ediyorlar. Zamanın başlangıcından beri var olan karmaşık bir biyoteknolojiyi sürdürüyor, diğer yaratıkların, tahminen bütün deniz yaşamının içine giriyor ve onları yönlendiriyorlar. Peki ya denizlerdeki metan ya da karbon dioksiti onlar yok ediyorsa? Onları tamamen öldürürseniz bu gezegene neler olacağını hiçbirimiz bilemeyiz."

"Ama neden hepsi ölsün ki?" diye sordu VVeaver. "Toksin sadece birkaç hücreyi öldürmüyor mu? Ya da bir kolektifi?"

"Hayır, bir zincirleme reaksiyon başlatıyor." Rubin artık hırıldıyordu. "Programlanmış hücre ölümü. Bir kez bileşmeye başladıklarında, kendi kendilerini yok ediyorlar. Feromon onlara bir kez yapışmaya görsün, iş bitiyor. Bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Yrri yeniden kodluyoruz. Ölümcül bir virüs gibi. Hepsi birbirine bulaştırıyor."

Oliviera Rubin'in yakasına yapıştı.

"Bu denemeleri durdurmanız gerek." dedi aceleyle. "Bu yolun çıkışı yok. Lanet olsun, Mick, Dünya'nın gerçek hakiminin onlar olduğunu anlamıyor musun? Onlar Dünya'nın ta kendisi! Bir tür süperorganizma. Zeki okyanuslar. Nasıl bir şeye bulaştığınızın farkında bile değilsiniz."

"Peki ya toksini kullanmazsak?" Rubin çatlak bir sesle güldü.

"Bana ekosistemle ilgili o zırvalan anlatma. Hepimiz öleceğiz işte, olacağı bu. Bir sonraki tsunamiyi mi beklemeliyiz sence? Ya da aşırı metan sahnımı yüzünden kavrulmayı? Belki de yeni bir buzul

çağını?"

"Buraya geleli daha bir hafta bile olmadı ama daha şimdiden irtibat sağladık." dedi VVeaver. "Neden bir anlaşma için uğraşmayalım?

"Çok geç." Rubin'in sesi bir gıcırtı gibiydi.

VVaver'ın gözleri duvara ve tavana kaydı. Li veya Peak içeri

dalmadan önce ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu. Belki de

Vanderbilt geliyordu. Fazla sürmezdi. "Ne demek çok geç?"

"Çok geç!" diye çığlık attı Rubin. "îki saatten az bir süre i sini salıyoruz."

"Aklınızı kaçırmışsınız." diye fısıldadı Oliviera.

"Mick," dedi VVeaver, "bana bunu nasıl yapacağfnızı tam anlatman

gerek. Yoksa elim kayabilir."

"Yetkim yok—"

"Çok ciddiyim."

Rubin baştan aşağı titriyordu.

"Deep/light 3'^ ki

ki iki to

c

o

orpidoyu kullanacağız.

Radyoaktif feromonu füzelerin içine yerleştirdik." "Denizaltına yüklendiler mi?" "Hayır. Yüklemeyi yapmak benim işim ve — "

"Onları dibe kim indiriyor?" "Li ile birlikte gideceğiz." "Kendi mi gidecek?"

"Bu onun fikri. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyor." Rubin gülümsemeyi becerdi. "Onu durduramazsın, Karen. Yapabileceğin

hiçbir şey yok. Bu gezegeni asıl biz kurtarmaya çalışıyoruz. insanlar bizim adımızı hatırlayacak—"

"Kapa çeneni, Mick." Weaver onu kapıya doğru iteklemeye

başlamıştı. "Beni laboratuvarına götürüyorsun. O toksin hiçbir yere gitmeyecek. Senaryonuz şu anda değişti."

Havuz

Güvertesi

"KarenTa aranızda bir şeyler mi var?" diye sordu Greywolf

kasalara malzeme yerleştirirken.

Anavvak şaşırmıştı. "Eee, pek sayılmaz."

"Sayılmaz derken?"

"Benim bildiğim kadarıyla sadece iki iyi arkadaşız."

Greyvvolf ona şöyle bir baktı. "içimizden en azından birinin işleri doğru dürüst halletmesinin vakti gelmişti." dedi.

^"Ya benimle ilgilenmiyorsa?" Anavvak bunu söylediği anda neyi itiraf ettiğini fark etti. "Bu tür işlerde umutsuz vakayım, Jack."

"Belli," dedi Greyvvolf alayla, "yaşayanların alemine katılman için babanın ölmesi gerekti."

"Hey... "

"itiraz etme, doğru söylediğimi biliyorsun. Neden onun peşinden gitmiyorsun? Belli ki seni istiyor."

"Buraya seni görmeye geldim, Karen için değil."

"Buna minnettarım. Şimdi git."

"Tanrı aşkına, Jack. içine kapanmayı bırak artık. Haydi ayakl^^n yü dönüşmeden bir yürüyüşe çıkalım."

"Yüzgeç bana uyar."

Anavvak ne yapacağını bilemez bir halde tünele baktı. Tabii ki

VVeaverTn ardından gitmek için sabırsızlanıyordu ve bu sadece biraz

evvel itiraf ettiği gibi kadından hoşlandığı için değildi. VVeaverT

rahatsız eden bir şeyler olduğuna emindi. Kadın heyecanlı ve gergin

görünüyordu..^Opa JohansonTa ilgili anlattıklarını düşünmeden

edemiyordu.

rdu. Ona

"Tamam o zaman, burada kendi kendine çürü," dedi Greyvvolf a,

"ama fiknni değiştirirsin gelip beni bul."

Havuz güvertesinden çıkıp laboratuvara doğru yürüdü. Kapı

kapalıydı. Öylece içeri girmeyi düşündü. Belki Johanson oradaydı. Sonra vazgeçip esrarengiz duvara bakmak için hangar güvertesine doğru ilerledi.

Bölmeye girerken göz ucuyla VanderbiltTe Anderson'un asansör platformunun orada gözden kaybolduklarını gördü.

Aniden huzursuzlandı. Orada ne karıştırıyorlardı?

Ve VVeaver nereye kaybolmuştu?

Abis

Güçlü bir günbatısı rüzgârı havada uğuldadı. Kutuptaki buz Örtülerinden geliyor Independence'm gövdesine çarpan beyaz taçlı dalgaları yaratarak denizin üzerinde sıcaklık namına ne kaldıysa emiyordu.

Okyanus yüzeyinin çalkantılı sularının altında girdaplar ve türbülanslar oluşuyordu ama derinlere inildikçe sular sakinleşiyordu. Burada aylar önce içindeki tuzla ağırlaşmış buz gibi soğuk su, denizin dibine çağlayanlar gibi çökmekteydi. Acı soğuk hâlâ hakimiyetini sürdürüyordu, ancak bir süredir sıcaklık etkisine maruz bırakılarak hızla eriyen kutup buzlarının tatlı suyu denize karışıyordu. Denizlerin akciğeri olarak da tanımlanan ve oksijen zengini soğuk suyu derinliklere taşıyan Kuzey Atlantik Akıntısı yavaş yavaş duruyordu. Termohalin dolaşımı™ durmuş ve tropiklerden gelip sıcaklık taşıyan

akıntı kurumuştu.

Ama henüz tam anlamıyla durmamıştı. Dibe çöken su sütunları

artık tespit edilemiyor olsa bile, az bir miktar soğuk su hâlâ yavaşça derinliklere sızmaktaydı. Okyanusun karanlık durgunluğunda,

Grönland havzasının yüzlerce, binlerce metre dibine inene kadar

metre metre çöküyorlardı.

Üç buçuk kilometre derinlikte, çamurlu deniz tabanının hemen

üzerinde, zifiri karanlık koyu mavi bir parıltıya dönüşüyordu.

Devasa bir alana yayılmıştı: bulut formunda değildi, ince duvarlı ve bor biçimliydi; jölemsi maddeden oluşan sayısız ayak zemine sıkı sıkı tutunmuştu. Borunun içinde dokunaç gibi milyonlarca uzantı eşit

aralıklarla 'sıralanmıştı, ritmik olarak dalgalanan bir çayırı

andırıyordu. Büyük bir nesneye doğru beyazımsı bir maddeden

büyük topaklar üzerlerinde ilerliyordu. Mavi parıltı, ancak bu

nesnenin hatlarını gösterecek kadar güçlüydü ve görünen iki açık

kubbeden ibaretti. Deep/light, belli bir açıyla çamurlu zeminin

üzerinde sabit duruyordu.

Organizma, bir süredir denizaltını donmuş beyaz topaklarla

yüklüyordu ve

u.

O

gemi neredeyse dolmuştu. işlem bitti. Borunun bir bölümü ayrılarak gemiye doğru battı ve onun dış yüzeyini kaplamaya başladı. Gövdenin etrafındaki transparan madde kasılarak sıkıştıkça kozayı kapadı. Parlayan mavi tabakalar yayıldı ve birleşerek denizaltını jölenin içine hapsettiler. Uzun ince bir boru ona doğru ilerledi ve nabız gibi atmaya başladı. içinden su pompalanıyordu. Oraya ait olmayan bir su. Jöleden oluşan zarif boru suyu, denizaltının üzerinde asılıymış gibi duran ve Norveç kıta sahanlığındaki bir çamur volkanının içinden gelen sıcak suyla dolu devasa bir organik balondan çekiyordu. Aslına bakılırsa, içindeki daha sıcak ve hafif su yüzünden balonun yüzeye doğru yükselmesi gerekirdi ama ağırlığı onu sabit tutuyordu.

Sıcaklık geminin etrafına sarılmış jöle kesesinde toplanıyordu.

Beyaz yumrular anında tepki verdi. Saniyeler içinde hidratların donmuş kristal kafesleri eridi. içlerinde sıkıştırılmış metan, sanki bir patlama gibi hızla, eski hacminin yüz altmış dört katına kadar genişleyerek Deepflighti gazla doldurdu ve jöle kabuğu davul gibi gerene dek şişirdi. Jöleden oluşan koza boıudan ayrıldı ve kapandı.

Kaçamayan gaz, başta yavaşça, sonra etrafındaki basınç azaldıkça hızlanarak yukarı yükseldi. Gaz, koruyucu kozası ve denizaltı kurşun gibi yüzeye fırladılar.

Laboratuvar

Tek kolu Rubin'e sarılmış ve diğer eli adamın boğazındaki neşteri

tutan VVeaver öne ilerledi ama çok uzağa gidemedi. Laboratuvann

kapısı kayarak açıldı. Ağır silahlı üç asker fırtına gibi içeri dalıp nişan aldılar. VVeaver, Oliviera'nın dehşet içinde çığlık attığını duydu.

Durdu ama Rubin'i tutmaya devam etti.

Li arkasında Peak ile birlikte laboratuvara girdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Karen."

"Jude," dedi çatlak sesiyle Rubin, "zamanı gelmişti. Şu manyağı üzerimden alın."

"Sessiz ol." diye hırladı Peak. "Sen olmasaydın bu duruma düşmeyecektik."

Li gülümsedi. "Karen," dedi, "biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun?"

"Mick'in söylediklerine bakılırsa... Hayır."

"Peki ne söyledi?"

"Ah, çok yardımcı oldu. Öyle değil mi, Mick? Bize bilmemiz şeyi anlattı."

"Yalan söylüyor." diye tısladı Rubin.

%

z gereken her idolar ve Deepflight

"Hımm... Zincirleme reaksiyonlar, toksinlerle dolu torpi^lar ve Deepflight 3. Ah, bir de ikinizin önümüzdeki birkaç saat içinde bir

gezi planladığınızı söyledi."

703

O

"Cık cık cık." Li bir adım öne çıktı. VVeaver Rubin'i sıkıca tuttu ve onu tezgâhın arkasında kıpırdamadan duran Oliviera'ya doğru geri

çekti. Oliviera'nın elinde hâlâ içinde feromon örnekleri olan test tüpü vardı.

"Mick Rubin muhtemelen dünyadaki en iyi biyologlardan biri,"

dedi Li, "sorunu şu ki, her zaman kendini kanıtlamak zorunda

hissediyor. Ünlü olmak için her şeyini verir. Bu yüzden çenesini

tutmak onun için bu kadar zor. Onu mazur görmeniz gerek. Mick, bir

parça ünün tadına varmak için kendi ninesini bile satar." Durdu.

"Ama önemi yok. Ne planladığımızı biliyorsunuz, yani sebeplerimizi de anlıyorsunuz. işlerin bu noktaya gelmemesi için elimden geleni

yaptım ama sanırım artık herkes sırrımızı biliyor, yani bana başka

bir seçenek bırakmadınız."

"Aptalca bir şey yapma, Karen." diye yalvardı Peak. "Adamı bırak gitsin."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

"Ona hâlâ ihtiyacımız var. Eğer onu serbest bırakırsan, daha sonra seninle oturur konuşuruz."

"Zaten gereğinden fazla konuşuldu." Li tabancasını çekerek VVeaver'a nişan aldı. "Onu bırak, Karen, yoksa seni vururum. Bir daha

uyarmayacağım."

VVeaver tabancanın küçük namlusuna baktı. "O kadar ileri

gidemezsin." dedi.

"Gerçekten mi?"

"Bunun için bir sebep yok."

"Hata yapıyorsun, Jude." dedi Oliviera boğuk sesiyle. "Toksini kullanamazsınız. Mick'e zaten anlattım, çünkü... "

Li dönerek Oliviera'ya nişan aldı ve tetiği çekti. Bilim kadını

tezgâha çarpıp kayarak yere düştü. Test tüplerinin mahfazası elinden düştü. Bir an için şaşırmış görünerek göğsündeki yumruk

büyüklüğündeki deliğe baktı ve soma gözünün feri söndü.

"Hayır!" diye çığlık attı Peak. "Tanrı aşkına, ne halt ediyorsun? "

Tabanca yine VVeaver'a dönmüştü.

"Şimdi bırak onu." dedi Li.

Güverte

Asansörü

"Dr. Johanson!"

atformdan ona itf^^dan ona

Johanson olduğu yerde döndü. Vanderbilt ve Anderson doğru

geliyorlardı. Anderson heyecansız ve ilgisiz görün kara gözleri uzakta bir şeye kilitlenmişti. Vanderbilt ise "Sanırım bize epey kızdıa." dedi.

jT /V

Tavrında samimi bir hava vardı. Johanson adamların yaklaşmasını

platformdan ona ünüyordu. Düğme gibi parlıyordu.

Johanso^ »ı

c

o

seyrederken kaşlarını çattı. Platformun uzak ucunda, kenarından

hemen birkaç metre içeride duruyordu. Kuvvetli rüzgâr yüzüne

çarpıyor, altında dalgalar çarpışıyordu. Adamları görmeden önce

içeri girmeyi düşünüyordu. "Buraya neden geldin Jack?"

"Belli bir sebebi yok." Vanderbilt özür diler gibi bir hareket yaptı.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Tüm bunlar çok gereksiz.

Kavga etmememiz gerekirdi. Bu iş tümden saçmalık."

Johanson cevap vermedi. Vanderbilt ve Anderson yaklaşıyorlardı.

Kenara doğru bir adım attı. iki adam durdu.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordu Johanson.

"Daha önce sana karşı kaba davrandım," dedi Vanderbilt, "özür dilerim."

"Bu çok zarifçe, Jack. Özrün kabul edildi. Yardım edebileceğim

başka bir şey var mı?"

Vanderbilt fırtınayı karşısına aldı. Seyrelen san saçları rüzgâr

altındaki ot tarlaları gibi dalgalanıyordu. "Burası da cidden soğukmuş." dedi öne ilerleyerek. Anderson onu takip ediyordu. ikisinin arasında bir mesafe oluştu. Sanki Johanson'u çembere alıyorlarmış gibi görünüyordu. Artık Johanson'un yana kaçabileceği veya aralarından sıyrılabileceği bir alan kalmamıştı.

Yapmaya çalıştıkları şey o kadar barizdi ki, Johanson şaşırmadı bile. içi korkuyla dolmuştu, korku ve ümitsiz bir öfkeyle.

Düşünmeden kenara doğru bir adım daha attı ve hata ettiğini fark etti. Artık platformun kenarına çok yakındı. Ani bir rüzgâr onu ağlara veya suyun içine savurabilirdi. "Jack," de'di yavaşça, "herhalde beni öldürmeyi planlamıyorsunuz?"

"Bunu da nereden çıkardın?" Vanderbilt saf bir şaşkınlık taklidi yaptı. "Sadece konuşmak istiyorum."

"O zaman neden Anderson'u da getirdin?"

"Ah, o da buralardaydı. Tamamen tesadüf. Düşündük ki — "

Johanson Vanderbilt'e doğru fırladı, eğildi ve sağa doğru atıldı. Kenardan uzaklaşmıştı. Anderson ona doğru sıçradı. Bir an için doğaçlama taktiği işe yaramış gibi göründü ama sonra Johanson birilerinin onu tutup geri çektiğini hissetti. Anderson'un yumruğu ona doğru uçtu ve yüzüne indi.

Düştü ve platform boyunca kaydı.

Yardımcı kaptan acele etmeden ona doğru yürüdü. Güçlü koltuk

altlarında kayboldu ve onu havaya kaldırdı. kavrayışını

parmaklarıyla gevşetmeye çalıştı ama bu betonu tutmak gibiydi.

Ayakları yerden kesildi. Anderson onu Vanderbilt'in denize bakarak

beklediği kenaradoğru taşırken çılgın gibi tekmeler savurdu. ^ Vl

"Bugün deniz cehennem gibi." dedi CIA ajanı. "Umanm seni şimdi aşağı atarsak alınmazsın, Dr Johanson. Korkarım biraz yüzmen

gerekecek." Dişlerini göstererek sınttı. "Ama korkma, çok uzağa gitmene lüzum yok. Su epey soğuk,

CN

Güçlü elleri Johanson^m^ Johanson An^^.rsoyun

c

o

itmene lü

en fazla iki derece. Oldukça kolay ve rahat olacak. Her şey

sakinleşecek, hislerin kaybolacak, kalp atışların yavaşlayacak—"

Johanson bağırmaya başladı. "Yardım edin!" diye çığlık attı.

"imdat!"

Ayaklan kenardan aşağı sallanıyordu. Altında ağ vardı ve

platformdan sadece iki metre kadar ileri çıkıyordu. Yeteri kadar uzak değildi. Anderson, onu rahatlıkla üzerinden aşırtabilirdi.

"i-m-d-i-t!"

Anderson'un inlediğini duydu. Aniden platformun zeminini altında

hissetti. Anderson sırt üstü yere yıkılıp onu da beraberinde çekerken gökyüzünü gördü ve sonra adam onu bıraktı. Johanson bir kenara

yuvarlanarak ayağa sıçradı. "Leon!" dedi soluk soluğa.

Önünde acayip bir manzara vardı. Anderson ayağa kalkmaya

çalışıyordu. Anavvak ona arkadan sarılmıştı ve ceketini

çekiştiriyordu. Yere birlikte düşmüşlerdi. Şimdiyse Anavvak adamı

bırakmadan altından kalkmaya çalışıyordu.

Johanson araya girmek üzereydi.

"Dur!"

Vanderbilt yoluna çıktı. Elinde bir silah vardı. Yavaşça sırtı çıkışa dönük şekilde durana dek yerdeki vücutların arasından ilerledi.

"iyi deneme." dedi. "Ama artık yeter. Dr Anavvak, lütfen Bay Anderson'u bırakın da buraya gelsin. O sadece işini yapıyor."

Anavvak gönülsüzce Anderson'un başlığını bıraktı. ikinci kaptan

ayağa fırladı. Rakibi ayağa kalkana kadar beklemeden sanki bir çuval gibi onu havaya kaldırdı. Bir an sonra Anavvak'ın vücudu kenara

doğru uçuyordu.

"Hayır!" diye kükredi Johanson.

Anavvak güverteye düşüp platformun tam kenarına kadar kaydı.

Anderson başmı Johanson'a çevirdi. Bir kolu öne fırlayarak onu

yakaladı ve yumruğunu midesine sapladı. Johanson'un nefesi kesildi. Midesine bir acı dalgası yayıldı. Bir çakı gibi ikiye katlandı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Acı neredeyse dayanılmazdı.

Rüzgâr saçlarını karıştırırken çömelip öğürerek Anderson'un on^ yumruklamasını bekledi.

o

DÖRDÜNCÜ BOLUM

BATIŞ

Araştırmalar gösteriyor kî, insanlar belli bir alt ya da meta-seviyedekinin ötesinde zekâyı tanıma yeteneğine sahip değiller. Bizlerin, zekâyı fark edebilmemiz için onun bizim davranış kalıplarımıza oturması gerekiyor. Bu çerçevenin dışında işleyen bir zekâ ile karşılaştığımızda —örneğin mikro düzeyde —onu algılayamıyoruz. Benzer bir şekilde, eğer bizden çok daha üstün bir zekâ, bizim çok ötemizde bir zihin ile temas kurarsak, onun mantığı bizi aşacağı için sadece kaos görebileceğiz. Daha yüksek bir zekânın, insan kavrayışının ötesindeki parametrelerle aldığı kararlar bizim zekâmız için anlaşılmaz olacaktır. Bir köpeğin bizi nasıl gördüğünü hayal edin. Köpeğe göre insan bir zihin değil, itaat edilmesi zorunlu bir güçtür. Onun bakış açısına göre insan davranışları anlamsızdır,

çünkü bizim davranışlarımız köpek algısının kavrayamayacağı

fikirlere dayanır. Bu açıdan bakarsak, eğer Tanrı varsa, onun

zekâsını kavrayamazdık çünkü ilahi düşünceleri bizim için anlaması

olanaksız, çok fazla sayıda faktörü ihtiva edecekti. Bu nedenle, Tanrı kaosun bir gücü olarak görünecekti ve tabii böylece bırakın bir

savaşı, bir futbol maçını bile yönetmesini istemeyeceğimiz bir varlık olacaktı. Bu türden bir varlık insan algısının sınırlarının çok ötesinde olurdu. Ve bu da şu soruyu ortaya çıkarıyor: bir meta-varbk olan

Tanrı, daha alt seviyedeki insanın zekâsını fark edebilir mi? Belki de eninde sonunda petri kabındaki bir deneyden ibaretiz...

SaTnarrtha Crovve,

, Günlü

c

o

üilüker''-^

i

Deep/light

Anderson'un yumruğu hiç gelmedi.

Birkaç saniye önce Independence mürettebatı kırmızı alarma

geçmişti: yunuslar bilinmeyen bir nesne bildirmişlerdi. Şimdi artık

geminin sonar sistemleri de objeyi tespit etmişlerdi. Belirlenemeyen bir boyut ve şekilde bir şey hızla yaklaşıyordu. Bir torpido gibi ses çıkarmıyordu ve sonarda onu fırlatmış olabilecek bir şey

görünmüyordu. Mürettebatı ve konsolların başındakileri huzursuz

eden ise, hızlı ve sessiz gelişi değil, yukarı doğru dimdik üzerlerine gelmesiydi. Yuvarlak, mavimsi bir lekenin karanlıktan sıyrılmasını

monitörlerden seyrettiler. Yüzeyi dalgalanan bir küre hızla onlara

doğru yaklaşıyordu, en az on metre çapındaydı ve ekranlarda gittikçe büyüyüp şekilleniyordu.

Buchanan, ateş etme emrini verdiğinde zaten artık çok geçti.

Küre tam gövdenin altında patladı. Yolculuğunun son birkaç

dakikasında, içindeki gaz genleşmeye devam etmiş ve yükselişini

hızlandırmıştı. Yukarı doğru hızla ilerlerken, kozasının ince jöle

derisi yırtılma noktasına kadar gerilmiş, sonra da baştan aşağı

yarılarak açılmıştı. Artıkları suda asılı kalmıştı. Gaz yukarı doğru yoluna devam etmiş, dörtgen bir nesneyi beraberinde yüzeye taşımıştı.

Kendi ekseninde dönen kayıp Deep/light, Independence 'a doğru

hızla savrulup ona pruvadan çarpmış ve torpidolarını geminin

gövdesine gömmüştü.

Sonsuzluk gibi bir an geçti.

Sonra patlama oidu.

4Î-

o

Köprü

Dev gemi sarsıldı.

Felaketin geldiğini gören Buchanan harita masasına tutunarak zar

zor ayakta kalmayı becerdi. Onun kadar şanslı olmayan diğerleri yere kapaklandılar. Ada'nın altındaki kumanda odalarında sallantı o denli büyüktü ki monitörler çatladı ve ekipman parçaları havaya savruldu.

CiC'de Crovve ve Shankar koltuklarından fırladılar. Saniyeler içinde geminin her yerine kaos hakim olmuştu. Çalmaya başlayan alarm

sirenlerinin sert sesi, bağırışlar, koşturan ayak sesleri, çarpışma, uğuldama ve bir kattan ötekine, koridorlar boyunca yayılan

karmaşaya karıştı.

Çarpışmadan sonra saniyeler içinde makina ve soğutma

dairelerinde teknisyenler ölmüştü. Cephanelik ve iki tane LM 2500

gaz türbininin olduğu makina dairesinin olduğu noktada, gövdenin

dışından geminin içine doğru devasa bir krater açılmıştı. Açık yarık yirmi metre uzunluğundaydı. Su bir tufan gibi içeri akıp, patlamadan sağ kurtulanları öldürüyordu. Kaçmaya çalışanlar kilitli kapılarla

karşılaşmıştı. Independence"ı kurtarmanın tek yolu, hasar alan

yerlerdeki insanları öfkeyle kuduran su ile hapsederek, taşkın suyun geminin kalanını silip süpürmesini önlemekti.

Güverte

Asansörü

Platform vahşice sallanıp Floyd Anderson'u Johanson'un üzerinden

uçurdu. ikinci kaptan kollarını iki yana açtı, parmakları havayı tutmaya çalıştı ama yüzüstü düşüp döndü ve kıpırtısız kaldı. Gözleri açıktı ve bomboş bakıyordu.

Vanderbilt'in de neredeyse ayakları yerden kesilmişti. Elinden fırlayan silah platform boyunca kayıp kenarın birkaç santim yanında durdu. Vanderbilt, Johanson'un ayağa kalkmaya çalıştığını görünce ileri atıldı ve onu kaburgalarından tekmeledi. Bilim adamı boğuk bir çığlıkla yana düştü. Vanderbilt gemiye ne olduğunu bilmiyordu ama müthiş bir yıkım olduğunu anlamıştı. Ancak aldığı emir Johanson'u ortadan kaldırmaktı ve bunu yerine getirmeye kararlıydı. inleyen, kan revan içindeki adamı ağların üz^^indeff atmak için eğilirken biri yan taraftan üzerine atladı.

"Vanderbilt, seni piç kurusu!" diye bağırdı Anavvak.

Vanderbilt kendini birden saldırı altında buluverdi. Anavvak'ın yumrukları kör bir öfkeyle yağmur gibi üzerine yağıyordu.

Vanderbilt geri çekildi. Başını korumak için kollannı kaldırıp yana eğildi ve saldırganın diz kapağına bir tekme geçirdi.

Anavvak sarsıldı ve dizlerinin bağı çözüldü. Jack Vanderbilt'i tanıyan pek

c

o

çok insan onun gücünü ve çevikliğini hafife alırdı. Sadece göbeğini faik ederlerdi. Ama savunma ve dövüş sanatlannda en üst düzeyde eğitim almıştı ve yüz küsur kilo olmasına rağmen hâlâ bazı ciddi hareketler yapabiliyordu. Öne koşup kendini havaya fırlattı ve botunu Anavvak'ın göğüs kemiğine gömdü. Auavvak sırtüstü düştü. Ağzı bir O harfi gibi açıldı ama ses çıkmadı. iyi, diye düşündü Vanderbilt. Adamın soluğunu kesmişti. Eğilip Anavvak'ın saçlarını kavradı ve dirseğini adamın karın boşluğuna gömdü.

Bu yeterliydi. Şimdi sıra Johanson'davdı. Norveçli'yi suya fırlattıktan sonra Anavvak da onu izleyecekti.

Ayağa kalkarken Greyvvolf un ona doğru ilerlediğini gördü. Vanderbilt hemen saldırıya geçti. Kendi etrafında döndü, sağ bacağı ile attığı tekme rakibini buldu ama geri sekti.

Bu doğru olamaz, diye düşündü, kafası karışmıştı. O tekme herhangi birini yere devirmeye veya acıdan iki büklüm etmeye yeterliydi. Ama adam onun üzerine gelmeye devam etti. Gözlerindeki niyeti anlamamak imkânsızdı. Vanderbilt, eğer hayatta kalmak istiyorsa bu savaşı kazanmak zorunda olduğunu anladı. Kollarını başının üzerinde döndürerek bir sonraki darbeyi indirmeye hazırlandı. Öne atıldı ama kolunun geri itildiğini hissetti. Sonra

Greyvvolf un sol eli Vanderbilt'in gerdanına gömüldü. Vanderbilt tekmeledi. Greyvvolf uzun adımlarını hiç kesmeden, onu platformun kenarına itti, yumruğunu kaldırdı ve vurdu.

Vanderbilt'in gözlerinde yıldızlar uçuştu. Her şey kıpkırmızı oldu.

Bumu kırılırken bir çatırdama sesi duyuldu. ikinci yumruk elmacık kemiğini paramparça etti. Gırtlağından hırıltılı bir çığlık yükseldi.

Üçüncüyumruk ağzında patladı. Dişleri kırıldı. Vanderbilt acı ve öfkeden kudurmuştu. Devin diğer eli hareket etmesini engelliyordu.

Yüzü yavaş yavaş eziliyordu.

Greyvvolf onu bıraktığında Vanderbilt sırtüstü devrildi.

Gözlerindeki kan perdesinin arasından, bir parça gökyüzü, gri asfalt ve platformun üzerindeki sarı işaretler dışında pek bir şey göremiyordu. Silahı hemen yanında yerde duruyordu. Ona uzanıp aldı ve kolunu kaldırıp ateş etti.

Bir an için her şey sessizdi.

Onu vurmuş muydu? Bir kez daha ateş etti. Kolu geri tepti.

Anavvak tepeden ona baktığını gördü, sonra silah elinden alındı ve kendini Gfiyvv^^ gözlerine bakar buldu.

içi acıyla doldu.

Artık sırtüstü yatmıyordu, dimdik ayaktaydı. Ya da baş aşağı mı sallanıyordu? Anlayamamıştı. Sanki yüzer gibiydi. Yok hayır, geriye

doğru uçuyordu. Bir kan sisinin arasından platformun, sonra da platform kenarının ondan uzaklaştığını gördü, güvenlik ağlarıyla ^ir^k^e gökyüzünde kaybolmuştu.

Soğuk, bir patlama gibi onu çarptı. Köpüklü sular, bedeni derinliklere inen Vanderbilt'in gözlerindeki kanı sildi. Gemi görünürde yoktu sadece içinde bir gölgenin belirdiği sonsuz, kararan bir yeşillik görüyordu.

Gölge çok hızlı hareket ediyordu. Yaklaştıkça ağzı açıldı. Sonra Vanderbilt için her şey bitti.

Laboratuvar

"Tanrı aşkına, ne yaptığını zannediyorsun? "

"Bırak onu."

Kelimeler hâlâ VVeaver'ın kulaklarında çınlıyordu: Peak'in dehşet içindeki sorusu ve onu takip eden Li'nin zalim sesi. Sonra laboratuvar sallanıp yükseldi. Patlamanın gümbürtüsünü tarifi imkânsız bir gürültü takip etti. Etraflarındaki her şey altüst olup birbirine çarptı. Weaver, RubinTe birlikte odanın karşı tarafına savruldu. Yığın halindeki aletler ve mahfazalarla dolu bir köşeye düştüler. Gök gürlemesi gibi bir ses laboratuvara yayıldı. Her şey sallanıyordu. Sonra kınlan cam sesini duydular. VVeaver'ın ilk düşündüğü şey yüksek güvenlik laboratuvan oldu ve laboratuvann hava geçilmez

odalannın, zırhlı camlannın dayanması için dua etti. Kalçasının üzerinde sürünerek etrafına çılgın gözlerle bakan Rubin'den uzaklaştı.

Test tüplerinin metal kutusunu gördü. Ayaklarının dibine doğru zemin boyunca kaymıştı. Hem o, hem de Rubin kutuya baktılar. Kutuya ulaşma şanslannı ölçüp biçerken kısa bir duraklama oldu. Sonra VVeaver öne atıldı ama Rubin ondan hızlıydı. Kutuyu kapıp ayağa fırladı ve laboratuvann arkasına doğru koştu. VVeaver, tezgâhın arkasındaki güvenli yerinden çıkmak zorunda olduğunu anlayarak küfretti. Etraflannda ne olup biterse bitsin, Li her ne halt karıştınyorsa kanştırsın, o kutuyu almak zorundaydı.

iki asker yere kapaklanmıştı. Biri hareketsiz yatıyordu ama diğeri ayağa kalkıyordu. Üçüncüsü ise dengesini korumayı başarmıştı ve silahını hazırda tutuyordu. Li, hareketsiz bedenden silah almak için eğildi. Bir saniye son silahı VVeaver'a doğnıltmuştu. Peak, kaskatı kesilmiş şekilde kilitli kap dayanmıştı. "Karen!" diye bağırdı, "Olduğun yerde kal. Sana zarar venneyeceğiz. Tanrı aşkına, Karen, olduğun yerde kal!"

Adamın sesi silahtan çıkan sesle boğuldu. Weaver bir kedi gibi atılarak yakındaki tezgâhın arkasına sığındı. Li'nin elindeki silahın ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama kurşunlar masayı paramparça etti. Cam parçaları yanından uçup giderken yüz kiloluk

bir mikroskop yere düşüp tuzla buz oldu. Kaosun arasından sirenler hiç durmaksızın çalmaya devam ediyordu. Aniden Rubin ona doğru koşmaya başladı, gözleri panikle fal taşı gibi açılmıştı.

"Mick!" diye bağırdı Li. "Aptal herif, buraya g^!"

c

o

rnıdyraaa

f, buraya

VVeaver saklandığı yerden fırlayıp Mick'in üstüne atıldı ve kutuyu kaptı. Tam o anda gemi yeniden sarsıldı ve oda iyice sallandı. Rubin yerde kayarak bir raf dizisine çarptı ve test tüpleri üzerine yağarken, olduğu yerde sırtüstü kapana kısılmıştı. Döndü ve bir böcek gibi kollarıyla bacaklarını havada sallayarak inledi. VVeaver, göz ucuyla Li'nin dönüp silahı ona doğrulttuğunu gördü. Üçüncü asker tezgâh kalıntılarının üzerinden atlıyordu. Onun da elinde kocaman kara silahlardan biri vardı ve o da silahı doğrulttu.

Artık kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Rubin'in yanına çöktü.

"Ateş etme." diye bağırdığını duydu Li'nin. "Çok — "

Asker ateş etti. VVeaver'ı ıskaladı. Kurşunlar derin deniz simulatörüne çarpıp camda bir gong sesi çıkardı. Oval cama, soldan sağa dümdüz bir çizgi oluşturacak şekilde saplanmışlardı.

Aniden, düzenli aralıklarla devam eden sirenlerden farklı, uğursuz bir ses duyuldu. Hepsi de hayretten donup kalarak tanka baktılar. VVeaver tek bir yüksek çatlama sesi duydu. Başım çevirdi ve koca camdaki çatlakların yayıldığını gördü.

"Ah, Tanrım." diye inledi Rubin.

"Mick," diye bağırdı Li, "Kaldır kıçını ve buraya gel!"

"Yapamam." diye sızlandı. "Bacağım. Kıpırdayamıyorum."

"Çok yazık," dedi Li, "Mick'in artık bir değeri kalmadı. Haydi gidelim."

"Onu öylece bıraka — " Peak'in sesi cümlesini bitiremeden kesildi.

"Kapıyı aç, Sal."

Eğer Peak bir şey söylediyse bile kknse duymadı. Kulakları sağır eden bir patlamayla cam tuzla buz, oldu. Tonlarca deniz suyu onlara doğru püskürdü. VVeaver koştu. Arkasında bir su girdabı laboratuvan süpürdü ve yoluna çıkan her şeyi devirdi.

"Karen." dediğini duydu Rubin'in. "Beni bırakma — "

Oda püsküren sularla dolmuştu. Peak'in kapıya atıldığını gördü, ardında Li vardı. Kumandan dışarı çıkarken eliyle bir düğmeye bastı. Weaver bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Li onları içeri kilitlemeye niyetliydi.

Su arkasından yükseldi ve onu öne itti. VVeaver dizlerinin üzerine

çökerek iki büklüm oldu. Sırılsıklam olmuştu ama kutu hâlâ

elindeydi. Nefes nefese su^aV I kapılıp gihnemek için çabalarken

kapanmaya başlayan kapıya doğru zorlukla ilerledi. Bir tek sıçrayışla son birkaç metreyi geçti, pervazı aştı ve rampaya düştü.

Güverte

Asansörü

paya dü

Greyvvolf ve Anavvak, Johanson'un ayağa kalkmana /%.ar ^m

eltiler. Biyolog hırpalanmıştı ama bilinci hâlâ yerindeydi. "Vanderbilt nerede?" diye mırıldandı.

"Balığa çıktı." dedi Greyvvolf.

c

o

Anavvak üzerinŞen tren geçmiş gibi hisseaiyorŞu. Midesi o kadar

acıyordu ki, zar zor ayakta durabiliyordu.

"Jack," deyip Şuruyordu, "aman Tanrım, Jack." Greyvvolf onu yine kurtarmıştı. Bu artık bir gelenek haline gelmişti. "Nasıl oldu Şa buraya geldin?"

"Biraz önce sana kaba davranmıştım." ŞeŞi Greyvvolf. "Özür Şilemek isteŞim."

"Sen aklını mı kaçırdın? Özür Şilemin gereken hiçbir şey yok."

"Tanrıya şükür ki, o böyle Şüşünmemiş." ŞeŞi Johanson inlerken.

Greyvvolf un yüzü bakır rengi teninin altında sararmıştı. Nesi var, diye düşündü Anavvak. Sonra arkadaşının omuzlan düştü ve gözleri kaydı.

Aniden Greyvvolf un tişörtünün kanla kaplı olduğunu gördü. Bir an için kanın Vanderbilt'e ait olduğunu sandı. Sonra lekenin büyüdüğünü ve kanın miŞesinŞen fışkırdığını gördü. Gemi bir patlamayla Şaha sallanŞı ve Johanson ona çarptı. Greyvvolf öne eğildi ve platformun kenarınŞa gözden kaybolŞu.

"Jack!"

Anavvak Şizlerinin üzerinŞe az önce Greyvvolf un Şurduğu yere kaydı. Adanı ağlarŞan birine Şüşmüştü ve aşağıŞan ona bakıyordu. Altında Şalgalar köpürüyorau

"Jack, elini uzat."

Greyvvolf hareket etmedi. Anavvak'a bakarak ellerini karnına bastırdı. Kan, parmaklarının arasından fışkırıyordu.

VanŞerbilt. Lanet olası pislik onu vurmuştu.

"Her şey Şüzelecek Jack." Bir film sahnesinŞeki cümleler gibi.

"Bana elini ver. Seni buraya çekeceğim. Başarabiliriz."

Johanson Şa kenara doğru emekleŞi. Karnının üzerine yatarak aşağı, ağa erişmeye çalıştı ama kolları yeteri kadar uzun ŞeğilŞi.

"KenŞini biraz kaldırman gerek." ŞeŞi Anavvak. Sonra Şa, "Orada dur, Jack Seni almaya geliyorum. Seni yukarı iterim ve Sigur seni

çeker."

"Hayır." ŞeŞi Greyvvolf.

"Jack... "

"Böylesi daha iyi."

"Öyle konuşma!" Anavvak onu tersleŞi. "Senin için

enŞişelenmemem^ seni geride bırakmam ile ilgili film zırvaları

duymak.istemiyor

"Leon, arkadaşım benim... "

"Hayır! Sana hayır Şedim!"

Greyvvolfun ağzından incecik bir kan sızıntısı geldi*

"Leon... "

Greyvvolf gülümseŞi. Aniden rahatlamış gibi görün

Bir gayretle Şoğruldu, kenŞini ağın kenarı gömüldü.

şelenmemeı rum... "

m ve

o

ü.

yuvarladı ve dalgalara

Laboratuvar

Rubin ne bir şey duyabiliyor, ne de görebiliyordu. Tanktaki su

üzerinde dönüp duruyordu. Son birkaç saniyede ne halt olup bittiğini düşündü. Sonra kudurmuş su kütlesinin devrilmiş rafı bacağının

üzerinden kaldırdığını hissetti. Serbest kaldıktan sonra doğruldu.

Tanrıya şükür, diye düşündü. En kötüsü bitmişti.

Tankın içinde cidden çok su vardı ama laborafuvarı doldurmaya

yetecek kadar değil. Tamamen boşalsa bile, yayıldığında bir metreden fazla yükselemezdi.

Li neredeydi?

Askerlerden birinin cesedi yanında sürükleniyordu. Bir diğeri ise

ayağa kalkarak şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Li gitmişti.

Onu terk etmişlerdi.

Rubin önce suya sonra kapıya baktı. Zihni açıldı. Buradan çıkması

gerekiyordu. Gemide bir patlama olmuştu ve muhtemelen

batıyorlardı.

Laboratuvar parlamaya başladığında ayağa kalkmak üzereydi.

Işıklar çaktı.

Tanktan dışarıya boşalan sadece su değildi. Ayağa kalkmaya çalıştı

ama kayıp sırtüstü düştü. Başı suyun altında kayboldu. Kendini

düzeltmek için kollarını çırptı ama bir dirençle karşılaştı.

Yumuşak. Hareketli.

Gözlerinin önünde yine ışıklar çaktı ve jölemsi madde yüzünü kaplamaya başladığında nefes alamaz hale geldi. Jöleyi yüzünden söküp atmak için çılgınca tırmaladı ama kaygan maddeyi kavramak mümkün değildi.

Bu olamaz, diye düşündü. Hayır!

Ağzını açtı ve yabancı maddenin içeri kaydığını hissetti. Korkudan delirmişti. ince bir dokunaç yemek borusundan aşağı kayarken diğerleri burun deliklerine daldılar. Çılgın gibi tepinerek kıvrandı.

Bir anda kulakları ağrımaya başlamıştı ve acı dayanılır gibi değildi, sanki işkence aletleri ile kafatasmı deliyorlardı. Zihninin açık olduğu son anda, jölenin artık beyninde olduğunu anladı.

Havuz güvertesindeki olaydan beri Rubin düşünüyordu; yrî^n ıjor^C^i hareketlerinin sebebi insan beyinlerine duyduğu merak mıydı veya amacı belli bir plan mıydı, ya da yoksa milyonlarca yıldır araştırmak içine sürünmelerini söyleyen ilkel bir içgüdü müy

Ama artık hiçbir şeyi merak edemeyecekti.

%

ştırmak is dü?

tedikleri her şeyin

c

o

Greyvvolf

Ne kadar huzurlu. Ne kadar sakin.

Vanderbilt muhtemelen böyle hissetmemişti. Vanderbilt korkmuştu. Onun ölümü, hak ettiği gibi vahşice olmuştu ama korku olmadığında her şey çok farklıydı.

Greyvvolf derinlere battı.

Nefesini tuttu. Midesindeki korkunç acıya rağmen nefes vermemeye kararlıydı. Yaşamını uzatabileceğini düşündüğünden değildi; bu onun için son bir irade gösterisi ve kendi kendine karar verdiği son hareketti. Suyun ne zaman ciğerlerine dolacağına o karar verecekti.

Licia buradaydı. istediği, değer verdiği her şey suyun altındaydı. Ve Greyvvolf da son yolculuğunu oraya yapıyordu, zaten mantıklı olan buydu. Artık zamanı gelmişti.

İyi bir yaşam sür, ve bir gün, bir orka olarak yeniden doğarsın.

Suyun içinden karanlık bir gölgenin üzerinde dolandığını gördü. Sonra bir diğerinin. Balinalar ona aldırmadılar. Bu doğru, diye düşündü Greyvvolf. Ben sizin dostunuzum. Bana zarar vermezsiniz. Elbette bunun gerçek sebebinin daha sıradan olduğunu biliyordu. Onu fark etmemişlerdi. Böyle orkalarm arkadaşı olmazdı. Artık orka bile değillerdi. insan kadar acımasız bir tür tarafından ele

geçirilmişlerdi.

Ama bir gün her şey yoluna girecekti. Zamanı gelecekti. Ve

Greyvvolf bir orka olacaktı.

Nefes aldı.

Peak

"Sen akimi mı kaçırdın?"

• Ç

Peak'in sesi tünelde yankılandı. Li önünden koşturuyordu.

Bileğindeki acıyı umursamamaya çalıştı ve kadına yetişti. Li makinalı tüfeği bırakmıştı, tabancasını taşıyordu.

"Sinirime dokunmaya başladın, Sal." Li en yakındaki koridora yöneldi. Tek sıra halinde yukarıdaki kata tırmandılar ve koridor

onlan yasak bölgeye getirdi. Geminin omurgasından parçalanma

sesleri duyuluyordu. Bir patlama daha oldu. Yer sallandı ve durmak

zorunda kaldılar. Tahminen bazı çelik perdeler suyun basıncına

dayanamamıştı. Artık Independence belirgin bir açıyla yatmıştı.

Koridor dik bir yokuşa dönüşmüştü. Kumanda odasından kadınlar ve

erkekler fırlıyor ve onlara doğru koşuyorlardı. Li'nin gözlerinin ^ine bakarak onun emirlerini beklediler. Kumandanlan onlann yanından

geçer«k^ümdüz ilerledi.

ek düm t)

c

o

"Sinirine mi dokunuyorum?" Peak kaCının yolunu kapattı. Dehşeti artık kör bir öikeye Cönüşmüştü. "Öyle her canın çektiğinCe insanlın vurup ölCüremezsm. Tanrı aşkına Li, bu çok gereksizdi*. Böyle

planlamamışük! Böyle konuşmamışük!"

Li'nin yüzü sakindi ama mavi gözleri sağa sola Sönüp CuruyorCu.

Peak bunu daha önce fark etmemişti. Aniden bu iyi eğitimli, fazlasıyla zeki, birkaç üstün hizmet madalyalı generalin aklını kaçırmış

olduğunu fark etti.

"VanCerbilt ile konuşmuştum." CeCi Li.

"CIA ile mi?"

"CIA'den Vanderbilt ile."

"Yani sen ve o bok çuvalı bu deliliğe ortak mı karar verdiniz?"

Peak'in CuCaklan tiksintiyle kıvrılCı. "Şu anCa kusabilirim, JuCe."

Etrafına baktı. "Artık gemiyi tahliye etmeye başlamalıyız."

"Başkan'ın onayı varCı." Siye ekledi Li.

"Yaa, tabii."

"Hemen hemen."

"Böyle bir şeye asla izin vermezCi. Sana inanmıyorum."

"Başkan'ın onaylayacağını biliyordum. " Peak'i geçmek için itti.

"ŞimCi yolumdan çekil. Zamanımız tükeniyor."

Peak kadının arkasından koşturdu. "Ama bu insanlar hiçbir hata

yapmadılar. Bu göreve katılarak hayatlarını tehlikeye attılar. Onlar bizim müttefikimiz. Eğer mecbur kalırsan onları tutukla ama

öldürme."

^"Ya benimle birlikteler, ya Ca bana karşı. Bunu anlamıyor musun Sal?"

"Johanson sana karşı CeğilCi."

"En başından beri karşıyCı." KaCın CönCü ve adama baktı. "Kör müsün yoksa sadece aptal mı? Amerika bu mücadelede galip

gelemezse neler olacağını anlamıyor musun? Eğer bizim yerimize

başka bir devlet savaşı kazanırsa, Amerika korkunç bir yenilgiye

uğrayacaktır."

"Ama bu Amerika ile ilgili değil! Bu tüm dünyanın meselesi."

"Amerika dünyanın ta kendisidir. "

Peak ona bakakaldı. "Sen delirmişsin." diye fısıldadı.

"Hayır sadece gerçekçiyim. Ve artık sana ne söyleniyorsa onu

yapmanın zamanı geldi. Benim emrimdesin." Li yürüdü. "Haydi.

Yapacak bir işimiz var. Bu gemi parçalarına ayrılmadan önce o

denizaltına girmem gerek. Rubin'in radyoa torpidolarını bulmama

yardım et. Sonra canın ne istiyorsa onu yapabilirsin.

Araç Rampası

Weaver rampadan gelen sesleri Cuyana kadar ne tarafa gideceğine

karar verememişti. Li ve Peak ortadan kaybolmuşlarCı. Muhtemelen

zehirli feromonu

717

almak için Rubin'in laboratuvarına giŞiyorlarŞı. TünelŞeki bir

sonraki köşeye doğru koştu ve JohansonTa Anavvak'ı birbirlerine

destek olarak rampadan aşağı yürürlerken gördü.

"Leon!" diye bağırdı. "Sigur!"

Onlara doğru koşarak kollarını boyunlarına doladı. Kollarını

epeyce açması gerekmişti ama her ikisine Şe sarılmaya ihtiyacı vardı.

Özellikle Şe birine. Johanson acıyla inleŞiğinŞe geriye çekilŞi. "Ah, özür Şilerim, ben — "

"Önemli değil." Johanson sakalınŞaki kanı silŞi. "Hâlâ gücümüz yerinŞe. Her neyse, neler oluyor?"

"Asıl size ne oldu?"

Güverte ayaklarının altında sarsıldı. Independencehn gövdesi harap

bir gıcırtı çıkardı. Hangar bir Şerece Şaha pruvaya doğru yattı.

Alelacele birbirlerine neler plduğunu anlattılar, Anavvak hâlâ

Greyvvolf un ölümü yüzünŞen şoktaydı. "Gemiye neler olduğunu

bilen var mı?" diye sordu.

"Hayır ama bunun için enŞişelenecek zamanımızın olduğunu

sanmıyorum." VVeaver etrafına bakındı. "Bence halletmemiz

gereken iki acil iş var: Önce Li'nin o Şenizaltına binmesini engellemek ve sonra bir şekilde buradan sağ kurtulmak."

"Planını uygulayacağını mı Şüşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle yapacak." diye homurŞanŞı Johanson.

ÜzerlerinŞeki uçuş güvertesinŞen gürültüler geliyorŞu. Dönen

pervanelerin seslerini işittiler. "Duyuyor musunuz? Fareler gemiyi terk eŞiyor."

"Peki ama bu kaŞını böylesine ne Şelirtti?" Anavvak anlamaz bir ifaŞeyle başını sallaŞı. "Li neden Sue'yu ölaürsün ki?"

"Beni ölaürmek için Şe elinŞen geleni yaptı. Yoluna çıkan herkesi Şe ölaürecek. Barışçıl bir amacı en başından beri yoktu."

"Ama ne elde etmeye çalışıyor?"

"Artık bunun bir önemi yok." ŞeŞi Johanson. "Planlarını öne almak zorunda kaldı. Birilerinin onu ŞurŞurması gerek. O maŞŞeyi

aşağı inŞirmesine izin veremeyiz."

"Doğru." ŞeŞi VVeaver. "Bu yüzden biz bunları aşağı

inŞirmeliyiz."

Johanson ilk kez VVıaver'ın elinŞeki kutuyu fark etti. Gözleri fal

taşı açıldı. "Bu yeni parti feromonlar mı?"

^ V

"Evet. Sue'nun mirası."

"Ama bize ne yardımı olacak?"

"Bir fikrim var." TereŞŞüt etti. "işe yarayıp yaramayacağını Şair^içbir fikrim yok. Aklıma dün geldi ama nedense o sırada

mantıklı gözükmemişti. Sanırım işler değişti." AkhnŞakileri özetleŞi.

"Fena fikir değil." ŞeŞi Anavvak. "Ama çabuk olmalıyız. Sadece birkaç dakikamız kalmış olabilir. Gemi batmadan bufaŞan çıkmamız

gerek."

c

o

"Bunu nasıl başarabileceğimizi bilmiyorum." Siye itiraf etti YYeaver.

"Ben biliyorum." Anavvak rampayı işaret etti. "Bir Cüzine hipoCermık şırıngaya ihtiyacımız var. Ben onları alırım. Siz ikiniz

aşağı inip denizaltıyla ilgilenin." Bir an için düşündü. "Ve bir de...

Bekle bir saniye! Sence laboratuvarda birini bulabilir misin?"

"Tabii. Sorun Ceğil. Ama şırıngaları nereCen alacaksın?"

"RevirCen."

ÜstlerinCeki gürültü arttı. iskele tarafınCaki asansör boşluğundan

bir helikopterin kalkıp havada döndüğünü ve dalgalara yakın

uçtuğunu gördüler. Hangarın çelik kirişleri inleCi. Gemi deforme

olmaya başlamıştı.

"Çabuk ol!" CeCi Weaver.

Anavvak kadına baktı, gözleri kilitlendi.

"Bana güvenebilirsin." CeCi.

Tahliye

Independence'taki birçok insanın aksine Crovve olan b

tam

olarak

biliyordu. Parlayan kürenin yükselişini gövCeCeki kamiralar monitörlere taşımıştı. Anlayabildiği kaCarıyla, top jölemsi maCCeCen yapılmıştı ve patlaCığınCa gaz, içinden Cışarıya genleşmişti. Muhtemelen metanCır, Siye düşündü Crovve. Dönen kabarcıklar arasında tanıdık bir görüntü yakalamıştı, gemiye doğru hızla ilerleyen bir denizaltı.

Torpidolarla silahlanmış bir Deepflight.

Patlamayı takip eden saniyelerde cehennem sökün etmiş ve Shankar'ın başı masaya çarpmıştı, ciCCi bir kanaması varCı.

Askerler ve teknisyenler, CiC'ye Salıp onları Cışarı çıkarmadan önce Crovve onun ayağa kalkmasına yardım etmişti. Susmayan alarm sirenleri vızıldamaya devam ediyordu. Onlara dışarıya kadar eşlik

etmek için bir subay gelmişti ve ikisini kıç taraftaki bir merCivenCen yukarı çıkarmıştı.

"ACa'nın tam içinden uçuş güvertesine." CeCi. "Hiçbir şey için Curmayın. Sonraki talimatlarınız yukarıCa verilecek."

Crovve sersemlemiş Shankar'ı merdivenden yukarı itekliyordu.

Kadın küç ve cılızdı; Shankar ise iri ve ağır. Tüm gücünü kullanması gerekti.

"KalCır kıçım, Murray!" CeCi öksürerek.

Shankar'ın elleri tırabzanlara tutunurken titreCi. Zar zor^ş^CinY

yukarı çekti. "Kurduğumuz temasın böyle biteceği hiç aklıma gelm nefese.

, X

"Yanlış filmleri seyretmişsin."

Esefle patlamadan birkaç saniye önce yaktığı ,sigarasını CüşünCü.

Hâlâ

CiC'de yanıyordu. Ne israf. O anda bir sigara için her şeyini

verebilirdi. Öbür tarafı boylamadan önce son bir sigara tüttürebilmek ne güzel olurdu. içgüdüleri ona gemideki hiç kimsenin

kurtulamayacağını söylüyordu.

Ama hayır, diye düşündü aniden. Saçmalama! Cankurtaran

sallarına muhtaç değiliz.

Helikopterlerimiz var!

içini bir rahatlama hissi kapladı. Shankar merdivenin tepesine ulaşmıştı. Eller uzanarak onu yukan çekti. Crovve onu izlerken, bu yaşadıklannın belki de insanlığın en iyi bildiği türden bir iletişim olduğunu düşündü; saldırgan, acımasız ve ölümcül.

Askerler onları Ada'nın içlerine götürdüler.

Pekâlâ Bayan Uzaylı, diye düşündü. Hâlâ evrende zeki yaşam formları bulmak istiyor musun?

"Sigaranız yoktur herhalde, değil mi?" diye sordu askerlerden birine.

Adam ona bakakaldı.

"Bayan, şaka ediyorsunuz herhalde. Buradan hemen uzaklaşmaya bakın."

Buchanan

Buchanan ikinci subay ve dümenci ile birlikte köprüdeydi, son gelişmeleri takip ediyor ve gerekli emirleri veriyordu. Sükûnetini koruyordu. Anladığı kadarıyla çarpışma, makina dairesini ve depolama alanlarının bir bölümünü havaya uçurmuştu. Depolar önemli değildi ama makina dairesindeki hasar, hidrolik sistemler ve yakıt pompalama istasyonlannda bir zincirleme reaksiyon başlatmış, yeni patlamalan tetiklemişti. Aracın sistemleri birer birer çöküyordu.

Gemi, elektriğini motor gücüyle çalışan bir dizi enerji istasyonundan sağlıyordu. iki gaz türbinine ek olarak, Independence in altı dizel

elektronik jeneratörü vardı ve bunlar da arka arkaya bozulmuşlardı. Artık şu anda ük öncelikleri tahliyeydi. Patlama geminin içlerinde olmuştu ama bazı ön karg kompartımanları şimdiden suyla dolmuştu ve Independence pruva tarafından batıyordu.

Gövdeye çok fazla su dolmuştu. Basınç arttıkça, su pruva bölümünün en uçlarına kadar yol alacak, sonra çelik perdeleri yararak bir üst kata çıkacaktı Eğer kıç taraftaki çelik perdeler de dağılırsa, gemi suyla dolacaktı.

Buchanan hayal kunmıyordu: geminin kesinlikle batacağını biliyordu. Asıl mesele ne zaman batacağıydı. Kurtulup kurtulamayacaklan ona ve gemide ne olup bittiğini doğru tahmin etmesine bağlıydı. Şu anda suyun laboratuvann altında olan araç kargo güvertesini basmak üzere olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen asker yatakhanelerinin birbölümü^^de girecekti.

Ellerindeki tek

720 ^

zere old

ün% de üne de

c

o

ko no

küçük teselli, gemide hiç denizci olmamasıydı. Bir savaş durumunda yaklaşık 3000 adamı tahliye etmesi gerekirdi. Şimdiyse sadece 180 adam vardı ve onlar da çoğunlukla üst kattaydı.

CiC'deki Büyük Resim'den gelen bilgileri gösteren monitörlerden bazıları çalışmıyordu. Buchanan'ın tam üzerindeki mühürlü bir kutuda kırmızı telefon vardı, Pentagon'; olan acil bağlantı. Gözleri düzgün ve mantıklı bir düzenle yerleştirilmiş göstergelerde, iletişim cihazlarında ve yön bulma aletlerinde gezindi. Artık bunların hiçbirinin faydası yoktu.

Gereksiz hurdalık.

Tepede iniş mürettebatı herkesi hareket halinde tutuyordu. insanlar Ada'dan çıkarılıyor ve pervaneleri dönen helikopterlerin beklediği yere yönlendiriliyorlardı. Her şey çok çabuk olmuştu. Buchanan kısaca Uçuş Kontrol ile konuştu ve köprünün yeşil tonlu pencerelerinden dışarıyı izledi. Bir helikopter henüz havalanmış, gemiden uzaklaşarak gözden kayboluyordu. Kaybedecek zaman yoktu. Eğer pruva biraz daha batarsa uçuş güvertesi geniş bir kaydırağa dönüşecekti. Helikopterler güvenli bir şekilde sabitlenmişti ama çok yakında durum kritik bir hal alacaktı.

3. KAT

Anavvak çok fazla insanla karşılaşmadı. Li veya PeakTe burun buruna geleceğinden korkuyordu ama herhalde onlar diğer yöne gitmişlerdi. Nefesi kesilerek ve göğsündeki sürekli acıyla koridorda koşarak revire ulaştı.

Revir terk edilmişti. Ne Angeli, ne de onun ekibinden bir iz vardı.

Malzemelerin tutulduğu bölüme varana kadar bir dizi yataklı odanın içinden geçmesi gerekti. Dolaplar ardına kadar açıktı ve yerler yürüdükçe ayağının altında çatırdayan cam kırıklarıyla doluydu.

Birbiri ardına çekmeceleri açtı ve raflardaki enkazı karıştırdı ama şırıngaları bulamadı.

Onları ne cehennemde saklıyorlardı?

Şırıngaların ameliyat odalarında genelde nereye konduğunu hatırlamaya çalıştı: Küçük çekmecelerde. Hayal edebiliyordu, küçük çekmecelerle dolu vernikli dolaplar.

Altında bir gümbürtü koptu. Çatırdama sesleri gemiyi sardı. Çelik bükül eğiliyordu.

Anavvak tam karşısındaki odaya hızla daldı. Malzemelerin çoğ ama odada bir çok vernikli dolap vardı ve yerlerine çakılmışlardı. Çe açıp içlerini karıştırdı ve sonunda aradığını buldu. Steril ambal^jl^aa bir düzine şırıngayı kaptı ve ceketine tıkıştırdı. Artık geri dönmeliydi.

Planları delilikti.

721

Ya Karen haklıydı ve bu dahiyane bir fikirdi ya da durumun gerçekliğini tasavvur edemiyorlardı. Plan, bir yandan umut vaat ediyordu ama diğer yandan olanaksız ve safça görünüyordu, özellikle de Crovve'un derinliklere yolladığı mesajların karmaşıklığıyla karşılaştırınca.

Crovve neredeydi?

Kulakları sağır eden bir çınlama sesi oldu, sanki bir çan parçalanmıştı. Güverte daha da eğildi. Boğuk şıpırtı sesleri duyuyordu.

Anavvak oradan çıkmaya vakti kalıp kalmadığını merak etti. Sonra endişelenmeyi bırakıp koşmaya başladı.

Laboratuvar

Weaver onu neyin beklediğini bilmiyordu. Laboratuvann kapısını açma fikrî bile midesinin altüst olmasına sebep oluyordu. Ama eğer planı uygulayacaklarsa, bu ellerindeki tek ümitti.

Yer sarsıldı. Güvertenin altından gelen guruldama seslerini duydular. Johanson ona yaslandı, ağır ağır nefes alıyordu.

"Haydi yapalım şunu." dedi.

VVeaver, mini klavyenin üzerinde kırmızı acil durum sembolünün yanıp söndüğünü gördü. Laboratuvar mühürlenmişti. VVeaver şifreyi tuşladı ve kapı kayarak açıldı. Su onlara doğru aktı ve ayaklarının etrafında köpürdü ama rampadan aşağı akmaktansa bileklerinin etrafında toplandı. Su seviyesi yüksekli. Weaver bir anda neden böyle olduğunu gördü: Gemi öylesine bir açıyla eğiliyordu ki su havuz güvertesine alamıyordu. Rampanın bu bölümü düz bir zemine dönüşmüştü.

Bir adım geri gitti.

"Dikkat etmeliyiz," dedi, "jöle dışan çıkmış olabilir."

Johanson içeri baktı. iki ceset derin deniz odasının enkazının yanında yüzüyordu. Akan suyun içine girip kapıya ilerledi. VVeaver da onu izledi. Gözleri yüksek güvenlik laboratuvannı oluşturan iki büyük konteynere takıldı Hasar görmemiş gibi göründükleri için VVeaver biraz rahatladı. Ş Pfıesteria 'dan zehirlenmenin zamanı değildi.

Kıç tarafta güverte sudan yükselmişti, büyük bölümü laboratuvann karşı ucunda derin bir havuz oluşturuyordu. "Hepsi de ölmüş." diye fısıldadı Weaver.

Johanson suya bir göz attı. "Bak!"

Üçüncü bir ceset vardı —Rubin.

VVeaver korku ve tiksintisini bastırmaya çalıştı. "Bi Hangisi olduğu fark etmez." dedi.

"Bunun için daha derine ilerlememiz lazım."

lmamız gerek.

"Başka çaremiz yok." Harekete geçti.

"Karen, dikkat et!"

Kadm dönmeye çalıştı ama bir şey ona arkadan çarpmış ve ayaklarını yerden kesmişti. Çığlık atarak suya düştü; çırpınarak yüzeye yükseldi ve sırtüstü döndü.

Askerlerden biri önünde dikilmiş, ikisine doğru siyah renkli, dev gibi bir silah doğrultmuştu.

"Ah, hayır." dedi asker kelimeleri uzatarak, "Aaaahhh, hayır."

VVeaver adamın gözlerindeki ölüm korkusunu ve delilik belirtilerini görebiliyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve avuç içlerini göstererek ellerini kaldırdı.

"Ah, hayır." diye tekrar etti adam.

Çok gençti, on dokuzundan büyük değildi ve silahı tutan eli titriyordu. Bir adım geriye attı ve bir VVeaver'a bir Johanson'a baktı.

"Her şey yolunda," dedi Johanson, "sana yardım etmeye geldik."

"Bizi içeri kilitlediniz." dedi asker. Sesi tizdi, sanki çığlık atacakmış

gibi.

"Sizi kilitleyen biz değildik." dedi VVeaver.

"Bizi şu, şu şeyle içeri kilitlediniz, Bizi onunla yalnız bıraktınız."

Bir bu eksikti. Independence batıyordu, Li'yi durdurmak için zamana karşı yanşıyorlardı, hâlâ bir ceset almalan gerekiyordu ve şimdi de panik olmuş bir çocukla uğraşmak zorundaydılar.

"Adın ne?" diye sordu Johanson aniden.

"Ne?" Askerin bakışlın titredi. Sonra silahını kaldınp Johanson'a doğmlttu.

"Hayır!" diye çığlık attı VVeaver.

Johanson silahın namlusuna baktı ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Bize ismini söyler misin, lütfen?"

Asker tereddüt etti.

"Adını bilmemiz gerek." dedi Johanson dost canlısı bir tavırla.

"MacMillan. Ben... Adım MacMillan."

VVeaver, Johanson'un ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Birini gerçek hayata döndürmenin en iyi yolu, onlara kim olduklarını hatırlatmaktı.

"Teşekkürler MacMillan. Peki. Şimdi beni dinle, yardımına ihtiyacımız var. Bu gemi batıyor. Son deneyimizi bitirmemiz hayati derecede önem taşıyor. Bu, hepimizi kurtarabilir."

"Hepimizi mi?"

"Bir ailen var mı, MacMillan?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Bana onların nerede yaşadıklarını söyle, MacMillan." •

"Boston." Oğlanın yüzü çarpıldı. Ağlamaya başladı. "Ama Bo^^n

—

"Biliyorum." dedi Johanson aceleyle. "Dinle, tüm bunları durdurmak için yapabileceğimiz bir şeyler var. Her şeyi, hatta

Boston'da olanları bile

723

durdurmak için. Ama yardımına ihtiyacımız var. Hem de hemen.

Kaybettiğimiz her an, ailenin yaşamını tehlikeye atabilir."

"Lütfen bize yardım et." dedi Weaver. "Lütfen."

Asker bir birine bir ötekine baktı. Burnunu çekip silahını indirdi.

"Bizi buradan çıkaracak mısınız?" diye sordu.

"Evet." Weaver başını salladı. "Söz veriyorum."

Sen neden bahsediyorsun, diye düşündü. Hiçbir şey için söz

veremezsin. En ufak bir şey için bile.

Li

Gizli laboratuvar zarar görmemiş gibiydi. Yer cam kırıklarıyla

kaplıydı ama diğer her şey olması gereken yerde görünüyordu. Arka

planda birkaç monitörün ışığı parlıyorCu.

"Şimdi, şu silindirleri nereye koymuştu?" dedi Li yüksek sesle.

Tabancasını tekrar kılıfına koydu. Oda terk edilmişti. Minyatür

tanktan gelen mavi bir parıltı görmeyi bekliyordu ama sonra

Rubin'in toksini oradaki varlık üzerinde denediğini hatırladı, hem de söylediğine göre epey başanlı bir şekilde. Lombozlardan birinden

baktı. Hiçbir şey. Organizma görünmüyordu. Bir parlama yoktu.

Peak tezgâhlanıl ve dolapların arasında dolandı. "Burada!" diye bağırdı.

Li aceleyle oraya koştu. Bir sehpa ters dönmüş, her biri bir

metreden kısa, ince ve torpido biçimli silindirlerden bir yığını ortaya dağıtmıştı. iki tanesi diğerlerinden belirgin biçimde daha ağırdı ve Li her iki yanlarındaki işaretleri gördü. Rubin işaretleri kalıcı

mürekkeple yazmıştı. "Bak, Sal," dedi büyülenmiş şekilde, "yeni dünya düzenini ellerimde tutuyorum."

"Görüyorum." Bir test tüpü tezgâhlardan birinin kenarına kaydı ve bir tıngırtıyla kırıldı. "Bu durumda yeni dünya düzenini buradan çıkaralım."

Li bir kahkaha attı. Bir silindiri Peak'e verdi ve elinde diğerini

tutarak laboratuvardan çıkmak üzere yürüdü. "Beş dakika içinde yrr T sonsuza de yerin altına gömeceğim, buna inan."

"Aşağıya beraberinde kimi götüreceksin? Sence Mick hâlâ yaşıyo

"Mick umurumda bile değil."

"Ben gelebilirim."

"Teşekkürler, Sal. Bu çok cömert bir teklif ama nasıl

yardım^e"âeceksin? Aşağıda mavi çamuru öldürmemem için bağırıp

çağıracak mısın?"

"Bu farklı, sen de biliyorsun! ikisi arasında o kadar fark var ki —

Neredeyse koridora çıkmışlardı. Karşı yönden geliyordu.

iri başı önde koşarak

"Leon!"

Anavvak aniden durdu. Çok yakınlardı. Aralarında sadece yan

koridora açılan geçit vardı.

"Jude, Sal..." Anawak onlara baktı. "Bu ne sürpriz."

Bu ne sürpriz. Açması bir cümleydi. Anavvak, hayatı buna bağlı

olsa bile rol yapamıyordu. Li, onun gözlerine baktığı anda adamın her şeyi bildiğini anlamıştı.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Ben... Şey, diğerlerini bulamadım... yani... "

Li zaman kaybettiğini düşündü. Adam belki arkadaşlarını

arıyordu, belki de bir iş çeviriyordu. Fark etmezdi. Anavvak yolunda bir engeldi.

Li silahını çekti.

Uçuş

Güvertesi

Yukarı çıkarlarken Crovve Shankar'ın tam arkasındaydı ama birden durduruldu. "Burada bekleyin." dedi üniformalı bir adam.

"Ama benim — "

"Siz bir sonraki grupta olacaksınız."

iki Süper Stallion şimdiden güverteden kalkmıştı ve Ada'nın hemen yanında, arka arkaya park etmiş iki tane daha bekliyordu. Shankar, bir grup asker ve siville birlikte helikoptere koşarken ona döndü. Devasa uçuş güvertesi eğilmeye devam ediyordu ama o kadar büyüktü ki, gemi değil de köpüklü sular sallanıyormuş gibi görünüyordu.

"Sonra görüşürüz!" diye bağırdı Shankar. "Bir sonraki uçuşa bineceksin."

Crovve, onun helikopterin kuyruğunun altında yükselen rampada aceleyle ilerlemesini ve Süper Stallion'un içine girmesini seyretti. Yüzüne buz gibi bir rüzgâr çarptı. Tahliye plana uygun ilerliyordu. Yani sadece sabırlı olması gerekiyordu. Ama ya diğerleri neredeydi? Leon, Sigur, Karen...

Belki çoktan gitmişlerdi.

Bu rahatlatıcı bir fikirdi. Helikopterin kapısı Shankar'ın ardından kapand_ı. Pervaneler daha hızlı dönmeye başladılar.

Gövde

Uçuş güvertesinin hemen hemen otuz metre atanda deniz suyundan »luşan sel, ön kargo alanlarının ve alttaki subay yatakhanelerinin çelik perdelerini zorluyordu. Tek bir torpido suda yüzüyordu. Denizaltı patladığında serbest kalmış ama

725

patlamamıştı. Bu sıra dışıydı ama duyulmamış bir şey de değildi. Suyun gücüyle depolama alanlarının birinin içine sürüklenmiş, sonra kayarak karanlıkta yukan aşağı dalgalanan metal bir kafesin içine girmişti. Yavaşça bir yandan ötekine yuvarlandı, geminin eğimine uygun olarak santim santim ilerliyordu.

Çelik perdeler dayandı ama kafes basınç altında inledi ve gıcırdadı. Hâlâ

bağlı olCuğu payanCalar suyun altınCa kırılmak üzereyCi. Düz çelik CuvarCa ince yarıklar açıldı. Sabitieme vidalarından biri yavaşça gevşedi ve bütün kütle onunla beraber söküldü...

Büyük bir patlamayla yerinden fırladı.

Yükselen gerilim aniCen serbest kalCı. Kafes havaya savruldu, başka vidalar yerinden frrladı ve duvar parçalandı. Torpido, bu karmaşada pruvadaki kargo bölümleri, denizcilerin büyük yaşam alanları ve laboratuvann altındaki araç güvertesine bitişik bir alana sürüklendi.

Geminin en hassas kesişme noktalanndan biriydi.

Bu kez, patlayıcı arıza çıkarmadı.

3. KAT

"Hayır." dedi Peak. Silindiri yere bıraktı ve silahını Li'ye çevirdi.

"Bunu yapamazsın."

Li'nin tabancası hâlâ Anavvak'a nişanlanmıştı. "Sal,

itaatsizliğinCen bıktım

artık." diye tısladı.

"Silahını inCir."

"Lanet olsun, Sal! Seni askeri mahkemeye çıkartacağım, seni — "

"Üçe kadar sayıp ateş eCeceğim. CiCCiyim, JuCe. Burada Curup

senin insanları öldürmeye devam etmene izin vermeyeceğim. Şimdi

silahını indir Bir... iki... "

Li gürültüyle içini çekti ve silahı indirdi. "Şimdi mutlu musun?"

"Silahım bırak."

"NeCen bunu konuşup — " "Bırak onu dedim!" ' Li'nin gözlerini saf bir nefret ifadesi doldurdu. Silah zemine düştü.

Anavvak, Peak'e baktı. "Teşekkürler." CeCi ve yan koriC

Koridorda kayboldu ve adımları duyulmaz oldu Li küfretti

"Merkez Komutanlığı Kumandam JuCith Li," CeCi Peak resm akli ehliyetin olmaması sebebiyle komutadan alıyorum. Bund emirlerimi

izleyeceksin. Eğer—"

Gemi korkunç bir salvo yaptı ve öne eğildi. Peak yere ayağa kalktı.

Silahı neredeydi? Li neredeydi?

yuvarlandı ve

"Sal!"

Arkasını döndü. Li önünde yere çömelmişti. Kadın silahı kavradı ve

ona doğrulttu.

Peak donup kaldı.

"Jude." Başını salladı. "Dinle, Jude..." "Aptal." dedi Li ve tetiği çekti.

Uçuş

Güvertesi

Crovve sallandı. Güverte daha da eğilmişti. ShankarT taşıyan

Süper Stallion, pervaneleri dönerek önündeki duran helikoptere

doğru kaydı. Kalkışa geçip kurtulmaya çalışırken motorları kükredi.

Crovve nefesini tuttu. Hayır, diye düşündü. Bu olamaz. Şimdi değil.

Kurtarılmaya bu kadar yaklaşmışken değil.

insanlar yere düşerken ve diğerleri koşarak kaçarken çığlıklar

yükseldi. Crovve, kalabalık tarafından sürüklendi ve sonra dengesini kaybetti. Güverteye kapaklandığında, Süper Stallion'un diğer

helikopterden uzaklaştığını gördü. Kapılarına monte edilmiş makinalı tüfeklerden biri öbür helikopterin kuyruğuna takıldı ve havalanmış

araç yan yatmaya başladı. Stallion kontrolden çıkmıştı. Crovve ayağa kalktı. Panikle koşmaya başladı.

Köprü

Buchanan gördüklerine inanamıyordu. Aniden rahat kolçakları ve ayaklıkları olan kaptan koltuğuna doğru savrulmuştu. Herkes o koltuğu kıskanırdı, Kaptan Kirk'ün komuta koltuğu, ofis sandalyesi ve bir bar iskemlesi arası bir şeydi. Odanın içinde malzemeler uçuştu. Buchanan zorla ayağa kalktı ve tam da Süper Stallion Tardan birinin yana yattığını görebileceği anda yan pencereye fırladı. Pencere sıkışmıştı.

"Herkes buraya!" diye bağırdı.

Artık insanlar köprüden kaçıyorlardı ama o kapana kısılan helik devrilirken seyretmeye devam etti.

Stallion aniden serbest kalarak havaya yükseldi. Buchanan yutkundu. Bir an için pilot kontrolü kazanmış gibi gĞrü'nmüştü. Ama helikopter imkânsız bir açıdaydı, kuyruğu havada dimdik duruyordu. Motorlar daha yüksek bir sesle gürledi ve sonra Süper Stallion pervaneleri önde Buchanan'a doğru atıldı.

%

Ca

kopter

o

33 tonun üzerindeki ağırlığı ve taşıdığı 9000 litrelik yakıtla helikopter köprüye çakıldı ve Ada'nin ön tarafını alev alev bir cehenneme çevirdi. Bir ateş topu dev yapıyı yaladı ve mobilyaları kavurup monitörleri patlatarak her şeyi kül edip Ada'nın kalbine doğru ilerledi.

Uçuş

Güvertesi

Crovve canını kurtarmak için koşarken, üstlerine yanan enkaz yağıyordu. Kıç tarafa doğru hızla ilerledi. Independence artık öyle bir eğimdeydi ki kadının yokuş yukan koşması gerekiyor, bu da nefes darlığına sebep oluyordu. Son birkaç yılda ciğerleri taze havadan çok sigara dumanı çekmişlerdi. Ve o hep ölümünün akciğer kanserinden olacağını düşünmüştü.

Asfaltta tökezleyip kaydı. Tekrar ayağa kalktığında Ada'nın ön cephesinin olduğu gibi alevler içinde kaldığını gördü. ikinci helikopter de yanıyordu. insanlar güverte boyunca koşuşturuyor, alevler içinde kalmış diğerleri ise yere yığılıyordu. Korkunç bir sahneydi ama Crovve için daha da korkuncu, artık batan gemiden kaçabilmek için en ufak bir şansının bile kalmadığını bilmesiydi.

Vahşi patlamalar gemiyi sarsarken ateş topları yükseldi. Ardından kulaklan sağır eden bir patlama duyuldu ve birkaç metre ötesine kadar uzanmış bir kıvılcım sağanağı başladı.

Shankar cehennemin içinde ölmüştü.

Bu Crovve'un kendisi için istediği bir son değildi.

Oraya vardığında ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadan kıç tarafa doğru atıldı.

3. KAT

Li küfretti. Torpido hâlâ kolunun altındaydı ama ikincisi gözden kaybolmuştu. Ya yan koridora düşmüştü ya da kıça doğru koridorda yuvarlanmaya devam ediyordu. Ve tüm bunların suçlusu lanet olası Peak'ti.

Cesedin üzerinden geçerken, hâlâ sadece tek bir torpidoyla ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Peki ya elindeki torpido toksini salamazsa ne olacaktı?

Gözlerini kısarak geçide baktı.

Aniden üzerindeki inanılmaz gümbürtüyü duydu. Bu kez gemi şu ana kadarkilerin hepsinden daha vahşice sarsılmıştı. Geri düştü ve arkasındaki geçide kaydı. Buradan çıkması gerekiyordu. Bu artık görevi tamamlamaktan çıkmıştı, hayatta kalabilmek için Deepflighfa.

ihtiya

728

X)

cı vardı

c

o

Torpido parmaklarının arasından kaydı.

"Siktir!"

Onu yakalamaya çalıştı ama torpido daha uzağa yuvarlandı. Eğer patlayıcı dolu olsaydı şimdiye kadar çoktan havaya uçmuş olurdu. Ama onun yerine zeki bir türün kökünü kurutmaya yetecek kadar zehirli sıvıyla doluydu.

Kollarını ve bacaklarını gerdi ve birkaç saniye sonra kayması durdu ama sanki demir bir sopayla dayak yemiş gibi acı içindeydi. Ayağa kalkmak için duvardan destek aldı ve etrafına bakındı.

ikinci torpido da gözden kaybolmuştu.

Öfkesinden çığlık atabilirdi.

Gemiyi basan suların gürültüsü tehlikeli biçimde yakındı ve yukarıdan gelen çatlayıp kırılma seslerini duyabiliyordu. Çok zamanı kalmamıştı.

Hareketsiz durdu. Yanılmıyordu. Etrafı ısınmaya başlamıştı.

Şu torpidoları bulması gerekiyordu.

Laboratuvar

Patlama laboratuvarı salladığında genç asker, elindeki silahla tam arkalarında duruyordu. Hep birlikte suya düştüler. VVeaver sudan çıkarken bir büyük patlama daha oldu. Sonra elektrikler kesildi ve karanlıkta kaldılar.

"Sigur?" diye seslendi.

Cevap yoktu. "MacMillan?"

"Buradayım."

Ayaklan yere değdi. Göğsüne kadar suya batmıştı. Neden şimdi?

Neredeyse cesetlerden birini yakalamıştı... Bir şey omzuna değdi ve

hızla elini attı. Bir bot —ve içinde bir bacak.

"Karen?"

Johanson yakınlarda bir yerdeydi. Gözleri azar azar karanlığa

alıştı. Birden acil dunım ışığı yandı ve laboratuvan kırmızı bir ışıkla aydınlattı. Johanson'un sudan yükselen kafasını gördü. "Bu tarafa!"

diye seslendi. "Yardıma ihtiyacım

Aşağıdan olduğu kadar üstlerinden de boğuk bir gümbürtü

Laboratuvar ısınıyordu. Johanson yanında belirdi. "Kim bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece onu kaldırmama yardım et." "Buradan çıkmamız gerek," dedi MacMillan soluk soluğa, "Geliyoruz — "

"Acele edin!"

VVeaver'ın gözleri laboratuvann uzak ucuna tadıldı.

729

Soluk mavi bir parıltı.

Ve sonra bir ışık çaktı.

Cesedi tutan elini sıktı ve suda mücadele ederek kapıya ilerledi.

Johanson ölü adamın kolunu tutuyordu. Yoksa bir kadın mıydı?

VVeaver, bunun zavallı Sue olmaması için dua etti. Kenara kaçan

kaygan bir şeylere çarptı. Kafası suyun altında kayboldu.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde karanlığın içine baktı. Bir şey

sinsice ona yaklaşıyordu. Uzun, ışıldayan bir yılanbalığına benzer bir nesne, tehditkâr bir şekilde ve hızla üzerine geliyordu. Hayır, hayır, yılanbahğı değil. Daha çok devasa, başsız bir solucan gibi. Ve yalnız da değildi.

Kafasını sudan çıkardı. "Buradan çıkmamız lazım."

Johanson cesedi çekiştirdi. Suyun altında bir dokunaç sürüsü

belirdi. MacMillan silahını kaldırdı. VVeaver ayak bileğinin yanından geçen bir şeyi hissetti.

Bir anda duyarga gibi uzantılar vücuduna sarılmıştı ve başına

doğru ilerliyorlardı. Onları üzerinden söküp atmaya çalıştı. Sonra

Johanson yanına geldi ve parmaklarını dokunaçlara batırarak

koparmayı denedi ama kadının üzerinden bir anakondayı söküp

atmaya çalışsa yeriydi.

Varlık, Karen'i geriye doğru çekiyordu.

Varlık mı? Savaştığı tek bir yaratık değil mılyonlarcasıydı.

Milyarlarca ve milyarlarca tekhücreli.

"Onları sökemiyorum," dedi Johanson öksürerek.

Jöle göğsüne kaydı ve Karen tekrar suya battı. Işık'ıma artık daha

güçlüydü. Dokunaçların en uzak ucundan büyük bir kütle yaklaşıyordu. Organizmanın ana gövdesi.

Kadın yüzeye çıkmak için savaştı. "MacMillan." dedi yutkunarak.

Asker silahını kaldırdı.

"Ateş etmenin faydası yok." diye bağırdı Johanson. "işe yaramaz."

Bir anda MacMillan sakinleşmiş göründü. Gözünü suda ilerleyen kütleden ayırmadan nişan aldı. "Ah, bu işe yaracak." dedi.

Ateş ettiğinde kesik kesik bir ses oldu.

"Bu her zaman işe yarar."

Salvo organizmanın kütlesini yardı. Her tarafa su püskürdü.

MacMillan bir kez daha ateş etti ve o şey parçalara ayrıldı. Havada jöle topaklan uçuştu. VVeaver bir anda serbest kaldı. Johanson cesedi tuttu ve ikisi birlikte suda deli gibi ilerlediler. Su seviyesi azaldıkça hızlan arttı. Gemi artık iyice eğim almış, suyun çoğu laboratuvann pruva tarafında toplanmıştı. Kapının oradaki zemin neredeyse kunıydu. Aceleyle, kaymamaya dikkat ederek, su yeniden bileklerine gelene dek yokuş yukan çıktılar.

Cesedi rampaya çıkardılar. Birden VVeaver boğuk bir inleme duyduğunu sandı.

[k bir inlime C

c

o

"MacMillan?"

Başını kapıdan içeri uzattı. "MacMillan? Neredesin?"

Işıldayan organizma yeniden birleşiyordu. Dokunaçlar ortada

görünmüyordu. Yaratık şimdi dümdüz bir kağıt gibiydi.

"Kapıyı kapa." diye bağırdı Johanson. "Hâlâ dışarı çıkabilir. Her yerde su var."

"MacMillan?"

VVeaver kapının pervazına dayanıp odanın içine baktı ama asker

gözden kaybolmuştu. Kurtulamamıştı.

ince, parlayan bir dokunaç uzandı. VVeaver geri sıçradı ve kapıyı

kapatacak düğmeye bastı. Dokunaç öne atıldı ama kapı süratle

kapandı.

Deneyler

Patlama gemiyi sarstığında Anawak bir yan koridora tırmanıyordu.

Artık nefes nefese kalmıştı ve dizi ağrıyordu. Uçak kazasından beri o dizi sorunluydu ve bir de üstüne Vanderbilt tekmelemişti.

Havuz güvertesine giden tek yol, hangardan gelen bir araç

rampasından geçiyordu. Döndü ve araç rampasına ulaşacak yere

gelene dek tırmandı. Yükseldikçe hava ısınıyordu. Yukarıda ne olup

bitiyordu? Hangarın orada tökezledi ve asansör boşluklarından gelen yoğun, kara dumanı gördü.

Birden, birinin yardım çığlığını duydu.

Hangara doğru birkaç adım attı. "Kimse var mı?" diye bağırdı.

Herhangi bir şey görmek çok zordu; soluk sarı ışıklar karanlık dumana nüfuz etmek için zayıf kalıyordu. Ama şimdi sesi daha net duyabiliyordu.

Crovve'un sesiydi.

"Sam?" Anavvak yoğun dumanın içine koştu. Dinlemek için durdu.

"Sam?"

Cevap yoktu.

Bir an bekledi, sonra dönerek rampaya koştu. Rampanın artık dik bir kanal olduğunu fark ettiğinde çok geç olmuştu. Bacakları büküldü ve en azından şırıngalardan bir kısmının sağlam kalmasına dua ederken kaydı ve düşüşünü yumuşatan bir su birikintisine devrildi.

Titreyerek emekledi ve VVeaverTa Johanson'un laboratuvardan çıktıklarını gördü, havuz güvertesine doğru ilerlerken yanlarında bir ceset taşıyorlardı.

Önündeki zemin ince bir su tabakasıyla kaplanmıştı.

Tabii ki! Havuz suyla doluydu ve bu su artık koridorlardan akıyordu. Eğer gemi biraz daha yatarsa bu bölüm tamamen sular

altında ka

Acele etmeleri gerekiyordu.

"Şırıngaları aldım!" diye bağırdı arkalarından.

731

O

Johanson geri döndü. "Tam zamanında." "Yanınızdaki kim?"

Anavvak onlara yetişmek için koştu ve cesede baktı. Rubin.

Uçuş Güvertesi

Çatı'nın en ucunda çömelen Crovve, Ada'nın dumanla

sarmalanmasını seyretti.

Pakistanlı'ya benzeyen bir adam yanında yatıyordu, üzerinde bir

aşçı üniforması vardı ve baştan aşağı titriyordu. Ya bu yöne koşan

sadece ikîsiydi ya da onlardan başka kurtulan kimse olmamıştı. Adam

öksürdü ve doğnılarak oturdu.

"işte zeki türler anlaşmazlığa düştüğünde böyle oluyor." dedi Crovve.,

Adam ona sanki üç başlı bir yaratıkmış gibi baktı.

Crovve içini çekti. iskele tarafındaki asansörün hemen üzerindeki

bir noktaya koşmuştu. Altlarında hangara açılan geçit vardı.

Kenardan birkaç kez bağırdı ama kimse cevap vermedi.

Gemi yanıyordu ve batacaklardı.

Güvertede bir yerlerde cankurtaran sandalları olabilirdi ama pek işe yaramazlardı. Bir helikopter gemisindeki kurtarma planları havadan tahliye üzerine kurulmuştu. Ve üstelik cankurtaran sandallarını bulsalar bile, onları suya indirmek için birilerine ihtiyaçları olacaktı ve nasıl yapılacağını bilen herkes yangında ortadan kaybolmuştu.

Zift karası bir duman onlara doğru sürüklendi. "Sigaran var mı?" diye sordu.

Adamın ona delinin teki olduğunu söylemesini bekliyordu ama o bunun yerine bir paket Marlboro ve bir çakmak çıkardı.

"Lights." dedi.

"Ah, sağlıklı seçenek..." Crovve gülümsedi ve aşçı sigaranın ucunu yakarken dumanı içine çekti. "Çok mantıklı."

Feromon

"Bu şeyi dilinin altına, burnunun içine, gözlerine ve kulaklarına sıkacağız. CeCi VVıaver.

"Neden?" diye sordu Anavvak.

^

"Oralardan daha rahat tekrar dışarı çıkabileceği için. "O zaman tırnak altlarına da sıkmalıyız. Ayak tırnaki ın^da. En iyisi her yerine.

Ne kadar çok o kadar iyi."

Havuz güvertesi terk edilmişti. Teknisye kaçmışlardı. Johanson Anavvak'ın getirdiği şırıngaları feromonla doldururken, Rubin'i iç çamaşırlarına kadar soydular. Cesedi bendin üzerine yatırmışlardı. Su sadece birkaç santim derinlikteydi ama sürekli yükseliyordu. Adamın başını saran jöle parçalarını söktüler ve sudan uzağa attılar. Kulağında kalanları Anavvak çıkardı.

"Biraz da kıçına enjekte edebilirsin." dedi Johanson. "Elimizde epey var."

"Sizce işe yarayacak mı?" diye sordu VVeaver şüpheyle.

"Rubin'in içinde kapana kısılmış birkaç yrr bizim verdiğimizin yarısı kadar bile feromon üretemez. Yani eğer çevirdiğimiz dümene kanarlarsa tümünün onlardan geldiğini sanacaklardır." Johanson çömeldi ve bir tomar şırıngayı uzattı. "ilk kim ister?"

VVeaver iğrenerek baktı.

"Ah, hepiniz aynı anda bağırmayın." dedi Johanson sırıtarak.

"Leon?"

Sonuçta beraberce aynı anda yaptılar. Aceleyle Rubin'in vücudunu neredeyse iki litrelik feromon çözeltisiyle ile doldurdular. Tahminen yarısı aynen geri çıktı.

"Su yükseliyor." dedi Anavvak.

VVeaver çevreyi dinledi. Geminin her yanından hâlâ gıcırtı ve

yırtılma sesleri geliyordu. "Sıcaklık artıyor."

"Çünkü uçuş güvertesi yanıyor."

"Haydi." VVeaver ellerini Rubin'in koltuk altlarına soktu ve onu yukarı kaldırdı. "Li çıkıp gelmeden önce şu işi bitirelim."

"Peak'in onu saf dışı ettiğini sanmıştım." dedi Johanson.

"Buna güvenme." dedi Anavvak, Rubin'in cesedini havuza

sürüklerlerken. "Buna inanıyor musun? Li'yi tanıyorsun. Ondan

kurtulmak o kadar kolay değil."

3. KAT

Li öfkeden deliye dönmüştü. Koridorda koşarken her açık kapının önünde durup sonra koşmaya devam etti. Lanet torpido buralarda bir yerlerde olmalıydı. Muhtemelen hemen gözünün önünde. "Daha dikkatli ara, aptal karı. diye azarladı kendi kendini. "Bir torpidoyu bulamayacak kadar aptalsın. Salak. Geri zekâlı kaltak!"

Güverte şiddetle titredi. Dengesini kaybetti ve yan tarafa tutundu. Anlaşılan su daha çok çelik perdeyi yırtmayı becermişti. Koridor biraz daha yükseldi. Independence 'm pruva tarafı o kadar ağırlaşmıştı ki çok g^^^^^rn dalgalar uçuş güvertesini silip süpürecekti.

Zamanı tükeniyordu. ^ 5

Birden torpidoyu gördü. Açık bir geçide yuvarlanmıştı. Li zaferle haykırdı.

".

733

O

Öne atılıp torpidoyu kaptı ve tekrar yan koridora koştu. Peak'in cesedi gınşi kapamıştı. Ağır cesedi çekti ve sonra merdivenlerden indi, son iki metreyi zıplayarak aştı.

ikinci torpido aşağıda duruyordu.

Bundan sonrası çocuk oyuncağıydı. Acele etti. Belki de o kadar

kolay olmayacaktı; düşen nesneler birçok yan koridoru kapamıştı.

Onlan temizlemek çok uzun sürerdi. Geri dönmesi gerekiyordu. Önce

yukan hangara ve sonra rampadan aşağı.

Torpidoları kucaklayarak elinden geldiği kadar hızla ilerledi,

Anavvak

Rubin bir ton ağırlığında gibiydi. Dalış kıyafetlerini kuşanır

kuşanmaz — Johanson bunu acıdan inleyerek yapmıştı —cesedi el

birliği ile sancak tarafındaki, artık bir kayak pistiymişçesine yükselen iskeleye sürüklediler. Su, kıç tarafındaki kapıdan çekilmişti ve çatlak zemin görünüyordu. Demirlenmiş dört Zodiac, havuzun içindeki su

laboratuvara giden tünele aktıkça yükselmişti. Anavvak, çatırdayan

çeliğin sesini dinlerken geminin bu gerilime daha ne kadar

direnebileceğini merak etti.

Üç denizaltı, eğri şekilde tavandan sallanıyordu. Deepflight 2, kayıp Deepflight /'in yerini almıştı. Diğer ikî gemi de sırasıyla dizilmişti.

"Li hangisini almayı planlıyordu?" diye sordu Anavvak.

"Deepflight 3." Siye cevaplaCı VVeaver.

Kontrol panellerine baktılar ve çeşitli düğmeleri çevirdiler. Hiçbir şey olmadı.

Anavvak kontrol masasına baktı. "Roscovitz, havuz güvertesinin

özel bir enerji kaynağı olduğunu söylemişti." Konsola iyice eğildi ve etiketleri okudu. "Tamam, işte bu. Bu denizaltıları indiriyor. Haydi Deepflight 5'ü alalım, böylece Li buraya geldiğinde sorun çıkaramaz."

VVeaver mekanizmayı çalıştırdı. Bir denizaltı raylardan alçaidı

ama ortadaki değil en öndekiydi.

"Deepflight 3'ü indiremez misin?"

"Evet, sanırım yapabilirdim, tabii bu lanet şeyin nasıl çalıştığını bilsey Tek tek indirmemiz gerek."

"Hangisi olduğu önemli değil." dedi Johanson. "Zamanımız|

kalmadı. Deepflight 2'yi alırız."

Gemi iskele ile aynı hizaya gelene kadar beklediler. VVeaver

uzanarak bölmeleri açtı. Rubin'in cesedi inanılmayacak kadar ağırdı, su ve feromon sıvısıyla dolmuştu. Başı bir öne bir arkaya sarsılıyor, gözleri bomboş havaya

e sokuşturdular.

ydim.

bakıyordu. Hep birlikte cesedi yardımcı pilot b

734

ölmesin ölmesin

c

o

Artık hazırlardı.

Anavvak rüyasmdaki buzdağını düşündü. Suyun altından

çağrılacağı zamanın geldiğini biliyordu. Buzdağı eriyecek ve böylece bilinmeyen okyanusun dibine batacaktı.

Ama orada onu kim ya da ne bekleyecekti?

IVeaver

"Sen gitmiyorsun, Leon.' -

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem onu." Rubin'in bir ayağı bölmeden dışarı sarkmıştı.

VVeaver onu tekmeleyerek içeri soktu. "Ben gideceğim."

"Nıdın?"

"Çünkü öyle olması gerekiyor, işte bu yüzden."

"Gidemezsin." Kadını omuzlarından tuttu. "Karen, sağ

dönemeyebilirsin. Bu—"

"Tehlikesini biliyorum," dedi kadın yumuşakça, "ama

seçeneklerimizden hiçbiri çok iyi değil. Siz ikiniz diğer denizaltını alın ve bana iyi şans dileyin."

"Karen! Neden?"

"Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Araya girdiğim için özür dilerim," dedi Johanson, "ama zaman kaybettiğimizi hatırlatabilir miyim? Neden ikiniz kalmıyorsunuz ve

ben gitmiyorum?"

"Hayır." VVeaver gözlerini Anavvak'tan ayırmamıştı. "Leon haklı olduğumu biliyor. Ben bir Deepflight'ı uykuda bile sürebilirim. Bu

açıdan ikinizden de daha tecrübeliyim. Alvinle binlerce metre derine, orta Atlantik dağ sırasına daldım. Denizaltılar hakkında ikinizin

toplamından fazla şey biliyorum ve—*"

"Saçmalık!" diye haykırdı Anavvak. "Ben de senin kadar iyi sürebilirim."

"Ayrıca aşağısı benim dünyam. Derin mavi deniz, Leon. On

yaşımdan beri orası benim yuvam."

Anavvak ağzını açtı ama VVeaver parmağını onun dudaklarına

bastırıp başı salladı.

"Ben gidiyorum."

"Sen gidiyorsun." diye fısıldadı Anavvak.

"Tamam." Kadın etrafına bakındı. "içen girdiğimde su

geçü^ini^çıp beni indirebilirsiniz. Kapaklar açıldığında neler

olacağını bilemeyizJ^^IIKİ'yrr anında saldınr, belki hiçbir şey olmaz.

En iyisini umalım. Gemiyi ^^ cirmin saldığımızda yapabiliyorsanız.

bir dakika kadar bekleyin ve sonra ikinci denizaltını indirip buradan kaçın. Sakın beni takip etmeye çalışmayın. Yüzeye yakın kaim ve

gemiden

ini açıp ben ini açıp ben

başını

c

o

uzaklasın. Ben epey derine dalabilirim. Ve sonra da... " Durakladı.

"Ah, birinin bizi bulmasını umalım. En azından bu araçların uydu vericileri var."

"On iki knotluk hızla Grönland veya Svalbard'a ulaşmamız iki gün sürer." dedi Johanson. "Yeteri kadar yakıtımız yok."

VVeaver'a kalbi ağırlaşmış gibi geliyordu. Johanson'u kucakladı ve

Shetland'de tsunamiden nasıl kaçtıklarını hatırladı.

Birbirlerini tekrar göreceklerdi!

"Cesur kız." dedi Johanson.

Sonra Anavvak'ın yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarını sertçe

onunkilere bastırdı. Aslında onu sonsuza dek bırakmamayı istiyordu.

Bu konuda konuşmamışlardı ya da yapılması gereken şeyleri hiç

yapmamışlardı...

Şimdi duygusal olma.

"iyi şanslar." dedi Anavvak yavaşça. "En fazla birkaç gün sonra tekrar beraberiz."

VVeaver, bir sıçrayışta pilot bölmesine kaydı. Denizaltı hafifçe

sallandı. Kann üstü uzanan Weaver pozisyonunu aldı ve kilitleri

çalıştırdı. Yavaşça ikî kubbe de kapandı. Önündeki aletleri gözden

geçirdi. Hepsi çalışıyordu.

Başparmağını kaldırarak işaret verdi.

Yaşayanların

Dünyası

Johanson kontrol masasının başına geçti, su geçidini açtı ve gemiyi indirdi. Deepflight alçalıp altındaki çelik kapaklar açılırken seyrettiler. Karanlık sular gözlerinin önüne serildi. Bu kez içeri girmeye çalışan bir şeyler yoktu. Weaver, kumanda aletlerini kullanarak denizaltını zincirinden ayırdı. Su sıçratarak düştü ve battı.

Şeffaf kubbelerin altında kapana kısılmış hava panldadı. Denizaltının renkleri soldu, hatları belirsizleşti ve bir gölgeye dönüştü. Sonra kayboldu. Anavvak içinde bir sızı hissetti. Bu roller uzun süre önce dağıtıldı ve ölü insanlara aitlerdi. Sen, yaşayanların dünyasına aitsin..

Greyvvolf!

p

Belki de sana kuş toteminin ne söylediğini anlatacathir aracıfa ihtiyacın vardır.

A

Akesuk, Greyvvolftan bahsetmişti, aracı oydu. • A'nidaşı rüyasını yorumlamayı başarmıştı. Buzdağı erimişti ama Anavvak'ın yolu derinliklere inmiyordu: tam tersine ışığa çıkıyordu. ^ ' Ç

Yaşayanların dünyasına. Crovve'a.

C

O

Anavvak'ın dikkati o ana odaklandı. Elbette! Nasıl böyle yanılmıştı? Independence'm güvertesinde onu bekleyen bir görev vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Johanson.

"B planı."

"Neymiş?"

"Benim yukarı çıkmam gerekiyor."

"Sen delirdin mi? Neden?"

"Sam'i ve Murray"i bulmam gerek."

"Hepsi gitti." dedi Johanson. "Gemi çoktan tahliye edilmiş olmalı. Onları son gördüğümde CIC'delerdi. Muhtemelen ilk havalanan helikoptere binmişlerdir."

"Hayır." Anavvak başını salladı. "Binmiş olamazlar. Ya da en azından Sam binmedi —onun yardım çağırdığını duyduğuma eminim.

Bak, seni sorunlarımla sıkmak istemem, Sigur, ama hayatım boyunca bir şeylerden kaçındım durdum. Artık öyle bir adam değilim. Anlıyor musun? Buna sırtımı dönemem."

Johanson gülümsedi.

"Hayır. Yapamazsın."

"Dinle beni! Son bir kez deneyeceğim. Bu arada sen de Deepflight 3'ü indirebilir ve onu yolculuğa hazırlayabilirsin. Eğer birkaç

dakikada Sam'i bulamazsam, geri gelirim ve buradan kaçıp gideriz."

"Peki ya bulursan?"

"O zaman kullanabileceğimiz Deepflight 4 var."

"Pekâlâ."

"Gerçekten mi?"

"Tabii." Johanson ellerini açtı. "Ne bekliyorsun?"

Anavvak dudağım ısırdı. "Eğer beş dakika içinde geri dönmezsem

bensiz gitmen gerek."

"Bekleyeceğim."

"Beş dakika. Daha fazla değil."

Anavvak iskeleden aşağı koştu. Tünelin girişini su basmıştı ama

gemi şu son birkaç dakikada daha fazla eğilmemişti.

Bileklerinin etrafında su vardı. Suya girip birkaç kulaç attı ve sonra ayağa kalkıp daha derinleşene dek yürüdü. Hangara giden rampanın

başladığı yere geldiğinde tavan sanki suya uzanıyormuş gibi

görünüyordu. Hâlâ yukarıda kalmış biraz hava vardı. LaboraUıvarın

kilitli kapısının yanından yüzerek geçti, köşeyi döndü ve yukarı baktı.

Rampanın bazı bölümleri neredeyse düz hale gelmişti ve diğer yerleri ise inanılmaz dikti. Hangara giden bölüm artık loş bir tepeydi.

Üzerinde kara bir duman kütlesi asılı kalmıştı. Emeklemek zorunda

kalacaktı. Dalış kıyafetlerine rağmen üşümüştü. Denizaltıyla kaçmayı başarsalar bile bu işten sağ kurtulacaklarının garantisi yokt

tisi yoktu.

c

o

Ama kurtulmak zorundaydılar: Karen'i yeniden görmeliydi.

Tırmanmaya hazırlandı.

Beklediğinden kolay olmuştu, çelik rampa askeri araçların ve

bölüklerin yola tutunmasını sağlamak için çentiklenmişti. Yükseldikçe sıcaklık da arttı ve ısındığını hissetti. Şimdi ciğerlerinde biriken kalın, yapışkan dumanla boğuşuyordu. Ne kadar yükseğe tırmanırsa duman

da o kadar yoğunlaşıyordu. Artık uçuş güvertesindeki gümbürtüleri

duyabiliyordu.

Crovve'un yardım çağıran çığlıklarını duyduğunda çoktan her yanı

alevler sarmıştı. Eğer yangının başlangıcından kurtulduysa, hâlâ

hayatta olabilirdi.

Öksürerek son birkaç metreyi çıktı ve şaşırarak hangardaki görüş

açışının rampadakinden daha iyi olduğunu fark etti. Tünel dumanı

hapsetmişti ama burada hava dolaşımı vardı ve duman bir geçitten girip diğerinden çıkıyordu. Hangarın havası fırın gibi sıcak ve bunaltıcıydı. Anavvak koluyla ağzını burnunu tıkadı ve hangar boyunca koştu. "Sam?" diye bağırdı.

Cevap yoktu.

"Sam Crovve? Samantha Crovve?"

Delirmiş olmalıydı.

Ama ölü bir adam gibi yaşamaktan daha iyiydi. Greyvvolf haklıydı. Hayatını yaşayan bir ölü gibi geçirmişti.

"Sam!"

Havuz

Güvertesi

Johanson yalnızdı.

Floyd Anderson'un yüzünden birkaç kaburgasının kırıldığına emindi. Yaptığı en küçük bir hareket bile feci can acıtıyordu. Rubin'in cesedini bütün ağırlığıyla Deepflight'a yerleştirmeye çalışırlarken pek çok kez çığlık atmanın eşiğine gelmişti ama dişini sıkmıştı.

Gücü tükeniyordu.

Kamarasındaki Bordeaux'yu düşündü. Ne israf! Şimdi bir kadeh ne güzel giderdi. Kaburga kırıklarını tamir etmezdi belki ama en

azından acıyı daha raha katlanılır hale getirirdi. Tek başına kadeh kaldırması gerekecekti, gem hayatta kalan tek keyfine düşkün kişi oydu. Aslına bakılırsa, son birka beraber çalıştığı insanlardan hiçbiri, onun yaşamdaki ince keyiflerden aldığı zevki paylaşmıyordu.

Muhtemelen o bir dinozordu.

.

Bir saurus exquisitus, diye düşündü Deepflight i'ü iskeleınİn ^| anrna indirirken.

Hoşuna gitmişti. Saurus exquisitus. Tam olarjk on^ 'ta^ ediyordu. Fosil olmaktan zevk alan bir fosil. Fantezileri, sık sık birbirine karışan geçmiş ve gelecekten ilham alan ve hangi çağda yaşadığını um^samayan bir fosü.

Bohrmann...

Alman, bir kadeh Bordeaux'yu takdir etmeyi bilirdi. Ama ondan başka kimse yoktu. Elbette Sue Oliviera bundan keyif alırdı ama marketten alınan biı şişe şaraptan da aynı şekilde hoşlanırdı. Château'da birlikte çalıştığı tüm insanlar arasında, bir Pomerol'u takdir edebilecek kadar kültürlü kim vardı, belki bir tek...

Judith Li.

Deepflighfa atlarken göğsündeki ağnyı unutmaya çalıştı. Ayakları üzerine düştüğünde inledi ve titreyen dizleriyle doğruldu. Sonra

çömelip kumanda kapağını açtı ve bölmeleri açan mekanizmayı çalıştırdı.

Kubbe şeklindeki kapaklar dikey bir biçimde, yavaşça yukarı kalktılar. Bölmeler açılmıştı. "Herkes gemiye." diye bağırdı.

Ne kadar garip! Tam orada, yamuk duran havuz güvertesinde asılı bir denizaltının tepesinde dengede durmaya çalışırken, batan bir geminin içinde tek başına kalmıştı. Hayatın neler getireceğini gerçekten bilemezdiniz.

Judith Li mi?

Ona bir damlasını bile vermektense, tüm şarabını Grönland Denizi'ne boşaltırdı daha iyi. Bazen dünyadaki güzellikler için yapılacak en iyi şey, onların yanlış ellere düşmemesini garanti altına almaktı.

Li

Nefes nefese hangara koştu. Bütün güverte kapkara bir bulutla kaplanmış gibiydi. Dumanların arasında neler olduğunu görebilmek için gözlerini kısarak baktı.

Sonra bir ses duydu. "Sam? Samantha Crovve?"

Bağıran Anavvak mıydı?

Şu anda onu öldürmenin bir anlamı kalmamıştı. Üstelik pruvanın eğilen çelik perdeleri her an paramparça olabilirdi. Gemiye ikiye

ayrılma tehlikesi ile karşı karşıyaydı ve bu gerçekleştiği anda Independence saniyeler içinde dibi boylayacaktı.

Rampaya koştu ve hangarın içinde göz gezdirdi. Midesi kalktı. Li kolay kolay korkmazdı ve okyanusun dibine inmekten çekinmiyordu ama eğer torpidolan bir kez daha kaybederse, onlan tekrar bulamayacağım biliyordu.

Ayaklarını iki yana açarak rampadan yavaşça inmeye başladı. Karanlık ve boğucuydu ve duman nefes almasını güçleştiriyordu. Botlarının topukları metalin üzerinde boş bir çınlama sesi çıkarıyordu,

Birden dengesini kaybedip kıç üstü oturdu. Hâlâ torpidolara sıkı sıkı sarınmış bir halde rampanın tekinsiz yüzeyinde kaydı. Zemindeki çıkıntılar sırtını yaraladı ve karanlık suya hızla yaklaştı.

O

%

Rampa sona erdi ve Li yuvarlanarak suya düştü. Kendi etrafında döndü, kendini yukarı itti ve su yüzüne çıkarak nefes almaya çalıştı. Torpidoları bırakmamıştı!

Tünel duvarlarından boğuk bir gümbürtü yayıldı. Li hareket etti ve koridor boyunca yüzdü, köşeyi dönüp havuz güvertesine ilerledi. Su beklediği kadar soğuk değildi. Havuzdan geliyor olmalıydı. Tünelin

ışıklan sönmüştü ama havuz güvertesinin kendine ait bir enerji kaynağı vardı. ilerisinin gittikçe aydınlandığını görebiliyordu. Yaklaşükça havada birleşen iskeleleri, havuzun üzerinde tehditkâr şekilde yükselen kıç kapısını ve biri iskele üe aynı yükseklikte sallanan iki denizaltını gördü. iki denizaltı mı?

Deepflight 2 ortadan kaybolmuştu.

Ve Deepflight 5"ün tepesinde dalış kıyafetleri ile biri dikiliyordu.

Johanson.

Uçuş

Güvertesi

Crovve'a sigara temin etmenin yanı sıra Pakistanlı aşçı pek bir işe yaramıyordu. Kıç tarafın uzak ucunda perişan bir şekilde kıvrılmış adamın herhangi bir plan yapacak hali kalmamıştı. Crovve'un da aklına bir fikir gelmiyordu. Kuduran alevlere ümitsizce bakn. Ama vazgeçme düşüncesinden bütün kalbiyle nefret ederdi. Onlarca yılı, yabancı bir zekâ bulabilmek ümidiyle uzaydan gelen sinyalleri dinleyerek geçiren biri için, vazgeçmek saçma bir şeydi. Kesinlikle bir seçenek değildi.

Birdenbire gök gürültüsü gibi bir patlama oldu. Alev alev bir bulut Ada'nın etrafını sardı, ateş püskürüyor ve şömirte gibi çıtırdıyordu. Güçlü sarsıntılar güverteyi salladı ve sonra cehennemin içinden

fırlayan alev demetleri onlara doğru uzandı.

Aşçı çığlık attı. Ayağa fırlayıp birkaç adım geri gitti, ayağı kaydı ve kenardan aşağı yuvarlandı. Crovve adamın uzanmış ellerini

yakalamaya çalıştı. Bir an için adam dengesini bulmuş gibiydi, yüzü

korkuyla çarpılmıştı ama sonra çığlıklar atarak düştü. Adam

yükselen kıç kapılanma çarptı, arkasından gözden yitip git Crovve bir şapırtı sesi duyup dehşet içinde kenardan çekildi ve etrafına bakındı.

Alevler etrafını sarmıştı. Çevresindeki her yerde asfalt yanıyo^^

Dayanılmayacak kadar sıcaktı. Sadece sancak tarafı yangından

kurtulmuştu. Crovve, hayatında ilk kez gerçek çaresizliği hissetti.

Sıcaklık onu geri çekilmeye zorluyordu. Sancak tarafina koştu ve

kerıardan ilerledi.

Dış asansör kontrol paneline ulaştı.

Şimdi ne yapacaktı?

"Sam?"

Şimdi de gaipten sesler duymaya başlamıştı! Yoksa biri adını mı

çağırıyordu? imkânsız.

740

s;

o

"Sam Crovve?"

Biri onu çağırıyordu.

"Buradayım." diye bağırdı.

Ses nereden geliyordu? Uçuş güvertesinde kimse yoktu. Sonra anladı.

Dikkatle kenardan aşağı sarktı ve denize doğru uzanan platformu gördü. "Sam?"

"Buradayım! Yukarıda!"

Bütün gücüyle bağırıyordu. Aniden biri platformun üzerine koşup yukarı baktı. Bu Anavvak'tı.

"Leon!" diye bağırdı. "Leon, buradayım."

"Tanrım, Sam." Kadına baktı. "Gelip seni alacağım."

"Nasıl?"

"Yukarı tırmanacağım."

"Tırmanacak bir yukarısı kalmadı." diye bağırdı. "Burası cehenneme döndü, Ada, uçuş güvertesi, her şey yanıyor." "Murray nerede?" "Öldü."

"Buradan çıkmamız gerek, Sap "Söylediğin için sağ ol."

"Atlayabilir misin?" Crovve aşağı baktı. "Bilmiyorum."

"Önümüzdeki on saniye içinde işe ya "Hayır."

"Bir Deepflight ile kaçacağız." Anavvak kollarını uzattı. "Hadi atla. tutacağım."

"Olmaz, Leon. Bir kenara çakılsın daha iyi olur." "Haydi, Sam.

Konuşmayı bırak da atla."

Crovve omzundan geriye son bir bakış attı. Alevler ona doğru

geliyordu. Gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "Geliyorum, Leon!"

acak daha iyi bir fikrin var mı?

Havuz

Güvertesi

Anavvak hangi cehennemde kalmıştı? Denizaltı zarifçe suda

sall^nOL* üzerinde çömelmişti. Karanlıkta yrrTn varlığını gösteren

tek .^i^ ibaret yoktu. Neden olsundu ki? Artık bir saldırıya ihtiyaçları
yoktu. Tek yapmaları gereken geminin batmasını beklemekti. Eninde

sonunda muhteşem Independence' ı bile dize getireceklerdi.

Beş dakika dolmuştu.

^muhteş

Doğrusunu söylemek gerekirse gidebilirdi. Hâlâ Anavvak ve

Crovve'a kalan

bir denizaltı vardı.

Ama Anavvak, Crovve ve Shankar ile birlikte Sönerse her iki

Cenizaltına Ca ihtiyaçları olacaktı. Gidemezdi.

Kısık sesle Mahler'in 1. Senfonisini mırılCanmaya başlaCı.

"Sigur!"

Johanson hızla döndü. Vücudunun üst kısmına bir acı saplandı ve nefes almasını engelleCi. Li tam arkasınCa, Cenizaltıyla aynı hizada CuruyorCu. iki ince silindir kadının hemen yanında, iskelenin üzerindeydi. Silahını adama doğaıltmuştu.

"Araçtan in, Sigur. Beni ateş etmek zorunda bırakma."

Johanson Deepflight'\ raylara bağlayan zinciri tuttu.

"Zorunda bırakma mı? Ben bundan zevk alCığını sanıyorCum."

"im aşağı."

"Beni tehdit mi ediyorsun JuCe?" Zihnine Cüşünceler hücum eCerken, kuru bir kahkaha attı. Kadını oyalamak, Anavvak gelene kadar konuşmasını sağlamak için doğaçlama yapması gerekiyordu.

"Eh, ben senin yerinde olsaydım ateş etmezCim. Tabii eğer bu Cenizaltını kullanmak istiyorsan."

"Bu da ne demek?"

"Yakında anlarsın."

"Açıkla."

"Tüm bu açıklamalar artık çok sıkıcı, sence Ce öyle Ceğil mi? HayCi General Li; korkma —beni hemen vur ve sonra ne Cemek istediğimi anla."

Li tereddüt etti.

"Denizaltını ne yaptın, kahrolası geri zekâlı?"

"Buna inanmayacaksın," Johanson ayağa kalktı, "ama sana gerçekten söyleyeceğim. Hatta tamir etmene bile yardım edeceğim —

tabii sen bana bir şeyi anlatırsan."

"Buna zaman yok."

"Ah. Çok yazık..." Li ona baktı. Silahını indirdi.

"Ne soracaksın sor."

"Soruyu çoktan tahmin etmiş olmalısın. Neden?"

"Gerçekten bunu mu öğrenmek istiyorsun?" Li homurCanCı.

"NeC^ ş becerikli beynini kullanmıyorsun? Sence Amerika olmazsa dünya ne hale gelir? GeriCe kalan tek istikrar faktörü biziz. Ulusal ve uluslararası Cüzini sağlamak adına, gezegendeki bütün toplumların

bütün bireyleri için uygun olan tek bir model vardır ve o da

Amerikan modelidir. Dünyanın bu sorunu çözmesine izin veremeyiz.

Birleşmiş Milletler'in de çözmesine izin veremeyiz. Yrr, insanlığa

korkunç zararlar verdi ama bilgi birikimleri ve algılarının inanılmaz bir potansiyeli var. Bu bilginin mirasçısı olarak kimi görmek istersin, Sigur?"

şu çok

c

o

"Bununla başa çıkmaya en uygun olanı."

"Aynen."

"Ama bu zaten bizim üzerinde çalıştığımız şeydi, Jude. Aynı şeyi istemiyor muyuz? Yrr ile bir anlaşmaya varabilirdik. Biz — "

"Hâlâ anlamıyor musun? Böyle bir seçeneğimiz olamaz. Bu, benim

ülkemin çıkarlarına ters. Biz, Amerika Birleşik Devletleri, bu bilginin sahibi olmalıyız ve başka kimsenin ona erişmemesi için elimizden

gelen her şeyi yapmak zorundayız. Dünyayı yrr'dm kurtarırken,

başka bir alternatif olamaz. Birlikte yaşamayı kabullenmek bile bir

başarısızlık sayılacaktır, Amerika'nın yenilgisinin bir işareti,

insanlığın yenilgisi, Tanrı'ya inancımızın yenilgisi. Ülkemin

üstünlüğüne olan inanç sarsılacak. Ama birlikte yaşama düşüncesinin

en kötü tarafı, arkadan gelecek olan yeni dünya düzeni. Yrr'm

gözünde bütün insanlık eşit olacak. Gerekli teknolojiye sahip her

devlet onlarla ilişkiye geçebilecek. Hepsi de ittifak kurmayı isteyecek, onların bilgilerine ulaşmaya çalışacak ve kim bilir daha neler.

Sonunda birileri yrrı fethedilebilir bile. Ve onları fetheden bütün

gezegeni yönetecektir." Johanson'a doğru bir adım attı. "Bunun ne anlama geleceğini göremiyor musun? Aşağıda yaşayan zeki tür, bizim

rüyamızda bile göremeyeceğimiz bir biyoteknolojiye hükmediyor.

Onlarla ancak biyolojik yollarla iletişim kurabileceğiz ve tüm dünya mikroplarla deney yapmaya başlayacak. Bunun olmasına asla izin

veremeyiz.

Yrrı yok etmek dışında bir alternatifimiz yok ve bunun için

Amerika'dan başka bir seçenek olamaz! Bu gücü başkasına kaptırmayı göze alamayız —özellikle de her geri zekâlının oy hakkı olduğu Birleşmiş Milletler'deki aptallar sürüsüne."

"Aklını kaçırdın herhalde." dedi Johanson. Öksürürken iki büklüm oldu. "Sen ne biçim bir insansın, Li?"

"Tanrı'ya inanan bir insanım—"

"inandığın tek şey kariyerin! Sen güç delisi bir manyaksın!."

^"Ve- ülkem!" diye bağırdı, Li. "Sen neye inanıyorsun? Ben inancımı biliyorum. insanlığı sadece Amerika Birleşik Devletleri kurtarabilir ve — "

"Böylece herkese sonsuza kadar haddini bildireceksin, öyle değil mi?",,

"Ne olmuş? Bütün dünya her zaman Amerika'nın en pis işleri halletmesi^ W . bekliyor ve işte şimdi biz de yapıyoruz! Ve doğrusu da bu! Dünyanın yrr^n*^' bilgisini paylaşmasına izin veremeyiz, bu yüzden onları yok edip o bilgiyi'S kendimize saklamalıyız. Sonra artık gezegenin kaderini kimin elinde tutacağı hakkında endişelenmemize gerek kalmayacak. Düşman rejimlerin ve diktatörlerin en ufak bir şansı bile olmayacak. Kimse bizim üstünlüğümüze karşı çıkamayacak."

"Yapmaya çalıştığın şey insanlığı yok edecek!

Li dişlerini gıcırdattı.

"

m üst %

c

o

"Siz bilim insanlarının, hep aynı itirazları zırvalamaktan başka yaptığınız bir şey yok. içinizde kimsenin düşmanı yenmeye cesareti

yok —yrr\ tamamen ortadan kaldırmanın sorunu çözebileceğini

düşünmediniz bile. Sadece amipleri yok etmenin dünyanın

ekosistemini mahvedeceğini söyleyerek sızlanıp durdunuz. Yrr şu

anda ekosistemi mahvetti bile! Bizim kökümüzü kurutuyorlar! Sence

kısa sürecek bir çevre felaketi, insanlığı üstün ırk olarak yeniden başa geçirmek için ödenecek küçük bir bedel sayılamaz mı?"

"Üstünlük taslamak isteyen bir tek sen varsın, seni zavallı deli.

Solucanlarla nasıl başa çıkacaksın—"

"Hepsini zehirleyeceğiz. Bir kez yrr yolumuzdan çekilince, aşağıda canımız ne isterse onu yaparız."

"Bütün insanlığı zehirleyeceksin!"

"Biliyor musun, Sigur? insanların sayısının azalması aslında kendi başına bir fırsat. Biraz boş alan açılırsa, gezegen ne güzel havadar olur." Li'nin gözleri kısıldı. "Şimdi yolumdan çekil."

Johanson kıpırdamadı. Zincire tutunup başını yavaşça salladı.

"Denizaltını sabote ettim." dedi.

"Sana inanmıyorum."

"O zaman şansını dene."

Li başıyla onayladı. "Öyle yapacağım."

Kolunu kaldırdı ve ateş etti. Johanson kenara kaçmaya çalıştı.

Kurşunun göğüs kemiğine girdiğini hissetti ve içini bir acı dalgası kapladı.

Lanet karı onu vurmuştu.

Eli zinciri bıraktı. Yalpalarken bir şeyler söylemeye çalıştı, arkasını döndü ve sonra karın üstü pilot bölmesine düştü.

Güverte

Asansörü

Crovve'un ona doğru atıldığını gördüğünde Anavvak'ın içi şüpheyle doldu. Crovve kollarını sallayarak çok fazla sola doğru sıçramıştı. Kollarını uzatar kenara koştu, çarpışmanın ikisini de denize fırlatmaması için dua ediyordu." Tüm sıskalığına rağmen Crovve, Anavvak'a hızla gelen bir otobüs gibi çarptî"' Anavvak geriye düştü, Crovve üzerindeydi. Yokuştan aşağı kayıyorlardı. Kadının çığlığına onun da sesi katıldı. Topuklarıyla hız kesmeye çalışırken, başının arkasını asfalta çarptı. Aynı gün asansörde yaşadığı ikinci kötü tecrübeydi ve bunun sonuncusu olmasını umuyordu, sonucu ne olursa olsun. Kenara kısa bir mesafe kala durdular.

Crovve ona baktı. "iyi misin?" diye sordu ^ğuk bir sesle. "Daha iyi olmamıştım."

VQV

^ O •

c

o

Kadın üzerinden yana yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama

sonra yüzünü buruşturarak yere çöktü.

"Yapamayacağım." dedi.

Anavvak ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Sağ ayağım."

Kadının yanına çömeldi ve bileğini yokladı.

Crovve inledi. "Sanırım kırıldı."

Anavvak durakladı. Hayal mi görüyordu, yoksa gemi öne doğru mu

yatıyordu?

Platform gıcırdadı.

"Kolunu boynuma dola."

Crovve'un ayağa kalkmasına yardım etti. En azından ona

dayanarak topallayabilirdi. Hantal bir yürüyüşle hangara ilerlediler.

Önlerini zar zor görebiliyorlardı. Güverte artık daha da dikleşmişti.

Rampadan nasıl geçeceğiz, diye düşündü Anavvak. Artık bir

uçurum gibi olmalıydı.

Aniden içi öfkeyle doldu.

Grönland'dalardı, kutuplarda, yani onun yurdunda. Tepeden tırnağa bir inuk'tu. Kutupta doğmuştu ve oraya aitti. Ne o, ne de Crovve burada ölmeyeceklerdi.

"Haydi." dedi. "Devam edelim."

Deepflight 3

Li kumanda masasına koştu. Çok zaman kaybetmişti. Böylesine aptalca bir tartışmaya kendini kaptırmamalıydı.

Deepflighfı kaldırdı ve sonra tam üzerinde sallanana kadar iskelenin üzerine getirdi. Hızla iki boş tüpü buldu. Daha büyük torpidolar her zamanki yerlerindeydi ama daha küçük olanları radyoaktif silindirlere yer açmak için çıkarılmışlardı. Mükemmeli Bunlar gibi silahlarla Deepflight'm yüksek bir ateş gücü vardı.

Hızla silindirleri torpido yuvalarına itti ve onları yerlerine kilitledi.

Sistem çok basitti. Bir kez ateşlendiklerinde, patlayıcı bir kapsül zehirli feromonun mavi bulutun her tarafına yüksek basınçla dağıtılmasını sağlayacaktı. Rubi programlı hücre ölümünü kullanmayı düşünmesi, planın en başar Denizde feromon dağılacak ve gerisini yrr halledecekti. Yrr'a zehi bir kez bulaştığında, kolektif inanılmaz bir zincirleme reaksiyonl kendini yok edecekti.

Deepflighfı

iyi iş çıkarmıştı.

Silindirlerin iyice yerlerine oturduğunu iki kez ko

etti,

tekrar kapakların üzerine götürdü ve suyun üzerinde salınana

kadar aşağı indirdi. Dalış kıyafeti giymeye vakti yoktu. Dikkatli

olması gerekiyordu. Hızla merCivenCen gemiye giCip tırmanCı.

Gözleri açık pilot bölmesine kaydı, Johanson yüzüstü kıpırtısız

yatıyorCu.

inatçı yaşlı ahmak. NeCen kenara kayıp su kanalına düşmemişti ki?

ŞimCi bir de cesetten kurtulması gerekiyordu.

Birden kendini neredeyse üzgün hissetti. Bir şekilde adamdan

hoşlanmış ve onu takdir etmişti.

Başka koşullar altında olsaydılar...

Gemi sallanCı.

OnCan kurtulmak için çok geçti. Zaten fark etmezCi. Denizaltı

yardımcı pilot bölmesinCen Ce gayet iyi kontrol eCilebiliyorCu.

SaCece kontrolleri aktarması gerekiyordu. Üstelik Johanson'dan

daha sonra da kurtulabilirdi, hele bir aracı deniz altına indirsin de.

Çatlayan çeliğin çıkardığı yüksek bir ses duyuldu. Li aceleyle içeri emekledi ve bölmeleri kapattı. Parmaklan kumanda panelinCe

Cansetti. Işık dizileri ve iki küçük ekran ayCınlanırken alçak bir mırıltı yayıldı. Tüm sistemler hazırdı, Deepflight karanlık yeşil denizin üzerinde sabitçe duruyordu ve üç metrelik su geçidinden geçip derinliklere dalmaya hazırdı. Li mutluluktan havaya uçtu. Başarmıştı.

Sığmak

Johanson gölün kenarınCa oturuyordu. Su önünCe çarşaf gibi CümCüzCü, üzeri yıldızlarla kaplıydı. Buraya dönmenin özlemini çekmişti. Ruhunun manzarasına baktı; içi neşe ve hayranlıkla doldu. Garip bir biçimde, bedeninden aynlmış gibiydi, sıcak veya soğuğu hissetmiyordu. Bir şeyler değişmişti. Sanki o göl, yanınCaki küçük ev, çevresinCeki küçük karanlık orman, arkadaki küçük gürültüler, batan Ay kendisiydi. O her şeydi ve her şey onun içindeydi. Tina Lund.

Onun burada olamaması çok üzücüydü. Ona bu huzuru, mutlu bağışlamak çok hoşuna giderdi. Ama Tina ölmüştü; doğanın, medeniyeti kıyılara yayılan çürümüşlüğüne karşı başlattığı vahşi isyanın kurbanı olmuştu. Diğer her şey gibi silinip süpürülmüş, geriye Johanson'un zihnindeki resimden başka bir şey kalmamıştı. Göl sonsuzdu. Bu gece asla bitmeyecekti. Ve yalnızlık yerini hiçliğe, bir egoistin son zevkine bırakacak isteCiği bu muydu? inzivanın

tartışılmaz avantajları varCı. Zaman CeğerliyCi ve tek başına olmak

bu zamanı tamamen kendine harcayabileceğin anlamına geliyordu.

Eğer

746 ^

c

o

ğu

kendi içinizi dinleyebilirseniz, en sıra dışı şeyleri duyabilirdiniz.

Peki ya inziva ile yalnızlık arasındaki sınır neredeydi?

Aniden içini korku sardı.

Korku, tıpkı içinde yayılan acı gibi kalbini kemiriyor, nefesini

kesiyordu. içi ürperdi ve titredi. Göldeki yıldızlar kırmızı ve yeşil ışıklara dönüşüp, elektrikle vızıldadı. Manzara bulanıklaştı ve parlak bir dikdörtgen halini aldı. Bir tünelde veya borunun içindeydi.

Bir anda bilinci geri geldi.

Hayır, henüz ölmemişti. Ama sadece birkaç saniyesi olduğunu

biliyordu. Yrr'm suçlarını, eğer onlara suç denebilirse, daha vahşi bir saldırganlıkla ödetecek, zehirli feromonla ağzına kadar dolu bir

denizaltındaydı.

Önünde hiç yıldız yoktu, sadece Deepflighfm kumanda paneli vardı.

Işıklar yanıyordu. Gözlerini kaldırdığında havuz güvertesinin gözden kaybolduğunu gördü.

Su geçidinin içindelerdi. inanılmaz bir irade gücü ile başını yana çevirdi. Yanındaki bölmede Li'nin güzel profilini gördü.

Li.

Onu öldürmüştü.

Hemen hemen.

Gemi battı. Çevrelerinden hızla çelik plakalar ve perçinler geçti.

Çok yakında denizaltı gemiden ayrılacaktı. O dakikadan sonra hiçbir şey ya da hiç kimse Li'nin ölümcül kargosunu denize salmasına engel olamazdı.

Buna izin veremezdi.

Harcadığı çaba yüzünden terleyerek ellerini vücudunun altından uzattı ve parmaklarını esnetti. Neredeyse bayılıyordu. Kumanda aletleri önündeydi. Pilot bölmesinde uzanmıştı. Li kumandayı yönlendirmişti ve denizaltını yardımcı pilot bölmesinden kontrol ediyordu —ama bu durum değiştirilebilirdi.

Bir düğmeye bastığında kumanda ona geçecekti.

Hangisi?

Roscovitz'in baş teknisyeni Kate Ann Brovvning ona denizaltını nasıl kullanacağını göstermişti. Son derece açık anlatmıştı ve Johanson da dikkatle dinlemişti. Bu tür şeyler ilgisini çekiyordu.

Deepflight derin deniz araştırmalarında yeni bir çağ açmıştı ve

gelecek her zaman Johanson'un ilgisini çekerdi. Düğmenin nerede

olduğunu biliyordu. Ve yapmaya çalıştığı şıyi gerçekleştirmek için

hangi donanımı kullanması gerektiğini de biliyordu. yapması gereken, bu bilgiyi hafızasından çıkarmaktı.

Düşün.

Parmaklan ölmek üzere olan örümcekler gibi etrafa kan

bulaştırarak kontrol

panelinde dolaştı. Onun kanı. Düşün.

işte oradaydı. Ve onun yanında da...

747

y

Şu anda fazlasını yapamıyordu. Yaşamı vücudundan çekiliyordu

ama hâlâ bir parça gücü vardı. Ve bu yeterdi.

Cehenneme kadar yolun var, Judith Li.

Li

Judith Li, kubbesinden dışarı baktı. Birkaç metre önünde kanalın

çelik duvarlarını görebiliyordu. Gemi salına salma aşağı iniyordu. Bir metre sonra pervaneyi çalıştıracaktı. Sonra aşağı ve yana doğru dik

bir yolları vardı. Independence sonraki birkaç dakika içinde

batabileceği için ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu.

ilk kolektife ne zaman rastlayacaktı? Büyük bir tanesi sorun çıkarabilirdi, bunun farkındaydı ama bir kolektifin ne kadar büyük olabileceği ile ilgili en küçük bir fikri bile yoktu. Bir de orkalarla karşılaşma riski vardı ama ne olursa olsun aracın silahlarıyla yolunu açabilirdi. Korkacak bir şey yoktu.

Mavi bulutu beklemesi gerekecekti. Feromonu salmanın doğru zamanı yrr hücrelerinin bileştiği andı.

Lanet olası amiplere iyi sürpriz olacaktı.

Ne garip bir fikir. Amiplere sürpriz yapılabilir mi?

Birden şaşırdı. Kontrol panelinde bir değişiklik olmuştu. Ekran ışıklarından biri sönmüştü, bu da kontrolün aktarıldığını...

Kontroller!

Aracı artık o yönetmiyordu! Kontrol pilot bölmesine geçmişti,

Monitörün ekranında ikî ince ve ikî daha büyük torpidonun, yani zırh delicilerin, grafikleri belirdi.

Zırh delicilerden biri parlamaya başladı.

• Li dehşet içinde yutkundu. Kumanda paneline yapışarak kontrolü tekrar eline geçirmeye çalıştı ama ateşleme emri geri alınamazdı.

Göstergedeki rakamlar engellenemez bir geri sayımı mavi gözlerine yansıtıyordu:

00.03... 00.02... 00.01...

"Hayır!"

00.00

%

Yüzü taş kesildi.

Torpido

Johanson'un ateşlediği torpido yuvasından hız duvara ulaşıp

patladığında suda sadece üç metr Devasa bir basınç dalgası

Deepflight'ı ele

748

ı ve ileri atıldı. ı ve ileri atıldı.

eyebilmişti.

Çelik

ve araç geçide geri

c

o

savruldu. Geçitten bir çağlayan gibi su püskürdü. Denizaltı hâlâ

suda dönerken ikinci torpido ateşlendi. Kulakları saf1»- eden bir

gürültüyle havuz güvertesi patladı. Deepflight, iki yolcusu ve ölümcui kargosu vahşi bir alev topu olarak havaya uçtu ve varlıklarına dair

hiçbir kanıt kalmadı. Savrulan enkaz güverteler ve duvarları yararak kıç taraftaki safra tanklarını deldi ve içeri su girmesine sebep oldu.

Binlerce tonluk deniz suyu, eskiden bir havuz olan kratere doldu.

Geminin kıç tarafı battı.

Independence artan bir hızla dibe çökmeye başladı.

Çıkış

Anavvak ve Crovve rampanın tepesine ulaştıklarında, patlamanın şoku gemiyi salladı. Anavvak havaya fırladı. Tünelin isle kararmış duvarları etrafında döndü ve sonra baş aşağı karanlığa düştü. Hemen yanındaki Crovve da savrulmuş ve sonra gözden kaybolmuştu.

Çentikli çelik, omuzlarını, sırtını, göğsünü ve kıçını sıyırıp derisini soydu. Oturup yana döndüğünde bir sarsıntıya daha kapıldı ve o kadar vahşice havalandı ki sanki geri, hangara uçacaktı. Etrafında inanılmaz bir gürültü vardı, sanki tüm gemi perçinlerine ayrılıyordu. Aşağı düşerken havada döndü ve suyun içine daldı.

Kollarını bacaklarını çırparak akıntıya karşı koydu ama yönünü bilemiyordu. Independence pruvadan batmıyor muydu? Neden kıç taraf su dolmuştu?

Havuz güvertesi, diye düşündü, havuz güvertesi patladı.

Johanson!

Bir şey suratına çarptı. Bir kol. Onu sıkıca tutup ayaklarını çırptı. Bir ilerleme kaydedemiyor gibiydi. Su her yönden bastırırken itilip

kakıldı. Ciğerleri sanki alev soluyonnuş gibiydi. Öksürmek istiyor ve sudaki girdap onu aşağı çekerken başı dönüyordu.

Aniden yüzeye çıktı.

Loş ışık.

Crovve hemen yanında belirdi. Hâlâ kadının kolunu tutuyordu.

Crovv^^ gözleri kapalı öğürdü ve tükürdü, sonra kafası suyun altında kayboldu. Anavvak onu çekti. Su etraflarında köpürüyordu. Rampalı

tünelin dibinde olduklarını fark etti. Laboratuvar ve havuz

güvertesinin yerinde çok güçlü bir akıntı vardı.

Su yükseliyordu ve çok soğuktu. Okyanustan gelen buzlu su.

Neopren giysisi onu bir süre korurdu ama Crovve dalış kıyafeti

giymiyordu.

Boğulacağız, diye düşündü. Ya da donarak öleceğiz. Her halükarda

işimiz bitti. Bu kâbus gibi gemi suyla doluyor ve onun kamında kısılıp kaldık. Independencela birlikte batacağız.

%

c

o

Öleceğiz.

Öleceğim.

Korkuyla dolmuştu. Ölmek istemiyordu. Her şeyin sona ermesini

istemiyordu. Hayatı seviyordu ve daha yapacağı çok şey vardı. Şimdi

ölemezdi. Hayır. Daha zamanı gelmemişti.

Korku dayanılmazdı.

Suya çekildi. Bir şey kafasının üzerine çıktı. Çok hızlı çarpmamıştı ama onu batırmaya yetmişti. Anavvak tekmeleyerek kendini kurtardı.

Nefes nefese yüzeye çıktı ve ona neyin vurduğunu gördü. Kalbi durdu.

Zodiaclar'dan biri akıntıya kapılmıştı. Patlamanın basıncı onu

havuz güvertesinde demirlendiği yerden kurtarmış olmalıydı.

Köpüren suların üzerinde sürükleniyor ve tünelden yukarı

ilerliyordu. Dıştan takmalı motoru ve küçük yağmur kabini üe

kusursuz bir şişme bot. Sekiz kişilikti, yani iki kişiye fazlasıyla yeterdi ve içi acil durum malzemeleriyle doluydu.

"Sam!" diye bağırdı.

Onu göremiyordu. Sadece karanlık su vardı. Hayır, diye düşündü.

Daha bir saniye önce buradaydı. "Sam!"

Su hâlâ yükseliyordu. Tünelin yarısı çoktan batmıştı bile. Uzanıp

Zodiac'ı tuttu, kendini botun üstüne çekip doğruldu ve etrafına

bakındı. "Hayır." diye inledi. "Hayır! Lanet olsun, hayır!"

Emekleyerek botun öbür tarafına gitti ve suyun yüzeyini taradı.

işte oradaydı! Gözleri yan kapalı, botun yanında sürükleniyordu.

Elleri zayıfça hareket ediyordu. Anavvak suya eğilerek kadınm

bileklerini yakaladı ve çekti.

"Sam!" diye bağırdı.

Crowe'un göz kapaklan kımıldadı. Sonra öksürerek su kustu.

Anavvak ayaklarım kenara bastırarak kadını çekti. Kollarındaki acı o kadar yoğundu ki başaramayacağını düşündü ama iradesi ona tek bir

şey emrediyordu, Samantha Crovve'u kurtar.

Onu burada bırakırsan eve hiç geri dönme, diyordu sanki.

Yapamayacaksın, git kendini de suya at.

inleyip homurdanarak asıldı ve çekti, ve sonunda kadını bota

çıkardı.

Anavvak sırtüstü yığılCı.

Artık gücü tükenmişti.

Şimdi durma, dedi içindeki ses. Zodiac'ta oturmak sana bir şey

kazandırmayacak. Sizi dibe çekmeden önce Independence'tan

çıkmanız gerek.

Zodiac yükselen su duvarının tepesinde sallanıyor ve hangara

sürükleniyordu. Güverteye savrulmalarına çok kısa Anavvak ayağa

kalktı ve anında düştü. Pekâlâ, diy^ d emeklerim. Elleri ve dizleri

üzerinde kabine gidip tut Cihazlara bir göz attı. Blue Sharktaki gibi düm^^^^i^^ına

esafe kalmıştı. dü, o zaman umarak doğruldu. dağıtılmışlardı ve

c

o

Anawak için tanıdık bir görüntüydü. Bununla başa çıkabilirdi.

Artık rampanın son birkaç metresine Coğru hızla yükseliyorlarCı.

Anavvak doğru an gelene dek bekledi.

Bir anda tünelin dışına çıktılar. Dalga onları suyla dolmaya başlayan hangara attı.

Anavvak dıştan takmalı motoru çalıştırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Çalış, diye düşündü. Benimle oyun oynama, seni boktan şey.

Kahretsin, çalış!

Hâlâ hiçbir şey olmamıştı.

Çalış, lanet olası! Çalış!!!

Birden motor gürledi ve Zodiac hız alCı. Anavvak sıkı sıkı dümeni tuttu. Hangar boyunca hızla döndüler ve sancak tarafındaki asansöre fırladılar.

Geçit gözlerinin önünCe küçüiüyorCu.

Süratle yaklaşırlarken, geçidin yüksekliği de giderek azalıyordu.

Güverteye dolan suyun hızı inanılmazdı. Kesik kesik, gri renkli

dalgalar, altlarından, duvarlardan geçide doluyordu. Saniyeler içinde sekiz metre yüksekliğindeki geçit, dört metreye inmişti.

Dörtten az.

Üç.

Dıştan takmalı motor acıyla böğ

Üçten az.

ŞimCi!

Bir gülle gibi açıklığa fırladılar. Kabinin tepesi geçidin tavanını sıyırdı ve sonra Zodiac bir dalganın tepesinde uçup bir an havada asılı kaldıktan sonra sertçe suya düştü.

Deniz fırtınalıyCı. Su, gri canavarlar halinCe üzerlerine atlıyorCu. Anavvak' dümeni o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Hızla bir sonraki dalgaya ilerleCi, CümCüz içine girCi, yine yükseldi ve Cüştü. Sonra hız kesti. Şimdi daha yavaş gitmek güvenli olacaktı. Artık dalgaların büyük ama çok dik olmadıklarını görebiliyordu. ZodiacT yüz seksen derece döndürdü ve botun bir sonraki CalgaCa yükselmesine izin verCi, tekrar gaz verCi ve etrafı bakındı.

Tüyler ürpertici bir manzaraydı.

Independence'm ACa'sı kara dumanlar arasınCan, kurşun rengi Cınî^en yükseliyordu. Sanki okyanusun ortasında bir volkan patlamış

gibiydi. Uçuş güvertesi neredeyse tamamen batmıştı, sadece yanan birkaç enkaz kaderlerine direniyordu. Mahvolmuş gemiden epey uzaklaşmayı becermişti ama alevlerin homurtusu hâlâ CuyulabiliyorCu.

-

^

751

Nefesi kesilerek baktı.

"Zeki yaşam foraılan." Crovve yanında belirdi, ölü gibi solgundu, dudakları morarmıştı ve titriyordu. incinmiş bileğine ağırlık vermemek için Anavvak'ın koluna asıldı. "Sorun çıkarmaktan başka işe yaramıyorlar." Anavvak sessizdi.

Birlikte Independence'm sulara gömülmesini seyrettiler.

• ^

c

o

•

BEŞıNCı BÖLÜ

arayışı, kenŞimizi aramaktır.

Cad Sağan

%

• ^

c

o

Düşler

Uyan!

Uyanığım.

Nereden biliyorsun? Çevrende karanlıktan başka bir şey yok.

Dünyanın dibine yaklaşıyorsun. Ne görüyorsun?

Hiçbir şey.

Ne görüyorsun?

Önümdeki kontrol panellerinin kırmızı ve yeşil ışıklarını görüyorum. Bana denizaltının içindeki ve dışındaki basıncı söyleyen göstergeleri görüyorum. Ne kadar oksijen kullandığımı, ne kadar yakıtımın kaldığını ve ne kadar hızla gittiğimi, Deepflighfm ne kadar bir eğimle daldığını görüyorum. Araç dışarıdaki suyun kimyasal bileşimini saptayıp bana veriler ve grafikln gösteriyor. Dış sıcaklık sensörlerle izleniyor ve bir rakam görüyorum.

Başka ne görüyorsun?

Suda dönüp duran parçacıklar görüyorum, projektörlerin önünde kar tanelen gibiler, küçük organik madde öbekleri derinlere batıyor. Su, organik bileşimlere doymuş. Bulanık görünüyor. Hayır —bekle.

Çok bulanık görünüyor.

Hâlâ çok fazla şey göıüyorsun. Her şeyi gönnek istemez misin?

Her şeyi mi?

VVeaverTa deniz yüzeyi arasında neredeyse bir kilometrelik bir

mesafe vardı Hiçbir şey ona saldırmaya kalkışmamıştı. Orkalar ve yrr yolunu kesmemişlerdı Deep/lighftaki her şey kusursuz bir biçimde

işliyordu. Denizaltı büyük, elips^\^ benzer bir spiral çizerek aşağı iniyordu. Arada şuada ışıkların önünde küçük bıı balık beliriyor ve

sonra hemen kaçıyordu. Döküntüler suda dolanıyordu. Krilleı ışığa

takılıyor, her minik kabuklu beyaz bir nokta olarak

görünüy#rdu./'"Pirçacık yağmuru ışığı kaynağına geri yansıtıyordu.

754

c

o

Son on dakikadır, Deepflight'm önüne yansıttığı kirli gri ışık

kozasının içini seyrediyordu. Yapay olarak ışıklandırılan karanlık.

Hiçbir şeyi aydınlatmayan bir ışık. On dakika içinde tüm yön

duygusunu kaybetmişti. Dışarıdaki karanlık manzaranın sakladığı

bilgileri, her birkaç saniyede bir, veri ekranından kontrol ediyordu: ne kadar hızla ilerliyor, ne kadar dik dalıyor, ne kadar zaman geçti...

Bilgisayarların güvenilirliği.

Elbette, sohbet etmeye başladığı sesin kendisine ait olduğunun farkındaydı. Yaşanan tüm deneyimlerin, öğrenme ve gözlem ile gelen bilginin özüydü. içinden bir şey konuşuyor ve aynı zamanda ona sesleniyordu; daha önce varlığından haberdar olmadığı bir şey. Sorular soruyor, öneriler getiriyor, onu sinirlendiriyordu.

Ne görüyorsun?

Çok az şey.

Bu bile bir abartıydı. Bir duyu organına, koşullar yüzünden iş göremeyeceği bir ortamda güvenmek kadar saçma bir fikri ancak insanlar düşünebilirdi. Araçlarına saygısızlık etmek istemem, Karen, ama bir ışık huzmesinin sana faydası olmaz. Işıkların sadece dar bir oda. Bir hapishane. Zihnini aç. Her şeyi görmek ister misin?

Evet.

O zaman ışıkları kapat.

VVeaver tereddüt etti. Mavi parıltıyı gömmek için onları kapatması gerektiğini biliyordu. Ne zaman? Zavallı bir ışık huzmesine ne kadar bağımlı hale geldiğini fark etmek onu şaşırttı. Ona çok uzun süre tutunmuştu. Yatak örtüsünün altındaki bir el feneri gibi. Güçlü projektörleri teker teker kapattı. Artık sadece kontrol paneli parlıyordu. Partikül yağmuru yok oldu'.

Zifiri karanlık onu sardı.

Kutup suları mavidir. Kuzey Pasifik ve Antarktika'nın etrafındaki bazı bölgelerde, klorofil içeren canlılar çok az bulunur. Yüzeyin birkaç metre altındaki bu mavi, gökyüzüne benzer. Tıpkı uzay gemisinin içinde yükselen bir astronotun, tanıdık gök mavisinin dış uzayın karanlığına dönüşmesini izlemesi gibi, denizaltı da, tam tersi yönde ilerleyerek, gizemlerle dolu ışıksız bir evrene, bir iç uzaya batıyordu. Yukarının veya aşağının, yönün bir anlamı yoktu: her ikî türlü de, tanıdık manzaraların eksikliği ile kaybolan görme gibi insan duyuları, beraberinde yerçekimi gibi sıradan algıları da yok ediyordu. ^erç^k^^t kanunları, okyanuslarda da geçerliydi ama yüzeyin bin met^t^lr^rda yükseldiğini mi yoksa alçaldığını mı anlamanın bir yolu yoktu. Derinlik ölçere güvenmek gerekiyordu. Ne iç kulağının ne de gözlerinin bir fayda^ıNloktu.

VVeaver artık maksimum dalış hızıyla ilerliyordu. Deepflight'm tepetaklak olmuş bu kutup göğünü geçmesi uzun sürmemişti ve çok kısa sürede her yanı

%

c

o

karanlık sarmıştı. Derinlik ölçer 60 metreyi gösterdiğinde, alıcılar hâlâ yüzeyde oynaşan ışığın yüzde dördünü algılayabiliyorlardı ama Karen evreni tek bir fenerle aydınlatmaya çalışan bir astronot gibi

projektörleri açmıştı. Uyan Karen.

Uyanığım.

Tabii, uyanıksın ve zihnin açık ama yanlış rüyayı görüyorsun. Tüm insanlık var olmayan bir dünyanın hayalini görüyor. Taksonomik tablolar ve istatistik değerlerle oluşturulmuş hayali bir kozmosta yaşıyoruz ve nesnel doğayı algılamaya çalışıyoruz. Her şeyin nasıl da birlikte dokunduğunu ve aynlmaz bir biçimde birbirine bağlı olduğunu anlayamadan onu derecelendiriyor, sıralıyor ve kendimizi en tepeye yerleştiriyoruz. işlerin makul olması için sembollere ve idollere ihtiyacımız var ve bunları gerçek ilan ediyoruz. Zamanı ve mekânı bozan hiyerarşiler ve dereceler icat ediyoruz. Bir şeyi bir gözlerimizle görmeliyiz ki onu anlayabildim ama onu görünür yaptığımız anda, kendi anlayışımıza göre tanımlarız. Gözlerimiz ardına kadar açık ama yine de körüz. Karanlığa bak, Karen. Bütün hayatın temelinde karanlık yatar.

Karanlık tehditkârdır.

Ne alakası var? Bizi görünür varoluşumuzun koordinatlarından koparıyor. Bu o kadar kötü bir şey mi? Doğa nesneldir ve çeşitlilikle kaynar! Sadece önyargı gözlüğü ile baktığımızda fukaralaşır, çünkü onu kendi beğenilerimize göre yargılarız. Hep kendimizi görüyoruz,

titrek ekran ışığında bile öyle. Bizim bilgisayar monitörlerimizdeki veya televizyonlarımızdaki tasvirler gerçek dünyayı mı yansıtıyor?

Her zaman "kedi" veya "sarı renk" gibi prototipler ile karşılıklı anlaşmaya mecburken, tüm izlenimlerimizin toplamı bir çeşitlilik

yaratabilir mi? insan beyninin böylesi bir değişken zenginliğinden bu normları çıkartıyor olması, tartışmasız bir şekilde muhteşem!

imkânsızı anlamayı mümkün hale getiriyor ama bedel olarak yaşam

gerçekdışı bir hale bürünüyor. Sonucu, on süper modelin milyonlarca

kadın için şablon olduğu, ailelerin 1.2 çocuk yaptığı, Çinliler'in 1.75

boyunda olduğu ve 63 yaşına kadar yaşadı; idealize edilmiş bir dünya oluyor. Normlara o kadar takmış durumdayım normalin anormalde,

normalden sapmada yattığını gözden kaçırıyoruz. istatistiğin tarihi

yanlış anlamaların tarihidir. Bize genel bir bak^ ^ağlamıştır ama

çeşitliliği reddetmiştir. Bizi dünyaya yabancılaştırmıştır.

Ve bu yüzden yakınlaştırmıştır da.

Öyle mi sanıyorsun?

Pekâlâ, yrr ile uzlaşmak için bir yol aramadık mı? Hatta başardık

da. Ortak noktamız matematikti.

Dikkat et! O tamamen farklı. Pisagor teoreminde değişkenlere yer

yoktur. Işığın hızı her zaman aynıdır. Aynı ffzikse^ u^lyı

tanımladıkları sürece

n kaçı akış sa

c

o

fiziksel uz

matematik formüllerinin değiştirilmesi imkânsızdır. Matematik

değer atfetmez, Bir matematik formülü, mağarada veya ağacın

tepesinde yaşamaz, okşayarak sevebileceğin ya da tehdit edildiğinde

sana dişlerini gösterecek bir şey değildir. Yerçekimi için birçok kanun arasından ortalama bir tanesini seçmeyiz, sadece tek bir kanım vardır Elbette matematik yrr ile iletişim kurmamıza olanak sağladı ama

birbirimizi gerçekten anladık mı? Matematiğin insanlığı birleştirdiği hiç görülmüş mü? Dünyayı nasıl tasvir ettiğimiz, kültürlerimizin

tarihine bağlıdır ve farklı kültür grupları dünyayı farklı görürler.

inuitler'in kar için kullandıkları bir isim yoktur, ama yüzlerce kar çeşidi tanımları vardır. Yeni Gine'deki Dani halkı, renklere isim

vermezler.

Ne görüyorsun?

VVeaver karanlığa baktı. Denizaltı sessiz inişine devam ediyor, 60

derecelik bir açıyla ve 12 knotluk bir hızla ilerliyordu. Bin beş yüz metrelik mesafeyi arkasında bırakmıştı. Denizaltının kaplamasından

tek bir çıtırtı bile gelmiyordu. Mick Rubin hemen yandaki

bölmedeydi. Onu düşünmemeye çalıştı. Gecenin içinde bir cesedin

eşliğinde uçmak garip bir histi.

Bütün umutların bağlı olduğu ölü bir haberci.

işık parlamaları.

Yrr?

Hayır, başka bir şey. Mürekkep balıklan. Bir sürünün içine

dalmıştı. Bir anda, kendini su altındaki bir Las Vegas'ta süzülürken buldu. Derinliklerin ebedi gecesinde, ne şık kıyafetler ne de havalı bir dans sevgili bulmaya yarardı, bu yüzden bir eş arayan erkekler tüm

gösterilerini ışıkla yapardı. Fotofor denilen küçük transparan keseler, açılıp kapanarak içlerindeki ışıldayan bakterileri açığa çıkarır ve

mürekkep balığının ışık gösterisiyle derin denizde yaygara

koparmasını sağlarlardı. Ama VVeaver'ın gemisine kur yapmaya

çalışmıyorlardı, ışık parlamalan onu korkutmak içindi. Geri çekil,

diyorlardı. Bu işe yaramayınca fotoforlannı ardına kadar açıp

denizaltma sardılar ve onu ışığa boğdular. Aralarında daha küçük ve

solgun organizmalar vardı, kırmızı ve mavi çekirdekleriyle medüzler.

VVeaver ne olduğunu göremiyordu ama sonarına göre onlara bir

şey dah katılmıştı. Büyük, katı bir kütle. VVeaverTn ilk düşüncesi bir yrr kole olduğuydu ama kolektifler ışık saçıyordu ve bu şey suyun

kendisi karanlıktı. Gövdesi uzundu, yanlara doğru şişkindi ve uca

doğru inceliyordu. VVeaverTn rotası kütlenin üzerine gidiyordu.

Açıyı ayarlayarak gövdenin üzerindeki suya ilerledi. Üstünden

geçerken o şeyin ne olabileceğini anladı.

Balinaların hayatta kalabilmek için su içmeleri gerekiyordu. Yaşam alanları göz önüne alındığında inanılmaz göıünebilirdi ama bir balinanın okyanusta susuzluktan ölme riski, açık denizde bir sal üzerinde tek başına kaJan insaMa aynıydı. Denizanalan

okleakdtairf

neredeyse tamamen sudan oluşur, tatlı sudan. Yaş

am içi

n önemli birçok sıvıyı ihtiva

757 N

c

o

iaf

eden mürekkep balıklan da bir başka su kaynağıydı, yani içilebilir su arayışı ispermeçet balinalannı derinlere çekiyordu. Dimdik aşağı dalarak bazen bin, iki bin hatta üç bin metre derinlere iniyor, bir saatten fazla orada kalıyor ve sonra yüzeye on dakikalığına nefes almak için çıkıp sonra yeniden dalıyorlardı.

VVeaver, bir ispermeçet balinasına rastlamıştı. Hareketsiz gibi görünen avcının keskin gözleri vardı. Karanlıklar ve güçlü gözler diyannda süzülüyordu. Bu derinlikte yaşayan her canlı çok iyi

görebilirdi.

Ne görüyorsun? Ne göremiyorsun?

Bir sokakta yürüyorsun. Biraz uzakta bir adam sana doğru gehyor. Birkaç adım önünde yanında köpeğiyle bir kadın var. Klik. Zihninde o anın fotoğrafını çekiyorsun. Sokakta kaç tane canlı organizma var? Her canlı diğerine ne kadar uzakta?

Dört tını.

Hayır, bekle. Ağaçlarda üç tane kuş var, böylece yedi yaptı. Adam on sekiz metre ötede. Benimle kadın arasında on beş metre var. Köpeği ön üç metre uzakta, tam önünde koştump tasmasını çekiştiriyor. Kuşlar, yerden on metre yukandalar, her birinin arasında elli santimetre var. Yanlış! Sokağın her tarafında kaynaşan milyarlarca organizmayı göremiyoruz. Sadece üç tanesi insan. Biri köpek. Saydığın üç tane kuşun dışında, göremediğin elli yedi tane daha var. Ağaçlar yaşayan organizmalardır, yapraklarında ve kabuklannda sayısız böcek yaşar. Kuşların tüylerini akarlar işgal etmiştir, tıpkı bizim derimizin gözeneklerini olduğu gibi. Elli kadar pire, on dört kene ve iki küçük sinek köpeğin kürküne gömülü ve bu arada binlerce minik solucan midesinde yaşıyor. Salyası bakteri dolu. Üç insanın bedenleri mikroplarla dolu, dolayısıyla organizmalar arasında neredeyse hiç mesafe yok. Sporlar, bakteriler ve virüsler

havada uçuşuyor ve organik bir zincir oluşturuyorlar, insanlar da

bunun parçası. Hepimiz bir büyük süperorganizma olarak

birbirimize bağlıyız. Denizde de dunım farklı değil.

Sen nesin, Karen VVeaver?

Millerce mesafe içinde tek insan yaşam formuyum, tabii Rubin.'i

saymıyoruz. O artık bir yaşam formu değil, çünkü öldü.

(

s;

Sen bir parçacıksın.

Sayısız farklı parçacıklardan biri. Hiçbir hücrenin diğerinin

tıpatfpbenzeri olmaması gibi, aynı şekilde hiçbir insan senin benzerin değil. Her zaman bir şeyler farklıdır. Dünyayı böyle görmelisin.

Farklılığın ç^tli^ği olarak. Bu şekilde eşsiz olduğunu anladıktan

sonra, kendini bir parçacık olarak görmek rahatlatıcı öyle değil mi?

Uzay ve zamanda bir parçacıksın.

o

Derinlik ölçer parladı.

iki bin metre.

On yedi dakikadır dalıştayım.

Göstergen sana öyle mi diyor?

Evet.

Dünyayı anlamak için zamanı daha farklı kavrarnanm bir yolunu bulmalısın. Hatırlayabilmen gerekiyor ama yapamazsın. insanlık iki milyon yıldır öngörüden yoksun yaşıyor. Homo sapiens'in evriminin çoğu avcılık ve toplayıcılıkla geçti ve bu da zihinlerimizi biçimlendirdi. Bizim atalarımız için gelecek, asla bir sonraki andan ilerisi olamadı. Bunun ötesindeki her şey uzak bir geçmişin sisleri kadar bulanıktı. Üreme güdüsüyle anı yaşamaya alıştık. Afetler unutuldu veya masallarda kaldı. Unutmak bir zamanlar evrimin bir lütfuydu ama şimdi bir lanet oldu. Zihinlerimiz hâlâ bir zaman ufkuna kısıtlı ve bu bizim her iki yönde de birkaç yıldan ötesini görmemize engel oluyor. Kuşaklar geçip gidiyor ve biz unutuyor, bastınyor ve umursamryoruz. Geçmişi hatırlamaktan ve ondan bir şeyler öğrenmekten aciz olan bizler geleceği düşünme yeteneğinden de yoksunuz. insanlar bütünü ve bu bütün içinde oynadıkları rolü görmek üzere yaratılmadı. Biz dünyanın hafızasını paylaşmıyoruz.

Saçmalık! Dünyanın bir hafızası yoktur. insanlar hatırlayabilir ama dünya hatırlayamaz. Gezegenin hafızası ile ilgili bu zımbırtıların tümü de ezoterik bir saçmalık.

Öyle mi sanıyorsun? Yrr her şeyi hatırlıyor. Yrr hafızanın ta kendisi.

VVeaverTn başı dönüyordu.

Oksijen durumunu kontrol etti. Aklı karmakarışıktı. Dalış

halüsinojenik bir tribe dönüşmüş gibiydi. Düşünceleri Grönland

Denizi'nin karanlıklarında dört bir yanma dağılıyordu.

Yrr nerede kaldı?

Buradalar.

Nerede?

Göreceksin.

%

acığı olarak ayan kutup

Sen zamanın içinde hareket eden bir parçacıksın.

Sana benzer diğerleri ile birlikte, soğuk ve tuzlu bir su parçac

derinliklere batıyorsun, tropik denizlerden hiç misafirperver olmay

bölgesine yaptığın sıcaklık taşıyan yolculuk yüzünden ağır ve

yorgunsun. Grönland ve Norveç Havzası 'nda toplanarak soğuk ve

ağır sudan oluşan devasa bir havuza dönüştünüz. Oradan Grönland,

izlanda ve iskoçya arasında uzanan deniz alü sıradağlarının üzerinden geçecek ve Atlantik Havzası'na akacaksınız.

ilerledikçe lav yığınlarını ve çökelti birikintilerini ı^k, abise

varacaksınız.

c

o

Siz kudretli bir akıntısınız, sen ve diğer parçacıklar. Nevvfoundland kıyılarında Labrador Denizi'nden gelen daha az yoğun ve soğuk suyla güçleneceksiniz Bennuda'ya doğru devam edeceksiniz ve Cebelitank Boğazı'ndan gelen sıcak Akdeniz anaforları sizi karşılayacak. Grönland Denizi, Labrador Denizi. Akdeniz —hepsi birbirine karışacak ve siz derinlikleri izleyerek güneye ilerleyeceksiniz. Gezegenin kendini yeniden yaratmasına şahit olacaksınız. Yolunuz sizi Atlantik dağ sırasına götürecek, okyanusların ortasında uzanan sıradağlardan birine. Tüm kıtaların toplamı kadar bir yüzölçümü ile 60000 kilometrelik bir zincir oluşturuyorlar ve düzenli olarak patlayan volkanlarla taçlanmışlar. Deniz yatağının üç bin metre yukarısına yükseliyor, bazen de su yüzeyinden aynı yükseklikte bir su kütlesi ile ayrılıyorlar. Zeminin kırıldığı yerlerde, magma yeraltındaki haznelerden yükseliyor ama derin denizin yüksek basıncı altında patlayarak değil, salına salına tümsekler oluşturarak çıkıyorlar Lav birikintileri dağın ortasından yukarı doğru bastırıyor ve şımarık çocukların inatçılığı ve ısrarcılığıyla dağ sıralarının yamaçlarını birbirinden ayırıyorlar Bu daha biçimini bulamamış, yeni doğan deniz tabanıdır. Yavaş yavaş, inanılmayacak kadar yavaşça dağ sırtları ayrılıyor. Lavın derin karanlıktan sızdığı yerlerde deniz yatağı sıcak. Depremler her iki yöndeki kanyonları ve zirveleri sarsıyor. Daha dışarıdaki yam açlar serin. Zirvelerin

ötesindeki bu topografya daha eski kayalardan oluşuyor; dağ

sırasından uzaklaştıkça daha eski, soğuk ve yoğun kayalar var, ta ki yaşlı, ağır deniz yatağı abise ulaşana kadar. Çağlar boyunca devam

eden termohalin dolaşımı, derin deniz düzlükleri ile onların üzerine yayılmış dağlan ve çökelti katmanlarını aşarak, Amerika'ya doğru

batıya ve Avrupa ile Afrika'ya doğnı doğuya ayrılır, ta ki bu kıtalar plaka hareketleri yüzünden yer kabuğunun altına kayıp, mantonun

içine dalana ve astenosferin devasa fınnında eriyene kadar.

Milyonlarca yıl sonra okyanus dağ sıralanndaki kınk ve yanklardan

kırmızı parlayan, sıcak magma olarak geri dönecekler.

Nasıl bir döngü ama! Deniz tabanı Dünya'nin dört bir tarafında

bıkıp usanmadan hareket eder, gezegenin içinden gelen basınç

nedeniyle kırılıra ayrılır ve batan kıta plakasının ağırlığı ile çekilir.

Sürekli sıkıştırma, çekm sürüklemeden oluşan jeolitik doğum

sancıları ve cenaze seremonil s

Dünya'nin yüzü şekillenir. Zamanla Afrika ve Avnıpa

birleşecekler^ r

birleşecekler! Kıtalar hareket ediyorlar, kırılgan kabuğu yararak

giden buzkıranlar gibi değil, tam tersine kayıtsız bir şekilde

sürüklenerek. Kambriyen öncesinde parçalara ayrılan ilk süperkıta

Rodinia'dan beri durmaksızın bir hareket içindeler. Şimdi bile onun

kalıntıları yeniden birleşmek için didiniyorlar, tıpkı Pannotia ve sonunda Pangaea'yı birleşerek oluşturdukları ve sonra tekrar parçalara ayrıldıklan gibi. En son beraberlik hatırası, etrafında tek 760 .-(Vjl" bir okyanusun olduğu 165 milyon yd önceki son süperkıta olan bölünmüş bir aile. Mantodaki eriyik taşların akış hızına bağlı olarak, tekrar birleşene kadar gezegenin etrafında birbirlerini aramaya lanetlenmişler.

Sen bir parçacıksın.

Tüm bunların sadece bir nefeslik bölümüne tanık oluyorsun. Senin yolculuğunun başladığı bir yıl öncesinden beri, Atlantik deniz tabanı beş santimetre kaydı. Yolculuğun seni yaşamın günışığına ihtiyaç duymadığı yerlere götürüyor. Lavlar hızla soğuyarak faylar ve yarıklar oluşturuyor. Deniz suyu yeni oluşmuş, delik deşik zemine doluyor. Bir kilometre boyunca aktıktan sonra Dünya'nın içindeki sıcak magma haznelerine ulaşmasına ramak kala duruyor ve sonra yaşam veren mineraller ve sıcaklıkla geri dönüyor. Sülfürle kararmış su, ev yüksekliğindeki bacaya benzer kaya oluşumlarından fışkırıyor, kaynayan bir sıcaklıkta ama kaynamadan. O derinliklerde 350 derece sıcaklıktaki su kaynamaz, sadece yukarı doğru püskürerek besin zenginliğini dağıtır ve çevre sularının sağladığının yüz misli besin getirir. Yolculuk yaptığın bilinmeyen evrende, ışığa ihtiyaç duymayan

yabancı yaratıkların ilk ileri karakoluna ulaştın. Burası, bir metre uzunluğundaki boru solucanlarının, bir insan kolu boyundaki

midyelerin, kör beyaz yengeçlerin, kör beyaz balıkların ve ama

hepsinden çok bakterilerin yuvasıdır. Onlar, bir nevi günışığıyla

beslenen ve tüm yaşayan canlılara enerji kaynağı sağlayan yüzeydeki

yeşil bitkiler gibi derinliklerdeki eşdeğeri, birincil üreticiler. Ama bu bakterilerin günışığına ihtiyaçları yok: onlar hidrojen sülfiti okside ediyorlar. Yaşam kaynaklan yerkabuğunun altı. Bacaların etrafındaki

deniz tabanını muazzam miktarlarda kaplıyorlar ve solucanlar,

midyeler ve bazı yengeçlerle simbiyotik olarak yaşıyorlar. Bu sırada başka yengeçler ve balıklar da bu midyeler ve solucanlarla

besleniyorlar ve hiçbirinin tek bir güneş ışınına ihtiyacı olmuyor.

Belki de en eski yaşam biçimleri yüzeyde değil de burada, ışıksız

derinliklerde ortaya çıkmıştır, Karen ve sen de Atlantik'in dibine

inerken gerçek cennet bahçesini görüyorsundur. Biri kendine

yaşamak için karayı seçmiş ve bu yüzden beşiğini terk etmiş olan iki zeki türden, yrr' ın daha yaşlısı olduğuna şüphe yok.

Bir de yrr'm seçilmiş ırk olduğunu düşünsene.

Tann'nın sevdiği kulları.

Göstergeleri kontrol etme zamanı.

VVeaver bir parçacığa dönüşmüş ve Afrika'ya ulaşmış

düşüncelerini ge çağırdı. Şu ana odaklanması gerekiyordu. Sanki bir

asırdır yolculuk ediyormuş gibi hissediyordu. Denizaltından biraz uzakta hayaletimsi bir parlama vardı ama yrr değildi, sadece minik krillerden bir sürüydü; gerçi tam olarak ne olduklarını söyleyebilmenin olanağı yoktu, krill yerine mürekkep balığı da olabilirlerdi.

761

2.500 metre.

Deniz tabanına doğru bir bin metre daha. Çevresinde açık denizden başka hiçbir şey yoktu ama sonar garip çıtırtılar çıkarıyordu. Büyük bir şey yaklaşıyordu. Hayır, sadece yaklaşmıyordu. Dosdoğru ona doğru geliyordu ve muazzam bir kütleydi. VVeaverTn üzerindeydi ve aşağıya doğru hızla batıyordu. VVeaver, o şey yaklaşırken suda uçar gibi ilerleyerek 180 dereceyle döndü. Dış mikrofonlar denizaltının içinde boş, dünya dışı bir feryat yankıladılar ve ses gittikçe yükseldi. VVeaver uzaklaşmaya niyetliydi ama merakı galip geldi. Kütleden yeteri kadar uzaktaydı ve onu takip ettiğine dair bir işaret yoktu.

Belki de bir yaratık değildi.

Yan yatarak tekrar ona doğru süzüldü. Artık aynı derinlikteydiler ve bilinmeyen şey tam karşısındaydı. Deepflight türbülans nedeniyle sallandı.

Türbülans mı?

Bu kadar büyük olan ne olabilirdi? Bir balina mı? Ama bu şey on, yüz, hatta daha çok balina büyüklüğündeydi...

Projektörlerini açtı.

Ve o anda düşündüğünden daha yakın olduğunu fark etti. Işığın hemen kenarında kütle görüntüye girdi. Bir an için VVeaver afalladı, önündeki düz yüzeyin ne olduğunu veya neye ait olduğunu anlayamadı. Sonra gözlerinin önünden geçmeye devam etti ve ışıkta bir şey gördü. Kalın, metrelerce uzun çizgiler ve onları takip eden kıvrımlar. Dehşet içinde, şekillerin tanıdık harflere dönüşmesini izledi:

USS inde...

Şok içinde haykırdı.

Çığlığı yankılanarak gücünü yitirdi ve ona bir bölmenin içinde kapalı olduğunu hatırlattı. Tek başına. Önünde batan gemiye bakarken, hayatında ilk defa kendini bu kadar yalnız hissetti.

Anavvak, Johanson, Crovve, Shankar ve diğerlerini düşündü.

Leon!

inanamayan gözlerle izlemeye devam etti.

Uçuş güvertesinin kenarı kısaca görünüp kayboldu. Geri kalanı zifiri karanlığa gömülmüştü, tek görünen içinden kaçan havanın öfkeli girdabıydı.

Sonra denizaltının çekildiğini hissetti ve Deepflight geminin peşinden sürüklenmeye başladı.

Hayır!

Hararetle gemiyi sabitlemeye çalıştı. Lanet olası merak! Neden uzak duramamıştı ki? Denizaltının başı beladaydı, bu önündeki kontrollerden de belliydi. "VVeaver, çekime karşı direnerek maksimum itme gücüyle yükselmeye çalıştı. Denizaltı mücadele ederek döndü ve Independence S mezarına doğru takip etti. Sonra birden Deepflight'm dahiyane tasarımı faydasını gösterdi ve denizaltı batan geminin anaforundan kurtularak yukarı fırladı.

762

o

Bir saniye sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi süzülüyordu.

VVeaver kalbinin çılgınca attığım duyabiliyordu, kulaklarında gürlüyor, kanını bir piston gibi beynine pompalıyordu. Projektörleri kapattı, Deepflight'm burnunu alçalttı ve Grönland Denizi'nin dibine yaptığı yolculuğa devam etti.

Bir süre sonra, belki dakikalar veya sadece saniyeler, VVeaver hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Independence'm batacağını biliyordu, herkes bunu anlamıştı ama bu kadar çabuk mu?

Evet, çabuk olacağını da biliyorduk.

Ama Leon'un hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Ya da Sigur'a ne lduğunu.

O kadar yalnızdı ki.

Geri dönmek istiyorum.

Geri dönmek istiyorum!

"Geri dönmek istiyorum!"

Yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam, dudakları titreyerek görevinin bir anlamı kıp olmadığını sorguladı. Okyanusun dibine yaklaşıyordu ve yrr'dan hâlâ bir iz yoktu. Göstergeleri kontrol etti. Önündeki bilgisayar onu doğruladı. Yarım saattir yoldasın, diyordu, ve 2700 metre derinliktesin.

Yarım saat. Aşağıda daha ne kadar kalacaktı?

Her şeyi görmek ister misin?

Ne?

Her şeyi görmek ister misin küçük parçacık?

VVeaver burnunu çekti, düşüncelerin karanlık harikalar diyarında dünyevi bir hareket, diye düşündü.

"Baba?" diye inledi.

Sakin ol. Sakin olman gerek.

Bir parçacık, işlerin ne kadar süreceğini sormaz. Bir parçacık

sadece hareket eder veya durur. Yaratılışın ritmini izler, bütünün itaatkâr bir hizmetçişidir. Bir şeyin ne kadar süreceği saplantısı insanlara özel bir durumdur, yaşamın anlarını birbirinden ayırmak, kendi doğanızı inkâr etmek için lanetli bir çabadır. Yrr zamanla ilgilenmez. Kendi türleri ortaya çıktığından beri, zamanı genomlarında taşırlar; 200 milyon yıl önce bugünkü Kuzey Amerika'yı oluşturan kara kütlesi okyanus kaya bloklarıyla birleşerek büyürken, 65 milyon yıl önce Grönland Avrupa'dan koparak uzaklaşmaya başlarken, 36 milyon yıl önce Atlantik topografık özellikleri oluşurken ve ispanya hâlâ Afrika'dan oldukça uza ve sonra 20 milyon yıl önce deniz altı dağ sıraları Arktik Okyanusları arasındaki dolaşıma izin verecek kadar çöktüğünde. havzasında başlayan ve seni güneye, Afrika ve Antarktika'ya götürecek şu anki yolculuğunu işte bu dolaşıma borçlusun, küçük parçacık.

c

o

%

nland tik'in

lÜP

Dolaykutupsal akıntıya"doğru ilerliyorsun, istasyonuna, ebedi su döngüsüne doğru. Soğuktan çıkıp soğuğa gidiyorsun.

deniz akıntılarının triyaj

Sadece bir parçacık olabilirsin ama dünyanın dev nehirleri

toplamından onlarca kat daha büyük olan bu su kütlesinin parçasısın.

Deniz tabanı boyunca akıyor, ekvatoru geçiyor, Güney Atlantik

Havzası'nı aşıyor ve Güney Amerika'nın en uç noktasına

ilerliyorsunuz. Şimdiye kadar dengeli ve sakince aktınız. Ama bir kez Horn Bumu'nu geçtiğinde çalkantının fırtınalı türbülansların tam

ortasına düşeceksiniz. Sallanıp zıplayarak Arc de

fr/omp/ııTn'etrafındaki öğle trafiğine benzer bir karmaşanın içine

çekileceksiniz ama bu çok daha vahşice olacak Güney Kutbu

Dolaykutupsal Akıntısı, beyaz kıtanın çevresinde batıdan doğuya

doğru devasa bir manevra lokomotifi gibi hareket eder; dünyanın

Atlantik, Pasifik ve Hint havzalarını birleştirerek, aralarındaki su değiş tokuşunu sağlar Dairesel akıntı asla durmaz, asla karaya

vurmaz. Kendi kuyruğunu kovalayarak, yüzlerce ve binlerce nehre

bedel suyu taşır; gezegenin bütün su kütlelerini içine çekerek, onları dağıtır ve karıştırır, kökenlerini ve kimliklerini yok eder. Antarktika kıyıları yakınlarında seni yüzeye çıkarır ve kendini titretici soğukta bulursun. Köpüren dalgalarla yüzeyde gezindikten sonra, yavaşça

tekrar batar ve dolaykutupsal dönme dolaba katılırsın.

Seni bir süre taşır ve sonra atar.

800 metre derinlikten yeniden kuzeye doğru yol alırsın. Dünya'nm

tüm denizleri bu dairesel Antarktika akıntısı ile beslenir. Suyun birazı tekraı Atlantik'e, birazı da Hint Okyanusu'na ama çoğu Pasifik'e

gider, tıpkı senin gibi. Güney Amerika'nın batı kanadına sokularak

alizelerin akıntıları ayırdığı ekvatora doğru ilerleyeceksin ve tropik sıcaklık seni ısıtacak. Yüzeye yükselecek ve batıya çekileceksin,

adaları ve adacıkları, akıntıları, anaforları, girdapları ve sığlıkları ile Endonezya'daki kaosun tam ortasına. Yolunu bulman imkânsız gibi

görünecek ama sonra Borneo ile Sulavvesi arasındaki Makassar

Boğazı'nı geçecek ve Filipinleri arkanda bırakacaksın. Lombok

Boğazı'nda sıkışmak yerine onu atlayarak Timor çevresinden doğuya

gideceksin, bu rot seni Hint Okyanusu'nun açıklarına götürecek.

Şimdi Afrika'ya doğru ilerliyorsun.

Umman Denizi'nin ılık sığlıkları seni tuzla dolduruyor. Mozambik'i

geçip güneye ilerliyorsun. Artık Agulhas Akıntısı 'ndasın, kaynağın

olan okyanusa geri dönmek için yanıp tutuşarak acele ediyor, birçok

denizcinin yaşamına mal olmuş bir maceraya atılmak için Ümit

Burnu'na ulaşıyor ama geri püskürtülüyorsun. Burada çok fazla

akıntı birleşiyor. Antarktik Place de l 'Etoile^ve onun cuma öğle

trafiğine benzer karmaşası çok yakınında. Ne kadar çabalarsan

çabala ilerleyemiyorsun. Sonunda afğğrleii İle birlikte bir girdabın nda aiğerleri il

c

o

a

içinde ana akıntıdan ayrılıyorsun ve nihayet Güney Atlantik'tesin.

Ekvatoı Akıntısı ile batıya doğru yüzüyor, Florida'ya gelene dek Brezilya vc Venezüella'nın devasa anaforlarında dönüyor ve savrulup duruyorsunuz.

Gulf Stream'in beşiği Karay ipler'desin. Tropik günışığı üe enerji doluyor, Nevvfoundland ve sonra da izlanda'ya doğru yola çıkıyor ve sıcaklığını sanki bitmeyecekmiş gibi cömertçe Avrupa'ya dağıtıyorsun. Soğuduğunu fark etmiyorsun bile. Aynı zamanda Kuzey Atlantik suları buharlaşıyor ve seni gittikçe ağırlaşan tuz yüküyle bırakıyor. Birden kendini yolculuğa başladığın Grönland Havzası'nda buluveriyorsun.

Yolculuğun bin yıl sürdü.

Üç milyon yıl önce, Pasifik Atlantik'ten Panama Kara Köprüsü vasıtasıyla ayrıldığından beri, su parçacıkları bu rotayı takip ediyor. Termohalin dolaşımına ancak kıta plakalarının hareketi müdahale

edebilir, ya da en azından biz öyle sanıyorduk. Şimdiyse iklim dengesi insanlar tarafından bozuldu. Ve karşıt görüşler küresel ısınmanın

kutup buzullarını tamamen eritip eritmeyeceğini veya Gulf Stream',

ne kadar etkileyeceğini tartışa dursun, akıntı çoktan durdu bile. Yrr onu durdurdu. Parçacıkların yolculuklarını durdurup, Avrupa'nın

ıhman iklimine bir son verdiler ve kendilerini Tann'nın seçilmiş

kulları ilan eden türün geleceğini yok ettiler. Evet, kendi yaptıklarının sonuçlarını asla göremeyen, genetik hafızaları olmadığı için geleceği kurgulayamayan, varoluşun mantığında sonun başlangıç olduğunu ve

başlangıcın da aynı zamanda son olduğunu anlayamayan

düşmanlarının aksine, onlar Gulf Stream durduğunda neler olacağını

gayet iyi biliyorlar.

Bin yıl, küçük parçacık. Neredeyse insanların on neslinden fazla bir süre ve sen Dünya'nın çevresinde bir kez döndün.

Bunun gibi bin yolculuk daha yaparsan, deniz tabanı kendini

tamamen yenilemiş olacak.

Yüzlerce deniz tabanı yenilemesinden sonra denizler yok olacak,

bazı kıtalar ayrılacak, bazıları birleşecek, yeni okyanuslar oluşacak ve dünyanın çehresi değişecek.

Senin yolculuğunun tek bir saniyesinde basit yaşam formları doğdu

ve öldü. Nano saniyeler içinde atomlar yer değiştirdi. Çok daha kısa sürede kimya reaksiyonlar gerçekleşti.

Bütün bunların arasında bir yerde insan duruyor.

Ve hepsinin üzerinde de yrr.

Bilince sahip okyanus.

ün, hiçbir n, h

myasal

Dünya'nın etrafını dolaştın ve geçmişini ve bugününü göldün, niçbir

başlangıç ve hiçbir son tanımayan, sadece değişimi ve sürekliliği bilen sonsuz döngünün bir parçası oldun. Doğduğu andan itibaren bu

gezegen değişiyor. Her bir

c

o

organizma, bütün gezegenin yüzeyini kaplayan ve tüm yaşam

formlarını besin zincirleriyle ile birbirine bağlayan bir ağın

parçasıdır. Basit varlıklar karmaşık yaşam formlarının yanında

yerlerini aldı, birçok organizma sonsuza dek yeryüzünden silindi, bu arada diğerleri evrim geçirdi, bazıları hep buradaydı ve var olmaya

devam edecekler; ta ki Dünya, Güneş tarafından yutulana kadar.

Bütün bunların arasında bir yerde insan duruyor.

Ve hepsinin üzerinde de yrr.

Ne görüyorsun?

Ne görüyorsun?

VVeaver, sanki yıllardır yolculuk ediyormuş gibi, yorgunluktan

bitmiş tükenmiş hissediyordu. Küçük, yorgun bir parçacıktı; yalnız ve üzgün.

"Anne? Baba?"

Göstergeye bakmak için kendini zorladı.

Kabin basıncı: Tamam. Oksijen: Tamam. Dalış açısı: Sîfîr.

Sıfır mı?

Deepflight yatay duruyordu. Weaver ekrana baktı. Birden ayılmıştı.

Hız ölçer de sıfır gösteriyordu.

Derinlik: 3466 metre.

Her tarafı karanlıktı.

Denizaltı artık dibe inmiyordu. Grönland Havzası'nın tabanına

ulaşmıştı.

Saate bakmak için cesaretini topladı, saatlerdir burada olduğunu ve

geri dönmek için yeterli oksijeni kalmadığını görmekten korkuyordu.

Ama rakamlar dijital ekranın üzerinde sakin şakin parlıyordu vc ona

dalışının sadece otuz beş dakika önce başladığını gösteriyorlardı. Yani bayılmış olamazdı. Sadece inişi hatırlayamıyordu, gerçi prosedürleri uygulamış görünüyordu. iticiler durmuş, sistemler çalışıyordu.

istediği zaman yukarı çıkabilirdi.

Ve sonra başladı.

Kolektif

cSJ

avi parıltı

c

o

VVeaver önce halüsinasyon gördüğünü sandı. Uzakta soluk bir ma görüyordu. Mavi hayalet yükseldi, dev bir avuçtan üflenen bir toz bulutu gibi uçuştu ve ardından gözden kayboldu.

Parıltı yeniden belirdi, bu kez daha yakındı ve yayılmıştı. Bu sefer kaybolmadı ve denizaltının üzerinden bir kavis çizerek geçti;

VVeaver'ın başını iyice kaldırmasına sebep olmuştu. Gördüğü şey, kozmik bir buluru andırıyordu. Ne kadar uzak ya da büyük olduğunu söylemek mümkün değildi ama kadına denizin dibine değil de, sanki uzak bir galaksinin sınırlarına ulaşmış gibi mssettirrnişti.

Mavi ışık bulanıklaşmaya başladı. Bir an için bulutun dağıldığını düşündü ama sonra bunun bir yanılsama olduğunu fark etti: parıltı solmuyordu, denizaltına doğru yaklaşan çok daha büyük bir bulutla birleşiyordu.

Aniden eğer Rubin'den kurtulmak istiyorsa, deniz tabanında yatmanın iyi bir fikir olmadığını fark etti.

Kanatlarını ayarladı ve iticileri çalıştırdı. Deepflight deniz yatağına sürtündü ve biraz çökelti kaldırıp yükseldi. Gece karanlığı altında,

boyutları ölçülemez ufuk boyunca ışık çakmaları oldu ve VVeaver yrrTn bileşmeye başladığını anladı.
Kolektif devasaydı.
Her yönden mavi-beyaz bir ışık yaklaştı. Deepflight toplanan bulutun tam ortasında kalmıştı. VVeaver, jölenin güçlü ve elastik dokuya dönüşebileceğini biliyordu. Tekhücrelilerden oluşan kasların denizaltının etrafına kapanması halinde neler olacağını düşünmemeye çalıştı. Bir an için gözüne yumrukla ezilen bir yumurta görüntüsü geldi.
Deniz tabanının on metre üzerindeydi.
Bu yeterli olmalı.
Şimdi.
Her şey bir düğmeye basmasına bağlıydı. Bir anlık dikkatsizlik, korkuyla kasılan sakar bir parmak ve yanlış bölme açılıverirdi. Anında ölürdü. Yüzeyin 3500 metre altında, basınç 385 atmosferinkine eşitti. Vücudu belki şeklini korurdu ama bunu görecek kadar yaşayamazdı.
Doğru düğmeye bastı.
Yardımcı pilot bölmesinin kubbeli kapakları açıldı. Hava bir patlamayla dışarı çıktı ve Rubin'in cesedini kaldırdı. Adam

vücudunun yarısına kadar kapaktan dışarı çıktı. Bu şekilde

denizaltını yönetmek imkânsız hale gelmişti ama VVeaver hızla öne

atıldı ve aniden durarak Rubin'i araçtan attı. Cesedin karanlık silueti, yaklaşan şimşeklerin önünde asılı duruyordu. insan vücudunun

yabancı olduğu ortam, basınç altında organlarını ve etini sıkıştırıyor, kafatasını eziyor, kemiklerini kınyor ve vücut sıvılarını dışarı

fışkırtıyordu.

Her yer ışıkla kaplıydı.

Jöle, Rubin'in fini fini dönen cesedini kavrayarak her tarafını

kapladı v(VVeaver kaçmaya çalışırken onu denizaltını doğru fırlattı.

Organizma her iki tarafından da geliyor, her yönden, hem yukarıdan

hem aşağıdan lynı anda yaklaşıyordu. Denizaltı ve Rubin'e sarıldı,

yoğunlaştı ve korkusuyla bir çığlık attı.

Denizaltını serbest bıraktı.

Yrr, geldiği hızla geri çekildi. Denizaltıdan epey uzakl?ş'mfş^. Eğer insan duygularıyla kolektifin tepkisini ifade etmek den^^s|^ bu ederin bir dehşet olurdu.

laşmıştı.

'rnsi^ bu -e

VVeaver inlediğini fark etti.

Mavi parıltı hâlâ onu çevreliyordu. Bulanık ışıklar, muazzam jöle

kütlesinin içinde arka arkaya çakıyor, denizaltını çevreleyerek

sonsuza kadar yükselen mavi bir duvar oluşturuyorlardı. VVeaver

başını çevirip konsolundaki ışıkların solgunca aydınlattığı Rubin'in harap olmuş yüzüne baktı. Kasılan jöle onu gözlem kubbesinin bir

yanına yapıştırmıştı ve Rubin iki kara kürenin içinden ona bakıyordu.

Hidrostatik basınç gözlerini yuvalarından fırlatmıştı. Deliklerinden kara bir sıvı akıyordu. Sonra Rubin yavaşça denizaltıdan ayrıldı ve

gece karanlığının içine düştü. Artık aydınlatılmış arka planda bir

gölgeden ibaretti, ceset sanki pagan bir tann için hantal ve çok yavaş

bir dans ediyor gibi yuvarlanıyordu.

VVeaver nefes nefese kalmıştı. Sakinleşmek için kendini zorlaması

gerekti. Başka koşullarda kendini hasta hissederdi ama şimdi bu gibi şeyler için zamanı yoktu.

Halka geri çekilmeye devam etti, köşelerinde yoğunlaşıyordu. Alt

kısmından karanlık yükseldi. Organizmanın gövdesi boyunca

dalgalar geziniyordu. Yukarı doğru büzülmeye devam etti ve

biyologun cesedi genişleyen karanlıkta kayboldu. Sonra birden

yukarıdan dokunaçlar, uzun ve gittikçe incelen duyargalar uzadı,

tıpkı tropik sarmaşıklar gibiydiler. Belli bir amaç ve uyumla hareket ederek Rubin'i buldular ve cesedin üzerine kapandılar. VVeaver

cesedi göremiyordu ama sonarda görünüyordu. Dokunaçların

dikkatli yoklama hareketleri bir insan bedeninin hatlarını takip

ediyordu.

Dokunaçların uçlarından zarif uzantılar çıktı ve vücudun içine

dalmadan önce, onun farklı parçalarına odaklandılar. Bazen hiç

hareket etmeden öylesine süzülüyor, bazen de dallara ayrılıyorlardı.

Arada bir, sanki hiç ses çıkarmadan bir tartışma yürütür gibi

birbirlerine yaklaşıyorlardı. VVeaver, o ana dek sadece jyrr'ın mavi parıltısını görmüştü ama bu ince dokunaçlar ışıltılı bir beyazdı.

Hareketlerin bir koreografisi olduğuna inanmak kolay olurdu, sanki

sessizlikte yapılan bir bale gösterisi gibiydi. Aniden VVeaver uzakta bir yerlerden, geçmişinden gelen bir müzik duydu: Debussy'nin ia

pim que lente 'i, babasının sevdiği yavaşın yavaşı vals. Müzik onu

şaşırtıp mutlu etti ve korkularını dindirdi. Elbette okyanusta La plus que lente çalacak kimse yoktu ama içi olduğu duruma mükemmel

derecede uygundu. Gözlerinin önündeki incel oyunu, izlerken taş

kestirecek kadar güzeldi ve VVeaver'ın o a olduğu tek şey...

Güzellik.

«

Anne ve babasını bu güzelliğin içinde yeniden bulmuştu.

Weaver yukarı baktı. Üzerinde inanılmaz boyutlarda, pârl^lân

vardı; sanki bir gök kubbe gibi yukarda asılıydı.

VVeaver, Tanrı'ya inanmazdı ama dua mırıldanmaya başlamamak

için

, mavi bir çan

kendini tutması gerekti. Crowe'un uzaylıları insanlaştırarak

algılama konusundaki uy ansını hatırladı, ötekinin tasvirlerinin

aslında aynadaki görüntüler olduğunu söyleyişini, yabancı yaşam

biçimleri ile ilgili daha cesur fikirlere yer açmak gerektiğini. Belki Crowe ışığın saflığından hoşlanmazdı; belki de duyargaların kutsal

beyazından daha az sembolik bir şeyler tercih ederdi ama ışık kendi

varlığından başka bir şeyi temsil etmiyordu. Beyaz, yaygın bir

biyolojik ışıldama rengiydi; tıpkı mavi, kırmızı ve yeşil gibi. Burada kendini sergileyen bir tann değildi, sadece uyanlmış, ışıldayan

tekhücrelilerdi — ayınca insanı seven hangi tann kendini bu dokunaçlı şekilsizlikle gösterirdi?

Onu boğucu bir korkuya sürükleyen şey ise, artık bir geri dönüş

olmadığını bilmekti. Tekhücreli bir canlının zekâ geliştirme ihtimali üzerine olan tartışma. Hücrelerin kendilerini organize edebilme

becerilerinin bilinçli bir yaşamın işareti mi yoksa sıra dışı bir şekilde gelişmiş taklit yeteneği mi olduğu sorusu. Sonuçta yrr,

Independence'm gövdesini dokunaçlara benzer uzuvlara sahip bir

canavarla parçalamış ve korku tünelindeki yerlerini hak etmişlerdi;

H.G. VVells'in MarslılarT onlann yanında zavallı kalıyordu. Ancak

bunların hiçbiri, bu garip ama görkemli gösterinin yanında önemli

değildi. VVeaver seyrediyordu, karşısında epey gelişkin ve kesinlikle insan dışı bir zekânın olduğuna ilişkin başka bir kanıta ihtiyacı

kalmamıştı.

Gözlerini en tepesine ulaşana kadar mavi kubbede gezdirdi, oradan aşağıya bir şey alçalıyordu. Altından dokunaçlar uzanıyordu, yuvarlak bir formu vardı ve Ay gibi parlıyordu. Beyaz yüzeyinin altında gri gölgeler uçuşuyordu, çabucak kaybolan incecik izler, beyaz üzerine beyaz gölgeler, simetrik ışık çakmaları, parlayan çizgi ve nokta dizileri, şifreli bir mesaj, bir gösterge bilimci için tam bir şölen. VVeaver'a ise, inanılmaz karmaşıklıktaki işlemleri yüzeyinde ve içinde yapabilen canlı bir bilgisayar gibi gelmişti. Varlık düşünürken VVeaver seyretti. Birden yaratığın çevresindeki her şey için düşündüğünü anladı, bütün devasa kütle ve üzerindeki mavi parlayan kubbe için... Nihayet karşısında ne olduğunu anladı.

Kraliçeyi bulmuştu.

Kraliçe iletişim kuruyor.

Weaver nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Yüksek basınç vücudundaki sıvıları dışarı boşaltmış, aynı zamanda suda yayıfm sağlamıştı. Cesede solüsyon enjeksiyonlarının yapıldığı yerlerden feromon yoğun bir şekilde dışarı sızıyordu ve yrr anında içgüdüsel bir tepki vermişti. Hızla bir araya gelmeye başlamışlar ama aniden tekrar aynşmışlardı. VVeaver, planın işe yarayacağından hâlâ emin değildi. Ama eğer haklıysa, bu tecrübe yrr'ı tam bir zihin kanşıklığına sürükleyecekti. Şimdiye kadar yrr dışında hiçbir şey feromon mesajı

göndermemiş veya onu anlamamıştı. Kolektif Rubin'i tanıyamıyorCu. CeseCi onun bir düşman, kökünü kumtmaya karar verCikleri türün bir üyesi olduğunu söylüyordu, bunu anlamışlardı ama yine Ce düşman "bileşin!" CiyorCu.

Rubin, "benjwTm" CiyorCu.

Kraliçe ne CüşünüyorCu acaba? Hileyi fark etmiş miydi? Rubin'in yrr kolektifine benzer hiçbir tarafı olmaCığını, hücrelerinin ayrılmaz şekilCe bağlı olduğunu, reseptörleri olmaCığını fark etmiş miydi?

Yrrjn inceleCiği ilk insan olmadığı kesinCi. Yrr mantığına göre yrr olmayanlar umursanmaz veya yok eCilirCi. Som şuydu: Yrr, hiç yrr'a. karşı savaşmış mıydı?

Bunu bilebilir miydi?

En azından bundan emindi ve Anavvak, Johanson ve Ciğerlerinin Ce ona katılacağını biliyordu. Yrr birbirini ölCürmüyorCu. Elbette hastalıklı ve bozulmuş hücreler kolektiften atılıyor ve ölümleri tetikleniyorCu ama bu işlem insan vücudunun Seri CökmesinCen farklı CeğilCi. insanlarCaki bu Suruma hücrelerin savaşı CenemezCi çünkü bütün bu hücreler birlikte tek bir varlık oluşturuyorlarCı.

Aynı Surum yrr için Ce geçerliydi —onlardan milyonlarca, milyarlarcası vardı ama sonuçta birlerCi. Farklı kraliçeleri olan

farklı kolektifleı bile aslınCa engin bir hafızası olan tek bir varlıktılar; yanlış kararlar verebilen ancak vicdan nedir bilmeyen, bireysel

fikirlere yer veren ancak bireye tercih hakkı vermeyen, tüm gezegeni kaplayan, tek bir beyin. Tek bir varlığın içinde ne cezalanCırma ne

Ce savaş olabilirdi. SaCece sağlıklı ve hastalıklı hücreleı vardı ve hastalıklı olan ölürCü.

Ölü bir yrr, asla bu insan şeklinCeki et parçası gibi feromon

yayamazdı Yrr"m aldığı mesaj, ceseCin bir düşman ve ölü

olCuğuyCu ama aynı anda heı ikisi Ce CeğilCi.

Karen, örümceği rahat bn ak.

Karen Saha çocuktu. Eline bir kitap almış, bir örümceği ezerek

ölCürmek üzereyCi. Örümcek Ce küçücüktü ama Cünyaya bir

örümcek olarak gelmek gibi affeCilmez bir günah işlemişti.

Onu neden ölCüreceksin?

Örümcek çirkin.

Çirkinlik bakanın gözünCeCir. NeCen örümceği çirkin buluy

Aptalca bir soru. Ne Cemek, örümcek neden çirkin? Çünk

köpek yavrusu gibi sevimli bakışları yok, güzel Ceğil, onu seve

A

onu okşayamazsın. Yabancı ve hain bir görünümü var —sanki yok

edilmesi gerekirmiş gibi.

Kitap hışırdayarak aşağı inip, örümceği ezerek yere yapıştırCı.

Buna pişman olmasr için çok zaman geçmesi gerekmemişti. Arı

Maya 'nin Maceraları nı izlemek için televizyon karşısına oturdu; bal arılarının iyi

olduğunu öğrenmişti. Bu sefer bir örümcek de vardı, sekiz bacaklı,

sabit bakışlı, ezilmesi gereken bir örümcek. Sonra örümceğin

dudaksız ağzı açıldı ve tiz, çocuksu bir ses çıktı —küçük kızın

örümceklerden duymayı beklediği türden dehşet verici tehditler

savurmuyordu. Ah, hayır. Bu örümcek alabildiğine sevimliydi, minik

ve şeker bir şeydi.

Birden nasıl olup da bir örümceği öldürebildiğini merak etmişti.

Daha kötüsü, öldürdüğü örümceğin geceleri rüyalarına gireceğini, tiz çocuk sesiyle onu çağıracağını biliyordu. Düşüncesi bile o kadar

korkunçtu ki, Karen ağlamaya başlamıştı.

işte o zaman saygı duymayı öğrenmişti.

Ve geçmişte aldığı bu ders, yıllar sonra Independence''m

güvertesinde bir fikre dönüşmüştü. Zeki bir türün, bir diğerini o

türün zekâsının etrafından dolanarak kurnazlıkla kandırabileceği

hakkında bir fikir. Onlara belki zaman kazandırabilecek ve hatta

karşılıklı uzlaşıya varmalarını sağlayabilecek bir fikir. Yüksek

gelişmişliği, kendisine benzerlik derecesiyle ölçen insan için, yrr'a benzemeye çalışmak nasıl bir teslimiyetti!

Yaradılışın gözdesi olduğunu zannedenler için nasıl bir yenilgi!

Beyaz, düşünen Ay üzerinde süzülüyordu.

Ve alçahyordu.

Dokunaçlar Rubin'i sarmalayarak yuvarladı. Jöle içinde

mumyalanmış bir gövde olarak görünür hale geldi ve organizmanın

içine çekildi. Denizaltının birkaç katı kadar büyük, görkemli kraliçe hâlâ Deepflight'z. doğru yaklaşıyordu. Karanlık birden yok oldu ve

kraliçenin gövdesi aracın etrafını sarmaya başladı. Çevrede ışıktan

başka bir şey yoktu. VVeaver'ın etrafında beyaz ışık nabız gibi

atıyordu. Kraliçe denizaltını tamamen içine aldı ve sanki

düşüncelerine kattı.

VVeaver korkunun geri geldiğini hissetti. Nefes nefesiydi.

Kaçmaktan başka bir şey istememesine rağmen, kendini zorlayarak

iticileri çalıştırma arzusuna direndi. Büyülü an geçmiş ve onu

tehlikeyle yüz yüze bırakmıştı. Ama iticinin yaratığa karşı bir işe

yaramayacağını biliyordu. Esnek ve çok güçlüydü; onu kızdırmaktan

başka hiçbir şey elde edemezdi. Belki varlık eğlenir, hatta aracı

serbest bırakabilirdi ama yirte de şu an için kaçmayı düşünmemek en

iyisiy

Denizaltının kaldırıldığını hissetti.

Yaratık onu görebiliyor muydu?

Nasıl? VVeaver'ın hiçbir fikri yoktu. Yrr kolektifinin gözleri

yok^û^ onların göremediği anlamına gelir miydi?

Bunu anlamak için, Independence'm güvertesinde çok dahi^ fakl?

araştırma yapmış olmaları gerekirdi.

Varlığın bir şekilde onu görebilmesini ya da

cam kubbeden

algılayabilmesini umut ediyordu. Ya ona dokunmak isteğiyle bölm

eyi açarsa?

Yaratık ne kadar iyi niyetli olursa olsun bu girişim temas kurma

denemesine ölümcül bir son hazırlardı.

Kraliçe bunu yapmayacaktı. O zeki bir kızdı. Kız mı?

insanca düşünme biçimi, nasıl da hemen devreye giriyordu.

Weaver kahkahalarla güldü. Sanki bununla bir işaret vermiş gibi

çevresindeki ışık azaldı. Her yönden geri çekiliyor gibi görünüyordu.

Weaver, kraliçe olarak adlandırdığı varlığın, ayrıştığını fark etti.

Çözülüyor, genleşiyor, sanki evrenin gençlik zamanından kalma bir

yıldız tozu gibi aracın çevresini sarıyordu. Küçük beyaz noktacıklar, gözlem kubbesinin üzerinde dans ediyorlardı. Eğer her biri, bıı

tekhücreli ise çok büyüklerdi, neredeyse bir bezelye kadar.

Deepflight serbest kaldı ve beyaz küre tekrar bileşerek aracın tam

altında yüzmeye başladı, dört bir yana sonsuzca uzanan mavi bir disk tarafından taşınıyor gibiydi. Denizaltı suda epey yükselmiş olmalıydı.

VVeaver aşağı, diskin yüzeyine baktı ve gördüklerini ifade edebilecek tek şeyi düşündü: trafik sıkışıklığı. Mavi yüzey, ışıldayan yüzlerce yaratıkla kaynaşıyordu. Bedenlerinde karmaşık desenler parıldayan

kimeraya benzer balıklar, jölenin içinden dışarı fırlıyor, bir araya geliyor ve tekrar kütlenin içine batıyorlardı. Uzakta bir yerlerde

havai fişekler patlıyor ve kırmızı noktalardan oluşan çağlayanlar

dökülüyor, denizaltının tam önünde, gözün takip edemeyeceği bir

hızla yeni şekiller oluşturuyorlardı. Aşağı doğru banp, beyaz, küreye yaklaşırlarken yavaşça bir şekil almaya başladılar ve gerçek biçimleri VVeaver'ın gözlerinin önüne serildi. Kadın korkudan bayılır gibi

oldu. Bunlar sandığı gibi sadece küçük balıklardan oluşan bir sürü

değildi; on kollu ve uzun, zayıf vücuduyla devasa, tek bir varlıktı.

Bir kalamar. Otobüs büyüklüğünde bir kalamar.

Kraliçe, parlayan bir dokunaç uzatıp yaratığın tam ortasına

dokundu ve üzerindeki kırmızı ışık noktacıklarının etkileşimi durdu.

Neler oluyordu?

VVeaver gözlerini alamıyordu. O seyrederken plankton sürüleri

kar tanecikleri gibi aydınlandılar ve suyun içinde yukarı yükseldiler.

Neon yeşili bir mürekkep balığı alayı, aracın yanında hızla geçti ve kayboldu. Sonsuz mavinin üzerinde ışık çakmaları gezindi ve

parlamalar VVeaver'ın ışıkları artık gözleri seçemeyeceği bir noktaya kadar devam ederek kayboldu.

Baktı, baktı...

Ve birden çok fazla geldi.

Buna daha fazla katlanamayacaktı. Denizaltının yeni^id^ binaya

başladığını fark etti, ışıldayan beyaz küreye doğru alçalıyordu.

Weaver, bu

korkunç güzel ve korkunç yabancı diyara bir kez daha buradan

asla ayrılamayacağını anladı.

Hayır. Hayır!

klaşırsa, artık

Aceleyle açık bölmeyi kapattı ve içine basınçlı hava pompaladı.

Sonar, ona deniz tabanından yüz metre yukarıda olduğunu ve aşağı

indiğini söylüyordu. VVeaver kabin basıncını, oksijen stokunu ve

yakıtını kontrol etti. Her şey yolundaydı. Deniz altı uçağı yükselmeye başladı, başta yavaş yavaş ve sonra daha büyük süratle Grönland

Denizi'nin dibindeki yabancı diyardan kaçıp, tanıdık yüzeye yöneldi.

Dünya'ya geri dönüyordu.

VVeaver, hayatı boyunca hiç bu kadar çok duyguyu aynı anda

hissetmemişti. Aniden aklına binlerce soru geldi. irr'ın şehirleri var mıydı? Biyoteknolojilerini nerede geliştiriyorlardı? Scratch'i nasıl

oluşturuyorlardı? Onların yabancı medeniyetlerinin ne kadarına şahit olmuştu? Ne kadarını görmesine izin vermişlerdi? Her şeyi mi? Yoksa

hiçbir şeyi mi? Gördüğü, yüzen bir şehir miydi?

Yoksa sadece bir sınır karakolu mu? Ne görüyorsun? Ne gördün?

Bilmiyorum.

Hayaletler

Yükseliyor ve alçahyordu. Yukarı Sıkıcı.

Dalgalar Deepflighfı kaldırıp indir^ordu. Denizaltı yüzeyde

sürükleniyordu. VVeaver, denizin dibinden yola çıktığından beri epey zaman geçmişti. Artık şizofrenik bir asansörün içinde kısılı kalmış

gibi hissediyordu. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Dalgalar yüksek ama eşit aralıklıydı. Zirveleri nadiren kırılıyor, hareketli monoton gri tepeler gibi görünüyorlardı.

Kabin bölmesini açmak çok riskliydi. Deepflight saniyeler içinde

suyla dolabilirdi. O yüzden içeride kalıp ümitle denizin sakinleşmesini bekliyordu. Hâlâ biraz yakıtı vardı, Grönland veya Svalbard'a

gitmeye yetmezdi ama yaklaşabilirdi. Bir kez akıntı durunca

yolculuğuna devam edebilecekti — sonunda nereye varırsa varsın.

Tanık olduğu şeyin ne olduğuna hâlâ emin olamıyordu. Okyanusun

ları

dibindeki varlığı, sadece bir koku da olsa, insanlarla yrr'ın ortak

noktaları olabileceğine ikna etmiş miydi? O zaman duygu mantığa

galip gelmiş olacaktı ve insanlık biraz zaman kazanacaktı; iyi niyetle, anlayışla ve eylemlerle geri ödenecek bir kredi. Bir gün yrr yeni bir konsensüse erişecekti, çünkü kökenleri ve gelişimleri, tüm

süreklilikleri uzlaşı üzerine temellenmişti. .Ve o zamana kadar

insanlık bu uzlaşının varılacak mutabakatın ne olduğu ile ilgili kendi rolünü oynayacak.

773

1

O

VVeaver bunu daha fazla düşünmek istemiyordu. Sigur

Johanson'u, Sam Crovve'u ve Murray ShankarT ya da ölenleri, Alicia

Delavvare'i, Sue Olivıera'yı, Jack Greyvvolf u... Salomon Peak'i, Jack Vanderbılt'i, Luther Roscovitz'i de düşünmek istemiyordu. Hatta

Judith Li'yi bile. Ne de Leon'u, çünkü düşünmek içini korkuyla

doluyordu.

Ama yine de düşündü. Birer birer, sanki bir partiye gelir gibi ona

katılıp, zihnine yerleşip gevşediler.

"Ev sahibimiz çok nazik," dedi Johanson, "ama doğru dürüst bir şarabı yanına almamış olması çok yazık."

"Bir denizaltıdan ne bekliyorsun ki?" diye cevap verdi Oliviera.

"Şarap mahzeni mi?"

"Şarapsız parti olmaz ki."

"Ah, Sigur." diye gülümsedi Anavvak. "Minnettar olmalısın. Kız biraz önce Dünya'yı kurtardı."

"Övgüye değer."

"Gerçekten kurtardı mı?" diye sordu Crovve. "Dünya'yı yani?"

Kimse ne cevap vereceğini bilemedi.

"Bana sorarsanız," dedi Delavvare, sakızını çiğnerken, "gezegenin hiç de umurunda değil. insan olsun ya da olmasın evrende dönüp

durmaya devam edecek. Biz sadece kendi dünyamızı kurtarabilir

veya yok edebiliriz."

"Öhhö." Greyvvolf gırtlağını temizledi.

Anavvak aynı fikirdeydi: "Havanın bizim soluyabileceğimiz

uygunlukta olması atmosferi hiç ilgilendirmez. Eğer biz insanlar

ortadan yok olsak, bu uğursuz değerler sistemimizi de beraberimizde

götürürdük. Ve sonra kaynayan bir sülfür birikintisi, güneşli bir

gündeki Tofıno kadar güzel ya da daha çirkin olurdu."

"Güzel söyledin, Leon." Johanson onayladı. "Haydi, anlayış

şarabından içelim. insanlık zaten kırık bir dalda oUıruyordu.

Kopernik, Dünya'yı evrenin merkezinden çıkardı, Darvvin bizi

yaradılışın zirvesinden indirdi ve Freud zihnimizin bilinçaltının esiri olduğunu gösterdi. En azından hâlâ gezegendeki tek organize

çokbilmişlerdik ama şimdi gezegenin eski kiracıları ortaya çıktı bizi kapı dışarı ediyorlar."

"Tann bizi terk etti." dedi Oliviera sert bir sesle.

"Tam olarak öyle sayılmaz." diye itiraz etti Anavvak. sayesinde uzatma dakikalarını kazandık."

"Ama ne karşılığında?" Johanson'un yüzü asıldı. zonında kaldık."

"Biraz fire verdik." dedi Delavvare alayla.

"Umurunda değilmiş gibi yapma."

ölmek

"Benden ne istiyorsun? Açıkçası gayet cesur olduğumu

düşünüyorum. Böyle şeyler filmlerde olduğunda hep yaşlılar ölür.

Gençler kurtulur."

"Çünkü hepimiz maymunuz." dedi Oliviera kuru kuru. "Eski genler daha sağlıklı olan yenilerine yer açmalı ki üreme en verimli

şekilde gerçekleşsin. Başka türlüsü olamaz."

"Filmlerde bile olmaz." diye başını salladı Crovve. "Eğer yaşlı olan kurtulur ve genç olan ölürse millet bağırıp çağırmaya başlar. Çoğu

insan bunun mutlu son olduğunu düşünmez. inanılmaz değil mi?

Mutlu sonlarla ilgili tüm o romantik safsata bile sadece bir biyolojik gereklilik. Özgür irade diyen de kimmiş? Sigarası olan var mı?"

"Üzgünüm. Şarap yoksa, sigara da yok." dedi Johanson haince.

"Buna iyi tarafından bakmamız lazım." diye Shankar nazikçe araya girdi. "Yrr doğanın bir harikası ve bu harika bizden çok daha kalıcı. Demek istediğim, mesela King Kong'u, Javvs'ı ve diğerlerini

bir düşünün. Masal canavarları her zaman ölmek zorundadır. izlerini

bulan insanlar, onlara hayranlıkla bakarlar, yabancılıklarından

büyülenirler ve sonra onlan vurup öldürürler. istediğimiz bu mu? Biz de Scratch'e hayran kaldık, ttr'ın yabancılığı ve gizemi bizi büyüledi.

Ama amacımız neydi? Onları yeryüzünden silmek mi? Neden bu

dünyanın harikalannı öldürmek zorundayız?"

"Esas oğlanla esas kız birbirlerinin kollarına atılsın ve ciyak ciyak bağıran bir sürü çocuk yapsın diye." Greyvvolf homurdandı.

"Bu doğru!" Johanson göğsünü yuırırukladı. "Bilge, yaşlı bilim adamı bile tek erdemi genç olmak olan akılsızlar uğruna ölmek

zorunda."

"Sağ ol." dedi Delavvare.

"Seni kastetmedim."

"Sakin olun çocuklar." Oliviera bir el hareketiyle onları susturdu.

"Tekhücreliler, maymunlar, canavarlar, insanlar, doğanın harikalan

—hiç fark etmez, hepsi aynı. Hepsi biyokütle. Heyecanlanmaya gerek

yok. Bizi bir mikroskobun altına koyduğun veya biyolojik terimlerle

tarif ettiğinde farkımız ortaya çıkar. Kadın ve adam sadece dişi ve

erkektir, bireyin yaşamdaki amacı besin bulmaktır... "

"Seks aslında üremektir." dedi Delavvare heyecanla.

"Kesinlikle. Silahlı çatışmalar biyolojik nüfusu azaltır ve cephaneni özelliğine göre türün hayatta kalmasını tehdit edebilir. Kısacası

hepimiz aptalca davranışlarımız için bahane bulabiliriz. Tümünü de

biyolojik güdülerle açıklayabiliriz."

"Güdü mü?" Greywolf kolunu Delavvare'in omzuna a^. ^^t^ülere hiçbir itirazım yok."

Bir kahkaha koptu, herkes gülmeye başladı ve sonra sustular.

Anavvak tereddüt etti.

'Mutlu son meselesine geri dönersek... "

V/

Herkes ona baktı.

"insanlığın hayatta kalmayı hak edip etmediğini sorabilirsiniz. Ama insanlık yok, sadece insanlar var. Bireyler. Ve yaşamayı hak ettiğine dair pek çok iyi sebep sunabilecek epey birey var."

"Sen neden yaşamak istiyorsun, Leon?" diye sordu Crovve.

"Çünkü... " Anavvak omuz silkti. "Çok basit aslında. Uğruna yaşamak istediğim biri var."

"Mutlu son." Johanson içini çekti. "Biliyordum."

Crovve, Anavvak'a gülümsedi. "Hikâyenin sonunda aşık olmak mı

gerekir, Leon?"

"Sonunda?" Anavvak düşünüyor. "Evet. Sanırım hikâyenin sonunda aşık oldum."

Konuşma devam etti, sesler VVeaverTn zihninde yankılandı, ta ki

dalgaların gürültüsü ile karışana kadar.

Seni hayalperest, dedi VVaver kendi kendine, seni ümitsiz

hayalperest.

Yine yalnızdı.

VVıaver ağlıyordu.

Bir saat kadar sonra deniz sakinleşmeye başladı. Bir saat daha geçti ve dağ gibi dalgalar yumuşakça yuvarlanan tepelere dönüştü.

Üç saat sonra bölmesini açmaya cesaret etti.

Kilit bir klik sesiyle serbest kaldı ve yükselirken alçak bir vızıltı çıkardı. VVeaver buz gibi havayla yüz yüze geldi. Dışarı baktı ve

uzakta bir kambur balinanın yükselip dalgaların arasında yok

olduğunu gördü. Orka değildi, daha büyüktü. Bir daha yüzeye

çıktığında çok daha yakına gelmişti; güçlü kuyruğunu sudan çıkardı.

Bir kambur balina.

Bir an için bölmeleri kapamayı düşündü. Ama bir kambur

balinanın müthiş ağırlığının karşısında ne işe yarayacaktı ki?

Bölmede ister yatsın, ister otursun; eğer balina onu öldürmek isterse, o zaman ölecekti.

Kambur yeniden çırpıntılı gri sulardan yükseldi. Dev gibiydi.

Yüzeyde süzülüyor, denizaltına yakın yüzüyordu. O kadar yakındaydı

ki VVeaver yana dönüp elini uzatsa midyelerle dolu sırtına

dokunabilirdi. Balina yan döndü ve birkaç saniye için sol gözüyle

makinanın içindeki küçük kadını seyretti.

VVeaver da onun gözünün içine bakarak karşılık verdi^

Balina bir gümbürtüyle su püskürttü ve sonra tek bir dalg daldı.

VVeaver bölmenin kenanna tutundu. Ona saldırmamıştı.

Buna zar zor inanabiliyordu. Kafasının

ının içind

inde san inde san

tmadan dibe

anki çekiç vuruluyordu.

c

o

Kulaklarında bir çınlama vardı. Suya bakarken çekiç sesi ve

çınlama arttı ve kafasının içinden gelmediğini fark etti. Gürültü

yukarıdan geliyordu, sağır edecek kadar yüksekti. VVeaver başını

kaldırdı.

Suyun hemen üzerinde bir helikopter yaklaşıyordu.

insanlar açık kapının oraya toplanmışlardı. Üniformalar içindeki

askerler ve sivil biri ona kollarını sallıyorlardı. Adamın ağzı pervane gürültüsünü bastırabilmek için sonuna kadar açılmıştı.

Sesini muhakkak duyurabilecekti ama şimdilik helikopter

kazanmıştı.

VVeaver, aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordu.

Adam, Leon Anavvak'tı.

c

o

15 Ağustos

Hiçbir şey eskisi gibi değil.

Bugün, Indendepence'm bahsinin birinci yıldönümü. Bir günlük tutmaya karar verdim. Bir yıldan sonra. Anlaşılan, biz insanların yeni bir şeylere başlamak veya bitirmek için sembolik tarihlere ihtiyacımız var. Geçen birkaç ayın olayları pek çok insan tarafından elbette anlatılacaktır ama benim fMrlerimi kaydetmeyecekler. Bir gün geri dönüp baktığımda, yanlış hatırlamadığıma emin olmak istiyorum.

Bu sabah erken saatlerde Leon'u aradım. O gün, yanmak, donmak veya boğulmak arasından bir seçim yapmamız gerekiyordu. Hayatımı iki kez kurtardı. Independence sulara gömüldükten sonra ölüme hiç olmadığım kadar yakındım: kemiklerime kadar kutup sulan ile ıslanmıştım, bileğim kırıktı ve denizden kurtanlacağımıza dair hiç umudum yoktu. Zodiac'm bir acil yardım kiti vardı ama onu tek başıma asla kullanamazdım. Aynca, neredeyse gemiden kaçar kaçmaz bayıldım. Beynim: hâlâ o son sahneyi göstermemekte direniyor. Rampadan aşağı yuvarlandığımı ve son gördüğüm şeyin su olduğunu hatırhyorum. Uyandığımda hastanedeydim, hipotermi, zatürre ve

beyin sarsıntısı geçiriyor, nikotin açlığı çekiyordum.

Leon'un durumu iyi. O ve Karen, şu anda Londra'dalar. Ölenler hakkında konuştuk: Norveç'e ve göl kenanndaki evine dönemeyen Sigur Johanson, Sue Oliviera, Murray Shankar, Alicia Delavvare ve Greyvvolf. Leon arkadaşlarım özlüyor, özellikle de böyle bir günde. Biz insanlar böyleyiz. Ölenler hakkında düşündüğümüzde, yasımızı demirleyebileceğimiz belirli tarihlere ihtiyaç duyuyoruz. Böylece acımızı bir kasa içine atıp, bir yıl boyunca saklayabiliyoruz. Onu bir sonraki sefer kasadan dışan çıkardığımızda, bir şey fark ediyoruz: Hafızamızda onu daha büyük hatırlıyorduk. Ölüm, en iyisi ölülere bırakılmalı. Konuşmamız çabucak yaşayanlara döndü. Gerhard Bohrmann'la daha y tanıştım. Tatlı bir adam, nazik ve rahat. Onun yaşadıklarından sonra ben olsâ daha su kenanna gider miydim, bilmiyorum; ama Bohrmann, L açıklanndaki olaylardan daha kötüsünün olamayacağını söylüyor. H kıta

yamaçlarının gördüp hasarı belirlemek için dalış gezileri yapıyor.

Evet, insanlar yeniden deniz altına inebiliyorlar.

Independence battıktan hemen sonra saldırılar durdu. Tam o sıralarda SOSUS istasyonları okyanusun bir ucundan diğerine kadar duyulan Scratch sinyalleri kaydetti. Birkaç saat sonra, bir kurtarma ekibi BohrmannT sualtında kapalı kaldığı mağaradan kurtarmak için

volkanın sırtına ulaştı ve köpekbalıklarının ortadan kaybolduğunu gördüler. Neredeyse bir gece içinde, balinalar her zamanki hallerine geri döndü. Solucanlar kayboldu, tıpkı denizanası orduları ve tüm diğer zehirli yaratıklar gibi, yengeçler kıyıları işgal etmeyi bıraktı. Yavaş yavaş termohalin dolaşımı ve Gulf Stream eski ritmine döndü, Dünya yeni bir buzul çağına sürüklenmeden hemen önce. Hatta hidratlar bile tekrar dengelerine kavuşuyor, ya da en azından Bohrmann öyle söylüyor. Bugüne kadar, Karen hâlâ Grönland Denizi'nin dibinde ne gördüğünü anlayamadı ama anlaşılan fikri işe yaradı. Scratch sinyallerinin kaydedilmesi ve onun kraliçe ile karşılaşması eşleşiyor. Deepjlighfvn bilgisayarları, Rubin'in cesedini çıkarmak için bölmenin kapağının açıldığı zamanı kaydetmiş ve bundan kısa bir süre sonra da terör son buldu.

Yoksa sadece askıya mı alındı?

Verilen şansı kullanıyor muyuz?

Bilmiyorum. Avrupa yavaş yavaş tsunaminin bıraktığı kargaşadan toparlanıyor. Amerika'nın doğu kıyısında salgınlar hâlâ sürüyor ama etkileri azalıyor ve yeni üretilen ilaçlar işe yaramaya başladı. Bu iyi haber. Öte yandan dünya hâlâ bir kafa karışıklığı içinde. insan kimliği parça parça olmuşken, insanlık yaralarını nasıl saracak ki? Varolan dinler bir cevap sunamıyor, mesela Hıristiyanlık. Adem ve

Havva, cinsiyetlerimizin arketipleri, biyokimyanın yapı taşları alanını terk ettiler. Sonunda Kilise, Tanrı'nnvişe protein ve amino asitlerle başladığını kabul etmek zorunda kaldı. Hıristiyanlık bununla başa

çıkabilirdi. Asıl mühim olan, O'nun bizi yaratma niyetiydi. insanın

nasıl ortaya çıktığı değil, Tanrı'nın istediği şekilde yaratılmış olduğu önemliydi. Einstein'ın dediği gibi, Tanrı zar atmaz. Tanrı planlarını işleme koyar ve başarılı olacaklarına dair hiçbir kuşku ohnaz. Onun

yanılmazlığı her zaman önseldir^

Diğer gezegenlerde zekâ bulunup bulunamayacağı spekülasyonu

başladığında bile, Hıristiyanlık ayak uydurmayı başarmıştı. Tanrı

yaratılışı istediği kadar tekrar edebilirdi, öyle değil mi? Yabancı

yaşam formlarının insana benzememesi, yine Tanrı'nın planının bir

parçası olabil^i\inÇ9^ılık, Tanrı'nın Dünya'sındaki belli bir ortama mükemmel uyum sağlaması için yaratılmış kusursuz bir türdü. Diğer

gezegenlerin farklı koşulları olacaktı, yani uzaydaki yaşam

formlarının zaten aynı olmaması gerekirdi. Her halükârda, Tann

bütün yaşam fonnlarını kendi suretinde ya^tmıştı, çünkü 'kendi

sureti' metaforik olarak anlaşılmalıydı: Tanrı'nın yaratıkları O'nun görüntüsünde

O

değiller ama onları var ederken O'nun niyetinde olanın

suretindeler.

Sorun başka bir yerdeydi. Eğer kozmosun Tann'nın yarattığı zeki

yaşam biçimleri ile kaynadığı doğruysa, Tann'nın oğlunun başına gelenlerin her gezegende aynı şekilde gerçekleşmesi ve tanrısal kurbanla günahlarından kurtulmalan için, tüm o uzaylılann günah işlemesi gerekmez miydi?

Doğal olarak, Tann tarafından yaratılmış bir ırkın illa da günah işlemesi gerekmediği söylenebilir. Gelişmeler daha farklı ilerlemiş olabilir. Uzaktaki bir gezegende yaşayan uzaylı bir ırk Tann'nın kanunlarını takip edebilir ve dolayısıyla onları günahlarından kurtaracak biri lazım olmayabilir. Ama sorun tam olarak da bu. Tann'nın sözüne uygun olarak yaşayan bu ırk, O'nun gözünde üstün ırk olmayacak mı? Böyle bir ırk kendini O'nun sevgisine layık kılabilir ve Tanrı onları insandan üstün tutabilir. Günahları yüzünden zaten tufanla cezalandırılmış olan insanlık, yaratılış içinde ikinci sıraya düşebilir. Bu durumda şöyle bir şey söylenebilir: Tanrı insanı var ederken bir şaheser yaratmadı. Tanrı hata yaptı. insanların günah işlemesini önleyemedi ve bu yüzden o suçu silmek için oğlunu feda etmek zorunda kaldı. Kanla yazılmış bir kredi. Hangi baba böyle bir kararı kolayca verir? Tanrı insanlığın bir başarısızlık olduğu sonucuna varmış olmalıydı.

Bilim, uzayda binlerce ve binlerce uygarlık olduğunu varsayıyor.

Bu türlerin hepsinin de birer erdem örneği olması pek mümkün görünmüyor. Elbette bazılannın günahkâr olacağını ve bir kurtarıcı

gerekeceğini düşünebiliriz. iş günaha geldiğinde Hıristiyanlık'ta gri alan yoktur, sadece dogmalar ve ilkeler vardır. Önemli olan bir bireyin ne kadar günah işlediği değildir, işlemiş olduğudur. Tann pazarlık yapmaz. Ne türden olursa olsun günah günahtır. Ceza cezadır ve kurtuluş kurtuluştur.

Dolayısıyla mesih öyküsü birden çok gerçekleşmiş olmalı. Ama ya başka yerlerde Tann kullarının günahlanndan kurtulmalın için alternatif yollar bulduysa? Oğlunun ölümüne izin vermek dışında! Ve ortaya yeni bir problem çıkıyor: isa'nın ölümü acı vericiydi ama gerekliydi çünkü Tanri mümkün olan tek yolu seçmişti. Ama alternatifler olabileceği düşüncesiyle: Hâlâ mümkün olan tek ve doğru yol diyebilir miyiz? Bir dünyada yaratıklarının günahlarının temizlenmesi için oğlunun ölümüne izin veriyor ve diğerlerinde vermiyorsa Tann'nın hata yapmazlığına ne olacak? isa'nın çarmıha gerildiğinde hissetti-^ acıdan pişman mı olmuştu ki bunun tekrar yaşanmasından kaçınsın? Neden insanlar ne yaptığını tam olarak bilmeyen bir Tanrı'ya inansınlar

Aslına bakılırsa, Hıristiyanlık uzaylı medeniyetlerin varlığına ancak her biri çarmıh acısını yaşadıysa tahammül edebilir. Diğer tüm senaryolar ya insanlığı ya da Tann'yı zor duruma düşürüyor. Ama Hıristiyanlık doktrinjnin muhafızları bile sayısız isa'nın Çarmıha

Gerilişi ile dolu ^ even^t^arlığını tasavvur edemiyor. Bu durumda

geriye ne kalıyor?

insanın Dünya üzerindeki benzersizliği.

Tann bu gezegeni insanlar için, Tann'nın kendi halkı için yarattı ve onlara bu Dünya'yı hükümleri akına almalan için güvendi. Başka

gezegenlerde yaşayanlar, hiçbir şeyi değiştirmezdi. Dünya insana aitti ve uzaylıların başka yerlerde hükümdarlıktan vardı. Kendi

dünyalannda her biri Tann'nın seçilmiş kullanydı.

Ama şimdi bu son kale de düştü. Yrr, Hıristiyanlığın geriye kalan

son büyük iddiasını çürüttü. Sadece insanın üstünlüğü değil, Tann'nın planı da sorgulanıyor. Daha kötüsü: Tann'nın Dünya üzerinde iki eşit ırk yarattığını farz etsek, o zaman ya yrr'ın da çarmıha gerilme

acısını yaşamış olması gerekiyor ya da Tann'nın buyruklarına

tamamen uyarak yaşamalan. Çünkü öbür türlü günah işlemiş

olacaklar, ama bu durumda da Tann'nın gazabını üzerlerine

çekmeleri gerekirdi.

Ve yrr Tann'nın buymklanna uygun yaşamıyor. Beşinci Emri bile,

biyokimyalan yüzünden yerine getiremezler. Bu durumda olası

açıklamalar şunlar: a) Tann yok, b) kontrol Tann'da değil, c) yrr'ın yaptıklarını onaylıyor. Bu da bizim insanlık kadar eski bir

yanılsamayla yaşadığımız anlamına geliyor. Sonuçta Tann'nın

seçilmişi falan değiliz.

işte bunlar Hıristiyanlık, islam ve Yahudilik olarak büyük dinleri sarsan sancılar. Her din olan biteni anlamaya, tanımlamaya ve analiz etmeye çalışıyor, ama aynı zamanda yapılan sallanıyor ve Tann'nın sermayesine düşündüğümüzden fazla dayanan ekonomileri de peşlerinden sürüklüyorlar. Bu arada, öğretileri insanın diğer canlı türleri ile uyum içinde yaşamasını söyleyen Budizm ve Hinduizm yeni inanlın kendilerine çekiyor. Ezoterik görenekler yükseliyor ve arkaik doğa dinleri ikinci bahannı yaşıyor. Eski tarikatlar arasında en çabuk toparlanan Mormonlar oldu çünkü Mormon tannsı sayısız dünyalar yarattığını söylüyor. Ama Mormonlar da Tann'nın aynı beşikte niye iki çocuk büyüttüğünü açıklayamıyorlar.

Yeni bir gelişme de bir Katolik papazın Romalı bir delegasyonla denize açılıp dalgalara kutsal su serpmesi ve şeytana çıkmasını emretmesi oldu. inanılmaz. Tann'nın emirlerine sürekli karşı gelen ve onun yaratışım kirletmeye alışmış bir tür olan bizler, inancın bir temsilcisini düşmanın aklını basma getirmeye yolluyoruz. Emirlerini umursamadığımız bir yaratıcının öğretilerini yayacak yüzümüz var ya Sanki isa'nın öğretilerini yaratıcımıza vaaz ederek bizi esirgemesini ister gibiyiz

Dünya çöküyor.

Birleşmiş Milletler, Amerika Birleşik Devletleri'nin önderliğini iptal etti. Çaresizlik içinde bir hareket. Bir çok devlette anarşi baş gösterdi.

Nereye baksanız, Dünya'nın altını üstüne getiren çapulcu kitleler görüyorsunuz. Silahlı çahşmalar yayılıyor. Zayıflar, daha zayıflara saldınyor. Hayvani içgüdülere sahip canlılar olarak diğerlerine merhamet etmek bizim doğamızda yok. Düşenler avlanıyor ve yağma devam ediyor. Yrr sadece şehirlerimizi yok etmedi: sonsuza kadar içimizi kumttular. inandığımız hiçbir şey olmadan Dünya'da var olmak ya devam ediyoruz; terk edilmiş vahşi çocuklar yeni bir arayış içindeler ama her adımlarında geriye gidiyorlar.

Yine de umut var, insanın bu gezegendeki rolünü yeniden düşündüğümüzün ilk işareüeri. insanlar doğanın çeşitliliğini, onun gerçekbüleştirici prensiplerini anlamaya çalışıyor ve hiyerarşilerden uzaklaşarak, bizi sonuçta bağlayan şeyleri bulmaya başlıyorlar. Bu bağlar bizim hayatta kalmamızı sağlayacak. insanlık, sömürüp kurattuğu gezegenin gelecek kuşaklar üzerindeki psikolojik etkisini hiç düşündü mü? Bir hayvan türünün, insanın ruh sağlığına olan anlamını kim değerlendirdi? Zihinlerimiz ormanlara, mercan resiflerine, balıkla dolu denizlere, temiz havaya, temiz nehklere ve okyanuslara özlem duyuyor. Yine de Dünya'ya zarar vermeye devam ediyoruz. Eğer doğanın çeşimhğini yok edersek, henüz açıklamayı bile başaramadığımız karmaşık bir sistemi yok edeceğiz ve bu gerçekleşirse, onu yeni baştan yaratmak içip yarAileceğimiz hiçbir şey yok. Bu ağ içinde doğarım hangi parçası olmadan yaşayabüeceğimize

kim karar verebilir? Doğanın bağlantılarının gizemi, ancak

bütünlüğü bozulmazsa çözülebilir, insanlık bir kez fazla ileri gitti ve yaşam onu yok etmeye karar verdi. Şu an için bir ateşkes var. Y/r'ın hakkımızdaki kararını kolayca vermesi için elimizden geleni yaptık.

Karen'in numarasına ikinci kez kanmayacaklardır.

Bugün, gemi battıktan bir yü sonra gazeteyi açıyorum ve şunu

okuyorum: "Yrr dünyayı sonsuza dek değiştirdi."

Gerçekten değiştirdiler mi?

Bizim kaderimizde nihai bir rol oynaddar ancak onlar hakkında

neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Biyokimyalarını anladığımızı

sanıyoruz ama bu bir bilgi mi? Onlarla o zamandan beri

karşılaşmadık. Sinyalleri hâlâ okyanus boyunca yankılanıyor ama

anlayamıyoruz, çünkü bizi düşünerek hazırlanmamışlar. Jölemsi

maddeden bir küfle nasıl oluyor da ses çıkarabiliyor? Sesi nasıl

algılayabiliyor? Sormanın anlamsız olduğu milyonlarca somdan

sadece ikisi. Cevaplar bizde yatıyor. Sadece bizde.

Belki de arkaik mirasımızı zekâmızın gelişimi ile barıştırmak için

yeni bir insanlık devriminin zamanı gelmiştir. Eğer hâlâ bir armağan olan Dünya'ya layık olduğumuzu kanıtlamak istiyorsak, araştırmamız

gereken yrr değil, nihayet biz, kendimiz, olmalıyız. Gökdelenlerimiz ve bilgisayarlarımız arasında reddetmeyi öğrendiğim kökenimiz, bizi

daha iyi bir geleceğe götürecek yolu aydınlatacaktır.

Hayır, yrr dünyayı değiştirmedi. Bize dünyanın gerçekte nasıl

olduğu^

Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Bu şey hariç, hâlâ sigara içiyorum^

Konstantlar olmasa ne olurduk?